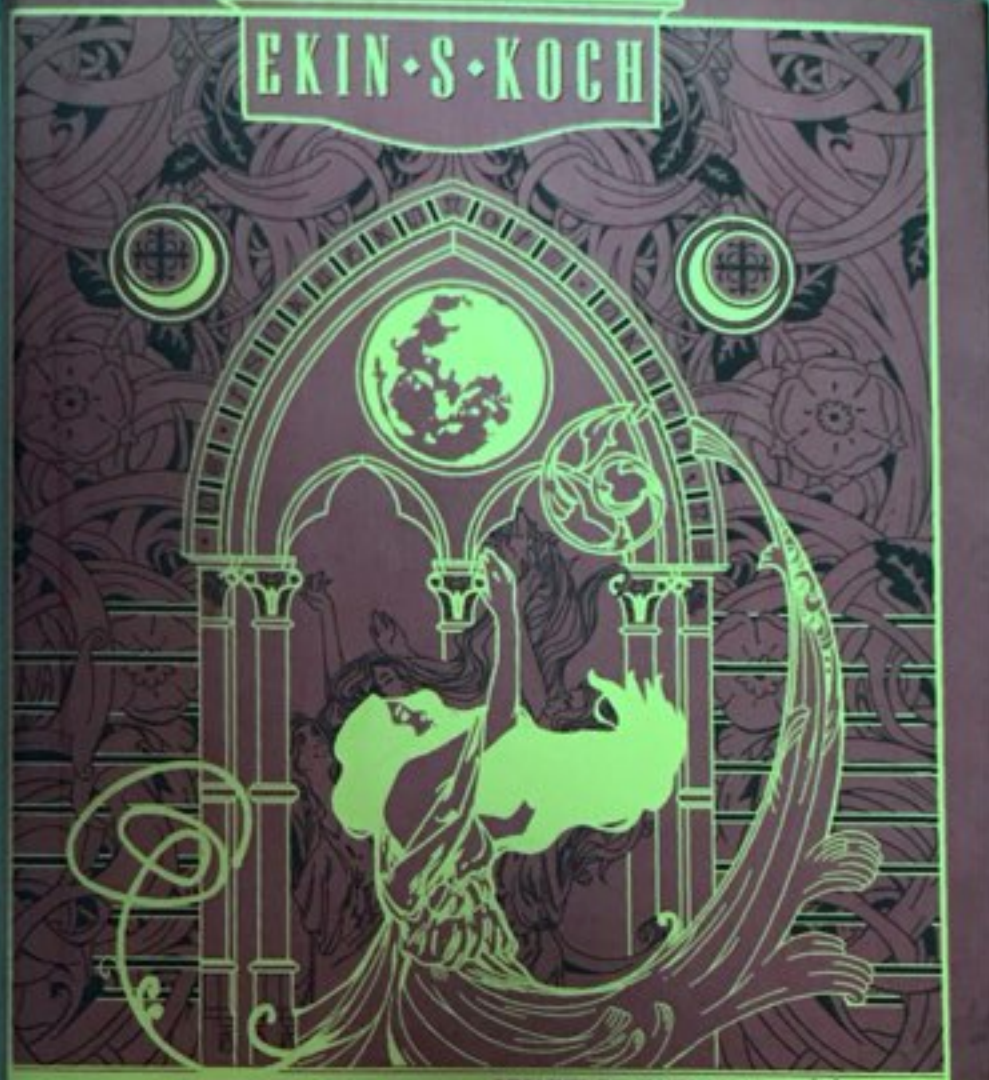
EKIN·S·KOCH

VHARTLOX CADI AKADEMİSİ

HEKATE'NİN KIZLARI

EPHESUS

EKIN • S • KOCH

HEKATE'NİN KIZLARI

EPHESUS

VHARTILOX CADI AKADEMESİ

HEKATE'NİN KIZLARI

EKİN·S·KOCH

EPHESUS

O zamanki amacı çok-bilmiş-gıcık-çocuğun kafasına kitap geçirmek olsa da farkında olmadan beni 975 sayfalık Zümrüdüanka Yoldaşlığı ile kutsayan Ecem'e.

Fiona Rebelleiche'ye ilham olmuş Melisa'ya.

Tertemiz kalplerinizi ve kitaplıklarınızı benimle paylaştığınız için minnettarım.

Şimdi, ey tatlı dilli Musaları Olimpos'un,
Siz, ey eli kalkanlı Zeus'un kızları,
Anlatın şimdi o ölümsüz kadınları ki... [1]
Hesiodos - Thegonia

1 Hesiodos, Thegonia & İşler ve Günler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 45. 1021 ff. (Türkçe Çeviri: Aziz Ezhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

GİRİŞ

On Yedi Yıl Önce

"Haydi Debs, çok az kaldı! Son bir kez daha güzelim. Benim için," dedi adam merhametli bakışlarla. Karısının güç almak için ona sıkı sıkı tutunmuş, narin elinin üstüne parmaklarını kapadı. "Kızımız için."

Genç kadın, yatağında gücünün son kırıntılarını tüketmiş olsa dahi gülümsemeyi başarabildi. Açık kahve saçları terden ıslanmış, alnına yapışmıştı ve yüzü ıkınmaktan kıpkırmızı kesilmişti. Son sekiz saatte doğum odasında zorlu anlar geçirmişti. Doğumun en büyük acılardan biri olduğu söylenirdi ve bu kadın, saatlerdir bununla cebelleşiyordu. Kocası defalarca ona sezaryene geçebileceklerini söylemişti ama kadın inatçıydı. En az karnından çıkmamaya kararlı minik kızı kadar...

Her seferinde kaşlarını öfkeyle çatmış ve acıyla şiddetlenmiş haykırışlar eşliğinde normal doğumda diretmişti. Bu çocuğu öyle doğurmak istiyordu. Tıpkı annesinin ve anneannesinin yaptığı gibi. Bunu kaldırabilecek kadar güçlüydü. Sadece biraz daha sert ıkınmalıydı. Biliyordu ki çocuğunu kucağına aldığında bu, ona her şeyi unutturacaktı.

Ama yanılıyordu. Bu çocuğun doğumunun normal denebilecek bir yanı yoktu. Saniyeler bunu açığa çıkarmak için sabırsızlıkla kıpırdanıyordu.

Bir an için Debra hâlsizlikten uyuklar olmuştu. Sancıların arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Başı, yastığında huzursuzca dönüyordu. Dudakları sözcükler için aralansa da fısıltıdan başka bir ses çıkaramıyordu. Hemşire kız onu uyanık tutmak için çabalarken başını eldivenli elleriyle kavrıyor ve nazikçe sarsıyordu.

Bu sırada gözlerini kırpıştırarak aralayan kadın, üstü örtülere sarılmış karnının turuncu bir ışıkla parladığını görünce çok şaşırmadı. Şaşırmasını gerektirecek bir durum yoktu çünkü böyle bir şey mümkün değildi. Bitap düşmüşken gözünün ona oyunlar oynaması *normal*di.

İşin ilginç yanı, bunu kocası Mark da görüyordu, kırışmış alnı ve kısık gözleriyle doktor ve hemşire kız da. Bir abajur gibi turuncu ışık yayan, rahmin içinde kıvrılmış bebeğin karaltısı seçilebiliyordu. İmkânsız oluşunun korkutuculuğu sayılmazsa bu, büyüleyici bir manzaraydı. Oysa kimse büyülenmişe benzemiyordu.

Aralarında uzun ve sessiz bir bakışma geçti. Makineden gelen ritmik nabız sesi ve annenin bol paralar dökülmüş eğitimlerde öğrendiği şekilde alıp vermeyi sürdürdüğü derin nefesler, bu sözsüz diyalektiği bozan iki unsurdu. Ne tepki vereceklerini kararlaştırmaya çalışıyorlardı.

Kimse bir karara varamadan hasta yatağından bir çığlık yükseldi ve dağılan dikkatler tekrar sadece kadına yöneldi.

Şimdi yerinde çığlık çığlığa kıvranan Debra için az öncesine kadar anormal hiçbir şey yoktu. Ama bir anda karnından yayılan bir sıcaklık hissetmişti, gitgide yükselen bir sıcaklık... Bu his onu yakıp kavuruyordu. Sanki içine alevler düşmüş gibiydi. Gözleri kararıyor, dayanamayacakmış gibi hissediyordu.

"Yanıyorum," dedi çığlıkların arasından. "Ateşler içindeyim Mark, yanıyorum!"

Adam, seslenişin ardından karısının yanına sokuldu ve kadının çarşafları çekiştiren elini avucuna aldı. Teni o kadar sıcaktı ki bir an için bırakmak istedi ama katlandı. Gözlerinin içine bakıp onu sakinleştirmeye çalıştı. "Korkma güzelim. Buradayım. Yanındayım!"

Çaresizlik, en büyük karizmasını çatık kaşlarından alan bu adamı bile ağlatacak gibi duruyordu. Kendisini mi karısını mı rahatlattığı bilinmez bir şekilde alnını kadının şakağına dayadı ve fısıldadı. "Dayan Debbie! Bebeğimiz için dayan, aşkım!"

Acı öylesine zalimdi ki bir anneye o anda nerede, neden bulunduğunu, karnındaki çocuğunu bile unutturabilmişti. "Bebeğim!" diye bağırdı kadın geç kalsa da. "Bebeğime bir şey olmasın. Tanrım, ne olur bebeğime bir şey olmasın!" İkinci sözünü yalvarırcasına söyledi.

Böylelikle çarpılmış gibi onu izleyen doktorla hemşire de yardıma girişti. Gözlerinin önündeki bu hayret verici görüntüyü boş verip doğuma devam ettiler. Doktor örtünün ardından başını kaldırdı. Endişeli olduğu kadar da kararlı görünüyordu. Bu anneyi yüzüstü bırakmayacaktı. "Beni duyabiliyor musun Debbie?"

Debra, onu derin derin nefeslerinin arasından onayladı.

"Harika!" diye devam etti doktor. "Bebeğin kafası görebiliyorum. Burada her şey yolunda. Şimdi büyük bir itişe ihtiyacım var. Kocaman, güçlü bir itiş. İt!"

Kadın kendisine söyleneni yaptı. İçinde kabaran alevlerin onda yarattığı acıyla bu zor olmadı. Bedenindeki her zerreyle, hayatı buna bağlıymış gibi itti.

Turuncu ışık göz kamaştıracak bir boyuta gelene kadar itti. Kasılmış boynunun ardındaki damarlar, içinde ateşler kol geziyormuş gibi parlarken itmeye devam etti. İrisinde harlı alevlerin görüntüsü belirmiş gözlerinden geriye sıcak yaşlar süzülürken ve dişlediği dudağı kanarken de. Ve sonunda... *Başardı.*

Bitkinlikten düşen göz kapaklarının ardında bir bebeğin ağlaması duyuldu. Yanılmadığı konuysa şuydu: Bu ses ona her şeyi unutturmuştu.

Aslına bakılırsa odadaki herkes için aynı şey geçerliydi.

Ufak bir kafa karışıklığı ve bulanık görüntüler... Bu zorlu gecenin detaylarını kimse hatırlamayacaktı.

1. BÖLÜM
EJDERİN KALBİ

"Hadi ama! Burası senin amcanın mekânı. Nasıl oluyor da yerini bulamıyorsun?" Ayağımı bıkkın bir şekilde yere vururken söyleniyordum ve telefona kilitlenmiş Carmen'i daha da sinir ettiğimi biliyordum.

*Google Haritalar*dan restoran arama işine iki saniyelik ara vererek başını kaldırdı. "Hiç yardımcı olmuyorsun Erin, hem de hiç!"

Omuz silktim. "Beni bu işin içine çeken sendin. Sayende serin evimden kalkıp bu sıcakta Yakın Güney Yakası'na geldik. Mızmızlanmaya yeterince hakkım var."

"Dua et koca şehirde kalan tek arkadaşımsın. Yoksa seni şu suda boğardım ve bana eşlik edecek başka birini bulurdum."

Kanalın yanımızda akan yosunlu suyuna baktım. Eğer beni biraz olsun serinletecekse hava hoştu ama İllinois'un akşam güneşi ve onu ayna gibi yansıtan beton sokakları sayesinde su kaynamış gibi olmalıydı.

Alnımdaki iri ter damlalarını silerken, "Eşlik etmek mi? Bir çöpçatanlık girişimi desek daha iyi olur," dedim alayla.

Carmen, çekik gözlerini öfkeyle kısıp tamamen bir çizgi hâline getirse de bir şey demedi ve tekrar telefonuna döndü.

Gergin olduğunu biliyordum ama üstünlük elimde olduğu için en iyi arkadaşıma eziyet etmek çok keyifli geliyordu.

Carmen sonunda yeni *crush*[2] Seth'ten bir randevu koparabilmişti. Sosyal medyadan âdeta avına çıktığı çocukla sık sık yollarını kesiştirmiş ve elbette karşı konulamaz cazibesiyle bu buluşmayı ayarlamıştı. *Fakat işler onun düşündüğü gibi gitmedi...*

2 (İng.) Birine karşı duyulan yoğun ilgi, aşırı çekici bulma durumu.

Hayatının aşkını şehirde yakaladığı bu kısa sürede, Seth'in yakın bir arkadaşı sürpriz yaparak Şikago'ya ziyaretine gelmişti. Durum böyle olunca bu görüşmenin gerçekleşmesi için tek yol, randevunun çifte randevuya dönmesi olmuştu. Her yaz annemin işi yüzünden şehre zincirli olan ben de Carmen'in ilk ve tek tercihi olmuştum tabii.

İşler benim düşündüğüm gibi de gitmiyordu...

"Tamam, tamam," diyen Carmen rahatlamış görünüyordu. "Nereden gideceğimizi anladım sayılır."

"Carmen, bir kez daha Çin Mahallesi'nde kaybolursak seni suda boğacak kişi ben olurum, haberin olsun!" Şikago'da Çin Mahallesi, şehrin diğer sıkışık yerleşkelerine göre daha sakindi. Ama bu, ağır yemek ve baharat kokularının bayıltacak esansıyla çekilemez hâle gelmesine engel değildi.

"Bu sefer bulacağız, eminim. Gerekirse amcam garsonlarından birini gönderecek."

"Bu arada, neden Çin lokantası? Sen Çin yemeklerine bayılmazsın ki."

Carmen homurdandı. "Bu buluşmayı nasıl ayarladım sanıyorsun? Seth hep Çin mutfağına meraklı olduğunu söyledi. Ben de ona amcamın restoranının meşhur olduğundan bahsettim ve iş döndü dolaştı burada bitti."

Yüzümü buruşturdum. "Sence de biraz ırkçı değil mi?"

Carmen Çinli-Amerikan genlerine sahip olsa da ailesi nesillerdir doğma büyüme Şikago, İllinoisluydu. Yine de bu, onun okulda Asyalılar sınıfına itilmesine pek engel olmuyordu. Onunla tanışabilmem için ikimizin de *Amigo Kızlar*[3] üyesi olması gerekmişti.

"Kabul ediyorum, Seth biraz yüzeysel. Ama çok yakışıklı ve bu kadarı bana yeter de artar."

Bir kahkaha attım. "Kim yüzeyselmiş, bir daha düşün istersen."

Carmen kıkırdayarak telefonuna döndü ve küçük bir çığlık attı. "Lanet olsun! Çocuklar gelmişler, bizi bekliyorlarmış!"

3 (İng.) Cheerleader. Spor müsabakalarında kalabalığın ve takımın heyecanını arttırmak adına jimnastik, aerobik ve dansın birleşimi şovlar düzenleyen, nadir de olsa aralarında erkeklere de rastlanan, genç kızlar.

"Carmen! Biz kızlar, erkekleri bekletiriz. Bu doğamızda var."

"Bu buluşmayı ayarlamak için o kadar uğraşmışsan bekletemezsin." Beni kolumdan çekiştirirken ekledi. "Biraz hızlı ol! Tanrı aşkına, topuklu giyen benim ve senden hızlı yürüyorum!"

Ona yetişirken itiraz ettim. "Bu sıcakta koşturup daha fazla terleye..."

Yoktan var olmuş gibi önümde iki kız belirdi ve birinin omzuna çarptığım için sözüm yarım kaldı. İkisi de baştan aşağı siyahlar giymişti ve telaşlı bir şekilde onlara çarptığımda düşecek gibi olan şey her neyse, onu yakalamak için öne atılmışlardı.

"Hey, önüne baksana!" diye ciyaklayan kız, yakalayıp avuçlarında tuttuğu şeyi göğsüne çekti ve bakışlarını üstüme dikti.

Onlarda ilgimi çeken bir şey vardı. İlk başta görünüşlerinin fazla iddialı olduğunu düşünmüştüm. Göğüslerini kapatmaya zor yeten büstiyerler ve kısa eteklerinden bahsetmiyordum. Dikkatimi çeken asıl şey, bir floresan gibi parlayan fosforlu renklerdeki saçlarıydı.

Birinin upuzun buz mavisi saçları beline dökülüyor, âdeta ışık saçıyordu. Diğerininki ise nükleer madde gibi görünen fosforlu yeşildi ve iki yanından atkuyruğu yapılmıştı. Bana, çok lezzetli görünüp bir sürü kimyasalın karıştırıldığı lastik şekerleri hatırlatmıştı.Etrafına koyu farlar sürülmüş gözleri, sanki onlara küfretmişim gibi öfkeyle kısılmıştı. Bakışlarından neredeyse elektrikler fışkırıyordu.

"Şey ben, özür dilerim. Orada olduğunuzu görmedim," diyebildim anın etkisinden çıkmakta güçlük çekerek.

Mavi saçlı kız gözlerini devirdi. "Boş ver Zuzu, zamanımızı kaybetmeye değmez."

Diğer kız kafasıyla onaylarken Carmen beni çekiştirmeye kaldığı yerden devam etti. "Özür dileriz kızlar, bir yere geç kalıyoruz da!"

Hızlı adımlarla onlardan uzaklaşırken gözüm hâlâ arkadaydı. Birkaç metre sonra sanki etki alanlarından çıkmışım gibi sıcak yaz havasını tenimde hissettim. Az öncekinin bir serinlik olduğunu anlamamıştım bile.

Carmen yürüyüş temposu yüzünden nefessiz kalmış olsa da espri kabiliyetinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Biliyorum, kendini yur-

dunda gibi hissettin ama seni gotik arkadaşlarından ayırmak zorundaydım."

"Ben gotik değilim, sadece siyahı seviyorum. Çoğu kadın seviyor."

"Tabii tatlım, değilsin," dedi dalgayla. "Ama cidden bayağı tuhaf giyinmişlerdi. Acaba bir partiye falan mı gidiyorlardı?"

"Bilmem. Bu aralar *underground*[4] partiler bayağı revaçta. Çin Mahallesi'nde öyle şeyler olduğunu duymuştum."

Parti sözünü duyunca derin bir nefes veren Carmen, dudağını ısırdı. "Doğru söylüyorsun. Amcamı gece geç saate kadar kalabilmemiz için ikna etmesem belki giderdik. Ama adam restoranı bize özel açık tutacakken başka yere gitmemiz hoş olmaz."

"Dur bakalım. Geç saate kadar kalacağımızı kim söyledi?"

Eliyle boş ver işareti yaptı. "Erin, zaten bizde kalacaksın. Saatin ne önemi var?"

"O çocuğa katlanmam gereken fazladan birkaç saatin çok önemi var Carmen. Bu tarz şeylerden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Neden ki? Levi Hannington, St. Teressa Özel Lisesinin gözde bekârı. Lacrosse[5] takımının oyun kurucusu ve çok ama çok ateşli! Sen böyle çocuklara bayılırsın."

Kafamı salladım. "Eski Erin bayılırdı ama artık işler öyle yürümüyor."

"Sadece biraz çabalasan?" Çekik gözlerine aldırmadan yavru köpek bakışlarından attı. "Benim için."

"Zaten buraya kadar geldim, değil mi? Ayrıca dur bakalım, belki çocuk da benden hoşlanmayacak."

Carmen öyle yüksek sesle bir kahkaha attı ki çevremizdeki insanların yarısı kafasını çevirip bize baktı. "Erin, bu elbiseyle sana âşık olmayacak erkek tanımıyorum ben. Tuhaf tarzını asla anlamamama rağmen buna ben bile bayıldım."

Mütevazı davranma konusunda iyi olmadığım için bir şey söylemekten kaçındım ve eğilip telefonuna baktım. "Neydi bu mekânın ismi?"

4 (İng.) Yeraltı.

5 Çim hokeyi ve Amerikan futboluna benzer bir takım oyunu.

"*Emperor's Choice.*"

"*İmparatorun Seçimi*, öyle mi?" dedim kıkırdayarak.

"Amcam isim konusunda harika sayılmaz," diye dudak büzdü ve ardından rahat bir nefes verdi. "Ah, sonunda gelebildik."

Cadde üzerindeki diğer mekânlara kıyasla kesinlikle daha gösterişli olan bu yerin önünden, daha önce de geçtiğimize emindim. Gerçekten o kadar göz önündeydi ki burayı nasıl bir türlü bulamadığımızı anlayamadım. Bizden önce geldikleri için çocukları biraz akıllı sanmıştım ama gerçek şuydu ki sadece biz biraz salaktık.

Carmen kolumu bırakıp restoranın girişindeki turkuaz gölgeliğin altına, endişeyle etrafa bakınanın amcası olduğunu tahmin ettiğim adama doğru koştu.

"Carmen, tatlım. Buraya küçükken çok sık gelirdin. Aklın karıştı herhâlde, bulmakta bu kadar zorlanmana şaşırdım."

Carmen sarıldığı adama kafasını kaldırıp baktı. "Güneş başıma geçti herhâlde, amca. İçeri geçelim lütfen, biraz kendime gelmem gerekiyor."

"Ah, tabii. Delikanlılar beklemekten ağaç oldular."

Carmen, her zamanki gibi dramatik hâllerine bürünüp dönen kapıyı itti ve ben de onu takip ettim.

Masaya gitmeden Carmen'le lavaboya gidip görünüşümüzü düzelttik. Aynada kendimi görünce gözlerimi devirdim. Aslan yelesi gibi her yanımdan fışkıran gür dalgalarımla yıldızımız bir türlü barışmamıştı. Bordo saç tellerim terle alnıma yapışmış olsa da neyse ki Carmen'in üstünde saatlerce uğraştığı makyajıma bir şey olmamıştı. Kirpiklerini tırnaklarıyla düzeltirken *waterproof*un[6] *gücü* dercesine gülümsüyordu.

Bizim için ayrılmış masaya mekânın en gözde yeri denebilirdi. Yeşil, kırmızı ve sarı renkli halılar pahalı parfüm kokuyor ve bir Çin lokantasının lüks versiyonunun aslında oldukça katlanabilir olduğunu düşündürüyordu. Odanın içi bambu ahşap panellerle süslüydü ve harika bir ışıklandırması vardı. Carmen'in amcası buradan iyi bir servet kaldırıyor olmalıydı ya da en azından bir ton para harcadığı kesindi.

6 (İng.) Suya dayanıklı.

Acaba Carmen'in ailesi de bu kadar zengin miydi? Ailesi bana hep mütevazı gelmişti ama bu tipik Asya çekingenliğinden de olabilirdi. *Carmen'in ufak bir parçasını bile almadığı o çekingenlikten...*

Randevu erkeklerinin ikisi de masada oturuyordu. Birbirleriyle o kadar tezatlardı ki komik bir kombinasyon olmuştu.

Seth koyu renk asker tıraşı saçı, siyahi teni ve o atletik vücuduyla fitness antrenörü gibi dururken, hemen yanında oturan ve Carmen'in *Instagram* hesabını gözüme gözüme soktuğu Levi, dişlerini göstererek gülümsüyordu.

Mümkün müydü bilmiyordum ama fotoğraflardakinden daha da ukala görünmeyi başarıyordu. Sarı saçları abartılı dalgalarla geriye atılmıştı ve teni güneşten kızarmış ıstakoz gibi görünüyordu. Giydiği tiril tiril beyaz gömleğinin düğmeleri, tıraşlı göğsünün yarısının açıkta bırakacak şekilde iliklenmişti.

Bizi görünce ayağa kalktılar ve resmî bir selamlaşma faslı geçti. Yuvarlak masaya ben Levi'ın, Carmen de Seth'in yanında oturacağı şekilde yerleşmiştik. Aramızda, menüye uzun uzun göz gezdirip ne istediğimize karar vermeden konuşamazmışız gibi derin bir sessizlik oluştu.

Harika! Şimdiden masayı devirip gitmek istiyorum.

Garson geldiğinde siparişlerimizi verdik. Carmen'in Çin Mutfağı Kültür Turu'na dâhil olduğumuz için bu sıcakta çorba söylemek zorunda kalmıştım. İçeride klima olması bunu belki biraz katlanılabilir kılardı, *ama belki.*

Siparişlerimizin geldiği o kısa sürede konuşmaya başladık. Levi'ın dudakları, konuşurken uzanıp düzeltmek isteyeceğim bir açıyla yana kayıyordu. Sanırım bunun ona serseri bir karizma verdiğini düşünüyordu ama benim boş midemin yarattığı tek burkulma refleksi kusmak içindi.

Kendini çorbaların geldiği iki dakikalık o sürede öve öve bitiremeyişi gerçekten takdir edilesiydi. Cümleleri, içindeki sayısız "ben" ve "harika" sözünün dışında bomboş olduğundan onu dinlemedim. Sadece laflarına rastgele yerlerde kafa sallıyor, şaşkınlık nidaları çıkarıyordum. Sık sık gözümün kaydığı telefonumun kilidini açıp sosyal medya batağına çekilmeme az kalmıştı.

Sipariş ettiğim *acılı ekşili erişte çorbası* önüme geldiğinde iştahtan çok minnetle kaşığa sarıldım. Belki yerken konuşamazdı ve ben biraz olsun sessizliğin tadını çıkarırdım.

Masada bir süre kaşık sesleri hâkim olsa da o konuşmaya ara veremedi. Bense sessiz bir dinleyişle çorbadan küçük yudumlar aldım. En azından tadı güzeldi.

Carmen, Levi'ın düşmeye başlayan modunu ve benim aralara sıkıştırdığım kısa ve tersleyen cevaplarımı fark etmiş olacak ki konuşmaya başladı. "Erin'in de geçen sömestire kadar Amigo Kızlar takımının yardımcı kaptanı olduğunu biliyor muydun, Levi?"

"Hayır, bilmiyordum," dedi gözlerinde bir heyecan parıltısıyla. "Peki, ne oldu? Neden bıraktın?"

"İnsanlar eskisi kadar samimi gelmemeye başladı. Ben de en iyi kararın bu olacağını düşündüm," dedim çorbadan ayırmadığım gözlerle.

Carmen elini omzuma koydu. "Hadi ama Erin! Popülaritesi sana yorucu geldi ve kitaplarına yeterince zaman ayıramadığın için bıraktın."

Carmen'e öfke dolu bakışlar attım. Sanki Daphne ile olan atışmalarımızı ve arkamdan döndürdüğü tezgâhları bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Büyük ihtimalle beni Levi'ın gözünde daha ilgi çekici göstermeye ve gecesini kurtarmaya çalışıyordu.

Sanki çok umurumdaydı ya.

Kaşıkla çorbamın içindeki erişteleri balık sürüleri gibi oradan oraya sürüklerken birden gözüme bir şey çarptı ve daldığım yerden silkinip çorbaya eğildim. O kadar yakınlaşmıştım ki burnum neredeyse kâseden içeri girecekti.

Daha Carmen ne halt yediğimi soramadan bir şaşkınlık nidasıyla geri çekildim.

Porselen tabağın dibinden, sanki yoktan var olmuş gibi bir kâğıt parçası süzülerek yüzeye çıkıyordu. Küçük bir kare şeklinde katlanmış kâğıt, çorbanın içinde açılarak garip bir deniz canlısına benzemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Carmen şaşkınlıkla.

Tiksinerek kaşığımla kâğıt parçasını yakalayıp dışarı çıkardım.

"Amcana aşçılarına dikkat etmesini söylesen iyi olur. Bir Çin mutfağı uzmanı değilim ama bunun malzeme listesinde yer aldığını sanmıyorum."

Levi, espri yapma şansını kaçırır mı? "Kim bilir, belki de malzeme listesi o çıkan şeydir," dedi.

Gözlerimi devirirken, Carmen yaklaşıp tırnağıyla kâğıdı dürttü. "İstersen söyleyip yenisiyle değiştirebiliriz."

Kaşığı çorbanın içine geri bıraktım. "Gerek yok. Çok iştahım olduğu söylenemez."

Carmen *tamam* dercesine omuz silkip yemeğine döndü ama garsonlar çorbaları almaya gelip ara sıcaklara geçerken bu olayla ilgili sıkı bir azar çekmeyi unutmadı.

Gece ilerlerken ve türlü türlü yiyecekler önümüzde dolup boşalan tabaklardan geçerken gitgide daha da bunalıyordum. *Karides tava, yengeç bacağı, klasik Çin mantısı, çıtır tofu peyniri...* Sırf Seth merak ettiğini söylediği için Carmen her zamanki gibi aşırıya kaçmıştı.

Ana yemeğe neredeyse yerim kalmadığı için tabağımı yarısından fazlasıyla geri göndermiştim ve mide spazmı geçiriyor olduğumu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

Yemekten sonra uzun bir süre dinlenip özel demlenmiş Çin çayları içtik. O sırada garson önümüze küçük bir tabak daha bıraktı. Tam tek bir lokma dahi yiyemeyeceğim konusunda ısrar edecekken gelenlerin fal kurabiyelerinden olduğunu fark ettim. Kulakları dikilen bir kedi edasıyla masaya yaklaşarak, kendime en yakın kurabiyeyi çekip aldım. İşte gecenin bu faslı, mistik şeylere hastalıklı bir takıntım olduğu için beni heyecanlandırmıştı.

Carmen, bükülmüş yarım ay şeklindeki çıtır kurabiyeyi ortadan ikiye ayırıp içindeki ince şerit kâğıdı çıkardı ve sesli bir şekilde yazanı okudu.

"Önündeki hafta boyunca şans senden yana olacak. Daha cesur kararlar almanın tam sırası." Gülümsedi ve kurabiyeyi ağzına atıp Seth'e işveli bakışlar fırlattı. "Ben de aynen öyle yapmayı düşünüyordum."

Carmen'in daha sakin bir yerde kur yapmasını diledim. Bastırdığım parmaklarımın arasındaki kurabiye parçalara ayrılırken kendi falı-

mı çıkardım ama bir farklılık vardı. Onların falları ince uzun bir şerit şeklinde kurabiyeye konmuş olmasına rağmen benimki kenarları iki santimden fazla olamayacak kare bir kâğıttı.

Belki içinde katlanmıştır diye düşünüp kâğıdı açmaya başladım fakat açtıkça açılan ve açıldıkça da açılmaya da devam eden bir kâğıt çıkmazı olduğunu keşfetmiştim. "Bu ne şimdi?" dedim daha fazla katı olduğunu belli eden katmanları işaret ederek. "Üstünde tek kelime yazmıyor."

Aklı karışmış bir şekilde bakan Carmen, kâğıdı eline aldı. "Daha önce hiçbir fal kurabiyesinden böyle bir şey çıktığını görmedim. Acaba araya mı karışmış diyeceğim ama..."

"Tuhaf..." diyen Seth ilgiyle Carmen'e ve elindeki kâğıda yaklaşmış, Carmen'in kızardığını göremeyecek kadar odaklanmıştı. "Sanki senin şu çorbadan çıkan kâğıt parçasına benziyor."

Başımla onayladım ve bir şekilde bağlantıyı kurmaya çalıştım ama işin içinden çıkamayınca pes ettim.

Dükkân, neredeyse kapanış saatine geldiği için tamamen boşalmıştı. Sadece biz olduğumuz için de daha yüksek sesle konuşmaya ve daha rahat oturmaya başlamıştık. Garsonların çoğu mesaisini bitirip gitmişlerdi. Fakat hâlâ mutfakta bir şeylerle uğraşan ya da bir yerleri temizleyen çalışanların sesini duyabiliyordum.

Carmen kalkıp üst kattaki bardan Çin rakısı olarak geçen *Baijiu* şişesini getirdi. Gürültüyle masaya bıraktığı bardaklara servis yaparken çok keyifli görünüyordu. Sırf tadına bakmak için bir bardağı çekip kendime almıştım ve kesinlikle pişmandım.

O kadar sert bir kokusu vardı ki daha yudumu boğazımdan aşağı yuvarlamadan burnum uyuşmuş, genzim yanmıştı. O yudum bana yetmişti. Bardağı anında bırakırken, oğlanların gerçekten çocukça bir gövde yarışına girip birden fazla bardağı bitirişine şahit olmuştum.

Carmen'in bunun normal alkollerden daha ağır olduğu uyarısına takılmadıkları için sonradan pişman olacakları kesindi çünkü şimdiden davranışları saçma bir hâl almıştı.

Carmen, doğruluk ve cesaret oynama fikrini ortaya atınca bana ayrılan sürenin sonuna geldiğimi anlamış oldum. Alkol yüzünden ağ-

zımda kalmış, hoş denemeyecek tadı geçirmek için uzanıp Carmen'in çantasından eksik etmediği sakızdan bir şerit çektim.

Telefonumu ve ceketimi de yanıma alarak doğruldum. "Ben biraz temiz hava alacağım."

"Sana eşlik edeyim," diye doğrulan Levi'ı elimle durdurdum.

"Biraz yalnız kalsam daha iyi olur."

Carmen dik bakışlar atsa da umursamadan merdivenlere yürüdüm. Ben arkadaşlık görevimi fazlasıyla yerine getirmiştim. Bir de onları yalnız bırakmak için katil olmaya değmezdi.

"Ön kapı kilitli," diye uyardı kırgın bir sesle. "Mutfaktan arka sokağa çıkabilirsin."

Başımla onaylayıp aşağı inen kısa yolu geçtim ve mutfağa girdim. Oradan da kendimi minnetle dışarı attım. Hava içerideki kadar olmasa da serinlemişti. Yine de deri motorcu ceketimi kollarımdan geçirip saçlarımı içinden kurtardım. Saat epey geç olmalıydı. Bu sokak, arka sokaklardan bile daha karanlıktı.

Devasa çöp bidonundan olabildiğince uzaklaşarak ilerideki basamakların üstüne kendimi bıraktım.

Sonunda biraz huzur, dercesine kafamı geri atıp biraz öyle bekledim.

Ağzımdaki pis tadı hatırlayınca parmaklarımın arasında tuttuğum sakızın folyosunu açtım ve içinde bulmayı beklediğim sakız parçasını almaya yeltendim. Ama ne yazık ki bugün kader benimle oynuyor olmalıydı. Çünkü folyonun içinde son dört saatte iki kez karşılaştığım o kare kâğıttan bir başkası duruyordu.

Bu sefer inat ederek katlarını açmaya giriştim ama kâğıt açıldıkça açılıyor ve daha da açılacağını belli edercesine şişiyordu. Tahammülüm artık tükenmişti. Elimdekini hınçla buruşturup çöp yığınına atarken bunun ne tür bir kâğıt laneti olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Ne yani? Kitaplığımı o kadar kitapla doldurduğum için ağaçlar bana mı bilenmişti?

Kâğıt topunun yığında yuvarlanışına eklenen adım sesleriyle kafamı çevirdim. Nedenini bilmiyordum ama nefesimi tutmuştum. Tamam,

belki de gecenin bu saatinde böyle kuytu bir yerde birini görüyorsam bana beladan başka bir şey getiremeyeceği aşikâr olduğu içindi.

İlerideki sokak lambası olduğum tarafa hiç ışık vermediği için durduğum yerden görünmem imkânsızdı. Ama dakikalar sonrasında sokak lambasının altına gelmiş iki yabancı, kabak gibi ortadaydı.

Onları görür görmez tanımıştım. Bu, karanlıkta parıl parıl parlayan saç renkleri sayesinde kolay olmuştu. Bunlar, saatler önce çarpıştığımız ve bana nefretle bakan o kızlardan başkası değildi. *Bu saatte burada ne işleri vardı bunların?*

Aklımdan yüzlerce senaryo geçerken kızlardan yeşil saçlı olanı, elindeki telefona bakarak konuştu. Ekrandan yansıyan sıcak turuncu ışık, kampta korku hikâyeleri anlatan o sevimsiz kişilere benzemesine neden olmuştu.

"Burası olmalı Morgana."

"Burada olsa onu görürdük değil mi, Zuzu?" dedi sinirle mavi bir saç tutamını parmağında döndürürken.

"Saatlerdir bu civarlarda dolanıp duruyoruz. Burası olduğuna eminim. Belki bir yerde saklanıyor, kendini göstermiyordur."

Suçüstü yakalanmış gibi yerimde büzüldüm. Şu an benden başka saklanıp onları izleyen biri yoksa bahsettikleri ben olmalıydım. Ama onları tanımıyordum bile. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"O zaman müşterimizi bulalım da bu iş haddinden fazla uzamasın," dedi Morgana dediği kız.

Ellerini önünde yatay hâle getirdi ve parmaklarını bir origami gibi birbirine bağlayarak açtı. Bilmediğim bir dilde bir söz söylerken avuçlarını tekrar birbirine kavuşturdu ve parmaklarının arasından lacivert fişeklere benzer kıvılcımlar fışkırdı.

Az önce gördüğüm şeyin daha ne olduğunu anlayamadan kıvılcımlar ateş böcekleri gibi üstüme üşüşüp büzüldüğüm yerde öylece donakalmama neden oldu.

Ne?

Artık sokak lambasından daha güçlü bir ışıkla ifşa olmuş hâlde kıpırdayamadan duruyordum. Beynim böyle bir şeyin imkânının ol-

mamasıyla ilgili zırvalıklarla dolarken bedenimdeki her kas korkuyla geriliyordu.

"Vay vay! Meğerse *alıcımız*, bizi en başta neredeyse paketten eden sakar kızmış." Morgana isimli kız pis bir gülümsemeyle olduğum yere doğru yürümeye başladı. Zuzu hemen arkasındaydı.

Gözlerimi büyüterek onlara bakarken Zuzu devam etti. "Biliyordum, ilk yaptığım numara işe yaramış olmalıydı. Meğerse bizi resmen *alıcının* ayağına getirmiş."

Kuruyan boğazım yüzünden çatlamış sesimle sonunda konuşabildim. "Alıcı mı? Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bilmiyormuş gibi konuşma, küçük kız. Paketin alıcısı sen olmalısın, tüm oklar seni işaret ediyor."

Tökezleyerek ayağa kalktım. "Sanırım yanlış kişiyi buldunuz. Ben hiçbir şey aldığımı hatırlamıyorum."

"Başkası senin yerine almış olabilir. Sahi, kim böylesine değerli bir şeyi hediye eder ki? Çok varlıklı arkadaşların olmalı," diyen Zuzu gözlerini kıstı. Bakışında kıskançlık olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Carmen mi? O da sizi en fazla benim kadar tanıyor."

Morgana güldü. "Tatlım, beni gerçekten aptal olduğuna inandırmak üzeresin."

"Neden bahsettiğinizi bilmemek beni aptal yapmaz!"

Zuzu tırnaklarına bakıp nefesini verdi. "Sıkıldım. Hadi verelim şunu da ne yaparsa yapsın!"

Elinde tuttuğu ve başından beri telefon sandığım şeyi uzattı. Kırmızı kadife bir keseye sarılmış el ayası büyüklüğünde ve kusursuz bir ovallikteki taşı, nazikçe tutuyordu. İçinde, hapsolmuş alevler gibi kayarak akan bir turuncu ışıltı vardı. Sanki biri gerçekten ateşi dondurmanın bir yolunu bulmuştu.

"O nedir?" diye sordum bana uzattığı taşa şüpheyle bakarak.

"*Ejderin Kalbi*." İkisi bir ağızdan söylemişti.

Ejder, Çin Mahallesi... Tabii ya, nasıl anlamamıştım. Bu bir tür kara market teslimatı olmalıydı. Çin Mahallesi, içinde dönen türlü suç ve mafya olaylarıyla ünlüydü.

Lanet olsun ki teslimatı yanlış kişiye yapmak üzerelerdi ve bu bana beladan başka bir şey getirmeyecekti. Dokunsam hayatım tehlikeye girecekmiş gibi ellerimi çektim.

"Bakın, son kez söylüyorum. Ben alıcınız değilim. Emin olun böyle bir şey alsam bilirdim. Paketinizi yanlış kişiye teslim ediyorsunuz. Bu çok değerli bir şeye benziyor ve ben hiç bulaşmak istemiyorum." Çatık kaşlarına ve kasılmış çenelerine bakarak ekledim. "Sizi ve taşınızı gördüğümü unutacağım. Beni olayın dışında tutun yeter."

"Yanlış olan bir şey var. Kız gerçekten de doğruyu söylüyor olabilir mi? Lanet olası *Apokalips*[7], bize kesin bir şeyi söylemedi,» dedi Morgana sıkkınlıkla.

Zuzu alıntıladığını belli edercesine parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. *"Ejderin Kalbi sizi sahibine götürecek."* Avucundaki taşa baktı. "Saçmalık!"

Gerçekten saçmaydı. *Ne tür bir mafyaydı bunlar?* Herhâlde ödemeleri de tarot falı açıp alıyorlardı.

Morgana, çözmeye çalıştığı bir bilmeceymişim gibi bana döndü. "Anlamadığım şey... Sen nasıl oluyor da tüm bu olanları algılayabiliyorsun? Tanrıça'nın illüzyonları senin aklını bulandırmalıydı."

"Ne Tanrıçası? Ne algısı?" Bakışlarım, içimde filizlenmeye başlamış şüpheyle ikili arasında gidip geliyordu. Adlandıramadığım ama havada dahi varlığını algılayabildiğim titreşimleri hissettim.

"Bilmiyor," dedi Zuzu eğlenerek. "Belki alıcımızı bulamadık ama çok güçlü başka bir şeye denk geldik. Hissediyorsun değil mi, Morgana? Tüylerimi diken diken edecek kadar güçlü."

Morgana elini yanağımdan tarafa yaklaştırırken refleksle geri çekildim. Kaçmama güldü ve niyetinin en baştan bana dokunmak olmadığını belli edercesine eliyle boş havayı yakaladı. Sanki orada tutabileceği bir şey varmış gibi tırnaklarının arasına kıstırdığı havanın üstünde kır-

7 İngilizcede anlamı kıyamet olan Apocalypse'in Türkçeleştirilmiş hâli.

mızı patlamalar oluşturdu. Şaşkınlıkla eline bakarken, kapattığı avucunu ters çevirip önümde açtı. El ayasının üstünden çıkıp bir metreye yakın yükselen bir ışık demeti akışkan bir gazmış gibi salınıyor, sürekli form değiştiriyordu.

Ben nutkum tutulmuş gibi ona bakarken konuştu. "Hım, bir cadıymış. Çok daha farklı bir şey bekliyordum, hayal kırıklığına uğradım."

Zuzu havadaki demetin arasına parmaklarını soktu. "Bence yeterince farklı. Böylesini ilk defa görüyorum."

"Siz delirmişsiniz!" dedim önümde sanki o gün yemekte patates kızartması yerine püre olmasını tartışıyor gibi konuşan kızlara. "Cadı diye bir şey yok!" *En azından bu şekilde değil!* "Onlar hayal ürünü. Tüm *bunlar* hayal ürünü!"

Morgana pis bir şekilde gülümsedi. "Ah, öyle mi? Bu sana hayal gibi mi geliyor?" Işık demetini üstüme doğru üfleyip dağıttı. "Sence rüyanda mıyız, küçük kız?"

Parmaklarıma baktım. *Ben, bilmiyordum.* Aklım karman çorman olmuştu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi suskunluğumu cevap olarak alıp.

"O zaman teslimatı boş verip kızı yanımızda götürelim. Bu şekilde görevimizin başarısızlığını biraz olsun hafifletiriz." Zuzu bana tatlı bir oyuncakmışım gibi yaklaşırken dudakları keyifle büzülmüştü.

Tamam Erin, sakin ol! Bu, kaçman gereken o an. Bu kızlar aklını kaçırmış ve niyetleri hiç iyi görünmüyor.

"Kız eğitimsiz. Eğip bükmesi daha kolay olur," diye onayladı Morgana ve bu sefer üstüme atılan elin yakalamak istediği şey bendim.

Arkaya doğru sekip kaçmaya yeltendiğimde, Morgana'nın eli lastik gibi uzayıp benim koluma kapandı. Buzluktan yeni çıkmış gibi can yakıcı bir soğukluğu vardı ve batma hisleri eşliğinde tenimi donduruyor gibiydi.

Kahretsin! Burada ne haltlar dönüyordu böyle?

Sıkı sıkı tutan parmaklara elimle vurunca o kırmızı patlamalardan bir başkası oldu ve kız, acıyla elini çekmek zorunda kaldı. O,

tuttuğu yeri ovuştururken benim duyduğum acı onunkinin çok daha fazlasıydı.

Sıktığı yer anında morardı ve birkaç adım daha attım. Fakat bu sefer, Zuzu bana doğru hamle yapmıştı. Çaresiz bir şekilde beni yakalamasını beklerken yüzü bir vahşi hayvanınkine benzemiş kızla aramıza siyah bir perde girdi. Önce bilincimi kaybettiğimi sandım ama önümde dalgalanan yarı saydam siyah yüzey silinerek yok oldu ve ardından şaşkınlıkla bakan Zuzu tekrar görüş açıma girdi.

Anın etkisinden çıkıncaya kadar yanımızda başka biri olduğunu fark etmemiştim. Yanımda, siyahtan bir sütun gibi genç bir adamın bedeni yükseliyordu. O kadar uzundu ki yüzünü görebilmek için kafamı geriye atmak zorunda kalmıştım.

Yok artık!

Gördüklerimi idrak etmek istercesine hafifçe aralanmış dudaklarımla adama bakakaldım.

Siyah kot pantolon ve ince bir tişört giymişti. Düz saçları duman rengindeydi ve haddinden fazla uzun olan perçemleri, bir gözünü kapatarak yüzünün yanına dökülüyordu. Teni beyaz denecek kadar açıktı ve gözleri... Tanrım gözleri leylak rengindeydi. Öyle delici bakıyordu ki görenin boğazına bir yumru otururdu. Köşeli yüzü ve birkaç kez kırılmış gibi duran kemerli burnuyla kötü olduğunu bile bile yapacağınız bir seçim gibi duruyordu. Konuştuğunda pes sesi bir ninni kadar sakinleştiriciydi.

"Bu yaptığınız hiç de hoş değil hanımlar!"

Morgana gözlerini kıstı. "Bu da senin meselen değil, yabancı!"

"Öyle mi?" dedi sakinliğini bozmadan. "Buraya benim için geldiniz. Alıcınız benim. Bence bu, tam olarak *benim* meselem."

Zuzu kaşlarını çattı. "Sana inanmıyorum. Güneş tepedeyken etrafta gezemezsin."

"Ve bu yüzden de size güneş battıktan sonra aramanız söylenmiş olmalı," dedi keyifle.

"Ama... Sen bunu... Nereden biliyorsun?"

"Siparişi veren bendim, *yeraltı cadısı*. Detayları da ben belirledim."

Sonra beni gösterdi. "O amatör pusulanızın şaşması benim suçum değil, sizi kendine çeken bu küçük kızın marifeti."

Morgana ikna olmamış şekilde adama gözlerini dikti ama sözleri tam tersiydi. "Pekâlâ. Ejderin Kalbi'ni veririm ancak bana *Lonca* ile olan bağını kanıtlaman gerek."

Genç adam cebinden koyu renkte demir bir iğne çıkardı ve beklentiyle onu izleyen kıza uzattı. İğnenin ucu kıvrıla kıvrıla bir E harfine dönüşüyordu.

Morgana keyifsizce iğneyi aldı ve evire çevire incelerken gördüğünden hoşlanmadığı belliydi. Yine de adam doğruyu söylüyor olmalı ki iğneyle birlikte keseyi isteksiz bir şekilde uzattı.

Genç adamın kemikli parmakları keseyi kavradıktan sonra açıp kontrol etti. Tatmin olmuş gibi dikleşirken taşı dikkatlice cebine koydu.

Morgana sert bir şekilde konuştu. "Paketini aldın, artık gidebilirsin!"

"Hiç sanmıyorum," dedi genç eğlenerek.

"Bizim işimize burnunu sokma hakkını sana kim verdi?"

"Ben gidersem kızı götüreceksiniz."

"Onu önce biz bulduk. İstediğimizi yapabiliriz!" dedi Zuzu sanki sahip olabilecekleri bir malmışım gibi.

Adamın sesi de bakışları kadar tehditkârdı. "Kızın rızası olmadan yapamazsınız. İsterseniz deneyin."

Morgana gergin bir şekilde güldü. "Sakin ol *yarasa çocuk*! Kimse belasını aramıyor burada."

"Öyleyse kızı rahat bırakacaksınız."

Zuzu ters ters baktı. "Onu kendine mi alacaksın yoksa? Seni sapık donuk kan!"

"Yatma saatini geçirmiş iki acemi cadıya göre fazla ısrarcısınız." Sözleri söyleyişi, tenimde gezdirilen soğuk bıçaklar gibi ürpermeme neden olmuştu.

Morgana elini Zuzu'nun omzuna koydu. "Hadi, gitsek iyi olur. O çok yaşlı... Kaybedeceğimiz bir dövüşe girmeyelim."

Zuzu ona acı veriyormuş gibi başıyla onaylarken geriledi ve duvardaki gölgeler koyulaşarak ikisini birden yuttu.

Nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama artık orada olmadıklarını hissedebiliyordum.

Önümdeki ince uzun adamla bir başıma kalmak, az önceki korkulu dakikalardan daha beterdi. Bedenim hem zangır zangır titreyecek hem de yaz havasıyla kavrulacak gibiydi. O, insani olmayan gözlerini üstümde gezdirirken bırakın yutkunmayı, nefes almak bile imkânsız geliyordu.

Ne demişlerdi? *Yarasa çocuk, donuk kan...* Parçaları bir araya getirebilecek kadar fantastik kitap kurduydum ama mantığım bu çıkarımla ters düşüyordu. *Olamazdı, imkânsızdı.*

Nefes almam için önce vermem gerektiğini hatırlayınca göğsümdeki havayı titrek bir şekilde boşalttım.

Bu hareketimle o da cansız bir manken gibi durmaktan vazgeçmişti. "Sen iyi misin?"

Harikayım!

"Ben iyinin ne demek olduğunu unutmuş hâldeyim."

Dudakları bir gülümseme için bükülürken buz tutmuş teninin çatırdadığını hayal ettim. "İyi olacaksın."

"Biraz yalnız kalmaya ve tüm bu olanları hazmetmeye ihtiyacım var. Bir gece için çok fazla şey oldu." Nasıl olduğunu ben de bilmiyordum ama hiç duraksamadan konuşabilmiştim.

Sadece, "Pekâlâ," dedi ve gözümü bir sonraki kırpışımdan sonra orada değildi.

Algım geç işlediği için uzun uzun adamın kaybolduğu yere baktım. *Ben biraz önce neler yaşamıştım?*

Adam beni bir yığın soruyla bırakıp kaybolmuştu. Ufak çaplı titreme krizi geçirirken Carmen'e eve gideceğimi söyleyen bir mesaj attım. Yoldan çevirdiğim taksinin koltuğuna gömüldüğümde adamın bana bıraktığı tek şeyin sorular olmadığını fark ettim.

Ceketimin cebi bir kesenin varlığıyla şişmişti.

Gecenin esas konusu olan paket…

Tanrım!

Ejderin Kalbi bendeydi!

2. BÖLÜM
ANSIZIN GELEN MEKTUP

Buz gibi bir duş, tüm bu olanların hararetini atmama yetmiş miydi? *Kesinlikle hayır!*

Su, damlacıklar hâlinde alnımdan aşağı akarken görüntüler, flaşlar gibi önümde patlamıştı. O anları kafamda en az yüz kere döndürmüştüm ama yoktu... Bunların hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Bu yaşadıklarım yalnızca o okuduğum fantastik kitaplarda olurdu. Ben ise bunların bir kurguya ait olabileceğini bildiğim için körü körüne inanmaktan kaçınıyordum. Belki de böyle şeylere kanmaya bu kadar müsait olduğum için açıkça orada olan cevaplara burun kıvırıyordum.

Duştan havluma sarınıp çıkarken yanımdan ayırmaya dahi korktuğum için lavabonun kenarına bıraktığım *Ejderin Kalbi*'ne baktım. İsminin hakkını verecek şekilde, içinde dönerek kabaran turuncu kızıl ışık demetleriyle etrafına sanki ateşten izler bırakıyordu.

Mırıldanarak aynaya gittim ve banyo sonrası rutinime geçmeden önce yüzümde kalan makyajı temizlemeye giriştim. Yüzümün kavisleri doğrultusunda pamuğu kaydıran parmaklarım arkasında, kızarmış ve özüne dönmüş tenimi bırakıyordu.

Annem hep makyaj yapmama karşı çıkardı. "*Senin buna ihtiyacın yok Erin, özellikle bu kadar büyüleyici bir yüze sahipken.*"

Parmaklarım çıkık elmacık kemiklerimin üstünde öylece durdu. Beni kediye benzetirlerdi ve *kediler kesinlikle güzel yaratıklardı.*

İşimi bitirince odama geçip pijamalarımı üstüme geçirdim. Işığı açmaya gerek duymamıştım. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama Ejderin Kalbi odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Yatağıma tırmanırken onu tutan parmaklarım, onun yaydığı ısıyla uyuşmuştu.

Sırtımı yastığıma yaslamıştım ve bağdaş kurmuş bir şekilde, önüme bıraktığım taşı izliyordum. Onda hipnotize eden bir şey vardı. Aklımın köşesinde bir şeyleri kurcalayan ama isimlendiremediğim bir şey...

Beni daldığım düşüncelerden ayıran, sanki kulağımın dibinde verilmiş bir nefes gibi öylece orada biten bir karaltıydı. Oturduğum yerde sıçrarken kendimi korumak ister gibi pikenin kenarlarını üstüme çekmiştim.

Hayır, hayır, hayır! Bu gerçek olamaz!

Ben iç sesimle bağırırken odanın köşesinde kadın olamayacak kadar uzun ve yapılı silüet yatağıma doğru yaklaştı. Taşın ışığı onu tamamen seçebileceğim kadar yeterli değildi ama agresif fırça darbeleri gibi alnından önüne düşen saçları ve parıldayan leylak rengi irisleriyle onun kim olduğunu çoktan anlamıştım.

Nasıl girmişti? *Kahretsin!* Biraz olsun serinlemek uğruna camı açık bırakmıştım. Uzun perdenin tülü hâlâ hafif esintiyle dalgalanıyordu.

Konuşma yetimi kazandığıma emin olduktan sonra beklenenin aksine sakince konuştum. "Sen ne yapıyorsun burada?" Cevap vermedi. Kısa bir an onun gerçekliğini sorgulayarak bekledim ama hâlâ orada, öylece duruyordu. Sesimin korkudan titrememesine özen göstererek tekrar konuştum. "Çık evimden, yoksa polisi arayacağım!"

Hâlâ bağırmıyordum. Annemin uyanıp odaya girmesinden ve neler yapabileceğinden emin olmadığım bu adamın ona zarar vermesinden korkuyordum.

"Eğer buraya kötü bir amaç uğruna gelmiş olsaydım hiçbir polis yeterince hızlı olamazdı." Yine aynını yapıyordu. Puslu sesine öyle tehditkâr bir tını ekliyordu ki ağzım kupkuru kesiliyor, sırtımdan soğuk terler akıyordu.

"Ne istiyorsun?" Sesimin cesur çıkması için büyük çaba harcamıştım. Ama zımpara gibi olmuş dilimle bu, o kadar kolay değildi.

"Sende bir şey var. Bana ait bir şey." Gözleri kayıp dizlerimin hemen önündeki yatakta oluşturduğu minik kratere gömülü taşı buldu.

Kaşlarım çatıldı. "Bu nasıl bir oyun? Onu bana sırf geri gelip hesap sorabilmek için mi verdin?"

"Onu ben sana vermedim. *Sen aldın!*"

"Şimdi de bana hırsız mı diyorsun? Ne tür bir ruh hastasısın sen?"

Gözleri üzerimde dolaştı. "Neler yapabildiğinin farkında bile değilsin." Dudaklarının arasından kaçmış gibi kısa bir kahkaha attı. "Onu benden alanın *büyün* olduğuna bile inanmıyorsun."

Suratına bakakaldım.

"Ne büyü diye bir şey var ne de ben öyle bir şey yapabiliyorum. Anladın mı?" Sesim o kadar kendimden emin çıkıyordu ki yerimde dikleşmek zorunda hissetmiştim.

"Doğruluğunu bilmediğin şeyler hakkında fazla kesin konuşuyorsun, küçük kız. Henüz seni inandıracak bir mucizeyle karşılaşmamış olman, büyünün olmadığı anlamına gelmez."

Kafamı huysuzca salladım. Bu gece niye bitmiyordu? Yalnızca biraz uyumak ve daha aklı başında insanlarla konuşmak istiyordum. "Taşını benim cebime biri koydu, ben almadım. Ama çok istiyorsan geri alabilirsin. En başta da istememiştim zaten."

Bana doğru yürüdü. Öylesine zarif hareket ediyordu ki âdeta yatağıma doğru yağ gibi akıyordu. İnce uzun parmakları taşa kapanırken dizini yatağıma bastırmış ve bana doğru gitgide eğilmişti. Saçları üstümde söğüt salkımları gibi salınırken nefesimi tuttum. Kalbim gümbürdeyerek atıyordu ve yapmak istediğim tek şey, onun kapanına kısıldığım bu yerden sıyrılıp kaçmaktı. Ama ondan kaçabileceğimden emin değildim, onun yapabileceklerinin neler olduğundan emin olmadığım gibi.

Yüzüne yaklaştırdığı Ejderin Kalbi'ni evirip çevirdi. Oval yüzeyi okşayan elleri, taşın onunla konuşmasını ya da bir şey yapmasını bekliyor gibiydi. Beklediğini bulamamış olacak ki kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Mora koyulaşmış bakışları bir bahar esintisi gibiydi. Taze açmış çiçeklerin kokusu neredeyse burnuma kadar gelmişti. "Bu taş artık beş para etmez. Onunla bağlanmışsın bile." Elindeki turuncu taşı bir paçavraymış gibi yatağın üstüne attı.

"Ben bir şey yapmadım. Taş aynı taş." Kendimi savunmak için sözcükler arıyordum ama daha sorunun ne olduğunu anlamış değildim.

"Hayır değil. Büyülü taşlar kolayca kişiye uyum sağlar ve bağlanır. Senin eline geçtiği anda seninle bütünleşmiş olmalı."

Bu sefer büyülü kelimesine takılmamayı tercih ettim ve taşı sanki pazarda elinde kalan malları satmaya çalışan adamlar gibi öne sürdüm. "Benimle bütünleştiği falan yok. Al onu, bana sorun çıkaracak başka bir şey istemiyorum!"

"Sanırım bu artık senin seçiminde olan bir şey değil." Dudağı yana doğru kıvrıldı.

Bakışlarındaki alaycılığının, bana bir kuklaymışım gibi hissettirmesine daha fazla katlanamayarak yatağın yanından kalktım ve doğruldum. "O zaman git ve bu taşı bana veren kişiden hesap sor!"

"Sana söyledim. O taşı sana vermediler, sen aldın!"

"Hâlâ bu saçmalık mı? Onu almadım, onunla ilgili hiçbir bağım da yok. İstemiyorum. Geri al! İstersen çöpe at, umurumda değil! Beni sadece rahat bırakın artık!" Her sözümle yataktan aldığım taşı onun göğsüne göğsüne çarpmıştım.

"Onu artık geri alamam. Bundan sonra onunla istediğini yapacak kişi sensin." Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki *sadece bekle ve gör,* der gibiydi.

Tek bir şey söylemeden öylece durdum. Ejderin Kalbi avucumun içinde nabız gibi atıyor ya da öyle hissettiriyordu. Çatık kaşlarım gözlerime gölge düşürürken beni inceleyişini izliyordum. O konuşmuyordu, ben konuşacak bir şey bulamıyordum.

"İsmin ne, küçük kız?"

"E..." Hiç şüphesiz cevaplayacakken kendimi durdurdum. "Ne yapacaksın ismimi?"

"Ejderin Kalbi için hiçbir şey ödemedin."

İnanamayarak ona baktım. "Ne yani? Bir de onun için para mı vereceğim?" Taşı bana ilk teklif ettiklerinde çekinmemin sebebi de buydu. Çok değerli bir şeye benziyordu ve onu karşılayamayacağımı biliyordum.

"Para değil, şimdilik sadece ismin yeterli." Yüzündeki ifadeden ismimin paradan daha değerli olduğunu fark etmiştim.

Şimdilik?

"Bunu ben bile isteye almadım. Kendisi cebimde belirdi. İstiyorsan alabilirsin, daha önce de söyledim. Ama onun için tek bir şey ödemeyeceğim." Çenemi kaldırarak sözlerimin duyulduğundan daha ikna edici çıktığına inanmaya çalıştım.

"Nasıl aldığının bir önemi yok. Önemli olan Ejderin Kalbi'nin sende olması. Ve ödemezsen sonuçları *ağır* olur!"

Tüylerim diken diken olmuştu. "Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?" Gergince güldüm. "Tabii ya. Bu sizin küçük oyununuz, değil mi? Kendinize bir ahmak seçip bir oyun döndürüyorsunuz ve ondan bir şeyler koparmaya çalışıyorsunuz."

Komodinin üstündeki telefonu elime aldım. "Öyleyse bunu memur beyle uzun uzun konuşursunuz."

Parmaklarım hızlı hareketlerle *9-1-1*'i[8] tuşladı. Daha şebeke sesi duyulmadan telefon elimde değildi. Kapattığı telefonu yukarı kaldırarak tutuyordu. O uzun boyuna, yatağa tırmanıp üstüne atlasam bile yetişebileceğimi sanmıyordum.

Çaresizlikle bir telefona bir ona bakarken dudağımı dişledim. O taş onlar için ne kadar değerliyse anneme bin bir dil dökerek aldırdığım son model telefonum da benim için o kadar değerliydi.

Telefonu sakince yatağıma bırakırken, boştaki eli bana uzanıp çenemi kavradı. Buz gibi parmakları nazik göründüğü kadar güçlüydü de. Çenemin altında kalan iki parmağı usulca boynumu, tam damarımın üstünü okşuyordu. "Seni son kez uyarıyorum. İsmin benim için önemli değil. Bu baş döndürücü kokunla seni yüz kilometre öteden tanıyabilirim. Ama *Leydim* ismini bilmek isteyecektir. O yüzden..."

Sıktığı çenemi kendine doğru yaklaştırdı. Ayaklarımın yerden hafifçe kalktığını hissedebiliyordum. Camdan içeri dolan silik ay ışığı ve Ejderin Kalbi'nin sıcak parıltısı, araladığı dudaklarının ardını aydınlattı. İnci gibi dizilmiş dişlerin yanında diğerlerinden daha uzun ve kesinlikle sivri iki diş, mücevher gibi parlıyordu. "Beni zorlama da ismini söyle, küçük kız!"

8 Amerika'da acil durum hattı.

Korkuyla yutkunurken şişen gırtlağım parmaklarına baskı yaptı ve dişlerinin bir arının kanatları gibi titrediğini görür gibi oldum. Artık onun ne olduğunu inkâr edemeyecek hâldeydim, tehlikenin boyutunu anladığım gibi. "E... Erin Handerson."

"Ben de Constantine, *dördüncü*." Narin bir hareketle çenemi geri bırakırken ayaklarımın üstünde durmakta güçlük çektim. "Seninle tanışmak büyük bir zevkti Erin Handerson. Bir dahaki karşılaşmamıza dek..."

Reverans yaptı. İsmi ve sesindeki kültürlü tınıyla gözümde asilzadelere benzemişti.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bekle! İsmim dışında benden daha ne isteyeceksiniz?"

Arkasını dönmüşken gözleri beni buldu. Dudakları keyifle bükülmüştü. "Onu da zamanı gelince öğreneceksin."

"O zaman asla gelmeyecek. Taşınızı almayacağım!"

"Bunun hiçbir önemi olmayacak." Tülün arkasında kaybolurken melodik söylediği bu soğuk sözler, bir felaket ninnisi gibi kulağımda asılı kalmıştı.

Arkasından koşturup elimi camın pervazına yasladım.

Gitmişti.

Gözlerim karanlık sokak arasını umutsuzca tararken, ne yapacağımı bilmeden orada öylece duruyor, bunaltıcı yaz havasına rağmen zangır zangır titriyordum.

Pas tutmuş gibi kızıl, tortulanmış kayalar titrek alevlerle âdeta canlanmış. Büyüyüp küçülen gölgeler gözümle oynuyor.

Arkamdan ürpertici sesler geliyor. İçime korku salan, beni hiçbir şeyi düşünmeden kaçmaya iten inlemelerin ve çığlıkların geldiğini yöne bakıyorum. Her seferinde olduğu gibi yine kaçmıyorum, kaçamıyorum.

Döndüğüm yerde derinlere doğru uzayan bir yol görüyorum. Sarkıtların üstünden kana benzer kızıl suların aktığı, derinleştikçe koyulaşıp zifiri karanlığa boğulan ve asla sonu yokmuş gibi görünen bir mağaradayım.

Nereden geldiğini anlamadığım ateşin ışığı önümde sürünerek ilerleyen iki yaratığı görmemi sağlıyor. Biri kambur bir adam gibi görünüyor ama kahverengi derisi bir kurbağanınki gibi nemli ve lekeli. Diğeri pullu derisiyle devasa bir yılanı andırıyor.

Yüzlerini göremiyorum. Sadece çakmak çakmak parlayan kırmızı gözlerini seçebiliyorum.

İçimden çığlık çığlığa bağırıyor, kaçmak için görünmez tırnaklarla gözlerimin arkasını eşeliyorum. Ne var ki milim kıpırdamıyor, çaresizce onları izliyorum.

Işıklar azalıyor. Korkudan kalbim duracak gibi geliyor. Bir şeylere tutunmaya çalışıyorum ama amansız bir karanlık çukura çekiliyorum.

...

Nefes nefese uyandığımda parmaklarım çarşaflara sıkı sıkı sarılmıştı. Göğsüm şiddetle inip kalkarken alnımdan iri ter damlaları aşağıya kayıyordu.

Sakinleşmek için birkaç dakika öylece beklemem ve öğlen güneşi olduğunu tahmin ettiğim parlak ışığın, sımsıkı kapadığım perdelerin arasından sızan şeritlerini seyretmem gerekmişti.

Son zamanlarda gitgide sıklaşıyor, diye geçirdim içimden.

Susuzluktan çatlamış dudaklarım ve kupkuru ağzımla elim komodine uzandı ama boşta kaldı. *Ne zaman geceden baş ucuma bir bardak su getirmeyi akıl ettim ki?*

Amansız yaz sıcağına nispet yaparmış gibi bacaklarıma doladığım pikeden çırpınarak kurtuldum. Annem yine fatura çok gelmesin diye klimayı açmadan çıkıp gitmişti. Zaten zavallı Erin'i düşünen kimdi?

Yalın ayak odamdan salona yürürken, klimayı en soğuk derecede açıp önünde artık havale geçirmediğime ikna olana dek bekledim. Ardından Amerikan tipi mutfağımıza ilerleyip buzdolabından bir sürahi çektim ve arka arkaya üç bardak su içtim. Beni bu kadar susatan dünkü Çin yemekleri mi yoksa terleye terleye kaybettiğim onca sıvı mıydı, emin değildim. Ama bildiğim bir şey vardı, o da tüm bunların üstüne yalnızca hafif bir kahvaltıyı kaldırabileceğimdi.

Carmen'in kilo takıntısı yüzünden alıştığım yulaf lapasını hazırlamaya başladım. Ocağın önünde sakin sakin çalışırken dünkü olaylar sanki hiç yaşanmamış gibi bir şarkı bile mırıldanıyordum.

Kıvamını bulmuş lapanın üstüne biraz meyve doğramak için buzdolabına yöneldim. O ana dek üstüne iliştirilmiş pembe post-iti fark etmemiştim. Annem bana bir not bırakmıştı.

"Erin, uyuyorsun diye uyandıramadım. Neden gece Carmenlerde kalmadın? Bir şey mi oldu? Akşam eve gelince konuşuruz. Annen."

Doğru, bu küçük ayrıntıyı unutmuştum. Dün geceyi tamamen aklımdan çıkarma çabalarım yüzünden olmalıydı.

İç geçirdim. Ne diyecektim yani? *"Dün büyülü varlıklar tarafından sıkıştırıldım hatta biri beni evime kadar takip etti"* mi? Aşırı gerçekçi annem bunu söylersem tüm fantastik kitaplarıma el koyabilirdi.

Gariptir ki eksikliğini o ana kadar hissetmediğim telefonumu almak üzere odamın yolunu tuttum. Her zamankinden hiçbir farkı olmayan telefonu elime aldığımda içimi bir ürperti kapladı.

Gece onun üstüne kapanan ince uzun parmaklar, gözümün önüne geldi. Ardından leylak rengi gözler ve sivrilen dişler...

Telefon bir titremeyle parladığında irkildim. Carmen'in mesajlar dizisine bir yenisi eklenmişti, belli ki çok endişelenmişti.

Öfleyerek Carmen'i aradım. Ona da anlatacaklarım anneminkilerden çok farklı değildi. Olanları anlatsam benimle uzun süre dalga geçeceğine emindim.

İkinci çalışta telefonu açtı. "Erin? İyi misin? Dün gece delirttin beni!"

"İyiyim, merak etme. Uyuyakalmışım."

"Kaç saat uyuyorsun sen? Yüzün şişecek." Carmen yine Carmenlik yapıyordu işte.

"Ben ve şiş yüzüm mutluyuz."

Sesi anında ciddileşti. "Neden beni öyle ortada bırakıp gittin? Söyleyecek misin artık?"

"Bunalmıştım. Çok geç olmadan eve dönmek istedim."

"Bir veda bile etmeden..." dedi kırgınlıkla.

"Üzgünüm, telafi edeceğim." Mutfağa geri döndüm.

"İkinci bir buluşma?"

Huzursuzca saçımı kaşıdım. "Cesedimi çiğnersin."

Kahkahayla güldü. "Şaka yapıyorum. Levi bu akşam gidiyor ama numaranı istedi. Merak etme, vermedim."

"Hah, iyi. Verseydin mahvederdim seni." Yüzümü buruşturdum.

"Ama Seth'le işler iyi gitti. Benden bir randevu sözü daha aldı."

"Harika!" dedim daha beter kaşınmaya başlamış saçımı neredeyse kazırken.

"Bu sefer gideceğimiz yeri kendisi seçecek. Sonunda, olması gerektiği gibi..."

Kaşıntı gittikçe yayılırken, telefonu tezgâha bırakıp hoparlöre almak zorunda kalmıştım. "Hı hı," dedim iki elimi birden kullanıp kaşınırken.

"Artık kesinleşti, onunla evleneceğim. Minik siyahi ve çekik gözlü çocuklarımız olacak," diyordu hayalperest bir sesle.

Enseme inen tırnaklarım, kaşıdıkça daha beter kaşınan saçıma karşı çaresizdi. İçimden *lütfen bir tür vampir biti kapmamış olayım!* diye geçirdim espriyle.

"Annemler asla izin vermeyecek. Biliyorum. Tanrım, bir şekilde onları ikna etmem gerekecek!" diye sürdürüyordu Carmen nefes almadan. "Erin? Sen beni dinliyor musun?"

"Evet, tabii ki dinliyorum," dedim saçımda bir şeye sürtünen parmaklarımla duraksarken. Hafifçe yokladığım kızıl saç tutamları arasına sıkışmış cismi çekip çıkardım.

Nereden girmişti bu saçma şey saçıma?

Elimde döndürdüğüm şey dünden aşina olduğum o 2x2 cm boyutunda kare kâğıt parçalarından bir başkasıydı. Kaşlarım çatılırken onu yine sinirle atacak gibi oldum ama son olanlardan sonra artık, bundan da bir şey çıkabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Harika, şimdi de hayatımdaki tüm garip şeyleri bir şeye yoracağım...

Taramalıya bağlamış gibi konuşan arkadaşımı kestim. "Carmen, şu küçük kâğıtları sen mi koyuyorsun oraya buraya. Eğer sensen cidden çok kızacağım."

"Ne kâğıdı? Dün falından çıkanı mı diyorsun?"

"Çorbadan ve sakızdan da," diye ekledim.

"Yine mi buldun bir tane? Ah, acaba Levi küçük aşk notları mı hazırlamış? Çok romantik," dedi alayla.

Ah. Lütfen olmasın. Hayır!

Sıkkınlıkla birkaç katı açtım ve bir daha, bir daha, bir daha... Kare büyürken inanılmaz bir şekilde kâğıttan daha fazla kat çıkıyordu. Her katını açtıkça giderek genişledi. Öyle ki sonunda kitap sayfası büyüklüğünde bir zarf olduğu ortaya çıktı. Katlanma izleri bile yok olmuştu. Bu çok saçmaydı.

Hiçbir kâğıt o kadar fazla katlanamazdı, katlansa dahi izi kalırdı. Üstüne üstlük bu görünen ince bir kâğıt da değildi. İçi bayağı kabarık bir zarftı.

Zarfın üstünde kocaman ters düz V'lerden oluşan üçgen bir mühür vardı. Arkasını çevirmeyi akıl ettiğimde kendi ismimin yazılı olduğunu gördüm.

Erin Handerson.

Kıvrımlı ve estetik bir yazımı vardı.

Zarfı sallayarak, içinde ne olduğunu anlamaya çalışırken Levi ile ilgili saçma şeyler anlatan Carmen'i bu sefer tamamen durdurdum. "Seni sonra arayayım mı?"

"Ne, neden? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey yok. Sonra konuşuruz." Ve telefonu sabırsızlıkla kapatıp tezgâha bıraktım.

Zarfı kendime çevirdim. Kırmızı üstüne altın simlerin göz kırpar gibi parıldadığı mührünü kırdım. Yukarı doğru açtığım mektubun üçgen diliminin arkasında *Vhartlox* yazıyordu.

İçindeki kâğıt tomarından en öndekini aldım. Şöyle başlıyordu.

Tebrikler Erin,

Vhartlox Cadı Akademisine girmeye hak kazandın!

Cadı Akademisi yazısına şaşkınlıkla bakakaldım. Ardından tiz bir çığlık atarak, kâğıdı havaya fırlatıp geriye doğru sendeledim.

Aklımı kaçırıyor olamazdım, değil mi?

Derin derin nefes alarak yere düşmüş olan kâğıda doğru yaklaşmam biraz uzun sürdü. Temkinli bir şekilde uzanıp, tekrar elime aldığımda titremeye başlamıştım.

Başta yazan yazıyı tekrar tekrar okudum.

Cadı Akademisi yazıyordu. *Cadı. Akademisi.*

Bense mektubumu getiren baykuşun hep yanlış adrese gittiğini düşünürdüm.[9]

Bu yıl on yedi yaşını doldurdun ve haberdar olmadığın gücünün kilidi açılmış oldu. Biz dünyanın en prestijli Cadı Akademilerinden birisi olarak seni aramızda görmekten büyük bir keyif alacağız. Yeni keşfedeceğin güçlerinin tekniğini öğrenmen ve kendini ehlileştirmen sıkı bir eğitim gerektirecek. Ama merak etme! Biz, sana cadılığın en büyük inceliklerini öğretmek için varız.

Birisi benimle uğraşıyorsa bile dünkü o şov ve böylesine incelikle yazılmış bu mektup... Fazlasıyla uğraşmışlar demekti! Akıl sağlığı normal olan hiç kimsenin uğraşmayacağı kadar fazla…

İlk sömestirin bir hafta sonra başlayacak ama oryantasyon programımıza katılmanı tercih ediyoruz. Yakında seninle iletişime geçecek son sınıf öğrencisi danışmanına kararını bildirmen gerekmektedir.

Kayıt evrakların, ekler arasında verilmiştir.

Derslerin için istenen malzeme listesi eklerde verilmiştir.

Kıyafet kodu eklerde belirtilmiştir.

Ekstra gereçler eklerde belirtilmiştir.

Dönemde alınacak dersler eklerde verilmiştir.

9 Karakterin *Harry Potter* göndermesi. (Harry Potter, İngiliz yazar J.K. Rowling tarafından yedi kitap olarak yazılan fantastik romanlar ve onlardan uyarlanan filmler serisidir.)

Danışman: Fiona Rebelleiche[10]

Vhartlox Cadı Akademisi Müdüresi Sissaundra Créatrice du Feu[11]

İsmin üstünde geniş bir imza vardı ve kâğıdı yakmış gibiydi.

Pekâlâ, çıta gitgide yükseliyordu. Bu bir oyunsa bile bu kadar incelikle çalışılamazdı. Acaba farkında olmadan bir Pottermore[12] aboneliği mi oluşturmuştum? Eğer öyleyse kabul etmeliyim ki kendilerini aşmışlardı.

İşaret parmağım ve başparmağımla zarfı araladım ve içindeki kâğıtlardan ilkini aldım. Kâğıtta yazanlar şunlardı;

Malzeme Listesi:

1. Kitaplar

İlk Cadılar Döneminde Büyücülük - Antik Cadılık Tarihçesi

Büyü Yapımına Başlangıç Cilt1. - Büyü Temelleri

1001 Tılsım ve Kırılması - Tılsım Teknikleri

Gece Ritüelleri ve Amaçları - Ritüele Giriş

Meraklısına İksir Kitabı - İksir Bilgisi

Gökyüzündeki Gizem - Astroloji

2. Kırtasiye Gereçleri

Altar[13]

Tüy kalem seti

Mürekkep

Parşömen

Ritüel ve Rüya Güncesi

---

10 (Alm.) Rebell(ische)Eiche; İsyankarmeşe.

11 (Fr.) Ateşyaratan.

12 Pottermore Ltd. J. K. Rowling'in Harry Potter ve büyücüler evreni odaklı, dijital yayın, eğlence ve haberler için oluşturduğu bir çevrim içi platformdur.

13 Ritüel malzemelerinin üstüne konabileceği, üstünde büyü yapılabilecek tabla; çalışma alanı.

Hammet Planisfer[14]*i (Başlıca Yıldızlar)*

Kazan

İksir Seti (Başlangıç)

Tütsü Seti (Yaz Güneşi Serisi)

3. Büyü Mücevherleri

Tercihe Bırakılmıştır.

4. Giysi Kodu

Beş renk dışındaki renkler kullanılamaz.

(Siyah, Mor, Lacivert, Kırmızı, Yeşil)

Vhartlox Okul Cübbeleri

Siyah Kolej Ayakkabıları

Şapka (Günlük ve özel günler için ayrı)

Eldiven ve Kürklü Cübbeler

Uçuş Takımı

5. Evcil Hayvan

Yalnızca Siyah Kedi

6. Ekstralar

Ahşap Sandık

İstenilen Ağaç Fidesi

Afroz Tozu

***Not:** Akademi'ye teknolojik ürün getirilmesi yasaktır.*

•

Bir süre kâğıdı elimden bırakmadan baktım. Yazıların yazılışı bile o kadar farklıydı ki...

14 Gökyüzü haritası, düzlemküre.

Tamam, peki, kim yazdıysa tebrik ederim. Gerçekten iyi yazmış, bravo ona! Son cümlede beni her şekilde kaybetti zaten.

Tüm bunların doğruluğuna inanmaktan korktuğum için şakaya vurma ihtiyacı duymuştum. Ama sadece kendimi kandırıyordum. Bunun da farkındaydım ve ne yapacağımı bilemez hâldeydim.

Güz Döneminde Alınan Dersler

Ders Kodu	Ders Adı	Statü	Büyü Kredisi
ANC 001	Antik Cadılık Tarihçesi	*Zorunlu*	2
MGC 101	Büyü Temelleri	*Zorunlu*	4
MGC 103	Tılsım Teknikleri	*Zorunlu*	4
RIT 100	Ritüele Giriş	*Zorunlu*	3
HRB 000	İksir Bilgisi	*Zorunlu*	4
ASR 105	Astroloji	*Zorunlu*	2
BRM 431	Uçuş Eğitimi	*Zorunlu*	3
MGC 451	Cadı Kahkahaları İlkeleri	*Seçmeli*	2
CAT 900	Kedi Kozmolojisi	*Ortak Seçmeli*	2

Bu kadar fazla olmasına rağmen gerçekte olsa koşa koşa gideceğim derslerden oluşan bir listeydi bu. İçimde keşkelerin kanatlanıp çırpınmasına neden olacak kadar güzel bir hayaldi benim için. Gerçek olmasını her üflediğim mumda dileyeceğim türde bir hayal…

Silkinip, en altta sıkışıp kalmış kâğıdı beceriksizce açarken işaret parmağım kesildi ve acı dolu bir küfür dudaklarımdan kurtuldu. Açılmış kâğıdın üstünde sadece kısa bir yazı ve minik bir kutucuk vardı.

Teklifi onaylıyorsanız kayıt işlemleri için kutucuğa kanınızı damlatınız.

Kanayan parmağıma göz ucuyla baktım. Her kim tüm bu saçmalıkları yazdıysa parmağımı bilinçli olmasa da keseceğimi düşünmemişti herhâlde. Parmağımı kâğıda bastırırsam da tüm bunların iyi düşünülmüş bir oyun olduğu ortaya çıkardı. Hem denemekten ne zarar gelirdi ki?

Parmağımı tereddütle kâğıda götürdüm ve kutucuğun üstüne getirdim. Kanın birikerek damlamasından önce alnımda boncuk boncuk olmuş ter damlaları gözüme kaymıştı. Kâğıdın üstüne irice bir damla düşerken hiç beklemediğim bir şey oldu. Kâğıt kanı emdi ve bir anda her şey kayboldu. Mürekkeple yazılmış yazılar dahi kâğıdın içinde erirken birden kâğıdın üstünde tekrar mürekkep belirdi ama yazan şey tamamen farklıydı.

Erin Handerson, Kayıt İşleminiz Tamamlanmıştır.

Yok artık! Bunun gerçek olmasına imkân yoktu.

Bir rüyanın içinde olmalıydım, biraz sonra kesinlikle uyanacaktım. Parmaklarımla kolumdaki eti sıkıştırdığımda acıyı hissettim ve derin bir nefes çektim.

Kesinlikle bir rüyada değildim!

3. BÖLÜM
PUG GİZEMİ

Yatağımın altına koyduğum siyah kutunun önünde diz çökmüş, içindekilere bakıyordum. Bu kutuyu uzun süredir açmamıştım. Son altı ayımda açmama sebep olacak bir olay yaşanmamıştı ve şimdi tüm bu objeleri görmek içimi daraltıyordu. Onların bir ismi vardı: Karanlık şeyler.

Bu *şeyler* hayatımda hep var olmuştu ama ne zaman onları bir koleksiyona dönüştürmeye başladığımdan emin değildim.

Elim, buz parçalarını andıracak şekilde çatlamış cam kırığına gitti. Bu, geçen yıl beni aldattığını öğrendiğim erkek arkadaşıma aitti. Ona gebermesini söyledikten saniyeler sonra okul duvarına çarptığı arabasının camıydı.

Sonra hemen altından, katlanmış Amigo Kızlar üniformasını çıkardım. Göğüs kısmında yazan takım ismimizi okşadım: *Titan Elite*. Sırf aptal popülarite yarışları uğruna döndürülen sayısız entrika zihnime doldu.

Bir antrenmanda insan piramidi yapmıştık. Takımın iki kaptanı olarak en üste tırmanan, tüm entrikaların sorumlusu Daphne ve bendim. Daphne bir an için dengesini kaybeder gibi olmuş ve ben onu tutmak yerine itmek istemiştim. Kafasının spor salonu zeminine çakılışını ve genişleyen kan göletini görür gibi olmuştum. Kaptanlığı bıraktığım gün, o gündü. Amigo Kızlar'ın kışkırtıcı bir etkisi vardı. Tüm o entrikaların ve uçkuruna sahip çıkamayan erkeklerin de öyle... İçimde karanlık bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyorlardı.

Ben de çözümü, tüm bu tetikleyici ortamlar ve kişilerden kaçmakta bulmuştum. Geldiğini görmediğim ve engel olamadığım *karanlık şeyleri* de kutumda saklıyordum. Dünkü o kızlar ve Constantine, belki de başıma gelenlerin en karasıydı. Bu yüzden almama konusunda ısrarcı

olduğum Ejderin Kalbi kutuya girmeliydi. Son birkaç saatimi düşük bütçeli grafikler ve uçuk uçuk yazılarla dolu pagan[15] sitelerinde harcayıp hakkında hiçbir sonuca ulaşamadığım mektup da öyle. Artık onlar bir *karanlık şey*di ve kutumu bir sonraki ziyaret edişime kadar saklı kalacaklardı.

Annem eve geldiğinde odamda bilgisayardan *Project Runway* adında bir moda tasarım yarışmasını izliyordum. Bir yandan da Carmen'le *Skype*'tan görüntülü konuşma açmış ve onlarda kalmış olsam gerçekleştireceğimiz rutini teknik aksaklıklara rağmen sürdürmeye çalışıyorduk. Tüm bu şov, aslında Carmen gibi moda delisi birine uygun olsa da kıyafetlere ve tasarımcılara şov boyunca yaptığı yorumlarla olay bir anda komedi dizisine dönüşüyordu.

"Tanrım, o kumaşa herhâlde akan beynin bulaşmış. Şaşkın mısın? Diğer renklerle uyuyor mu o şimdi!" diye deliriyordu kadının aldığı kusmuk rengi kumaşa ve pijama desenine bakarak.

Gülmekten ağrıların girdiği karnımı tutarak bir kahkaha daha attım. "Carmen, acımasızsın!"

"Asıl o beceriksiz kız için moda okullarına bir sürü para harcayan ailesine yapılan şey acımasızlık. Baksana şuraya!" Ekrandaki kadın, en kötü tasarım ödülünü alabilecek kumaşı kollarına dolayıp altın madeni bulmuş gibi mutlulukla dönüyordu. "Şu sezonu sırf bu kızın elenmesini görmek için izliyorum resmen."

Kıkırdarken gözlerim devasa bir ansiklopediye benzeyen SAT[16] kitabımın sayfaları arasında göz kırpan beyaz kalın kâğıtlara takıldı. Annemin beni ders çalışmaya şevk etsin diye koyduğu minik bir not diye düşünerek, kâğıdı tutup çektim. Kâğıt sandığım şey, aslında 5x5 cmlik bir polaroit[17] fotoğraftı ve üstünde...

Dolu bir kahkaha daha odamda yükselirken hattın ucundaki Carmen kaşlarını çattı. Kahkahalarımın sebebi olmaya alıştığı için o daha bir şey demeden neye güldüğümü anlamaya çalışıyordu.

15 Paganizm, kökenleri dünyanın kadim doğa dinlerine uzanan bir inanç biçimi ve bu dinlerin genel adıdır.

16 SAT (Scholastic Aptitude Test), Amerika'da üniversite eğitimi almak isteyenlerin girmesi gereken tüm dünyadan öğrencilerin girdiği bir sınav.

17 Çekim ve baskı işlemlerini çok çabuk ve otomatik olarak yapan fotoğraf makinesi.

Fotoğrafı çevirip üstündeki saçma sapan pugı gösterdim. Bodur bir bulldoga benzeyen pug dünyanın en tatlı, tatlı olduğu kadar da komik köpek cinslerinden biriydi. Anneme bir tane almak istediğimi her söylediğimde Şikoga'da küçük bir apartman dairesinde yaşadığımızın altını çizerdi.

Carmen de güldü. "Nereden buldun bunları? Sen çekemezsin, biliyorum. Çünkü hâlâ o polaroit fotoğraf makinesi için para biriktiriyoruz. "

Omuz silktim. "Bilmem, sanırım annem şirinlik yapıyor." Az önce gözüme çarpmasa da ilerideki defterin arasından da iki kâğıt ucu çıkıyordu. Bir tarafı mat karton, bir tarafı da parlak olan polaroitleri elime alınca iki farklı pug fotoğrafıyla daha karşılaştım. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılırken fotoğrafları elimde bir desteye dönüştürmüştüm.

Elimdeki kâğıtları çekmeceye koymak için çekmecemi açtım. O an gözlerime inanamadım ve kıkırdamaya başladım. Daha fazla pug fotoğrafı çekmeceyi doldurmuştu.

Bunu yapan gerçekten annem miydi? Tüm bu fotoğrafları ne zaman buraya koymuştu ki?

Elimdekileri bırakmadan çekmeceden birkaç fotoğraf daha aldım ve kameraya yaklaşıp Carmen'e gösterdim. "Baksana, daha fazlası var."

Dobra bir çığlık eşliğinde, "Bu resmen pug fetişi," dedi sesindeki dalgadan hiçbir şey eksiltmeden.

"Ben en iyisi bir annemin yanına gidip işin aslını öğreneyim."

"Görüşürüz." Yarışmaya odaklanmış olan Carmen, hiç itiraz etmeden görüntülü konuşmayı kapattı.

Koltuğumda bir öne bir arkaya sallanırken, elimdeki fotoğraflara bakıp gülmemek için dudaklarımı dişledim. *Ah, çılgın kadın,* diye içimden geçirdim annemi düşünerek, *ciddi olmadığın zamanlarda beni güldürmenin yolunu hep buluyorsun.*

Ayaklanıp mutfaktaki annemin yanına gittim. Ada tezgâha koyduğu dizüstü bilgisayarına eğilmiş, bir elinde kahveyle dalgın dalgın ekrana bakıyordu. Başının üstünde yaptığı dağınık topuzu ve burnunun

ucuna kaymış kemik çerçeve gözlüğüyle elimdeki fotoğraflardan daha komik görünüyordu.

"Anne, bu fotoğraf da ne oluyor? Yoksa SAT'den *ya da ACT'den*[18] iyi bir skor yaparsan sana pug alırım mı demek istiyorsun?" dedim kıkırdayarak.

Başta anlamayarak bana bakan annem, "Hâlâ dairemiz bir köpek için fazla küçük. Ama tabii ki eğer sınavlarından güzel sonuçlar alır ve iyi bir üniversiteye gidersen boşalan yerine bir pug alabilirim," dedi espriyle. Sonra elimdeki polaroitleri gördü ve söyleyeceği bir şeyi hatırlayıp kaşlarını kaldırdı. Bilgisayarının yanından büyük bir kâğıt tepeceğini bana iterken konuştu. "Ama bu fotoğraflardan bahsediyorsan asıl sana sormalı küçük hanım. Neden her yere bu fotoğraflardan saçıp duruyorsun?"

Annemin hâlâ şaka yaptığını düşünerek güldüm. "Ben mi saçıyorum? Çekmecemde bunlardan bir sürü var ve hiçbiri bana ait değil."

Annem kaşlarını çattı. "Yalan söylemek için biraz büyümedin mi, Erin?"

Ciddi olduğunu anlayınca etrafa bakındım. Odaya girerken üstü bomboş olan sehpanın üstünde, beş altı tane fotoğraf belirmişti. Sehpaya yönelip polaroitleri elime alırken az önce içinden geçtiğim ve kesinlikle hiçbir fotoğraf görmediğim kapının eşiğinde de bir deste fotoğraf vardı. Her fotoğraf istisnasız pug fotoğrafıydı ve durumun absürtlüğü ciddiyetimi koruma konusunda hiç yardımcı olmuyordu. Yerdekileri de elime alıp kucağımdaki desteyi anneme gösterdim. "Bunları ben koymuyorum anne. Gerçekten."

Annem gözlerini devirdi. "Evet, ben koyuyorum oturduğum yerden!"

"Ama anne, gerçekten nasıl olduğunu ben de bilmiyorum."

"Bilmezlikten gelmeyi bırakıp biraz yaptığın şey için sorumluluk al Erin! Komik olduğunu düşünebilirsin ama yarın için çok önemli bir sunumum var. Bu saçma oyunlarla uğraşamam. Odana git ve şunları etrafa dağıtmayı kes!"

---

18 ACT (American College Testing), aynı SAT gibi Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üniversitelere başvuran öğrencilerin seviyelerini tespit etmek için 1959'dan beri sunulan standardize bir test.

Ağzımı açtım fakat bir şey söylemeden aynı hızla kapattım. Anlaşılan işi yüzünden gözü iki adım ilerisini görmeyen anneme bir şey anlatamayacaktım. Amacı her ne kadar para kazanıp bana daha iyi bir gelecek hazırlamak olsa da biraz olsun bana zaman ayırsaydı başıma gelen garipliklerin farkına varabilirdi. Tüm bu olanlar gerçek miydi kafayı mı yiyordum bilmiyordum ama onun yardımıyla her şeyin daha kolay olacağından emindim.

Odama gidip kucağımdakileri yatağa döktüm fakat odamda da beni başka bir sürpriz bekliyordu. Masam devasa bir polaroit tepeciği altında kalmıştı. Üstündeki bilgisayarım gözükmüyordu bile.

Bu nasıl olurdu? Bu kadar fotoğraf nereden gelirdi? Evde bizden başka biri olsaydı ben annemin yanına gitmişken bu boyutta bir şeyi yapması imkânsızdı.

Zaten evde bizden başka biri varsa sorun pug fotoğraflarından daha büyük demektir, salak!

Birden aklıma bu sabah aldığım mektup geldi. Hiç inanmak istemesem de artık bu kadarı da fazlaydı. Bunlara çoktan kanması gerektiği hâlde hâlâ inkâr eden benim için bile fazlaydı. Mektubun iddia ettiği gibi bir *cadıysam* büyü yapabiliyor olmam gerekiyordu ve tüm bunlar biraz tuhaf olsa da büyüyle yapılmış gibiydi. Sonra kendi kendime kafamı salladım. Ne tür bir büyü etrafa pug fotoğrafları saçardı ki?

O anda tepeciğin üstünden bir pug fotoğrafı kaydı ve süzülerek ayağımın dibine düştü. Eğilip fotoğrafı alırken boş anıma denk geldi. Bunda belki durumun absürtlüğünün etkisi vardı. Belki de fotoğraf karesinde bir botun arasına sıkışıp şapşal şapşal bakan pug yüzündendi ama küçük bir kahkaha daha dudaklarımdan kurtulmayı başardı.

Bu sefer görmüştüm. Fotoğraflar bir anda yoktan var olmuş, ayağımın biraz ilerisinde küçük bir tepecik oluşmuştu. Bir anda kafamda bir kıvılcım çaktı. Evet, evet! Çok mantıklıydı. Ne zaman gülsem bu resimler ortaya çıkıyordu. Tüm akşam Carmen'in esprilerine gülmüştüm ve salonda o fotoğraflar ortaya çıkmıştı. Az önce kahkaha attığımda da olan olmuştu. Bunu ben yapıyordum.

Bu sefer sadece denemek için sahte bir kahkaha attım.

"..."

Bekledim ve etrafa bakındım ama hiçbir polaroit oluşmamıştı. Belki de içten yapmam gerekiyordu. Fotoğraflardan birine baktım ve puglara sürekli üzgün bir ifade veren sarkık yüzlerine hiç zorlanmadan bir kahkaha daha attım.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedim. Tekrar. Tekrar.

Ben yine bir şey görmesem de oturma odasından adımı haykıran bir çığlık sesi duyuldu. Olduğum yerde donup kalmışken sinirli adım seslerinin koridoru geçişini işittim. Kapım sert bir şekilde açılıp, annem öfkeyle içeri girince sorunun ne olduğunu anlamış oldum.

Annemin açılmış saçlarının aralarına fotoğraflar takılmıştı ve bir kucak dolusu pug fotoğrafı taşıyordu. Polaroitleri yere bırakırken yüksek sesle konuştu. "Bunu nasıl yaptın, bilmiyorum ama çok ileriye gittin Erin!" Sonra odamın hâlini gördü ve duraksadı. "Tanrım, ne oldu burada? Bu kadar fotoğrafı nereden buldun?"

Çaresizce ona baktım. "Bu şey her neyse kontrol edemiyorum anne. Gerçekten elimde olan bir şey değil." Sonra aklıma mektup geldi. "Dur bir dakika! Sana her şeyi açıklayabilirim."

Kutumu açıp içinden çıkardığım mektubu anneme uzattım. "Bunu bu sabah, *her ne kadar tuhaf gelse de* saçımdan çıkardım." Annem zarfı alıp anlamadan bakarken ekledim. "O mektupta cadı olduğum ve bir akademiye kabul edildiğim yazıyor. Biliyorum, çok saçma. Hatta klişe bir kitaptan alıntılanmış gibi. Ama başka da bir açıklama bulamıyorum."

Daha annem ağzını açıp bir şey diyemeden ya da mektubun içinde yazanları okuyamadan kapı çaldı. İkimiz de yerimizde yay gibi gerilmiş bir şekilde birkaç saniye öylece durduk. Bu rahatsız edici durumdan ve annemin bana deli gibi bakan gözlerinden kurtulmak için hareketlendim. "Ben bakarım. Gelince konuşuruz."

Aidatı istemek ve bir sonraki apartman toplantısını hatırlatmak için yöneticinin geldiğini tahmin ettiğimden kapıyı hiçbir şey demeden açtım. Ama onun yerine karşımda hayatımda gördüğüm en tuhaf kızlardan biri dikiliyordu.

Mor saçları rastalıydı[19] ve her iki yanından düzensiz bir şekilde dökülüyordu. Benden birkaç yaş büyük olduğunu yüz hatlarından anlayabiliyordum. Fakat bütünüyle bakarsak benden daha çocuksu görünüyordu. Güzel biri sayılmazdı ama gözlerindeki yeşil far ve dudaklarındaki siyah rujdan oluşan makyajına rağmen sevimli görünüyordu. Özellikle üstünde çocuk bölümünden alınmış gibi duran pembe baskı bir tişört ve tütü eteğiyle altı-sekiz yaş doğum günü partisinden fırlamış gibiydi. Eteğinin altına opak siyah-mor çizgili bir çorap giymişti ve ayaklarındaki, *Tanrım bu kadar büyük numarasını nereden bulmuştu*, ışıklı spor ayakkabılar koridorun loş ışığında parıl parıl parlıyordu.

"Kimsiniz?" dedim tereddütle.

Kız elini şiddetli bir hevesle öne uzattı. "Ben Fiona, Fiona Rebelleiche. Mektubu bu sabah almış olmalısın. O hâlde danışmanın olduğumu da biliyorsundur. Sonunda tanışabildiğimize ne kadar sevindim, bilemezsin."

Şaşkınlıktan büyüyen gözlerimle kıza baktım. Uzanıp elini sıkarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Fiona, yüzümdeki afallamış ifadeye hiç aldırmadan ilgisini dış kapıya çevirdi.

"Tuhaf bir süsleme tarzı," dedi, yere düşmüş bir polaroidi alıp kapının üstüne yapışmış onlarca diğer pug fotoğrafının arasına iliştirirken.

Karşınızda palyaçoluk mesaisinden yeni çıkmış gibi görünen biri, eline geçirdiği her eşyayı değerli bir sanat eseri gibi inceliyorsa bu işte bir sorun var demektir; özellikle bu mektupta yazanların dibine kadar doğru olduğundan ve cadılıkla ilgili hiçbir yerde okuyamayacağınız türde saçmalıklardan bahsediyorsa.

Tüm bunları daha sindirememiş olan annem elindeki mektuptan gözlerini ayıramıyor, her an kusacak gibi görünüyordu. Ben ise sessizce koltuğa gömülmüş, ikisini izliyordum.

Fiona da ortaya çıktığına göre artık kesin olarak bu işlerin doğruluğunu kabul edebilirdim, değil mi?

19 Rasta, saçın birbirine zincirleme yöntemi ile karıştırılarak ortaya çıkarılan şeklin genel adıdır.

Başka bir açıklaması olan varsa buyurup yapabilirdi ama artık bende inkâr edecek güç kalmamıştı.

İşin tek yüzü bu mektup, pug fotoğrafları ve uçarı mor danışmanım olsa evet, belki de hâlâ inanmakta güçlük çekebilirdim. Ama hayır, bunlar tozpembe iken önceki gece yaşananlar madalyonun karanlık yüzü gibiydi. Onlar öylesine korkunçtu ki beni alıp götürmeye çalıştıklarında neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ama Fiona, tişörtünden göz kırpan neon pembe kedi desenleri ve onu ne kadar gülünç gösterdiğini gram umursamadan yaptığı otuz iki diş gülümsemesiyle bana nedensiz bir güven vermişti. Mektupta bahsi geçen okula beni götürmek üzere buradaydı ve tuhaf bir şekilde bu sefer içim rahattı.

Evet, söz konusu okul, çok ciddiyle almadan kanımı damlatıp kaydımı yaptırdığım akademiydi. Ama şu an sadece, büyünün gerçek olduğunu öğrenince bile havalara zıplayıp sevinç dansı yapmak istiyorsam o kaydı bu sefer isteyerek yapacağıma emindim. Benim suskunluğum ne kendim ne de okul içindi. Asıl annemin gitmeme izin verip vermeyeceği konusuyla ilgileniyordum.

Annem çenesini kaldırıp, yerinde dikleşirken onun her zamanki bilmiş ve gerçekçi tavırlarına büründüğünü anlamıştım. Bu, ağzını açtığında söyleyeceklerinden hiç hoşlanmayacağım anlamına geliyordu. "Ehm..." diye başladı boğazını temizleyerek, "İtiraf ediyorum ki iyi bir iş çıkarmışsınız. Bir an hazırlıksız yakalanıp gerçekten inanacak gibi oldum. Ama bu oyunlara kanacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Derhâl polisi arıyorum! Genç kızları böyle saçmalıklara inandırıp organ mafyasına mı yoksa fuhuş çetesine mi alıyorsunuz?"

Annemin ağzından çıkanlara inanamazken üstüne düşününce ne kadar da mantıklı olduğunu fark etmişim. Evet, belki bunun tamamen açıklanamayacağı durumlar vardı. Ama yine de bahsini ettiği o suçlar için ne kadar ileri gidilebileceğini bilemezdim. Benim saf düşüncelerim bu kadarına çalışmadığı için bu olasılıkları düşünememem normaldi.

Annemin ciddiyetinin ve bendeki tereddüdün aksine, Fiona hiç etkilenmemiş görünüyordu. Onun yerine ilk defa görüyormuş gibi incelediği televizyon kumandasını sehpaya bıraktı ve sadece bir söz söyledi. Bununla birlikte olan da oldu.

"Versumectus."

Bir anda her şey üstüne bir örtü çekilmiş gibi bir hâl aldı. Sanki koyu, siyahtan bir filtre görünen her şeyin üstüne kapanmış gibiydi. Karanlığın aksine görüşü koyulaştıran bu şey, aynı zamanda normalde görmediğim şeyleri gösteriyordu; ben, annem ve Fiona'nın bedeninden yayılan bir tür ışığı.

Annemin üstünden yayılan ışıltı silik ve sadece dışında olan bir hare gibiydi. Fiona'nınki ise tam içinden başlayıp tavanı yalayana kadar uzanan mor bir ateş demetiydi. Gözlerim kendi üstümden fışkıran kızıl ışıklara kaydı. Sanki tam içimde fokurdayarak kaynayan bir enerji demeti vardı ve etrafa saçılıyordu.

Tıpkı o gece Morgana'nın zorla tırnaklayıp açığa çıkardığı kırmızı alevler gibi.

Fiona kendi mor parıltılarını bile bastıran kırmızı ışığımı görüp kaşını kaldırdı. "Vay canına! İşte bunu beklemezdim. Sanırım tüm bu fotoğraf olayı bundan kaynaklı," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra ciddileşip anneme döndü.

"Evet, insanların inanmakta ne kadar inatçı olduğu konusunda çoktan uyarılmıştım. Bu durumda sizi suçlayamam, Tanrıça'nın illüzyonu o kadar güçlü ki iç içe yaşadığınız büyüden bihabersiniz. Az önce yaptığım şey, sizi inandırabilecek tek büyüydü; bir *Gerçek Görüş* büyüsü. Bu yaşam enerjilerini gösteren bir efsun. Normal insanların yaşam enerjisi sadece bedenleri ve ruhlarından ibaret. O nedenle sizinki, bizimkinin yanında çok silik kalıyor. Ama benim ve Erin'in yaşam enerjileri, büyü gücüyle doğadan ve kozmik evrenden besleniyor. Yıllarca büyü çalışıp öğrenmiş biri olarak ben en fazla bu kadar enerji toplayabildim ama kızınıza bakın. Gerçekten de göz alıcı. Daha önce sadece bir defa bu kadar güçlü bir enerjiyle karşılaşmıştım. O da okul müdiremiz safkan bir cadıdaydı.»

Tam da annemin gözleri daha fazla ne kadar büyüyebilir diye düşünürken ayarlarıyla tamamen oynanmış gibiydi. Hayatı salt gerçekleri üzerine kurulu kadın, seçilmesi zor mırıltılarla hâlâ inkâr etmeye çalışıyordu. "Bu, bir çeşit uyuşturucu olabilir. Belki de bir hologramdır. Ya da... Ya da ben uyuyakaldım. Evet, salak Debbs. Kahve seni kesmedi ve şu an daha ödemesi bitmemiş bilgisayarının önünde uyuyorsun. Yarın da kovulacaksın!"

"Anne, bu bir rüya değil. Öyleyse benimki fazla uzun sürdü," diyerek elimi omzuna koydum.

Annem irkilerek bana baktı. "Ne demek istiyorsun? Yoksa dün gecenin de tüm bunlarla bir ilgisi mi var?"

Umutsuzca başımı salladım. "İnanmazsın diye anlatmadım ama dün başıma gelenlerin yanında bu bir çizgi film gibi kalır."

"Tabii ki inanmazdım! Ama yine de yardım etmeye çalışırdım tatlım, biliyorsun. İyi misin? Sana zarar vermediler, değil mi?"

Elim istemsiz bir şekilde, saklamak için bu sıcak yaz gününde hırka giydiğim koluma gitti. Altındaki morluk hâlâ sızlıyordu. "İyiyim. Sadece korktum."

Fiona birden atıldı. "Dün gece neler oldu? Erin bunu anlatman gerekiyor. Tehlikede olabilirsin!"

Tehlikedeyim zaten.

Derin bir nefes alıp beklentiyle bana çevrilen gözlere baktım ve olanlardan sonra ilk kez, başıma gelenleri sesli bir şekilde anlattım. Konuşmayı bitirdiğimde annem, nutku tutulmuş bir şekilde koltuğa yaslanmıştı. Fiona ise dehşetle ağzını kapamış, beni sakinleştirmesi gerekirken, *ki şu ana kadar yeterince sakindim*, daha fazla telaşlanmama neden oluyordu.

"Hekate![20] Bu korkunç. Erin, nasıl bir beladan kurtulmuşsun, farkında mısın? Loncaya elini versen kolunu alamazsın!"

"Ne bu Lonca? Dün de duydum," dedim meraklı bir şekilde.

"*Esilya Yeraltı Loncası*. Karanlık büyü trafiği olan bir tür suç örgütü. Ama bu işte o kadar iyiler ki hâlâ büyülü varlıklar arasında saygınlıkları var."

Annem artık bir şey söyleyemiyordu. Kabul etmesi gerekse de hâlâ direniyordu. "Tamam kızımın... " Duraksadı, "*Bir cadı* olduğuna inandım, diyelim. Sizin onlardan biri olmadığınızı nereden bileyim? Kılık değiştirmiş olabilirsiniz. Ya da neden sizin okulunuza göndereyim? Eğer cadılık varsa bunun öğretildiği başka yerler de olmalı."

20 Ay ve gece ile ilişkilendirilmiş bakire tanrıça.

"Doğru söylüyorsunuz. Ancak ben onlardan biri olsaydım ve yaşadığınız yeri bilseydim emin olun, siz şu anda bu koltukta uyandığınızda bir kızınız olduğunu hatırlamayacağınız bir uykuda, Erin ise çoktan Lonca yolunda olurdu."

Annemin teni gitgide beyazlaşıyordu. Ben de sakince yutkunmaya çalıştım ama zorlanmıştım.

"Öbür yandan Erin'inki gibi bir gücü kontrol altına almak çok kolay değildir. Ben buraya gelene kadar da çok iyi yaptığınız söylenemez," dedi etrafa saçılmış pug fotoğraflarını kastederek. "Vhartlox dünyada Erin'in başına gelebilecek en güzel şey. Ona büyünün en büyük inceliklerini öğretecek bir okul. Bırakın kızınız tüm bunlarla tek başına mücadele etmek zorunda kalmasın. Bunu yapanlar var ve sonu asla iyi bitmiyor. Nedenini anlayacağınıza inanıyorum."

Annem, gözleri en az onun kadar çakmak bakan Fiona'ya bir şey demeden uzun uzun baktı. Dakikalar süren bu sessiz bekleyişten sonra sesini bulmuştu.

"Eğer eğitimi bittiğinde kızım da senin kadar kendine güvenen, yaptığı şeye sonuna kadar inanan bir *cadı* olacaksa tamam, izin veriyorum." Cadı kelimesi ağzına o kadar eğreti durmuştu ki kendisi de fark etmiş gibi iç geçirdi. "Umarım şu listesi kabarık malzemeler çok pahalı değildir."

Fiona anneme kararını sorgulatacak kadar içten bir kahkaha attı. "Ah, o konuda siz hiç merak etmeyin. Vhartlox *newborn* cadılara **"Parlak Meşaleler Akademik Bursu"** veriyor. Cebinizden tek kuruş çıkmayacak."

Annem gergin bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, Erin. Sanırım o köpeği sandığımızdan daha erken alacağım."

Nasıl olmuştu bilmiyorum ama annem tüm bu çılgınlığa izin vermişti. Bu beni büyünün gerçek olmasından daha da şaşırtmış olabilirdi.

Gerçekten... Cadı Akademisine gidiyordum.

Gardırobumun önünde dikilerek kıyafetleri kucaklaya kucaklaya bavuluma dolduruyordum. Okula sadece giysi kodunda olan renkleri

götürebiliyorduk ama benim herhangi bir ayıklamaya ihtiyacım yoktu. Zaten sevdiğim tarz olduğu için dolabım istenen renklerle dolup taşıyordu. O kadar eşyayı bavulumun içine sığdırabildiğimde bende gerçekten bir tutam cadılık olduğunu anlamış oldum. Bunun büyüden başka açıklaması olamazdı (!).

Şişip patlayacak gibi görünen bavulu odamdan dışarı sürüklerken Fiona, onu bana bırak, dercesine beni çekti ve elindeki mor kristalleri andıran tozu üstüne serpiştirdi. Bavul bir anda mor alevler içinde kaldı ve sonrasındaysa, *puf*, yoktu. Bir anlığına yıllarca boğazımdan kısıp topladığım onca kıyafetin, hayatımdaki tek kayda değer yatırımımın yanıp kül olduğuna inandım.

Fiona bavulun gerçekten yandığını düşündüğümü anlayınca yüksek perdeden bir kahkaha attı. "Korkma korkma, bavuluna bir şey olduğu yok. O üstüne saçtığım afroz tozuydu, doğal transportasyon ustası olan kara kedilerin biz cadılara bir lütfu. Bavulun çoktan okulda sana verilen yatağın başına gitmiş olmalı. Tüm o yükü yanımızda taşıyacak değiliz herhâlde."

Sonrasında Fiona bana yaklaşıp sanki içimizde olanları bilmeyen varmış gibi kısık sesle konuştu. "Şu taş, Ejderin Kalbi. Onu ne yapacaksın?"

Aralık bıraktığım kapının ardında, yatağımın altından göz kırpan siyah kutuya baktım. "Yanımda olmasını istemiyorum. Belki böylelikle ismimi almak için bile zor kullanan o adamın bir daha karşıma çıkmasına engel olabilirim."

"Fazla nahif düşünüyorsun," dedi gözlerinde anlayışla. "Benim için bile."

Omuz silktim. Bu seferlik böyleydi.

Elimden son yarım saat düşüremediğim, daha kavuşalı çok olmayan telefonumla duygulu bir vedalaşmanın ardından, eşiğe dayanmış bekleyen annemin karşısında durdum. Ayaklı büyü makinesi gibi her şeye büyü katan Fiona ve bitmek bilmeyen sorularına aldığı cevaplar sayesinde artık tamamen emin olması gerektiği hâlde, hâlâ içini yiyen bir tedirginlikle ellerini etrafıma sardı.

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi, Rynie? Bunu sakın unutma!" Bana çocukken yaptığı gibi seslenmişti. İçim acıyla burkuldu ve

onu saran kollarım sıkılaştı. Tüm büyü ve okul haberiyle o kadar heyecanlanmıştım ki annemden bir süre ayrı kalacağımın farkına yeni varıyordum. "Oraya ulaşınca mutlaka ara beni. Telefonun yok ama eminim bir yol bulursun. Beni merakta bırakma. İçim rahat değil, biliyorsun."

"Tamam anne. Seni çok özleyeceğim ama lütfen üzme kendini, kısa zamanda burada olacağım."

Annem kendini geri çekip gözlerine dolan yaşların akmasını engelledi."Ne yapayım? Bu ayrılığı iki yıl sonra üniversite için hayal etmiştim. Henüz yalnızlık bunalımına hazır değilim." Gerginlikle güldü.

"Şu an hayalimin gerçek olduğunun farkındasın, değil mi? Hiçbir üniversite beni bu kadar sevindiremezdi. Oraya zorunluluktan değil, tüm kalbimle bunu isteyerek gidiyorum." Sesim titremişti ama son anda kendime engel oldum.

"Biliyorum, o saçma kitaplarınla uykuya daldığın zaman kaldığın yerlere biraz göz atıyordum. Bu seni mutlu edecekse beni de edecek."

"Edecek," dedim karar vermekte bu kadar aceleci olmamam gerektiğini sonradan hatırlayacak olsam da.

Annemle son bir kez sarıldık ve hafızamda yer etmesi için onun kokusunu derin derin içime çektim.

Hoşça kal anne, diye geçirdim içimden merdiven basamaklarını inerken.

Hoşça kal, yine bir mesajla veda ettiğim için beni bir sonraki görüşünde büyük ihtimalle öldürecek olan Carmen.

Beni unutma ahşap kitaplığım, emin ol gittiğim yerde kütüphanelerin altını üstüne getireceğim.

Kendine iyi bak sevgili iPhone'um, Instagram'ım senin gözetiminde.

Sen de tatlı Pinterest ve özene bezene seçtiğim pinlerim.

Ve tabii güzeller güzeli Facebook profilim ve Twitter takipçilerim.

Ah, sizler de hoşça kalın Tumblr ve YouTube aboneliklerim.

4. BÖLÜM
DİANA'NIN UÇAN DÜKKÂNI

Fiona gece olmasına rağmen korkusuzca boş sokakta sekerek ilerliyor, kendi etrafında dönüyor ve sürekli ama sürekli bir şeyler anlatıyordu. Sanki elinde etrafına enerji ve eğlence saçan sihirli bir değnek vardı.

Bu durumdan hiç şikâyetçi değildim tabii. Neden olayım? Bittiğinde göğsümün içinde bir boşluk hissettiğim, beni nice fantastik diyarlara uçuran o kitaplardan yeni birine başlıyor gibiydim ve inanması güç olsa da bu sefer kahramanlardan biri bendim. Bu yeni hikâyenin asla sonu olmamasını, beni başka bir eksiklikle baş başa bırakmamasını umuyordum.

Kendini, daha gitmediğimiz okulun her biri ayrı bir Olimposlu Tanrıçaya ithaf edilmiş yatakhanelerinden bahsetmeye kaptırmıştı ki onu durdurmam gerekti. "Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

Bir an için bu ayrıntıyı unuttuğunu belli eden bir ifade takındı. Ardından heyecanla çığırdı. "Okulun en güzel angaryası! Alışveriş!"

"Tamam ama nerede tüm bu malzemeler? Yakınlarda bir cadı süpermarketi bilmiyorum," dedim espriyle.

Oysa Fiona ciddiydi. "Ben biliyorum ama o sonraki iş. Önce sana taşını alacağız."

"Peki, nasıl gideceğiz?" dedim merakla. "Bir araban yok gibi."

Onlara neden ihtiyacımız olsun, dercesine baktı. "Gideceğimiz yer biraz ıssız. O nedenle süpürgemi orada bıraktım."

Cebinden altın bir para çıkardı ve başparmağının üstüne kıstırarak yukarı fırlattı. Hipnotize edecek türden bir salınımda havada dönen para gerisin geriye düşmeden önce bir söz söyledi. *"Porta!"*

Altın para, yere çarpmak yerine havada asılı kaldı ve düşük tempolu dönüşüne devam etti. Bu sırada iç gıdıklayan çınlama sesleri eşliğinde hava hareketlendi ve ağır ağır paranın hareketini taklit etmeye başladı. Mor ışıltılar saçmaya başlamış paranın çevresinde, içinden rahatlıkla geçilebilecek bir oyuk açılmaya başlamıştı. Sanki paranın iki yüzünden biri evimin sokağının gece görüntüsü, diğeri güneşli bir akşam manzarasıydı. Para gibi dönen görüntünün ardından güneş ışıkları birkaç saniyeliğine göz kırpıp geri kayboluyordu.

"Hadi, beni takip et!" dedi Fiona büyülenmişçesine izlediğim görüntüyü işaret ederek. "Geçit uzun süre açık kalmaz ve altının boşa gitmesini istemeyiz." Gayet sakin bir şekilde dönen görüntüler girdabına yürüdü ve gözden kayboldu. Saniyeler içinde de geçidin açıldığı yerde yeniden belirmişti.

Tereddütle Fiona'nın ardından kısa adımlarla ilerledim. Dönen görüntü üstüme toslarken hissettirdiği, yüzüme çarpılmış serin bir su gibiydi ve anında yabancı bir hava ciğerlerime doluyordu. Şiddetli bir esinti ve kocaman bir gökdelenin üstünde duruyormuşçasına bir yükseklik... *Tanrım*, biz havadaydık. Daha doğrusu bir bulutun üstündeydik. Uçuyorduk!

"Diana'nın Uçan Dükkânına hoş geldin Erin," dedi Fiona cıvıltılı sesiyle ve aşağıda pamuklar gibi serili bulutlara bakmama son verip beni dükkânın kendisine çevirdi.

Diana'nın Uçan Dükkânı Victoria Dönemi dükkânlarını andırıyor, buna tepeden tırnağa simsiyah olması da eklenince oldukça ürpertici bir görünüşe bürünüyordu. Tabelası kapıya dik monte edilmiş siyah bir demire asılıydı. Diana'nın Uçan Dükkânı yazısının hemen yukarısında, üzerine yakut iliştirilmiş uçan bir bulut da vardı. Bu sevimli sayılabilecek bir detay olsa da sanırım dükkânla ilgili tek iç açıcı şeydi.

Fiona kapıyı açıp içeri girdi ve benim de içeri girmemi bekledi. Üstündeki zil hâlâ çınlarken eşikten geçtim ve kendimi koyu ahşaptan bir bekleme odasında buldum. Daha çok bir evin salonuna benziyordu. İleride masasının üstündeki paketlerle ilgilenen genç bir cadı vardı. Geldiğimizi görünce gülümsedi. "Sonunda gelebildin Fiona. Teslimata çıkmak üzereydim ve süpürgeni ne yapacağımı kara kara düşünüyordum."

"Bir tanesin Rue," dedi Fiona uzanarak kızı öpüp, masanın yanındaki bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünen süpürgesini alırken.

İşine dönmek için sabırsızlanan cadı, yan tarafı gösterdi. "Diana da içeride."

Fiona'yla gülümseyip ilerideki kapıya yöneldik. İçeride siyah cübbeli yaşlıca bir kadın, tezgâhın arkasındaki diğer kadınla konuşuyordu. "Ne düşünüyorsunuz? Sizce onikslerim bunalıma mı girdi?" Kadının sesi bu kadar endişeli olmasa şaka yapıyor sanabilirdim ama yapmıyordu.

Tezgâhın ardındaki kadın, anlayışla başını salladı. "Ah, korkarım öyle! Onlara biraz zaman vermelisin. Güzel şeyler söyleyip morallerini yükseltmeye çalış. Henüz yenileriyle değiştirilecek kadar kötü değiller."

"Peki," dedi kadın masanın üstüne saçılmış taşları kesesine doldururken. "En kısa zamanda tekrar geleceğim. İyi işler Diana." Ve aceleyle kapıya yöneldi. Bizi görünce kısa bir süre duraklayıp selam verdi ve dışarı çıktı.

Diana olduğunu öğrendiğim kadın gülümseyerek yeni müşterilerine, bize baktı. Gür saçları siyahtı ve aralarına gri ve beyazlar karışmıştı. Salık bir örgüyle ensesinin hemen altında birbirlerine tutturulmuştu. Diğer kadınlarınkinden daha bol olan cübbesi lacivertti ve üstündeki gümüşi işlemelerle geceye benziyordu.

"Ah, bu asil kanı nerede görsem tanırım! Fiona, hayatım. Seni burada görmeyeli uzun zaman oldu, anneni daha uzun. Syele nasıl?"

"Kusura bakma Diana. Geçen yazın tamamını kuzenimle geçirdim. Annemse... Ah Tanrıça! Babam yeni kitabı için *Kozmik Galaksi Korsanları*'na katılınca kendini içeri kapattı. Herkese rezil olduğunu düşünüyor."

Diana içten bir kahkaha attı. "Deli Anton. Onun uçarı bir cadı için bile fazla maceraperest olduğunu annene evlenirken söylemiştim. Hayret, Syele peşine takılıp gitmemiş."

"Yapardı," dedi Fiona yüzünde buruk ifadeyle. "Maalesef onu gemi tutuyor. Yoksa bir değil iki ebeveynimi birden kaybedecektim."

Diana'nın beyaz dantelleri andıran yüzü bir gülümsemeyle büküldü. "Boş verelim bunları. Seni görmeyeli *kefe*ne bir güç daha eklemişsin, ha?" Gözleri buz kadar maviydi ve dükkânındaki kasvetin aksine

insana huzur veren bir ifadesi vardı. Kafasının üstünden dökülen bir aksesuar, alnının tam ortasında durmuştu. Gümüş ve lacivert lapis lazuli taşından yapılmış bir mücevher, odadaki loş ışıkla parlıyordu.

"Evet," dedi Fiona utangaçlıkla. "Ama taşlarımı arkadaşlarımdan edindim."

"İluna sana çok yakışmış. Bakayım." Fiona'nın bileğini süsleyen mavi boncuklara baktı. "Tanrılar, bu Naiad Köpükleri değil mi? Senin eline nereden geçti?"

Sonra ısrarla Fiona'ya sorduğum anlardan birinde öğrenecektim ki Naiadlar su nimfalarıydı. Nimfalarsa... Biraz karışıktı. Peri denebilirdi ama hayır, periler çok ayrı varlıklardı. O nedenle tanrısal gücü olan mitolojik varlıklar demek daha doğru sayılırdı.

"Bizzat kendilerinden," diye yanıtladı Fiona. "Vhartlox dışında ufak gezintilere çıkmanın yararları diyelim."

"Zengin topraklarda okuyorsunuz, doğru. Orası mistik diyarların kesişme noktası, âdeta büyünün nabzının attığı yer gibidir." Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bu da yeni öğrencimiz oluyor demek. Nasılsın, genç cadı?"

Sorunun doğrudan bana yönlendirildiğini anlamam biraz zaman aldı. "Ah, iyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Gördüğün gibi," dedi iç geçirircesine. "Dükkânımda bir newborn[21] görmeyeli uzun zaman oluyor."

"Newborn?"

"Senin gibi soyunda cadı gücüne ilk defa sahip olan kişilere denir tatlım. Yani gücünü ne annenden ne de babandan miras alıyorsun. Soyunun başlangıcısın."

İstemsiz bir hayal kırıklığıyla parmaklarıma baktım. Annemin sıradan bir insan olduğuna zaten yemin edebilirdim ama içten içe babamdan bir şey çıkmasını dilemiştim. Belki bu sayede yokluğuna bir açıklık getirebilirdim, ama belli olduğu üzere babam sadece göründüğü gibi bir adamdı; *pisliğin teki.*

Nasıl desem, o hep aile babası olamayacak kadar fazla yakışıklıydı.

21 (İng.) Yeni soy.

Anneliği ve kariyerini aynı anda yürütmeye çabalayan annem güzelliğinden vazgeçince bizden sıkılması uzun sürmemişti. Daha annemle boşanmadan ona âşık olan Rus sevgilisi Svetlana ile bizi terk ettiğinde bu bile o kadar şaşırtmamıştı bizi. Satın aldığı yat ile Güney Amerika sahillerinde göçebe bir hayat sürüyor ve geçimini borsa danışmanlığı yaparak sağlıyordu. Benimle nadiren konuşurdu ama ben hiç konuşmamasını yeğlerdim.

Annem hep ne derdi?

"Babandan sana kalan tek miras güzel genleriydi. Bu ilişkide pişman olmadığım tek şey sensin."

Diana sessizliğimin üstüne devam edince irkildim. "Anlamadığım şey Fiona, onu neden buraya getirdin? Buradaki mücevherlerden neredeyse hiçbirini okulun ayırdığı bütçeyle alamazsınız."

Fiona suçlu suçlu parmaklarına baktı. "Ben düşündüm ki... Erin normalde olması gerekenden fazla güçlü, buna şahidim. Daha iyi taşlar hak ediyor. Belki üstünü ben tamamlayabilirim diyordum."

Bahsettiği rakamın sandığımdan daha çok olduğunu anlayınca kaşlarımı çattım. "Ben böyle bir şeyi kabul edemem, Fiona. İyi niyetini anlıyorum ama bu yardımın altında ezilirim."

"Ama Erin, anlamıyorsun. Sende özel bir şey var. Bunu tanıştığımız ilk andan beri hissedebiliyorum ve harcanıp gitmesini istemiyorum."

Bana söz gelmeden Diana ekledi. "Her ne kadar bir emrivaki olsa da Fiona'nın haklı olduğu bir şey var. O da her cadının kaliteli cevherlerle eğitimine başlamasının daha iyi olacağı. Ama böyle bir yardımın danışmanından değil bir büyüğünden gelmesi daha doğru olur."

"Anlayamadım."

"Buradan senin için en doğru taşla çıkacaksın ve pahası ne olursa olsun ödeme olarak okulunun verdiği parayı kabul edeceğim," dedi tatlı bir dinginlikle. Hayırı cevaptan sayacak gibi görünmüyordu. "Üstelik..." diye sürdürdü Diana. "Senden ne çıkacağını çok merak ediyorum. Enerjisinin kimliğini seçemediğim ilk cadısın. Öylesine berrak ki bir rengi olduğuna dahi şüpheliyim."

"Renk?" dedim neredeyse fısıldarcasına ama Diana duymuştu.

"Şimdiye kadar kaç cadıyla karşılaştın, bilmiyorum ama anlamış olmalısın. Her cadının temsil ettiği bir renk vardır, her rengin de bir sınıfı. Toplamda beş sınıf mevcut: *Movea, İluna, Gorria, Berdea, Beltza.*"

"*Movea*, mor renginden gelir. Kozmik gücün ve ruhun cadılarına verilen isimdir. *İluna*, lacivertle simgelenir. Geceyi, dolunayı ve de kimileri suyu kontrol eden cadıların ismidir. *Gorria*, kırmızı ve bordodur. Kan ve acı cadılarıdır. Ateş onların en büyük dostları iken gün batımında güçlerinin sınırı yoktur."

Pürdikkat onu dinlerken devam etti.

"*Berdea* ise yeşildir. Doğadan geldiği gibi topraktan ve zehirden gelir. Büyüleri çok tehlikelidir çünkü etkileri zehir gibi sonradan ortaya çıkabilir. Ve *Beltza*, en karamsarı, siyahtır. Hiçlik ve ölüm cadılarının ismidir. Kara büyünün en büyük ustalarıdır."

"Benim bunlardan hiçbiri olmadığımı mı iddia ediyorsunuz?" dedim kuşkuyla.

"Böyle bir şeyi söylemek için çok erken. Sadece seninle ilgili aklımı karıştıran bir şeyler var..." Diana tezgâhın üstünden bana doğru eğildi. Gözleri sürekli üstümde geziniyor, zor bir bilmecenin cevabını bulmaya çalışıyor gibiydi. "Fiona sana Erin diye seslendi, güzel bir isim. Kelt dilinde barış anlamına geliyor. Peki, barışçıl biri misin?"

"Kuyruğuma basılmadıkça."

"Hım, bu cevabın içinde hiddet gizli. Zaten hararetli bir enerjin olduğunu tenimde hissedebiliyorum. Sivrisinekler gibi sürekli üstümde geziniyor."

Sanki engel olabilirmişim gibi ellerimi kendime çektim. "Ben, özür dilerim."

Diana kesik bir kahkaha attı. "Senin suçun olmayan bir şey için neden özür dileyesin? Bu dingin kadının sıkıcı hayatına renk katıyorsunuz." Hâlâ kısık bir şekilde beni inceleyen gözleri, saçlarımda durdu. "Saçının gerçek rengi mi?"

Dürüst davranıp cevabımı verdim. "Hayır, aslında kızıl kestane ama ben bordoya koyultmayı seviyorum."

"Hah, peki kırmızı çok sık kullandığın bir renk midir?"

"Kullanırım ama diğer renkleri de tercih ettiğim zamanlar olur."

Diana kafasını yana eğdi. Sanki bana başka bir açıdan bakınca cevabı görebilecekti. "Tuhaf, güzel kız. Seni anlayamadım. Bakalım taşlar benden daha bilge olabilecek mi?" Bu sözüyle elini havada salladı. Anında arkasındaki ahşap dolapların üstündeki minik kare şeklindeki çekmeceler domino taşları gibi birbiri ardına açıldı ve içlerinden çeşitli mücevherler çıkıp havada süzülmeye başladı. Mektupta da yazan beş renk vardı: *Kırmızı, Yeşil, Lacivert, Mor ve Siyah.*

Diana'nın başka bir el hareketiyle havadaki taşlardan birkaçı önüme uçarak geldi. Beş rengi temsilen beş ayrı taştı bunlar. Ne filmlerdeki gibi sihirli bir ses efekti ne de şatafatlı büyü parıltıları vardı. Sadece yer çekimiyle seviyeli bir anlaşma yapmış gibi görünüyorlardı.

Diana cesaretlendirircesine taşları gösterdi. "Durma, dokun onlara!"

Elimi tereddütle kaldırdım ve ilk taşa işaret parmağımla dokundum. Gecenin dolunay çıktığında aldığı o parlament mavisi renkteki taş, temasımdan etkilenmeden öylece durdu. Siyahında da bir şey olmayınca cesaretim hafiften kırılmaya başlamıştı ama kızıl taşa parmağım değer değmez içinden bir ışık yayılmaya başladı. Kesilmiş yüzeyleri yüzünden kırılan ışık, odaya saçıldı. Fiona bir sevinç çığlığı atarken Diana devam etmemi işaret ediyordu. Mor olanda daha silik bir ışık kendini gösterirken yeşili, bırakın dokununca ışık vermeyi Diana'nın büyüsünden çıkıp masaya doğru süzülerek indi.

"Bu durumda bir Gorria oluyor, değil mi? Gerçek Görüş büyüsünde de enerjisi kırmızı parlıyordu, öyle olmalı," dedi Fiona ciğerlerine sıkıştırdığı havayı bırakır gibi.

Diana kuşkuyla baktı. "Şimdilik öyle görünüyor. Ama kırmızı güçlü bir renk. Ardındaki başka şeyleri kapatıyor olabilir. Beni tamamen tatmin etmeyen bir şeyler var." Eliyle önümüzde süzülen taşları silkelerken havadan bir tutam aldı. Tıpkı Morgana'nın avucunda açtığı enerji demetlerinden bir başkası şimdi Diana'nın elinde salınıyordu. "Gorria'yı tanırım. Kıvamı çok daha koyudur ve vişnenin mayhoş tadını neredeyse hissedebilirsin. Ama bu, o kadar hafif ve berrak ki sanki su gibi; cadı gücünün en ilkel hâli gibi..."

Diana düşünceli düşünceli arkasında dalgalanan taşların duvarına gitti ve avucundaki kızıl demetleri onlara doğrulttu. Yemeğin kokusunu almış sinekler gibi ona çekilen üç kırmızı taşı, elindeki enerji hüzmesini takip ettirerek önüme kadar getirdi ve serbest bıraktı. "Hadi, bir de şansımızı bunlarla deneyelim!"

Şimdi karşımda duran taşlar, kırmızının ayrı tonlarındaydı ve kesilme şekilleriyle dokuları farklıydı.

Kan kırmızısı taşı parmaklarımın arasına aldım. Taşın içinden titrek bir ışık saçılırken kelebeğin kanat çırpışına benzer bir ses yükseldi. Korkuyla elimi kendime çekerken diğerine geçtim. Bu taş en koyularıydı. Siyaha yakın bir bordoydu ve Tanrım, çok güzel görünüyordu. Küçük küçük kesiklerle çevrelendiği için neredeyse bir küre şeklindeydi. Parmağımı taşa dokundurdum ve içinden kısık bir ışık yayıldı ama öncekiyle kıyaslanamazdı bile.

Diana cıkcıklarken diğer taşla şansımı denedim. Şarap kırmızısı taş daha az kesilmiş ve pek işlenmemiş gibi duruyordu. Parmağım taşa dokunur dokunmaz taşın içinden bir ışık hüzmesi kabararak büyüdü ve birden taş, parmağımın önünde titremeye başladı. Bu sefer ilki kadar hızlı olamamıştım. Daha Diana bir şey yapamadan, taş parçalara ayrılıp etrafa saçıldı.

Diana elini silkeledi ve diğer iki taş da havada salınmakta olan mücevherlerin arasına geri gitti. "Olur böyle aksilikler. Ama anlamadığım, bunlar senin için en olası seçeneklerdi. Hiç yoktan içlerinden birinin sana uyması gerekirdi."

Alakasız bir şekilde bu, bana Carmen'le parfüm alışverişimizi hatırlatmıştı. İstisnasız her kokuya burun kıvıran Carmen, esansın kişiye özel olduğunu ve bana bunların hiçbirinin gitmediğini söylerdi. Diana şimdi ondan farksız bir şekilde gözlerini üstüme dikmiş, cübbesinin kol ağızlarını sıkkın bir şekilde çekiştiriyordu.

"Bir şey eksik," diye mırıldandı kendi kendine. "Ya da..." diye sürdürdü gözleri ani bir idrak edişle irileşirken. Havaya *çekilebilirsiniz* anlamına gelen bir şekilde kaldırdığı eliyle mücevherler çekmecelerine girerken bölmeler sert bir ses eşliğinde kapandı. "Bir şey fazla."

Bakışlarını üstüme indirirken odada taşlarda gördüğüme benzer ama çok daha güçlü bir parıltı yayılmaya başlamıştı. Gözüm onun

baktığı yeri bulurken kanım çekilir gibi oldu. Parıltının sahibi bendim; sol kaburgam sanki alev almış gibi içinde hapsolmuş bir ışık küresiyle parlıyordu.

"İşgüzar kız," dedi Diana gösterdiğinden daha yaşlı bir tavırla. "Tüm bu zaman boyunca bizi niye uğraştırıyorsun? Taşınla gelmişsin, söylemiyorsun."

"Taşımla mı gelmişim? Bu parlayan şey..." Kalbimin hemen altını işaret ettim. "Bir taş mı? Ama bu, bu sandığım olamaz, değil mi? Fiona." Bana yanıldığımı söylemesi umuduyla ona bakıyordum ama yüzünde acıklı bir ifade vardı. Sanki *bunun böyle olacağını bilmeliydin,* der gibi.

Diana işaret parmağını dudağının altına yerleştirdi. "Dur tahmin edeyim. Onun seni takip ettiğini bilmiyordun."

"Ben onu bırakmıştım, bıraktığıma emindim. Yanıma almayacaktım, almamam gerekiyordu."

"Anlaşılan o bırakmamakta ısrarcı. Durumu tam anlamıyla bilmiyorum, Erin ama taşlarla bir kez bağlandın mı bu senin ne reddedebileceğin bir şeydir ne de kaçabileceğin."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Soğuk terlerin ensemden aktığını hissedebiliyordum. Buz gibi sözler kulağımda çınlıyordu.

"Seninle tanışmak büyük bir zevkti Erin Handerson. Bir dahaki karşılaşmamıza dek..."

Adımı biliyordu, taşın bende olacağını biliyordu. O kahrolasıca kan emici, her şeyi biliyordu!

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordum kuru bir sesle.

"Onu çıkarıp alacağız tabii ki. Bedeninle bir bütün olarak kalması sakıncalı. Aklını yitirebilir, insani parçalarını bir bir kaybedebilirsin. Biz onların refakatine ihtiyaç duyarız, bizimle bir olmalarına değil." Diana'nın tekrar dingin tınısını bulmuş sesi, bu sefer beni ürpertmişti. *Ne yani? İçimi açıp onu çıkaracak mıydı?*

Yüzüm bembeyaz kesilmiş olmalı ki Diana ekledi. "Ah, hayır. Korkmana gerek yok. Kanlı bıçaklı bir durum söz konusu değil. O senin *büyün*le içine girdi, bendeki büyüyle dışarı çıkacak."

İki anı aynı anda yaşıyor gibiydim. Şimdi adının Constantine olduğunu söyleyen vampirin sözleri bir bir çözülüyordu.

"Onu benden alanın büyün olduğuna bile inanmıyorsun."

Doğruyu söylüyor olabilir miydi? O gece, o taşı çalan gerçekten ben miydim? Böyle bir şeyi neden yapmış olabilirdim ki? İstememiştim bile!

Diana bana daha yakın olabilmek için tezgâhın önüne çıkarken bedenimin gerildiğini hissedebiliyordum. Kaçmak için yanıp tutuşan zerrelerimi orada kalmaya ikna ediyordum.

Diana bir hayaletinkinden farksız ellerini kaldırıp kaburgamın üstüne koydu. Nefes almalık bir sürenin ardından ellerini, yarmak ister gibi göğsüme dik bir şekilde içeri soktu. Ciğerlerimdeki hava hapsolurken acıdan çok şaşkınlıkla kalakalmıştım. *Ciddi ciddi ellerini içime sokmuştu!*

Parmaklarının kaburgalarımın arasında dolandığını ve bedenimi ısıttığını yeni fark ettiğim o ışık kaynağını kavradığını hissedebiliyordum. Bir acıdan bahsedilecek olsa yalnızca bir sızı var derdim ama o da ısrarla sorulursa. Daha çok bir gıdıklanma hissi gibiydi ama bedenim refleksif hareketlerle yamulup bükülmeyecek bir hâldeydi.

Birkaç saniye sonraysa bitmişti. Diana, avucunda tanıdık bir taşı tutuyordu. Kusursuz ovalliği ve bir elin ayasına tam oturabilecek büyüklüğüyle, şimdi görebiliyordum, gerçek bir kalp gibi atıyordu. Ama bir tuhaflık vardı. Taşın alevleri andıran sıcak turuncu rengi gitmiş ve yerine kıpkırmızı bir ışıltı gelmişti. Başta onun benim kanım olduğuna inanacak kadar saftım ama yokladığım göğsümde ne bir yara ne de kan lekesi vardı.

Diana, elinde evirip çevirdiği taşı yukarı kaldırıp ışığa tuttu. "Hım," diye başladı. "Bir Santuxa Kristali demek. Senin gibi bir cadıya da ancak böyle bir taş olurdu zaten."

"Santuxa Kristali mi? O da ne demek?"

"Renksiz taşlara denir," dedi Diana sabırlı bir eğitmen edasıyla. "Çok pahalı bir başkalaşım kristaldir. Beş büyü sınıfı için de uygundur çünkü sahibinin rengini alır, onun verdiği güce uyum sağlar. İşte bu noktada seninle olan bağını daha net anlayabilirsin."

"Erin'in söylediği isim farklıydı," dedi Fiona hiç düşünmeden.

Diana'nın beklenti dolu bakışları bana çevrilirken taşa baktım. "Evet, onun başka bir adı var; Ejderin Kalbi."

Diana karnına yumruk yemiş gibi geriledi. "Ne dedin sen?"

"Kötü bir şey mi var?"

"Belki. Muhtemelen," dedi Diana çatık kaşları ve kontrol edemediği nefesiyle. Onu etkisi altına alan endişe, tüm imajıyla ters düşmüştü. "Ejderin Kalbi bir *efsanevi taştır.* Cadı ilminden çok öncesine dayanır; Eski Tanrılar zamanına kadar hatta." Bana şimdi bazı şeyler yerli yerine oturmuş gibi bakıyordu. "Bundan kimseye söz edemezsiniz, kimseye bu taşın gerçek ismini söyleyemezsiniz."

"Neden?" dedi Fiona şaşkınlıkla. Büyük ihtimalle uzun süredir tanıdığı Diana'yı daha önce bu hâlde görmediği içindi.

"Onu çalmak isteyeceklerdir de ondan. Ne sanıyorsunuz? Bahsettiğim efsane bir peri masalı falan değil, bir ozanın sözleri. *'... Ve ateşten ve acıdan bir cevher yarattı; bedeni olmayan bir kalp.'* Ejderin Kalbi'nin kadim güçleri var, öyle olmalı. Bunun onu ne kadar değerli yaptığını bilemezsiniz. Uğruna yaralanabilirsin Erin, hatta daha kötüsü, katledilebilirsin."

"Bahsettiğin kadar değerli bir taşsa neden bunu yapan sen olmuyorsun?" diye diretti Fiona.

Bu sefer cevaplama sırası bendeydi. "Çünkü o biliyor." Constantine de biliyordu. *"Bu taş beş para etmez. Onunla bağlanmışsın bile."*

"Ejderin Kalbi ile bağlandım. Artık o, benden başkası için çöp kadar değersiz."

Ve onlar bunu ya bilmeyecek ya da umurlarında dahi olmayacak.

5. BÖLÜM
CADI KÖPRÜSÜ

Elim, cebimdeki büyük kesenin üstündeydi. Diana, dükkânından ayrılmadan önce boş bir broş yuvasını ve Ejderin Kalbi'ni bu kesenin içine koyup vermişti. Söylediğine göre taş olduğu gibi kullanılamayacak kadar ham bir hâldeydi. Bu, onu rahatça taşıyabileceğim ve fazla şüphe çekemeyecek bir forma sokacaktı.

Keseyi elime tutuşturmadan önce, *"Birkaç günlüğüne keseyi yanından ayırmayacaksın. Ve sakın ha, okul gününün tan ağartısından önce açıp içine bakayım deme!"* diye de beni sıkıca uyarmıştı. Bu yüzden de havadan metrelerce yukarıda Fiona ile bir süpürgenin üzerinde uçarken, cebimden kayıp gitmesin diye onu sıkıca tutuyordum. Düşse dahi Ejderin Kalbi büyük ihtimalle yine bana dönerdi. *Umarım bu sefer kaburgalarımın arasına değil...*

Başımı, Fiona'nın sırtına dökülmüş ahududu kokan rastalarından kaldırıp omzunun üstünden önümüzdeki alaca maviye baktım. Güneş yeni battığı için ufuktan kızıl demetler gökyüzüne saçılmıştı.

"Daha ne kadar var şu Cadı Merdiveni'ne?" diye sızlandım rüzgâr sesimi kapıp götürmesin diye kulağına yaklaşarak. Uçmaya ilk başladığımızda panikle neredeyse süpürgeden düşüyordum. *Neyse ki Fiona bu trajik kazayı önlemişti...*

Sert bir çubuğun üstünde belli bir süre hareketsiz oturmak kalçama ve kasıklarıma kramplar girmesine neden oluyordu. Hiç at sürmemiştim ama bahsedilen ağrının ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

"Cadı Köprüsü," diye düzeltti Fiona. "Az kaldı. Diana'nın Uçan Dükkânı rüzgârlar yüzünden sürüklenmiş olmalı. Normalde yol bu kadar uzun sürmüyordu."

"Saat bayağı geç olmuş olmalı. Dükkânların kapatıldığı saate denk gelmeyelim."

Fiona bu sözüme sadece gülmekle yetindi. Belki de laf yetiştirse dahi çoğunu duyamayacağım için zahmet etmemişti.

Neden hâlâ alçalmadığımızı da sorabilirdim. Çünkü altımızdaki kararmış kayalıklardan ve azgın denizden o kadar yüksekteydik ki daha çok Şikago Modern Sanat Müzesinde sergilenen bir tabloya bakıyor gibiydim. Ama buna gerek kalmadan Fiona ani bir manevrayla sağa döndü. Önümüzdeki lacivert-mavi gökyüzü altımıza akıp nefessiz kalmama sebep olacak güzellikte bir denize dönüştü. Ayna gibi görüntümüzü yansıtan suyun dalgaları arasına, gün batımındaki o sıcak sarı ışık parçaları da serpiştirilmiş gibiydi.

Ve başımı tekrar kaldırmaya fırsat bulabildiğimde gördüm; mürekkep damlaları gibi etrafa saçılmış siyah karaltılar şeklinde açık denizi dar bir boğaza çeviren dağları, alt kısmı iskeleler üstüne kurulmuş ve üst üste katlanarak yükselen, bu da ona komik bir şekilde Meksika'nın dar sokak araları görüntüsünü veren çarpık çurpuk dükkânları, aralarında çamaşır ipleri gibi gerilmiş ve karman çorman bir yumağa dönüşmüş köprüleri... Artık buraya neden Cadı Köprüsü dendiğini anlayabiliyordum hatta uyabilecek daha iyi başka bir isim bile düşünemiyordum.

Fiona bu manzaraya daha fazla bakmama fırsat vermeden alçalışa geçti ve çatısı olmayan odacıklara benzeyen, yarısından fazlası dolu uçuş pistine sakin bir iniş yaptı. Ayaklarım sağlam zemini bulabildiğinde, sendeleyerek süpürgeden indim. Ben kendime çekidüzen vermeye çalışırken yan tarafımda mor bir patlama oldu.

Yerimden sıçrayarak Fiona'ya döndüm. Kötü bir şey oldu sanmıştım fakat hayır, Fiona varken kötü bir şey asla olmuyordu. Sadece üstünü değiştirmişti. Ve itiraf etmeliydim ki işte bu hâliyle hiç de gülünç durmuyordu. Uzun pilili bir etek, tokalı sivri burun çizmeler ve kollarını bir panço gibi saran mor kadife cübbesi... Cadı giyiminin rüküşlüğü kaldırabilir bir tarafı vardı.

Fiona, önünde sebepsiz yere beklediğimiz kapıyı açarak beni dışarı buyur etti. "Cadı Köprüsü'ne hoş geldin, Erin."

Bulunduğumuz odanın çatısı olmadığından dışarıdaki kalabalığın sesini duyabiliyordum ama Fiona kapıyı açınca portre tamamlanmış, sesler anlam kazanmıştı. Dışarısı tam bir şenlik alanı gibiydi. Önümde Diana'nın Uçan Dükkânından çok da farklı olmayan onlarca dükkân sıra sıra dizilmişti ve hepsinin etrafında sarı ışık topçukları uçuşuyordu. Normalde insanlar lambaları kullanırken cadılar, *bize ne, her yere büyülü ışık topları koyarız,* demişlerdi sanki.

Aşağıdaki büyük iskelenin aksine binaların arasında boydan boya köprüler, dükkânların duvarlarından asılmıştı. İskele kalabalıktı ve renk renk cübbeler havada uçuşuyordu. Kargaşa yukarıda da en az aşağısı kadar fazlaydı. "Tanrım Fiona, bu kadar cadı nereden çıktı? Eğer bu kadar fazlalarsa neden hiç kimsenin onlardan haberi yok?" dedim kendimi tutamadan.

Fiona içten bir kahkaha attı. "İnan bana, çocukken yanlışlıkla sizin dünyanıza atladığımızda ve o kadar çok insanı bunun üç katı bir sokakta -*caddeden bahsediyordu*- görünce ben de aynısını sizin için düşünmüştüm. Dayım bana şöyle söylemişti: '*Korkma böğürtlenli turtam. Bizler de zamanında onlar arasında yaşadık. Ama insanların teknolojisi geliştikçe büyü gücümüz zehirlenmeye başladı. İfşa riskimiz de artıyordu üstelik. Ama sen korkma güzelim, korktuğumuz için kaçmadık biz. Bize düşman olurlarsa onlara yapabileceklerimizden çekindik, o yüzden de kendi köşemize çekildik.*'. "

"Peki, nerelerde yaşıyorsunuz tam olarak? Neresi burası?"

Çatısı açık oda, başka bir binanın en üst katıydı ve çıkışı köprülereydi. Fiona vakit kaybetmemek adına beni kolumdan çekiştirip kalabalığın içine daldı. "Biz cadılar, hatta tüm büyü halkı demeliyim, gerçekliği eğip bükebilmeyi başarırız. O zavallı insanlar, küpün tabanında kalmaya mahkûmlar ancak bizler değiliz. İstersek yan yüzeyleri kullanabiliriz, üşenmezsek sil baştan kendi doğrularımızı yaratabilir ve oradan oraya atlayabiliriz. Bizim için herhangi bir sınır yok, aksine sınırları biz tanımlarız. Bazen gerçek dünyanın ortasındaki küçük bir oyuk, bazense bulutların ulaşamayacağı gökler, kimilerimiz ama küçük bir kesimimiz de insanların içlerinde, yani başlarında yaşar. Tanrıça'nın illüzyonları sayesinde algılarındaki yetersizliği sömürür."

"Ama..." dedim hız kesmeden yürürken. "Çoğunuz zaten onlardan uzakta yaşıyorken tüm o illüzyonlar sence de gerekli mi?"

"Ah tatlım, işler sakinken gerek yok, evet. Ama büyülü dünyada sık sık işler karışır ve küçük ya da büyük çaplı olsun, tüm savaşlar sizin dünyanıza da sıçrar. Kimileri fazla yıkıcı, kimileri fazla vahşi olur. Uzakta ya da değil, içinde büyü varsa *yüksek* yaşarsın." Sonra parmağını önümde şıklattı. "Evet, malzeme listesini alabilir miyim? Hâlâ yapmamız gereken tonla alışveriş var."

Böylelikle alışverişe başladık ama alışveriş sandığımdan daha hızlı geçti. Zaten burs için Vhartlox'un anlaşmalı olduğu sayılı dükkân vardı. İlk duraksamamız, içi koca bir şanssızlık çıkmazı sayılabilecek kedi barınağında gerçekleşmişti. Bana hepsi kesinlikle birbirinin kopyası gibi görünen siyah kedilerden bir yoldaş seçmemi söylemişlerdi ve Tanrım bu hiç de kolay değildi. En sonunda onu gördüğümde aradığım şeyin ne olduğunu ya da bir şeyi aradığımı yeni anlamıştım.

Onlarca bölmenin her birinde en az on beş kedi vardı ve hepsi de gözümün içine bakıyor; yeşil, kırmızı, sarı, mor gözlerini büyüte büyüte önümde durmak için birbiriyle itişiyorlardı. Daha dikkatle bakınca fark ettim ki hepsi beni izliyordu, evet ama biri dışında hepsi.

Hücrenin köşesinde kendi yerine çekilmiş, hiç istifini bozmadan patisini yalıyor, kabarık tüyleri siyah bir bulut kadar yumuşak görünüyordu. O anda onunla aramızdaki benzerliği hissettim. O da benim gibi kendisinden ödün vermiyordu. Benim gidip onu bulmamı bekliyordu. Öyle hemen yüz verip de çizgisini bozmayanlardandı.

O benim kedimdi, bu o kadar barizdi ki!

"Hadi bakalım. Fazla naz âşık usandırır. Gel yanıma," diye seslendim kediye yumuşak bir sesle.

Yattığı yerde birden kulaklarını dikleştirdi. Kafasını benim olduğum yöne doğru çevirdi. Tüyleriyle tezat oluşturan bembeyaz gözleri vardı, ama korkutucu görünmesi gerekirken bana çok güzel görünmüşlerdi.

Hiç istifini bozmadan ağır ağır ayağa kalkıp zahmet etmiş gibi yürümeye başladı. Karşıma gelince tiz bir miyavlama sesi çıkardı ve tek bir sıçrayışta hücrenin duvarını aşıp kucağıma geldi. Kollarımı etrafına sardığım kediye baktım. Onun bir adı olmalıydı.

Bana diktiği gözlerine bakıp gülümsedim.

Bianco, diye düşündüm. Onun adı bu olacaktı. O, Ay'dan kopmuş kadar beyaz gözler bunu hak ediyordu.

"Hayatıma hoş geldin, Bianco.[22]"

Fiona, Bianco'nın aşılarını yaptırmaya benzeyen ama daha çok büyü içeren bir iş için beni bir süreliğine yalnız bırakması gerektiğini geveleyerek yanımdan ayrıldı ama öncesinde benimle Gwen'in Büyülü Makaslarında bir saat sonra buluşmak üzere sözleşti.

Büyük ihtimalle bahsettiği butiği bulmam bile yarım saatimi alacağı için omuz silktim. Ama görünen oydu ki Gwen'in Büyülü Makasları tüm katları da kendine almış, devasa kırmızı bir yapıydı ve pat diye karşıma çıkıvermişti. Belki içeri girip orada bekleyebilirdim hatta öyle de yapmalıydım çünkü ben kendimi biliyordum. Diğer türlü başımı belaya sokmadan duramayacaktım. Yine de ben diğer türlüsünü seçtim; ne yani, Erin'in Harikalar Diyarı'nı bulmuştum ve şimdi tırsıp ot gibi oturacak mıydım? *Beni hiç tanımamışsınız!*

Hep hayalini kurduğunuz onca mağazanın arasında yürürken sadece *vitrin bakmak* gerçekten tam bir işkenceydi. Fiona'ya kabul edemem dediğim o para için fazla mı erken konuşmuştum? Belki burada bir yerlerde bir döviz bürosu vardı ve annemin verdiği nakdi bir şekilde değerlendirebilirim, diye düşünürken bir ses duydum. Ses o kadar derinlerden geliyordu ki çaresizce etrafa bakınmadan önce kaynağını bulamayacağımı biliyordum.

Bu bir tür içgüdü müydü? Ya da daha kötüsü, bu ses bir yılanın tıslamasına mı benziyordu? Ürpertiyle yürümeye devam ederken, ayaklarımın beni bir yere götürdüğünü ana köprü hattından çıkıp dolambaçlı yollara dalınca fark etmiştim. Ama kendimi durduramıyordum. İçimdeki merak duygusu korku güdüsünden üstün geliyor ve ses güçleniyordu.

Orayı gördüğüm zaman kafamda canlandığını yeni fark ettiğim imgeyi bulduğumu anladım. Ağzı vahşi bir şekilde açılmış siyah yılan ve tıpkı kırmızı gözlerinin renginde yazılmış dükkân adı; *Gecenin Yaratıkları*.

22 (İt.) Beyaz.

Bedenimi sık sık etkisi altına alan ürpertiye beynim yanıt vermedi. Hayır, bunlardan korkmam, kaçınmam ya da huylanmam gerekiyordu ama nedenini anlamadığım bir şekilde hiç rahatsız olmuyordum. Hatta bazen içimde tuttuğumu anlamadığım dürtüler, böyle karanlık yerlerde kendini açığa vuruyordu; *Öfke, hırs, açlık, kin.*

O an itiraf etmek istememiştim ama Morgana ve Zuzu bana atıldıklarında, içimden silik de olsa bir ses beni kaçırıp götürmelerine razı olmuştu ya da Constantine'in dişlerinin boynumu dağlamasına... Kendimi, yargılanacağım için hep en mantıklı olanları düşünmeye ittiğimi bir kez daha fark ettim. Sanki başkaları beni izlemese dahi ben onlar için tepkilerimi düzenliyordum. Kötü olanları ayıklıyor ve onları bir kutuya saklıyordum. Bir de isimleri oluyordu: *Karanlık Şeyler...*

Derin bir nefes eşliğinde gözlerimi karşıya diktim.

Ne dükkânı olduğu adından anlaşılmasa da cephesi bu gotik yapılar arasında bile göze çarpacak kadar siyahtı. Karanlığın keskin enerjisi, dükkânın çehresini sarmıştı sanki. Burada daha az cadı vardı ve olanlar da bu tarafa bakmaktan kaçınıyorlardı.

Siyah ahşap kapıyı iterek içeri girdim. Kapının zili çınlarken sanki çıngıraklı yılan sesi çıkarmıştı. Burada olmamam gerekiyordu ama *beş dakika daha...* Cam fanuslar içerisine kapatılmış onlarca sürüngen, ahşap konsollarda sergileniyordu. İçindeki yaratıklar sanki ilgiyle bana çekilmiş gibilerdi.

Akrepler iğnelerini titreterek bacaklarını cama çarptılar ve gri bir baykuş sessizce kafasını benden yana çevirdi. Simsiyah pulları kömür parçaları gibi birbirinin içine geçmiş bir yılan, pembe ve mide burkan dilini çıkarıp çatalını gösterdi. Belki yılanları değil ama pullarını çok severdim. Onları -*tabii yalnızca imitasyonlarını*- çizmesi ya da çantasında görmek isteyen Carmen gibi değil, gerçekten severdim.

Kimse yok mu, demeye zahmet etmedim. Cevap hazırdı; kimse yoktu. Dükkânın derinlerine doğru yürüyüşüme devam ettim. Evet, yakındım ama yeterince değil... Ufak bir yanlış hareketimle fanusları düşürebilir ve bu korkunç yaratıkları serbest bırakabilirdim. Bundan korkmuyordum, soğukkanlılığıma şu dakikada güveniyordum.

Kafamın içindeki ses kesilmemişti. Şimdi tıslama değil çığlık gibiydi ama kesinlikle hâlâ oradaydı. Ve bu sefer kaynağını görebiliyordum. Simsiyah büyükçe bir yumurta, bordo kadifeden bir yastığa oturtul-

muştu. Titriyordu ve içinden acı çığlıklar yükseliyordu. Aralarından bir tanesini seçebilmiştim; *uyan.*

Uyuyan ben değilim, dedim içimde sakince, *sensin.*

Parmaklarım uzanıp yumurtaya dokundu ve çatlama sesi tüm odayı kapladı. Sonra kırıldı. Kabararak yükselen koyu gri duman yüzünden geri çekilmek zorunda kaldım. Bir şeylerin yanlış olduğunu şimdi hissedebiliyordum. Büyüyen dumanın içinden iç gıdıklayan sesler yükseldi. Bir çıyanınki gibi arka arakaya dizilmiş onlarca böcek ayağı, dumanın içinden bir görünüp kayboldu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş koptu ve dumanın içindeki her neyse ilgisi bana çekilmiş oldu. *"Anne?"*

Bir büyü varsa, ki şüpheliydim, o an benim için bozuldu. Tekrar, kâbuslarında korkudan kalbi yerinden çıkacak gibi olan, kan görünce tutan ve muhakkak kusan Erin geri gelmişti.

"Anne?" İlki ince bir kız çocuğu sesine benzerken şimdiki daha pes ve bir oğlana aitti.

Eklemli, kırkayak sırtına benzer gövde, bana doğru sürünüp dumandan çıktı. Ufak bir çığlıkla geriye sıçradım. *"Anne!"* dediler hep bir ağızdan ve kaçmaya çalışırken tökezleyip düştüm. *Lanet olsun!*

O açıyla görebildim. *Tanrım, yüz bin kere daha lanet olsun!* Yukarı doğru siyahtan kemik rengine dönen çıyan bedenleri, bir insanda olması gerekenden fazla uzun bir göğüs ve üstünde küçük bir kız çocuğu kafası... Haklılardı, uyan; *uyan Erin! Bu bir kâbus...*

Çocuğun kırmızı gözleri açıldı ve "Anne," dedi bir kez daha. Emekleyerek nasıl yerden kalktım, dükkânın kapısını nasıl bulabildim ve kendimi nasıl dışarı attım ve bir köprüde olmama rağmen o yalpalayan koşuşla nasıl düşmedim ben de bilmiyordum. Ama hayatım buna bağlıymış gibi *-büyük ihtimalle de bağlıydı-* köprünün sonuna kadar koştum.

Az önce ne tür bir aptallık yaptığını dahi sorgulayamayan ben, tabii ki dönemeçte sağıma soluma bakamayacak kadar kendimden geçmiş hâldeydim. Sert bir şekilde birine çarptığımda durmak zorunda kaldım. Biri olduğundan şüpheliydim çünkü çarptığım şey o kadar sertti ki belki de orta yerde amaçsızca duran bir duvardı bu tosladığım.

Soluk soluğaydım ve başımı yasladığım yerin bir duvar olduğunu erken kabul ederek, hiç zaman kaybetmeden nefesimi geri kazanmaya çabalıyordum. Ama bir dakika, *güm gümgüm*, bunlar kalp atışlarıydı; duvarım yaşıyordu!

"Ihm?"

Elimin yardımı olmadan kafamı çekemeyecek gibi avucumu ona yasladım. Mermer kadar pürüzsüz ve bir o kadar da soğuk cilt, parmaklarımın arasında hareketlendi. *Çıplak* olmazdı, değil mi? Bu, mevcut durumdan daha uygunsuz olurdu.

Üstüne yapıştığım yabancıyla yüzleşmemek için kapalı tuttuğum gözlerimin önündeki karanlıkta bir görüntü canlandı. Kor parçaları üstüme yağıyordu. Hiçliğe turuncu kıvılcımlar saçıyordu. Sanki düştüğü yerde yaktığı benim zihnimmiş gibi irkilerek geri çekildim. *Ne olmuştu öyle?*

Afallamış bakışlarıma, en az benim kadar sarsılmış şekilde o da karşılık veriyordu. Tanrım hayır; gözleri gri olamazdı. Bir ara animelere de merak sarmış olan benim karşıma, böyle insan ötesi renkte gözler çıkararak kader hiç yardımcı olmuyordu.

"Nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur," dedi kendini toplayabildiğinde.

Ah tabii, kendimi düşük bütçeli korku film sahnelerinde bulmadığım zaman bunu kesinlikle aklımda bulunduracağım!

"Acelem vardı, üzgünüm."

"Daha çok korkmuş görünüyorsun. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" İlgiden çok zorunluluktan soruyormuş gibi soğuktu; şimdi gerçekten de çıplak olduğunu gördüğüm kaslı göğsü gibi.

Neyse ki çıplak olan tek yeri *oldukça güzel* göğsüydü. Mermersi teniyle Rönesans Dönemi heykeltıraşlarının elinden çıkmış gibi görünüyordu. Altındaki dar pantolonu, omuzlarındaki kayışlara tutturulmuş ağır pelerini ve kuzgun karası saçlarıyla her Amerikalı kadının bekârlığa veda partisinde hayalini kurduğu, Game of Thrones konseptli striptizcilere benzemişti. Öyle bir şey var mıydı ki? *Varsa listeme yazalım lütfen!*

"Her şey yolunda. Geç kaldığım için telaşlıydım, o kadar." O serbest bıraktığım şeyden, yeni tanıştığım ve kesinlikle burada olduğuna memnun görünmeyen birine bahsedecek değildim.

"Nereye gittiğini biliyor musun? İstersen eşlik edebilirim." Bu o sinir bozucu sahiplenen erkek tavırlarından çok, nazik bir öneriydi sadece. Ama yine de görgü kurallarına uyduğu için söylenmiş gibiydi.

"Gwen'in Büyülü Makasları. Ama kendim bulabilirim, gerçekten. Zahmet etmene gerek yok."

"Yolumun üzeri, merak etme, zahmet sayılmaz," dedi girmemi işaret edercesine kolunu uzatırken. Az önce olanlardan sonra ona tekrar dokunmaya çekinsem de elimi kuvvetli koluna doladım ve neyse ki, *neyse ki,* bir şey olmadı. Ama ondan uzak durmaya ne olur ne olmaz diye dikkat ediyordum.

Tekrar kalabalık köprülere karışırken burada karşılaştığım nadir karşı cinslerden birini koluma takmış olmak bakışları anında üstüme çekmişti. Ama sonra baktıklarının ben değil, sadece o olduğunu anladım.

"Tanrıça!" diye homurdandı çok yakından geçen bir cadı. "Üçüncü kocamı vampir seçmekle erkenci davranmışım!"

Ağzım bir karış açık bir şekilde genç adamın yüzüne baktım. İfadesizce yürümeye devam ediyordu ama onun yerine ben utanmıştım. "Bu normal bir şey mi? Etraftakilerin sana sataşması yani."

Omuz silkti. "Buraya gelmişsen bunu göze almışsın demektir. Bir emrivaki olmasa geleceğimi de sanmıyorum zaten."

"Cadı değilsin yani?"

Karşılaştığımızdan beri ilk defa içten bir şey yaptı ve güldü. "Öyle görünüyor muyum sence?" dedi fazla alaycı duyulduğunu fark edip eklerken. "Erkek cadı yoktur. Onlara büyücü denir ve ikimizden de çok farklıdırlar."

"Ah, tamam," demekle yetindim.

"Bir newbornsun değil mi?" diye sordu sanki üstümdeki kıyafetlerden ve sorduğum sorulardan anlamamış gibi.

"Öyleymişim." Bu şekilde seslenilmesi garip geliyordu. Sanki beygirden söz ediliyormuş gibiydi.

"Alışırsın," dedi aniden dururken. Etrafıma bakınınca geldiğimizi de anlamış oldum. "Burası olmalı. Sanırım bu, veda vakti."

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Herhâlde buradan sonrasını halledebilirim." Gözlerine bakmaktan kaçındım. Zaten uzun boyu yüzünden çabalamam gerekirdi.

"Bu bir dahaki sefere -*hayır, bir randevu sözü almıyordu*- önüne bakacağının sözü mü?" dedi muzip bir şekilde.

"Kesinlikle," diye yanıtladım topukları üstünde dönüp yoluna devam etmeden önce. Adını bile öğrenmediğimi o an fark ettim. Sorun değildi, Constantine'den öğrendiğim bir şey varsa o da ismin sandığımdan daha değerli bir şey olduğuydu ve bu hizmeti, onu hak etmemişti.

Kapının önünde bir süre daha bekleyip akan kalabalığı seyrettim. Hazmetmem gereken şeyler arasına yeni birkaç tanesi daha eklenmişti.

Öncesi korkunçtu.

Bu... *Tuhaftı.*

6. BÖLÜM
ŞAPKA, CİN VE DOLAP[23]

Yeni kıyafetler her kadının en iyi ilacıdır diyenlere önce iki çift sözüm vardı; 'Tamam bayım, haklı olabilirsiniz. Ama *her*, sizce de abartı değil mi?'

Belki de değildi çünkü az önce yaşadığım travmatik olaylara rağmen butiğe girer girmez ağzımın bir karış açılmasına ve salyalarımı etrafa saçarak küçük bir sevinç çığlığı atmama engel olamamıştım.

Kapıyı açmamla burnuma dolan pahalı oda parfümleriyle, göz alan parlak ışıkları ve ortada birbirine simetrik duran üstü elbiselerle oldu iki askılıkla içerisi, bir reklam çekim ajansına benziyordu ama modellerine kulislerinde manikür, ayak masajı ve ozon maskesi yapılan, aldıkları çeklerin boyu uzun bacaklarını aşacak türden ajanslara. Burada okulun verdiği bir bursla ancak bir kurdele alabilirdim ve belki onun için bile bluzumun düğmelerinden birkaçını açmam gerekebilirdi.

Fiona yine ne işler karıştırıyordu acaba?

İçeri gireli birkaç saniye henüz olmuştu ki üst kattan bir çığlık yükseldi. "Tanrıçam, kim bu Gorria!"

Pekâlâ, bu Diana'nın karar vermesinden daha hızlı oldu.

Koşuşturma sesleri ile birlikte merdivenin başında bir kadın bitivermişti. Üstünde bir cadıdan beklenmeyecek modernlikte uzun siyah bir tulum vardı. Omzunun tek yanından şövalyelerinkine benzer pelerin, dramatik bir şekilde dökülüyordu.

Beni görünce ifadesi değişti ve bir kaşı şüpheyle kalktı. Neyse, dercesine silkinen kadın, ani bir hareketle zıpladı ve kavisli ikiz merdivenlerden sağdakinin korkuluklarına, sivri topuklu ayakkabılarıyla çıktı.

23 C. S. Lewis'in Narnia Günlükleri kitap serisine *bağlı Aslan, Cadı ve Dolap* kitabının ismine göndermedir. (Y.N.)

Eğik çizginin üstünde koşarak aşağıya inmeye başlarken canlı bir *Sonic*[24] oyunun içine düşmüş gibiydim. O kadar hızlıydı ki gördüklerimi birkaç saniye geç algılayabiliyordum.

Korkuluğun ucuna yaklaşırken neredeyse yere paralel olmuş kadın sıçradı ve havada iki parende atıp yere, yanıma kondu. Eğilmiş şapkasını düzeltip selam verircesine eğildi.

"Merhaba, ben Gwen. Büyülü makaslarım senin için ne yapabilir, sevgili cadı?" Kadın *akılalmaz* çevikliğiyle eşit oranda gençti de. Yirmili yaşlarının başında gibiydi ve gerçekten çok ama çok güzeldi.

"Bir okula başlıyorum, adı Vhartlox Cadı Akademisi," diyebildim sesimi bulduğumda.

Gwen gülümsedi ve etrafımda yürümeye başladı. Şimdiye kadar gördüğüm cadılar arasında en marjinali ve -Fiona'dan sonra- en çılgınıydı. "Newborn olduğunu sanıyorum," Bir şeyi anlamış gibi kıkırdarken. "Güçlü de bir tanesi. Aslına bakarsan seni bir an için bir asilzade sanmıştım. Lütfen heyecanımı mazur gör. Böylesi bir gücü sizin gibilerde pek görmeyiz," dedi nefes verircesine. Ardından uyandırılmış gibi farklı bir ses tonunda konuştu. "Adını bahşetmek ister misin genç cadı?"

"Erin Handerson," diye cevapladım isim konusunda son zamanlarda edindiğim ketum tavrı tamamen unutarak.

"En doğru yere geldin Erin. Güçlü bir cadı, güçlü bir şekilde giydirilmedir. Giysi aurayı ehlileştiren yegâne şeydir. Eh, senin hareni odanın öbür ucundan görebildiysem bunu benim gibi işinde profesyonel birisi yapmalı," diyen Gwen, odanın ortasına doğru koştu ve askıların tekerlerini sürüp, hareket ederken metal ayaklarına bindi.

"Önce sana bir cübbe yapmalı. İçine rahat bir elbise ve tabii ölçülerini almalı. Okul üniformalarını sana burada teslim ederim. Geri kalanları da sonradan gönderirim. Evet, evet. Bir de şapka gerekli. Hadi," dedi askılıktan zıplarken. "Beni takip et!"

Arkasından gitmeden önce kapıdan yana baktım ama Fiona'yı göremedim. Sanırım geç kalacaktı, belki de çoktan yukarıdaydı. Deli dolu enerjisinin sonu olmayan Gwen'i kaçırmamak için takip ettim.

24 Kirpi Sonic, ilk olarak 1990 yılında Sega oyun konsolunda görünen, mavi renkli, hızlı, kırmızı ayakkabılı hayali kirpi karakteridir.

Bu sefer merdivenleri normal bir şekilde tırmandı ve üst katta beni bekledi. Bu kat, giriş holündeki devasa şamdandan aldığı ışık yüzünden daha da parlaktı. Etrafta içleri kumaşlarla dolu olan raflar ve koltuklar vardı. En ortadaysa küçük yuvarlak bir podyum. Ama orada da Fiona'dan eser yoktu.

"Şey, sanırım danışmanım henüz gelmedi. O geldiğinde başlasak daha doğru olur. Büyük ihtimalle bir hata var ve bunu netleştirmeden sizi yormak istemem," dedim çekingenlikle.

"Ne hatası?"

"Ben okulun verdiği bursla alışverişimi yapıyorum ve eminim ki burası o bursun karışlayabileceği yerlerden birisi değil. Anladığım kadarıyla Fiona yine kendi cebinden ödemeyi düşünüyor." Gözleriyle beni soyar gibi izleyen Gwen'e bakıp ekledim. "İşin aslı, ben böyle bir şey istemiyorum."

"Podyuma çıkarsan başlayabiliriz Erin," dedi sanki az önce başka bir dilde konuşmuşum gibi.

"Sanırım anlamadınız. Ben bunları karşılayamam."

Omuz silkti. "Güzel bir cadı, güzel bir akşamüzeri... Beni gerisi çok ilgilendirmiyor."

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde onu izlerken aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Aşağıya olan akrobatik yolculuğu sebebiyle yanına almadığı ama şimdi elinde duran siyah beyaz bastonu yere vurdu. Sihirbazların asasının bir yorumu olması beni gülümsetmişti. "Hadi, güzelim. Seni tüm *gece* bekleyemem!" dedi Gwen ve panikle podyuma koşturmama sebep oldu.

İşi bittiğinde bir parfüm şişesi belirdi ve kulaklarımın altına sıkılıp ferahlatıcı esansını yaydı.

"*Voila!*[25] Ben buna dönüşüm derim," dedi Gwen gururla göğsünü şişirirken. Sanki umutsuz hastayı kurtarmış bir doktora benziyordu. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Gözüm koltuğun üstünde pahalılığını garantiler derecede şık, siyah kutulara istiflenmiş ve üst üste dizilmiş kıyafetlere gitti. Yaklaşık yarım

25 (Fr.) İşte.

saat kadar bir süre hiçbir filmde bulamayacağınız türde bir *makeover*[26] geçiriyordum. Gerçekten inanılmaz görünüyor olmalarına karşın bu kadın, *dur*dan anlamıyordu. Ben de kara kara tüm bunları nasıl ödeyeceğimi düşünüyordum.

"Şahane," diye başlayıp sayısız övgü ve teşekkürü arkasına sıraladım. Fakat sonuna bir, "Ama..." kondurduğumda Gwen'in kaşları çatıldı. "Bunlar çok fazla."

"Modada fazla diye bir şey yoktur, sadece az vardır ve tatlım, ne kadar çok olursa olsun hep azdır." derken Vouge[27] haziran sayısının başlıklarından biri gibi duyulmuştu. "Üstelik bir cadı için kıyafetin modadan fazlası olduğunu yakında anlayacaksın." Gwen sözsüz bir şekilde Fiona'nın tanıştığımız ilk gün yaptığı büyüyü; Gerçek Görüş büyüsünü yaptı. Işıklar kararıp auralarımız açığa çıkarken bu sefer bir şeylerin farklı olduğu aşikârdı.

İlk gördüğüm zaman hepimizden yükselen enerji, dağınık alevler gibiydi. Şimdi sanki cübbelerimiz onları koruyordu. Kırmızı enerji cübbeyi lamba gibi parlatırken, alt uçlarından yeri yalayıp dışarı fışkırıyordu. Kafamdan hâlâ serbest ışık demetleri çıkarken eskisinden daha zayıftı.

Gwen çok daha farklıydı. Tam bir cübbe giymediği için onun bordo enerji sicimleri sarmallar çizerek etrafına sarılıyor, sırtındaki pelerine bağlı gibi duruyordu.

Gwen konuşmaya başladı. "Enerjimiz bize, sonsuz gecenin bilinmezliğinden ve doğanın ahenginden verildi. Bu nedenle serbest hâlde gücümüz tekrar Gece'ye akmaya, Doğa'ya dönmeye çalışıyor. Cadılıkta giyim işte bu yüzden bu kadar önemli. Büyüyle sırlanmış kumaşlar enerjinin kaçıp gitmesine engel olur. Hatta enerjiyi biriktirmemize şans tanır. Kıyafetlerini iyi kuşanmış bir cadı her zaman 1-0 önde başlar."

Başımla onu onaylarken yanıma gelip kolunu omzuma attı ve beni başka bir yere yönlendirdi. "Şimdi sıra sana bir şapka seçmekte."

Yarım günümü cadılar arasında geçirmeseydim bu söylediğini bir şaka zannedebilirdim. Listede ilk gördüğümde -mektubun gerçek ol-

26 (İng.) Yeni baştan yaratmak.
27 Bir moda dergisi.

duğunu anladığım zaman dahi- komik bir espri olduğunu düşünmüştüm çünkü. Cadılarla ilgili tüm klişelerin gerçek olduğuna inanmak biraz güçtü. Biz insanlar, ki artık biz diye bir şey de kalmamıştı ya neyse, bu kadar nokta atışları yapmış olamazdık.

Ama yaklaşık yarım saatlik bir uğraş sonrasında elimde, uzun konisinde bordo işlemeler bulunan, yelpazesi dar bir şapka tutuyordum. Şapkaların muhafaza edildiği rutubet kokulu loş depodan çıktığımızda derin bir nefes aldım. İçeride arsız laflarına maruz kaldığım şapkalar, sandığımın aksine yaşıyorlardı. Büyülü dünyada ruhu olmayan çok az şey vardı. Gwen, taşlarının ergenlik döneminden yakınınca bunu daha iyi anlamıştım.

Son birkaç gün şaşırma güdüm altüst olduğu için şapkamın ucunu barkod okuyan cihazlara benzer -ama tamamen büyüyle çalışan- bir şeyle tarayan Gwen, bana arcade oyun salonlarındakiler gibi küçük bir bilet verdiğinde bile gayet normal karşıladım.

"Bunu, şapka cinini yerleştirecek görevliye vermen çok önemli Erin. Yoksa birkaç anını çaldırabilirsin," dedi gayet ciddi bir tavırla. "Aklına yer etmesi için izin ver sana küçük bir hikâye anlatayım. Olay çok çok eskilere dayanıyor, birçok Tanrının Olimpos Dağı'nda hüküm sürdüğü zamanlara; daha insan namına bir şeyin olmadığı zamanlara."

Kendimi tutamadan sözünü kestim. "Ne? Yunan Mitolojisi gerçek mi!" *Tamam, şaşırmama konusunda erken konuşmuşum.*

"Tatlım, inanılan her şey gerçek; doğru gerçeklik tanımını bulduğun takdirde tabii," dedi Gwen ve devam etti. "Neyse, bizim soyumuzdan çok önce dört insan soyu daha yaşadı. İlki altın soylulardı ve neredeyse Tanrılardan farksız yaşadılar ama Tanrılar kararsız varlıklardır ve hızlı sıkılırlar. Tüm altın soyu ortadan kaldırıp onları yer üstü cinleri yaptılar; bir diğer tabirle zararsız hatta iyi niyetli olan cinler.

"Sonra gümüş soylular geldi. Bunlar da en az altın soylular kadar bolluk bereket içinde yaşadılar ama ilkinin aksine Tanrılara karşı inançsız ve saygısızlardı. Onlara tapınmayı bırak, şükretmiyorlardı bile. Bu durum Tanrı Kral Zeus'u sinirlendirdi ve onları da ortadan kaldırıp yeraltı cinleri yaptı. Üstelik diğer soyların kolaylıkla eriştiği ihtiyaçları da toprağın altına sakladı ve bundan sonra gelen soyları toprağı işlemeye mahkûm etti.

"İşte olay buradan sonra bizi ilgilendirmeye başladı. Binlerce yıl sonra biz demir soylular gelince ve cadılar ortaya çıkınca yeraltı cinleriyle iletişime geçtik. Onların arasında kötücül olan çok fazla cin var ama bazıları yer üstüne olan meraklarıyla ve zararsız öğrenme güdüleriyle bir bilgi ağı kurmaya karar verdiler ve Büyük Kütüphaneyi; *İndicinapolis*'i kurdular. Yıllarca ölülerin kalan hafızaları ve Lethe Nehri'nin[28] silik anılarıyla idare ederek kendilerini geliştirdiler ama bu o kadar da yeterli değildi.

"Bizim şu anda hayatta olmayan kadim cadılarımızdan Quri Spreént, İndicinapolis'i keşfettiğinde orada uzun bir süre kaldı. Kaynaklarından yararlandı ve orada keşfettiği bir bilgiyle cadılar için ölümsüzlük tılsımları oluşturdu. Yeraltı cinleriyse bu buluşla oradan ayrılmasına izin vermediler, en azından hiçbir karşılık almadan. Ve aralarında bir anlaşma yapıldı. Çok fazla büyü için çok daha uzun hayatlar yaşayabilecek biz cadıların hafızasının ek bir yardıma ihtiyacı vardı. Cinlerin zekâları ise alabildiğine uzanan türdendi. Böylelikle cinler, şapka cinleri olarak, her bir cadıya refakatçi atandı ve karşılığında, bizler öldüğümüzde, şapka cinlerine biriktirdikleri bilgileri İndicinapolis'e taşıma hakkı verildi. Yani bilgi daimî oldu ve iki taraf da kazandı."

"Bu yüzden eğer biletim olmazsa anılarımı çalabileceklerini söyledin. Bilet bu anlaşmanın garantisi, değil mi?" dedim kuşkuyla.

Gwen başını onaylarcasına salladı ve şapkamın sırtını okşamaya başladı. "Şapka cinleri sahibine hastır. Tüm ömürleri boyunca tek bir cadıya refakat edebilirler ve biz öldüğümüzde onlar da ölür, tekrar yeraltı dünyasına inerler. Bu, anlaşmayla teyit edilen bir durumdur. Bazı cadılarsa öylesine bencil davranır ki bu sadakate sahip şapka cinlerini terk eder ve yeni bir şapka edinir. O zaman o cinler sahibi ölene kadar yalnız bir hayata mahkûm kalır, huysuzlaşır."

Gwen, düşüncesi bile tüylerini ürpertmiş gibi silkindi. "Neyse, sadede gelelim. Sana yeni bir özel gün şapkası vermeyeceğim. Kendisi şapkanın içerisinde gizli. Zamanı gelince bir kaşıntı gibi hissedersin. O zaman yapman gereken şapkanın ucunu tutup silkelemek. İkinci şapkan ya da artık kaçıncısıysa içinden çıkacaktır."

---

28 Yunan Mitolojisinde ruhların ölümlü hayatlarını unutmak için suyundan içtikleri bir yeraltı nehri.

Bitkinlikle başımı salladığımı fark edince bakışları yumuşadı. "Fiona aç olduğunuzdan bahsetmişti. Masayı çoktan hazırlatmıştım zaten."

"Fiona burada mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, üstelik sana bir de sürprizi var. Göstermeme ne dersin?"

"Ne sürprizi?" Tanrım, daha bu kıyafetler için Fiona'ya hesap soramadan bir de sürpriz mi vardı?

Gwen keyifle ilk geldiğimiz prova odasına geri yürürken, "Her genç kızın ihtiyacı olan bir şey diyelim," dedi. Topukluları sert zeminde tak tak sesler çıkarırken odanın arkasına doğru yürüdü ve havanın ortasında, salınmayan, aksine kaskatı duran ve orada olduğunu yeni fark ettiğim kapı koluna asıldı. *Kaşlarımı havalandırmama neden olacak bir olay daha!*

Bastırdığı kapı kolunu bir klik sesi eşliğinde çekti ve normal görüntünün üstünde sanki kusursuzca kesilmişe benzer dikdörtgen bir silüet oluştu. Kulpu çektikçe o dikdörtgen, koyu renkte bir kapı eşiğine dönüştü. Prova odasının parlak ışıkları aralıktan içeri süzülüyor ve yerdeki akılalmaz güzellikte renk cümbüşünü gözler önüne seriyordu.

"Neresi burası?"dedim şaşkınlıkla.

"Erin tatlım, bu Fiona'nın sana naçizane hediyesi; bir dolap," derken kırmızı dudaklarını büzmüş, ellerini birbirine kavuşturmuştu.

"Peki, ne bu dolap? Daha önceki dolaplarım içinde beklenecek türden değildi."

"Tatlım, emin ol, daha önce hiç *dolabın* olmadı." İçeriyi işaret etti. "Gir hadi."

Onu takip ederek eşikten geçtim. Yaklaştıkça yanının kıldan ince olduğunu gördüğüm kapı, tıpkı Fiona'nın *Porta* büyüsünde yaptığı gibi başka bir yere açılıyordu; hayatımda varlığını tahmin dahi edemeyeceğim bir yere.

Kendimi bir tür masallar diyarında ya da ürpertici bir bilgisayar arayüzünde gibi hissettim. Sanki evrenin alabildiğine uzanan boşluğunda rastgele bir yere bırakılmış, galaksiler ve nebulalar arasında sürükleniyorduk.

Birbirine girmiş akışkan renkler, helezonlar çizerek ton yelpazelerine dağılıyor, diğerlerinin içine karışıp düğümlenerek ustaca yapılmış

bir sulu boya çalışmasını andırıyordu. Ve sanki önümde zaten denk geldiğim anda telefonumun arka planı yapacağım görüntülerden biri yokmuş gibi anı daha sanatsal ve büyülü hâle getiren Fiona vardı. Halatları sonsuzluktan iniyormuş gibi gelen bir salıncağın üstünde sükûnetle sallanıyordu. Saçları ve halatların çözülmüş uçları, yukarı çıkıp gerisin geri inerken küçük kamçılar gibi omuzlarına çarpıyor, sessizlik normalden daha ağır hissettiren havanın silik sesiyle bozuluyordu.

Fiona bizim geldiğimizi görünce daldığı diyarlardan kopup her zamanki uçarı neşesini buldu ve salıncak yeterince yavaşlamadan atlayıp birkaç tökezlemenin ardından dengesini sağladı. "Ah Tanrıça aşkına Erin, muhteşem görünüyorsun!" Bana doğru koşup elleriyle kumaşı ve saçlarımı çekiştirerek inceledi. "İyi iş çıkarmışsın *kuzen*."

Ve gizemin düğümü çözülmüş oldu. Bakışlarım ikisinin de fırıl fırıl dönen sıcak kahve gözleri arasında gidip geldi. Aynı çılgınlık, aynı tez canlılık... Tahmin etmeliydim. "Bir Rebelleiche daha mı?"

Gwen neşeyle Fiona'ya doğru gidip kolunu omzuna attı. "Kendimi tam tanıtmadım, evet. Ben Gwendoline, Gwendoline Rebelleiche."

Gwen hazırlattığı yemek masasını -*Fiona'nın sandığımdan daha pahalı olan kristal taş alışverişinde harcanmayan bütçeyle aldığını öne sürdüğü*- dolabıma afroz tozundan bir tutamla getirmiş, hepimiz bu enteresan manzarada bir akşam yemeğine oturmuştuk. Masada yok yoktu.

Kıpkırmızı kızartılmış tavuk, içinde bolca yağ eritilmiş patates püresi, sebzeli patilalar, etli ve peynirli turtalar, minik poğaçalar, bohça mantılar, zeytinyağlı salata ve mezeler, kreması bembeyaz bir buluta benzer pastalar, çikolatalı muffinler ve bolca erik meşrubatı...

Ağzımın kenarından damlayan yağları silmekten oluşmuş küçük bir peçete tepeciği ne kadar yediğimin ve aldığım kalorinin tehlikeli boyutlarda olduğunun en büyük kanıtıydı.

Cadılar yiyeceklerine de mi büyü karıştırıyordu yoksa Amerikan mutfağının yavan tatlarına alışmış bana mı bu kadar lezzetli geliyorlardı, emin değildim ama bir şey kesinleşmişti; eğer yemekleri bu kadar güzelse Vhartlox'tan dünya kadar olup ayrılacaktım.

"Peki, ne bu dolap? Tam olarak ne işe yarar?" diye sordum limonların ve buzların, rengini hafifçe açtığı erik meşrubatından bir yudum daha alırken.

"Dolapların temel mantığını, kullanılmayan kozmik galaksiden uygun parçaları işleyip sınırsız kapasiteli bir depo oluşturmak gibi düşünebilirsin. Tabii, belli bir hacmi olduğu için o kadar da sınırsız değil ama burayı ömrünün ilk yarısında ancak doldurursun. Tabii Fiona Rebelleiche değilsen, o bir istisna," dedi Gwen espriyle.

"Fiona'nın neresi istisna?"

Fiona kıkırdadı. "Benim beş tane dolabım da ağzına kadar dolu ve hepsi bunun en az üç katı. Seninkini alırken kendime de altıncısını aldım hatta."

"Tanrım Fiona, bu yaşta bu kadar fazla eşyan olması normal mi?"

Gwen başını salladı. "Hayır, değil. Bu tamamen Fiona'nın müsrifliğinden kaynaklı. Daha küçücük bir bebekken anlamıştım ben böyle olacağını."

"Sanki o zamanlarını görmüş gibi konuşuyorsun? Siz birlikte büyümediniz mi?" dedim kuşkuyla.

Gwen bir kahkaha attı. "Hayır, hayatım. Fiona benim beşinci kuşaktan kuzenim. Ben yüz elli dört yaşıma daha geçen hafta girdim."

Bırak yüz elli dördü, taş çatlasa yirmi beş bile olamazdı. Bu neredeyse imkânsızdı. Gözlerim yuvalarında büyürken Fiona duruma müdahale etti. "Şaşırma Erin, biz cadılar yeterince yetenekli ve güçlü isek ölümden uzun süreler kaçabiliriz. Ama bunun belli bir bedeli var elbette. Nasıl vampirler ölümsüzlüklerini kana ve acıya borçlularsa biz de yaşlanmamızı durdurmak için çeşitli görevlere çıkar, başarılı olduğumuz takdirde yaşayacak fazladan yıllar kazanırız. Mesela Gwen elli yıllık görevleri yapıyor. Bunlar ne çok kolay ne çok zor olan görevler. Gelecek yıl yeniden bir maceraya atılacak ve bu sefer ben de onunla gitmeyi düşünüyorum. Balta girmemiş ormanlarda sürekli aktığı vadiyi değiştiren Ejderha Nehri'ni bulmaya çalışacağız. Benim için bir katkısı olmayacak çünkü Gorriaların ve Moveaların görevleri birbirinden farklı ama Gwen'in ateşten bir nehirde yıkanışını kaçırmak istemiyorum."

Şimdi Gwen'in az önce anlattığı hikâye anlam kazanmıştı. Tüm bunlar inanılmazdı ve bunları hazmetmem, az önce masayı silip süpürmüş midemden bile daha güçtü. Ama bahsettikleri gibi önümde uzun yıllardan oluşan bir hayat olacaksa bunun için yeterince zamanımın da olacağı anlamına geliyordu.

Erik meşrubatından büyükçe bir yudum daha alırken kulakları sağır edici bir siren sesi yükseldi. Korkudan içeceği neredeyse masaya püskürtüyordum. Bu sefer hazırlıksız yakalanan sadece ben değildim. Fiona ve Gwen de dehşetle sandalyelerinden fırlamış, ne yapacaklarını bilemez bir hâlde aralık dolap kapısına, sesin geldiği yöne bakıyorlardı.

Apar topar dolabın içinden çıktığımızda siren sesi daha da yükselmişti. Gwen atik bir hareketle sıçrayıp giriş holünü çepeçevre dışarıya açan camın kirişlerine kondu ve dışarı baktı. Masa sohbetimizde anlattığı üzere benim *cadı hiperaktivitesi* adını taktığım bir tür özel durumu vardı. Bu duruma, onun sahip olduğu enerjinin bir kısmının aurasına katılmak ya da doğaya karışmanın aksine içine, yani bedenine akması neden oluyordu. Sonuçları insan ötesi bir çeviklik ve enerji patlaması olup aynı zamanda teknik büyülerde odaklanmama sıkıntısına neden oluyordu. Şimdi camın üst yarısını kesen kirişin üstünde, ayaklarında topuklularla kedi gibi tünemiş, endişeyle dışarıyı seyrediyordu.

Bize dönüp konuştu. "İlerideki sokak arası köprüsünde bir karışıklık var. Gidip baksam iyi olacak."

Fiona'nın kendi sorumluluğunda olan bir cadı adayı söz konusuyken, *tamam, biz burada seni bekliyoruz*, gibi bir şey demesini bekliyordum. Oysa o Fionalığını yaptı ve "Biz de geliyoruz kuzen," dedi.

Dakikalar sonrasında kalabalığın aktığı yere doğru cadıların arasından sıyrılarak ilerliyor ve sesin şiddetinin arttığı, herkesin yoğun bir panik hâlinde olduğu o köprüye daha bir yaklaşıyorduk.

Yavaş yavaş döndüğümüz dönemeçler ve binaların biçimleri, kaplamaları bana tanıdık gelmeye başlayınca kalbime korkunç bir ağırlık çöktü. Nefes alıp verişim hızlandı ve kalbim, isterik bir şekilde teklemeye başladı. *Tanrım. Hayır. Hayır!*

Fiona bendeki bu ani değişimi ve sarsılmaları hissetmiş olacak ki bana döndü. "Erin, neyin var? Korkma, bu kadar cadının içinde sana bir şey olamaz."

Yüzüme ateşler basarken boğazıma bir yumru oturuyor, gözlerim dolan yaşlarla batmaya başlıyordu. Hayır, bu korku değildi; bu panikti. Çünkü bu tanıdık sapak, birkaç saat öncesinde beni kendine çeken ve o korku dolu dakikaları yaşadığım dükkândan başka bir yere gitmiyordu. Hayır, hayır, ben orayı tekrar görmekten de korkmuyordum. Beni dehşete düşüren şey tamamen aklımdan çıkıp gitmiş o yaratığın, benim sorumsuzluğum yüzünden birine zarar vermiş olma olasılığıydı. Bu olan her neyse ona benim neden olduğumu ve bunu belki de erkenden uyarmış olsam engelleyebileceğimi anladığım için her adımımda ciğerlerim patlayacakmış gibi sıkışıyor, midemden yukarı asitler yükseliyordu.

Sonunda, kalabalığı yarmanın neredeyse imkânsız olduğu o yerde, Gwen'in yırtıklığı sayesinde çemberin sonuna kadar ulaşmıştık. Bedenim uyuşmuş, bir kukla gibi Fiona'nın arkasından sürüklenirken amansız bir dua tutturmuş, bu felaketin sandığım kadar kötü olmamasını umuyordum. Eğer öyleyse bunun yükü tamamen benim boynumdaydı, benim suçumdu.

Açıklığın çevresini sarmış son çemberde grimtırak takımlar giyinmiş ve güvenlikten sorumlu oldukları belli olan cadılar, ellerinde beş cadı renginde enerji demetleriyle tetikte bekliyordu. Fiona'nın son bir çekiştirmesiyle doğru açıya ulaştım ve kafalar arasından olanları görebildim.

Simsiyah dükkânın camları dışarı patlamıştı ve çerçevesinde keskin bıçaklar gibi duran cam kalıntıları siyah sıvıya bulanmıştı. Hemen önünde yere yığılmış bir kumaş yumağı arasından teni bembeyaz kesilmiş, şapkası metrelerce ileriye yuvarlanmış bir cadı vardı. Köprünün ahşap damarları arasına kıpkırmızı kan akmış ve çevresinde aralıklardan aşağıya çiseleyen bir kan göleti oluşmuştu.

Tanrım hayır! Bir çığlık boğazımdan yükseldi. Nefesim daha da kontrolsüzleşmişti.

O, o ölmüştü.

(...) Zeus kızdı onlara, Gömdü toprağa bu saygısız yaratıkları, Yeraltı cinleri oldu gümüş soylular. [29]

Hesiodos - İşler ve Günler

29 Hesiodos, Theogonia & İşler ve Günler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 54. 138 ff. (Türkçe Çeviri: Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

7. BÖLÜM
VHARTLOX CADI AKADEMİSİ

Hıçkırıklarla sarsılırken Fiona beni kendime getirmeye çalışmıştı. Bense gözlerimden yaşlar boşanırken başımı sallamıştım. "O öldü Fiona, öldü. Benim yüzümden. Bu, benim hatam."

Fiona şaşkınlıkla karışık bir endişeyle yüzümü ellerinin arasına almıştı. "O ölmedi Erin. Bak, kendine geliyor."

Gerçekten de geliyordu. Cansız, neredeyse cansız yatan cadının altındaki kan göleti yavaş yavaş ona doğru çekiliyor ve kadının bedeni hafif seğirmelerle hareketlenmeye başlıyordu. Onunla ilgilenen her kimse, ölmesine izin vermiyordu. İçimdeki korkutucu suçluluk duygusu tamamen gitmese de hafiflerken ağızdan çıkan çıkmıştı ve şimdi gri üniformalı cadılardan biri tüm ilgisini üzerime çevirmişti. "Bu senin hatan?"

"Bu senin hatan! Böyle söyledin," diye ellerini masaya çarptı dedektif cadı. Masadaki mumlar ve akabinde mumların alevleri sallandı. Kadının sert yüzünde ışık yanılsamaları oluştu.

Son birkaç saat kâbus gibi geçmişti. Ben, Erin Handerson, cadıların dünyasına adım attığım ilk günde, *tutuklanmıştım*. Bu sonuna kadar benden ve bana nanik yapmayı asla es geçmemiş kaderimden beklenecek bir şeydi. Hayallerim öylece, karşılığında hiçbir bedel ödemeden gerçekleşebilir miydi ki? Sorunun cevabı karşımdaydı. Saatlerdir yüzünden gram eksilmemiş öfkesiyle gözlerimden ufacık bir yalan parıltısı yakalamayı bekliyordu.

"Size çoktan anlattım; ne olduğunu ben de bilmiyorum. Sanki beni etkisi altına almış gibiydi. Nereye gittiğim ya da ne yaptığımdan bihaberdim. Her şey çok hızlı oldu. Ben üzgünüm. Birilerine söylemeliydim ama anlatmaya cesaret edemedim." Olayı yüzlerce kez dinlemişti ve hâlâ başka şeyler duymayı bekliyordu.

Dedektif cadı, huysuzca başını sallarken tüm o zaman boyunca bana refakat etmiş Fiona sinirle ona yaklaştı. "Sizce de yeterli değil mi, dedektif? Ona zaten doğruluk iksiri içirdiniz, olanları olduğu gibi anlatmaktan başka çaresi yok. Anlattı da. Daha ne istiyorsunuz? Duymadınız mı? Fazlasıyla korkunç şeyler yaşamış. Lütfen artık bu sorguya bir son verin!"

"Her şeyi anlatmıyor olabilir. Doğruluk iksiri onu söylediklerini doğru söylemeye zorlar, o kadar. Tüm detayları anlatmaya değil."

"Sorulabilecek tüm soruları sorduysanız bundan endişelenmeniz gereksiz. Öğrencimi serbest bırakın. Zaten sayenizde programın yeterince gerisinde kaldık." Fiona iş *kendince* ciddiye bindiğinde çok farklı bir kimliğe bürünüyordu. Sevimliliğinin yerini ürpertici bir kararlılık alıyordu.

Kadın tiksintiyle konuştu. "Tek derdin buysa bir danışman olarak cadını asla yalnız bırakmamalıydın. Bugün neredeyse bir cinayet işleniyordu. Senin ve küçük arkadaşının sorumsuzluğu yüzünden."

"Evet," dedi Fiona karşılık olarak. "Bugün bir cinayet işleniyordu ama kaçamasa ilk kurban Erin olacaktı. Ve bu ne benim ne de onun sorumsuzluğu yüzündendi. Bu sizin istihbarat eksikliğinizden kaynaklı bir hata. Taşlaşmamış bir yumurta Yaratıklar Müzesinde, gerekli önlemler alınmadan sergilenemez. Eğer işinizi başta doğru yapsaydınız ne Erin onun etkisi altına girecek ne de bir cadı neredeyse öldürülecekti."

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun genç cadı!" Dedektif gözlerini kıstı.

"Asıl siz hangi aileyle uğraştığınızın farkında değilsiniz dedektif!" Dudaklarında meydan okuyan bir gülümsemeyle kapıya baktı. Masanın üstünü döven parmakları, üçten geriye doğru saydı ve sıfır anlamına gelen açık avucunun masaya inmesiyle birlikte kapı açıldı. Kapının açılması demek, içeride büyü yapılmasını engelleyen tılsımların kırılması demekti. Dedektif neye uğradığını şaşırırken kapıdaki görevli adımızı söyledi ve ardından ekledi. "Serbestsiniz!"

"Ben daha sorgumu bitirmedim," dedi dedektif inatçı bir tavırla.

Fiona masadan kalkıp, beni de arkasından sürüklerken konuştu. "Ah dedektif, geç bile kaldınız!"

Fiona bir konuda haklıydı; programın gerçekten gerisinde kalmıştık. Ama program Fiona'nın programı olunca gerisinde kalmamız hayati bir şeyi kaçırmamız demek değil, sadece birkaç enteresan büyülü maceradan mahrum kalmamız anlamına geliyordu. Görünen oydu ki bahsi geçen oryantasyondan bile günler öncesinden okula varacaktık.

Çıktığımızda, günün ilk ışıkları sanki geceyi kızıl kamçılarıyla gökyüzünden uzaklaştırıyordu. Fiona homurdandı. "Kahretsin, bak gece karanlığını kaçırmışız! Artık gün boyunca beklemek zorundayız."

"Neden şimdi gidemiyoruz ki? Bunun karanlıkla ne alakası var?"

"Süpürgeyle sabah güneşinin alnında uçmak sana ne yapar, hiç düşündün mü? O kadar yüksekte tenin yanmayı bırak neredeyse kızarır. Güneşin gitmesini beklemekten başka çaremiz yok."

Pekâlâ, cadıların büyülü bir güneş kremi yoktu anlaşılan. "Ama altın parayı kullandığın gibi yine bizi oraya ışınlayamaz mısın?"

Fiona kafasını hayır dercesine sallarken, "Vhartlox'un toprakları öyle büyülerle korunur ki bizim için oraya gitmenin tek yolu süpürgedir. Yeni başlayanlara danışman atanmasının en önemli sebebi de bu, sizi oraya götürecek birine ihtiyacınız var," dedi.

"Ee, ne yapacağız peki o zamana kadar?"

"Madem gidemedik, önce güzel bir uyku çekelim diyorum. Bak Gwen de geliyor. Eminim bizi apartmanında ağırlamaktan büyük keyif duyar." Onu görünce yüzünde her zamanki şen ifadesi belirirken kuzenine sarıldı. "Bundan daha hızlı olabilirdin kuzen. Seni tanıyorsam işin iki dakikadan fazla sürmezdi."

"Az kalsın ailemizin kulağına gidiyordu Fiona. Onlarla uğraşıyor olsak inan buradan çıkmış olsan dahi yine uzun bir süre alıkoyulurdun. Bu sefer iş ciddiydi." Gwen yorgun bakışlarını Fiona'dan ayırıp bana çevirdi ve elimi sıktı. Yüzünde hafif kızgın ama yine de anlayışlı bir ifade vardı. "Erin, *amour*[30], niye başta bize söylemedin? Bilsek bir önlemini alırdık."

30 (Fr.) Aşkım.

Mahcup bakışlarla ayağımı yerde sürüdüm. "Ah, Gwen, o kadar üzgünüm ki... Ben böyle olacağını bilemezdim. Çok sorumsuzcaydı ama hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ve çok fazla şey olurken bu hiç kolay değil."

"Senin de başın bir beladan öbürüne giriyor be güzelim," diye lafa karıştı Fiona ne tür bir pot kırdığından habersiz bir şekilde.

"Ne belası? Doğruyu söyle Fiona, senin pervasız hareketlerin yüzünden mi hırpalanıyor bu kızcağız?" Gwen bu sözlerini öyle anaç bir kuşkuyla söylemişti ki işte şimdi göstermediği fazladan yüz yirmi küsür yıl, varlığını hissettirmişti.

Fiona olayı anlatmak zorunda kalsa da Ejderin Kalbi'ni hikâyenin dışında tuttu. Gwen benimkini tutan elini omzuma kaydırıp, biraz da sıvazlayarak beni rahatlatmaya çalıştı. "Zavallı sabi, daha başlamadan böyleyse ilerisini düşünemiyorum."

Doğrusunu söylemek gerekirse Gwen, al benden de o kadar!

Gwen, bizi Cadı Köprüsü'nün yoğun karmaşasının içinden çıkarıp daha ücra köşelerine, mümkün mü bilmiyorum ama daha sıkışık mahallelerinden birine götürdü. Evi tipik bir Fransız *condosu*[31] şeklinde döşenmişti; sade, zevkli ve bol bol *Art Deco*[32] kokan.

Yolda laflarken moda eğitimini Paris'te -Paris'e tıpkı Fransızlar gibi Parî diyordu- her yirmi yılda bir tekrardan başladığı için beş kere aldığını, modanın nabzını tutmak için de hiçbir -yine- Paris Moda Haftası'nı kaçırmadığını anlatmıştı. Soyadı Rebelleiche'nin Almanca olmasına rağmen onu başta Fransız sanmamın nedeni buydu; *Gwendoline est une fille passionné de France*[33].

Dairenin iki minik odası vardı ama tıpkı benim gibi en başından beri camın önündeki koltuğa gözünü dikmiş Bianco, minderin üstüne kurulunca ben de peşi sıra oraya yattım ve tüm itirazlara rağmen kalkmadım. Koyu turuncu tüllerden içeri sızan güneş ışığı yüzümü tatlı bir yaz yakıcılığıyla kavururken, daha farkına varmadan uykuya dalmıştım.

---

31 (İng.) Apartman dairesi

32 Art Nouveau sanat akımının devamı ve aynı zamanda akıma karşı tepki olarak Paris'te 1925 yılında ortaya çıkmış sanat akımı. Mimari, dekoratif sanatlar ve mobilya eşyaları gibi alanlarda uygulanan bir tasarım tarzıdır.

33 (Fr.) Gwendoline tam bir Fransa tutkunuydu.

Alev alev yanan bir gölün üstünde yürüyorum. Burnumda sanki bir şeyler çürümüş gibi kötü bir koku var. Gözlerim yanıyor ama onları yakan ateş değil. Uzaklarda, dağlarda kalkan tozlar ve patlamalar görüyorum. Gök parçalanırcasına gürüldüyor, şimşekler ve yıldırımlar karanlıkta çatlaklar açıyor. Boğazımdan hıçkırıklar yükseliyor. Onlar benim hıçkırıklarım değil, onun acısı benim acım değil. İçimi parçalayan bu endişenin sebebini bilmiyorum.

Etrafımda siyah solucanlara benzer çıyanlar boy göstermeye başlıyor. Benim korkudan, onun kederden attığı çığlık birleşiyor. Ateşin ve kabaran çıyanların içinden bir şey büyüyor. Dumanların arasında gördüğüm silik parçaları tamamlarcasına o canavarı görüyorum. Solgun çocuk yüzleri bana bakıyor. Nefes alamıyorum... Batıyorum...

Artık düzgün bir uykunun hayalini kuramaz bir şekilde uyanıklığa şükrederek, gözlerimi tekrar açtığımda saat öğleni geçiyordu. Mutfaktan gelen mırıldanma seslerini takip ettim ve Gwen'in hafif bir kahvaltı hazırlığına koyulduğunu gördüm.

Fesleğen ve roka kokusunu tencerenin üstünden süzülen buharla içime çektiğimde ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

Kâbusun sevimsiz etkisini neredeyse üstümden atmamı sağlamış güzel bir *brunch*'ın[34] ardından hazırlıkları tamamladık.

Gwen, üstümde kalmış ve değiştirmeye fırsat bulamadığımız eski pelerin yerine, hafif bir panço pelerin vermişti. Diğerlerini bana hazır olduğunda göndereceğini ve benimle çalışmanın büyük bir zevk olduğunu üstüne basa basa söylemişti.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Gwen beni Fiona'dan uzağa çekip kısa bir nasihat daha verdi. "Erin, güzelim, dikkatimi çeken bir şeyi söylemem gerek. Fiona'nın bir kardeşi ya da zamanını geçirip keyifle arkadaşlık edebileceği, paylaşımda bulunabileceği yaşıtı bir akrabası olmadı hiç. Eminim ki seni bunların yerine koyuyor.

Üstüne fazla düşmesi de bu yüzden. Ama lütfen kendini çok kaptırmadığına emin ol. O hep aşırıya kaçan bir çocuk olmuştur. Sonuçta sadece kendisine değil, istemeden sana da zarar verebilir."

34 (İng.) Kahvaltı ve öğle yemeğini birleştiren öğün.

Mor rastalarını Bianco'nun çekiştirmesine izin veren uçarı cadıya baktım. Ondan birine zarar gelebilecek gibi görünmüyordu, en azından Gwen'in söylediği gibi; bile isteye zarar verecek biri değildi.

Öğlen saati cadıların gecesiydi ve evet, vampir değildik ama biz de geceyi en az onlar kadar seviyorduk anlaşılan. Cadı Köprüsü'ndeki tüm o hengâmeyi görmüş biri olarak, şu anki sakinliği daha çok emekli mahallesindeki öğlen trafiği olarak nitelendirebilirdim. Ama yine de yanınızda Fiona gibi biri varsa vakit öldürmenin tanımını yeniden yazabilmek için yeterli atraksiyon bulmak mümkündü.

Önce Fiona'nın kuaförüne gidip saçımı kalıcı olarak canlı bordoya-bir Gorria isen bunu sahiplenmek gerekiyordu- boyatmıştık. Aslında yapılan işlemi, tam olarak boyamak değil de saç köklerini büyüleyip saç rengini kalıcı olarak değiştirmek diye düşünebilirdiniz. Bu sayede diplerim mi geldi, boyam mı aktı diye düşünme derdi de ortadan kalkmıştı. *Güle güle istisnasız kan banyosuna dönen duş maceraları.*

Daha sonra Fiona'nın okula dönüş hediyelerini almaya koyulduk. Birbirinden absürt dükkânlara girip daha alakasız şeyler alırken Fiona sanki çok anlıyormuşum gibi neyi, kime aldığını dile getiriyordu. Ama şu kadarını söyleyebilirdim ki saydığı isimlerden bir tanesi bile bir cadı değildi.

Güneş kırmızı bir kora dönüşüp ufukta yok olurken Fiona beni, tekrar Cadı Köprüsü'nün en üst köprüsüne çıkarmıştı. Buraya ilk gelişimizdeki üstü açık tuhaf cadı otoparkına doğru gittiğimizi çok geçmeden anlamıştım.

En sonunda geldiğimizde süpürgesi, odanın ortasındaki kazığa dayanmış duruyordu. Çalı çırpıdan oluşmuş ucu, dengesiz ve çocuk projesi gibi görünüyordu. Birkaç yerinde budak çıkmış uzun sopanın süpürge ucuna bağlandığı yer, pirinç bir telle sıkıştırılmış ve bükülerek desenler işlenmişti.

Tam olarak evimi süpüreceğim bir süpürgeye benzemiyordu ama kesinlikle uçmak için kullanılabilir gibi de değildi. Öncesinde ikimizi taşımayı başarmıştı ama şimdi yanımızda bir de Bianco vardı.

"Bianco ne olacak?" diye sordum yere eğilip tüyleri arasına parmaklarımı geçirirken.

"Ah, evet. Ona veda etsen iyi edersin. O Vhartlox'a ayrı bir yoldan gidecek."

Çenesini yukarı kaldırıp elimin altında oyunlar yapmaya başlamış siyah kediye baktım ve alnına bir öpücük kondurdum. Ayağa tekrar kalktığımda ne beklediğimi bilmiyordum bile.

Bianco silkelendi ve ileriye doğru biraz yürüdü. Sonra aniden durdu ve patilerini açarak ileri doğru sıçradı. Havada Bianco'nun vücudunun geçebileceği bir siyah delik açıldı, deliğin içinde kaybolur kaybolmaz da geri kapandı.

"Oraya yalnızca büyülü bir süpürgeyle gidilebilir sanıyordum," dedim.

Fiona kafasını salladı. "Kedilerin her zaman kendi yöntemleri vardır."

Ona ne şüphe!

Tekrar Fiona'ya arkasından sarıldım ve havalanmış süpürgenin üstüne ağırlığımı vermiş bir şekilde kalkış anını bekledim. Büyülü olduğu kadar dehşete düşürücü bir şeydi.

Fiona parmaklarıyla süpürgenin sopasını kavradığında etrafımızda küçük çaplı bir hortum oluşmaya, pelerinimin katlarından tut saçlarıma kadar her şey etrafa savrulmaya başladı. Neyse ki şapkalar yer çekiminden etkilenmediği gibi rüzgâra da bana mısın, demiyordu. *İlkini nasıl öğrendiğimi merak ediyorsanız kocaman mor bir sözcük yeterli;* Fiona.

Fiona havaya doğru ani bir yükselişe geçmeden önce çığlık çığlığa şunları söyledi: "Sıkı tutun! İstikamet Vhartlox Cadı Akademisi."

Saatler sonra dünyanın en büyük jetlaglarından[35] biriyle ormanın üstünde alçalıyorduk. Fiona süpürgesini ne hızla ne yöne sürmüştü, bilmiyorum ama gece bir türlü akmamış, aksine biz onunla gökyüzünde kaymıştık. Orman gecenin üstüne geçirdiği lacivert filtreyle yeşilin benzersiz bir tonuna bürünmüş, alabildiğine uzanıyordu.

Bu, şatonun o sivri uçlarını görmem gereken an değil miydi? Ama aksine, ağaçları etrafında bükerek bir girdaba dönmüş açıklıkta yer kademelenerek aşağıya gömülüyor, üstünde Taş Devri'nden kalmış olabi-

35 (İng.) Uzun uçak yolculuğu sonrası saat farkından dolayı hissedilen sersemlik.

lecek kadar yosunlu ama bir o kadar da devasa taşlar ilkel bir tapınağa dönüşüyordu. Sonra kendini gösterdi. Camın yanlış tarafından baktığın zamanki görüntü kadar belirsizdi ama zamanla hatları keskinleşti.

Karşımda yükselen yapı gotik bazilikalar ve *Hogwarts*'ın[36] yasak ilişkisinden doğmuş çocukları gibiydi. Taşların hizasında bir yıldıza dönüşüp açılmış beş ana kule, geceye ok gibi saçılmıştı. Sivri uçlarında cadıların beş ayrı renginde olduklarını tahmin ettiğim bayraklar dalgalanıyordu. Kulelerden ikisi kat kat dışarıya doğru çıkan üç küçük kuleye daha sahipti. Diğer üçü daha düz ve sade olup dar pencereleriyle kasvetli görünüyordu. Hepsi birbirine uzun köprüler ve uçan payandalarla bağlanmıştı. Kulelerin etrafında sonradan yapılmış gibi görünen başka yapılar vardı. Kimileri kale surları gibi gözükürken bazıları şatafatlı köşklere benziyordu. Karanlıkta seçilemeyecek kadar biçimsizlerdi. Sanki bir taş falcısı onları oraya saçıp toplamaya zahmet etmemişti.

"Vay canına!" dedim Fiona'nın omzunun üzerinden.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Fiona avludaki çeşmenin az ilerisinde bizi yere kondurduğunda tüm kalbimle biliyordum ki şu anda ait olduğum yer burasıydı. İçinde beni neler bekliyordu ve başıma neler gelecekti, bilmiyordum ama burası benim olmam gereken yerdi.

Vhartlox Cadı Akademisine sonunda gelmiştim.

Ve buraya alışabilirdim.

Çatırdayan alevlerin sesiyle birkaç dakika sessizce orada bekledik. Ardından avlunun kemerli koridorlarının altından adım sesleri yükseldi. Bir anda karşımızda iki cadı duruyordu. Bunlar Akademinin eğitim üyeleriydi ve bizimle ilgilenmek için gönderilmişlerdi.

Tanışma ve selamlaşma merasiminden sonra aramızda yatakhanem, okul işleyişi ve erken -Fiona'nın tez canlılığı sağ olsun beni oryantasyondan bile bir hafta öncesinde getirmişti- gelişimizin hazırlıkları aksatmaması üzerine uzun ve sıkıcı bir konuşma geçti. Bizi azat edip tekrar koridorlarda kaybolurken Fiona'ya döndüm. "Ee, şimdi ne yapıyoruz? Odaya mı gidiyoruz?"

36 J.K. Rowling tarafından kaleme alınan Harry Potter serisindeki cadılık ve büyücülük eğitimi veren kurgusal okul.

Fiona kıkırdadı. "Ah, Erin. Tanrıça aşkına, Vhartlox'taki ilk gecende hemen yatıp uyuyacağını sanmıyorsun herhâlde. Seni bu gecelik kaçırıyorum. Bir kutlamanın zamanı geldi de geçiyor."

"Ne kutlaması?"

"Okula başlamanın tabii ki tatlım. Teknik olarak henüz başlamasa da başladıktan sonra böyle bir şeye zamanın olmayacak," deyip okulla ilgili birçok şeyi anlatmaya koyulurken, hareketlerindeki neşe ve canlılık buraya gelince sanki daha bir artmıştı. Vhartlox ruhunda bir kıvılcım çakmış gibiydi.

Okulun labirent gibi koridorlarında uzunca bir yürüyüşün sonunda Fiona, sivri kemerli bir kapının önünde durdu ve bana döndü. "İşte odan bu yatakhanede. Sana verilen grup *Eos*[37]*'un Gözcüleri*. Böyle birçok yatakhane var ama benden söylemesi, en iyi ışık alanı burası. Ne demek istediğimi daha sonra anlayacaksın," deyip göz kırptı ve kapıyı açtı. "Orta hollerde özel eşyalarını bırakma, dağınıklığa kimsenin tahammülü olmuyor. Birisi bıraktığın şeyi yakıp toza dönüştürebilir.

Merdivenler odalara çıkıyor. Sen üçüncü kattasın. Katlar dairelere, daireler odalara ayrılıyor. Senin dairende beş kişi olması gerek. Duşlar en üst katta, biraz sıra oluyor ama şanslıysan *Masa Oyunları*'nda Müdire Sisaundra seni özel kaplıca hamamlarına girecek kişiler arasında seçer. Orası muhteşem bir yer. Kimse bana inanmasa da derinliklerinde bir yerde deniz kızı olduğuna yemin edebilirim."

Dikkatimi çeken başka bir şey de Fiona'nın buraya gelince aniden daha anlaşılır bir hâl alan konuşması olmuştu. Öncesinde ana dili İngilizce olmadığı için daha az sözcük tipi kullanıyor ve telaffuzlarda zorlanıyordu. Oysa şimdi sadece "ş" sesini gereğinden fazla vurgulamasının dışında hiçbir pürüz yoktu. "Sen nasıl bir anda bu kadar net konuşmaya başladın?"

Fiona bir kahkaha patlattı. "Çünkü sonunda kendi dilimi konuşmaya başladım."

"Ama bu çok saçma. Ben Almanca bilmem ki."

"Hâlâ da bilmiyorsun! Vhartlox'ta, hatta tüm okullar bölgesinde diyelim, büyüyle bir dil filtresi oluşturuldu. Biraz karışık ama elimden

37 Yunan Mitolojisinde Şafak Tanrıçası; kardeşleri Helios (Güneş) ve Selene (Ay) ile ikinci Titan soyu Tanrılarındandır.

geldiğince açıklamaya çalışayım," diyerek ağzını şapırdattı. "Büyü sadece bir ırka ve bir dile mal edilebilecek bir şey değil. Bu nedenle herkes için evrensel bir hâle getirilmesi gerekiyor. Oluşturulan dil filtresi, kim hangi dili konuşursa konuşsun gerçekte bir ismi bile olmayan, Vhartlox'un oluşturduğu sıfır dilinde konuşuyormuş gibi duyulmasına neden oluyor. Ve burada kaldığımız zaman boyunca hepimiz, bu soyut dili sular seller gibi biliyoruz."

"Yani sen aslında Almanca konuşuyorsun ve ben bunu İngilizce gibi anlıyorum, öyle mi?"

"Aynen öyle." Dik merdivenleri tırmanmaya başlayan Fiona, kolumdan çekiştirdi. "Neyse, daha fazlasını yarın sabah kahvaltıda anlatırım. Şimdi seni biraz yalnız bırakacağım. İstersen gidip bir yıkan, üstünü değiştir. O içinden geçtiğimiz bulutlar yüzünden nem kokuyoruz. Ama acele et. Misafirlerimi bekletmek istemeyiz."

Odama gelince kapımı açtı ve içeri geçmemi beklemeden yanımdan aceleyle geçip merdivenleri inmeye başladı. Saniyeler sonrasında yatakhanenin kapısının kapandığını duydum.

Beni yönlendiren birisi olmayınca bir şeyin anlatılmasındansa doğrudan keşfedecek olmak beni heyecanlandırmıştı. *Sanki en son yalnız kaldığımda bu çok iyi sonuçlanmış gibi...* Açık kapıya baktım ve tüm yıl içinde kalacağım daireye girdim.

Oda, bu şatodaki her yer gibi yüksek tavanlıydı. Küçük bir ara hol, kapılara giden iki kısa geçide ayrılıyordu. Kapıların üstünde, odada kalacakların isimleri vardı. Benim odam şansıma iki kişilikti. Siyah ahşap cibinlik iskeleti ve işlemeli başlığıyla iki büyük yatak, odanın ayrı uçlarına konulmuştu. Camlara yakın bir köşede, kitaplık ve çalışma masaları vardı. Yatak, yanındaki komodinlerden dolaplara kadar, en ufak eşya bile inanılmaz detaylı oymalar, işlemelerle kaplıydı. Sessiz sakin hayatımın içine girdiği bu ihtişamlı dünyayı simgeliyor gibi her şey özenilmiş ve değerli bir görünümdeydi.

Kendimi yatağa bırakıp ahşap tavanı seyrettim. Dudaklarımdaki saf gülümseme, yanlarıma düşmüş saçlarımı alıp burnuma götürünce silindi.

Tanrım *duş*, evet, kesinlikle bir duş almam gerekliydi!

8. BÖLÜM
PERİ DRAMASI

Terasın ötesinden gelen ve yaz havasıyla çelişecek kadar soğuk bir esintiyle uçuşan pelerinin kumaşını kollarıma sarıp kendime çektim. Yaz, dünyanın kalan yerlerinde sıcak geçiyor olabilirdi ama buranın geceleri, güz sağanakları başladığında gelen o çam kokulu ve oksijeni çarpan serin havalarla aynıydı. Bunda belki de okulu çepeçevre saran yemyeşil ormanın büyük katkısı vardı.

Fiona dolunayın altında volta atarak söyleniyordu. "Bundan daha dakik olabilirdiniz. Tanrıça aşkına, burada kanatları olan ben değilim!"

"Kimin kanatları var ki?" dedim hâlâ neyi beklediğimizi dillendirmemiş Fiona'ya. Bir şey yapıyorken olanlardan beni haberdar etmeme gibi can sıkıcı olmaya başlamış bir huyu vardı.

"Misafirlerimizi *Rynie*. Sana ilk geceni uyuyarak geçirmeyeceğin konusunda söz vermiştim, değil mi?" Annemin bana çocukken seslendiği ve ayrılırken bir nostalji yapıp andığı gibi adımı söylemesi, art niyeti olmasa da biraz hadsiz gelmiş, hoşuma gitmemişti. Ama bir işe yaramış ve aklımdan tamamen çıkıp gitmiş annemi sonunda hatırlamamı sağlamıştı..

"Fiona! Tanrım! Biz annemi aramadık. Kadın şimdi meraktan çatlıyordur."

"Ona haber vermedik mi diyorsun?" Tabii ki telefonun getirisi olan bir kalıp Fiona'ya mantıklı gelmemişti. "Ah, öylesine olaylı bir gece geçirdik ki tamamen aklımdan çıkmış. Ben Vhartlox'a geldiğimizde konuşuruz diyordum ama yine geç kaldık. Gelmek üzerelerdir."

Annemin benden haber alana kadar gözüne rahat bir uyku girmeyeceğini biliyorken bu kesinlikle umurumda değildi. "Arkadaşların bekleyebilir Fiona. Annemle konuşmam gerek. İyi olduğumu bilmesi gerek."

Fiona düşünceli bir edayla bana baktıktan sonra aklına bir fikir gelmiş gibi elini havada salladı. Boşlukta parmaklarının kavradığı bir şey cisimleşerek bir kâğıt ve yamuk bir kurşun silindirine dönüştü. "Şöyle yapalım. Buraya annene küçük bir not yaz. İyi olduğunu ve en kısa zamanda onunla konuşacağını söyle. Gecenin ilerleyen saatlerinde de ona ulaşmanı sağlarız."

Kâğıdı ve kurşunu elime alıp ona baktım. Pekâlâ, bununla annemin endişesini ve artçısı olan öfkesini biraz olsun kırabilirdim. Belki de bu daha mantıklıydı. Küçük bir not yazdım ve Fiona'nın parmaklarını buladığı afroz tozu sayesinde renkli alevler içinde tutuşup yok olmasını izledim.

Neredeyse eş zamanlı bir şekilde kulağımda bir çan sesi yankılanmaya başladı. Ardından gitgide yakınlaşan at nalı sesleri geldi ve ben daha tahminlerde bulunup, kafamdan çeşitli mitolojik yaratıklar envanteri çıkarmadan misafirlerimizi gördük.

Havada neredeyse akarak ilerleyen, toynakları yeri döverken gecenin görüntüsünü beyaz dalgalanmalarla kıran bir attı. Hayır, hayır! Kanatları olan bir pegasus değil, parıldayan bembeyaz tüyleri, alnının ortasından çıkan gümüşi bir boynuzu ve havada koşması dışında tamamen normal bir attı bu. Ve garip olanı, atın eyersiz sırtında hiçbir yolcunun olmamasıydı. Aksine çevresinde arsız sinekler gibi uçuşup duran ve hayata cıvıltı saçmak için gelmiş gibi şen şakrak olan üç peri ona eşlik ediyordu.

Fiona'nın susmak bilmeyen bir ağzı ve daldan dala atlayarak anlatan bir yapısı vardı. Eğer onu takip edecek kadar iyi bir dinleyiciysen çok enteresan şeyler duyabiliyordun. Periler onlardan biriydi.

Bahsettiğine göre periler, nimfa ve yer üstü cinlerinin kırması bir türdü. Sanki denklem daha kafa karıştırıcı olamazmış gibi bir nimfa, ne zaman çok üzgünse ve bir cin mutluluğu o anlığına hatırlamışsa ikisinin enerjisi birleşip bu arafta kalmış varlıkları meydana getiriyordu. Yaratılışları gereği dünyaya genelde güzellik ve iyilik aşılamak adına geliyorlardı.

Fiona ne kadar anlatırsa anlatsın perileri kandan candan görmek ve Tanrı aşkına, yanlarında ergin bir *tek boynuzlu atla*[38] görmek çar-

38 (İng.) Unicorn.

pılmama neden olmuştu. Evet, ilk düşündüğüm gibi minicik bir şey değillerdi. Yine de insan bedenine göre daha minyon tipli sayılırlardı.

Fiona ileri atılıp terastan neredeyse düşecek bir şekilde arkadaşlarıyla kucaklaştıktan sonra onları tanıtma nezaketinde bulundu. "Mayfox ve Fallor."

Saçları ve kıyafetleri pastel tonunun en açığındandı. Öyle ki bırakın masal âlemini, anime karakterlerine benziyorlardı. Sırtlarından filizlenmiş gibi fışkıran kanatları, yusufçuk kanatlarıydı ve nerdeyse görünmeyecek kadar hızlı hareket ederken ışık saçıyordu. Mayfox'un rengi turuncu, Fallor'un ise maviydi. Diğer ikisinin bembeyaz teni Fallor'a gelince siyah kesiliyor, gece gibi parlıyordu.

Fiona en güzelini sona saklamış gibi bir edayla son ismi söyledi. "Bu da Critza."

Critza diğerlerinin aksine daha büyük görünüyordu. Onun rengiyse turkuazdı. Gözleri bana diğer iki perinin kıpır kıpır bakışlarından farklı bakıyordu ama ne olduğunu anlamlandırabildiğim söylenemezdi.

Ben de kendimi tanıttıktan sonra heyecanla bana uçup yanıma sokulan Critza, yere inmeden elimi tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum Erin. Çok güzelsin. Şu saçlara bak, şarap gibi!" Titreşen kanatları yüzünden beni hafifçe yukarı kaldırıyordu.

Aniden gelen iltifatla ne yapacağımı bilemezken diğer iki periden kıkırtılar yükseldi. Elimi nazikçe geri çekerken Fiona'ya sorarcasına baktım. Fiona tüm ilgisini tek boynuzlu ata yönlendirdiği için hiç oralı değildi. "Süpürgemiz bu uzun yolculuk yüzünden çok zorlandı Erin. Gideceğimiz yere bizi bu güzellik bırakacak."

Mayfox binebilmemiz için atı aşağıya doğru çekti. "Alian da tüm gün *gökkuşağı*nın üstünde koşturup durdu ama hâlâ yitip gitmeyen bir enerjisi var." İsmini duymasıyla boynunu aşağıya eğen atın üstüne önce Fiona bindi sonra ben bindim. Bırak eyersizi daha önce bir ata binmediğim için nasıl bir hisle karşılaşacağımı bilmiyordum ama kesinlikle kendimi bulutların arasında oturuyormuş kadar rahat hissetmeyi beklememiştim.

*Ölmeden önce yapılacaklar listesi; madde 6.1.1. Bir Unicorn'a bin. *Yapıldı!**

Alian bizi üstüne alır almaz döndü ve yıldızlı gökyüzüne doğru hızla yol almaya başladı. Bu ani çekimle bu sefer beni önüne almış Fiona'ya değil, atın boynuna sıkıca sarıldım. Yüzümü kaldırdığım zaman sanki ay ışığının bizim için açtığı bir yolda ilerliyormuş gibi bir görüntüyle karşılaşmıştım. Gecenin içine gizlenmiş ve daha adlarını bile söyleyemeyeceğim yarı maddi yarı uhrevi yaratıklar bize selam verircesine hareketleniyor, kimileri bir süreliğine bize katılıp sonra gerimizde kalıyordu.

Mayfox ve Fallor birbirinden ayrılmayıp, aralarında sarmallar çizerek ve kahkahalar atarak uçuşuyorlardı. Critza ise benim başıma musallat olmuş gibi hep etrafımdaydı.

Sadece arkadaş canlısı davranıyor ve Fiona gibi biraz arsız hareketleri var, diyebilirdim ama onda beni tedirgin eden farklı bir şey vardı."İlk yılın mı? Heyecanlısındır," dedi Critza tatlılıkla.

Kafamı Alian'ın boynunda yan yatırdım ve "Evet. Büyü yapabilmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım. Fiona'nın uyumamak konusunda ısrarını anlıyordum ama normalde binicilerin üzengi üstünde yaptığı in-kalk hareketi bu doğaüstü atın üstünde hoş bir salınıma dönüşüyor ve beşiğinde sallanan bir bebek gibi uykumu getiriyordu.

"Uyuyacaksan geri dönebiliriz. Yorgun olmalısın."

"Ah, buna gerek yok. Birazdan açılırım," dedim esnemelerimin arasından.

"Sizin okulunuza davetler dışında gelmemiz yasak. Ama Fiona bizdendir. İstersen arada sırada ona takılıp gelirsin sen de."

"Teşekkürler, çok naziksin."

"Biz periler iyilik için yaratılmışız, diyebilirim. Hem de senin gibi tatlı cadılar için asla yardımımı esirgemem," dedi yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle. Sonra uçarak uzaklaşınca arkamdaki Fiona'ya fısıldadım. "Fiona, Critza sence de biraz garip davranmıyor mu?"

Fiona göz ucuyla Critza'ya baktı ve espriyi şimdi anlamış gibi kahkahalarla güldü. "Yüce Hekate aşkına Erin. Anlamıyor musun? Senden hoşlandı."

"Ne demek *'Senden hoşlandı'*?"

Fiona fısıldarcasına konuştu. "Ah, tabii ya söylemeyi unuttum. Periler eşeysiz doğar. O nedenle erkek ya da kız ayrımları yoktur. Ama çoğu narin yapılıdır ve dişi gibi davranırlar. Ama aşkı cinsiyette aramazlar."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemeden elimi ağzıma götürdüm. Kaçamak bir şekilde Critza'ya bakınca beni süzdüğünü fark ettim; hoş olmayan bir süzüşle. Yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

Burası sürprizlerle doluydu.

Ormana doğru çok geçmeden tekrar alçalmaya başlamıştık. Bu seferki manzara okula ilk gelidiğimde gördüğümden daha farklıydı. Bahsedilen bu okullar bölgesinin çok ayrı bir yerindeydik anlaşılan. Ağaçların arasında, kayalıkların set olduğu bir açıklıkta kamp ateşi gibi parlayan alçak bir ahşap yapı gözüme çarptı. Üç yanı ateş böceklerine benzer ışıklarla aydınlatılmış, açık oturma alanlarıyla çevrelenmişti. Müzik ve kahkaha sesleri, dışarıdaki kalabalığın boyutunu daha görmeden gözümde canlandırmama neden olmuştu.

Mozaik taşların üstüne atılmış büyük ahşap masalara türlü yiyecekler ve maşrapalar dizilmişti. Alkoller kadehlerden boşaldığı gibi geri doluyordu. Hepsi birbirinden farklı mitlerden fırlamış büyülü yaratıklar ve Orta Çağ'dan çıkmış gibi giyinmiş insanlar birbirine karışmış, yer bulabilmek için masa kenarlarına tabureler ve bira fıçıları çekmişlerdi.

Bir an sonra mekânın arkasındaki sakin alana iniş yapmış, karanlıkta seçemediğim ahıra Alian'ı bırakmıştık. Ve evet, o ara bir pegasus da görmüştüm. Akşam pusuya yatmış beklerken Noel Baba'yı yakalamış bir çocuk kadar mutluydum artık. Erin'in dünyasındaki tüm mucizeler gerçekti.

Perilerin arkasında bir taverna olduğunu öğrendiğim mekâna yürürken Fiona'ya sordum. "Peki, perilerin bizim okula gelmesi neden yasak?"

Fiona bu konuya sinirli olduğunu belli edercesine kaşlarını çattı. "Çünkü çok neşeli, çok eğlencelilermiş. Sürekli gülüp kahkaha atmaları cadılarımızın canını sıkıyormuş, hem çok renkli giyinip fazla dikkat çekiyorlarmış." Fiona'nın neden bu kadar sinirli olduğu belliydi. Bun-

lar, Fiona'yı Fiona yapan şeylerdi zaten. Eminim, kişiliğine bu kadar yakın arkadaşlarının ondan uzaklaştırılmasına epey bir içerlemişti.

"Eh, bir de malum neden var tabii..." diye bir tahmin yürüttüm.

Fiona bir süre neden bahsettiğimi anlamamış gibi baktı. Anlayınca da sesi ciddileşti. "Erin, burada kimse birini sevgi ve aşk kadar masum bir duygu için yargılamaz. Rahatsız da olmaz. Siz insanların, dünyanızda kurduğunuz çoğu sosyal norm bizde işlemez. Hayata dümdüz bakmak sonsuz boyutu görebilenler için fazla ilkel ve üzgünüm ama *acınasıdır.*"

Mayfox gecenin ilerleyen saatlerinde dışarıda hep bir olay, hep bir kavga çıktığını ve tadımızın kaçmasına gerek olmadığını söyleyerek bizi içeri oturttu. Zaten istesek de dışarıda bir yer bulabileceğimizden emin değildim.

Ekşi üzüm ve sedir ağacı kokan tavernaya girerken Fiona, kendince üstlendiği tur rehberliği görevine kaldığı yerden devam etti ve iki yana açılan yaylı kapıların ardında yeni durağımızı tanıttı. "Gün Batımı Tavernasına hoş geldin Erin! *Güneşin ufukta batmadan durduğu o yerde, içkiler hep Tanrıların içeceği gibi akar.*"

Alıntıladığı o söz gecenin köründe buraya gelmesek çok daha manidar olabilirdi, ki aslında öyleydi. Fiona beni tavernanın kapalı duran tek penceresinin önüne götürdü. Orada gecenin koyu mavisini ısıtıp eritecek kadar sıcak bir manzara vardı. Kızılla turuncuya boyanmış gökyüzü, ufukta göz kırpan güneşle bir sahil kasabasının üstünde yükseliyordu. Bu penceredeki görüntü, sürekli gün batımı manzaraların muazzam olduğu yerlere açılıyor; şiirsel bir şekilde, batan güneşi kovalıyordu.

Orayı gören masalardan birine otururken, Critza neredeyse beni çekip kendi yanına oturtuyordu. Kolundan sıyrılıp sıkış tepiş olmuş diğer sıraya kendimi bıraktım ve popomla itekleye itekleye kendime yer açtım. "Burası pencereyi daha iyi görüyor," diye inandırıcı olmayan bir bahaneyle başımı Fiona'ya yatırdım, her şey yolundaymış gibi.

Critza'nın suratı asılsa da omzunu silkeleyip sıraya tek başına oturdu. Öyle ki beş kişinin dördü bir tarafta, biri tek tarafta oturmasın

diye Fallor kanatlarını çırpıp yerinden kalktı ve Critza'nın yanına geçti. Fiona dışında kimse Critza'dan alelade kaçmam detayına takılmamıştı. Her şeyden önce onlar periydi ne de olsa.

Yine de az önce konuştuklarımızı hatırlayınca utanmama engel olamadım. *Eski dünyadan kalanlar,* diye içimden geçirdim, *eski dünyada bırakılmalı.*

Beyaz örtülü masaya önce kekikli zeytinyağı ve yumurta sarısıyla fırınlanmış ekmekler geldi. Ardından *Moscofilero* adında mandalina ve çeşitli çiçek esanslarıyla zenginleştirilmiş bir Yunan beyazı, kadehlerimize doldurduldu. Şarabın ferah tadı ve ardından gelen yemeklerle muhabbet derinleşti ve çok geçmeden daha hiç alakadar olmadığım iki okul arasındaki dedikodular masaya yatırılmaya başladı.

Kapı aniden açılıp, içeriye gürültülü bir kalabalık girdiğinde masamız konuşulan skandallarla neredeyse alev almış, manzara dağlık bir alanın kanayan görüntüsüne dönüşmüştü. Critza ani bir tehditle dikkati çekilmiş bir yırtıcı gibi irkildi ve arkamızdaki yeni müşterilere baktı.

Onun keskin bakışları karşısında biz de arkamıza dönüp yeni gelenlere bakmazsak olmazdı. Pelerinlerini omuzlarından çıkarıp kendimi bir *Biscolota*[39] reklamında hissetmemi sağlayacak kadar kaslı bedenlerini ortaya çıkaran erkekleri, özellikle içlerinde kuzguni saçları önüne düşmüş olanı görünce ağzımdaki yudum genzime kaçtı ve evet, ben de her saçma romantik komedide olduğu gibi bir öksürük krizine girip dikkatleri hepten üstüme çektim. Fiona sırtımı sıvazlarken kıkırdadı. "Birisi benden bile uzun süredir erkeksiz kalmış anlaşılan."

"Fionaaa!" diye tısladım öksürüklerimin arasından.

Critza gözlerini devirdi. "O ter torbalarını ne yapacak ki zaten. En iyisini yapıyorsun Erin."

Beni kendine istediğinden işkillenmeseydim bu feminist sözleri için onu tebrik ederdim ama o esnada yanımızdan geçip nispet yapar gibi önümüzdeki masaya oturan genç erkekler yüzünden hareketsiz kaldım. Gözlerim beni yanıltmış mı diye o yana bakmamla gri gözlerine yakalandığım yakışıklı, basbayağı çarptığım duvarım; çakma *Jon*

39 Bir bisküvi markası.

Snow'umdu.[40] Tabii görüntülerini kıyasladığımda çakma olanın kim olduğu tartışılırdı ya neyse.

Gözlerimi anında kaçırıp önümdeki kadehe diktim. Fionalar çoktan, muhabbetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Critza rahatsız bir şekilde beni kontrol etse de onlara katılıyordu. Ama ben, ben tamamen konuşmadan soyutlanmış, kendi dünyamın içinde yol almaya başlamıştım.

Burada ne işi vardı? Kimdi ki o? *Sormamıştın Erin, hatırlasana. Bir de bunun hakkında kibirli bir düşünce geçirmiştin aklından.* Tekrar ona baktım ve lanet olsun. Hâlâ bana bakıyordu. Gri gözleri, şimşekleriyle beni çarpacak kara bulutlara benziyor ve o da en az benim kadar afallamış görünüyordu. Acaba beni hatırlıyor muydu? Hatırlamıyorsa bana bakması için hiçbir neden yoktu, değil mi? Peki, o gün Cadı Köprüsü'nde sonradan olanlardan haberi var mıydı? Ya da daha kötüsü, neredeyse bir cinayetin işlendiği o yerde beni kaçarken yakaladığını fark etmiş, ikisinin arasındaki bağlantıyı kurabilmiş miydi?

Beni biraz olsun rahatlatması için önümdeki kadehten üç büyük yudum aldım. Hatta öyle ki sızan bir damla çenemden aşağıya ince bir çizgi çizdi.

Fiona parmaklarımın arasındaki kadehi çekip beni kendine çevirdi. "Tatlım, o şey lıkır lıkır içmen için değil. Biz cadıların sarhoş olmasının iyi bir şey olmadığı gibi."

"Neden? Cadıların sarhoş olma lüksleri yok mu?" Belki onunla ilgilenmiyormuş gibi yaparsam utanmadan bana bakmaya bir son verirdi.

Fallor imalı bir şekilde kıkırdadı. "Aslına bakarsan hayatım, yok. Büyün varken sarhoşluk tam bir baş belası olabiliyor. Kontrolsüzce enerji salıyoruz ve etkileri büyük oluyor."

"Ama yapmayın," dedi Mayfox kahkahalara boğulmadan hemen önce. "Sarhoşken Fiona gibi sadece masalara çıkıp tabak çanak kırabilir ve deli gibi göbek de atabilirsiniz."

"O günün sonunda ahır çökmüştü, hatırlasana," dedi Fallor ve Fiona utançla yüzünü ellerine gömerken kahkahalar yükseldi.

40 Game of Thrones dizisindeki bir karakter.

"Asıl siz yapmayın. O zaman Joshie'yle yeni ayrılmıştık," diyen Fiona'nın sesi ağlamaklıydı.

"Joshie mi? Ayrılık mı?" diye sormuş bulundum ve perilerden itirazlar yükseldi. "Ah Erin. İşte bunu sormayacaktın," dedi Mayfox.

"Yine başlıyoruz," diye onayladı Fallor.

Critza alayla dudaklarını yaladı. "Im, böğürtlenli dondurmalarımız mı geliyor yoksa?"

Fiona, fırfırlı beyaz gömleğini içine soktuğu çingenelere has çiçek desenli, kabarık eteğiyle bir tabağı parlatan kadına seslendi. "Aspasia! Her zamankinden!"

"Hay hay! Hemen geliyor hay-yatım!" diye seslendi kadın bir elini beline atıp büyük göğüslerini bize doğru şişirirken. Dışarıdan gelen telli çalgılarla çalınan müzikle dans ederek mutfağa girdi. Burada ya herkes sarhoştu ya da orman havası çarpmıştı.

Cilalı seramik kâselerin içinde hafifçe erimeye başlamış mor topları masada görünce hafiften mayıştığım yerden doğruldum ve anlatmaya başlamış Fiona'yı dinlemeye başladım. Fiona'nın ayrılık hikâyesi, sandığım kadar acıklı olmanın aksine çok tatlı bir aşk hikâyesiydi ve kreması yoğun dondurmanın tadı sandığımdan daha güzeldi. Bir an için yanımızda yüksek sesle konuşup birbirine takılan, sulu şakalar yapan *üstsüz* -bunun sebebini hâlâ bilmiyordum- erkeklerden oluşan bir sürü oturduğunu unutabildim. Ta ki Fiona hikâyesinin bir tokat gibi bitişini anlatıp hikâyeyi defalarca başa sarana dek.

Kafamı o yana çevirdim ve Tanrıya şükürler olsun, bu sefer bana bakmıyordu. Yanındaki gençler ayağa kalkıp birbirlerine bir şey fırlatıp, alayla laf atarken o sessiz bir şekilde elindeki kadehine bakıyor ve bir şeyler düşünüyordu.

O kadar adaletsiz bir güzelliği vardı ki... Gözleri rol çalmadığında daha net anlayabiliyordum. Sanki bu zamana ait değildi. Eskimeyen, evrensel olan bir yakışıklılığı vardı. Rönesans tablolarında görülecek, heykeltıraşların kusursuzu ararken çıkageleceği bir eser gibiydi.

Ve bana baktı. Yoğun kaşları gözlerinin üstünde hoş bir kavisle kalkarken kemikli çenesinde gamzeye meyledecek bir oyuk derinleşti. Bu sefer gözlerimi kaçırmadım. Bunda belki alkolün burnumu ve du-

daklarımı uyuşturmuş olmasının bir payı vardı. Ama daha çok onun kendince bana bakma özgürlüğünü ilan etmişken, benim utanıp sıkılmama sinirlenmiştim. Benim ondan ne eksiğim vardı? Üstelik o rahatlıkla kendi bulmacasını çözmeye çalışırken, benim onu izlerken kasılıp durmam haksızlıktı.

O yüzden diklenerek ona baktım. *Moscofilero* cesareti mi bilmem ama kesinlikle kafamda uçuşan endişeleri bir an için silmeyi başarmıştı. Az önce beni rahatsız eden bakışların, şimdi onu gergin bir şekilde yutkunmaya ittiğini görebiliyordum ve sahip olduğum gücü, büyü ya da dişilik, kullanabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

O sırada aramızdaki bu bakışmayı fark eden ve masasında oturan arkadaşlarından birinin, küllü sarışın çocuğun, dudaklarında muzip bir gülümseme oluştu. Üstelik bunu, gecenin bizim masamızda devam etmesi için bir sebep olarak gördü. Masasından hışımla kalktığında bırak ikimizi herkesin bakışları ona çevrilmişti.

"Evet, hanımlar," dedi bize reverans yaparken. "Gecenizin devamında size eşlik etmemize ne dersiniz?"

Bu sefer tiksintiyle onlara bakan sadece Critza değildi. Bu laçkalığa sinirlenen Fallor'un da kaşları çatılmıştı. "Korkarım hepinizi ağırlamaya yetecek yerimiz yok."

Atletik olsa da diğerlerinden daha cılız olan bedeni ve bu hâlleriyle gözüme çocuk gözükmüş genç, kendisini ve siyah saçlıyı gösterdi. "En azından ikimize yetecek kadar var."

Bahsi geçen gri gözlerin ve benim kaşlarım aynı anda kalkarken ilgisini daha çok kumrala çevirmiş Critza, cevap verdi. "Sanırım ikiniz için de yerimiz yok." Ve bir dizini kırarak, bacaklarını sıranın kalanına uzatıp yan oturdu. Eli dizinin üstünde, ürpertici ve soğuk bakışlarıyla en az yan masadakiler kadar erkek görünmüştü şimdi gözüme.

Kumral çocuk ısrarcıydı. Kalkıp yan masadan bir tabure aldı ve bizim masanın karşısına koydu. Arkasındaki arkadaşları dahi yapmaması konusunda ısrar ederken, bacaklarını açıp muzip bir şekilde oturdu. "Sanırım kendi yerimi bulabilirim."

Fallor oynarcasına onu kışkışladı. "Ee, şimdi de manzaramızı kapattın. Gün batımını izleyemeyeceksek burada olmamızın anlamı ne?"

"Bence şimdiki manzara da yeterince iyi," dedi Fiona ve tüm bunlardan, diğerlerinin aksine çok keyif alan Mayfox ile kıkırdadı.

Çocuk eğlenip arkasındaki, şimdi bulutların üstündeki gün batımı manzarasına baktı ve dudak büzdü. "Bence de."

Fiona elini ona doğru salladı. "Sen! Söyle bakalım. Adın ne çocuk?"

"Troy, hanımefendi." Uzanıp Fiona'nın nezaketten çok sarhoşluktan ona uzattığı elini öptü. Bu sefer Fallor bile bir kahkaha atmıştı. "Bir sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece muhabbetiniz bizimkilerden çok daha ilgi çekici geldi."

"Mutlaka. Dedikodu yapıyorduk."

Troy abartılı bir tavırla masaya eğildi. "Hımmm, BA-YI-LI-RIM!"

Fiona çocuk sever gibi yanağını severken, "Ne tatlı şeymişsin sen," dedi. Masanın hüzne dönmeye başlamış modu aniden canlanmıştı böylelikle.

Troy arkasında dönüp tüm bunların çıkış noktası arkadaşını çekiştirdi. "Hadi *Silverscythe*[41], sen de gel! Bak, artık yerleri var." Kendisinden uzaklaşmak için bacaklarını geri çekmiş Critza'nın yanını gösteriyordu.

Silverscythe dediği, bu gerçek adından çok bir unvana benziyordu, *gri gözler* başını sinirle salladı. "Şaklabanlık yapma da gel şuraya Troy!"

"Evet, Troy! Şaklabanlık yapma da git oraya!" dedi Critza tiksintiyle.

Troy ise katiyen oralı olmadı. "Ah yapma ama dostum. Birbirinizi daha iyi görebilin diye geldim buraya o kadar."

Hayır, bunu söylemiş olamazdı. Hangimiz daha çok kızardık bilmiyorum ama kafasının arkasına bir şaplak atıp onu taburesinden devirmemek için kendimi zor tuttum. Eğer bunu yaparsam bahsettiği kişi olduğum da alelade açığa çıkardı çünkü.

Gri gözler masasından ağır ağır kalktı ve elini Troy'un omzuna koyup sıktı. Öyle sıktı ki hiç de zavallı diyemeyeceğim çocuğun boğazından bir inilti yükseldi. "Bir kelime daha Troy, bir kelime daha edersen

41 (İng.) Gümüştırpan.

seni yere yapıştırırım!" Çektiği eli arkasında morarmaya başlamış, bir kırmızı iz bırakmıştı.

Troy hâlâ arlanmaz bir şekilde sırıtıyor ve oturması için ona sırayı işaret ediyordu. Sonunda onunla baş edemeyeceğini anlayan gri gözler, oturmaya yeltendi ve Critza oraya kayıp, *uçmadı*, ayağa kalktı. Normal bir dişi bedenine göre bile küçük sayılacak bedeni, karşısındaki yapılı genç adama göre cüce kalmıştı ama ateş saçan gözleri ve sözleri, rakibini durdurmaya yetmişti. "Cesedimi çiğnersin! Deneme bile!"

Onun kadar sakin birini doğrudan bir diklenme kışkırtabiliyordu anlaşılan. Çünkü kasılmış çenesiyle sözcükleri zar zor bir araya getirdi. "Denedim bile." Ne kadar kolay olduğunu belli etmek istercesine parmağının ucuyla omzundan itip onu gerilemeye zorladı.

İşte orada, kaba kuvvetin haksız dengesini buluşunu seyrettiğimi düşünürken Critza gözlerini kıstı. Sırtındaki zarımsı kanatlarından biri gri gözlerin eline dolanıp onu geri savururken, bir diğeri hemen boğazının altında kıvrılıp cam gibi sertleşti. Keskinliğin bir sesi var mı bilmiyordum ama gri gözlerin damarının üstünde tene bastırılmış o sivri kanatlar, kulaklarımda çınlamıştı. "Bu bir kavgaya mı dönüşecek porselen çocuk? Öyleyse seni kırmayı çok isterim."

Perilerin doğaları gereği iyi olmaları gerekmiyor muydu? diye geçirdim içimden. Gerilen ortam yüzünden hepimiz put gibi durmasak bunu sesli de dile getirebilirdim ama işte karşımda birbirine tehditler yağdıran, cinsiyet gözetmeyen iki delikanlı, bir şey yapmazsak birbirine girmek üzereydi.

Gri gözler, o hızla fark edemediğim bir şekilde kesilmiş ve kanamış ön kolunu havaya kaldırıp süzülen kana baktı. "Bu bir kavgaya dönerse, *Shi*'mi delemeyecek o kanatlarını sırtından söktüğümde ne yapacaksın? Çünkü benim yumruğum bu kesikten çok daha fazlasını yapabilir!"

Critza dudak büzdü. "Bunun için büyümüz var."

Gri gözler gülümsedi. "Ve burada büyüsü olan tek kişi sen değilsin."

"İnce büyü, Kaba büyüye karşı," dedi Critza sözlerinin her anından keyif alarak. "Sizce kim alır?"

Fiona neredeyse elektrikler savuran bu karşılaşmayla kendine gelmiş olsa da onun normal tavırlarının sarhoş birinden farkı yoktu. Ellerini şaklattı ve aşırı bir heyecanla, "Hadi bunu öğrenmeyelim!" deyiverdi.

Dikkati dağılmış Critza'nın kanadı çoktan eski hâline dönmüş, sırtındaki salınımına kaldığı yerden devam ediyordu. Gözlerini devirdi ve kanatlarını çırpa çırpa masanın karşısına geçip Mayfox'u onunla yer değişmeye zorladı. "Her neyse. Şunları benden uzak tutun yeter."

Ve her şeyin sonunda gri gözler masaya oturdu. Yüzünde eski dingin ve temkinli ifadesiyle içinde esen fırtınalardan hiçbir iz göstermeden ellerine baktı. Fiona, Critza'yla fısıltıyla hızlı bir konuşma geçirdikten sonra ilgisini ona çevirdi.

"Evet, Silverscythe ha, bize ismini de söylemek ister misin?"

Bakışlarını ellerinden ayırmadan cevapladı. "İan."

Demek ismi buydu. Daha afili, şiirsel bir şey beklemiştim. *Lanet olası Constantine*, isim konusunda çıtayı fena yükseltmişti.

"Seni düelloda gördüğümü hatırlıyorum İan," dedi Fiona ilgiyle. Sonra bir şeyi hatırlayıp aniden sustu. Bir pot kırmış olmalı ki İan'ın çenesi yine kasıldı, köprücük kemiği çukurlaştı. "Ah, evet. Üzgünüm. Boşboğazlık ettim."

İan'ın tepkisinden anlaşılacağı üzere işin aslını öğrenmek sonraya kalacaktı. Şimdi yeri ve zamanı değildi. Masaya tekrar hâkim olmuş gerilimi Troy dağıttı ve laubali hâli sayesinde, çok geçmeden aramızda tekrar kahkahalar yükselmeye başlamıştı.

Patavatsızlığını göz ardı edince Troy, aslında çok komik çocuktu. Söylediği çoğu şey ince esprilerle bezeliydi ve kinayeleri fark edince ister istemez güldürüyordu. İsmiyle kafiyeli bir şekilde şunu söyleyebilirdim ki Troy tam bir *trol*dü.[42] Ve en başta amaçladığı şey, kesinlikle olmamıştı. İkimiz de birbirimizi daha yakından incelemeyi bırak gözümüzü masadan bile kaldıramıyorduk.

Bu durumun can sıkıcılığıyla tırnaklarımı masaya vurmaya başlamıştım. Ama bu gibi ritmik seslerin bazıları için çekilemez olduğunu hesaba katmamıştım. Özellikle de İan'ın o bazılarından biri olduğu-

42 Sokak ağzında çaktırmadan dalga geçen, alaya vuran kimse.

nu... Bir anda beyaz, kalın ama uzun parmaklar elimin üstüne kapandı. "Yapma!" dedi tek kelimeyle ve gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Sadece bir saniye, sadece bir saniyeliğine öyle kaldık ama aklımın kuytu köşelerinde zamanın yavaşladığı, hatta döngüsünü kırıp dışına çıktığımız o yerde çok ayrı bir hikâye döndü.

Gözlerimin önünde kesik kesik sahneler canlandı.

Zifirî karanlığın içinde tutuşup alev alan bir sıvı...

...Zemin...

...Ya da karanlığın ta kendisi...

İçime ateşler yağdı.

Her birinin yakıcı öpücüğünü hissettim.

Ama ateşin yaydığı sıcaklık dayanılmaz bir hâle gelince, ki en başından beri mum alevine tutulmuş bir parmak kadar katlanılmazdı, elimi geri çektim.

Yüzlerimizde yine o aynı afallamış ifade, kafamızdan benzer sorular geçiyordu.

Ne olmuştu öyle?

9. BÖLÜM
ALTIN ZİNCİRLER

Gün ağarırken şatoya geri gelmiştik ve ses çıkarmamaya özen göstererek yatakhanelere gidiyorduk. Fiona ortak alana gelince, beni koltuğa çekerek imalı bakışlarını üstüme dikti. "Evet, Silverscythe ha? Ne ara?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Erin, beni salak yerine koyma! Aranızda neredeyse kıvılcımlar uçuşuyordu."

Bunu, sözün gelişi söylemişti, *değil mi?* "Hayır. Yok öyle bir şey. O yumurta meselesinden sonra karşılaştığım ve beni Gwen'in butiğine bırakan genç oydu. Sadece bu kadar."

"Bu kadar yakışıklı olduğundan bahsetmemiştin."

"Onunla bir daha karşılaşacağımı bile düşünmemiştim."

Fiona bir kahkaha daha attı. "Onunla epey bir karşılaşacaksın Erin. Onlar savaşçılardı."

"Bahsettiğin komşu kışladaki savaşçılar mı?" dedim gözlerimi büyüterek.

"Ta kendisi." Heyecanla ellerini dizine vurdu. "Bu yıl çok eğlenceli geçeceğe benziyor."

"Bir şey soracağım," dedim konuyu değiştirerek. "Senin masada neredeyse kırdığın pot neydi? Orada sormaya cesaret edemedim."

Fiona doğrularcasına başını sallayıp öne eğildi. Sanki hâlâ o masadaymışız da bizi duyabilirlermiş gibi fısıltıyla konuşuyordu. "Evet, bir de o vardı. Her yıl bir kereye mahsus okullar kendi içinde düellolar düzenler. Bazı okullar karşılaşmalara izleyici olarak davet edilir. Geçen yıl biz de davetliydik ve çok korkunç bir kazaya şahit olduk. Silverscyt-

he, yani İan'ın ilk düellosuydu diye hatırlıyorum. Neler yapabileceğini kimse bilmiyordu. Bilseler belki bir önlem alabilirlerdi."

Duraksadı.

"Ne oldu Fiona? Neyi kimse bilmiyordu?"

Fiona derin bir nefes aldı. "Bilerek yapmadığına herkes emin. Onları koruyan kalkan benzeri bir tılsım var. Bunu yapması imkânsızdı. Kalkanı kırmadan ona zarar veremezdi ama olan oldu."

Tepkimi ölçmek istercesine gözü yüzümün her santiminde dolaştı. "Kalkan işlemedi Erin. İan o gün rakibini öldürdü."

Sesli yutkundum. Bir katil miydi? Çarpıcı bir şey duyacağımı beklemiştim ama bu kadarı beni hazırlıksız yakalamıştı. Ona asla yakıştıramayacağım bir sıfattı *katil*.

Fiona sürdürdü. "Çok sarsıcıydı. Tüm etkinlik bu nedenle iptal edildi. Olayın üstünden aylar geçmesine rağmen hâlâ konuşuluyordu."

Oysa ben onu duymuyordum. Beynim hâlâ inkâr ermekle meşguldü. O çatık kaşlara rağmen şefkatle bakan gözler, bunu yapmış olamazdı. Bir kaza demişti. Tıpkı benim kıl payı kurtulduğum cinayet gibi bir kaza...

Belki de sandığımdan daha fazla ortak noktamız vardı.

"Yani, görüntüsünü gözümün önünde canlandırıyorum ve aynada tırnağımı aşağıya çekerken ismini tersten okuyorum, öyle mi?" Bu kadar kolay olmasını beklememiştim.

"Adı üstünde Erin; *Yansıma Yanılsama* büyüsü."

Odama çıkmış ve dolabın yanına asılmış olan aynanın karşısına geçmiştik. Sonunda anneme büyü yoluyla ulaşıp onunla konuşmaya çalışacaktım. Her ne kadar geç davrandığım için beni haşlayacak olsa da başka şansım yoktu. Hem ona not bırakmıştım, değil mi? Belki biraz daha yumuşamıştı.

Derin bir nefes çekip denileni yaptım. Bir anda önümdeki aynanın görüntüsü dalgalanmaya başladı. Sanki havuzun içine dalmış ve dışarıyı izliyordum. Görüntü iyice netleşirken dalgalanmanın nedenini anladım.

Karşımdaki, Şikago'daki evimin mutfak dolaplarının altıydı. Dalgalanan suya sarı plastik bulaşık eldivenleri olan bir el daldı ve görüntü kabarcıklar arasında neredeyse yok oldu. Gördüğüm el, annemin eliydi ve bir yemek tabağını sinirle bulaşık süngeriyle siliyordu.

"Polislere haber vermedim mi sanıyorsun, Mark? Tabii ki verdim. Ah, Tanrım bu kadar salak olabildiğime inanmıyorum! Gitmesine izin verdiğimin dakikasında pişman olmuştum." Annemin endişeli ve tiz sesi odayı doldurmuştu. *"Telefonunu bile almadan basıp gitti. Ona nasıl ulaşacağımı dahi düşünmedim. Lanet olsun, o an gördüklerim yüzünden o kadar şaşkındım ki neye evet dediğimin farkında değildim."*

Mark mı? Baba?

Konuşan erkek sesi bana cevap verir gibiydi. *"Sana gerçekten inanamıyorum Debbie, sen kaç yıllık okul bitirmiş eğitimli, kültürlü bir kadınsın. Nasıl bu kadar ihmalkâr olabildin? Kızımızı tanımadığın etmediğin ve bahsettiklerine göre zırdeli bir genç kıza emanet etmişsin. Onu yanıma almak konusunda haklıymışım."*

"Ah, hadi ama Mark! Sen ergenliğinin en hararetli zamanındaki bir genç kıza nasıl bakabilirdin?"

"Senden daha iyi iş çıkaracağım belli. Baksana şu duruma! Kızımız kayıp, sayende." Babam ne zaman böyle pisliğin tekine dönüşmüştü? Sanırım görüşmememiz yerinde bir karardı.

"Seni aramak büyük bir hataydı." Ağlamak üzere olan annemi, içinde olduğu durumdan kurtarmak için seslendim.

"Anne!"

"Ah bak, bir de olmadık sesler duyuyorum. Erin bana seslenmiş gibi." Annemin sesindeki umutsuzluk içimi acıtmıştı.

"Ben de duydum gibi hissettim," dedi babam birkaç adım sesiyle anneme yaklaşarak.

"Anne buradayım. Anne!"

Bu seferki seslenişimle annemin elindeki tabak kayıp suya gömülmüştü.

"Bak, tekrar duydum."

"ANNE! Suya bakar mısın lütfen! Benim Erin." Sonunda fark etmesi umuduyla sesimi daha da yükseltmiştim.

Birden annemin kafası mutfak dolabının altından uzandı. Bakışlarında aşırı bir heyecan vardı. *"Erin? Tanrım hayal görmüyorum değil mi? Bu sensin."*

"Evet anne, benim." Dudaklarım bir tebessümle yukarı kıvrıldı.

"Tanrıya şükür iyisin," diyen annemin sesi, anın şokuyla yumuşak ve duygulu hâlde devam etmişti. Ardından 180 derecelik bir dönüş oldu ve annem avazı çıktığı kadar bağırdı. *"BENİ NE KADAR KORKUTTUĞUNUN FARKINDA MISIN KÜÇÜK HANIM! AKLIMI YİTİRİYORDUM, AKLIM! POLİSE GİTTİM, TÜM HASTANELERİ, MORGLARI DOLAŞTIM. ELİMDE KAYIP İLANLARIYLA KAÇ GÜN SOKAKLARDA SABAHLADIM SENİN HABERİN VAR MI?"*

Beklediğim bundan azı değildi. Pişmanlığın içime kor bir alev gibi düştü. Anneme bunları yaşattığım için o kadar üzgündüm ki... Tanrım, benden tek bir şey istemişti; onu arayıp haberdar etmem. Ve ben onu bile yapamamıştım.

"Anne biliyorum, biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Hata bende ama emin ol fırsatım olmadı. Burada her şey o kadar karışık ve yoğun ki." Ne diyeceğimi bilmiyordum ama ne demeyeceğimi biliyordum; artık cadı sabıkası kaydımda bir tutukluluk olması gibi.

Annemin başının yanına babamın başı eklenmişti. Kirli sakalları daha da sararmış bronz tenli adam, bizi bırakıp gittikten yıllar sonra gördüğüm adama asla benzemiyordu. Kesinlikle yaşlanmak yerine gençleşmişti. *"Erin, yüce İsa! Bunun gerçek olması imkânsız. Kızımla suyun üstünden konuşuyorum."*

"Merhaba baba, güle güle baba. Bu konuşma seni ilgilendirmiyor, lütfen gider misin?" Sesim ona karşı her zamankinden daha soğuktu. Az önce annemi nasıl hırpaladığını görmüştüm. Henüz ondan bir özür bile dilemediğinden adım kadar emindim.

"Erin, böyle yapma güzelim. Ben senin babanım."

"Harika, ben o ayrıntıyı son yedi yıl içerisinde kaçırmışım demek ki. Anneciğim lütfen ben bu adamı çirkin bir bukalemuna dönüştürmeden kapı dışarı eder misin?"

Annem elleriyle babamı çekiştirmeye başlarken adamın gözleri büyümüştü. *"Bunu yapabilir mi?"*

"Denemek istersen sen bilirsin Mark. Hadi sen artık Svetlana'yı daha fazla bekletme. Bak burada sana daha fazla ihtiyaç kalmadı." Bunu, annemin gitgide uzaklaşan sesi ve sert bir kapı çarpması takip etti. Sonunda annem geri geldiğinde bir açıklama bekliyordu.

"Eh, bu tatsız meseleyi de halletiğimize göre... Nasıl olur da bir hafta boyunca beni arayıp sormazsın? Ben seni böyle yetiştirmedim!"

"Ne? Bir hafta mı? Anne, senden ayrılalı daha günler olmadı," dedim şaşkınlıkla.

"Senin aksine ben, takvime bakarak günlerimi geçirdim Erin. Ayrılalı tam bir hafta oldu. O kaçık kız, neydi; Fiora, Flora? Benimle konuşurken zamanın biraz hızlı akabileceği konusunda uyarmıştı. Ama bu kadarı da fazla!"

"Fiona anne, o da burada," dedim arkadaki Fiona'yı göstererek.

Fiona mahcubiyetle el salladı. "Merhaba, Bayan Handerson."

Fiona'yı düzelttim. "Ah, hayır Fiona. Bizde kadın erkeğin soyadını alıyor. Annemin soyadı boşandığı için değişti."

Fiona şaşkınlıkla bana baktı, sonrasında anneme döndü. "Debbie, üzgünüm. İpin ucunu arada kaçırdık. Süpürge yolculuğumuzun hızlı olması için bazı meridyenler arasında atlamam gerekti. Büyü Meridyolojisi hep zayıf olduğum bir konu olmuştur, bu kadar olacağını tahmin edemezdim."

Annem çatık kaşlarla ona bir süre baktıktan sonra kafasının bu şeylere ermediğine karar vermiş olmalı ki omuz silkti. *"Neyse, sonunda bana ulaştınız. Tanrım, nasıl içim rahatladı anlatamam. Başına bir şeyler geldi sandım."*

"Üzgünüm, artık büyüyü öğrendim. Her gün konuşacağım seninle." Hâlâ şırıl şırıl akan suya daha fazla tahammül edemeyeceğimi anlayınca ekledim. "Anne, lütfen musluğu kapatır mısın? Suyun dalgalanmasından ve sesten başım ağrıdı."

Annem hemen uzanıp suyu kapatırken birkaç damlayla tekrar titreyen görüntü duruldu. Artık onu daha rahat görebiliyordum ve besbelli annem de beni.

"Erin, sen ağladın mı? Gözlerin kıpkırmızı."

Hayır, sadece şarabı fazla kaçırdım, diyemezdim herhâlde. "Uzun süre uykusuz kaldım. Yorucu bir yolculuktu," dedim gözlerimi ovuşturarak. Doğruluk payı vardı ne de olsa.

"O zaman seni tutmayayım. İçim rahatladı zaten. Uyanınca tekrar yaparsın bu yaptığın her neyse." Büyü demeye hâlâ dili varmıyordu.

"Gerek yok. Seni özledim. Konuşalım biraz," dedim ve daha fazla üsteleyemeden uzun uzun cadıları, alışverişi ve yolculuğumuzu, Vhartlox'u; korkunç detayları haricinde ne varsa hepsini anlattım. Annem sonunda benden haber almanın sevinciyle her lafımı dikkatle dinlerken sanki evde ikimiz de koltuğun iki köşesine uzanmış, günümüzden bahsediyor gibiydik. Sadece anlattıklarım aşırı abes ve masalsı şeylerdi ve annemin kaşları sık sık havalanmıştı.

Sonra annem başladı. Artık daha espriyle karışık olsa da içimi acıta acıta yaşadığı son birkaç kâbus günden bahsetti. Sonra aklına bir şey geldi ve bir dakikalığına suyun önünden ayrıldı.

Geri geldiğinde elinde mektuplardan oluşmuş koca bir deste vardı. *"Erin, işte bunlar sayesinde kendimi avutabildim. Büyünün ve gittiğin okulun gerçekliğini destekleyen bu mektuplar, sen gittikten hemen sonra teker teker geldi. Tabii bunlar asla sana ulaşmadı."*

"Ne mektupları onlar?" Bir anda heyecanlanmıştım.

"Birçok okuldan gelmiş. Sana vereyim bak, diyeceğim ama buradan sana bunu verebileceğimden emin değilim."

Arkada tırnaklarıyla ilgilenen Fiona konuştu. "Bağlantı yüzeyinden madde geçirebilirsiniz."

Annem çekinerek mektupların bir ucunu suya daldırdı. Önümdeki aynada anında beliren destenin bir kısmını ellerimle kavradım ve çektim. Bir anda koca deste ellerimin arasında kalmıştı.

Annem hâlâ aynanın öteki ucunda bana bakarken mektupları tutan lastiği çıkardım. Farklı tonlardaki ya da renklerdeki parşömenleri ellerimin arasında döndürürken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Her mektubun üstünde farklı bir okulun ismi ve amblemi vardı.

Kozmik Büyücülük Şatosu

Devrontum Vampir Okulu

Madam Karvou'nun Cadılık Malikânesi

Seher Vakti Kurtadam Kampı

Savaşçılar Birliği

Krişna Avanti Özel Çocuklar Koleji

Gölkenarı Peri Okulu

Günışığı Okçuları

Ve mektuplar gidiyordu da gidiyordu.

Neredeyse her biri, varlığından haberdar olduğum ya da olmadığım farklı tür mistik varlıklara aitti. Bana gelen ilk mektup cadı olduğumu söylemişti ve ben buradaydım. Kararımı bu yönde mi vermiştim yoksa bu doğrultuda seçim yapmamı, hızlı davranan Vhartlox mu sağlamıştı?

Sorulara gömülmeden önce annem ekledi. "Ve sen hangi ara Almanca öğrendin?"

Elinde salladığı not kâğıdının üstünde kırmızı kalemle çevrilmeye çalışılmış kısa bir yazı vardı. Sadece altındaki Erin imzası anlaşılıyordu.

Ne sen sor anne ne ben söyleyeyim.

Yine karanlık bir mağaradayım. Uzakta bir yerde, damlayan suyun sesini duyuyorum. Zemin kıvrılarak birbirine dolanan yılanlarla dolu. Tıslamaları midemi burkuyor. Yeri inleten adım seslerinin geldiği yöne dönüyorum. Sanki gök, onun gelişini haykırırcasına inliyor.

Korkunç bir canavarla karşılaşmayı beklerken onun gözlerini görüyorum. Gümüşi bir ışıltıyla parlayan gözler dışında neye benzediğini seçemiyorum. Dağınık bir duman bulutuna benziyor.

Ona yaslanıyorum.

O da beni kavrıyor.

Ruhum alev alıyor.

Ateşten bir girdabın ortasında bedenimi ona veriyorum.

Kulaklarımda eniklerin çığlıkları yankılanıyor.

...

Sakin ol Erin, sadece başka bir kâbus. İlk defa uykumdan sıçrayarak uyandığım ve yatak başlığına sindiğim için kendimi teskin etmek zorunda kalmıştım. O kadar gerçekçiydi ki göğsüm inip kalkıyordu. Beynimin kuytu köşelerinde bir ses, diğerlerinin öyle olabileceğini ama bunun bir kâbus olmadığını haykırıyordu. Bu tepkinin sebebinin korku olmadığını ben de biliyordum; heyecandı.

Yatağımda kıpırdanınca çatırtı sesleri duydum ve baldırıma keskin bir şey battı. İşte o an gözlerimi açmayı akıl edebildim ve dehşet damarlarıma aktı.

Gördüğüm şeyi tarif edebilmenin bir yolu yoktu. Sanki bulunduğum noktada bir patlama olmuştu ve her şeyi kaplayıp dikenler gibi keskin uçlar çıkarmış bu şey, etrafa saçılmıştı. Kimi yerlerde ince bir camsı dokusu varken kimi parçalar gitgide kalınlaşmış, dışarı doğru dallanıp budaklanmıştı. Siyaha dönmüş bordo kristaller, aralık perdeden içeri dolan ışıkla tehditkâr parıltılar saçıyordu.

Kapının aniden tıklatılmasıyla yay gibi gerilmiş sinirlerim sonunda patladı ve çığlığı bastım. Hışımla açılan kapının ardındaki Fiona'nın yüzündeki endişe odanın hâlini görmesiyle şaşkınlığa dönüştü.

Ağzını doğru sözü bulmak için bir süre açıp kapadı. Ardından elleriyle bana durmamı işaret ederek konuştu. "Ben hemen birini bulup getiriyorum."

Önce revire götürüldüm. Sorunun ne olduğu anlaşılmaya çalışıldı. Hemşiremiz Bayan Çınar -bir orman nimfasıydı- kâğıda bir şeyler yazıp çizdi ve bir ağacın yeni filizlerine benzer parmaklarıyla bana dosyayı uzattı. "Korkma, ciddi bir şeyin yok. Ancak bir önlem alınması gerek. Bunun kararını Müdire Sisaundra'ya bırakıyorum."

"Peki, kâbuslarım?" diye sordum çekinerek.

"Onlar için diyebileceğim bir şey yok. Auranda kâbus gördüğüne dair hiçbir iz yok. Ama yine de sana *rüya kurusu* verebilirim; yastığına damlatman için de lavanta yağı. Uyumanı kolaylaştırır."

Verdiklerini uzanıp alacaktım ki ani bir acıyla irkildim. Göğsümün üstünde, tenimde korkunç bir sızı baş göstermişti. Hemşire beni rahatlatmaya çalışarak elimi tuttu. "Bir bakabilir miyim?"

Üstümdeki tişörtü sıyırıp gerdanımı açtı ve gördükleri karşısında benden daha isterik bir tepki verdi. Fiona, merakına engel olamayıp yanımıza geldi ve benzeri bir şekilde afalladı. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından Bayan Çınar elini göğsüne koyup başını eğdi. "Hekate'nin kutsaması üstümüzde olsun!" Ardından Fiona onu takip etti. Zaten Tanrı yerine sık sık onun ismini kullanıyordu. Diğer cadıların da ağzından çıktığına şahit olmuştum. Beni şaşırtmamıştı. Zaten cadılığa, Pagan dinlerine ilgisi olan birinin muhakkak karşısına çıkardı. Asıl cadıların arasında kullanılmasa saçma olurdu.

Sonra bana da gösterdiler. Göğsümde, iman tahtamın hemen üzerinde tenimi dağlayarak işlenmiş bir iz vardı. Daha çok tılsım gibiydi. Bir daire, içinde labirent gibi dolaşan kapalı bir çizgi ve merkezinde yıldız... Bu Strophalos, bir diğer deyişle Hekate'nin Çarkı adında bir semboldü ve cadılar için kutsaldı. Bayan Çınar bunun hakkında başka bir açıklama yapmadı ve Müdire'yi görmemi bir daha tembih etti.

İşte böylelikle elimde bir dosya ve göğsümdeki sızıyla bol ışık alan revirden ayrılıp yine şatonun kasvetli koridorlarına döndük. Fiona'nın son yarım saattir telaşla çatılmış kaşları sonunda gevşemişti. Şimdiki ifadesi şaşkınlık, hayranlık karışımı bir şeydi. Bize eşlik eden, Antik Cadılık Tarihçesi hocamız olacak Bayan Pherillon, işlerinden alıkonulduğu için huysuz görünüyordu. Kahvaltımızı yapmamız için bizi ana yemekhanenin yerine akademisyenlerinkine götürdü ve bir saate beni tekrar almaya geleceğini söyledi. Hâlihazırda benimle görüşecek olan Müdire'ye ziyaretim için sebeplerim artmıştı.

Kahvaltıda Fiona, görüşmeden sonra yapacaklarımızı açıkladı. Neyse ki bu seferlik okul sınırları içinde bir plan yapmıştı. Boğazımdan geçen her sıcak lokmayla kendimi daha iyi hissederken onu başımla onaylıyor, sorular soruyordum. Her şey normale dönmüş gibiydi. Ta ki elimi reçele atmamla masanın yarısı süpürülüp yere devrilene kadar.

Elimi geri çekerken bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyordum. Bayan Pherillon tekrar gelene kadar yaptığım sayısız sakarlıktan sadece ilkiydi bu ve henüz nasıl ve neden yaptığımı bile bilmiyordum. Müdire'nin odasına giden yuvarlak hole gelene kadar neyse ki başka bir sakarlık yapmamayı başardım.

Kulelerden birinde olmalıydık. Döne döne çıktığımız merdivenler yüzünden soluksuz kalmıştım. Yaşlılığa merdiven dayadığı için benden

daha beter hâldeki Bayan Pherillon ilerleyip sivri uçlu, yüksek kapıyı tıklattı. Kapı içeri doğru açılırken önce kafasını uzatıp geldiğimiz haber verdi. Ardından içeri girdik.

Girdiğim odanın iki yanından upuzun kitaplıklar yükseliyor ve duvarları çevreliyordu. Yerde işlemeli otantik bir halı vardı. Arkada uzun vitraylı camlar, içeriye giren sabah ışığını kızıla boyuyordu. Camın önünde geniş bir masa ve üzerinde sayamayacağım kadar çok obje vardı: Üstünden buharlar yükselen iksir şişeleri, havada dönen bir dünya atlası küresi, dengesini bir türlü bulamayan metalik bir uçan sıvı, masanın üstündeki parşömen tomarlarına ıslarla bir şeyler yazan tüy kalemler, en göz alıcısı; bir *Serval kedisi*[43]...

Masadaki karmaşaya rağmen tüm dinginliğiyle beni izleyen siyahi bir kadının şapkasının konisi sanki iki ucundan tutulmuş ve burulmuş gibiydi, alt kısmıysa fazlasıyla genişti ve dramatik bir şekilde yüzüne doğru kapanıyordu. Kıpkırmızı saçları dümdüzdü ve beline kadar iniyordu. Çıkık elmacık kemikleri, uzun çenesi ve koyu kahve teniyle egzotik ama bir o kadar da çekici bir yüzü vardı. Kızıla dönük kehribar gözleri ilgiyle beni süzüyordu.

Bayan Pherillon selam verip beni tanıttı. "Merhaba Müdire *Créatrice du Feu* -bunun Ateşyaratan olduğunu dil fitresi sayesinde anlayabilmiştim- bu Erin Handerson. Kendisi erkenci öğrencimiz."

"Yardımların için teşekkürler Pherillon. Çekilebilirsin," dedi Müdire bana dönmeden hemen önce. "Merhaba Erin. Oturmaz mıydın?"

Masanın önündeki iki antika işlemeli koltuktan birine otururken, uzanıp Bayan Çınar'ın verdiği dosyayı bıraktım.

Müdire dosyayı karıştırırken konuşmaya başladı. "Bir newborna göre fazla güçlüsün, bunu biliyor muydun? Normalde kuvvetli bir güç için gücün kanda asırlarca akmış ve demlenmiş olması gerekir. Ama sen ... Büyük bir istisnasın. Mektubunu ayırdığımı hatırlıyorum. Sende daha o zaman ilgimi çeken, özel bir şey vardı."

Gözlerimi kaçırırken cevap vermemeyi tercih ettim. Bunu bana söyleyen ilk kişi değildi. İçten içe hep bende farklı bir şey olmasını

43 Serval (Savannah) kedisi ilk bakışta çita ya da vaşağı andıran Afrika kökenli, uzun boylu bir vahşi kedidir.

istemiştim. Okuduğum o karakterlerden biri gibi, *özel* olmak. Şimdi buraya gelince kıymete binmiş bu hayatın, böylesine riskli devam etmesinden rahatsızdım. Asıl istediğim şeyin yine bir okuyucu gibi kenarda oturmak, tüm bu deneyimi kesintisiz yaşamak olduğunu fark ediyordum. Ama gel gör ki *"Neyi istediğine dikkat, çünkü gerçekleşebilir."* sözü sandığımdan daha doğruydu.

"Burada yazana göre gücün kontrolsüzce büyüyor Erin. Bayan Çınar zaten fazla olan gücünün henüz ilk evresinde olduğunu söylemiş."

"Bu ne demek oluyor?"

"Tüm bunlar daha buzdağının görünen kısmı demek oluyor. Gücün katlanarak büyüyecek ve bu hızda büyüyecekse yakın gelecekte tam potansiyeline ulaşacak," diyen Müdire kollarını iki yana açtı. Bordo kadife cübbesinin kol katları aşağıya döküldü.

Bununla birlikte sadece saniyeliğine Gerçek Görüş büyüsüyle gördüm. Müdire'den bol bol fışkıran enerjiyi dahi baskılayarak etrafa yayılan kırmızı demetler tüm odayı dolduruyor, kabarıp kendi içinde dönüyordu. Fiona'nın bana gösterdiği ilk hâlinden çok çok daha fazlaydı.

"Daha mı büyüyecek? Ama ben onu bu hâliyle bile kontrol edemiyorum ki!" Hayretten ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Orası öyle ama..." Müdire dosyadan okuduğu yeni bir bilgiyle sözünü yarım bıraktı ve hayretle bana bakmaya başladı. "Bu doğru mu?" dedi Bayan Çınar'ın el çabukluğuyla eklediği son notu göstererek: *Strophalos.* Hâlâ tam olarak ne demek olduğunu bilmesem de başımı salladım ve elbette, Müdire de onu görmek istedi.

Sarsılmış bir şekilde yerine geri dönerken bu sefer konuşmak için o kadar acele etmedi ve dayanamayıp ben sordum. "Bu sembolün üstümde olması ne anlama geliyor?"

"Bu Hekate'nin Çarkı, Tanrıça'nın en güçlü amblemi. Çok eskiden altarlarda kullanılırdı ama artık pek tercih edeni olmuyor. Cadılar gereksiz büyülerle Tanrıça'mızı rahatsız etmekten kaçınıyor." İç geçirdi. "Hekate hakkında ne kadarını biliyorsun Erin?"

Kafamda ölçüp tarttım. "Cadıların Tanrıçası. Üçlü Tanrıçanın üçüncü fazı; *Crone*[44]" dedim sorarcasına.

44 İng. Kocakarı.

"Ah, hem evet hem hayır. Biz cadılar, Neopaganizm'den çok daha eskiyiz Erin. O bir yorum, zamanla körelen bilgilerin bir ürünü sadece. Hekate o üç fazın üçü de," dedi Müdire gözlerini kapatıp simleri parlayan göz makyajını açığa çıkarırken. Yüzünde huzurlu bir ifade oluştu. "Üç yüzlü Tanrıça; cennetteki ve yeraltındaki annemiz. O sadece cadılığın değil, tüm büyünün; Ay'ın, gecenin, hayaletlerin ve Nekromansi'nin Tanrıçası. Yerde, gökte ve denizlerde payı var O'nun. Anadolu'dan gelen, varlığının başlangıcı puslu zamanlarda kaybolmuş olan Hekate... Ve sen O'nun kızısın. Hepimiz öyleyiz. Aramızda kan bağı olmaksızın, damarlarımızda aynı tanrısal gücü akıtan kız kardeşleriz."

Hekate'nin Kızları; büyünün karanlık çocukları. Okulun neredeyse her köşesinde böyle yazdığını sonradan fark edecektim. "Bu yüzden mi göğsümde bu sembol belirdi? Kızı olduğumu göstermek için mi?"

"Kızı olduğunu göstermek için değil, sana *dokunduğunu* belli etmek için," dedi bu söylediklerine hâlâ inanamadığını belli edercesine. "Bunun büyüklüğünü anladığından emin değilim Erin. Hekate son beş yüzyıldır hiçbir cadısıyla doğrudan temasa geçmedi. Dün bu değişti. Sana dokundu ve gücünün sınırlarını ardına kadar açtı. Bu her şeyi açıklar işte."

"Peki, bana neden yapsın bunu? Neden ben? Neden şimdi?"

Müdire ürpermiş gibi titredi. Kedisi ona sokulurken leoparınkine benzer kürkü, onu bir Afrika kabilesindenmiş gibi gösterdi, ki öyleydi. Fiona'nın anlattığına göre ataları, zamanında Fransız sömürgesinden denizaşırı bir aileye köle olarak satılmıştı. Ama Afrika şamanlarının ilimlerini bilen ataları hizmet ettiği aileyi kontrol altına alıp ırklarının kaderini yaşamak yerine, kendi kurallarını yazmışlardı. Avrupa'nın onlara kazandırdığı Kelt büyüsünün inceliklerini öğrenen Müdire Sisaundra, bu günlere kadar böyle gelebilmişti. "Tanrıça, tahmin edilemezliğiyle tanınır. Bu konuda fikir yürütmek zor."

"Ama ben böyle bir gücün altından kalkabilir miyim, emin değilim. Bir kısmını alamaz mısınız? Belki benden daha bilgili ve tecrübeli biri, onu daha iyi şekilde kullanabilir."

Müdire Créatrice du Feu kahkahayla güldü. "Hekate'nin bizzat bahşettiği güçlerini mi? Tanrıçam, hepimizin başı belaya girer. Ben sadece kontrol edebilmene yardımcı olabilirim. Malum daha okula bile başlamadın. Bu durum bir bebeğe bomba vermekle aynı şey."

"Nasıl bir yardımdan bahsediyorsunuz?"

"Şöyle bir yardım," dedi Müdire sert masaya sanki boş bir sandıkmış gibi elini atarken. Kolu omzuna kadar masanın içine gömüldü. Masanın içini karıştırırken söylendi. "Buralarda bir yerde olacaktı. Bir dakika tatlım." Bu sefer kolunun arkasından eğilip kafasını da masaya daldırdı. Üst gövdesi tamamen gömülürken cübbesi sırt kısmında kat kat toplandı. Boğuk sesi duyuldu. "Hah, işte buradaymış!"

Müdire'nin bir eli, kafasındaki şapkayı tutarken diğer eli tuhaf bir zincirle masasından geri çıktı. Derin bir soluk çekti ve kalktı. "İşte sana yardımım bu," dedi elindeki zinciri gösterirken.

"En az kullandığın kolunu uzat bakalım," diyen Müdire'ye sol kolumu verdim. Müdire önce elindeki zincire bağlı yüzüğü tutup orta parmağıma geçirdi. Ardından zinciri bir şahmeran gibi elime giydirip birbirine altın zincirlerle bağlı bilezikleri koluma taktı. "Bu yardımcı olacaktır. Her zincir, gücünün bir kısmını bağlı tutacak. İhtiyacın olduğu zaman üstten başlayarak zincirleri koparabilirsin. Ama unutma, o kadar gücü kaldırabileceğine emin olmadıkça hiçbir zinciri kırma. Çünkü kırılan zincirin saldığı enerjiyi tekrar bağlamak mümkün değil."

Kafamla onaylarken kolumdaki zincirlere baktım. İncecik zincirler kolumda tuhaf bir şekilde kelepçe görüntüsü yaratmıştı. Sanki kendi gücüme ve onun bana biçtiği kadere esir oluşumu simgeler gibiydi.

Zeus, Kronos'un oğlu, herkesten üstün tuttu onu, (...) Payı vardır onun karalarda, ekinsiz denizlerde, Yıldızlı göklerde bile payı vardır. [45]

Hesiodos - Thegonia, *411-414*

45 Hesiodos, Thegonia & İşler ve Günler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2016, İstanbul; s. 19. 411 ff. (Türkçe Çeviri: Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu, 1977)

Sembol: Hekate'nin Çarkı

10. BÖLÜM
KIŞLAYA ZİYARET

"Bir de mektuplar var," dedim cübbemin cebine attığım mektupların birkaçını çıkarıp ona uzatırken.

"Nedir bunlar?" dedi Müdire ilgiyle.

"Tıpkı Vhartlox'unki gibi başka okullardan gelen kabul mektupları. Ben gittikten hemen sonra gelmişler. Bundan bir o kadar daha odamda var."

Müdire kaşlarını havalandırarak okul isimlerini okudu ve gözlerini tekrar üstüme dikti. "Bundan başka kimlerin haberi var?"

"Annemin ve Fiona'nın. Başka kimse bilmiyor," dedim Müdire'nin gerildiğini hissederek.

"Başkalarına mektuplardan bahsetmemeni öneririm. Akılları karıştırmaktan başka bir şey yapmaz." dedi uzun bir bekleyişin ardından.

"Benim aklımı yeterince karıştırdı. Ne demek oluyor bu? Mektup bana cadı olduğumu söylediği için mi cadı olduğuma karar verdim yani? Ya diğerleri?" dedim sükûnetine canım sıkılırken. Benim içimde öyle fırtınalar dönerken bu kadar sakin olması sinir bozucuydu.

"O kadar büyük bir güç, olasılıkların sınırlarını zorlayabilir. Bu normal. İstersen o okullardan birine gidebilirsin de. Bu konuda seni tutacak değiliz ama asıl soruyu kendine sorman gerek: Nereye aitsin? Sen kimsin? O kadar cadının arasından geldin ve herkes sana kucak açıp kabullenmişken bu seçeneklerden bir başkası olabilir misin?" Gözlerini meydan okurcasına kıstı.

Bu soru, sandığımdan fazla zordu. Yaşıtlarım kimlik karmaşası içinde kırılırken ben nasıl olur da böyle büyük bir karar verebilirdim? Yıllarca cadılara büyük bir ilgim vardı. Arada diğer mistik yaratıklara sardığım elbette oluyordu ama hiçbirinde cadılarda olduğu kadar ka-

rarlılık sergilememiştim. Büyünün, büyücülüğün yeri bende ayrıydı. Kendimi tüm bunların sonunda burada bulmamdan pişmanlık hissetmemem de cabasıydı.

"Üstelik," dedi Müdire Sissaundra mektupları dudak büzüp önüme bırakırken. "Cadılık, tüm büyü âleminin en tepe halkasıdır. En üstünleri ve köklüleri cadılardır. Büyü dünyaya bizimle gelmiş, diğerleri bizim bir lanetimiz ya da dualarımız sonucunda ortaya çıkmıştır."

Gözlerinin içine baktım. *Bunu orada gayet net bir şekilde görebiliyordum.*

O günün gecesi olmuştu. Fiona bana şatonun her yerini fersah fersah gezdirdiği için ayak tabanlarım zonkluyordu. Aklımda her şey birbirine girmişti. Eminim ilk defa şatoyu görecek birinden daha kolay kaybolabilirdim artık.

Odama çekilmiş, uyumak üzereydim. Önceki gün zaten yeterince uyuyamamıştım. Üstelik Bayan Çınar'ın verdikleriyle belki bu sefer rahat bir uyku çekebileceğime inanıyordum.

Ama o kristallerle kaplı hâlinden eser kalmamış yatağın başına gidemeden gözlerim sandığa takıldı. Tanrım, hâlâ aldıklarımızı yerleştirmemiş miydim? Kıyafetler bir yana, ben ki her yeni aldığım defteri, kalemi fetişim varmış gibi kullanmadan önce evirir çevirir, açılışını büyük bir merasimle yapardım. Onlara daha dokunamamıştım bile. Fiona alır almaz, afroz tozunu saçıp sandığa göndermişti çünkü.

Sandığı açıp içindekileri kısa bir süreliğine izledim. Sonra kıyafetten başlayarak her şeyi yerlerine dizmeye giriştim. Gwen'in kıyafetleri artık gelmişti ve her biri cidden inanılmaz güzellerdi. Carmen'in tüm o iğneli laflarına rağmen sadık kaldığım stilim sayesinde, eski kıyafetlerimin yanında o kadar da eğreti durmamışlardı.

Kırtasiye gereçlerinin her biri elimde evirilip çevrildikten sonra masamda yerlerini aldı. İki arada bir derede kurduğum düzene bakıp gururla gülümsedim. Bir yengeç kızı olarak tüm hünerimi konuşturmuştum. Mükemmeliyetçiliğim yıldızlarda yazılıydı.

Sıra kitaplara gelirken tek tek her kitabın işlemeli cildinin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Koyu renk deri ciltler bir an önce açıp içlerini

kurcalamamı söylüyor gibiydi. Lakin daha üstlerinde yazanları bile, Fiona'nın da söylediği gibi, okuyamıyordum. Bunun sebebi Vhartlox'un büyü dilinin bir de alfabesinin olmasıydı. Alfabeyi öğrenmek neredeyse herkes için zorunluydu.

İçindeki birçok bitki ve lif çiziminden anladığım kadarıyla İksir Bilgisi kitabını azıcık karıştırmaya çalıştım ama kendimi resimli kitaplara bakıp hayal kuran beş yaşında çocuklar gibi hissedince, sayfalarını bir yelpaze gibi sallayarak onu masaya bıraktım. İçinden sıyrılan bir karton kart, süzülerek önüme geldi. Kartın üstünde yazan bir başlık vardı ama onu da okuyamıyordum hâliyle. Altında sırayla dizilmiş harfler kandillerin ışığıyla göz kırpıyordu. Yanlarından çıkan oklarsa karşılığı olan Latin harflerini gösteriyordu. Altında da iliştirilmiş başka şekiller vardı ve tabii bir başka başlık daha. Bu, yakında öğreneceğimiz alfabeden başkası değildi. Alfabenin harflerine dikkatlice baktım. Gözlerim harfler arasında gidip gelirken, elimle yoklayarak sandalyeyi buldum ve oturdum. Kolay gibiydi.

Bulmaca çözermiş gibi harfleri tek tek arayarak başlığı deşifre ettim. Neden bundan sebepsizce keyif alıyordum? Karttaki okunacak kısıtlı metin böylelikle biterken hızımı alamadım ve kitaplardan en çok yazıyla dolu olanı tespit edip sayfalarını araladım. Bekleneceği üzere cadılık tarihini anlatan *İlk Cadılar Döneminde Büyücülük* kitabını seçmiştim.

Daha başlığı okuyamadan alnımdan ter damlaları damlamaya başlamıştı. İki satır yazıyı yarım saatte okurken bu kitapları nasıl bitirecektik? Hayır, büyüleri madem bize dili öğretiyordu, alfabeyi neden ekleyememişlerdi buna?

Uykum kaçmıştı. Masaya oturunca yanmış kandillerin parlak ışığı yüzünden normaldi. Uzun süredir bir şey okuyamamanın verdiği iç gıdıklayıcı açlık, bu küçük girişimle bile hafiften kırılmaya başlamıştı üstelik. Alfabeyi sökersem hem bugünkü duraklarımızdan biri olan o devasa kütüphaneden istediğim kadar kitap okuyabilir hem de ilk istediğimde alfabeyi bahane eden Fiona'dan bana büyü öğretmesini rica edebilirim. Düşüncesi bile parmaklarımı karıncalandırmıştı. Kafamı ağrıtmaya başlamış şapkamı kaldırıp çıkardım ve elime gelen ilk tokayla saçlarımı kafamın üstünde bir topuz yaptım. Yanaklarımı şişirip uzun bir nefes verirken, parşömen tomarını çözüp içinden bir kâğıt çıkardım. *Ben de Erin isem seni yarına kadar sular seller gibi öğreneceğim alfabe bozuntusu!*

CADI TARİHİNE KISA BİR YOLCULUK

Cadılık tarihinin kökeni bilinenden çok daha eskiye uzanır. İlk cadılar Tanrı doğanlardan olup Olimpos Dağı'ndan dışarı çıkmamıştır. Büyü ve büyücülüğün yeryüzüne inmesi için birkaç asır daha geçmesi gerekmiştir.

Bu olay, bir Yunan adasında vuku bulmuştur. Bir denizci karısı olan Hybelle, kocasının fırtınada can verdiğini duyunca acısını Tanrılara haykırmak için kendini adanın kıyısına atmıştır. Dolunayın altında onun çığlıklarını duyansa birçok şeyin Tanrıçası olduğu gibi Ay'ın da Tanrıçası olan Hekate olmuştur.

Hekate, Tanrı doğanların sahip olduğu büyüden dünyaya bir hayır gelmediğini gördüğü için kendisine yeni bir evlat arayışına bundan çok öncesinde girişmiştir. Arzusu, büyüsünü egoya ya da aptallıklara harcamayacak bir hanedan oluşturmaktır.

Hybelle'in saf acısı o kadar gerçektir ki Hekate, büyüsünü ilk defa bir insanoğluyla paylaşma kararını o zaman alır. Dünyaya adımını atıp dolunayın pırıl pırıl parlattığı gecede kadını kutsar.

O gece Hybelle ateş, hava, su, toprak ve de ruhla yıkanarak tanrısal kozmik güç ile bağlanır. Cadıların kanlarında akan bu gücün ilk ortaya çıkışı bu olur. İlk hanedan Hybelle'den başlamış olmasına rağmen kocasının acısı yüzünden genç cadı, bir daha asla evlenmemeye yemin eder. Onun yerine, öldüğünde kendi gücü etrafa saçılarak yeni doğan kız bebeklerde hayat bulur. Bunlar ilk newbornlar olup ilerinin en kadim soyları olarak devam eder.

Hybelle'in kutsandığı gecede kullanılan beş elementse beş cadı gücünün özünü oluşturur.

Ateş Gorria, Hava Beltza, Su İluna, Toprak Berdea, Ruh Movea.

SAT'ye böyle çalıştığıma şahit olmamış annem şu anki hâlimi görse kesin gözleri dolardı. Çünkü ilk sayfayı sandığımdan çok daha kısa bir sürede okumayı başarmıştım. *Özgünüm anne ama daha önce hiçbir dersim bu kadar ilgi çekici olmamıştı.*

Beynim sürekli yeni bilgilerle dolarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. O masanın önünde saatler sel oldu aktı. Fırıl fırıl dönen gözlerim nasıl oldu da batmaya başladı, uyku beni ne ara ele geçirdi bilmiyordum ama kafam en sonunda önüme düşmüş, iyi bir uyku çekmeyi hayal ederken masa başında uyuyakalmıştım.

Ateşler... Yanıyorum!

...

Başımı çevirdim ve sayfaların hışırtısı kulağımı doldurdu. Kitap ciltdinin sivri köşesi yanağımı deliyordu. Gözlerimi acıyla kırpıştırırken uykusuzluktan sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Pencerenin dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Bu saatte neden uyanmıştım?

Dizimde bir dürtükleme hissettim. Sıçramam ya da korkmam gerekirdi ama ona bile hâlim yoktu. Ağır ağır doğrulup boynuma saplanan şiddetli acıyla tutulduğumu da keşfetmiş oldum. Bu sırada yavaşlığım canını sıkmış gibi bacağım daha bir şiddetle sarsıldı. Bu sefer ona sözler de eşlik etmişti.

"Hanımefendi, rica etsem biraz acele edebilir misiniz? Hanımefendi!"

Şaşkınlıkla silkinip sandalyeyi geri çektim ve bu sayede beni uyandıran ısrarcı ziyaretçimi sonunda görebildim. Masanın ayağından uzaklaşıp tamamen görüş açıma giren yarım insan boyundaki varlığı ilk başta bir cüce sanmıştım.

Ama koyu mor teni ve ardında dumandan silik izler bırakan hareketleriyle gördüğüm şey bir cindi. Tabii ki kafasında cin olduğuna dair bir tabela asılı değildi ama nasıl olduysa bunu anlamıştım.

Üstünde küçük siyah bir tulum, omzunda postacı çantası ve gözlerinin üstüne düşen şapkasıyla gerçekten de bir postacıya benziyordu.

"Özgünüm, kimsiniz?" dedim gayet sakin bir tavırla. Hâlâ normalde vereceğim dehşet dolu tepkilerimden eser yoktu. Sanırım Vhartlox'a

olan sonsuz güvenimden dolayı burada başıma kötü bir şey gelme olasılığını beynim elemişti.

"Postacı cin." *Hah, tam yerinde tespit!* "Bir kargonuz vardı efendim!"

"Kargo mu?"

"Evet, hanımefendi. Lütfen biraz hızlı olsak. Teslimat bekleyen çok sayıda adres var da. Malumunuz, taze cadılar şapkalarını ediniyorlar." Çantasını açtı. "Eh, şapka cinleri de dağıtıma giriyor."

Şapka cini demek... Şimdi taşlar yerli yerine oturmuştu. Bu Gwen'in bahsettiği görevli olmalıydı; sonradan gelip şapka cinimi yerleştirecek olanı.

"Şapkanız lütfen," dedi cin eliyle beni sandalyeden kışkışlarken.

Kalkıp masanın üstündeki şapkayı ona verdim. O da onu sandalyenin üstüne yerleştirdi. Elindeki listeden adımı bulup ona uyan kapsülü çantasından buldu ve yanında koca bir pense de çıkardı.

Kapsülü açıp içindeki ışıl ışıl parlayan zerreciği penseyle sıkıştırdı ve dikkatle şapkanın ucuna getirip bıraktı. Parçacığı anında yutan şapka, içinde oluşan parıltıyla bir abajura benzedi. Sönüp tekrar eski hâline gelince, cin şapkayı kafama takıp test etmemi istedi.

Dediğini yaptım. Neyle karşılaşacağımı ya da neyi test etmem gerektiğini bilmiyordum. Beynimin derinliklerinde bir ses yankılanırken dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı. Hem tiz hem pes olduğu için cinsiyetini çıkaramadığım sesin sahibi şapka cini olmalıydı. Şöyle diyerek başladı: **"Merhaba, Erin. Ben Figi. Görünüşe bakılırsa uzunca bir süre beraberiz."**

"Merhaba Figi. Sen... Şapka cinimsin, değil mi? Başımdaki şapkayla konuşuyorum."

Başımın içinde alaylı bir kahkaha yankılandı. **"Evet Erin. Tereddütlerini anlayabiliyorum. Az önce kafanın içinde ne varsa baktım. Çok zamanımı almadı. Sık sık sana zaten söylenen bilgileri tekrarladığını biliyorsun, değil mi? Salak bir kıza da benzemiyorsun oysaki ya da papağana."**

"Bu sence de biraz kaba olmadı mı?" dedim alınganlıkla.

"Dur bakalım. Daha yeni başlıyoruz." Sonra gönlümü almak istercesine ekledi. **"Ama aç bir beynin var. Öğrenmeye isteklisin. Buna yardım etmek için artık ben varım."**

"Bana nasıl yardım edeceğini hâlâ anlamış değilim."

"Şaşırdığım söylenemez." Homurdandı. **"Ben uyuyacağım. Şapkana adapte olmam için bu gerekli. Okul başlayana kadar beni uyandırma."**

Lafını esirgemeden konuşmuş ve gitmişti. *İyi uykular,* diye geçirdim içimden huysuzca. Ama bu sözler ona ulaşmamıştı bile.

Ayağını yere vurarak saatini kontrol eden postacı cin sonunda dikkatimi tekrar ona verdiğimi fark etti. Elindeki dosyaya tutturulmuş kâğıtları karıştırıp teslimat onay sayfasını açtı. "Biletiniz lütfen."

Bir an ona boş boş baktıktan sonra Gwen'in verdiği bileti kesemin ucuna iğnelediğimi hatırladım. Sık sık değişen kıyafetlerin cepleri artık bir seçenek olmadığı için boynuma astığım keseyi elime alıp bileti çektim.

Cin kırmızı diliyle bileti yalayıp damağını şapırdattı. Tadından gerçek olduğunu anlamış olmalı ki onaylayıcı mırıltılar eşliğinde onu bir pul gibi ismimin karşısındaki kutucuğa yapıştırdı. Dosyayı bana uzatıp bir imza istedi ve sonunda işi bitince aceleyle toparlandı. Odanın diğer ucuna bıraktığı bisiklete yürüdü ve sürerken silikleşen görüntüsüyle tamamen gözden kayboldu.

Bir enteresan deneyim daha... Gerinip üstümü değiştirdim ve yatağıma yattım. Bu sefer Bayan Çınar'ın verdiklerini kullanmayı unutmadığım için minnettardım. Çünkü deliksiz ve rüyasız bir uyku çekecektim.

Beni uyandıran, Fiona'nın aksine göğsüme çökmüş kiloluk bir ağırlık olmuştu. Gözlerimi açtığımda karşımda patilerini içeriye kıvırarak üstüme kurulmuş ve bir karış uzağımda beni izleyen bir kedi buldum. Bu tatlı tüy bulutuyla günüm aydınlanırken, onu kucağıma alıp yüzümü karnına gömdüm.

"Bianco. Dönmüşsün!"

Bir mırıltıyla karşılık verirken, kahkahalar atarak yataktan kalktım ve onun bileklerime dolanarak beni takip etmesine izin verdim. Dinç

ve tasasız hissediyordum. Çok uyumuş olamazdım ama kâbus görmediğim için uzun bir aradan sonra gerçekten dinlenmiştim.

Hazırlanıp ortak alana indiğimde Fiona'yla burun buruna geldik. Beni almaya gelmişti. Ve böylelikle kaldığımız yerden Vhartlox rutinimize devam ettik. Kahvaltıda alfabeyi öğrenme girişimimi duyan Fiona, kütüphaneden seviyeme uygun birkaç teorik kitap seçmeme yardım etti. Büyüler için biraz daha bekleyecektik anlaşılan. Ama benim için bunlar bile yeterliydi.

Öğlenin ilerleyen saatlerinde bizi boş boş dolanırken yakalayan profesörlerden biri, büyüyle arkasından uçurduğu kutuları Fiona'ya devretti ve onları Savaşçılar Birliğine götürmesini istedi.

Fiona parmaklarıyla bir orkestrayı yöneten şef gibi kutuları kendi hâkimiyetine alırken bana döndü. "Tatlım, istersen sen, ben gelene kadar oyalan. Belki biraz kitap karıştırırsın. Döndüğümde bahçelere iner yürürüz. Ne dersin?"

"Savaşçıların yanına gidiyorsun ve beni burada bırakacak kadar vicdansız mısın?" dedim espriyle. Vhartlox keyifliydi, eğlenceliydi de içinde neredeyse kimse yokken biraz can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Hep aynı insanları görüyor olmak bir yana, karşı cinsten kimseyi görmüyordum. Cadı Akademisine mi yoksa Katolik Kızlar Lisesine mi geçiş yapmıştım, belli değildi. Tamam, diğerleri kadar erkek düşkünü değildim ama hâlâ ergenliğinin doruğunda olan bir genç kızdım ne de olsa. Heyecan arıyordum.

Fiona kahkaha attı. "E tabii gel. Ama bir şey yapmıyorken orada olman fazla dikkat çekmez mi?"

"Belki henüz büyü yapamıyorum ama elim de iş görür," deyip bir kutuya uzandım.

Fiona pekâlâ dercesine kutuyu kucağıma bıraktı ve ağırlığı altında eğilip bükülmemi izledi. "Tamam," dedim teslim olurcasına. "Belki biraz büyü iyi olabilir."

Parmaklarıyla kutuyu hafifçe kaldırırmış gibi yaptı ve yer çekiminden kopmuş kutu, kollarımın arasında tüy kadar hafifledi. Göz ucuyla kutunun içindekilere baktım. Beyaz lateksten kıvrılıp katlanmış formsuz malzemelerden başka bir şey yoktu. "Ne ki bunlar? Ne diye oraya götürüyoruz?"

"Bunlar *eldivenler*," dedi Fiona. "Cadıların uşakları."

"Nasıl?" *Tamam, belki de Figi biraz haklı.*

"Eldivenler ne için kullanılır? Giyim için olanı değil, diğeri." Cevap beklemeden yanıtladı. "Elini kirli olan bir işe bulaştırmamak için. İşte bunlar da tam o amaca hizmet ediyor. Cadılar angarya işleri, güçlerine bir eldiven geçirip yaptırıyorlar gibi düşünebilirsin."

"Şimdiki angaryamız ne peki?"

Fiona heyecanlanmış gibi sesini tizleştirdi. "Savaşçı Birliğinin daveti. Sana bahsetmiştim; önce düellolar olur, sonra kalede rüya gibi bir balo. Yazın ev sahipleri savaşçılardır. Güz cadılarda, kış vampirler; bahar da perilerde. Vhartlox daha yakın ilişkilerde olduğu için hazırlıklarında Birliğe yardımcı oluyor."

Okulun ortadaki avlusundan aşağıya inen bir rampaya, oradan da görkemli bahçelere geçmiştik. Siyah tuğlalar kendine daha çok karga çekerken dışarıda neşeli kuş cıvıltıları ve çiçek esanslarıyla dolu yaz havası hâkimdi. Çeşmeler ve su yalakları yemyeşil çimler ve yabani çiçeklerle çevrelenmiş, okuldakinden çok farklı olmayan bir peyzaj mimarisiyle şekillendirilmişti. Üstü açık çardaklar, sarmaşıklarla kaplı geçitler ve kameriyeler bahçelerin ağaçlar dışında tek örtüsüydü.

Fiona bizi taş saksılar ve set şeklinde dikilmiş çiçek öbeklerinin arasından geçirip inanılmaz yükseklikteki duvarların önüne getirdi. Tabanı geniş, üstü dar duvarlar üzerinde yaratıkların ağzı gibi açılmış delikler yer alıyordu. Arkasından bahçedeki sessizliğin aksine çarpışma sesleri, bağırış çağırışlar ve savaş naraları yükseliyordu. Devasa duvarın devasa kapısı önünde durduğumuzda Fiona kapıyı tıklattı. Kapının gizli gözü aralandı ve ardındaki görevli bize ziyaret sebebimizi sordu. Fiona'nın cevaplaması üzerine kapılar ağır ağır içeri doğru açıldı.

Taş bir köprü dereye dönüşen hendeğin üstünden ileriye uzanıyordu. Parlak güneşi olduğu gibi yansıtan gri kesme taşlardan inşa edilmiş açık avlular, basamaklar gibi yükselerek kaleyi çepeçevre sarıyordu. Sanki onu ele geçirmiş ağaç mantarları gibilerdi. Üstlerinde oradan oraya seken, hamleleri savuşturan ve atağa geçen savaşçı gençler antrenman hâlindeydi.

Bir yılan gibi kıvrılarak ilerleyen, kimi yerlerinde merdivene dönüşüp sahanlıkları genişleyerek teraslara dönüşen yoldan ilerlemeye

başladık. Fiona hiç oralı olmasa da ben, birbirlerine vahşi hayvanlar gibi girişip iki ayrı yana savrulduktan hemen sonra yeniden atılan savaşçılardan gözümü alamıyordum. Çıplak göğüslerinden ter damlaları damlıyor, omuzları güneşten kızarıyor, gözlerini vahşi doğa belgesellerinde göreceğim türden bir hırs bürüyordu.

İçinde bulunduğumuz ortamdan yayılan maskulen enerji yukarılara çıktıkça, seyrelip yerini kibarlık ve nezakete bırakıyordu. Sıra sıra dizilmiş ve doğru reverans yapmayı öğrenen bir gruptan tut, bir nimfa tarafından vals dersi alan savaşçılara kadar herkes çeşitli centilmenlik eğitimleri alıyordu. Fiona yanından geçtiğimiz her sınıfla alakalı bilgiler veriyordu: *Dil büyüsüne rağmen* yabancı dil sınıfları, edebiyat sınıfları, el işi ve sanat sınıfları, dövüş hareketlerini havalı jestlerle taçlandırmayı öğreten şov sınıfları hatta daha etkili iltifat yapma sınıfları bile vardı.

Fiona *bunların savaşçılıkla ne alakası var* bakışlarıma istinaden konuştu. "Bu kışlada sadece savaşmayı değil, bir gönlü fethetmenin tüm inceliklerini de öğrenirler Erin. Bir savaşçının en büyük gayesi kendini bir cadıya adamaktır. Eğer ki bir cadı onu kabul eder ve kendine bağlarsa güçleri şimdi olduğundan katlarca fazla olur. Savaşçılar için aşk, *savaşmak için bir sebeptir.*"

Kalenin beşiklerinin altından geçerken yukarı çekilmiş demir ızgaraların ardında tekrar antrenman sesleri yükselmeye başlamıştı. Cadı Akademisinin aksine burası tüm kapasiteyle eğitime başlamıştı. "Peki, onlar okula neden daha erken başlıyorlar?"

"Erken başlamıyorlar. Henüz tatile girmediler bile. Savaşçı Birliği eğitimine baharda başlar ve kışın tatil verir. Akademiye göre dönemleri çapraz ilerler."

Eh, malum giysi kodları böyleyse kış onlar için verimli bir sezon olmazdı.

İç avluya gitgide yaklaşırken bağırış seslerinden birinin tanıdık olduğunu fark ettim. Çok az dökülmüş kelimeler beynimde öyle bir yer etmişti ki o olduğunu anında çıkarabiliyordum.

"Hadi Silverscythe! Sen bundan daha iyisin. Karşılık ver!" diyordu hırıltılı bir ses.

"Ben böyle iyiyim. Sağ ol," dedi soluk soluğa kalmış olmasına rağmen kontrollü bir sesle.

"Sürekli savunarak bir yere varamazsın. Karşı atağa geçmelisin." Şiddetli bir darbe sesi taş zeminde patladı. Cevap gelmedi. Onun yerine postalların zeminde çıkardığı gıcırtılı sesler konuştu ve tokuşup duran sopalar...

Açıklığa çıktık. Onu gördüm. Kamburlaşmış, primitif bir hayvan gibi elindeki uzun sopadan destek alarak sıyrılmaya çalışıyordu. Karşısından ondan yaşça büyük olan kıllı göğüslü adam, çok acımasız ve agresif bir şekilde saldırmaya devam ediyordu. İsabet ettirdiği her darbeyle didaktik bir söz söylüyordu.

"Bu cüsseyle savunmacı taktik izleyemezsin." Kaburgalarının altında gömülen sopa onu ileriye savururken bedeninin etrafında gümüşi bir hare oluştu ve geri kayboldu.

"Kaçmak için yeterince hızlı değilsin." Başka bir darbe omzuna gömülüp onu dizlerinin üstüne devirdi.

"Korkunun ecele faydası yok İan. Saldırmak zorundasın!" Havaya zıplayarak sırtına geçirdiği sopa, talaş ve kıymık parçalarına dönüşerek etrafa savruldu. Aynı anda görünür olmuş gümüş parıltıdan iç gıdıklayıcı bir çatırtı sesi yükseldi.

İan'ın ağzından pes bir çığlık koptu. Sırtı bana dönük olsa da titrediğini görebiliyordum. Antrenör ise onu daha fazla zorluyordu. "İşte silahsız kaldım. Artık hamleni yapmanın tam sırası!"

Bir süre sadece nefesini düzene sokmaya çabalayan İan sonunda bir şey yapmaya karar verdiğinde, denilenin aksine tek heceli basit bir söz sarf etti. "Pes!"

Sanki küfür etmiş gibi adam, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle silkindi. "Böyle bir olayın seni daha güçlü kılması gerekirdi Silverscythe, zayıf değil. Büyük bir hayal kırıklığı!" Uzaklaşıp yerdeki pelerinini omzuna alırken hâlâ söyleniyordu. "Bu hâlinle düellolarda ne halt yiyeceksin merak ediyorum."

Fiona ne diyeceğini bilemez hâldeyken ben farkında olmadan ona yaklaşmıştım. Bir şekilde teselli etmek istiyordum ama nedenini, nasılını ben de bilmiyordum.

Derin derin nefes alan İan, muhtemelen dışa vuramadığı öfkesini bir şekilde atmak istedi. Aniden elindeki sopayı koluna dolayıp bir bağırış eşliğinde savurdu. Yay çizerek dosdoğru bana gelen sopanın ardından macun benzeri gümüş bir iz yayılıyordu. Orada olduğumu fark etmesiyle kendini ucu ucuna durdurabildi.

Sopa ıslık çalarak tam kulağımın yanına asılı kaldı ve bir saniyelik beklemenin ardından arkasında bıraktığı gümüş ışık cam gibi parçalara ayrılarak ışıltılara ayrıştı. Şaşkınlık, gözlerindeki gri renginin beyaza yakın bir tona açılmasına neden olmuştu. En az onun kadar şaşırmış ve üstüne dehşete düşmüşken dudaklarımdan titrek bir nefes koyverdim.

"Ah," dedi afallamış bir şekilde. "Orada olduğunu görmedim."

Kısık bir sesle, "Benim hatam. Sessiz sedasız bir şekilde bu kadar yaklaşmamalıydım," diyebildim. Hâlâ anın etkisindeydim. Sonrasında elimde olmadan titremeye başladım.

İan derhâl duvar nişlerine yerleştirilmiş sürahi ve sazlık kupaya yöneldi. Telaşla içine su doldurdu ve bana uzattı. Suyu almaya yeltenirken, bıraktığım kutu yükselip Fiona'nın çevresinde uçuşan diğerlerinin arasına katıldı. *Lanet olsun!* Titreyen omuzlarımın ardından Fiona'ya baktım. Çarçabuk, "Ben bunları bırakıp geleyim Erin. Sen o sırada kendini toparlamaya bak," diyerek durumu kurtarmaya çalıştı ve yoluna devam edip beni İan'la yalnız bıraktı.

Kupayı dudaklarıma götürüp serin suyu yudumladım. Kalbim hâlâ göğsümü delecek gibi atıyordu. Sakinleşmem için beni taş basamaklara oturmaya davet eden İan, defalarca kez özür diledi.

"Sorun değil. Gerçekten," dedim kupanın içine bakarak.

Mahcubiyet, onu normalde mesafeli durmaya iten soğukluğundan alıkoymuştu. İyi olduğumdan emin olmak için neredeyse dibime sokulmuştu ve dizini bana dayadığından bihaberdi.

Şimdi bu kadar yakınımdayken göz ucuyla bile ona bakmaya çekiniyordum. Uzaktan bile bu kadar güzel görünüyorsa bu mesafede beni kör edebilirdi. Ama hissedebiliyordum. Beni teselli etmeye çalışsa dahi kendisi de nefes nefeseydi. Az önceki öfke patlamasının etkileri devam ediyor olmalıydı.

Yine de önceliği bendim. "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet," dedim içgüdüsel olarak gözlerimi ona çevirerek. Her ne kadar neyle karşılaşacağımı bilsem de yakışıklılığı, sesli yutkunmama neden olmuştu. "Sadece biraz korktum. O kadar."

"Gerçekten çok üzgünüm." Elini omzuma koydu. *Tanrım!* Tenimin altında cızırdayan yağ gibi anında sıçrayan kıvılcımları hissettim. Ama bu sefer yakmadı. Sadece içimi, kalbimde ısınabileceğini daha önce hiç tahmin etmediğim o yeri ısıttı. Göğsümde bir sızı hissettim. Boğazım düğümlendi. Böyle bir neden uğruna çok saçmaydı ama aniden bu hissin kutsallığına, benzersizliğine ağlama isteğiyle dolmuştum. Böylesini ilk defa tadıyorum. Bu kadar güçlüsünü ilk defa. O elin altına kıvrılmak, beni sarıp sarmalamasına izin vermek istiyordum. Şimdiki gibi olsun, kalbim hiç üşümesin...

Aptal bir hayaldi. "Üzülme," derkenki titreyen sesim gibi ya da İan'ın ne yaptığını fark ettiğinde elini kendine çekerkenki o ürkek hareketi gibi aptalcaydı. Eli gidince bir boşluğa bırakılmışım gibi tüm dengemin altüst olması da derinlerden gelen ama bu sefer tamamen farklı sebeplerden ötürü olan bu titreme de... Hepsi çok saçmaydı. Ama bir andı. İki andı, üçtü, dörttü... Bilmiyorum. Onda beni etkileyen şey her neyse sadece güzel görünüşü değildi. Hareketleriydi. Mimikleriydi. Sesinin tınısıydı. Kaçamak bakışlarla yakalamaya çalıştığım ve bunu neden yaptığımı bir türlü anlamadığım tüm detaylardı. O nedenle saçma olmayan bir şey söyledim. "Korku beni üzmez."

"Sadece biraz acelen vardır," dedi şimdi muzipleşmiş bir hâlde. Köprüdeki ilk karşılaşmamızı kast ediyordu. Tavernada konusunu açmamasından sonra o anı bir daha değineceğimizi hiç düşünmemiştim.

"O gün..." dedim durgun bir sesle. "Hesapta olmayan şeyler oldu."

"Ne gibi?" dedi ilgisiz bir şekilde alt bacağını saran futbolcularınkine benzer koruyucuları çözmeye girişirken. O kadar alakasız ama bir o kadar da yakındı ki bu hareketiyle. Sanki yer olmadığı için kibar bir şekilde masamda oturmayı teklif etmiş bir yabancıydı. Hani şu hesapta olmayan bir şekilde tatlı ve çekici olanlardan. İşinize bakıyormuş gibi görünüp göz ucuyla ne yaptığını görebilmek için fırsat kolladıklarınızdan...

Bir süre sustum ve kafamda türlü kelimeleri bir araya getirdim ama işin içinden çıkamadım. "O gün ne kadar kaldın Cadı Köprüsü'nde?" demeyi seçtim en sonunda.

"En can alıcı anları kaçırmayacak kadar," dedi hâlâ bana bakmamaya özen göstererek. Koruyucuyu çekiştirirken omuzları genişledi ve hafifçe bana sürttü. Sertti. Bir kayanın üstüne uzanmak bana hiç rahat görünmüyordu. Ama sanırım çocukluğum büyük bir bölümünü kaplayan devasa Totoro[46] yatağı hayallerimi, onu kaslı göğsüyle değişebilirdim. Sanırım bu gerçekten büyümeye başladığım anlamına geliyordu(!)."Sen miydin?" dedi sessizliğimi sürdürürken. "Senin yüzünden mi?"

Çok aniydi. Bıçağın şak diye boyuna dayanması gibi sözleri beni rehin almıştı. İrkilerek çekildim ama şimdi talepkâr bakışlarına yakalanmış, hepten çıkmaza girmiştim. Neydi gözlerinde saklı bu duygu? Meydan okuma, hırs, öfke? Hiçbiri. Yalvarıştı. Benim köprüde bulduğu o kız olmama ve gecenin ilerleyen saatlerinde yine aynı yerde gerçekleşen kanlı olaya karışmış *o kız* çıkmama ihtiyacı vardı. Fiona'nın anlattıklarından sonra daha netti. Beni yargılamıyordu. Aksine benimle bağ kurabileceği bir şey istiyordu. Benim de onun gibi birini neredeyse bile olsa *öldürecek olmamı* istiyordu.

Oysa ben o an için de olsa bu samimi duyguları değil, beni suçladığını anlamayı tercih etmiştim. Ve ben suçlanmaktan hiç hoşlanmazdım. Çocukça, hatta şımarık bir huydu. Suçlu ben olsam dahi kabul etmek yerine hırçınlaşırdım. Öyle de yaptım. "Ne demek senin yüzünden mi? Sen beni neyle suçladığını sanıyorsun?"

Sanki el kaldırmışım gibi hızla geri sindi. "Ben öyle demek istemedim. Yani, suçlamadım. Ben... Bilmiyorum. Sandım ki..." Derin bir nefesle duruşunu değiştirdi. "Baştan alalım mı? Batırdım bunu." Yüzünü ekşitip elini ensesindeki saçlarının arasından geçirdi. "Normalde böyle biri değilimdir."

"Nasıl?" dedim kendi kendime hiddetlendirdiğim öfke bir türlü durulmazken. Sonrasına *haddini aşan mı?* eklemeyi düşünüyordum ancak gözüm istemsiz bir şekilde çıplak göğsünden aşağı uzunca bir yol izleyen ter damlasını takılınca sözcükleri ve nasıl kullanıldığını unutuverdim. Damla, kaynatılmış deri destekli pantolonun kemer kısmında gözden kaybolurken de bastıran ateşle gözlerimi kaçırdım. Neyse ki o

46 Hayao Miyazaki'nin yazıp yönettiği 1988 yapımı Japon animasyon filmi olan Komşum Totoro'dan hayali bir karakter. Sonradan yapımcısı olan Studio Ghibli'nin maskotu olmuş ve türlü hediyelik eşyada kendini göstermiştir.

uzaklara dalmış ve az önce neye baktığını fark etmemişti bile. Hatta kinayeli olmasını amaçladığım sorumu ciddiye almış cevap veriyordu.

"Öfkesine hâkim olamayan. Olur olmadık sorular soran," dedi iç geçirir gibi. "Sadece, şu sıralar biraz gerginim."

Anlık bir merakla, belki de hâlâ hıncımı alamamış olmanın verdiği bir saldırganlıkla sormamam gereken bir şeyi sordum. "Geçen düelloda olanlarla mı alakalı bu gerginlik?" Sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesiyle aramızda esen soğuk rüzgârları hissettim. Tek bir cümle ve yine kabuğunun içine çekilmişti. Sanki bunu yaparken de beni yaka paça kapı dışarı etmişti. Gözleri onu ele veriyordu. Az önceki içten parıltısı gölgelenmiş, çenesi kasılıp o oyulmuş mermer şeklini almıştı.

"Biliyorsun," dedi donuk bir sesle.

"Biliyorum," diye onayladım az önce yaptığımdan hiç de keyif almadığımı fark ederek. Bir şekilde toparlamaya çalıştım. "Ama hikâyenin senin bakış açından apayrı bir boyutu olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Yargısız infaz edilmeye alışık olmalı ki şaşkınlığa uğradı. "Böyle mi düşünüyorsun cidden?"

Başımı salladım. "Anlatmak ister misin?"

"Neden yapayım bunu? Seni tanımıyorum bile."

"Bazen içini dökmek daha çok rahatlatır insanı. Bir şeyleri görmeni kolaylaştırır." Sonra sözlerimin ondan çok bana olduğunu fark edip duraksadım. "Aslına bakarsan, haklıydın. O gün, Cadı Köprüsü'nde olanlar benim yüzümdendi. Ben yaptım," diyerek başladım ve olanları olduğu gibi anlattım. Bu, bir tür güvence gibiydi onun için. Başta arkama sakladığım, kavga edince de bir barış bayrağı misali ona geri uzattığım küçük, tatlı bir oyuncaktı. Fakat bu oyuncağa yapboz gibi ekleyebileceğimiz yeni bir parçayla çıkagelmesini beklememiştim.

"O gün ben de garip bir fısıltı duyuyordum. Sen bana çarptığında ayaklarım beni kendiliğinden yürütüyordu. Sanki benim de orada olmam isteniyordu," dedi ağır ağır.

Bana, buna bir anlam bulmamı istercesine baktı ama benim midem bulanıyordu. Düşünmesi, anlamaya çalışması bile başımı döndürüyor-

du. Konuyu bir an önce değiştirmek umuduyla, "Şimdi sen anlat. Konuştuklarımız aramızda kalacak. Söz veriyorum," dedim bir çırpıda.

Sessiz kaldı. Bunu burada kapatıp kapatmamak arasında gidip geliyordu. Bir yandan da kendini borçlu hissediyor olmalı ki ansızın konuşmaya başladı. Ancak yeni konumuz da en az önceki kadar anlatması güç bir olayı ele alıyordu. Başta zorlansa da sonrasında nefes verir gibi, sanki bu zamana kadar nefesini hep tutmuş ve ilk defa şu an veriyormuş gibi sarf etti kelimeleri. "Sana orada olanları anlatmama gerek yok. Ben bana öğretileni yapıyor, öğrettikleri gibi dövüşüyordum. Her şey kontrolüm dışında gerçekleşti. Nasıl olduğunu anlamadım bile. Ama şimdi onu hissedebiliyorum. O günden sonraki her gün hissettiğim gibi, varlığını ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum."

Gözlerimin içine baktı. "Sanki siyah bir boşluk gibi beni kendine çekmek isteyen bir girdap... Öfkelendiğimde ya da üzüldüğümde oraya kaydığımı fark ediyorum. En çaresiz anlarımda beni o karşılıyor. En mutlu anlarımda ise sevincimi gölgeliyor. Ve ben kötüyken, olabileceklerden *korkuyorum.*"

Sesi puslandı. "Ben... Orada beni neyin beklediğini bilmiyorum."

I'm fallin'
In all the good times I find myself
longin' for change
And in the bad times I fear myself[47]

Lady Gaga & Bradley Cooper-Shallow

47 (İng.) Ben düşüyorum. Tüm iyi anlarımda, kendimi değişime hazır buluyorum. Ve kötü zamanlarımda... Kendimden korkuyorum.

II. BÖLÜM
YENİ GELENLER

Konuşmak ona iyi geldi mi, bilmiyorum ama bana gelmemişti. Sözleri aklımın bir köşesini sürekli kurcalıyor, varlıklarından bihaber olduğum düşüncelerin dibini kazıyıp zihnimi bulandırıyordu. Ve en kötüsü, en kötüsü de onları asıl şimdi fark etmemi sağlıyordu. Yıllarca ne olduğunu anlamlandırmaya çalıştığım o boşluğu ben de hissediyordum. Bunun için bir cinayet işlememe gerek yoktu. Bir kara delik gibiydi. İçini neyle doldurmaya çalışırsam çalışayım işe yaramıyordu. Eksik parçayı asla bulamıyordum ve oradan oraya savruluyordum.

Olabilecek her şeyi denemiştim. Benliğimde hissettiğim eksikliği kapatmaya çabalamıştım ama hepsi beni yarı yolda bırakmıştı. Şimdi sırada büyü vardı. Diğerleri bunun yanında koca bir hiç kalırdı ve bu sefer işe yaramasına o kadar ihtiyacım vardı ki... O bilinmez boşluk, varlığımı her geçen gün tüketiyordu. Ruhumun kuytu köşelerinde saklanan karanlık bir taraf da denebilirdi. Etkisi altına girdiğimde korkunç bir insan oluyordum; olmak istemediğim ya da olmaktan korktuğum biri. Ayırt edemiyordum.

Konuşmamızdan sonra köprüde olanlar sık sık aklıma gelir olmuştu. İlan'ın üstüne koyduğu bilgi beni daha allak bullak etmişti. Yumurtada beni kendine çeken bir şey vardı, İlan'ı kendine çeken bir şey vardı. Ama sadece ondaki bir şey miydi olanların sorumlusu? Yoksa bizde, benliğimizde büyüklüğünü henüz kavrayamadığımız bir sorun mu vardı? Sorun muydu bu peki? Tehlikeliydi ama sorun muydu? Sadece karanlıktı. Kalplerimizin derinliklerinde hissettiğimiz ve düşüncesi bile ürpermemize yeten bir karanlık.

Neden korkutuyordu beni bu kadar? Karanlık benim karanlığımsa bu kadar kötü olabilir miydi? En azından benim için... Ya da onun...

Neyse ki Fiona sayesinde kafamı dağıtacak pek çok şey yapma fırsatı buluyordum. İlk kitabımı gururla bitirdikten sonra alfabeyi en az Latin alfabesi kadar iyi okumaya başlamıştım ve açılışı yaptıktan sonra hızımı alamadım. Şikago'daki klostrofobik odamda, yeterli ışık almayan yatağımın üstünde bitirdiğim tonla kitap beni bugünlere hazırlamıştı. Bitmek bilmeyen bir ilgiyle bu dünyanın derinliklerini keşfediyordum. Kesişip inanılmaz bağlantılarla birbirine tutunan alakasız mitlerden, dünyanın önemli tarihi olaylarında cadıların katkıları ve bilinmeyen hikâyelerine kadar her şey vardı. Kendimi durduramıyordum. Fiona'nın beni gezdirmek üzere götürdüğü her yere kitaplarımı da alıyordum. En sonunda beni onlardan ayıramayacağını anlayan Fiona, ilgimi yalnızca büyüyle çekebileceğini fark etti ve kütüphanede birkaç eğitim girişiminde bulundu. Oradaki soluk benizli, göz altları yorgunluk halkalarıyla dolu olmasına rağmen içten bir neşeye sahip kütüphane görevlisi Aida, arada bize katılıyor ve Fiona'nın çabasını gözlerinde acımayla izliyordu.

Eh, büyü dediğiniz şeyin doğal bir dışavurum olduğu gibi çok karmaşık teknik detayları da vardı. Bir cadının kendi tekniğini oluşturması ve o yolda ilerlemesi de mümkündü ama bunun için büyüyle fazlasıyla haşır neşir olmalı ve tüm teknik esaslarını bilmeliydiniz. Bu aynı zamanda çok yoğun bir hayal gücü gerektiriyordu. Hâlihazırda büyünün %50'si hayaldi. Teknik her detayı doğru bir şekilde gerçekleştirsen dahi yapmak istediğin büyüyü hayal de edebilmeliydin. Kitaplarda sırf bunlar için imgesel düşünme egzersizleri vardı.

"Masaya bakın. Işığın üstüne vuruşunu, akarak ilerleyişini izleyin. Gözlerinizi kapatın ve oraya bir nesne koyun. Işığın onun üstünde ne gibi bir etkisi olduğunu tahmin edin. Gözünüzü açıp kontrol edin."

Vazodaki bir çiçeğin solup dökülüşü, fincandan süzülen buharın hareketleri, bir kuşun kanat çırpışları, kedinin patileri, kumaşın rüzgârda salınışı... Önce gerçek hayattan örnekler seçerek başlamak, sonra büyünün sınırları zorlayan gerçeklerini hayal ederek devam etmek gerekiyordu. Hayal edebilmenin öğretilmesi içler acısı bir durumdu. Çünkü bu yaşa kadar kimsenin böyle doğal ve bir o kadar da kolay bir şeyin eğitimini vermediğini, aksine hayal etmemizi de engelliklerini yüzüme çarpıyordu. Gerçek hayat, önümüze vurulan ketler ve bu ketleri vurmayı kendine görev edinmiş sığ insanlarla doluydu.

Ardından teknikler geliyordu. Teknik sayısı akılalmaz derece fazlaydı. Major büyüler için tüm vücudu yönlendirmek gerekiyorken daha küçük olanlar için el, bazen gözün bir kırpışı bile yetiyordu. Kimileri sadece bakarken yapılabiliyorken bazıları için uzun paragrafları sesli okumak gerekebiliyordu. Gerçekten çok yıldırıcı hareketler, dilin dönmediği kelimeler, seri bir şekilde birbirini takip eden kombinasyonlar vardı. Sanıldığı kadar kolay kesinlikle değildi. Ama bir kere tadını aldınız mı bırakamıyordunuz da.

Parmak uçlarından alevler çıkartmak, karışık bir desteyi sıralı hâle getirmek, masanın öbür ucundaki nesneyi tek bir hareketle avucuna çekebilmek... Bunlar büyüyle yapılabilecek en kolay şeylerdi ve bir sonraki için şevkle beklememi sağlıyordu. Artık *Hermione Granger*'ı[48] daha net anlayabiliyordum. Söz konusu büyüyken çok çalışıp çok öğrenmek ineklik değil, mucizelerin değerini bilmekti. O kadar iyi hissettiriyordu ki bağımlısı olunabilirdi.

Zaman bu şekilde akıp gidiyordu. Annemle aramızda saat farkı olmasına rağmen artık eskisinden daha fazla konuşuyorduk. Bu mesafe ve büyünün hayatımıza girişi, ikimizin arasındaki bağı güçlendirmişti. Annem saçmalık deyip gözünü devirdiği tüm mistik şeylerin gerçekliğini kabul etmiş, sonunda konuşabilecek tonla konumuz olmuştu. Hiç yoktan artık dinliyordu.

48 Harry Potter serisindeki kurgusal karakterlerden biri.

Okula her geçen gün daha çok alışıyordum. Fiona'nın tez canlılığı bir yere hep en dolambaçlı yoldan gitmemize neden oluyordu. Ama zamanla taşlar yerlerine oturmuş ve şatonun karmaşık düzenini anlamaya başlamıştım.

Sonunda heyecanlı gün gelip çatmıştı. Oryantasyon programının bir gece öncesiydi. Tamamı olmasa da cadıların büyük bir kısmı artık yeni sömestire başlamak için şatonun yolunu tutmuş olmalıydı. Ev sahibi gibi giyinmiş kuşanmış, Fiona'yla yatakhanenin ortak holündeki zımbalı koltukların üstünde oturmuş bekliyorduk. Ben artık alıştığım bileğimdeki zincirlerle oynarken Fiona bir şeyler mırıldanıyor ve parmaklarını küçük insancıklar gibi hareket ettiriyordu. Benden üç yaş büyük olduğu hâlde bu kadar çocuksu olabilmesine şaşıyordum.

Birden masanın altından cılız bir Sfenks kedisi[49] fırladı ve siyah, tüysüz başını Fiona'nın omzuna sürttü. "Bay Pıtırcık!" diye bağıran Fiona, kedisiyle oynaşmaya başladı. Pıtırcık dediğine aldanmamalı; kedisi - affedin ama -olabilecek en çirkin, en sevimsiz kedilerden biriydi.

Dışarıdaki gece sessizliğini F16'nın[50] uçuşuna benzer bir ses bozdu. Merakla karanlıktan başka hiçbir şeyin görünmediği cama yaklaştım. Aynı ses bir daha duyulurken heyecanla, "Fiona, geliyorlar mı?" diye sordum. Bir dahaki seste cama dayadığım yüzüm, yeşil bir ışıkla parladı. Sanki bir uçağın arkasında bıraktığı gaz bulutu gibi önümde fosforlu bir enerji bulutu havaya karışmadan öylece asılı kalmış, duruyordu. Ardından kırmızı ve mor izler karanlığı boyadı.

Fiona kahkaha atarak yanıma geldi ve eliyle ritim tuttu. "Sakin ol Erin. Şimdi bir curcuna kopacak burada. Onları izlerken erkenci olduğun için şükredeceksin."

Havada kalan enerji bulutları izleri, yeni gelen süpürgeli bir cadıyı aydınlattı. O, oradaki enerji bulutlarını dağıtıp, yerine lacivert boyarken arkasında başka süpürgeli cadılar da uçtu. Bunlar yeni döneme başlayan Vhartlox öğrencileriydi.

Fiona renkli bulutları işaret etti. "Bunlar ikinci ya da üçüncü yılında olan öğrencilere yol göstermesi için özellikle bırakılıyor. Biz zaten tek başımıza geldiğimiz için ne onlardan birini takip ettik ne de oluşturduk."

---

49 Sphynx, dünyadaki birkaç tüysüz kedi cinsinden biridir. Kökeni Kanada'dır. İsmini benzetildikleri Mısır piramitlerindeki sfenkslerden almışlardır.

50 Bir savaş uçağı.

Havada şimdiden bir bulamaca dönüşüp karman çorman toka yığınına benzemiş bulutları gösterdim. "Peki, curcuna derken bunu mu kastettin?"

"Hayır," dedi Fiona keyifle koltuğuna otururken. "O, cadılar odalarına yerleşmeye çalışırken başlıyor. Erin, anladığından emin değilim. Burası saatler içinde yüzlerce genç cadıyla dolup taşacak."

Hâlâ gözlerimi renkli enerji bulutlarından alamıyordum. "Ama madem bu kadar karmaşa oluyor neden onlar da bizim gibi Vhartlox'a erkenden gelmiyorlar?"

Fiona küçümsercesine güldü. "Ah, o küçük beceriksizlerin hiçbiri kabul günleri dışında Vhartlox'un yolunu bulamaz da ondan." Fiona gerçekten de gösterdiğinden yetenekli bir cadıydı.

"Peki," dedim yanına geri otururken. "Sen bu karmaşa sırasında ne yapmayı tercih edersin?"

Nereden çıkardığını bilmediğim işlemeli peçeteyi sehpaya açıp içindeki ay kurabiyelerini çıkardı. Elini sehpada gezdirirken iki fincan ve porselen çaydanlık, yoktan var olurcasına üstünde bitip tıngırdadı. Fiona gayet sakin bir şekilde çayları doldururken yememi işaret eden bir jestte bulundu. "Mutfaktan şunları ayırtmıştım. Saat biraz geç oldu ama bu akşam uyuyabileceğimizi sanmıyorum. O yüzden gel yiyip sohbet edelim ve onlar etrafımızda bir fırtına gibi eserken hepsini bir güzel çekiştirelim."

Kurabiyeyi elime alıp ağzıma götürürken beni durdurdu. "A-a-a, önce şapkanı başına geçir."

"Ama Figi hâlâ uyuyor. Ne gereği var ki?" dedim şapkama bakarak. Fiona şapkayı aldı ve başıma koydu. "Figi'yi dersler başlayana kadar uyandırma zaten. Kuluçka döneminde olmalı. Ama şapka, cadılar âleminde bir saygınlık göstergesidir. Cübben üstündeyken şapkan da kafanda olmalıdır."

"Dikkat ederim," dedim kenarlarından tutup kafama iyice otururken.

Dakikalar sonra Fiona'nın ne demek istediğini anlamıştım. Koltuk altlarında süpürgeleri dışında -afroz tozu sağ olsun- yüksüz olan cadılar içeriye akın etti. Doğrudan odasına çıkan, yorgunluklarını uzun süredir

görmedikleri arkadaşlarıyla hasret gidererek atan ya da yeni arkadaşlar edinip geçen yılı kavgalı bitirdiklerinin dedikodusunu yapan kalabalık sayesinde günlerdir in cin top oynayan yatakhane tıklım tıklım olmuştu. Daha bunun gibi yedi ana yatakhane olduğuna inanması güçtü.

Fiona kulağıma eğilip sürekli bir şeyler anlatırken kurabiyeyi boğazımdan aşağı kaydırabilmek için çayımı yudumluyor, göz ucuyla bahsettiği kişileri kesiyordum. Cadılar arasında çok arkadaşı olmayan biri için bu kadar fazla dedikodu biliyor olması gülünçtü.

Fiona anlayıp anlamadığıma dikkat etmeden konuştu da konuştu. Zaman su gibi akıp giderken son ay çöreğini de bittiğine inanamayarak mideye indirmiştim. Arada gelip bizimle konuşan ve Fiona'ya hâl hatır soran olmuştu ama bunlar bir elin parmağını geçmeyecek sayıdaydı. Arkadaşsız ve dışlanmış olduğundan üstü kapalı olsa da bahsetmişti ama bu kadarını beklememiştim. Onun gibi hayat dolu, neşeli ve eğlenceli biri nasıl böyle yalnız bırakılabilirdi ki?

Bana okuldaki ilk gecesinden bahsetmişti. Ailesinin ünü anladığım kadarıyla etrafındakileri kışkırtıyordu ve onda yakalayacak açık arıyorlardı. Fiona gibi biri de onlara istediklerinden fazlasını veriyordu. Dalga, alay, kötü söz; ellerinde ne varsa kızcağıza daha ilk gününden saldırmış, canını yakmaya çalışmışlardı. İşte o aynı gecede Fiona şatonun balkonlarından birine kaçıp, içli içli ağlarken bir peri kızı hıçkırıklarını duymuştu.

Gözyaşlarının sebebini öğrendikten sonra, tıpkı Fiona'nın bana da söylediği gibi, *"Ah, Fiona. Tanrıça aşkına, Vhartlox'taki ilk gecende hemen yatıp uyuyacağını sanmıyorsun herhâlde. Hem de gözlerinde bu yaşlarla. Gel seni bu gecelik kaçırayım. Bir kutlamaya gidiyorum. Bedenini hafifletecek bir büyü yaparsak seni oraya kadar taşıyabileceğimden eminim,"* demişti peri. Bu sözlerin sahibi Critza'dan başkası değildi ve dostlukları işte o gün, o şekilde başlamıştı. Bu jesti kafamda, onun için birkaç sempati kapısı açmıştı ama sadece arkadaşlığa gidebilecek kapılardı bunlar. Onun istediği gibi bir şey değil.

Fiona odasına gidip, oda arkadaşlarının yatağını bir porsuk yuvasına çevirmediğinden emin olmak istediğini söylediğinde ben de kendi odamın yolunu tutmuştum. Birlikte kalacağım cadının neye benzediğini, anlaşıp anlaşamayacağımızı merak etmekten de kendimi alamıyordum.

Merdivenlerden çıkarken Fiona'nın demek istediğini daha net anlayabilmiştim. Çıktığım ilk koridorda kapılardan biri dışa doğru patlayıp koridoru mor bir toz bulutu altında bıraktı. Bir sonrakinde kediler bir ordu gibi oradan oraya devasa bir yün yumağını kovalıyor ve bacaklarına dolandıkları cadıları devirip öfke dolu çığlıklara neden oluyorlardı. Benim katım en sakiniydi denebilirdi.

Fazla erken konuşmuştum. Odamın kapısına geldiğimde birisinin ritmik bir şekilde bir şeyler bağırdığını işittim. "Tan - rı- ça - senin - parça- ları - nı - ak - okya - nus - larda - yaksın! - Seni - öyle - bir - lanet - lerim - ki..."

Kapıyı tereddütle aralarken cübbesinin içinde boğulmuş bir kızın, önündeki huş ağacı sandığını öfkeyle tekmelediği gördüm. Her tekmede başka bir hece haykırıyordu.

Birden sandığın kapağı açıldı.İçinden tonlarca kıyafet dışarı püskürürken cadı kız ve olası oda arkadaşım bir küfür savurdu. Etrafa saçılmış kıyafetlerden benden yana düşmüş bir tanesini alıp silkeledim. "Şimdi içeri girersem beni de lanetlemezsin, değil mi?"

Kız irkilerek yerinde sıçradı ve bana döndü. Şapkasını çıkarıp attığı için kısa kesilmiş dağınık saçları açıktaydı ve gece mavisine boyanmıştı. Sevimli yuvarlak bir yüzü vardı. İlk defa bu kadar koyusunu gördüğüm mavi gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

Sinirden kızarmış yüzü izlendiğini fark edince hepten kırmızıya döndü. "Tanrıçam, tabii ki lanetlemem! Yani sanırım," dedi gergin bir kahkahayla. "Oda arkadaşım sen olabilir misin?"

"Tam üstüne bastın. Ben Erin," dedim aramızdaki mesafeyi kıyafetlere basmadan kapayıp elimi uzatırken. Soyadının buradaki önemini hâlâ tam kavrayamadığım için kısa bir bekleyişin ardından eklemem gerekti. "Handerson."

"Ben de Pitsy Pixiedust[51]." Mahcup bir gülümseme eşliğinde uzanıp elimi sıktı. "Ve dürüst olayım. Odanın en güzel tarafını kaptığını görünce biraz olsun lanetlemek istemiş olabilirim."

51 (İng.) Peri tozu.

Pitsy garip bir isimdi. Kendisi isminden daha garipti. Etrafa saçılan kıyafetlerini toplamak yerine kendini ortalarına atıp kol ve bacaklarını açıp kapaya bir *kıyafet meleği*[52] yapmıştı. Sonrasında da kıyafetler kendiliğinden ayaklanıp birbirlerini katlayıp dolaba yerleşmişlerdi. Söylediği üzere annesi, Pitsy'nin ne kadar dağınık ve üşengeç biri olduğunu bildiğinden tüm eşyalarını bu şekilde büyülemişti. Cadı annelerin tartışılır yöntemleri vardı.

Ailesinin soyadının aslında perilerle alakası yoktu; böyle demişti. Sadece köklü birer afroz tozu üreticileriydiler ve zamanında afroz tozunun adı *peri tozu*ydu. Tabii o zamanlar periler büyü toplumuna bu kadar dâhil olmuş yaratıklar değillerdi. Aslına bakarsanız isimleri peri bile değildi. Sadece birçok mitte geçen fiziksel özellikleri karşıladıkları için öyle denmesine karar verilmişti. Ve üretiminin kara kedilerden sağlandığı bu tozun isminin onları gücendireceği tahmin edilip değiştirilmişti.

Yoğun İngiliz aksanı yüzünden, Londra'nın dışında bir kasabada yaşadıklarını söylediğinde şaşırmamıştım. Buraya bizim geldiğimizden daha kısa sürede ulaşmışlardı. Bu da Avrupa'da bir yerde olduğumuz teorimi kanıtlıyordu ama nerede olduğumuz konusunda onun da net bir fikri yoktu.

Her şeyden önce matrak, eğlenceli biriydi. Kıkırdayarak başlayıp seni güldürene kadar kahkahalarını saklıyordu. Kendime engel olamayıp serbest bıraktığım kahkahalar yüzünden çoktan elimde kalın bir pug polaroidi destesi birikmeye başlamıştı. Bir tanesi konuşurken, sürekli salladığı kafasının tam tepesinde bitince onu oradan alana kadar canım çıkmıştı.

Sohbetimiz odanın dışından gelen dehşet dolu bir çığlıkla bölündü. Son zamanlarda çığlıklara karşı hassaslaştığımdan mıdır nedir, yüreğim ağzımda kapıya atıldım.

Pitsy ayaklanırken söyleniyordu. "Tanrıçam, yine mi başlıyoruz?"

Çığlık, dakika başı patlama ya da gümbürtü sesleriyle inleyen koridordan değil, bizim dairenin hemen içinden gelmişti. Karşı kapı ardına kadar açılmış, arkasından devrilme ve hışırtı sesleri geliyordu. Can havliyle kendini dışarı atmış siyahi kız kapı pervazından destek alıyor,

52 Kar meleğine gönderme. (Y.N.)

korkudan düşüp bayılacakmış gibi duruyordu. Yüzünde en az onun kadar hoşnutsuz bir ifadeyle başka biri onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Göründüğü kadar korkunç değil. Ben yeni geldiğimde de böyle oldu. Alışınca sakinleşiyor." Kahve buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. Çene üstünde küt kesilmiş kâküllü saçları çoğu insana gitmeyecekken onda aşırı havalı durmuştu. "Gel, o arada bir hava alalım istersen. İyi gelir." Sesindeki dingin tını, omuzlarına aldığı işlemeli siyah şalı ve dizlerinin hemen altında biten country[53] çizmeleri onda tuhaf bir hippi imajı yaratıyordu. Şapkası normal sivri uçlu cadı şapkaları gibi olmak yerine, şu son zamanlarda moda olan silindirik ve basık, sert şapkalardandı.

Siyahi kız korkudan kekeliyordu. "Bu-burada sakin olan biri varsa, o-o da sensin. Bir de... Şu zırdeli."

Sanki böyle çağırılmaya alışıkmış gibi odanın içindeki üçüncü cadı da kapıda göründü. "Sen kendine bak asıl. Bir insanla yeni tanıştığında çığlık atıp kaçmak yerine *merhaba* demen gerekir. Yani *bana anlatıldığı* kadarıyla böyle olmalı." Sesi öyle ruhsuz, yüzü öyle ifadeden yoksundu ki kaçtığı için siyahi kızı suçlayamazdım. Buna bir de aşırı karamsar giyimi ve başının iki yanından bir halat kadar ince örülmüş örgüleri eklenince bana Addams Ailesi'ndeki *Wednesday Addams* karakterini hatırlatmıştı. Tek farkı karşımda Asya şubesinin bulunmasıydı. Çekik gözlerinin şekline bakarak Japon olduğunu tahmin etmiştim.

"Odanın içinde o canavar varken nezaket kurallarına dikkat edemedim. Kusura bakma," diye tısladı kinayeyle.

"Canavar mı? Ne kabasın!" diye tersleyerek karşılık verdi o da. "Isırık, yolculuk yüzünden biraz huzursuz o kadar. Yarın daha uysal olacaktır."

Pitsy bu anı daha önce yaşadığını belli edercesine bilgi verdi. "Isırık, evcil hayvanı."

"Evcil mi?" deyip alayla gülmeye çalışan siyahi kız, daha çok boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bir panter. Kedi yerine kahrolası bir panter getirmiş!"

Şaşkınlıkla gözlerim büyürken odanın içinde dolanan karaltıyı gördüm. Şiddetle yutkundum. Büyük bir karaltıydı.

53 (İng.) Taşra kesimine verilen ad, tür.

Çekik gözlü kız, "O sıradan bir panter değil. Bir siyah jaguar. Geceleri ay ışığında beneklerini görebilirsiniz," dedi. Ardından ekledi. "Danışmanım kedigillerden olduğu için sorun çıkmayacağını söyledi."

"Peki, bunu tam olarak Isırık'ı görmeden önce mi yoksa sonra mı söyledi?" diye sordum kuşkuyla. Yanımdaki Pitsy kıkırdadı ama bu işin şakası yoktu.

Adını benim ağzımdan duyan panter, kapıda göründü ve diğer iki kızın ciyaklayarak bizim tarafımıza kaçışmasına neden oldu. Biraz irkilmiş olsam da beni o kadar korkutmamıştı. Daha çok büyülenmişçesine ona bakıyordum. Gerçekten de kocamandı. Özellikle Asyalı sahibinin küçücük bedeninin yanında o, dev gibi kalıyordu. Jilet keskinliğindeki pençeleri şimdilik patilerinin ardında gizli, sapsarı gözleri siyah kürkünün arasında ateş küreleri gibi parlıyordu.

"Korkmanıza gerek yok," dedi kız eliyle panterin başını okşarken. "Ben emretmediğim ya da tehlikede olmadığım sürece kimseye saldırmaz. Açlıktan ölüyor olsa bile."

"Ben olsam buna çok güvenmezdim. *Lütfen aç olmadığını söyle,*" dedi siyahi kız dehşetle sesi gitgide kısılırken.

Sanki buna cevap verir gibi panter üstümüze doğru gelmeye başladı. Koroya Pitsy'i de katıp ikinci bir çığlıkla odanın içine kaçarlarken ben yerimde donakalmış bir şekilde bekledim. Birincisi sahibi yanındayken beni parçalara ayıracağını sanmıyordum. İkincisi cidden ondan hâlâ korkmuyordum. Asıl korkarsam ona üstünlüğü verecek ve saldıracağı yoksa da o zaman saldıracakmış gibi hissediyordum. Ki bu nedenle sükûnetimi korumaya çabalıyordum.

Ama bana iyice yaklaşıp burnunu bacağıma sürttüğünde vücudumdaki her kas demeti, telleri patlayacak bir keman gibi gerildi. Gözlerim yuvalarından aşağıya kayıp onu izlemeye koyuldu. Sanki beni ısırıp ısırmayacağını sorgulamıyor da ne zaman ısıracağını kestirmeye çalışıyordum. Sonra panter şaşırtacak bir şey yaptı.Kendini önüme atıp ters döndü ve bacaklarını kendine çekip oyun yapmaya başladı.

Tereddütle eğilip onu sevmeye başlarken soran gözlerle sahibine baktım. Ama o da en az benim kadar afallamış görünüyordu. "İnanamıyorum," diye fısıldadı. "Seni... Sevdi."

Gözlerimi yere, sanki bir yırtıcı değil de şirinlik peşindeki bir ev kedisi gibi oyunlar yapan pantere indirdim. *Beni sevdi.*

Aklıma yine Cadı Köprüsü'nde olanlar geldi. Bana çekilen akreplerin fanustaki tıkırtısı, yılanın pembe dili... *Gecenin Yaratıkları.* Bu panterden daha gecesi yoktu ve beni sevmişti.

Yumurta. "*Anne...*" Karanlık şeylere bir yenisi daha eklenmiş ve midem bulanmaya başlamıştı. Tanrım, benim sorunum -evet bu kesinlikle bir sorundu- neydi?

Kendimi toparlamam uzun sürmedi. Pitsy kötü olduğumu fark edince, ortamı yumuşatıp odamızda bir tanışma partisi düzenlemeye karar vermişti. Zaten Isırık'tan korkanlar kulübü olarak neredeyse herkes içerideydi. Sakinleşmesi için panteri dışarıda bırakırken biz de odada boş yerlere yayılıp sohbet etmeye başlamıştık.

Oldukça sade bir partiydi. Pitsy annesinin gönderdiği bal kabaklı böreklerden verdi ve içecek olarak baş ucu sürahimdeki suyu içtik. Fiona sayesinde midem tıka basa doluydu. O nedenle börek teklifini geri çevirdim ve onların yerken gevşemesini ve konuşmanın gitgide daha çok açılmasını, akmasını seyre koyuldum.

Önce isimlerden ve geldiğimiz yerlerden başladık;

Freya Orleans' Witch[54], siyahi ve aşırı dramatik olanıydı. Kıvırcık saçları dizginlenemez bir şekilde kabarıktı. Kıvrıla kıvrıla dönen şapkasını bile başına oturtmakta zorlanıyordu. Berdea rengi olan yeşili, makyajından saçına kadar her yerde görebiliyordum. Dolgun, kıvrımlı hatları olan, hoş bir vücudu vardı. Ama kendisi *fazla kilolarıyla* hiç barışık değildi.

Soyadı anlaşılacağı üzere New Orleans'tan, bölgenin ilk yerleşik cadı ailesi olmalarından geliyordu. Bir bölge cadısı olmak büyük soyluluk göstergesiydi; özellikle cadılığın ve büyücülüğün en yoğun gerçekleştirildiği bir yerdeyseniz. Ama bu, ondaki beklentiyi iyice arttırmıştı. Ailesi büyük bir başarı ve şan abidesiydi. Kızlarından daha azını beklemiyorlardı. Ablası Vhartlox'tan ikincilikle mezun olduğunda bırakın tebriği, kaçırdığı birincilik için azarlanmıştı. "Senin başarın bu ufak pürüzü gölgede bırakacaktır tatlı Freya," diyen büyükannesi, anladı-

54 (İng.) Orleans cadısı.

ğım kadarıyla tam bir pislikti. Zaten yeterince heyecanlı yapısı olan kızcağızı, daha da büyük bir stres altına sokuyorlardı.

Çekik gözlü kızın ismi, Serene Heddohantâ'ydı[55] ve kendisinden daha ürpertici olamayacak bir soy isme sahipti. Hedefi tam ortadan tutturmuştum; gerçekten de Japon'du ve ismi İngilizce okunuşu olan 'Sirin' gibi değil de *Japonca okunuşuyla*[56] telaffuz ediliyordu. Görünüş olarak çok cılızdı. Pitsy'e göre bile fazla ince kalıyordu. Aç bırakılmış gibi değil de yemek yemesi gerektiğini sık sık unutuyormuş gibi. Böreği, ucundan tırtıklanmış bir şekilde hâlâ elinde duruyordu. Eliyse cansız bir yaprak gibi kucağına düşmüştü.

Bir cenazeye gidiyormuş gibi kapalı kıyafetler giyinmiş, açık kalan tenini de sargıya benzer bir bezle kapatmıştı. Bu hâliyle mumyayı andırıyor, şapkasına iliştirilmiş küçük bir hayvan kafatası ve kurumuş çiçekler ölümü çağrıştırıyordu. İşte! Buydu! Onunla ilgili *ölü* bir şey vardı. Sanki içinde insanlığa dair ya hiç var olmamış ya da solup gitmiş bir şeyler... Ruhsuz duruşu bunu desteklercesine asla değişmiyordu. Gözleri sık sık uzakta bir noktaya dalıyor ve biriyle konuşmaya başladığında bile o noktadan ayrılmadan, ufacık bir ifade kırıntısı bile göstermeden aynı şekilde durabiliyordu.

Hippi kız, Mila aralarında en normal olanıydı. Bu da zaten, benim gibi bir newborn olmasından kaynaklıydı. Onun hikâyesindeki en can alıcı nokta, buraya gelmeden önce kullandığı cadı/wicca temalı Instagram hesabının 300 bine yakın takipçisi olmasıydı. Hüzünle *rumuzcelestial_gal*'ı arkada bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu söylüyordu. Üstelik her bir köşesi büyü kokan bu okulda yakalayabileceği sayısız kare söz konusuyken... Ama yine de mutluydu. Yobaz görüşlü ailesinden, ona sosyal medyada gösterilen büyük ilgilinin başlıca sebebi olan başak tarlalarından, ter lekeli ekose gömlekleri ve içi gübre kokan pikaplarıyla taşralı oğlanlardan uzaklaşmak ona iyi gelmişti.

"Hepiniz mücevherlerinizi takmışsınız," dedim konuşacak bir konu bulmakta zorlanıyor gibi görünen kızlara.

Parmaklarındaki sayısız yüzükten de anlaşılaşacağı üzere bu işin uzmanı Freya hemen atıldı. "Sahi, seninki neden yok?"

55 (Jap.) Kelleavcısı.
56 Türkçeyle aynı. (Y.N.)

"Karakterime göre şekillenmesi için onu bir keseye koyduk. Okulun ilk gününe kadar üstümde taşımam gerekiyormuş."

Mila'nın kaşları kalktı. "Çok güzel parlıyor," demesiyle elim göğsümdeki keseye gitti. Bahsi geçer geçmez güçlü bir ışık yaymaya başlamıştı.

Serene gözlerini kısıp baktı. "İlk başta mücevherini kolundaki zincirler sanmıştım ama demek oradaymış. Yine de kolundaki şey neyse üstünden inanılmaz güçte bir büyü enerjisi yayılıyor."

"Ah, o mu?" dedim kolumdakini sanki ilk defa fark ediyormuş gibi sallayarak. "Sakarlık yapmamı engelleyen salak bir şey," diye geçiştirdim.

Sonrasında keseyi açmam için uzun bir ısrar sürecine girdik. Ben annemden huy edindiğim kuralcılıkla zamanı gelmeden katiyen açmayacağımı söylüyordum. Üstelik sıradan bir kristalden de bashetmiyorduk. Kesenin içindeki Ejderin Kalbi'ydi ve dönüşümündeki herhangi bir aksaklık bunu ele verebilirdi. Sonuç olarak merak üstün geldi ve açıp içeride neler döndüğüne bir göz atmaya karar verdim.

İçinden çıkan şeyde eksik bir yan görünmüyordu ama kamuflaj konusuna gelirsek öncesinden daha ortada bile beter denebilirdi. *Tanrım Diana!* Bu broş bir ejderhaya dönüşmüştü!

Broş yuvası, kanatları ve S çizen ince uzun bedeniyle mükemmel bir altlıktan ibaretti. Taşlar ise milyonlarca parçaya ayrışmış, kesilmiş ve cilalanmış bir görünümle yerlerine oturmuştu.

"Vay canına! Ama bu çok güzel," dedi Mila hayranlıkla.

"Bu, benimkilerin hepsinden daha güzel," diye sızlandı Freya parmaklarındaki yüzükleri birbirine çarparken.

Pitsy heyecanla el çırptı. "Taksana."

Ben de sabırsızlıkla broşu ters çevirdim ve arkasında bir iğne aradım fakat kendisinden eser yoktu. "İğnesini bulamıyorum. Sanırım tam hazır değilmiş," dedim omuzlarımı düşürerek.

Bunu yalanlamak istermiş gibi elimdeki broş titredi ve akılalmaz bir şekilde *silkindi*. Taşların bu parçalı hâli ve oturduğu yuvasının mekanizması eklem yerlerin bükülmesine olanak tanıyor, Ejderin Kalbi gerçek bir ejderha gibi hareket edebiliyordu.

Ejderha broş elimi eşeledikten sonra kanatlarını açıp havalandı ve odanın tavanına doğru uçtu. Bir an için kendini bir yere çarpıp tuzla buz edecek sandım ama broş havada süzülerek gerisin geri bana doğru alçaldı. Göğsüme konup kanatlarıyla kumaşı toplayarak tüneme pozisyonu aldı. Son bir *klik* sesi eşliğinde olduğu yere sabitlenip takılmış oldu.

Ben nutkum tutulmuş bir şekilde broşa bakarken Freya konuştu. "Hekate! Sanırım bu, uzun zamandan beri gördüğüm en havalı şeydi."

"Sanma, bence kesinlikle öyleydi," dedi Pitsy ağzı bir karış açık şekilde.

"Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım!" dedi Mila. Neyse ki aralarında eğlence anlayışı büyü üzerinden dönmeyen bir tek o vardı. O nedenle bu beni çok endişelendirmemişti. "Herkes bir sırrını paylaşsın. Hem birbirimizi daha yakından tanımamızı sağlar hem de aramızdaki ilişkiyi güçlendirir." *Ah hayır!* Bu kesinlikle kötü bir fikirdi.

Odaya çöken sessizliğe karşın yine kendisi konuştu. "Tamam, ben başlıyorum o hâlde. Burnumdaki kemerden o kadar hoşlanmıyordum ki sırf ailem estetik yaptırsın diye iki kez kırdım. Sonuç olarak ailem asla ameliyata sıcak bakmadı ve ben de burnumu kırdığımla kaldım. Sonrasında instagramda bu burnun beni ne kadar farklı kıldığını fark edince de estetiği bir daha aklıma getirmedim bile."

Tabii benim haricimde kimse estetik ve Instagram kelimelerini anlamadı ama Freya olayın ana fikrini anlamıştı ve gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Aslında ben de büyü gücüm ortaya çıkınca ilk iş bir büyü öğrendim: bir İllüzyon büyüsü. Yüzümdeki lekeleri saklamak için," diyen Freya, elini yüzünün önünde sallayınca büyü kalktı ve lekeler ortaya çıktı. İlk söylediğinde daha çok sivilce ya da güneş izleri gibi bir şey beklemiştim. Ama bahsettiği vitiligo[57] izleriydi. Yüzünün ortasında kümelenip simetrik dağılan, siyahi tenine tamamen tezat beyaz lekeler. Freya iç geçirerek sürdürdü. "Bir yanım izlerimi saklamak istiyor ama bir yanım da bunun çok yanlış olduğunu, kendimi ve doğamı kabullenmediğimi söylüyor."

"Freya," dedim anlayışla. "Bunu makyajla kapatmaya çalışan çok insan var dışarıda. O kadar doğal bir şey ki. Ama son zamanlarda bu izlerin ne kadar sanatsal olduğu, her lekenin aslında nasıl değerli olduğu anlaşılmaya başlandı. Hatta onlarca fotoğraf sanatçısı vitiligolu modeller kullandı, kullanıyor. Bu Mila'nın durumuyla aynı. Farklılıkların seni zayıf düşürmez, öne çıkarır."

Freya, bu ismi bilmemin şaşkınlığıyla bana baktı. "Adını biliyorsun. Cadılar buna başka bir isim vermişler: Ay lekeleri. Bunun aile genelinden olan bir şey olduğunu biliyorlar ve beyaz büyüsü kullanmamıza yoruyorlar. Bir siyahi olarak kendi şamanlarımızın izinden gitmemiz gerekirken Kelt büyüsü ve diğer beyaz disiplinleri kullandığımız için Tanrıça'nın bizi cezalandırdığını düşünüyorlar."

"Ama bu çok saçma!" diye itiraz etti Pitsy.

"Evet," dedi Freya. "Büyünün renkleri var ama bunlar siyah ya da beyaz değil. Büyü hepimiz için aynı büyü, güç aynı güç." İç geçirdi. "Vitiligo adını ilk defa, teyzemle bir insan doktora göründüğümüzde öğrendim. Bunun büyüyle alakası olan olmayan herkeste olabilen genetik bir hastalık olduğunu söyledi. Hatta ilerlemesini durdurmak için ilaç bile verdi. Ailemizdeki kadim ve yaşı geçkin cadılar şifacı yerine doktoru, iksir yerine ilacı tercih ettiğimizi duyunca deliye döndü. O gün bugündür bizimle konuşmuyorlar."

"Bazen zaman değişir. Ama akıl hiç değişmez. Uyum sağlamak herkesin yapabileceği bir şey değildir," dedi sesi uzaktan geliyor gibi

57 Dış derinin renk kaybına uğramasıyla oluşan beyaz lekelerle seyreden bir deri hastalığı olan vitiligo, bağışıklık sisteminin yanlış programlanarak, ciltte bulunan dost melanositlerin görevinin kısıtlanmasıyla ortaya çıkmaktadır.

çıkmış Serene. Freya bu sözlerden yola çıkarak içinde bir psikopat yatmadığı düşüncesine tutundu ve sordu. "Senin sırrın ne peki?"

Serene kemikli parmaklarını örgülerinden birine götürdü ve hızla çözmeye başladı. Ne çıkacağı beklentisiyle herkes nefesini tutarken ince saç tutamlarının içinden gri, metalik bir şey çıktı. "Saç örgülerimin arasına iğne ve bıçaklar saklıyorum."

Freya dehşetle haykırdı. "Ama neden?"

"Keskin objelerin sürekli ulaşabileceğim bir yerde olması beni rahatlatıyor." Sonra fısıldarcasına birkaç söz söyledi ama keskinleşmiş duyularımla onu duyabildim. *"Her güne bir çizgi."*

Yutkunarak kolunu ve bacaklarını saran sargılara baktım. *Ölü bir şey...*

Pitsy, sanki herkes bunu zaten anlamamış ya da yakında anlamayacakmış gibi ne kadar üşengeç olduğu *sırrını* verdi.

Sıra bana geçince ben de Mila gibi bilmeyecekleri birkaç kelime kullanıp bir şeyler saçmalayıp bu işten sıyrılmayı düşünüyordum. Oysa ağzımı açtığımda söylediklerim tamamen farklıydı. Belki de bir sır için aklımı kurcalarken benim için bile yeni olan bir tanesiyle karşılaşmıştım.

"Bazen rüyalar görüyorum; *bana ait olmayan rüyalar.* Belki de bu yüzden onlara kâbus diyorum. Çünkü asıl sahipleri olmadığım için," Kalbimdeki tanıdık çarpıntıyı durdurmak için elimi göğsüme dayadım.

"Beni korkutuyorlar."

12. BÖLÜM
MASA OYUNLARI

Fiona yanılmamıştı. Gerçekten de tüm gece uyumamış, o kadar da detayına inmemiz gerekmeyen konular hakkında konuşup durmuştuk. Mila'nın klişeleşmiş sır fikri gerçekten de işe yaramıştı. Bizi birbirimize pat diye yakınlaştırmamıştı ama daha kişisel konuları açmamız konusunda yol göstermişti. Çok geçmeden hepimiz yatağa toplanmış, diz dize, kol kola, sanki kaç yıllık arkadaşlar gibi bir rahatlıkla devam etmiştik sohbetimize.

Odalarımıza dağılıp da yatağımıza girerken yüzümde bu güzel gecenin tatlı tebessümü kalmıştı. Burası o kadar farklıydı ki... Yemeği ayrı lezzetliydi, havası ayrı kokuyordu, gülen ayrı gülüyor, ağlayan ayrı ağlıyordu; arkadaşlıklarıysa öyle yavan olanlardan değildi.

İçine büyü karışınca renkler koyulaşmış, insanlar aydınlanmıştı. Öyle hoştu ki bu his, bu doygunluk. Sanki evinde sürahide duran suyun litrelerle gideremeyeceği susuzluğu tek yudumla geçiren, serin bir çağlayandı burası. Azı bile yetiyordu ama hiç olmayacağı kadar çoktu aslında.

Kapı tıklatıldığında uykuya dalalı en fazla iki saat olmuş olmalıydı. Gözlerimi açmaya çalıştığımda feci bir batma, uykusuzluktan her yanımı kırgın hissediyordum. Ancak o son yüz sayfasına gelince freni patlamış araba gibi sonuna kadar giden kitaplar yok mu, beni böyle uykusuz günlere hazırlamışlardı. Annemin okul sabahları otobüsü kaçırmak üzere olduğumu haber veren bağırışı kulaklarımda çınlarken kendimi yataktan zorla kaldırmış ve kapıyı açmıştım. Gelen yatakhane sorumlusuydu - bu zamana kadar yüzünü bile görmemiştim - ve önce kahvaltıya inmemizi, ardından yeni akademik yılın, birinci sınıflara özel yapılacak toplantısı için orta holde buluşmamızı söylemişti. *Ah, doğru. Burası bir okuldu; yaz kampı değil.*

Pitsy ağlamaklı bir ses çıkarırken ben sadece yüzümü buruşturmakla yetindim ve gardırobuma gidip hazırlanmaya başladım. Ardından ortak banyoya inip bir enkazdan farksız görünüşümü toparlamaya çalıştım. *İki saat gibi bir sürede o yatakta ne yaşamış olabilirdim ki bu saçlar bu hâle gelmişti?* Geri geldiğimde Pitsy hâlâ bıraktığım hâldeydi. Yatağında döne döne mızmızlanıyor ve garip bir şekilde, kıyafetleri dolabından sıkkın bir şekilde çıkıp kendi kendilerini giydirmeye başlıyorlardı. Tanrım, bu kızın üşengeçliği çok ayrı bir seviyedeydi.

Az uyuyunca o anlık gelen enerjiyle birilerini beklemek zordu. "O zaman ben bir diğerlerine bakıyorum," diyerek kendimi dışarı attım. Tıklatmamla kapının açılması bir oldu. Serene ruhsuz yüz ifadesine daha korkunç bir ifade katmış göz altı torbalarıyla karşımda dikiliyordu. Ama hemen bir şey söylemek yerine bir süre yıldırıcı bakışlarıyla bana baktı. "Efendim?"

"Hazır mısınız, diyecektim," dedim bir anlık duraksamanın ardından.

"Hazırız," diye bağırdı şapkasını düzelten Freya odanın arka tarafından.

"Evet," dedi Mila büyük bir esnemeyle. "Ama yatağımla vedalaşmaya hazır değilim."

Freya Mila'yı da tutup kapıya doğru sürükledi ve tüm bu süreç boyunca Serene'in yatağı olduğunu düşündüğüm yatağı kaplamış bir şekilde uzanan jaguardan gözlerini ayırmadı. Anlaşılan Isırık'tan korkmaya devam ediyordu. Haksız da sayılmazdı.

Yakına gelince yüzüne İllüzyon büyüsünü yapmadığını fark ettim. "Freya, sanırım, şey," dedim gücendirmeden izlerini ima etmeye çalışarak. "Şeyi unutmuşsun."

Freya omuz silkti ve "Hayır, bir şey unutmadım," diyerek gülümsedi.

"Emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar," dedi gülümsemesini genişletirken. *İşte benim kızım!*

"İyi. Çünkü harika görünüyorsun."

Kahvaltı salonunu sivri uçlu şapka denizini takip ederek bulduk. Kimsenin yolu bildiği yoktu; Fiona'nın özel turuna katılmış ben de dâhil olmak üzere. Burayı ilk defa görüyordum. Geçen günlerde sadece iki kişi olduğumuz için profesörlerle birlikte yemiştik. Ama buranın göz korkutacak cinsten bir kalabalığı vardı.. Sanki yüzlerce cadının sohbetleri yüksek tavana akıyor, bir bulamaca dönüşüp kulağımıza patlıyordu. Belki de başımızı ağrıtarak çok yememize engel olmaya çalışıyorlardı. Maalesef beni durdurmak için bundan daha iyisine ihtiyaçları vardı, ben ve yeni rakibim Pitsy'i. Pitsy küçük cüssesine aldanmadan o kadar çok yiyordu ki kalkabilmek için ballı çörekleri zorla elinden almamız gerekti.

Orta hole olan yolculuğumuz ilkinden farklı olmadı. *Siyah tuğlalı yolu takip et!*[58] Hol geniş bir fuaye alanına dönüşüyordu. Bu kadar cadıyı içine alabilmesi için tasarlandığı belliydi. Beklerken yine aramızda bir konuşmaya daldık. Dün geceye rağmen hâlâ tonla malzememizin olması ilginçti.

O sırada gözlerim kalabalığın arasında göz alan bir yeşil renge takıldı ve midem burkuldu. Tanrım, bu oydu! Ejderin Kalbi'ni teslim edemeyeceğini anlayınca beni kaçırmaya kalkan kızlardan biriydi. O anki dehşetim damarlarıma şimdi öfke olarak karışıyordu ve ben öfkelendiğimde ısırmaktan korkmazdım.

Hışımla ona doğru ilerlerken diğerlerinin de şaşkınlıkla arkamdan takip ettiğini işittim. Konuşmayı aniden kesince bir sorun olduğunu anlamışlar, şimdi ne olduğu görmeye geliyorlardı. Zuzu arkası bana dönük, kendini sohbete o kadar kaptırmıştı ki profilini görüp o olduğuna emin olacak kadar yaklaşsam dahi beni fark etmedi. Bunun için üstüne atılmam, kolunu bir kepenk gibi kavrayıp kendime çekmem gerekmişti. Aniden yüz yüze gelince ifadesi şokla karışık bir hınca dönüştü ve refleks olarak kalkmış elinde yeşil alevler kaynamaya başladı. Bu bile bana geri adım attırmamıştı.

"Sen!" diye tısladım.

"Ben?" dedi önce dişlerinin arasından. Sonra çoktan tanıştığımızı kavradı ve yüzü yumuşayıp alaylı bir hâl aldı. "Bak şu işe! Küçük kız

58 Oz Büyücüsü kitabından ünlü bir alıntıya gönderme: (İng.) *Follow the yellow brick road.* (Y.N.)

okulun yolunu bulmuş. Ne o? Yarasa çocuğun seninle işi erken bitmiş anlaşılan. Hayret, vampirlerinkinin *uzun* sürdüğünü duymuştum."

Bu kadardı. Öfkemi dizginlemem artık mümkün değildi. Daha ben ne olduğunu anlamadan elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat indirmiştim. "Seni mahvederim. Seni doğduğuna pişman ederim sürtük!" İtiraf etmeliydim, hayatımda duyduğum en harika şaplak sesiydi holde inleyen. Oysa o bile yetmemişti. Hâlâ kontrol edemediğim sinirimden tir tir titremeye başlamıştım.

Zuzu şaşkınlıkla yanağını tutarken bir tepki bile vermemişti. Onun yerine arkasındaki arkadaşları şokla bir çığlık atabilmiş ve bizi ayırmak için öne atılmıştı. Tüm bu hengâmede ilgisi bize çekilmiş kalabalık, merakla çevremizde toplanmaya başlamıştı.

Zuzu'ysa yavaş yavaş kendine geliyor ve gözleri hırsla kısılıyordu. "Bu işe karışma Neftis!" dedi kavrulmuş tenli, sürme gözlü kıza; her bir kelimesinden öfke püskürterek. "Yoksa senin de sonun hiç iyi olmaz!" Sonra bana doğru yürüdü ve derin bir nefes aldı. "Sen kaşındın küçük böcek. Oynamak mı istiyorsun? Oynayalım!" Avuçları şimdi daha parlak yeşil alevlerle dolmuş ve bu sefer sadece avuçlarında kalmamıştı.

Ellerini üstüme savurdu ve ateş kabararak üstüme püskürdü. İşin aslı ne yapacağımı bilmiyordum. Bu kısmını hiç düşünmemiştim. Fiona beni cadılarla ters düşmenin ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda uyarmıştı ama onu görmenin bende nasıl bir nefret uyandıracağını tahmin edemezdim. Her şey benim kontrolüm dışında gerçekleşmişti.

Şimdi çaresizce bana ne yapacağını bilmediğim yeşil alevlerin akmasını seyrediyordum ki... Önümde parmaklarında yüzükler şıngırdayan bir el beliriverdi ve bana kalkan oldu. Kızarmaya başlamış ateş, havayı yaladı ve kendi içinde çalkalanarak söndü. Şaşkınlıkla bakakaldım. Hâlâ titreyen omzumu sıcak eliyle sıvazlayıp beni teskin etmeye çalışan Freya'dan başkası değildi.

İçimi istemsiz bir sevinç kapladı. *Yalnız değildim.* Buna inanamıyordum. İlk defa bu tarz bir şeyle yalnız başa çıkmak zorunda değildim. Normalde arkamda olduğunu söyleyen kızlar iş ikili bir dalaşmaya dönünce sus pus olur, asla renklerini belirtmeksizin izler; elleri olur da birbirimize girersek güzel birkaç görüntü yakalayabilsinler diye her an telefonlarına gitmek için tetikte dururdu. Ama hiçbiri, hayır, hiçbiri böyle durumda gelip *yanımda* durmazdı.

"Uzuri - Azfrân - Médula[59]," diye her bir ismi ağır ağır söyleyerek başladı. Zuzu'nun gerçek adının Uzuri olduğunu böylelikle öğrenmiş oldum. "Etrafa sataşarak eğitim yılına başlamak istediğine emin misin? Biliyorsun, ailenin itibarı böylesine zedelenmişken senin daha kaliteli bir imaj çizmen gerek." Freya'nın tiz ve isterik sesi nasılsa kendini toparlamış, şimdi nereden baksan Uzuri'ninki kadar iğneleyici ve kendinden emin duyuluyordu.

"Hıh, bunu sen mi söylüyorsun?" Uzuri hıncını alamamış olmanın verdiği sinirle, sözleri birbirine karıştırıyordu. "Zincire vurulup köle olarak satıldığı toprağı soyadı olarak sahiplenmek mi itibar?"

Freya alaylı bir kahkaha attı. "Bölge cadısı olma fırsatı olsa saygideğer ailen ilk atlayan olurdu. Hem insan evladının yazgısı bu. Bir şeyleri satarak ve alarak var olabiliyorlar. *Satıldığımız* topraklar bile zamanında başkasının *sattığı* topraklardı.[60]"

"Doğru. Ama büyü satılık değil. Öyle her şeyi de sahiplenemiyorsun. Beyaz büyüsünün size ne yaptığı ortada." Uzuri gözlerini bıçağı saplamak üzere olan bir katil gibi kıstı ve alayla süzdürdü. "Ne o? İllüzyon büyüsünü beceremedin mi küçük *inekcik*? Yoksa bir gram utanman da mı kalmadı? Herkesin içine bu palyaço hâlinle çıkabiliyorsan..."

Hayır! Bunu yapmış olamazdı. Bunu cidden söylemiş olamazdı. Gözlerim dehşetle Freya'nın yüzünü buldu; titremesini engellemek için birbirine bastırdığı dudakları ve dolan yaşlarla bir elmas gibi parlayan gözlerini... Birinin bu kadar çirkinleşebilmesini aklım almıyordu; bu kadar alçalabilmesini.

Ben ne diyeceğimi bilemezken Serene'nin donuk sesini duydum. "Birini dış görünüşüyle yaralamaya çalışmak, olabilecek en aciz şey. *Acınası.*"

Uzuri umursamaz bir hâlde omzunu silkip Freya'nın sonunda koyverip ağlamasını beklemeye koyuldu. Beni unutmuştu bile.

Ama Freya'ya ağlamadı. Hayır. Yapmacık bir gülümsemeyle ifadesini toparladı ve ağzını açtığında zehir saçıyordu. Doğru ya! İkisi de bir

59 (İsp.) Safranözü.

60 New Orleans (Nouvelle Orléans) 1803'te Fransa tarafından Amerika Birleşik Devletleri'ne satılmıştır.

Berdea cadısıydı. *Zehir onların işiydi.* "Uzuri, sen ve ilkel inançların yok mu? Gülünç duruma düşüyorsun, lütfen. Sonra kendimi cadı sosyetesine karşı sorumlu hissediyorum. *Ama satmak demiştik ya,* kadim büyük annen nasıl? Duyduğum kadarıyla aile yadigârlarını açık arttırmaya çıkarmışsınız. Annem kindar bir kadındır. Birkaç tanesini sırf gece ateşinde yakmak için aldığına şahit oldum. Hiç onaylamasam da asırlık eşyaların enerjisi ateşi öyle bir harladı ki..." Uzaklara bakıp, anı hayal ederek ya da ediyormuş gibi yaparak iç geçirdi. "Muhteşem bir görüntüydü."

Freya'nın söylediklerini tam olarak anlamamıştım ama Uzuri'yi küçük düşürdüğü ve kışkırttığı su götürmez bir gerçekti. Yüzü yine nefret dolu bir ifadeyle bükülürken saçları havalanmaya, çehresinde yeşil halkalar dönmeye başlamıştı.

Fakat bu sefer bir şey yapmaya fırsatı olmadı. Sonunda Vhartlox'un profesörlerinden biri, olaya müdahale etmek için yanımıza gelebilmişti. "Bu kadarı yeter Bayan Azfrân Médula!"

Uzuri'nin orta yaşlı profesörden korkusu olmasa ona da saldıracakmış gibi baksa da büyüyü dağıttı. Sonra olayın ne olduğuna dair bir sorgu başladı.

"Hayır Profesör, geçen bahar tatilinde Esilya Yeraltı Loncasında stajyerdim. O kadar. Şimdi staj bitti, okul başladı," diye savunuyordu Uzuri kendini.

"Bir dakika! Burada mı okuyorsun?" dedim şaşkınlıkla sesimi yükselterek.

"Morgana da öyle. Seni gördüğüne çok sevinecek," diyerek sinir zıplatıcı bir öpücük gönderdi.

Profesör hâlâ yanımızdan ayrılmadığı için yalnızca dudaklarımı oynatarak "Canınız cehenneme!" dedim.

Sonuç olarak hiçbir şey olmadı. Uzuri'nin Müdire'nin odasına düzenleyeceği kısa bir ziyaret dışında. Aniden bastıran adrenalin yavaş yavaş sistemimi terk ediyor ve bir yorgunluk bastırıyordu. Arkama, bu olanlardan sonra bir açıklama borçlu olduğum kızlara döndüm ve etkinlik başlamadan konuşacak sakin bir yer aramak üzere salonun kuytu köşelerine yol aldık.

Kürsü gibi öne çıkan merdiven sahanlığında dikilen Müdire Sisaundra, ilgiyle bizi izliyordu. Omuzları dik, tüm kadınsı hatlarını kucaklayan dökümlü kızıl cübbesi ve pürüzsüz kahve teniyle göz alıcıydı. Hole sessizlik çöktüğünde konuşmaya başladı. Ellerini büyülü bir mikrofon etkisi yaratan tırabzana dayamıştı. "Sevgili cadı adayları! Vhartlox Cadı Akademisine hoş geldiniz! Sizleri aramızda görmek, geleceğin güçlü kadınlarını bu çatı altında eğitecek olmak bizim için büyük bir onur. Emin ellerde olduğunuza hiçbir şüpheniz olmasın. Vhartlox'un bir akademi olması demek, eğitim kadromuzun farklı alanlarda yetkinliğe sahip çeşitli türlerden oluşan bir heyeti barındırması anlamına geliyor. Burada yalnızca cadı profesörleriniz değil birçok mistik ırktan hocanız olacak. Size bu sayede tarafsız ve geniş bir akademik altyapı sağlıyoruz. Bu, fark yaratan eğitimimizin en büyük mihenk taşını oluşturuyor.

Aynı zamanda köklü bir eğitime sahip olsak dahi olabildiğince esnek davranan bir okuluz. Özenle seçilip geliştirilmiş ders programınızdan tutun, sınıflarınızın mimari ve büyü akustiklerine kadar her alanda kişiye özel bir uyumluluk söz konusu. Burada tek tip bir eğitim ya da muamele yok. O nedenle bir rahatsızlığınız ya da eklemek istediğiniz herhangi bir şey varsa söylemekten çekinmeyin. Farklılıklarınız bu okulda değer görüyor. İçinizdeki cevheri olabilecek en parlak ve ışıltılı hâliyle açığa çıkarmak bizim görevimiz.

"Ama şimdilik onu bunu bir kenara bırakalım. Bunlarla ilgilenecek koca bir yılımız olacak. Bugün oryantasyon programınızın ilk günü ve aranızda kaynaşıp arkadaşlık kurabilmeniz için keyifli bir oyunla çıkageldik. Korkmayın. Kimse sizden büyü yapmanızı istemeyecek. Aksine bugünlük etrafınızda oluşan büyünün farkına varabilmenizi, bu büyüyü anlayıp kendi lehinize kullanabilmenizi istiyoruz. Profesörleriniz ve ben, bunun için özel bir kart oyunu hazırladık. Her kart kendi içinde ayrı bir oyun, bilmece ya da başlı başına bir büyü.

Bu bir sınav değil ama sırf rekabeti biraz olsun arttırmak için ucuna bir ödül koyduk. Üç saat içinde oyundan en çok puan toplayan galip gelir. Puanlama, kartlar üstünden yapılacak. Zorluk seviyesine göre Mavi kartlar 1, Kırmızı kartlar 5, Altın kartlar 10 puan. Ama bir kartı

seçmeden önce iyi düşünün. Çünkü o kartın oyununu ya başarıyla bitirecek ya da pes edeceksiniz. *Relunge*, diyerek oyundan kolaylıkla çekilebilirsiniz."

Müdire yanına çağırdığı, bizden birkaç yaş büyük olduğu görünüşünden anlaşılan kızın omzunu sıvazladı.

"Son olarak, bildiğiniz ya da öğreneceğiniz üzere ikinci yılınızda kız kardeşlik alımları başlayacak. Burada, Vhartlox'ta bir kız kardeşliğin size sağlayacağı sosyal ve akademik katkı yadsınamaz ölçüdedir. Eğer ki kafanızda onlardan birine üye olmak gibi bir düşünce varsa dikkat edin. Çünkü siz oyunlarla meşgulken onlar aranızda dolanıp sizi izleyecekler. Bu, istediğiniz kız kardeşliğin gözüne girmeniz için kaçırılmaz fırsat.

O hâlde daha fazla uzatmıyorum. Masa Oyunları başlasın. *Bonne chance!*[61]"

Müdire ellerini birbirine çarptı ve kuzey yönündeki devasa kapı ardına kadar açıldı. Heyecanla içeri doluştuğumuzda bizi gazinodan farksız bir alan karşıladı. Yüksek tavandan ihtişamlı avizeler aşağıya sarkıyor; duvarları işlemeli, kırmızı duvar halıları örtüyordu. Genişliğinden dolayı aslında bir balo odası olduğunu tahmin ettiğim salonda birbiri ardına yuvarlak masalar dizilmiş, üstündeki kartlarla kumarhane benzetmemi destekliyorlardı. Daha bize söylenmeden her masaya ayrılmış sandalye sayısından beş kişilik gruplara ayrılmamız gerektiğini anlamıştık. İçerisi saniyeler içinde cadıların uğultusuyla doldu. Herkes hangi gruba gireceğini, oyunun ne olduğunu ve ne yapacaklarını tartışıyordu.

"Neyse ki zaten beş kişiyiz," dedi Freya rahatladığını belli eden bir sesle.

"Bir dakika, bir dakika. Sizlerin yetenekli olup olmadığınız nerden bileceğim?" dedi Serene hepimizin kızgın bakışlarını üstüne çekerken. Sonrasında aksırıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Şakaydı."

"Sanırım az önce güldü," dedi Pitsy hem aklı karışmış hem etkilenmiş bir şekilde.

Serene yine aksırır gibi oldu. "Siz nasıl gülüyorsunuz ki?"

61 (Fr.) Bol şans.

"Dün gece defalarca yaptığımız gibi," dedi Mila şok içinde. "Ne yani, kahkahalarımızın gülmek olduğunu bilmiyordun da ne sanıyordun?"

Serene bir şeyi yeni anlamış gibi aydınlanma yaşadı. "Aslına bakarsanız, bir grup akıl hastasının arasına düştüm diye korkuyordum," dedi rahatlamayla.

Dünden beri Serene'ye hastalıklı bir takıntı geliştirmiş Pitsy, sanki dibimizde değilmiş gibi parmağıyla onu işaret ederek haykırdı.

"Bu kız *gerçekten* harika!"

Masamıza yerleştiğimizde -sandalyelerin birbirine uzaklığının da payı olmalı- üstümüze huzursuz bir sessizlik çöktü. Çevremizde onlardan fazlası olmayan detayları ve işlemeleri inceliyor, oyunun başlamasını bekliyorduk. Bekleyişimiz çok uzun sürmedi. Aramızda dolaşan görevliler, ellerimizi masaya düz bir şekilde koymamızı ve seans yapıyor gibi serçe parmaklarımızı birleştirerek tam bir yıldız oluşturmamızı istediler. Masanın kadife dokusu elimi kaşındırsa da dediklerini yaptık. Yıldızın tamamlanmasıyla bir şeyler olmaya başladı.

Sanki bir çark dişlisinin yerine oturması gibi bir hisle önce yerimize sabitlendik, ardından masayla birlikte dönmeye başladık. Bu, o sevimli ve kahkahalar atılacak dönüşlerden değildi. Karnında korkunç bir çekilme hissedeceğin ve gözlerini yumup bitmesini bekleyeceğin türden bir dönüştü. Oysa ben gözlerimi kapatmaya bile vakit bulamamıştım. Çevredeki her şeyin kayıp arkadaki sisin içinde kayboluşunu, tavanın yırtılıp kopuşunu, duvarlarınsa yaklaşıp yukarı doğru uzadığını görebilmiştim bu sayede; şatodan tamamen soyutlanmış bu izole noktaya gelişimize şahit olmuştum.

Başımı geriye yatırıp yukarı baktığımda, havada zeminiyle yerden kopup yükselmiş başka *boş* masalar gördüm. Alttan bakınca zemin kaplamasını taşıyan, birbirine çatılmış ahşap kadronlar çıplak bir şekilde görünüyordu. Koptuğu yerlerden kırmızı halı sarkmış bazı sandalyeler uca doğru sürüklenmişti.

Durduğumuzda huzursuz sessizliğin yerini daha ölü bir sessizlik ve heyecanla nefes alıp verişimiz almıştı.

"Keşke bizi böyle bir şeyin beklediğini de haber verselerdi," diye yüzünü ekşitti Freya.

"Muhtemelen yan masalardan kopya çekmemizi istemediler," dedi Serene sayıklamadan farksız bir şekilde. Bazen bize mi yoksa kendi kendine mi ya da daha kötüsü bizim göremediğimiz bir şeylere mi konuşuyordu, anlayamıyordum.

"Bakın," dedi Pitsy masanın ortasında duran desteyi işaret ederek. "Bu yeni."

"Ne yapacağız?" sorusu takiben Mila'dan geldi.

Sanki yanıtlar gibi destenin üstünden beş kart havaya uçuştu. Birisi çok yakınına gelmiş ve var gücüyle üflemişti âdeta. Kartlar havada helezonlar çizerek dolandı ve masaya, her birimizin önüne bir kart gelecek şekilde ayrılarak geri kondu. Üç mavi, bir kırmızı, bir de altın kart vardı.

"Bir kart seçeceğiz," dedim önümdeki kırmızı karta bakarak. "Ama hangisi?" Gözlerim önce diğer kartlar arasında, sonra kartların önüne geldiği yüzler arasında gezindi. Kimseden ses seda çıkmıyordu.

Sonunda dayanamayan Pitsy, önündeki mavi kartı çekip açtı. "Bir yerden başlamamız gerekiyor, değil mi?"

Kartın altında basit bir bilmece vardı. Ama cevabını her vermeye kalkıştığımızda dudaklarımız birbirine yapışıyor, çenemiz kitleniyor ya da dilimiz dönmüyordu. Dakikalar boyunca bir sorunun cevabını nasıl vereceğimizi düşündük. En sonunda Freya sorunun cevabının içinde hecelendiğini fark etti ve karttaki diğer kelimeleri kazıyarak cevabı vermiş olduk. Kart elimizde toza ayrışıp yok olurken yanımızda beliren tahtada puan çizelgesi oluşmaya başladı.

Bir mavi kartı daha çözünce risk alıp kırmızı kartı açmaya karar verdik. Kartın üstünde basit bir merdiven çiziminden başka bir şey yoktu ve o ipucu da saniyeler içinde elimden kayıp üstümüzdeki masaya doğru yükselip gözden kayboldu.

"Oraya çıkmamızı istiyor," dedi Serene yorgun bakışlarının ardından.

"Ben bir merdiven göremiyorum," diyerek yerinden kalktı Freya.

"Etrafında olan her şeyi gördüğünü mü sanıyorsun?"

"Hayır. Ama..."

"O zaman bir merdiven görmediğin, olmadığı anlamına gelmez."

"Ben yok dem..."

"Kastettin."

"Konuşmama..."

"Hayır, izin vermeyeceğim. Bu bilmecenin sözle çözüleceğini sanmıyorum."

"Sana sormayaca..."

"Çok konuşuyorsun. Ve sesin giderek tizleşiyormuş gibi geliyor. Bazen kulaklarıma bıçak saplamak istiyorum. Ki inan bunu geceleri çığlık taşlarıyla uyuyan biri olarak söylüyorum."

Her ne kadar Serene ve Freya'nın atışmasını izlemekten suçlu bir şekilde zevk alsam da Serene haklıydı. Bana büyü öğretirken, "Görünen gösterilendir," demişti Fiona sesinde didaktik bir tonla. Yapmamız gereken buydu. Gösterilmeyeni bulmaktı.

Bana öğrettiği o basit yönteme başvurdum: Gözlerini kıs. Hiçbir şeye odaklanmaya çalış. Ağır ağır, acele etmeden tara görüntüyü. Çizimle uğraşan Carmen de zamanında bana aynısını resimde açık-koyu dengesini görebilmem için göstermişti. Onu hatırlamak yüzümde buruk bir tebessüm yeşertti.

Kısık gözlerimle sağ yanımda bir güneş gibi parlayan ışığı görebiliyordum şimdi. Sarmal şekline bakılırsa basamaklar gibi dizilip yukarıdaki zemine çıkıyorlardı. Gözlerimi kırpıştırıp aniden bastıran baş dönmemin geçmesini bekledim. Sık sık alıştırmasını yapsam da hâlâ beni zorluyordu. Sonra teorimi denemek için oraya gittim ve havayı yokladım. Ellerim ve dizim bir şeye çarpınca ışıktan platformlar önümde şekillendi ve merdiveni açığa çıkarmış oldu.

Hâlâ laf dalaşına devam eden Freya ve Serene'nin sesi kesilirken onlara döndüm. Yüzümde bilmiş bir ifade, basamaklardan birine dayanarak göz kırptım. "Evet. Bu bilmece sözle çözülmüyormuş."

Yukarıya çıkışımız olaysız oldu. İki el daha mavi kart oynadık ama maalesef bu masada mavi kart sayısı daha azdı. Bir kırmızı kart açtık. Klasik bir, 3 bardak 1 bilye oyunuydu. Ama bilyeyi bulmak kesinlikle imkânsızdı. Bardaklar bazen çok hızlı dönüyor, takip etmesi imkân-

sız bir hâle geliyordu. Yavaş döndüğündeyse bizimle oyun oynuyordu. İçinde olması gereken bardaktan bir bardak dolusu ama farklı renklerde bilyeler çıkıyor ya da üç bardak da boş oluyordu. Bazense nispet yapar gibi bilye bardağın üstünde beliriveriyordu ama bardağa dokununca ortadan kayboluyordu. Freya oyunu çözemese sinir krizine girmem an meselesiydi. İşin aslı oyunu kandırmaktı. Rastgele bir bardağı çeken Freya ufak bir illüzyonla bardağı bilyeye dönüştürdü ve masaya geri bıraktı. Ve işte bu kadardı. Şimdi de kaybol bakalım *aptal bilye!*

Sıradaki kırmızı kartta daha kolay bir oyun vardı ama geçen sefer üç kartla masa değişmişken dördüncü kartta da diğer masaya geçemedik. Altını açmak zorundaydık ve açtığımızda bizi yepyeni bir sürpriz bekliyordu.

Kartın diğer yüzü tamamen siyahtı ve birkaç saniye baktıktan sonra karttaki siyah akmaya başladı. Gözlerimizdeki görüntüsü kanıyor, masaya değil de çevreye yayılıyordu. Kısa sürede görüşüm tamamen gitmiş, kendimi sonsuz bir karanlığın içinde bulmuştum. Bunu en sakin karşılayan ben ve Serene olmuştuk.

Freya her zamanki gibi fazla dramatikti ama Mila … Mila tamamen ayrı bir konuydu. Önce boğuk bir çığlık attı, sonrasında telaştan sandalyesini devirerek - görmemize gerek yoktu, gürültüsünü hepimiz duymuştuk- masadan kalktı. "Hayır, hayır yapamam!" dedi can havliyle.

Freya kendi korkusunu unutmuş bir şekilde sordu. "Ne oldu Mills? Tamam, korkunç ama o kadar da değil. Tıpkı Isırık gibi, bir süre sonra alışıyorsun," diye teskin etmeye çalıştı. Kendi korkusunu unutsa da asla sesinden gitmeyen evham hâlâ hissediliyordu.

Pitsy kıkırdadı ama Mila gülmüyordu. "Iı, şey. Ben gözlerimi ve görebilmeyi seviyorum ya."

"Biz de şu hâlimize bayılmıyoruz hani," dedim görmeyen gözlerimi devirerek.

"Kuzum, sanırım bende bir tür körlük fobisi var. Cidden, bu oyun her neyse ben dışında kalsam daha iyi olacak," dedi lafları geveleyerek.

Freya hâlâ ikna etmeye çalışıyordu. "Saçmalama Mila. Okulun, daha *dersler başlamadan* bizi kör edeceğini düşünmüyorsun herhâlde." *Tabii,* dersler başladıktan sonra sonuna kadar haklarıydı!

"Bu seferkini oynamasam olmaz mı? Söz, diğerlerine kaldığı yerden devam edeceğim."

"Bu bir takım oyunu. Öyle istediğin oyunda kenarda beklenebileceğini sanmıyorum," dedi Pitsy kuşkuyla.

"Hiç yoktan denesek. Olmuyorsa ben tek başıma pes edebilirim," diye diretti Mila.

"Tek başına pes edemezsin. Eğer ki sen pes edersen hepimizi kendinle birlikte diskalifiye edersin," diye uyardı Serene. "Sakın diyeyim! Şu kız kardeşliklere girmek istiyorum. Daha önce hiç *kız kardeşim* olmadı. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

Sanırım kız kardeşliklerin nasıl işlediğini henüz bilmiyordu. Şimdi olayı anlatıp hevesini kırmayacaktım. Ama sonrasında bir ara çıtlatmayı aklımın bir köşesine not aldım.

Sıkılmıştım ve görüşüm olmadan geçirdiğim her fazladan dakikada sinir katsayım artıyordu. Biz böyle saçma bir şey hakkında tartışırken zaman akıp gidiyordu ve kabul etsek ya da etmesek de bu oyun süreliydi. "Tamam, neyse o zaman. Tercih senin Mila. İster oynarsın ister oynamazsın. Biz işimize odaklanalım."

Sonuç; Mila mızmız bir çocuk gibi oyuna katılmadı ve geç de olsa oyunun üstesinden geldik. Oyun yine merdivende olduğu gibi büyüyü fark etmek üstüne kuruluydu. Bu sefer görüşle değil hissederek algılamak gerekiyordu. Büyünün bir hava akıntısı ya da sürtünen bir kedinin tüyleri gibi üstümüzde gezinişinden yola çıkmış ve masanın üzerindeki burguları, garip titreşimleri takip ederek bir anahtar bulmuştuk.

Anahtara ilk dokunan kişi olan Pitsy, elektrik kesilince ışıkların geldiğini haber veriyormuşçasına tekrar görebildiğini söyledi. Ben onlara ihtiyacım kalmayınca sımsıkı yumduğum gözlerimi kırpıştırırken her şeyi bıraktığım gibi buldum. Bir tek Pitsy elindeki anahtarı izliyor, tırnaklarını kemiren Mila yerde oturmuş yüzümdeki ifadeden tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Bir tepkim yoktu. Yaptığının kapris olduğunu düşünüyordum ama bir oyun için kim onu suçlayabilirdi ki? Doğruluk ve cesaret oynarken beni birini öpmeye zorladıklarında ben de hiç düşünmeden oynamayı bırakırdım. Sorun şuydu ki *kimse onu birini öpmeye zorlamamıştı.*

Anahtar üstüne epey bir teorimiz vardı ama hiçbirinde haklı çıkmadık. Üstünde bulunduğumuz zemin durup dururken yükselip bizi yeni platforma taşıdı. Ama şimdi şöyle bir sorun vardı. Masadaki sandalyelerden biri eksikti. Bunu fark etmesi biraz süren Mila, duruma bozuldu. "Neden benim yerim gitmiş ki şimdi?"

"Sanırım son aşamada dâhil olmadığın için oyun seni dışarı attı," dedi Serene kurulduğu yerden.

"Ne? Ama bu haksızlık! Ben de devam etmek istiyorum," diye sızlandı Mila.

"Asıl devam etseydin haksızlık olurdu. Bu senin keyfine kalan bir şey değil. Burada bir takım söz konusu. Uymayacaksan dışta kalman en mantıklısı." Serene her zamanki gibi acımasızdı.

"Ama..." dedi Mila. Sonra omuzlarını düşürdü ve hüzünle başını salladı. "Peki." Herkes masada yerini alınca da üstünde durduğu platform onu gerisin geri aşağı indirdi ve dördümüz yalnız kalmış olduk.

Freya gibi duruma içerlediğim söylenemezdi. Arkadaşlık tabii ki önemliydi ama körü körüne her şeyi hoşgörüyle karışlamak da değildi. Eğer kapris yapacaksa sonuçlarına da katlanmalıydı.

Bir süre daha anahtardan bir şeyler çıkmasını bekledik ama yeni kartlar farklı oyunlara dönüşürken kendini kısa sürede bize unuttturmuştu. Zaman geçtikçe yanımızdaki skor tahtası çentiklerle doluyor ve gitgide kafam bulanmaya başlıyordu. Sona kalan -bu sefer iki- altın karttan birini açtığımızda anahtarın ne için olduğunu öğrenmiş olduk. Kartın arka yüzünde *açık* yazıyordu.

Sonra bir anda ters döndü ve dükkân kapısındaki tabelalar gibi *kapalı* yazan yüzü açığa çıktı. Sert bir kilitlenme sesi duyduk ve hemen sonrasında sandalyeler bizi üstünden atıp masaya ters bir şekilde döndü. Basbayağı dükkân kapanmıştı. Ve dahası vardı. *Hoooooop!* Bir anda platform da o kart gibi tersine döndü ve baş aşağı sallanmaya başladık. Hiçbir şey düşmüyordu ama yerçekimi kesinlikle yön değiştirmişti. *Evet Erin, al işte canlanmak için fırsat.*

Altın kartın üstünde şimdi bir anahtar deliği vardı ve yere sıçramıştı. Bu oyun da böyleydi. Anahtar deliğini kovala. Kovaladık. Küçücük çocuklar gibi bir kartın peşinden, hem de baş aşağı koşturduk durduk.

Son masaya gelmiştik. Üstümüzde daha fazla platform yoktu. Bu masadaki tüm kartlar altındı ve inanamasak da dördünü çözmüştük. Bir ortada duran son karta bir de tahtadaki sayısız çiziğe baktım. Süremizin bizi buraya kadar idare etmesine inanamıyordum. Herkes bitap düşmüş, son kartla uğraşıp uğraşmamak konusunda kararsızdı. Lanet olsun ki bu masada bir şeyleri abartmayı seven dört cadı oturuyordu. Tabii ki süre kaldı mı kalmadı mı diye düşünülmeden o kart da açıldı.

Sol taraftan bir metal şıngırtısı geldi. O yöne döndüm ve elinde uzunca bir mızrak tutan, sade gümüş zırhlı ve altın pelerinli bir muhafızla karşılaştım. Aynı ses diğer taraftan da geldi ve başka bir muhafızın daha yerini aldığını gördüm. Kartın arkasında kısa bir bilmece daha yazıyordu.

Karşınızda birebir aynı iki muhafız var. Biri sadece yalan söylüyor, diğeriyse sadece doğruyu. Arkalarında iki kapı var; biri ölüme gidiyor, diğeriyse çıkışa. Sadece bir soru hakkınız var. O nedenle sorunuzu bilgece seçin.

"Evet. Burada bitiriyoruz sanırım," dedi Pitsy esneyerek.

"Elimizde çok az bilgi ve yalnızca bir soru hakkı var," diye onayladı Serene.

Kafamı kaldırıp baktığımda kapıların da muhafızların arkasında belirdiğini fark ettim. Bu görüntü bana bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden? Sonra dank etti. "Aslında..." dedim düşünceli düşünceli. "Sanırım ben cevabı biliyorum."

Freya imayla kaşını kaldırdı. "Seni hep grubun güzeli ya da kendine güveneni olarak düşünmüştüm. Ama böyle bir bilmeceyi bu kadar kısa sürede çözebiliyorsan dahi olmalısın."

Serene mırıldanır gibi karşılık verdi. "Ben de seni grubun bir şeyi olarak düşünmek isterdim ama düzgün bir vasfını göremedik henüz."

"Duydum," dedi Freya sesi yine tizleşirken.

"Aslında kısa falan değil. Ben bu soruyu bir filmde gördüm ama asla cevaplanmadı. Sonrasında üstüne üç gün aralıksız düşünüp öyle bulmuştum," dedim aptallığımı hatırlarken. "Sonra bunun çok klişe

bir soru olduğunu, cevabının internetin her köşesinde yazılı olduğunu fark ettim."

Ve cevap hâlâ aklıma gelmiyordu.

Kafamı kaldırıp yüzlerindeki soru ifadesine baktım. Tabii, Mila da olmayınca film, internet; bunlar bilinmeyenler bölgesine giriyordu. Boş verin, dercesine elimi salladım. *Bırakın deli konuşsun dursun.*

O sırada soldaki kapının zangırdadığını duydum ve heyecanla kafamı çevirip o yana baktım. Kapı olduğundan farksız bir şekilde duruyordu. Bildiğim kadarıyla bu bilmecede doğru cevap hakkında en ufak bir ipucu bile olamazdı. "Siz de duydunuz mu?" diye sordum tereddütle.

"Neyi?" dedi Freya deli şüphesini güçlendirirken.

"Hiçbir şeyi!"

Odaklanmaya çalıştım. Soru... Cevap... Neydi şu cevap? Sorunun tek esprisi hem doğrucu-yalancı olayıyla çıkış kapısının sorusunu birleştirmekti. Ama nasıl?

Sol taraftan tıslamaya benzer bir ses ve yine bir sallantı geldi. Merakla oraya dönerken kapının eşiğinde turuncu bir ışık görür gibi oldum. Ama anlık bir yanılsama da olabilirdi. Diğerlerine döndüm ama yine her şeyden bihaber görünüyorlardı. "Bana bir şey duymadığınızı söylemeyin lütfen."

"Duymadık," diye omuz silkti Pitsy. "Çıkışın soldaki kapı olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedim kuşkuyla kapıya bakmayı sürdürürken. Eğer o kapıysa bu kadar bariz olması saçma olurdu.

"Peki, ölüm derken," dedi Freya. "Ciddi olamazlar değil mi?"

Serene parmaklarıyla oynadı. "Konu ölümse ciddilerdir. Ölüm hafife alınamaz."

Ürpertiyle hatıralarıma geri döndüm ve çok geçmeden hatırladım. Anahtar kelime "diğeri"ydi. *Diğer muhafıza sorsam çıkış kapısının hangisi olduğunu söyler?*

Bilmecenin basit bir matematiği vardı: Eğer doğrucu muhafıza soruyorsan, sorduğun hangi kapı olursa olsun, diğer muhafız yalan söy-

leyeceği için yanlış cevabı verir. Çünkü doğrucu muhafız, senin doğru cevabı bulmana yardımcı olmak istemektedir. Öte yandan, yalancı olanıysa diğer muhafızın doğru cevabı vereceğini düşünüp kendisi yalan söyler. Yani her iki ihtimalle de sorulan kapının tam tersini işaret ederler.

Yalan böyle bir şeydi işte. İşin içine nerede karışırsa karışsın sonuçta elinde yine yalan kalırdı.

Tabii soruyu ve cevabı onlara uzun uzun anlatmak bayağı bir sürdü ama sonunda soruyu sorma kararı alabildik. Soldaki muhafıza yürüyüp sorumu sordum. "Diğer muhafıza sorsam çıkış kapısının hangisi olduğunu söyler?"

Vereceği cevabın ölüm olacağını düşündüğümden sağ kapıyı göstermesini bekliyordum. Çünkü sol kapının bana bir şekilde doğru cevap olduğunu belli etmeye çalışıyor olabileceğini düşünmüştüm. Oysa muhafız kolunu ağır ağır kaldırdı ve tam arkasındaki kapıyı işaret etti.

Aklım karışmıştı. Cevap net bir şekilde sağdaki kapıysa beni ölüm kapısına çeken neydi? Afallamış bir hâlde sağ kapıya giderken sol kapının kolunun açılmak istercesine titrediğini gördüm. Bu sefer net bir şekilde gördüm. Ama gözlerimi kaçırdım.

Ölümle ilgili beni kendine çeken şey ne?

Tam sağ kapıyı açacakken kapı kolu elimin altında yok oldu. Kapılar, muhafızlar ve duvarların da yok olduğu gibi. Oyunun bitişini haber veren zil kulaklarımda çınladı ve tekrar büyük salonda başka masaların arasında duruyorduk.

Cevabı kıl payı kaçırmıştık. Ama ben boşa giden on puanı düşünemiyordum bile. Aklım hâlâ o diğer kapıda kalmıştı.

Ölüm...

Düşüncesi bile içimi ürpertmeye yetiyordu.

13. BÖLÜM
YER ALTI KAPLICALARI VE HAMAMLARI

"Ucu ucuna kaybettiğimize inanamıyorum!" diye neredeyse çığlık attı Freya. "Çok saçma. Kapıyı açmak üzereydik zaten. Saymaları gerekirdi."

Pitsy pozitif olmaya çalışıyordu. "Boş ver, ikinci olduk. Hem skorlarımız çok yakın diye bizi de ödüllendirdiler. Daha ne istiyorsun ki?"

Birincilik unvanını istiyordu tabii ki. Neyi istesin? Ailesinin üstünde kurduğu baskı, zamanla kendi mükemmeliyet takıntısına dönüşmüş olmalıydı. Bu modern dünyada ebeveynlerin kendi yapamadıklarını çocukları üzerinden yapmaya çalışıp yarışmasıyla sık sık ortaya çıkan bir takıntıydı. Hastalıklı bir hırs, nesilden nesle aktarılıyordu böylelikle.

"İstersen şikâyetini Müdire'ye söyleyebilirsin. Bak yanımıza geliyor," dedi Serene, yoruldukça daha da soğumuş ve bu da korkunçluğuna korkunçluk katmış sesiyle.

Müdire Sisaundra kıvrak adımlarla, bedeni istemsiz bir işve dansına tutulmuş gibi ilerliyordu. Bu sırada tüm bakışların ona kaydığından, birkaç saniye transa girmiş gibi onu takip ettiğinden ve söylenecek sözlerin unutulduğundan bihaber görünüyordu. İçeride baştan çıkarılacak hiçbir erkek olmaması önemsizdi. Zaten bir genç kızın, alımlı bir kadına duyacağı türden bir hayranlık etkisi bırakıyordu üstte.

"İşte ikinci grubumuz!" dedi Müdire hepimizi kucaklarcasına kollarını en yakınındaki ikiliye dolarken. "Yeni döneme pırıl pırıl bir başlangıç yaptınız kızlar. Böyle de devam edeceğinden hiç şüphem yok."

Teşekkür ederek karşılık verirken tavırlarımızdaki hayal kırıklığını sezinlemiş olacak ki ekledi. "Aslında birinciliğe ne kadar yakın oldu-

ğunuzu biliyorum. O sırada sizi izliyorduk. O bilmeceyi bu kadar kısa sürede çözmeniz gerçekten etkileyiciydi. Ama..." İç geçirip anlayışlı bir gülümsemeyle yüzlerimize baktı.

"Biz çözmedik ki," dedi Pitsy Müdire'nin büyüsüne kapılmış gibi gözlerini kırpıştırırken. "Erin çözdü."

"Tuhaf ki Erin daha bilmeceyi çözmemişken bile cevabı biliyordu," diye ekledi Serene.

Müdire kaşını kaldırarak bana baktı. Gözlerinin sıcaklığının yanında sindirici, çözücü bir tarafı da vardı. Bir cevabı olmayandan bile söküp çıkarabilecek şeyler bulabilirdi o gözler.

Karşı çıktım. "Bildiğimi nereden çıkardın, Serene?"

"Sürekli dönüp dönüp ölüm kapısına bakıyordun ve bizim duyup duymadığımızı soruyordun. Ve yine söylüyorum, en ufak bir tıkırtı bile duymadık. Hiçbirimiz."

"Kendin de söylüyorsun işte, ölüm kapısı. Cevabı bildiğim falan yoktu," dedim tedirginlikle. Kapı kolunun can çekişiyor gibi zangırdamasını hatırladım. "Belki sadece güçlü hislerim vardı. O kadar."

"Bu güçlü hislerle açıklanabilecek bir durum değil," dedi Müdire işaret parmağını alt dudağına sürterken. "O kapıda çok güçlü bir lanet vardı ama biz cadılar, büyünün varlığını hissedebiliriz. Lanetlerin değil."

Ürperdim. "Böylesi yorucu bir oyun için fazla uykusuzdum. Bu his değil basit bir halüsinasyon da olabilir." Ama işin aslı, bundan o kadar emin olamıyordum.

"Yine de," dedi Freya hâlâ aynı noktaya takılı kalmış bir hâlde. "Doğru cevabı zaten bulmuşsak o puanları da almamız gerekmez miydi?" Fakat bu sefer konuyu değiştirmesine minnettardım.

"Oyunu çözmeniz, dediğim gibi, büyük bir başarı," dedi Müdire şefkatle. "Maalesef bu, kuralları da olan bir oyun. Zaman o kurallardan biriydi ve biliyorsunuz ki zaman acımasızdır."

Size karşı değil, diye geçirdim içimden. Cadıların ölümsüzlük mühürleriyle genç kalabildiğini biliyordum. Ancak onda sadece gençlik değil hayat da vardı. Teni kırışmadığı gibi ruhu da diri kalmıştı.

"Zaman konusunda... Gereksiz engellere takıldık," dedi Serene huysuzca.

Mila olayını kast ediyordu. Şimdi düşününce, basit bir şekilde korkuyorum dese daha kolay olurdu ama rengini net bir şekilde belli etmeden, lafı dolandırarak vakit kaybettirmişti. O vaktin sonra bu kadar değerli olabileceğini düşünemezdim.

"Sahi, Mila nerede?" dedim düşüncelerden silkinerek.

"Oyun bitince yanımızda yoktu," dedi Pitsy.

Müdire'nin şefkatli bakışları Mila ismini duyunca sertleşti. "Ah, o mesele... Onu kurcalamanıza gerek yok. Gerekli *ceza* verildi."

Ne cezasından bahsediyordu? "Anlamıyorum. Mila sadece korktuğu için bizimle devam etmedi. Bunda cezalandıracak bir şey göremiyorum."

Müdire ifadesi değişmeden başıyla onayladı. "Evet, bunda cezalandıracak bir şey yok. Ama Mila sorumsuz, küçük bir genç bayan. Hareketlerinin nelere sebep olabileceğini bilmeliydi."

"Müdire, ne demeye çalışıyorsunuz? Daha açık konuşur musunuz?"

"Her pes edilmeye kalkıldığında masalara gider ve durumu kontrol ederim. *Relunque* aslında pes etme değil, bir çağırma büyüsüdür. Gerekli bulduğum takdirde de oyunu dağıtırım. Ancak bugünkü durum çok daha farklıydı." Müdire, düşündükçe sinirlendiğini belli edercesine kelimelerin ilk hecelerini ayrıyeten vurguluyordu. "Arkadaşınız çoktan oyundan çekilmiş ve siz onsuz devam etmiştiniz. Ortada pes edecek en ufak bir durum bile yokken pes ediyordu."

"Ona pes etmemesini ısrarla tembih etmişken bile mi?" dedi Serene şaşkınlık benzeri ama kesinlikle birebir aynısı denemeyecek bir tepki verirken.

Müdire başını salladı. "Onu kibarca uyardım ve pes etmesinin sizi de oyun dışı bırakacağını söyledim. Bana *umurunda olmadığını*, ne olursa olsun pes etmek istediğini söyledi. Nedenini sorduğumda ise düzgün bir cevap veremedi."

Kulaklarıma inanamıyordum. Mila'nın böyle demiş olması çok saçmaydı. Bir nedeni olmalıydı ama Müdire tersini düşünüyor gibiydi.

"Geçerli bir nedeni olmadığı için oyunu dağıtmadım. Ama o yine pes etti. Yine ve yine..."

"Bizim lafımızın üstüne neden böyle bir şey yapsın?" diye sorguluyordu Freya. "Mantıklı bir açıklaması olmalı."

Müdire omuz silkti. "Sizin yaşınızda genç cadılarla sandığınızdan çok daha uzun süredir ilgileniyorum. Bir sabotajı görürsem tanırım. Kendi kaybetti diye sizin de kaybetmenizi istedi. Geride kalma düşüncesine dayanamadı."

"Mila böyle yapacak bir kız değil," diye diretti Freya.

"Onu kaç gündür tanıyorsun ki?" dedi Serene.

Freya cevap veremeden kollarını doladı ve sıkkın bir şekilde yüzlerimize baktı.

"Cadı olmak güçlü olmak demektir. Hırslı, azimli, gözü kara..." diyen Müdire Sissaundra'nın gözleri uzaklara daldı. "Ama iyi olmayı zorunlu kılmıyor. Bir cadı istediğini elde etmeye alışıktır ve bunun için her türlü yola başvurabilir. Parmak uçlarında büyü varken bu, o kadar kolaydır ki cezbeder. Baştan çıkarır."

"Peki, ona nasıl bir ceza verdiniz?" diye sordum kuşkuyla.

Müdire bahsettiği cadılardan biri olduğunu hissettirircesine kahkaha attı. "Onu çıkmak için can attığı oyuna bir süreliğine hapsettim. Beklememenizi öneririm. Öğle yemeğinden önce çıkacağını sanmıyorum." Herhangi bir şey söylememize fırsat vermeden çekip gitti.

Mila'yı gerçekten de yemek sonrasına kadar gören olmadı. Kalanı boş olan günü yataklarımızda uyuyarak geçirmek istediğimiz için odaya döndüğümüzde Mila'yı yatağının baş ucunda oturmuş, hafiften titrerken bulduk. Gözleri donuklaşmış, her an kusacak gibi duruyordu.

Bizi görünce yerinden fırladı ve heyecanla üstümüze atıldı. "Tanrıya şükür! İyisiniz," dedi önüne ilk gelene sıkıca sarılırken.

"Neden iyi olmayalım ki?" dedi Freya endişeyle.

"Tanrım, o kadar kötü şeyler oldu ki." Freya'nın sorusunu böylece cevapsız bırakan Mila, başını elleri arasına aldı. "Korkunç, korkunç şeyler!"

"Sen iyi görünmüyorsun. Revire gitmek ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Beni asıl endişelendiren sizdiniz ama bakın, hiçbir şey olmamış."

"Mila, ne oldu?" dedim gözlerinin içine bakmaya çalışarak ama bakışlarını sürekli kaçırıyordu. "Müdire bir şeyler anlattı ama hiçbir şey anlayamadık."

Mila'nın yüzü aniden öfkeyle doldu. "Ah, Müdire. Lanet olası kaltak! Ona anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Anlamsız, dedi. Hıh, anlamsızmış. Dinlemedi. Beni dinlemedi." Sesi bir gidip bir geliyor, sözleri aynı kişinin ağzından çıkıp ikili bir tartışmaya dönüşüyordu. Ve tüm bunların yanında Mila, isterik bir şekilde ileri geri sallanıyordu. "Beni dinlemedi."

"Neyi dinlemedi Mila? Anlatsana," diye üsteledi Pitsy.

"Bir şeyler garipti. Ters giden bir şeyler vardı. Oyunu bozmamız gerekiyordu. Tehlikedeydiniz," dedi Mila kısık bir sesle.

"Ne tehlikesi?"

"Tam olarak adlandıramıyorum. İçimi kötü bir his kapladı. Sanki patlak vermek üzere olan bir fırtına gibi. Engel olmam gerekiyordu. Ama Müdire, bana izin vermedi."

"Pes etmeye çalıştın," dedi Serene buz gibi bir sesle. "Sana pes etme dememe rağmen pes etmeye kalktın."

"Serene," dedi Mila utançla. "Ben, özür dilerim. Ama öyle olması gerekiyordu. Sizin için korkuyordum."

"*Öyle olması*na kim karar veriyor? Sen mi?" Serene yine sakinliğini koruyarak yıldıran sorularına başlamıştı.

"Siz olsanız siz de aynını yapardınız. Ben sizin için yaptım."

"Bizim için ne yaptın? Bizi sabote etmeye çalıştın. Ama neden? Bize bir neden ver."

Mila, bir süre verecek bir cevap bulamadı. Sonra bir anda aklına gelmiş gibi zaten söylediği şeyleri söylemeye devam etti. "Tehlikedeydiniz. Evet, kötü bir şeyler vardı. Hissettim diyorum. Yanlış giden bir şeyler vardı."

Serene başını iki yana salladı ve Mila'ya doğru birkaç adım attı. "Yanlış giden şey, sıkılmış olman olabilir mi? Oyunun bir an önce bitmesini ve kaldığın yerden sosyalleşmeye dönebilmeyi istemiş olabilir misin mesela?"

"Hayır, neden böyle bir şey yapayım ki?" dedi Mila hakarete uğramış gibi.

"Ama..." dedim kendimi tutamayarak. "Ortada bahsettiğin gibi bir tehlike olsa bunu ilk fark eden Müdire olmaz mıydı sence de?"

"Fark etmedi," diye parladı Mila. "Fark etmedi işte! Duymuyor musun dediklerimi? Beni dinlemedi bile."

"Sakin ol Mila. Biz sadece anlamaya çalışıyoruz."

"Siz anlamaya çalışmıyorsunuz. Suçlu arıyorsunuz," dedi Mila kırgınlıkla. "Size neden zarar vereyim ki ben? Bunun için hiçbir sebebim yok."

Pitsy hemen takiben, "Kesinlikle. Emin ol, biz de en az senin kadar şaşırdık böyle bir şey yapmana," dedi.

"Ama sizce de çok üstüne gitmiyor musunuz?" diye araya girdi Freya. "Baksanıza, ceza yüzünden harap hâlde."

"Ceza mı? O ceza mıydı yani?" Mila son cümlenin ardından daha bir sarsılmış görünüyordu.

"Evet, Müdire pes etme konusunda üsteleyince seni cezalandırdığını söyledi."

Mila dişlerinin arasından konuştu. "Öyle bir cezayı hak edecek ne yapmışım ki ben?"

"Sadece seni bir süre daha orada tuttuğunu söyledi Mila. Israrla pes etmen düşünülürse çok da yersiz bir ceza değil hani," dedim yarım ağızla.

Mila gülüşe benzer bir ses çıkardı. "Beni boğmaya çalıştı. Ne süresi? Kadın odayı suyla doldurdu!"

"Bir dakika, bir dakika," dedi Freya anlamaya çalışarak. "Böyle bir şeyi yapamaz. Emin misin Mila? Müdireler ve Profesörler bir öğrenciye kasti zarar veremezler. Bunu engelleyen büyülü bir yemin var."

"Neden bu kadar korktum sanıyorsun! Boğuyordu beni. Ve bir de o tuhaf melodi..." Mila düşüncesiyle bile ürpermiş gibi titredi. "Sanki beni suya dalmaya ve çırpınmayı bırakmaya ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Neredeyse birkaç kez de başarılı olacaktı."

"Ne diyorsun?" diye sesini tizleştirdi Freya. "Tanrım, korkunç bir şey bu! Müdire bunu yapan olmayabilir ama nasıl farkına varmaz? Büyük bir felaket olabilirmiş."

"Bana fazla kuru görünüyorsun," dedi Serene ruhsuz bir şekilde ve kaşını kaldırdı.

Mila inanamayarak ona baktı ve üstündeki siyah bluzu çekiştirip ona gösterdi. "Bu sana kuru gibi mi gör..." Donakaldı. "Kuru. Bu kuru." Elleriyle saçlarını yokladı ama asla ıslanmış gibi durmayan gayet yapılı görünen dalgalardan geçti parmakları. "Ama nasıl olur?"

"Bir dahakine bariz belirtileri olan bir bahaneyle gelmezsin artık." Kestirip atarcasına söylemişti Serene. Uğraşmaktan sıkılmış görünüyordu.

"Bahane mi?" dedi Mila kırgınlıkla. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Rezil şeyler yaşadım ve bu muameleyi hak etmiyorum."

"Bence tam olarak da bunu hak ediyorsun," diye sürdürdü Serene. Laflar onun ağzından çıkınca daha ıssız, daha zalim geliyordu. "İlgi odağı olmak istiyorsun, itiraf et. Önce oyundan çekilişin, sonra bu. Kendi hatan yüzünden arkada kalınca durumu çekemedin ve bunu uydurdun. Düşünceli arkadaş, dostlarını korumaya çalışırken mağdur duruma düşer. Bana hiç inandırıcı gelmiyor kusura bakma."

Gözleri parıldayan yaşlarla dolan Mila, yüzlerimizde anlayış aramaya çalışıyordu ama aradığı şey orada yoktu. "Benim bundan fazlası olduğumu öğrendiğinizi sanmıştım. Gerçekten arkadaş olduğumuzu."

"Kusura bakma Mila. Seni gerçekten anlamaya çalışıyorum. Ama hikâyende çok açık var," dedim onu elimden geldiğince kırmamaya çalışarak.

Mila'nın dudakları titredi ve bir gözyaşı damlası yanağına kaydı. "Biliyorum. Yine de bu hikâyeyi benim anlatıyor olmam yeterli olmalıydı. Ama madem böyle düşünüyorsunuz, öyle olsun."

Artık ardı ardına süzülen gözyaşları yüzünü ıslatırken Mila arkasını döndü ve koşar adımlarla uzaklaşmaya başladı. Freya bize *bakın, ne yaptınız?* dercesine baktı ve Mila'nın arkasından gitti. "Mila, bekle!"

Açıklanamaz hikâyeler, kendi kendine bile anlamlandıramadığın gariplikler... Benim başıma bunlardan sürüsüyle gelmemiş olsaydı umurumda olmayabilirdi. Ama şimdi kendimi onun yerine koyunca kötü hissediyordum. Hem de çok.

Oyunun yine son aşamasındayım. İki kapı, beni önlerinde cüce bırakacak kadar büyüyor, ne yapacağımı bilemeden onları izliyorum. Muhafızlardan eser yok. Ölüm kapısının eşiğinde turuncu bir ışık parlayıp yok oluyor. Yine. Kapı titremeye başlıyor. Kolunun zorlandığını görüyorum. Menteşelerinden kopup uçacakmış gibi zangır zangır titriyor. Arkasında ne olduğu merakı sarıyor beni. Ama ona dokunmayı, onu açmayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Korkuyorum. Hiç korkmadığım kadar korkuyorum.

Kapı kolu tam tur dönüyor ve kilidin yuvasından çıktığını ilan eden bir ses işitiyorum. Turuncu ışık güçleniyor gitgide ve daha fazla bekletmeden kapı ardına kadar açılıyor. Gözlerimi kısıyorum. Görüntü netleşince kapının ardında kıyameti andıran bir manzarayla karşılaşıyorum; göğsümü sıkıştırmaya yetecek bir manzarayla.

Sanrılarım ve kâbuslarımda kendimi içinde bulduğum o boyut burası. Öfkeyle tıslayan ve harla yanan kızıl kayalıklar, alabildiğine uzanıyor. Alev, aralarından sıyrılarak yukarılara süzülüyor. Koca bir gölete benzer lav birikintileri fokurduyor, yer yer ateş püskürüyor. Kıyamet bu! Cehennem!

Bir uğultu duyuyorum. Öyle ki kulak zarım parçalanacak, bedenimin her zerresi gösterdiği büyük dirence karşın ayrışıp etrafa saçılacak gibi geliyor. Bu bir rüzgâr. Hayır, kasırga. Öfkeyle esiyor tenime işlercesine. Ona bir kez kapılsam beni derinlere çekeceğini ve buradan çıkmanın hayalini bile kuramayacağım bir yerde bırakacağını tahmin ediyorum. Hatta eminim.

Aniden panikliyorum. Korku dayanılmaz bir seviyede. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Kapatamadığım kapı yerine gözlerimi kapatıyorum. Sımsıkı. Görme. Sımsıkı. Düşünme. Sımsıkı. Hissetme...

İlk defa kendi bilincimle bir rüyadan uyandığımı, birkaç dakika sonra nefesimi ve kalp ritmimi normal düzenine soktuğumda fark edebildim. Terden sırılsıklam olmuştum ve her yanım kramp girmiş gibi ağrıyordu. Ne kadar süredir o hâlde, kendimi kasarak beklemiştim kim bilir.

Komodine uzandım ve birkaç parça rüya kurusunu bardağa atıp suyla karıştırdım. Bu kâbustan sonra bir daha uyuyabilmenin neredeyse imkânsız olduğunu bilsem de tek dikişte bitirdim. Belki üstümde bıraktığı bu etkiden silkinmeme yardımcı olurdu.

Esneyerek kalktım. Güneş neredeyse doğuyordu. O kadar da erkenci sayılmazdım. Normalde alışık olduğum boyutların nereden baksan iki katı olan kitaplardan birini kucaklayıp aşağıya, ortak katın küçük mutfağına yollandım. Saniyeler sonrasında dökme demir ocağın üstünde çaydanlık ıslık çalarak buhar üflüyordu. Kahvemin hazır olmasını beklemeye koyuldum. Normalden uzun sürüyordu. Sanki artık elimizde büyünün ayrıcalıkları var diye geri kalan her angarya işi üstümüze yükleyip bunun acısını çıkarıyorlardı. Bence makul bir bedeldi.

Geçen hafta o kadar dolu ve sıkışık geçmişti ki okulun kendisinin ufak bir canlandırması gibi olmuştu. Belki uzaktan bakınca o kadar zor şeyler değildi ama büyüyü ve yanında getirdiği her şeyi yeni öğrenen biri için yorucu geliyordu. Sonuçta tatlı bir yorgunluktu. Üstelik düşünmeme, düşündükçe daralmama engel oluyordu. O kadar açık uçlu olay olmuştu ki şimdiye kadar boş bulduğum her vakitte hepsini kafamdan geçiriyordum. Benim tatlı soru işaretlerim: *Yeraltı cadıları, Constantine, Ejderin Kalbi, yumurta, cinayet, taverna, ayarsız güç, İan...* Ve şimdi de kapı...

Hiçbiri olup bitmemişti. Hiçbiri bir yere varmıyormuş gibi geliyordu. Ama bu kuşku... Beni yiyip bitirecekti. Düşünmesem daha iyiydi, o nedenle hep yaptığım gibi çareyi kitapta buluyordum. Kahve demlenirken birkaç sayfa okumuştum bile. Buruk kahve içimi ısıtırken odama çıktım ve camın önündeki koltuğuma yerleştim. Kucağımda kitabım, uyanmış ve şimdi kitabın yerine göz dikmiş Bianco ile göz ucuyla camdan dışarı baktım.

Savaşçılar yine erkenciydi. *Harika!* Sabah antrenmanları, kahve ve kitap birbirine çok yakışan bir üçlüydü. Kıkırdayarak yatakhane cam-

larının bu özelliğini keşfettiğim ilk anı hatırladım. Tabii ki bilmem kaç metre yükseklikteki kuleden dışarı baktığınız zaman komşu kışladaki savaşçıları kolay kolay göremezdiniz. Yani, şahin gözlü değilseniz. İşin aslı birkaç hınzır ve kelimenin tam anlamıyla *azgın* cadı, eskiden daha sıkı kurallarla ayrı tutuldukları savaşçı delikanlıları dikizlemek için camdaki vitraylara bir büyü yapmıştı. Ama ne büyü! Vitraylarla bölünmüş camın her biri dürbünden farksız parçasında, kışlanın akla gelebilecek tüm terasları apaçık izlenebiliyordu. Fiona'nın *en iyi ışık alan* yatakhane diye imalı imalı konuşması bu yüzdendi.

Gözlerim sabahın ilk terini atan, kaslı göğüsleri kızarmış, pazıları şişmiş erkek selini tararken sonunda aradığını buldu. Diğerlerinin hoyratlığının yanında onun temkinli, neredeyse ürkek bir ceylanınkini andıran hareketleri rahatlıkla seçilebiliyordu. Nadiren bir rakibin karşısında geçerdi. Genelde, şimdi de olduğu gibi kıyıda köşede bir yerde belli hareket dizilerini çalışıyordu.

Sonra birden kafasını geriye yatırıp sırılsıklam olmuş saçları arasından parmaklarını geçirdi. Ve bunu yaparken... Gözleri benimkini buldu. Nasıl oldu bilmiyorum ama karşımdaki cam parçasından bile gri olduğu seçilebilen gözleri doğrudan içime bakıyor gibi hissettim. Buna imkân olmadığını biliyordum. Camların bu küçük özelliği asla savaşçıların kulağına gitmemişti. Ama nasıl olduysa o an bana baktığını hissettim. Hatta bana bakmasını istedim.

Güzel olurdu benim onu izlediğim gibi beni izlese. Dizi yine benimkine değse... O günkü gibi, ama bu sefer suçluluktan değil, benimle ilgilense... Güzel olurdu işte. İç geçirdim. Yanımda olunca uçup giden yalnızlık ve daha önemlisi boşluk hissi gibi, *güzel olurdu.*

O günün kalanı inanılmaz bir hızla geçti. Günün baştan sona da olayı buydu zaten; hız. Vhartlox Cadı Akademisi büyüyle yaşayan bir okuldu. İçindeki çoğu sistem, tılsımlar, korumalar büyü sayesinde ayakta kalıyordu ve bu büyünün kaynağı biz cadılardan başkası değildik. Normalde bunun için sadece şato içinde bulunmamız yeterliydi ama araya yaz girince öncelikle şatoyu enerjimizde şarj etmeliydik. Bunun için de şato içinde türlü bedensel aktiviteler düzenleyerek vücudumuzu fazla enerji salmaya zorlamışlardı. Üstelik bu döktüğümüz terlere değecekti. Masa oyunlarındaki tartışmaya açık ikinciliğimizin

ödülünü bugün alacaktık. Yeraltı kaplıcaları ve hamamında rüya gibi bir gece bizi bekliyordu. Aslında basit bir hamam düşüncesi beni o kadar da etkilemiyordu. Ama günlerdir gerek yatakhanede olsun gerek oryantasyon etkinliklerinde, buranın öyle sıradan bir hamam olmadığını altını çize çize anlatmışlardı. Kaplıca ve hamamlar o kadar önemliydi ki başlı başına Akademinin çıkış noktası olmuşlardı.

Küçük bir hikâye zamanı...

Bundan yıllar yıllar önce, okulumuzun kurucusu Kadim İsobel Tarbundle[62], bir macerası sırasında bu garip mağaraya çıkagelmiş. Mağaradan öylesine yoğun bir güç yayılıyormuş ki çevresinde hayat bulan her şey büyüyle bezeliymiş. Öyle ki daha mağarayı bulmadan çevrede konaklayan mistik yaratıklar ve mitolojik varlıklarla karşılaşmış.

Söz konusu mağara öylesine açıktaymış ki İsobel, içeride onu ne gibi bir gizemin beklediğini tahmin edememiş. İki ejder; bu mağara, soyları tükenmiş değil, zaten sayılı ortaya çıkmış olan iki ulu ejderin iniymiş. Bir ejderle karşılaşmak o kadar enderken ikisine denk gelmek... Bu, bölgedeki yoğun enerjiyi açıklıyormuş.

İki ejderden biri ateş ejderi, bir diğeriyse okyanus ejderiymiş. Ateş ejderi sıcak kaplıcaların yakınında yaşarken okyanus ejderi serin kaynak sularını tercih ediyormuş. Bu sıcaklık farkı, ileride hamam fikrinin doğmasını sağlamış. Yıllar boyunca cevapsız kalan *bir okyanus ejderinin okyanustan uzak, tatlı suda yaşamasının anlamı ne* sorusu, sonunda kaynakların dünyanın dört bir yanındaki okyanuslara portallarla bağlı olduğunun anlaşılmasıyla cevaplanmış.

İsobel Tarbundle, ejderlerle karşılaşınca derhâl saygılarını sunup hiçbir zarar verme niyeti olmadığını belli etmiş. Bu, onlar için alışılmamış bir durummuş. Ondan önce sayısız savaşçı ve maceraperest gelip bu efsanevi yaratıkları katletmeye çalışmış ve elbette başarısız olmuş. Ama yine de ejderler sık sık rahatsız edilmekten muzdaripmiş. Mağaranın açıkta oluşu dikkat çekiyormuş.

Bunun üzerine onurların en büyüğü sayılabilecek bir görevi, ejderlerin koruyuculuğunu üstlenen Kadim İsobel, uzunca bir süre gün yüzü görmeden yanlarında yaşamış. Onları davetsiz misafirlerden uzak

62 (İng.) Katrançıkın.

tutmuş. Aynı zamanda bir mimar cadı olduğundan bu süreçte mağaranın ilk odalarını inşa etmiş. İsobel'in bu yeteneğine hayran kalan ejderler, ondan mağaranın üstüne bir yapı inşa etmesini istemişler. Bu sayede açıklık gizlenecek ve eskisi gibi huzurları kaçırılamayacakmış.

Hep bir okul kurma hayali olan İsobel Tarbundle, büyüyle dolup taşan bu alanı değerlendirmiş ve Vhartlox'un temelleri o zaman atılmış. Uzunca bir süre yatırımcı ve bağışçı arayan İsobel, alanında öne çıkmış profesör ve eğitimcilerden seçme bir kadroyla Akademinin kapılarını açmış. Çok daha kısa sürede de eğitimde başı çeken okullar arasına girmiş.

Vhartlox Cadı Akademisi, asırlarca altında yatan ve İsobel dışında herkesin bihaber olduğu ejderlerle eğitimine devam etmiş. Ta ki bir gün iki ejder de hiçbir iz bırakmadan kaybolana dek. Onları korumaya yemin etmiş Kadim İsobel yüz yılı aşkın bir süre bu gizemi çözmeye, ejderleri bulmaya çalışmış. O gün ayrıldığı müdirelik görevine yıllar sonra, ejderlerin yok olduğuna ikna olduğunda dahi geri dönmemiş. Bunun yerine mağarayı onların anısına bir hamama dönüştürmüş. O zaman kadar söylentiden ibaret olan ejderlerin gerçekliği, bu şekilde gün yüzüne çıkmış.

Yer altı kaplıcaları ve hamamının bu kadar abartılmasının en büyük sebebi ise uzun yıllar ev sahipliği yaptığı ejderler sayesinde güçle dolup taşmasıymış. Suyunun şifalı olduğu, aurayı güçlendirdiği, zihni arındırdığı düşünülüyormuş. Sırf bu hamamlarda yıkanmak için okula keselerce altın ödeyen, farklı türe mensup misafirler şatoya gelirmiş.

Hikâyesini duymuş olmak beni heyecanlandırmanın aksine tedirgin etmişti. Böylesine büyük bir yer, böyle önemli... Her şey olabilirdi. Ya da hiçbir şey. Kaderin benim için biçtiği planlara artık güvenmiyordum. Burası altından bir şeyler çıkabilecek bir yerdi.

Üstümüze sardığımız bez peştamallar dışında anne karnından ilk çıktığımız günkü kadar çıplak, hamamın girişindeydik. Serene çıkarmadığı sargılar yüzünden daha giyinik görünüyordu. Yine de en huysuz olanımız oydu. Çünkü örgülerini açmak zorunda kalmıştı ve bu, bıçaklarına veda etmesi demekti. *Vah, zavallı şey!*

Hamamın merdivenlere gömülen, kireç taşından, sade işlemelerle donatılmış bir kapısı vardı. Hafifçe ittiğimizde zemine sürtünerek açıl-

dı ve üstüme sıcacık hava ve taze bir buhar buluru püskürdü. Ama asıl şaşırtıcı olan içeriden buram buram yayılan enerji dalgalarıydı. Tenim gücün etkisiyle âdeta karıncalanmıştı.

Teker teker içeri girdik. Bir an için yerin altında olması gereken bu yerde açık havaya çıktığımızı sandım. Kocaman bir avluya açılan hamamın üstü, metrelerce yükselip yer yer kusurları olan bir kubbeye dönüşüyordu. Kemik rengi kireç taşlarının arasına işlemelerle iliştirilmiş turkuaz kristaller, gün ışığıyla aşık atacak güçte bir ışık yayıyordu.

Kristaller her yerdeydi: Dar yürüyüş yolunun kenarlarında, duvarlarda, nişlere istiflenmiş heykellerin çevresinde, kemerlerin kilit taşlarında, az sonra göreceğimiz ve kireçli suyun rengini uçuk bir turkuaza boyayarak havuzların dibinde... Cadı mücevheratında kullanımı çok sakıncalı ve yasaktı. Yer altından beslenen enerji, zehirli bir etki bırakıyordu.

Birkaç adımda avlunun ortasında yükselen devasa çeşmenin önüne çıktık. Üstünde barok döneminin iç içe geçmiş formlarını andıran büyüklü küçüklü heykeller vardı. İki ejder onları kaideden ayırıyor ya da gövdelerini gerip bir şeyden koruyor gibi konumlandırılmıştı.

"Thegonia," diye adını söyledi Freya çeşmenin üzerinde parmaklarını gezdirirken. "Tanrıların doğuşu."

"Bunu bir yerden mi okudun?" diye sordum ilgiyle.

Freya omuz silkti. "Orleans' Witchler, dünya mitolojilerini bize çok erken yaşta öğretirler. En çok üstünde durulan Yunan Tanrılarını nerede görsem tanırım."

Ben de bu konulara ilgiliydim ama tanıdık gelen hiçbir Olimposlu yoktu. "Eski Tanrılar; *Titanlar*," diye ekledi Freya yüzümdeki ifadeden kafamın karıştığını anlayarak.

Serene sarsak adımlarla çeşmeye yaklaşıp heykellerin arasından kendine nehirler açmış suya dokundu. Havuz sularına göre daha berraktı ve rengi mürdüme kaçan bir kızıldı. Parmağını kokladı ve tatminkâr bir şekilde mırıldandı. "Tanrıların doğuşunun şerefine Tanrıların içeceği; Ambrosia. Güzel bir detay."

Çeşmenin, hamamın sıcak havuzlarında geçirilen saatler sonrasında harareti alması için konduğu söylenmişti. Yanında maşrapa, kadehler;

sulu kırmızı üzümler ve hafif mezelerden oluşan bir ziyafet de vardı. Ama akan sıvının Ambrosia olması şaşırtıcıydı. Pahalı demek bile anlamsızdı, Tanrı sıfatına yaraşır bir içecek paha biçilemezdi. Üretimini nimfalar yapar ve sağlam bir pazarlık yapılmadıkça da insanoğluna koklatmazlardı bile. Buranın ne tür misafirleri olduğunu şimdi daha çok merak ediyordum.

Avlunun devamında bizi yarım ay şeklinde dizilmiş bir odalar zinciri karşılıyordu. Sütunların ardından loş ışıklı cepler, içinde gizemli göletler gibi üstünden süzülen buharları aydınlatan ışıl ışıl havuzlar vardı. Bu odalara *Döngü* adı verilmişti. Düzenlendiği sıra takip edildiğinde tüm çakralarını açan, gücünün kapasitesini arttıran bir sistemi vardı. Biz de vakit kaybetmeden kendimizi sıcak suyun, misk kokuların ve yoğun buhar demetlerinin arasına bıraktık.

Zeytinyağı sabunlarıyla yıkanıp içine lavantalar, leylaklar, portakal ve mine çiçekleri kuruları karıştırılmış, yoğun esanslı havuzlarda tenimizi bu kokularla harmanlarken ya da içinde pelteleştiğim, gevşeyip her derdimi unuttuğum o sıcak, hatta bedenimin böylesine asla dayanamayacağını düşündüğüm sıcaklıkta, sularda dinlenirken saatler geçti. Buhar odalarında yine terledik ve şok havuzlarında soğuğun neye benzediğini tekrar tekrar, her unutmaya başlayacağımız anda tekrar hatırladık. Fokurdayan doğal kaplıcaların içinde şarkılar söyledik, köz parçalarına benzeyecek kadar kızarmış taşlardan sıralar üstünde ciyaklamalarımız kahkahalara dönüşene kadar uzandık, birbirimize su sıçrattıkça köpüren sabunlu havuzun içinde sayısız kez kaydık, düştük ve her seferinde bizi kendimizden geçiren sıcağa geri döndük. Bergamot ve çay esanslarını süründük, lavanta yağlarıyla iyice yağlandık ve birbirimize masaj yaptık. Tenimiz daha önce görmediği bu muamele karşısında arsız bir alışkanlık gösterecek olsa da bu güzel geceyi sonuna kadar değerlendirdik. Susadık. Öyle susadık ki alkol etkisi yaratan ama kesinlikle alakası olmayan Ambrosia'dan kadehlerce içtik. Belki de çeşmeyi kuruttuk, sonrasında düşününce asla net hatırlayamacaktım ama gerçekten de denildiği gibi rüya gibi bir gece geçirdik.

Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bedenim kuş tüyü kadar hafiflemiş, sonuncu ve en çok zaman geçirdiğimiz havuzda, her bir yanı buruşmuş tenimle tatlı bir uyuşukluk içerisinde arkama yaslanmıştım. Bu havuz, aurayı yenileyen bir havuzdu. Büyülü suyu,

değdiğin yerden itibaren havuza karışan enerjinin rengiyle parlamaya başlıyordu. Yanımda Pitsy, öte tarafta ayaklarını suya daldırmış Freya, havuzun dışındaki sıralara yayılmış heykelsi bir pozla geriye yatırdığı başına yukarıdan üzüm veren Serene ile hamamın son dakikalarının tadını çıkarıyorduk. Kimsenin konuşası yoktu. Buradan çıkınca bebekler gibi çekeceğimiz uykunun hayalini kuruyor ve ertesi gün hamamda geçirdiğimiz güzel zamanı ballandıra ballandıra anlatınca diğer cadıların yüzünün kıskançlıktan alacağı şekli düşlüyorduk.

Suyun bin bir türlü sesi vardı. Hayranlıkla bunu düşünüyordum. Şırıl şırıl akanı ayrı, gürüldeyerek döküleni ayrı; kaynayanı, fokurdayanı apayrı, damlayanı ve sıçrayanı... Hepsi birbirine karışıp tatlı bir senfoniye dönüşüyordu; suyun kendi müziğine. Ve bu müzik, ani bir çığlıkla bölündü.

Yerimden sıçrarken benzer bir hareketle kendini havuzun dışına atmış Pitsy'le göz göze geldik. Yüzündeki dehşet ifadesi ne kadar yakınımdan gelmiş olursa olsun sahibini seçemediğim çığlığın ondan geldiğini açıklıyordu. Can havliyle ellerini sanki düşürdüğü ve toplaması gereken bir şey varmış gibi çevresinde dolaştırıyordu.

"Pitsy, ne oldu?" dedim tereddütle ona yaklaşırken.

Pitsy irkilip geriye sıçradı. Benden ayırmadığı gözlerinde korku vardı. Ve ne kadar anlamsız olursa olsun korktuğu bendim. "Yaklaşma!" Sonra ne yaptığını fark edip sesini alçalttı. "Lütfen."

"Ne oluyor? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Bilerek yaptığını sanmıyorum ama evet, yaptın. Her anını hissettim."

"Neden bahsediyorsun Pitsy? Lütfen, daha açık konuş."

Freya, Pitsy'nin yanına gelmişti ve şimdi en az onun kadar afallamış görünüyordu. "Erin," dedi başımı işaret ederek. "Saçın."

Ellerim ıslak saç düğümünün arasına gitti ve bir tutamı avuçlayarak kendime çektim. Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Suyla rengi koyulaşmış bordo saçların arasında yer yer laciverte dönmüş bukleler vardı. Tam da Pitsy'nin saçının tonundaki bir laciverte.

Pitsy kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. "Gücümün bir kısmının kayıp gittiğini hissettim. Sanki bir an için senin enerjinle faz-

la haşır neşir oldu ama bana dönmeye kalkıştığı sırada..." Çenesi titredi. "Sen onu yuttun. Kopardın. Benden kopardın." Ağlamaya başladı.

Gözlerimi yere indirip çevreme saçtığım büyülü suya baktım. Hâlâ enerjimizin renkleriyle parıldıyordu. Ama şimdi, benimki sadece kırmızı değildi. Bir yanında yavaştan kızılla karışan bir mavi rengi vardı. Sanki suya bırakılan mürekkep gibi ağır ağır dağılıyordu.

14. BÖLÜM
DENİZ KIZININ ŞARKISI

Freya bu saatte rahatsız etmekten her ne kadar huzursuz olsa da revire gidip Bayan Çınar'ı bulmuş, onu kaplıcalara getirmişti. O kısa sürede Pitsy'den yüzlerce kez özür dilemiştim. Her ne kadar benim bir suçum olmasa da, ki kendisi de böyle diyordu, bu kadar kötü hissetmeme engel olamıyordum.

Bayan Çınar içeri girince, ikimize bir bakış atıp Pitsy ile ilgilenmek yerine derhâl bana yöneldi. Önce basit bir şekilde ateşimi ve temel fiziksel durumumu kontrol ettikten sonra *hare*mi incelemeye başladı. Bunun için stetoskoba benzer garip bir aleti vardı.

"Önce Pitsy'e baksaydınız," dedim kendimi tutamayarak.

"Bana hiçbir sorunu yokmuş gibi göründü," dedi Bayan Çınar benimle ilgilenmeye devam ederken. "Sadece enerjisinin büyük bir kısmı boşalmış ama güçlü bir büyü gerçekleştirdiğinde de benzeri bir enerji kaybı söz konusu olur. Abartılacak bir yanı yok. Vücudu kısa sürede kendini yeniler."

Saçlarımı parmaklarının arasına alıp sürterken konuştu. "Ama senin için aynını söyleyemeyeceğim."

"Nasıl?" dedim aniden buz keserek.

"Aura havuzlarının en büyük özelliği gücü yenilenmeye ve beslenmeye açık bir evreye sokmasıdır. Ama bu, aynı zamanda gücün kendisini korumasız bir duruma sürükler. Bu evredeyken çevreden kolayca etkilenebilir ve..." Yüzünde endişeli bir ifade oluştu. "Hastalık kapabilirsin."

"Hastalık mı?" Midem bulanmaya başladı.

"Siğil ya da kızarıklık gibi. Ama bunların kozmik türlerinden." Elindeki alette gördükleri içini rahatlatmış gibi gülümsedi. "Şanslısın

ki korkulacak bir şey yok. Arkadaşının da senin de güçlerin bakir sayılır. Henüz herhangi bir kirliliğe maruz kalmamışlar. O nedenle de ortada bulaşacak bir şey de yok."

Derin bir nefes aldım. Neden bahsettiğini katiyen bilmiyordum ama *korkulacak bir şey yok* kısmı bana yeter de artardı.

"Neyse," dedi ekipmanlarını hızlıca toplamaya başlarken. "İluna'nın yayılması durmuş. Artık daha ileriye gidemez. Ama gariptir ki onunla kusursuz bir bağ kurmuşsun. Bünyen garipsememiş, aksine içine almış. Normalde dışarı atardı. Birkaç gün verelim, zamanla seninki de atacaktır. Onun dışında herhangi bir sıkıntı yok. Gayet iyisin."

"Peki ya bünyem onu atmazsa?" diye sordum.

"Atmazsa yapacak bir şey yok. Hem Gorria hem de İluna olarak yaşamayı öğreneceksin. İki gücü bir arada barındırmak oldukça kıymetli bir yetidir. Şikâyetçi olmamalısın," dedi hemşire tatlı bir gülümsemeyle. "Yarın sabah erkenden Müdire'ye de görünürsün. Bilmek isteyecektir."

"Peki. Şimdi yapmam gereken ekstra bir şey var mı?"

"Hayır. Aslında yapabileceğin tek şey hayatına devam etmek. Bu güzel hamamın tadını çıkarmaya devam etmeni öneririm." Etrafa bakarken iç geçirdi. "Burası çok ıslak ve *nemli*." Şakaklarından kulaklarına uzanan mantarların büzülüp titreyişi, bunu iyi bir şeyi kastederek söylediğini açıklıyordu.

Aslında hiç keyfim olmasa da dediğine uydum. Pitsy hâlâ olanların etkisinde olduğu için geceyi burada kesmeyi düşünüyordu. Ve emindim ki ben odada, yanında olmadan daha kolay uykuya dalardı. Hemşireye haber vermeye giderken üstünü değiştirmiş ve kurulanmış Freya'nın da tekrar ıslanmaya hiç niyeti yoktu. Bu nedenle ikisi birden ayrılırken Serene ve ben baş başa kaldık.

Serene o uzun, rahatsız edici sessizlikleri seven tiplerdendi. Bakışlarımı yakalamakla da uğraşmıyordu. O an göz yuvasında gözü nerede rahat ediyorsa ya da en son hangi açıda kalmışsa oraya bakıyor ve dakikalarca bu psikopat katil ifadesini bozmuyordu.

"Söylesene, şu sargılarının olayı nedir?" dedim ortak bir konu bulmaya çalışırken.

Gözleri yavaşça bana kaydı ama bir cevap vermedi. *Tamam*, böylesi kesinlikle daha korkunçtu.

Gerginlik çeneme vurmuş ve daha fazla cevapsız bırakılan sorularla şansımı denemeye devam etmiştim.

Heddobant enteresan bir soyadı. Nereden geliyor?

Isırık'la çok yakın gibisiniz. Ne zamandır tanışıyorsunuz?

İsminin anlamı gibi, çok sakinsin. Sahi neden İngilizce bir isim?

Dersler için heyecanlı mısın?

Daha önce hiç büyü yaptın mı? Yapmış gibi görünüyorsun.

Her seferinde aramızdaki sessizlik daha koyulaşıyor ve bakışları daha nefretle doluyor gibi hissediyordum. Aramızdaki kısa arkadaşlık hukukuna dayanarak söylüyordum ki; bence beni öldürmezdi. Hem neden öldürecekti ki? O sırada göz kapağı seğirdi. *Tanrım*, kesinlikle beni öldürecekti.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi Serene her zamanki duygudan yoksun hâlinden ödün vermeden. "Kim en uzun süre sessiz durabilir oyunu."

Gerginlikle güldüm. Eh, bu artık beni öldürmeyi düşünmediği anlamına geliyordu. "Bana uy..."

"Hâlâ konuşuyorsun."

Sustum dercesine ağzıma fermuar çektim ve ölülerden hoşlandığını bildiğim için bir süre nefes bile almamaya özen göstererek hareketsiz kaldım üstelik. Sonucunda alnıma bir altın yıldız yapıştırmasını falan beklerken huysuz bir kedi gibi silkindi ve bana ters bir bakış atarak uzaklaşmaya başladı.

"Nereye?" diye seslendim arkasından.

"Kaybettin," dedi ve son anda hatırlamış gibi ekledi. "Bu arada ne tür bir sapıksın bilmiyorum ama *tipim değilsin*."

Buhar odasının girişinde gözden kaybolurken arkasından dehşete düşmüş bir hâlde bakakaldım. *Harika*, bir sapık olmadığım kalmıştı.

Her yerimden ter attığımdan mı yoksa yeni keşfetmeye başladığım bir özelliğim olan alkolikliğimden mi kaynaklı emin değilim ama

kendimi yine Ambrosia çeşmesinin başında bulmuştum. Maşrapayı sıvının aktığı oluklardan birine dayayıp dolmasını beklerken gözüm çeşmedeki yansımaya takıldı. Kocaman sütunlar yüksek mağara tavanına uzanıyor ve loş ışıkta garip bir katedral etkisi yaratıyordu. Havada küçük yıldızlar gibi serpiştirilmiş kristal tanecikleri süzülüyordu. Nefes kesici bir görüntüydü. Benim kesinlikle aşina olmadığım bir görüntü.

Aklım karışmış bir şekilde yukarı baktım. Hamama girer girmez dikkatimi çeken işlemeli kubbeyi hatırlıyordum. Az önce gördüklerimle alakası yoktu. Hafızam beni yanıltmıyordu: Aynı kubbe, aynı işlemeler... Çeşmeye tekrar baktım ama orada da aynı tutarsızlık, aynı görüntü. Ve hemen sonrasında titreyen sıvının üstünde kendi yansımamı da göremediğimi fark ettim.

Büyülü bir şey bulduğumun bilinciyle nefesimi tuttum. Sadece kontrol etmek için, belki de tam olarak olacak şeylerin olmasını istediğimden, parmağımı yüzeye dokundurdum. Bu bir şeyleri harekete geçirdi. Ansızın midem burkulurken bir çekim hissettim. Saniyeler sonrasında suyun içindeydim ve yitirdiğim dengem yüzünden biraz da çırpınarak yüzeye doğru yükseliyordum.

Yüzeye çıkabildiğimde altımdaki zemin katılaştı ve kendimi şimdi bel yüksekliğinde olan sığ bir suyun içinde buldum. Daha yeni okuduğum kitaptan bir satırı anımsadım. *Büyü Bozunumları, sayfa 21, madde 3.1.1: Zaman, boyut ve mekân kısıtlamalarından tamamen uzaklaşabilir ve hâliyle alışık olmayan zihinleri zorlayabilirler.* Zorlamak da ne kelime, afallamıştım. Şaşkın şaşkın etrafıma bakınıyordum.

Bu, bir tür gizli geçit olmalıydı. *Tam da hamamın iki ejder için biraz fazla mı küçük olduğunu sorgulayacakken,* diye geçirdim içimden. Burası adı üstünde Yer Altı Kaplıcaları ve Hamamları'ydı. Bizim gördüğümüz sadece onlardan biriydi.

Burada su soğuktu. Işık azdı ve mümkün mü bilmiyorum ama az önce Serene ile olduğumdan daha yalnız hissediyordum.

Çıktığım geçit, suyun girdaba dönüştüğü bir alandı. Ona arkamı vererek ilerlemeye başladım. Madem bu garip yerde bulmuştum kendimi, biraz macera aramakta herhangi bir sakınca yoktu. Hem dediklerim bir bir gerçekleşiyordu. Buranın altından bir şeyler çıkabileceğini söylemiştim ve şimdi altında, çıkacak şeyi arıyordum.

Şatonun devasa balo odalarından farksız büyüklükte bir sarnıçta olduğumu çözebildim. Kısa süre sonra bir iskeleye dönüşen taş basamakları buldum ve oradan kollara ayrılarak karanlık koridorlara dalan yollara baktım. Demek bu, karar vermem gereken andı. En sıkıntılı olduğum alan.

Neyse ki koridorlardan birinden iç ürperten bir melodi duyduğumda bu sorumluluktan kurtulmuştum. Şimdi peşinden gidebileceğim bir şey vardı işte. Belki de özellikle peşinden gitmemem gereken bir şey... Ama korku filmlerinde bir ses duyduğunda kaçmak yerine her seferinde dedektifçilik oynamaya karar veren ve en nihayetinde öldürülen sarışınlara şimdi hak vermiştim. Merak her şeyden üstündü.

Melodiler aslında öyle alakasız, öyle düzensizdi ki sanki rastgele seçilmiş bir nota kalabalığından ibaretti. Fakat tüm bunların yanı sıra içinde ham, büyüleyici bir tını gizliydi. Sanki tenimin içine sızıyor; damarlarımda, kalp ritmimde, dişlerimin zangırtısında hayat buluyordu. Bu müzik değildi, büyüydü ve kendimi kaynağına çekilmekten alıkoyamıyordum.

Notalar yavaş yavaş toparlanmaya ve bir ahenkle bütünleşmeye başladı. Sonunda hayatımda duyduğum ve duyabileceğim en kusursuz şarkılardan birine dönüştü. O sırada çoktan yarıladığım ve gitgide karanlıklaşan koridorda bana sözleri eşlik etmeye başladı. Bilmediğim hatta daha önce duyulmuş olup olmadığından dahi emin olmadığım bir dildeydi. Vhartlox'un büyü filtresi bile ona işlemiyordu. Ama garip bir şekilde, tüm gariplikleri bir çuvala koyup köprüden aşağı sallatacak türden bir gariplikti bu, bir şekilde sözlerin meallerini biliyordum. Anlamamam gerekiyordu. Oysa ben zihnimde canlanan bu müziği, bir şiire dönüşen sözlerini bir daha asla aklımdan çıkarıp atamayacağımı şimdiden biliyordum.

Lirik, kalbimi titreten bir aşk baladına benzer bu müziğin sözleri şöyleydi;

Gecenin içinde, kanayan bir yıldız kayıyor şafağa.

Tutun ona; iç arkasında bıraktığı kızıl izi.

Kapıl bana, birlikte kovalayalım ölümü.

Utanma sevgilim; gir kollarıma.

Gömebilirsin kızarmış yüzünü göğsüme.
Seni nefesim yaparım, taze ot kokuları olursun bugün de.
Gözlerimdeki ışık gibi parlarsın elbet, bir gün solup gitmeden feri.
Seni bekliyor olacağım, tapınağın soğuk taşları üstünde.
Son kez kapanacağım ona, kıyamet gelmeden önce.
Seni bana versin diye,
Sonsuza dek ayrılmayalım diye.
Şimdi bak yukarı.
Nasıl da parlıyor yıldızlar.
Hiç solmadan,
Bir kez yanıp hiç sönmeden.

Şarkı nakarata girerken müziği neredeyse duyulamaz hâle getiren bir şırıltı sesine boğulmuş hâlde olduğumu fark ettim. Ama sözlerin zihnimdeki etkisi hiç azalmamıştı şu ana kadar. *Bir büyü işte Erin,* diye kendi kendime konuştum sitemle. *Hazır etkisinden çıkabilmişken kaç kurtul buradan.* Ama içimden bir his, ne kadar kaçarsam kaçayım bu büyünün beni yine de yakalayacağını söylüyordu. Çünkü bu büyü benim içindi ve istediğini alana kadar durmayacaktı.

Onun yerine devam etmekte olduğum yolu koca bir hendek gibi ayıran havuza baktım. Havuzdan çok kuyuya benziyordu. Ağzından aşağıya spiraller çizecek şekilde kondurulmuş kristallerin zifiri bir karanlığa doğru uzadığını varsayarsak haksız da sayılmazdım. Aynı şekilde üstü de bir baca gibi yükseliyor ve sonu yokmuşçasına devam ediyordu. Çemberi tamamlayacak şekilde yukarı yerleştirilmiş ağzı açık ejder kafalarından şırıl şırıl su dökülüyor, minik akarsulardan bir çeper oluşturuyordu. Yürüdüğüm koridor ise burada sonlanıyor ve karşıda mağaranın doğal taş dokusuna dönüşüyordu. Müziği belli belirsiz de olsa hâlâ duyuyordum. Kafamdaysa hâlâ aynı düşüncenin silik emaresi vardı.

Burası altından bir şeyler çıkabilecek bir yerdi.

Derin bir nefes alıp mırıldandım. "Elma dersem *çık*, armut dersem *çık*ma!" Ve suya atladım. Beni hazırlıksız yakalayan suyun donduruculuğuyla kelimeyi aklımda çığlık çığlığa söyledim. *AVOKADO!*[63]

63 Tüm veganlara sevgilerimle. (Y.N.)

Soğuk öyle yakıcıydı ki tenime binlerce iğne batırılıyormuş gibi bir acıyla kasılmama sebep olmuştu. Çırpınıp kaldırma kuvvetinin görevini yapmasına izin veremedim bile. Geçici olarak felç olmuş gibiydim. Oksijen azalırken bedenimin kontrolü tekrar elime geçti ve kısa kulaçlarla yüzeyi bulabildim. Öksürükler eşliğinde yeterli havayı ciğerlerime doldurmaya çalışırken dudaklarımdan içeri süzülen suyun tadını fark ettim.

Tuzlu.

Bu, okyanuslara açılan portalların yer aldığı sulardan biri olabilir miydi? İçinde bir kadim varlığın, ejderin yaşadığı bir su... Tenimi kucaklayan güç, bundan mı kaynaklıydı? Ya da çehremde dönmeye başlayan turuncu hareler? Ayaklarım bu sırada külçe gibi ağırlaşmış, ıslak peştamalla birlikte beni dibe çekiyordu. Bunu fark etmekte bir saniye daha geciksem belki de gerçekten olacaktı bu. Aniden topladığım enerjiyle karşıya kulaç attım. Birkaç panik anından sonra güç bela havuzdan çıkmayı başardım.

Soğuk ve adrenalinle dinçleşmiştim ama devam eden müziğin sözleri aklıma geri sızınca üstüme puslu bir mahmurluk çöktü. İsteyen şarkının büyüsü desin, umurumda değildi. Ayaklarımın beni götürdüğü bu yere gidecektim ve sonrasında... Sonrasına o zaman bakardım.

Şarkının bu kısmı aniden ürpertici bir hâl alıyor, kilise orgu akorlarını andıran ürpertici melodisiyle yeni ıslanmış tüylerimi diken diken ediyordu. Ama şimdi o kadar yakındı ki vazgeçmem imkânsızdı. Zihnimde yankılananlarla şarkının asıl sözleri çatışırken sahibini görme düşüncesi beni daha çok cezbediyordu.

Gecenin kalbinde, bir yıldız kayıyor daha zifirî diyarlara.

Bırak onu; kan o arkasında bıraktığı kızıl iz.

Kaç benden, ölüm için fazla gençsin sen.

İnat etme sevgilim; bırak ellerimi, özgür kıl kendini.

Git. Kurtar sevdiklerini.

Son kez kapanabildim ona, kıyamet bitmeden önce.

Seni bağışlasın diye,

Uzaklara git ve asla geri dönme diye.

Şimdi bak etrafına.

Abartıldıkları kadar da yoklar aslında.

Yanıyorlar titreyerek ve solup gidiyorlar.

Ben de...

Kollarımı birbirine dolayarak koridorun açıklığa kavuştuğu yere doğru ilerledim. Şarkı uzayan ve silinerek yok olan notasıyla sona erince ani bir üşüme gelmişti. Sanki zihnim, içini dolduran her neyse terk edince bir an için boşlukta kalmış, kendi düşüncelerimin denizi ona yabancı gelmişti. Tekrar kabaran kuşku ve beni her an tetikte olmaya iten o korku, geri doluyordu şimdi. Ben daha çok üşüyordum.

Neyse ki tenimi okşayan tatlı bir yaz meltemi vardı burada. Buram buram deniz ve yosun kokuyordu. Mantığım yerin fersah fersah altında böyle bir şeyin olanaksız olduğunu savunurken gözlerim beni doğruluyordu. Karşımda muntazam bir kavis çizen upuzun bir sahil vardı. Işığın azlığından dolayı katran karasına çalan deniz, küçük dalgalarla simsiyah çakıl taşları üstüne kırılıyor; dinginlik yayan bu sesi sonsuz bir döngüye girmiş gibi tekrarlıyordu da tekrarlıyordu.

Onu bu enteresan manzaranın içinde görebildiğimde şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Bu küçük *koyun* burada olması kadar beklenmedik bir şeydi benim için. Denizin içinde birer anıt gibi yükselen ve hiçbir yere tamamlanmayan sütunların altında, basamakların üstüne oturuyordu. Bacakları olması gereken yerde uzayan *kuyruğunu* yana yatırmış; ince, narin kollarından destek alarak bana bakıyordu. Tanrım, şimdi her şey anlam kazanmıştı. Şarkısı büyülüydü, çünkü *büyü* oydu.

Fiona şüphelerinde haklıydı.

Bu bir deniz kızıydı.

İçinde siyah lekeler barındıran ve sarı ışık hareleri hipnoz edercesine dönen turuncu gözlerinin üstünü yeşil parıltılı bir zar sarıyordu. Denizin altından güneşe bakmak ya da güneşi denizin altına hapsetmek gibiydi. Sırf bu yüzden bile bana Ejderin Kalbi'ni gördüğüm ilk zamanı hatırlatmıştı. Yüce; benden, olduğum ve olabileceğim şeyden

üstün bir güç hissi yayıyordu o gözler. İlgiyle beni süzüyordu. Acele etmeden bedenimi, etin ve kemiğin ardındaki şeyleri, bende benim göremeyeceklerimi tarıyordu âdeta. Bu ilgiden, o ilginin karşısındaki çıplaklık hissinden anında rahatsız olmuştum.

"Ah, şey, merhaba," diyebildim çekingenlikle.

Kafasını diğer yana kaydırdı ve tepki vermeden beni incelemeyi sürdürdü. Onu anladığım gibi o beni anlamıyor olabilirdi. Belki de ayrı bir gırtlak yapısı olduğu için deniz insanlarına özel bir dil konuşuyordu.

"Beni anlayabiliyor musun?"

Gözlerini kapattı ve sanki plajda güneş banyosunun tadını çıkarır gibi dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle çenesini kaldırdı.

"Sanırım anlamıyorsun," dedim hayal kırıklığıyla.

Başını geri indirdi ve bu sefer alayla bana baktı. Yunusların çıkardığına benzer melodik bir kahkaha, yüksek mağara tavanında yankılandı. Gülüşü ona kışkırtıcı, can yakan bir cazibe katmıştı. Kızardığımı hissettim.

Konuşmaya başladığında renksiz dudaklarından dökülen sözlerin, notaların kendi içinde dalgalanmasına benzer bir tınısı vardı. Bu da onlara bir tür ilahi havası katıyordu. "Anlıyorum küçüğüm. Sandığından çok daha fazlasını anlıyorum. Sadece, insan ırkının dilini konuşmayalı uzun zaman oldu. Önce sesindeki sade tonun tadını çıkarmak istedim."

Bana küçük demesine rağmen kendisi on beş yaşına henüz basmış bir genç kızdan büyük olamazdı. Çok taze bir güzelliği vardı. İç ferahlatan türden bir masumiyeti...

Sözlerinin iltifat olup olmadığını anlayamadığımdan gülümseyerek karşılık verdim. "Çok güzel bir şarkıydı."

Teşekkür edercesine başını eğdi. Tüm ıslaklığına rağmen ateşin en sıcak tonuna bürünmüş turuncu saçları, omzundan koynuna döküldü. Açık, pullarla kaplı göğsünü suladı. "Yıldızların Yangını," diye adını dillendirdi şarkının, iç geçirir gibi. "Zamanında bir kereliğine ağzımdan dinlemek için ölümü göze alanlar olurdu. Şimdi sadece bir *hiç*, kimse de değil, bir hiçlik dinler oldu şarkılarımı."

"Ya..." dedim üzüntüyle.

Bakışlarını düşürdü. Bir şey söylemedi. Dalgaların sesi tekrar kabardı kulaklarımda. Çünkü o konuştuğunda büyü vardı. Gerisi yok oluyor, hatta hiç var olmuyordu o an.

"Burada olmam yanlış mı?"

"Yanlış mı? Yanlış nedir ki? Kimin doğrusunu esas alır?" Daha yakınlaşmak istercesine öne eğildi ve beklemeden suya atladı. Kristallerin ışığında parıldayan teni, sudaki kısa yüzüşünü takip etmeme imkân tanıdı. Turkuaz pulları üstüne değen ışığı fosforik renklerde yansıtıyor, her hareketiyle beni bu büyülü tabloyu izlemeye davet ediyordu.

Kıyıya yaklaşınca sudan çıktı ve dalgaların vurduğu çakılların üstüne uzandı. Kuyruğu arkasından mağrur bir şekilde kıvrıldı ve çökük beline sular damlattı. "Senin sıfatına herhangi bir yargım yok çocuk. Benim doğrularım ve yanlışlarım asla ulaşamayacağın bir yerde."

Pekâlâ, bir deniz kızına denk gelmişken felsefi sohbetlere gireceğimi hiç sanmıyordum. "Sakıncalı mı diyeyim o hâlde? Senin varlığından çoğu kişi habersiz."

Omuz silkti. "Kendimi herkese göstermeyi tercih etmiyorum, o kadar. Yalnızca benim ilgimi çekecek olanları çağırıyorum buraya."

"Senin burada olduğunu başka kimler biliyor?"

"Çok değil? Müdirenizi genç bir kızken görmüştüm, ondan sonra da... Sanırım en son davet ettiğim cadı oydu," dedi deniz kızı düşünceli bir tavırla. Aklını zorlaması normaldi, bildiğim kadarıyla Müdire asırlar yaşındaydı ve genç bir kızken buraya geldiyse onu epeydir gören olmamış demekti.

"Uzun zaman olmuş," dedim fısıldar gibi. Ama beni duydu.

"Öyle... Buradaki yalnızlığım beni bir bakıma da böyle kalmaya itti. Zaman çarkını terk edeli çok oldu. Belki bir saniye, belki bir yüzyıl... Ayrımını artık yapamıyorum."

"Neden bu yalnızlık? Böyle bir yerde, böyle..."

"Ben çok uzun yıllar yaşadım çocuk. Çok şey gördüm. Yapabileceğimin, kaldırabileceğimin çok fazlasını yaptım. En nihayetinde de burada kalmaya mahkûm edildim. Bu yalnızlığı kendim seçmedim.

Seçmedim ama zamanla bu dipsiz kuyuda alıştım. Alışmayarak kendime eziyet edecek kadar salak değildim." Deniz kızının yüzü, hatıraların kaldırdığı toz bulutuyla gölgelendi.

Çok enteresan bir hikâye anlatmak üzere olduğunu hissettim ama o anlatmak yerine tekrar bana baktı. Gözleri âdeta yüzümü okşadı. "Ama sen... Sen alışık olmadığım bir şeysin. Sayende zamanı hatırladım. Geçen sayısız yılı. Çünkü küçüğüm, *senin gibi birini* görmeyeli... İşte ona uzun zaman oldu denir."

Bana hiç cadı demediğini ve bunu özellikle yaptığını o an fark ettim. "Benim gibi biri mi?" diye sordum tereddütle. "Nasıl biriyim ben?"

"Durma. Hadi sor!"

O gözler... Gerçekten de baktığının fazlasını görüyordu. Günlerdir, hayır, haftalardır aklımı kurcalayan o soruyu -muhtemelen cevabını da- biliyordu.

Bundan ürkmek yerine merakla, gerçeğe olan önlenemez bir açlıkla istediğini yaptım. Kitaplardaki hayali dünyalardan kopup kendi dünyamın büyüsüyle tanıştığım ilk günden beri kafamda yankılanan, bazen silinse bazen de ben zorla susturmaya çalışsam da hep orada olan o soruyu sordum. "Neyim ben?"

Bana sadece bu soruyu sordurarak bile zafer kazanmış gibi gülümsedi. Doğruldu ve kuyruğunu kendine çekti. "Ne acaba?" dedi yapma bir merakla çenesini dizlerinin olacağı yere dayarken.

Bir sessizlik daha çöktü üstümüze. Yine üşüdüm.

Sonra ani ve yine yapma bir heyecanla ileri atıldı. "Cadı, değil mi? Evet, evet, cadı olmalı!" dedi oynarcasına. Alay ediyordu. Şüphelerimle, bana söylenilenlerle, cehaletimle dalga geçiyordu sadece. Şu ana kadar hep yaptığını yapıyor, kışkırtıyordu. Bu da hırçın ve can yakıcı bir tür kışkırtmaydı sadece.

"Sen bunu duymak istiyorsun, değil mi küçük kız? Merak ediyorsun. Cevap alıyorsun. Ama emin olamıyorsun. Emin olmana izin vermiyorlar. Yine de inanmak istiyorsun. *İnanmak için* soruyorsun."

"İnanıyorum," dedim meydan okumayla. Bu küçümser hâl ve tavırları beni gitgide çilden çıkarıyordu. Böyle zamanlarda çocuksu bir inat, tüm kuşkularımın yerini alıyordu. "Cadıyım ben!"

Saklamak istercesine yüzünü omzundan yana bastırıp kıkırdadı. "Ama yine de soruyorsun küçüğüm. Cevabını bildiğin bir soruyu neden sorasın?"

"Çünkü..." Sinirden dudağımı dişledim. "Neden benimle oynuyorsun!"

"Yanılıyorsun. Seninle oynayan onlar."

"Cadı olduğumu düşünerek mi?"

"Hayır," dedi keyifle. "Sana cadı olduğunu söyleyerek."

"Peki, neden onlara değil de sana inanayım? Bir kuyruğun olduğu için mi?"

"Tam olarak bu yüzden küçüğüm, bu yüzden," diyen deniz kızı parmaklarını pullarının üzerinde gezdirdi. "Kim onlar? Cadılar. Ve sana cadı olduğunu söylüyorlar. Ah, ne tesadüf!" Güldü.

"Ne var bunda?"

"Çok aç olsam suya girsin diye bir kuzuya deniz kızı olduğunu söyleyebilirim. Bu onu deniz kızı yapmaz."

"Cadıların aç olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"İnsan evladının hep aç olduğunu söylüyorum. Neye, niçin olduğunu bilmedikleri; doyurmanın asla mümkün olmadığı bir açgözlülük bu." Tiksinircesine ekledi. "En başından beridir söylüyorum. Yine söyleyeceğim! İnsan ırkı tam bir *israf*!"

"Peki. Bariz bir şekilde sevmediğin bu sevgili cadılar neye açlar öyleyse?"

"Basit değil mi? Güce. Ah, hem de böylesi bir güce..." İç geçirdi. "Senin ne olduğunu, kim olduğunu bilmediklerine yemin edebilirim. Varlığının yapı taşı, onların o *engin(!)* ilimlerinin çok ötesinde. Fakat seni isimlendiremiyor oluşları sahiplenmemeleri için bir sebep değil. Ne zaman ve ne sebepten ötürü olacağını bilmeseler de seni ve gücünü kullanabileceklerini biliyorlar. Senin gücünü kullanabilmenin büyük

bir ayrıcalık olacağının farkındalar. Bu yüzden yakınlarında tutuyorlar, tutacaklar. Yalanlarla uyutacaklar. Ve seni herkesten saklayacaklar."

"Ama sen biliyorsun," dedim sorarcasına. "Sen bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Net bir şey söyleyemem küçük kız. Ben sadece illüzyonlar perdesinin ardında gördüklerimi söyleyebilirim. Başkasını kandırabilir ama bu göz oyunları bana sökmez. Çünkü ben yalnızca gözlerimle bakmıyorum."

"Ne görüyorsun? Söyle!"

Sonundaki sabırsız emre sinirlenmiş gibi dudakları düz bir çizgi hâline geldi. "Küçük ve acemi bir kızın elinde can çekişen yüce bir güç. Tanrıların katında. Ama Tanrılardan olma değil. Bu inancın değil, evrenin gücü. Belki de daha önce görülmemiş bir şey."

"Ama neden benim ellerimde? Neden ben?"

"Bilemiyorum. Kim bir fili bir farenin bedenine sığıştırmak istesin ki? Ama gücün büyük. Sana çok büyük. Ve bu sakarlıklarınla zedelenmemesi gerekecek kadar değerli."

Bir leke gibi üstüme yayılan laciverti kastediyordu. "Benim suçum değildi."

"Bir suçlu aranacaksa o, sana bu gücü layık görendir."

Hekate, diye geçirdim içimden. Ama sözlerindeki yakıcı küçümserlikten çekinerek dile getirmedim bunu. Sanki benimle ben olduğum için değil, sadece bu güce sahip olduğum için muhatap oluyordu. Diğer türlüsü ben; çirkin, rezil bir böcektim gözünde. O an göz korkutucu bir gerçekle yüzleştim. Cadılar da bundan farklısını yapmıyordu. Bana gösterdikleri saygıyı hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Bu saygı gücüme duyulan bir saygıydı. Tanrım, haklı olabilir miydi?

Benim bir şey dememe gerek kalmadan deniz kızı sürdürdü. "Gücün çevrendeki hiçbir güce benzemez küçüğüm. Dikkatli olmalısın. O öyle arı, öyle hassastır ki istediğin şeye bükebilirsin. Su gibidir. Benim tüm hayatım olan su gibi. İçine ne atarsan çözer, onu kendine katar ve ona dönüşür. Ufacık bir zerre bile olsa senin ellerinde o, hiçbir gücün aşık atamayacağı bir seviyeye ulaşır."

"İstediğim her şey olabilirim yani."

"Her şey. Hatta daha fazlası. Bir cadının tüm renklerini uyandırabilirsin. Beş mi? O bile yetmez. Bir peri, savaşçı, vampir... Ama onlar da çok küçük, değil mi? Minik piyonlardan başkası değil bunlar. Belki de doğanın sesini dinlersin. Doğa, her şey bir yana, kayıtsız şartsız güvenebileceğin tek şey. Elementlerin gücünü sahiplenirsin belki. Sana suyu verebilirim. Şu bulamaca çevirdiğin renkleri bünyenden akıtıp sana kutsal suyun gücünü verebilirim. İşte o zaman, o zaman Tanrılarla aşık atacak güce erişirsin." Sanki ortada komik bir espri varmış gibi güldü. "Bu güzel olurdu işte."

"Belki de *ateş*," dedim ağzımdan kaçırır gibi.

"Belki de ateş," diye yineledi geçiştirmek istercesine.

Sorularım tek tek açıklığa kavuşuyordu. Son günlerde yaşadığım sayısız olayın ana nedeni, gücümün ve kimliğimi net bir şekilde söylenememesi... Ama daha başka sorular, boşalan yerleri hemen doldu-ruvermişti. Şimdi daha allak bullaktım. Karşımdaki deniz kızı hâlâ cevapları varmış ama her cevabın da yeni sorusu varmış gibi bakıyordu.

Bilmek istemediğime karar verdim. O an, bunlarının hiçbirine ihtiyacım olmadığı hissine kapıldım. Ben, dediği gibi genç ve acemi bir kızdım. Böylesi bir gücün altına girersem ezilmekten başka çarem kalmazdı. Şu an sadece bir cadı olmayı bile doğru düzgün başaramıyorken bahsettiği gücün sorumluluğu fazlaydı, sadece fazla denemeyecek kadar hem de.

İnkâr mekanizmam hemen yardımıma koştu: *Gözlerini kapa Erin. Duyma. Kendin söyledin. Onun sözleri büyü. Aklını çelecek bir büyü. Konuşma. Sakla sözlerini. Gerçek senin kalbindekidir. Cadı ol. Şimdilik sadece cadı.*

Korumacı bir şekilde kollarımı kendime sardım. "Ama olmaz. Yapamam bunu. Dediğini yaparsam artık bir cadı olamam. Cadı olmayı seviyorum. Üstelik bana çoktan büyücülüğün Tanrıçası Hekate dokunmuşken, onun kutsamasını geri çevirip başka bir şey olamam."

Deniz kızı, Hekate adını duyunca aniden hiddetlendi. Boğazından garip bir yutkunma sesi çıktı ve sonraki kelimeleri sesindeki zarafete hiç yakışmayan bir hınçla, tükürür gibi sarf etti. "O palavracı sürtük

mü? Sandığımdan daha da aptalsın! Seni kandırdığını göremiyor musun gerçekten? Bu zaten senin. Bu güç şu an senin ellerindeyse, artık *senin*. Senin hakkın! Bunu sahiplenmesine izin verme. Sana verdiklerini sahiplenmesine izin vermeyeceğin gibi. Gücün farklı bir yerden, daha kudretli, daha eski; Hekate'nin kendisinin dahi aşık atamayacağı bir yerden geliyor. Şunu asla aklından çıkarma. O sadece büyücülüğün Tanrıçası değil. Aynı zamanda oyunların ve aldatmacaların da Tanrıçası."

Tanrım, bu deniz kızı her kimse kesinlikle Hekate'den nefret ediyordu. Ama nasıl olur da bir Tanrıçadan bu kadar nefret edebilirdin ki? Sanki şahsi bir geçmişleri var gibi konuşuyordu. Ve bilmesi gerekenden çok ama çok daha fazlasını biliyordu. Kimdi o? Sadece deniz kızı olamayacağı artık fazla aşikârdı.

"Kimsin sen?" dedim bıraksam devam edecek deniz kızının sözünü bir bıçak gibi keserken.

Öksürdüğümü ya da hapşırdığımı düşündürecek kadar ani ve bir çırpıda konuşmuştum. O nedenle bir anlığına ona bir soru sorduğumu anlamadı. Ama hemen akabinde yüzündeki ifade değişti. Tüm ziyaretim boyunca yüzünden geçen hiçbir ifadeye benzemeyen bir ifadeydi bu. Ne bir insana ne de insan aklının ereceği bir varlıkta görülemeyecek bir ifade...

İşte şimdi başlıyoruz dercesine dikleşti. "Sonunda merakın, bilgiye açlığının önüne geçti *Erin*. Daha tanışmadığın birine haddinden fazlasını soruyorsun."

Olduğum yerde donakalırken ensemden aşağı soğuk bir ürperti aktı. Adımı biliyordu. Constantine beni isimlerin bir değeri olduğuna inandırmışken bu deniz kızı karşımda bu değeri yerle bir ediyor, amansızca söküp alıyordu: Adımı, irademi, sorularımı ve cevaplarını... Gücüm benden çok büyük olabilirdi ama benden büyük olan başka bir şey daha vardı. Benim çok ötemde. O.

"Öyle ya. Sana kim olduğunu sormadan ne olduğumu sordum."

Güldü. Ama gülüşü bile değişmişti. Her kahkahasının beni sarmalayıp tenimde süzülüşünü hissedebiliyordum şimdi. Suya kapıldı ve kendisinin yönettiğini son anda fark ettiğim bir akıntının onu kıyı-

dan uzağa sürüklemesine izin verdi. Akıntı şiddetlendi ve deniz kızının merkezinde olduğu bir girdaba dönüştü. Yüzünü kaldırıp bana baktığında gözleri ateş gibi yanıyordu.

"Ben; Gaia ve Uranüs'ün Titaniçe kızı; toprağı besleyen, dünyaya hayat veren denizler ve suların Tanrıçası. Okeanos'un karısı, okyanusların hanımı. Derelerin, akarsuların ve tüm su nimfalarının annesi. Ben hiçlikle çalkalanan dünyayı ehlileştiren, ben dünyaya bakmak ve yalnızca iyileştirmek için gelen; ben Ezeli Su'yun Titaniçesi *Tethys*'im."

Şok ve dehşetle geriledim. Gerilemekten başka ne yapacağımı bilemedim. Eski Tanrılardan biri miydi? Nutkum tutulmuştu. Az önce yaşadığım her neyse, kolay kolay etkisinden çıkabileceğimi sanmıyordum. *Hekate sana dokundu*, denmesi başkaydı, ondan bile daha eski bir Titaniçe'nin karşısında olmak tamamen başka. Dizlerim her an beni taşımaktan vazgeçecekmiş gibi zangırdamaya başlamıştı. Ne diyeceğimi, ne yapabileceğimi bilemiyordum. Bir Titaniçe'nin huzurundaydım. Nasıl bilebilir, böyle bir ana nasıl hazır olabilirdim ki? Şu ana kadar rahatlıkla ve fütursuzca dudaklarımdan dökülmüş sözcükler, boğazıma düğümlenmişti. O'nu gücendirmekten, daha kötüsü karşıma almaktan korkuyordum.

"Sana yalnızlığıma alıştığımı söylemiştim çocuk," dedi Tethys sözcükleri şimdi her zamankinden beter içime işlerken. Sözlerinin büyü olduğunu anlamıştım. Ama bir Tanrıça'nın büyüsü olduğunu tahmin edememiştim. "Sana seçmediğim bu yalnızlığa alıştığımı söyledim. Çünkü biçareyken kabullenmekten başka şansın yoktur. Bir çıkış yolu yokken özgürlüğü düşleyemezsin. Ama sen... Senin varlığın... Bu her şeyi değiştirir."

Bana baktı. Gözlerindeki şefkatle yine okşadı beni.

"Şimdi düşlüyorum küçüğüm. Düşleyebiliyorum. O kadar özgürsün ki. O kadar kaygısız... Benim de özgürlüğüm olabilirsin. Benim bu izbe çukurdan kurtuluşum olabilirsin. Sen benim son zamanlarda ufukta hiç görünmeyen *çare*msin."

Ne demeye çalıştığını anlayınca irkildim. İtiraz etmek istercesine öne atıldım ama beni elinin bir hareketiyle durdurdu. "Hiçbir şeye evet demek ya da hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin. Düşün Erin. Yaşantına ekleneceklerle bir daha, bir daha düşün. Hemen cevap vermek zorunda değilsin."

Sonra havadaki elini bana doğru usul usul uzattı. Elinin hareketini takiben dalgalar kıyıya üşüştü ve genişleyerek çıplak ayaklarımın dibine kadar geldi. Ilık su tenimi sarmalarken kaçma dürtülerim geç kalmıştı. Aniden bedenimi ferah bir his kapladı. Sanki yenilenmiş, tazelenmişim gibi... Kulaklarımda serbest bırakılan bir nefes gibi ses yankılandı ve beni afallamış bir şekilde kendi etrafımda dönmek zorunda bıraktı. Bu sayede çehremde dalgalanan enerji demetlerinin lacivertten arınmış hâlde ve tıpkı eskisi gibi kıpkırmızı olduklarını gördüm.

"Bunu bir barış jesti olarak gör. Gelecek karşılaşmalarımız için bonkör bir hediye," dedi kıyıdan iyice uzaklaşmaya başlarken. "Tekrar görüşeceğiz sevgili Erin. Seni çağırdığımda yolun seni bana getirecek."

Ardından eğilip kafasını suya daldırdı. Kuyruğu yüzeye çıkıp kıvrılarak döndü ve tekrar gömülmeden önce etrafa su saçtı. Oluşturduğu girdap ağır ağır yok olurken, önümdeki sular geri çekilip ilk geldiğim zamanki dinginliğine geri döndü.

Kıyıdaki dalga seslerini dinleyerek bir süre orada öylece durdum.

Bir Titaniçe'ydi. Buna şüphe yoktu. Lekeli auramı öylece, saniyelerin arasındaki bir sekmede temizleyivermişti. Beni ve yardımımı istiyordu. Bunu söylemekten de çekinmemişti. Ama beni asıl korkutan bu bile değildi.

Şu kısa süre zarfında iki yüce Tanrıça ile öyle ya da böyle münasebetim olmuştu. Bu, artık güçlü cadıların kendi tarafına çekme çabalarıyla ilgili değildi. İşe kutsal güçler karıştıysa sahip olduğum şey gerçekten de önemli olmalıydı.

Bunu biliyorken ne yapmayı tercih edecektim? Aptalı oynamaya devam edecek ve cadı olarak mı kalacaktım? Ya da Tethys'in önerisini kabul edip suyun kutsal gücünü mü almalıydım? Bir Titaniçe'nin, Ezelî Su'yun Tanrıçasının bahşedeceği bir güçtü bu. Gerçekten de dediği gibi yenilmez olmalıydım. Peki ya içimde kabaran ve yakmaktan çekinmeyen o ateş ne olacaktı?

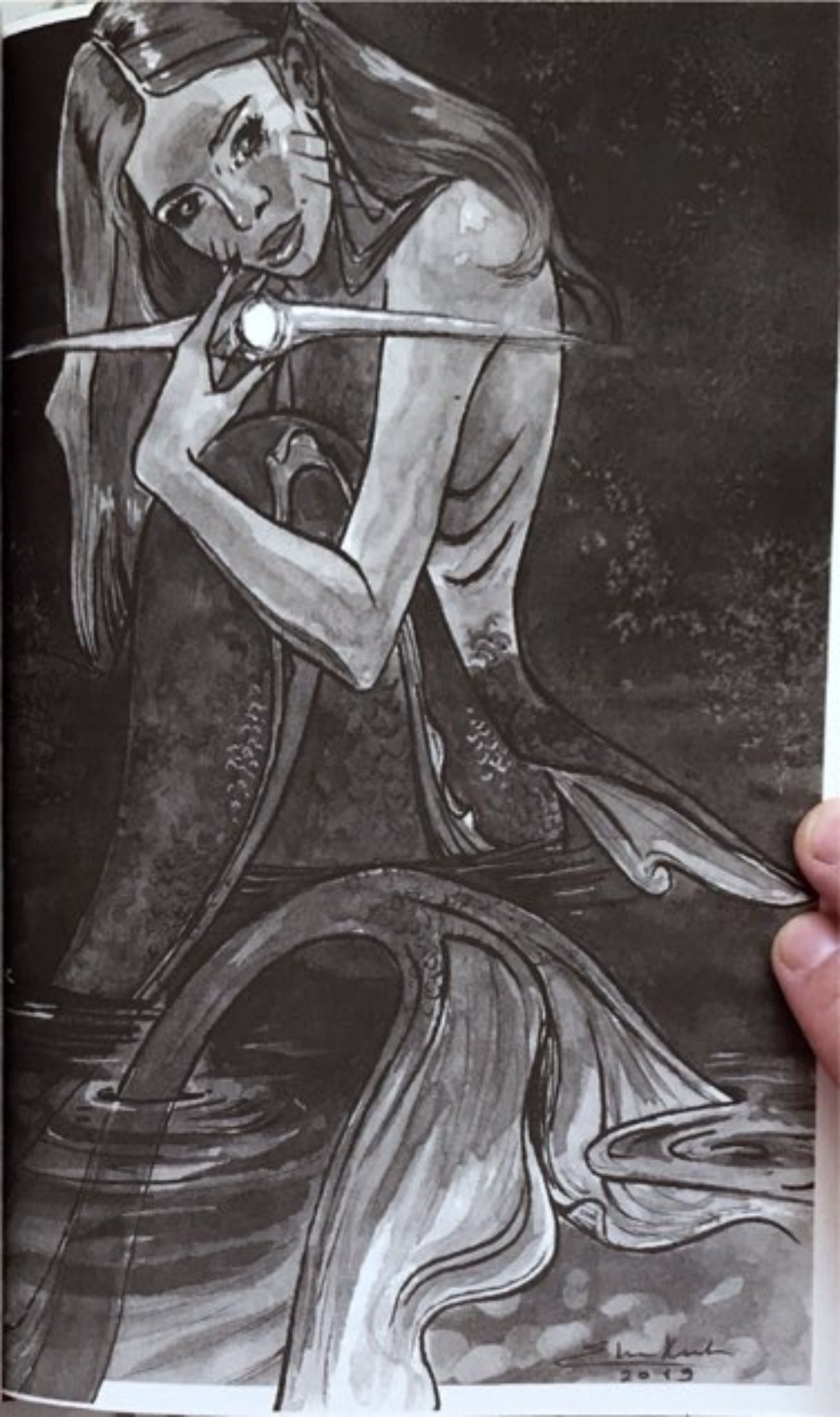
Olasılıklar tüm eziciliğiyle üstüme üşüşürken, arkamı dönüp geldiğim koridora yürümeye başladım. Artık katlanılmaz bir hâl almış ıslaklık hissinden bir an önce kurtulma, bedenimi iyice ele geçirmiş yorgunluğa teslim olup derin bir uykuya dalma düşüncesiyle adımlarımı hızlandırdım.

Şıp. Şıp. Şıp.

Bir gün için fazlasıyla su almıştım. Sanırım bir süre sadece kuru kalmak istiyordum.

(...) Sularla çevrili düğün kameriyesinde evlendi bereketli bakire.
Yalazlı bir birlikteliğe adım attı,
Serin kolları arasına aldı sıcak damadı.
(...) Ve Okeanos, gelini Tethys'in yanında
Boğazındaki tüm çeşmelerle dillendirdi şarkısını.

Nonnus - Dionysiaca, *38. 108*

15. BÖLÜM
TETHYS HAKKINDA BİLİNENLER

Sabah beyaz çarşafların arasında uyandığımda bulutların arasında uyumuş gibiydim. Bedenim dünkü tüm o şımartıcı muameleden ötürü kuş tüyü kadar hafiflemişti. Ancak zihnim külçe kadar ağırdı. Ben kalksam da o, yatağa çökmüş kalmıştı.

Deniz kızıyla, pardon Tethys'le konuşmamız ufuk açıcı sayılabilirdi. Eğer ortada bahsedilecek bir ufuk olsaydı. Kendimi dünyadan tamamen koparılıp boşluğa atılmış gibi hissediyordum. Bana söyledikleri... Gerçek mi onu bile bilemiyordum. Oysa kalbimin derinlerinde bir yerlerde şu anın, şu anki gerçeklerin inkâr edilemez bir şekilde yalan olduğunun zaten farkındayım. Kandırılıyormuş gibi değil de sadece gerçeğe henüz erişememişim gibi.

Bir de her zamanki Erin'le hiç uyuşmayan şeyler vardı. Tüm öğrendiklerime rağmen gerçeğin peşinden gitmektense çaresizce, *sadece* bir cadı olmayı dilemem gibi. Ya da bana bahsettiği o güç için yanıp tutuşmamam, merak bile duymamam gibi.

Hepten kaybolmuştum işte. Kararsız, ne yapacağımı bilemez bir hâlde aval aval arşınlıyordum odayı. Çıkardığım seslerden huysuzlanan Pitsy'e baktım. Acaba uyandığında bana karşı nasıl olacaktı? Çünkü o hâlâ, gecenin aurasını yuttuğum anda kalmıştı.

Aniden Bayan Çınar'ın sözlerini hatırladım. *"Müdire bilmek isteyecektir."* Hızla hazırlanmaya başladım. Bilsin bakalım. Merak etmiyor olabilirdim ama bu hesap sormayacağım anlamına gelmiyordu.

Müdire Sisaundra'nın kapısının önüne geldiğimde kafamda düşüncelerimi ve konuşmak istediklerimi netleştirmek için bir süre bekledim. Yanlış bir şey söylememem gerekiyordu. Ya da gerekenden fazlasını anlatmamam. Sadece onu denemek istiyordum. Bakalım Tethys sözlerinin ne kadarında haklıydı.

Hemşire çoktan Müdire'ye durumu haber vermişti. Yetiştirmişti de denebilirdi. Odasında beni beklediğini söyleyen Bayan Pherillon dahi bana eşlik etmeye zahmet etmemiş, kısaca, "Yolu biliyorsun zaten," demiş ve şapkasını düzeltip yoluna gitmişti.

Kapıya yeltenip elimi tıklatmak için kaldırdım ancak kapı, bana fırsat vermeden gıcırtıyla açıldı. Harika, gerçekten de bekleniyordum anlaşılan. Acele etmeden içeri girdim.

Beni odanın tanıdık görüntüsü karşıladı. Yüksek kitaplıklar epeyce kurcalanmış, raflardan sayısız kitap çıkarılıp yerdeki yığının arasında yerini almıştı. Bugün odaya her zamankinden farklı bir dağınıklık hâkimdi. Camın önünde dikilen Müdire, uykusuz ve tedirgin görünüyordu. Benim gelişimi izlerken tek kaşını kaldırmış ve sözsüz bir selam vermişti. Kafamla onu taklit ederken el hareketiyle işaret ettiği koltuğa oturdum.

Müdire bana eşlik etmedi. "Bu kadar kısa sürede bu denli olaylı başlayana daha önce rastlamamıştım."

"Kusura bakmayın. Bu yoğunlukta sizi rahatsız ettim." Müdire Créatrice du Feu melodik olma çabası gütse de gerginlikten çatlayan bir kahkaha savurdu. "Rahatsız mı? Beni Pherillon'un kapıdan uzatılmış buruşuk suratı rahatsız eder. Sen etmezsin. Sende beni hep eğlendirmeye yeten taze bir büyü ve macera kokusu var."

Kitap yığınlarını kastederek konuştum. "Sanırım bir araştırma üzerinde yoğunlaştınız."

Yeni fark ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Ah, evet. Büyülü âlemde son zamanlarda bir hareketlilik var. Senin kafa yormanı gerektirecek bir şey değil."

Hay hay, benim derdim zaten başkaydı. "Dün gece olanları duymuşsunuzdur," dedim sabırsızlıkla.

"Ne yazık ki. Sana zincirleri taksam da bundan fazlasının olacağını bekliyordum. Gücünde ender görülen bir farklılık olduğu aşikârdı."

"Ama..."

"Dahası var," diye tamamladı bilgiç bir ifadeyle. "Görüyorum ki auran tamamen temizlenmiş. Duyduğum kadarıyla bir gecenin telafi edemeyeceği bir şekilde lekelenmişti."

"Biliyorsunuz."

"Tahmin edebiliyorum."

"O gece anlatılanlara ek birkaç şey daha oldu." Devam et dercesine bir jestte bulununca ağzımdaki baklayı çıkardım. "Dün gece kaplıcalarda gizli bir sahile gittim. Orada sizin de yıllar öncesinde karşılaştığınız birisiyle tanıştım; Tethys."

Müdire ismini duyunca irkilmiş gibi yerinde dikleşti. Bozuntuya vermemeye çalışsa da dudaklarını şiddetle birbirine bastırdığı belli oluyordu. "Uzun yıllar kendini kimseye göstermemişti. Ama böylesi bir güçle O'nun dikkatini çekmemen zaten imkânsızdı."

"Siz de O'nun süzgecine takılacak kadar güçlüydünüz, değil mi Müdire Sisaundra? O da sizi bu nedenle huzuruna çağırdı."

Müdire avucunu açtı. Kızıl bir enerji demeti parmaklarını yalayıp yukarı süzülürken önce siyaha sonra yeşile döndü. "Bana üç ayrı cadı üslubuna yetecek üç boş alanım olduğunu söylemişti. Harika şeyler başarmam için büyük bir potansiyel..."

"Ne yani? Sizi cadılık ve su arasında seçim yapmak zorunda bırakmadı mı?" dedim anlamayarak.

Müdire afallamış görünüyordu. Ayakta durduğu yerde dönüp koltuğuna oturdu ve sırf bana daha yakın olabilmek için sandalyesini iyice masaya yaklaştırdı. "Böyle mi yaptı cidden? Sana suyu mu önerdi?" İstemsiz bir şekilde titriyordu. *Tanrım, bu kadın kaç kahve içmişti?*

"Evet. Fazla üstelemedi ama peşini bırakacak gibi de görünmüyordu."

Aniden parladı. "Buna nasıl cüret edebilir? Kendisi Vhartlox'un, cadıların çatısı altında barınırken nasıl böylesine aşağılık davranabilir? Ama hayır Erin, benden böyle bir seçim yapmamı istememişti. Belki de o emellere uyacak bir güçte değildim."

İşler hiç de beklediğim gibi gitmiyordu. Hani nerede dramatik bir şekilde, "Siz bana ne hadle yalan söylersiniz!" diye bağırdığım an? *Bir şeyleri de inkâr et be kadın!*

"Sen en iyisi bana her şeyi en başından anlat Erin," dedi Müdire sessizliğimin ardından.

Dediğini yaptım. Tabii bilmesini istemediğim birkaç önemli ayrıntıyı gizli tutarak. Müdire ağzımdan çıkan her kelimeyi pürdikkat dinlerken bakışlarını bir saniye bile benden ayırmadı. Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Tepkilerini dikkatle inceliyordum. Dudaklarındaki ufak bir seğirme, gözlerini saniyelik bir kaçırış; onu ele verecek herhangi şüpheli bir mimik... Ancak anlatacaklarım bitinceye dek ifadesini bozmadı. Sonra derin bir iç çekti ve koltuğuna âdeta gömüldü. Düşünceli düşünceli konuşmaya başladığında gözlerinde acıma vardı.

"Ah Erin. Bu kadar erken o gibi bir varlıkla yüzleşmek zorunda kaldığın için ne kadar üzgünüm, bilemezsin. O'nunla daha önceki münasebetlerime dayanarak söylüyorum; kendisi gerçek bir Titaniçe'ye yaraşır şekilde davranır. Bilgedir, her şeyi ya çoktan biliyordur ya da çok kısa sürede fark eder. Fakat acımasızdır. Gerçekleri öyle bir şekilde bahşeder ki kafanı allak bullak eder. O gerçeklere O'nun bakmanı istediği taraftan bakarsın, O'nun sana biçtiği planlara yönelirsin."

"Bir manipülasyon ustası yani."

"Hem evet hem hayır. O sadece bir Tanrı. Zeki. Senin aklının alabileceğinin çok ötesinde bir zekâ bu. Karşı koyması imkânsız."

"Ne düşünüyorsunuz yani? Ne yapmalıyım?"

"Başına gelenler benim de birkaç yitik anımı tazelememe yardımcı oldu. Önce sana kendi hikâyemi anlatayım. Sonra neler düşündüğümü söyleyeceğim." Müdire derin bir nefes aldı ve hikâyesine başladı. "O yıl, Akademideki üçüncü yılımdı ve sınavdaki üstün başarım yüzünden beni yine kaplıca hamamlarına göndermişlerdi. Sen oraya birkaç kişiyle gidecek kadar şanslıydın. Eğer tek başınaysan sıkılıyorsun ve bir şeyler aramaya başlıyorsun. Bu arayış Tethys'in dikkatini çekmiş olacak ki yolumu o gizli koya çıkardı.

"O'nunla ilk karşılaşmamda bana sadece bir deniz kızı olduğunu söylemekle yetinmiş ve gerisini baştan sona yalanlardan dizmişti. Bana anlattığı hikâyesinde güya O büyük bir deniz insanı kabilesindendi ve yaşadıkları sular o koya büyülü bir geçitle bağlıydı. Gerisi fazla meraklı ve afacan bir deniz kızının trajik bir şekilde arkadaşlarının gerisinde kalması ve geçidin üstüne kapanmasıydı. Benden istediği de buydu. O'nu serbest bırakmam.

İçimde üç cadı gücüne yer olduğunu ve eğer hepsinde ustalaşırsam o geçitleri açmanın çocuk oyuncağı olacağını söylemişti. Sanırım bana verdiği tek yararlı bilgi buydu. Kapasitemin farkına varmış ve iki ayrı disiplini daha çalışmaya başlamıştım. Ama yine de vicdanlıydım. Benim gözümü açan o *zavallı*, yerin bin kat dibinde mahsur kalmış deniz kızını unutmamıştım. Her gece kütüphanenin altını üstüne getirip tonla kitap araştırıyordum." Güldü ve odayı gösterdi. "Bu sana dağınık mı geldi? Beni bir de o zaman görmeliydin."

"Şöyle bir şey var ki Erin; ben senin yaptığın gibi doğrudan o zamanki müdireme gitmemiştim. İnatçıydım ve bununla kendim başa çıkabileceğime inanıyordum. Ancak aldığım kitapların sürekli su büyüleriyle ilgili olması, üstelik üç güce sahip olsa da o üçlünün arasında İluna olmayan bir cadının bu su merakı, Müdire Jacqueline'in dikkatinden kaçmadı. Beni yanına çağırdı ve hikâyemi dinlemek istedi. Tıpkı şimdi seninle olduğumuz gibi. Ama onun bildiği başka şeyler vardı. Orada duran bir deniz kızı değil, hapsedilmiş bir Titaniçe idi; *Tethys*." İsmini söylerken hafiften çenesi titredi.

"Mahkûm edildiğini kendisi de söylemişti. Ama nedeninden hiç bahsetmedi," dedim.

"Titanlar sinirli varlıklardır Erin. Tanrılar ortaya çıkıp onların güçlerini hiçe saydıklarında, insan evladının inanışına sahip olduklarında Titanlar unutuldu; *eski* Tanrılar oldu. Güçleri ve ebediyetleri göz ardı edildi. Kimileri katledilirken kimileri sürgün edildi. Savaşta tarafsız kalmış Tethys, kocasıyla okyanuslarda kalıp Poseidon'un O'na bıraktığı sularda hüküm sürüyordu; eminim senin de bildiğin Atlantis'te. Atlantis, okyanusun yegâne gücünü koruyan bir şehirdi. Çok özeldi. Tethys'in yarattığı ve dünyaya hayat veren *Ezeli Su*. Ona primordial ya da ilk su da denir.

Tethys burada sakin bir şekilde hüküm sürüyordu. Tanrılar O'na karışmamışlardı, O'nun topraklarındaki zenginlik ve üstünlük dedikodusu her yere yayılmıştı üstelik. Tethys ılımlı bir Titanın Tanrılardan ne kadar iyi iş çıkarabileceğinin kanıtıydı o zaman."

"Peki, ne oldu da Tanrıları O'nu hapsettirecek kadar sinirlendirdi?"

"Tethys'in Hekate'den nefret etmesinin bir nedeni var. Hekate masum Tanrılardan birisi değildi. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse bir

Tanrı bile değildi. Tıpkı Tethys gibi ama üçüncü nesilden bir Titaniçe idi. Tanrı Kral Zeus'un Hekate'ye verdiği değer sayesinde bir Tanrıçadan farksız yaşadı, sözü onlarınkiyle bir tutuldu. Belki de sırf bu yüzden Tethys'e ihanet ettiğinde herkesi kendine inandırabildi."

"İhanet mi? Tethys, Hekate konusunda yalan söylemiyor muydu yani?" dedim şaşkınlıkla.

"Bu sözlerin de çoğu Tethys'in ağzından çıkmış sözler. Geri kalanı ise âlim cadıların öğrendikleri. Yalan olsa da olmasa da herkes Hekate'nin masum olmadığını biliyor. O'nun kendi emelleri ve cadıları için yapmayacağı şey yoktur. Şimdi düşününce Ezeli Su'yun Hekate'nin ilgisini çekmemesi neredeyse olanaksızmış. Böyle engin bir güç Erin, böyle temiz ve dokunulmamış... Dünyanın yapı taşlarından biri, inanabiliyor musun? Onu alıp Gece'ye, koyuluğun mavisi; laciverte bağlarsa ne olurdu? Büyüye akılalmaz bir katkı: İluna.

Hekate bir plan yaptı. Tethys'e gitti ve kolayca aklına girdi. Ezeli Su'yu dünyaya bağışlayan bir Titaniçe'nin tüm denizlere hükmetmesi, böyle küçücük bir yerle sınırlı kalmaması gerektiğini söyledi. Hekate'ye göre Tethys, Ezeli Su'yu çalmalı, okyanusu yok olma tehdidiyle baş başa bırakıp Tanrılarla bir anlaşma yapmalı; kendisini tüm okyanusların yegâne gücü ilan etmeliydi. Tethys güç düşüncesiyle sarhoş - ve kör - olurken bundan Hekate'nin ne gibi bir kârı olacağını sorgulamadı bile. Suyu hiç düşünmeden çaldı; aslında bir bakıma kendinin olanı aldı da denebilir. Asıl O'ndan çalan Hekate'ydi. Sudan yalnızca küçük bir parça koparıp almış ve ortadan kaybolmuştu. Sular çekilip kuraklık başlarken Tanrıların azabıyla baş başa kalan da yalnızca Tethys olmuştu bu şekilde. Tanrılar öfkeyle Atlantis'i haritadan silip başka bir yere gönderdi. Ezeli Su'yu Tethys'ten aldıklarındaysa suyun eksik olduğunu söylediler. Tethys ne kadar yalanlarsa yalanlasın O'na inanmadılar ve ejderlerin mağarasına, O'nu bulduğumuz o koya hapsettiler. Yunan Mitolojisi ölüp, tarihin tozlu raflarında yerini aldığında Hekate korkusuzca Ezeli Su'yu büyüsüne kattı. Bu kadim güçle daha bir güçlendi. Tarihin O'nu da silmesine izin vermedi. Tethys'in hapsi ise asla bitmedi. Öfkesi büyüdü, acısı arttı, daha da tehlikeli bir hâle geldi."

"İnanamıyorum. Hekate'nin böyle bir şey yapabilmiş olmasını gerçekten aklım almıyor," diyerek başımı salladım. "Siz tüm bunları bi-

lirken nasıl bu kadar rahatsınız? Haksızlıklardan doğan bir güce sahip olmanız hiç gücendirmiyor mu sizi?"

Müdire alaylı kahkahalar eşliğinde, "Bizler cadılarız Erin, peri ya da melek değil," dedi. "Buna alışsan iyi edersin."

Hiç sanmıyorum, dercesine yüzümü ekşittim ama uzatmadım. Benim işim şu andaydı. Boğazımı temizledim. "Peki, bu hikâye ile benim öğrendiklerim arasında ne gibi bir bağlantı olabilir?"

"Tethys öfkeli, fazlasıyla kindar. Yıllar O'nu ne hâle getirmiştir tahmin dahi edemiyorum. Geçmişte benden geçitleri açmamı isterken ne amacı vardı, biliyorum. O geçitlerden denizleri arayıp Kayıp Şehir Atlantis'i bulmaya çalışacak. İlk su hâlâ orada bir yerde çünkü. Ama bu sefer suyu alırsa O'nu durduracak kadar güçlü Tanrılar yok Erin. Bu yüzden O'ndan uzak dur. Seni yanına çekmesine izin verirsen feci şeyler olabilir. O çok tehlikeli." Sesinde sert bir uyarı vardı. "Seni çağıracaktır. Buna emin olabilirsin. Ancak sakın davetini kabul edip yanına gideyim deme!"

İşin aslı, artık neye emin olabileceğimi bilmiyordum. Yine de uslu bir ev hayvanı gibi başımı salladım. "Bir şey daha var."

"Nedir?" dedi Müdire ilgiyle.

"Suyu kabul etmeyebilirim ama Tethys bana tüm cadı renklerine sahip olabileceğimi de söyledi. Yalan söylemeyeceğim. Bu ilgimi çeken bir şey."

"Öyledir, bilirim. Ancak henüz böyle bir şeyin altından kalkabilecek bir beceriye sahip değilsin. Daha dersleri ve ne kadar ağır olduklarını bile görmedin. Bu acele niye?"

"Korkularım var Müdire. Böylesi büyüklükte bir güç elime geçmişken ona hak ettiği özeni göstermez ve kendisini en iyi şekilde değerlendirmezsem Hekate'nin dokunmadığı diğer tüm cadılara karşı suçlu hissederim. Anlıyor olmalısınız."

"Anlıyorum anlamasına. Fakat bu sandığından zor bir iş Erin. *Çocuk* oyuncağı asla değil," dedi sesine gitgide yayılan mesafeyle.

"Siz bu özelliğinizi keşfettiğinizde benden çok da büyük değildiniz. Yanılıyor muyum?"

"Hayır ama ben bu günlere bir günde gelmedim."

Başarısını küçümsediğim hissine kapılmış olmasın diye hemen düzelttim. "Bir günde gelebilmeyi beklemiyorum zaten. Sadece soruyorum."

"Ben de cevaplıyorum. Güçlerle tam anlamıyla bağlanmak dün geceki içler acısı lekelenişle bir tutulamaz. Ve en önemlisi, her güç bir bedelle gelir Erin. Bunu unutma."

"Öyleyse siz nasıl bir bedel ödediniz Müdire?" diye yapıştırıverdim hemen.

Üstüne düşünülmemiş bir soruydu ama Müdire Sisaundra sarsılmış gibi duruyordu. Parmaklarına baktı. Sonra bana. Cevaplamadı. Sadece baktı. Gitgide koyulaşan, sivrilen bakışlarla; baktı da baktı. Boğucu yaz rüzgârlarının camdaki uğultusu sessizliğimizi doldurdu. Dakikalar aktı.

Müdire sonunda silkindi ve kalemini eline aldı. "Başka bir sorun yoksa görüşmemizi burada sonlandıralım Erin. Bugün için başka görüşmelerim var." Sesindeki ton tamamen değişmiş, yeniden eski sevecen hâline bürünmüştü.

"Tabii," dedim aceleyle ayaklanırken. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Yine gel." Ama yapmacıklığı aksini söyler gibiydi.

Kapıya yürüyüp odadan çıkarken kendimi öncekinden daha kaybolmuş hissediyordum. Buraya hesap sormaya gelmişken daha fazla şaibeli gerçekle yüzleşmiştim. Ama daha kötüsü anlamıştım: Müdire güvenilmezdi. Onda da bir şeyler vardı. Herkesin sakladığı sırları, aklında olan planları ve çıkarları...

Düşüncelere dalmış, odama doğru umutsuz bir yürüyüş tuttururken koridorda tanıdık bir yüz gördüm. Dizleri üstüne çökmüş ve bir şeyin üstüne eğilmiş, mor rastaları şakaklarından aşağı salkım salkım dökülen Fiona'yı.

İçime anında sıcak, orman meyveleri kokan bir his yayıldı. Gizemlerin tüm ıssızlığı ve can yakıcılığının yanı sıra o, her zamanki gibi tasasız, cıvıl cıvıldı. Kimse olmasa bile o böyleydi işte. Mutluluğunu bana da bulaştırması umuduyla yanına sokuldum.

"Fiona?"

Sadece kendine has *uyp!* çığlığıyla yerinden sıçrayan Fiona, kalbi her an yerinden çıkacakmış gibi inip kalkan göğsüne elini bastırarak bana baktı. Yüzündeki dehşetle karışık öfke ifadesi ben olduğumu anlayınca yumuşadı ve dudakları yuvarı kıvrıldı. "Tanrıçam Erin! Öyle yaklaşılır mı? Aklımı başımdan gitti."

"Kusura bakma. Seni öyle görünce kendimi tutamadım." Sonra etrafında açılmış kitap ve parşömen tomarlarını gördüm. "Ne yapıyordun ki sen burada?"

Fiona hemencecik dikleşti, ağzını şapırdattı ve ballandıra ballandıra anlatmaya koyuldu. "Şimdi şöyle güzelim; bazen büyüyle oluşturulmuş mekânlarda boyutlar arası kayma olabilir. Bu kaymalar da yüzeylerde yırtık ya da cep gibi küçük özürlere yol açabiliyor. Geçenlerde koridorun şu kenarından onlardan birini keşfettim, bayağı derin bir oyuk. Üstelik sadece bu kadar da değil. İçinde altın işlemli bir kutu sıkışmış kalmış."

Beni, görebileceğim bir açıya gelinceye kadar çekiştirdi ve optik illüzyonların arasından oyuğu gösterdi. Elimi üstüne getirince içine girmiyor oluşu da cabasıydı. "Boş yere uğraşma. Normal maddeler içine giremiyor. Bu da kutunun içinde ne olduğuna dair merakımı daha da körüklüyor. Onu almaya çalışıyorum. Sen gelene kadar da neredeyse başaracaktım." Bir olta olarak kullandığı, birbirine misinayla bağladığı iki kristali işaret etti.

"Fiona, o sana ait olmayan bir şey. Çıkarsan bile asıl sahibine vermen gerekmez mi?"

Omuz silkti. "Sanıyorum ki bu kutu uzunca bir süredir buradaymış. Ben diyeyim bir asır, sen de iki. Sahibi onu isteseydi bu zamana kadar almış olurdu zaten."

"Hayata karşı garip doğruların var."

Fiona kıkırdarken aklıma Tethys'in doğru yanlış hakkında yaptığı vaaz geldi ve kendimi daha fazla tutamadım. "Fiona, sana anlatmam gereken önemli şeyler var."

Dakikalar sonra eşyaları toplamış Akademinin çan kulesinin altındaki terk edilmiş gibi duran balkonların birine gelip oturmuştuk. Bu-

rası o kadar yüksekti ki Savaşçılar Kışlasını, devasa ormanı ve şato ya da saray benzeri başka yapıları seçebiliyordum. Fiona normalde olsa parmaklarıyla her birini gösterir ve hangi okul ya da ne yapısı olduklarını tek tek sayardı. Ama şimdi bana dönmüş anlatacaklarımı bekliyordu.

Müdire'ye karşı yaptığım gibi kimi kısımları elemek ya da Tethys'leykenki gibi temkinli davranmak yerine ona her şeyi eksiksiz anlattım. Fiona'nın sadakatinden hiç şüphem yoktu. Başkası olsa bu kadar emin olmanın aptallık olacağını söylerdi ama o kişi Fiona Rebelleiche'nin gözlerine doğrudan bakmamış biri olabilirdi ancak.

Fiona sessizce dinledi ve sindirmek için bir süre bekledi. Sonra hiç kimsenin yapmayacağı bir şey yapıp ellerimi avucuna aldı ve şunu sordu. "Peki, sen nasıl hissediyorsun tüm bunlar hakkında? İyi misin? Gerçekten, iyi misin?"

"Bilmiyorum Fiona. Artık hiçbir şeyi bilmiyorum."

"Ama tatlım, bu harika bir şey!"

"Nesi harika Fiona? Az önce söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? Birbirinden tehlikeli iki Titaniçe söz konusu. Beni aralarındaki meseleye oyuncak edecekler."

"İkisinin de seninle ilgilenmelerinin tek bir sebebi var: Akılalmaz derecede güçlüsün." Fiona sanki bizi duyabilecek biri varmış gibi öne eğildi. "Peki, bir seçim yapacak mısın?"

"Bunu söyleyerek bir taraf olmuş oluyor muyum, bilmiyorum ama cadı olmak en başından beri hayalimdi. Başka seçenekler yüzünden asıl kalbimde olanı kaçıracak değilim."

"İşte benim kızım!" diye sevinç dolu bir alkış tuttu Fiona. "O zaman aklımda tam da sana yarayacak bir şey olabilir. Ama önce sana bir şey göstermem gerek."

"Olur. Şimdi mi?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Dolunayda. Bundan üç gün sonra. Ama kimseye bahsetmek yok. Seni bir geceliğine şatodan kaçırıyorum."

Modern Peri Anlayışının Ortaya Çıkışı

Periler, büyü bilimindeki adıyla *Spirio ei Negligenceler*, ortaya MS 6. yüzyılda çıkmışlardır. İlk peri halkının keşfini yapan, ünlü maceracı Kadim Agatha olmuştur. Astral projeksiyon severlerin yeni ünlenen uğrak noktası olan Tasarı Vadisi'nde, *Tanrılar ve yaratıcıların fikir üretip geliştirdikleri ve bunları içinde test ettiği bir beta dünya*, hayata geçirilmemiş büyülü yaratıklar avlarken Onlar'ı görmüştür. Periler anlaşıldığı üzere Tanrıların bir tür dikkatsizliği sonucunda ortaya çıkmıştır. Bir *Nimfa (bkz. sf.75)* ve *Yeraltı Cini(-bkz. sf.17)* gibi yaratma gücü olmayan iki varlığın yaratılışlarından arta kalan güçler birleşip kendi kendine şekillenmiştir. Esasında belirleyici herhangi bir türe mensup değillerdir. Tasarı Vadisi'ndeki çoğu yaratık gibi bir amacı ve kesin tanımlamaları olmayan varlıklardır. Ancak Kadim Agatha'yı takip ederek gerçek boyuta çıktıklarında diğerlerinde olduğu gibi *büyü kalıntısına* dönüşmeyişleri, onların çoktan tamamlanmış olduğunun, bir *tasarı* olmaktan çıktıklarının kanıtıdır. Bu nedenle de büyülü yaratılışlar arasında kabul görmüşlerdir. Fiziki benzerliklerinden yola çıkılarak "peri" adının onlara verilmesine Yüksek İlim Komitesi tarafından Tesalya Görüşmeleri (MS 893) esnasında karar verilmiştir.

Perilerle ilgili dikkat edilmesi gereken önemli bir ayrıntı, yaratıcıları bir Tanrı olmadığı için doğalarında belli başlı sınırlandırmalar eksiktir. Her büyü kullanıcısının belli bir kapasitesi varken perilerde böyle bir durum söz konusu değildir. Bunun keşfi Büyük Patlama (MS 1232) ile birlikte olmuştur. Aşırı büyü çeken bir perinin vücudu patlayarak çevrede büyük bir tahribata, can ve mal kayıplarına yol açmıştır. "Erin?" Bu olay cadılıkla ilgili şüphelerin gitgide arttığı döneme denk gelmektedir. Maalesef patlamanın cadıların ifşasında doğrudan bir rolü olmuştur. Büyük Patlama sonrası toplanan Yasama Konseyi, perilere bir büyü kotası verme kararı almış ve bunun denetimini cadılara bırakmıştır. Bu denetim günümüzde de cadılar tarafından yürütülmektedir.

"ERİN!"

İrkilerek kitaba gömüldüğüm yerden başımı kaldırdım. Freya öfkeli bir tavırla ellerini kalçalarına dayamış, onunla ilgilenmemi bekliyordu. "Tanrıça aşkına! Kaç saattir sana sesleniyorum. Duymuyor musun?"

"Kusura bakma, dalmışım," dedim gözlerimi kırpıştırarak. Saat kaç olmuştu? Ne kadar süredir bu kitabı okuyordum ben? Lanet olsun, sanırım akşam yemeğini bile kaçırmıştım. Gökyüzü gece mavisine dönmüş, kandilin ışığına alıştığım için içeri sızan ay ışığı hiç dikkatimi çekmemişti.

Ah Aida, bana ne yaptığına bir bak! Kitapları öyle heyecanlı ve hevesli anlatıyordu ki her kütüphaneye gidişimde elimde kucak dolusu kitapla dönüyordum. Kendime kaç kez söz vermiştim: *Bugün elindeki kitapları verip bu hafta okumaya biraz ara vereceksin Erin.* Ama kütüphaneye gidince Aida kolaylıkla aklımı çeliyordu. Al al yanaklarını kitaplara yatırıyor, kitapları öve öve can alıcı noktalarını anlatmaya başlıyordu. Ve bir bakmışım raflar arasında dolaşıyor, kucağıma koyduğu kitapları uslu bir çocuk gibi başımı sallayarak kabul ediyordum. *Bu hafta da uykusuz günler beni bekliyor desene,* diye iç geçirdim gözlerimi ovuşturup yatağımdan kalkarken.

"Ee, ne oldu? Senin için ne yapabilirim?"

Freya omuzlarını düşürdü. "Yapabileceğin bir şey değil. Mila gidiyor. Sadece haber vermek istedim."

"Ne demek gidiyor?" dedim şaşkınlıkla.

"Gidiyor işte. Yatakhanesini değiştirmiş, odadan ayrılıyor."

Gözlerimi devirdim. "Hem suçlu kendisi hem de bize trip mi atıyor? Çok saçma."

Freya gözlerini kaçırdı. "Erin, ya suçlu aslında bizsek? Düşünmeden edemiyorum. Günlerdir bir hayalet gibi odada dolaşışını, yanımızdan hızla kaçıp derslerde bize olabildiğince uzak oturuşunu izliyorum. Şimdi de bu." İç geçirdi. "Bize çok kırgın. Sence birisi yalanına inanmadığımız için bu kadar kırılır mı?"

"Ne demeye getiriyorsun Freya? Yani Müdire bize yalan söyledi, kendisi bizi sabote etmeye çalışmadı, öyle mi? Serene haklı. Görünen

köy kılavuz istemez. Kapris yaptı ve şimdi de sonuçlarına katlanmamak için kaçıyor," dedim aklıma Daphne'nin lisede sürekli bir işler karıştırışı ve yakalanınca da tamamen salağa yatma çabaları gelmişti. Mila gibi dikkat çekmeye çalışan çok kız vardı. Instagram'da şans yüzüne gülmüşken şimdi sıfıra geri dönmüştü. Bir şekilde yeniden zirveye oturmak istiyordu işte.

"Bence çok taraflı yaklaşıyorsunuz. Geceleri uykularından çığlıklarla uyanıyor. Uyanamadıklarında da sürekli bir şeyler sayıklıyor. O günden beri normal değil." Derin bir nefes aldı. "Söyledikleri doğru olabilir; en azından onun için. Hayatta tek bir gerçeklik yoktur. Gerçekten tehlikede olduğuna inanmış olabilir. Aslında öyle bir durum olmasa bile onun tek yaptığı bizi düşünmekti Erin. Sapasağlam karşısında durduğumuzu görünce nasıl rahatladığını görmediğini söyleme bana."

Tereddütle kapıya baktım. Arkasında bir hareketlilik vardı. Afroz tozunun etkisini gösterdiğinde çıkan ışığa benzer bir ışık, düzenli aralıklarla tekrarlanıyordu. Eşyalarını taşıyor, daha doğrusu yeni odasına gönderiyor olmalıydı. Ya Freya haklıysa? O zaman ne olacaktı? Bu yaptığımız sadece zalimlikle açıklanabilirdi. Korkmuş, bizim için endişelenmiş birini tokat atar gibi suçlamak... Benim de içime sinmeyen bir şeyler vardı fakat sonraki günlerdeki tavırları, durumunu kestirip atmama neden olmuştu. Hemen kaçıp gidiyor, konuşmuyor, yüzümüze bile bakmıyordu. Sonra bir de şu yeni arkadaşlık meselesi vardı. "Ama yine de," diyerek içimdeki şüphe kırıntılarını başımdan savmaya çalıştım. "Bu hemen sonrasında gidip Uzurilerin grubuna dördüncü olmasını gerektirmezdi. Sana oyunlardan önce ne dediğini duydu. Nasıl çirkinleşebileceğini bile bile onların yanında kalmak Mila'yı da en az onlar kadar kötü yapmaz mı?"

"Bize en çok ihtiyacı olduğunda onu yüzüstü bırakarak biz nasıl olduk sence?" Freya başını sallıyordu ama beni daha fazla ikna etmeye çalışacak gibi görünmüyordu. "Neyse, gel. İstersen bir veda et. İstemezsen de etme. Sen bilirsin." Kapıdan çıkıp gitti.

Arkasından bir süre baktım.

Mila su gördüğünü söylemişti. Odanın suyla dolduğunu. Ve tehlikede olduğumuzu. O günün gecesi kendimi bu hayatta karşılaştığım

ve karşılaşabileceğim en tehlikeli varlıklardan birinin yanında bulmuştum; sudan buruş buruş olmuş bir şekilde. Tethys'in her şeyi biliyor gibi, içimi ve arkasını görebiliyor gibi bakan o gözleri aklıma geldi. Mila bir de şunu söylemişti; bir şarkı duyduğunu...

Bugün için hata yaptığıma inanmak istemeyişim, özür dileyip bir şeyleri telafi etme fikrinden üstün geldi ve belki de onu kaybetmemenin tek yolu tam da bugün özür dilmekti. Ama ben kapıdan başımı uzatmış, mahcup olmadığım gibi eskisi gibi acımasız da davranmayarak Mila'ya veda etmiştim. Merdiven basamakları arkasında kaybolmadan önce geri dönüp buruk bir gülümsemeyle bize bakmıştı ve işte o an pişman olmuştum. Ama yine, çıkıp onu yolundan döndürecek kadar değil.

Freya akşam boyunca bizimle konuşmayı reddetti. Ama yatma saati yaklaşınca Isırık korkusu üstün geldi ve Mila da olmayınca o hayvanla geceyi geçiremeyeceğini, korkudan gözüne uyku girmeyeceğini itiraf etti. Bununla birlikte ufak bir oda değişikliği daha oldu ve olduğu tarafa her bakışımda beni komik bir manzarayla karşılayan oda arkadaşım Pitsy'e de veda etmek zorunda kaldım. Benim odama taşınan Freya, bir panterle kalmak zorunluluğundan kurtulduğu için tekrar neşelenmiş, konuşkanlığı geri gelmişti. Ne yazık ki bu benim o gece kitap okuyamamamla sonuçlandı. Bundan sonraki birkaç gece de aynı şekilde.

İyi yanından bakılacak olursa şatonun içinde okumaya ve çalışmaya elverişli gizli köşeleri bu sayede keşfetmiştim. Ancak onların da *gizli* olmalarının sebepleri vardı.

16. BÖLÜM
BÜYÜ ÖPÜCÜK

Sonunda okulun ilk günü gelip çatmıştı. İnanılmaz bir heyecan ve talihsiz bir sakarlıkla tüm gün kendimi rezil etmekten başka bir şey yapmamıştım. Etrafımda olup bitenlere ayak uydurmaya çalışmaktan konuşma yetimi bile kaybetmiş olabilirdim. Antik Cadılık Tarihçesi dersinde Bayan Pherillon'un yanlış sayfada olduğum ikazına bile doğru dürüst cevap verememiştim. Oysa bilmiyordu ki kitabı günler öncesinden bitirmiştim.

Daha ilk dersten on iki sayfayı yazıya geçirmemiz ve bu sayfalardan seçtiğimiz bir konu hakkında da kısa bir makale yazmamız istenmişti. Alfabeyi henüz öğrenmemişler için zorlu bir ödev olacağa benziyordu. Bense ödevi, akşam yemeğinden hemen sonra bir buçuk saatte bitirip bu yükten kurtuluvermiştim.

Öğleden sonra Uçuş Eğitimi dersimiz vardı ama bir dönem boyunca uçuştan söz edilmeyecekti bile. Öncelikle satın aldığımız fideleri serada bize ayrılan yere dikecek, sonra onları çeşitli büyülü ritüeller eşliğinde büyütecek ve ergin bir ağaç hâlinde geldiklerinde keseceğimiz bir dal ve toplayacağımız otlardan önümüzdeki yıllarda onunla uçacağımız süpürgeyi yapacaktık. Bizzat kendimiz, ellerimizle *süpürge yapacaktık*. İlk ders için daha çok botanik profesörümüz Gilda ile tanışmış, alanları paylaşmış ve toprağı havalandırmıştık.

Tüm o beceriksizliğime rağmen güzel, dopdolu bir gün geçirmiştim ve hemen yatağıma girip huzurlu bir uyku çekmeyi düşlerken o gece için başka planlarım olduğunu hatırladım. Bu gece dolunay vardı. Fiona'nın bana göstereceği şey her neyse, bu gece görecektim.

Fiona gece yarısına doğru odama geldiğinde çok heyecanlı görünüyordu. Normalde tercih edeceği mor renk yerine siyah, kukuletalı iki cübbeyle çıkagelmişti. Bu şapkalarımızı yanımıza almayacağımız

anlamına geliyordu. İpucu 1: Cadılıkla alakası olan bir yere gitmeyecektik. Ayrıca siyah, kamufle olmak içindi. Bu da bir yasağı çiğnemek üzereyiz demekti. Ama hangi yasağı? Normalde Akademide yatma saati olmazdı. Gece dörtte biten ritüel dersleri ve sabah erken başlayan teorik dersler olduğu için yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Belki de gizlendiklerimiz Akademi değil başkalarıydı.

Fiona'nın beni balkonlardan birine götürüp, süpürgesine bindirmesini bekliyordum ancak o beni bahçelerden geçirdi ve oradan da ormana. Seri adımlarla ilerlerken aniden tenimi sarmalayan bir ürperti hissiyle Akademinin sınırlarını terk ettiğimizi anladım. Sonrası Fiona'nın cebinden çıkarıp durduğu bir pusulayı inceleyip beni farklı yönlere sürüklemesi ve bunu yaparken normal sesine eş değer şiddette fısıldayarak nereye gittiğimizi anlatmasıyla geçti.

"Erin, bugün çok güzel bir olay gerçekleşecek. Anlattıklarından sonra senin de görmeni istedim çünkü tam olarak senin ihtiyacın olan şeyi bulmuş olabiliriz. Nimfa arkadaşlarım bu gece bir doğum gerçekleşeceğini söyledi. Normalde bir nimfanın doğurması imkânsızdır. Ancak Tanrılar düştükten sonra onlar ayla bir anlaşma yaptılar ve yalnızca dolunaya mahsus olmak üzere hamile kalabilme ve doğurma ayrıcalığı kazandılar. O nedenle de bir nimfanın doğumu çok büyüleyici ve eşsiz bir andır. Ama asıl senin şahit olmanı istediğim şey doğumun hemen öncesi.

"Bilirsin ki her varlığın taşıyabileceği belli bir güç kapasitesi vardır. Büyülü varlıklarda hamilelik sırf bu yüzden çok tehlikelidir. Çünkü anne iki can değil aynı zamanda iki güç taşır. Ama nimfa ya da cadı gibi büyülü varlıklarda, kendi gücünün ötesinde bir bebeğin gücü fazla gelebilir hatta anneyi yakabilir. Bu yüzden sahip olacakları güç annenin rahmine ilk düştüğü vakit kanına yazılı olsa da bebekler, doğum anının hemen öncesine kadar güçlerine kavuşamazlar. Bu güç onlara Büyü Öpücük ile verilir."

"Büyü Öpücük'ü kim veriyor peki?"

"*Ocu*lar tabii ki," dedi Fiona her zamanki bilmem gerekiyormuş tavırlarıyla. "Neyse sessiz ol. Geldik sayılır."

Cidden de ormanın bu tarafında farklı bir şeylerin olduğu hissediliyordu. Soluk yeşil bir ışık, ağaçların arasında yarı cismi yarı ilahi bir

şekilde akıyordu. Vhartlox'taki ilk gecemde gördüğüm o tuhaf ruhani yaratıklar merakla dallara ya da ağaçların köklerine doluşmuş, bir şey izliyorlardı. İleride bir hareketlilik vardı. Şaman ritüellerindekine benzer hafif bir davul sesi duyuluyordu. Flüt ve lir ona eşlik ediyordu.

Temkinli hareketlerle ilerleyen Fiona, çıt çıkarmasam dahi sessiz olmam için dakika başı beni uyarıp duruyordu. Neredeyse kulağına yapışarak çok sessizce sordum. "Davet edildiğimize emin misin?"

O da aynı şekilde bana sokularak fısıldadı. "Davetliyiz diye bir şey demedim. Böyle bir günde insan evlatları aralarında hoş karşılanmıyor."

"Fiona! O hâlde bizi neden getiriyorsun buraya?"

"Sessiz ol! Duyacaklar," dedi Fiona hırçınlıkla. "Bak, şu çalının arkası iyi gibi. Hadi gel şuraya sinelim."

Her ne kadar onaylamasam da peşi sıra gittim. Artık buraya kadar gelmiştik ve bununla nereye varacağını gerçekten merak ediyordum. Çalının arkasına yerleştiğimde ses çıkaracak herhangi bir şeye basmamak için yerde tuttuğum gözlerimi, sonunda yeni manzaraya yönlendirebildim.

Çok kutsal bir anın ortasında olduğumuzu anlayabiliyordum. Ağaçların gövdelerindeki yarıkların arasına tekli ya da ikili yerleşmiş Dryadlar, ilgiyle doğum yapacak nimfaya bakıyordu. O da onlar gibi bir orman ruhu, Dryad'dı. Sırtını ulu bir ağaca dayaması ve ayaklarının altına kilden çömlekler iliştirilmesinin dışında, doğum yapan herhangi bir anneye benziyordu. Karnı burnunda, acılı ve ihtiyatlı... Üstü örtülü olmak yerine tamamen çıplaktı. Odunsu teni ter damlacıklarıyla parlıyor, ıkınmaktan kızaran yerlerinde ağaç gövdesindekine benzer yeni çatlaklar açılıyordu. İki yanındaki nimfalar annenin bileklerini yeşil otlarla ovalıyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Sözleri kulağıma tatlı ninniler gibi geliyor, uykuya teslim olmamak için dudaklarımı dişlememe sebep oluyordu.

Sonra birden dolunayın ışığı, üstlerini saran yaprakların ağındaki boşluktan içeri yoğun hüzmeler şeklinde akmaya başladı. Bembeyaz, saf ışık içerideki yeşil pırıltılara karıştı ve toprağa değdiği noktalarda taze filizler oluşturdu. Işık kayarak anneye, kadının bacak arasına doğ-

ru süzüldü ve nimfanın beli geriye doğru bükülüp karnını daha öne çıkarmasına neden oldu. Nefesler öyle eş zamanlı tutuldu ki sanki tüm dünya sessizlik yemini etmişti o an. Rüzgâr yaprakları hışırdatmıyor, gecenin yaratıkları uzaklardaki yuvalarında ciyaklamıyordu artık.

Zamanı gelmişti.

Fiona'nın, "Gözlerini kısarak bak," demesine rağmen ben görüyordum. Yavaş yavaş anneye doğru süzülen yaratığı çıplak gözle görebiliyordum. Yerle ya da havayla bir bağlantısı olmayan bir varlıktı bu. Fiona'nın öcü demesinin hiçbir yardımı olmamıştı çünkü bu gördüğümün, kafamda canlandırdığımla bir alakası yoktu. Dişiydi. Bembeyazdı ve dolgun etli, kıvrımları hatları olsa da yaşıyor olmak için fazla ölgündü. Pudra banyosundan çıkmış gibi her hareketiyle arkasında silik bir duman bırakıyordu. Üstündeki kumaşlar yığını kendini rüzgâra değil de bizim boyutumuzda yer almayan su akıntılarına bırakmış gibi dalgalanıyordu. Bir yüzü yoktu; sadece dudakları. Çevresine semboller ve tılsımlar bezenmişti. İnce parmakları nimfanın karnını kavrarken dudaklarını yaklaştırdı.

Büyülü bir andı. Öyleydi. Hipnotize olmuş gibi izliyordum. Belki de gerçekten olmuştum çünkü saniyenin onda biri gibi bir süreliğine de olsa bir transa girmiş gibi hissettim. Öcü durdu ve sanki bana *baktı*. Karna çok yaklaşmışken kafasını kaldırdı ve gözleri olmayan yüzünü bana çevirdi. Birden tüm görüşüm kızıl ve turuncu bir ışıkla filtrelendi. Her şey daha karanlık, kötücül bir görünüm aldı o an ve öcünün kafası ateşler içinde kaldı.

Silkinip kendime geldiğimde her şey gayet normal görünüyordu ve öcünün kafası Büyü Öpücük'ü vermek üzere hâlâ nimfanın karnının üzerindeydi. Yanan bir şey yoktu. Sadece Büyü Öpücük vardı ve kanallar şeklinde karna akışını hayranlıkla izlediğim yemyeşil enerji dereleri. Işık, öcünün dudaklarından başlayıp kadının tüm karnına yayıldı. Âdeta bir abajura benzetti ve nimfa canhıraş bir çığlık eşliğinde ıkındı.

Saniyeler sonrasında yeni doğmuş bebek Dryadların kollarında, kucak kucak dolaşıyordu. Herkes yeni doğan bebeğin müjdesini kutluyordu. Ama müjdelemek için çok erkendi. Anne şiddetle kasıldı ve hâlâ şişkin karnını bir daha öne itti. Bacaklarının arasından yılanlar dökülmeye başladı. Cılız, bebek yılanlar. İrkilerek kaçışan Dryadların

yalnız bıraktığı anne, tek başına cebelleşerek bir yavrucak daha dünyaya getirdi. Ama pullarla kaplı derisi ve ağzını açar açmaz bastığı kan donduran çığlıyla herkesi geri çekilmeye zorladı.

Dehşete düşmüş şekilde yerimde donakalmıştım. Fiona'nın bacağını kavrayan elim dışında benim hâkimiyetimde kalan bir yer yoktu ve onu da var gücümle sıkıyordum. En az benim kadar sarsılmış olsa da Fiona, beni geriye doğru çekiştiriyordu. "Erin, gitmeliyiz. Tanrıça aşkına Erin! Hadi, biri bizi görmeden dönelim, lütfen! Burası bizim için güvenli değil artık!"

Neredeyse sürükleyerek de olsa beni oradan uzaklaştırmayı başardığında hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Ne olduğunu bilmiyordum ki ne diyeceğimi bileyim. Sadece şatonun bahçelerine geldiğimizde sesimi bulabildim. "Fiona... Sence bizim yüzümüzden mi oldu?"

"Saçmalama Erin. Biz hiçbir şey yapmadık. Sadece izliyorduk."

"Ama ben bir şey gördüm. Şey gördüm..." dedim kekeleyerek. "Ateş... Yanıyordu." Düzgün ve anlamlı bir cümle kurmak şu an için hayaldi.

"Hayır, Erin. Kendine gel!" diyen Fiona beni sarsıyordu. "Bizimle bir alakası yok. Anladın mı yok!" Sanki daha çok kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Kahretsin! Neden sadece beklediğim gibi büyülü bir an yaşanmadı orada? Neden!"

"Gördüm Fiona. O şey bana baktı."

"Sus! Bu gece yaşanmadı. Tamam mı? Unut bunları. Yaşanmadı!" Sonra takip edip etmediğime bakmadan şatoya doğru yürüdü. Sarhoş gibi yalpalıyor, bir an için duruyor sonra tekrar daha hızlı yürümeye başlıyordu. Fiona'yı ilk defa böyle görüyordum.

Çığlık atmak, neden, nasıl olduğunu bile anlamadığım şeyler için ağlamak istiyordum. Ama bu gece için yeterince çığlık ve gözyaşı vardı.

Saatler sonra Fiona'nın yatakhanesinde, psikolojisi bozuk tipler gibi bir koltuğun arkasına sinmiş konyak içiyor ve katiyen konuşmuyorduk. Tamam, belki de psikolojimiz gerçekten bozuk olduğu içindi. Neredeyse tüm ortak alan boş olmasına rağmen Fiona *burası daha ra-*

hat diyerek deri koltuğun arkasındaki boşlukta, yere, dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturtmuştu bizi. Konyağın keskinliği beni kendime getirmiş, ardından da usul usul yatıştırmıştı.

"Fiona, hâlâ aklım almıyor. Ne oldu bu gece orada?" Artık ikimiz de normal konuşabiliyorduk.

"Sanırım doğuma bir tür karanlık müdahale oldu. O ikinci doğan şey... Sanki..."

"Canavardı?" diye tamamladım sorarcasına.

"Muhtemelen." Fiona yüzünü bardağa gömdü ve büyük bir yudum aldı. Anında yüzünü ekşitmeseydi belki biraz havalı bile olabilirdi bu hareketi. "O yavru yılanlara ne demeli?"

"Tamam, tamam," dedim konusunu tekrar açtığıma pişman olarak. "Daha fazla bahsetme."

"Erin bu her açıdan aykırı bir durumdu, anladığından emin değilim. Nimfalar ilahi yaratıklardır. Tanrısal bir yaratılışları var yani ve sadece öyle varlıklara gebe kalabilmelilerdi." Bardağına baktı. "Fakat bu gece gördüklerimizin tanrısal bir yanı yoktu."

"Yoktu," diye fısıldadım.

"Seni böyle bir anın içine sürüklediğim için üzgünüm."

"Bu anın içine seni sürükleyen benim Fiona. Baksana şuna. Benim etrafımda olan, elimi attığım her şey lanetleniyor resmen. Ben, ben..." Tekrar gözyaşlarına boğulmadan kendimi susturmayı başardım.

"Kendini suçlama. Lütfen," diye çıkıştı Fiona aynı zamanda beni sakinleştirmeye çalışırken. "Suçlama kendini. Bunlar senin ötende olan şeyler. Sen sadece denk geliyorsun, o kadar."

Bir süre bir şey demeden parmaklarımıza baktık. Fiona parmak adamcıklarını benim dizime zıplatıp küçük bir müsabaka yapmayı bile teklif etti ama havamda değildim. Bir süre de olacağa benzemiyordum.

"Peki," diye söze başladım ansızın. "Sen bana bunları, tabii tüm dehşet verici anları dışında, bana gösterdikten sonra ne önerecektin? Niye götürmüştün beni bu doğumu izlemeye?"

Fiona yeni hatırlamış gibi elindeki bardağı yere bıraktı ve hafiften doğruldu. "Ah, doğru. Büyü Öpücük'ten bahsediyordum ve kendi göz-

lerinle de gördün. Dediğim gibi öcüler doğum öncesi hemen hemen her cadının ya da hangi büyülü varlıksa onun yanına gider. Ama bazı durumlarda bu gerçekleşmez. Öcü gelmez ve Büyü Öpücük gerçekleşmez. Bu gibi durumlar için geliştirilmiş bir ritüel var; kanda yazılı hakkı onlara bahşeden bir büyü. Ben İluna gücüme bu büyüyle eriştim Erin. Gerçekten de işe yarıyor."

"Ne yani? Senin doğumunda bir öcü gelmedi mi?"

"Hayır, geldi. Ben Movea doğdum. Ama Büyü Öpücük bana İluna'mı vermedi. Onu sonradan gerçekleştirdiğim ritüelle elde ettim."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Fiona sesini alçalttı. "Ritüel basit kısmı. Ama asıl sorun sana sahip olacağın güç için kendi gücünü bağışlayacak bir donör bulmakta."

"Sana Pitsy'le olanları anlattım. Kızcağız öyle korktu ki... Ben onu gördükten sonra kimsenin böyle bir şeye gönüllü olacağını düşünmüyorum."

"Ben de düşünmezdim ama bu iş için harika bir yer buldum ve İluna'mı gidip aldım," dedi çokbilmiş bir tavırla.

"Ne demek gidip aldım? Tam olarak nasıl aldın Fiona?"

"Akademide önemli cadıların ve profesörlerin gömülmeyi tercih ettikleri bir okul mezarlığımız var: *Tarbundle Mozolesi*. Bu Mozolede cadıların her biri, ölmeden önce bir yerde depoladıkları enerjilerini de mezarlarına koyduruyorlar. En güçlülerden bahsediyorum Erin. Kadim cadılardan," dedi Fiona heyecanla.

"Ne yani, ölülerin mezarlarını mı açıp çıkaracağız o şeyleri?" Dehşetle Fiona'ya bakıyordum.

Fiona yüzünü ekşitti. "Tanrıça aşkına Erin, sen benim ne tür bir psikopat olduğumu sanıyorsun? O enerjilerle birlikte gömülmüyorlar herhâlde. Lahitlerinin ucuna koyuyorlar."

"Eminim, elini kolunu sallayan alsın diye oraya konulmamışlardır ama."

"Yani, sonsuza kadar orada durması için de bırakılmamıştır herhâlde. Bir işe yaramaları daha mantıklı, değil mi?"

"Fiona..." dedim ciddi bir şekilde. "Sen onları çalmaktan bahsediyorsun."

"Ödünç almak, diyelim," dedi Fiona masum bir şekilde.

"Ben ölüden çalamam. Bu, çok aşağılıkça olur."

"Ölen cadılar zaten o güçleri okula bağışlıyor. Bir bakıma ölüden değil okuldan çalmış olacağız," diyen Fiona, sanki şimdi az öncekinden daha kabul edilebilir bir şeyden söz etmişti.

"Bu hırsızlıktan başka bir şey değil," dedim ısrarla.

"Eminim orada boş boş kuruyacağına sende can bulması daha iyidir."

"Hayır Fiona. Sen bu olanlardan hiç ders çıkarmıyor musun? Bir şeyler ben böyle istedim ya da herhâlde böyledir denilerek öyle olmuyor. Bunlar algımızın ve kontrolümüzün çok üstünde."

Fiona, "Ama Erin..." diye itiraz edecek oldu ama konuşmasına izin vermedim.

"Hayır dedim Fiona. Bir daha konusunu bile açma. Rica ediyorum." Bardağın dibinde kalan konyağı tek dikişte bitirdim ve ayaklandım. "Ben yatmaya gidiyorum. Yarın erken saatte dersim var. İyi geceler."

Ne kadar erken yatıp kendimi derslerin akışına bırakırsam bu geceyi de öncesinde olanları da unutmam bir o kadar kolay olurdu. Bu her şeye yüzüncü kez baştan başlamak isteyişimdi. Oysa hiçbir seferinde başa sarmıyordu. Hep birbirine ekleniyordu. Eklenerek de devam edecekti.

17. BÖLÜM
DÜELLO

"Aşk olsun Freya! Beni uyandırmadığına inanamıyorum," dedim alelacele üstüme geçirdiğim kıyafetler yumağıyla cebelleşirken.

Freya kitapları kucağında hazır ve nazır bir şekilde beni bekliyor ve çokbilmiş laflarını hiç sakınmıyordu. "Tatlım, benim seni uyandırmama gerek yok ki. Akademinin büyülü çanı herkesi ders saatine göre uyandırıyor zaten."

"O hâlde geri yatmama nasıl izin verirsin?"

"Normalde o büyü geri yatmayı da epey imkânsız kılıyor. Bravo doğrusu."

Öfkeyle tısladım. "Derse geç kalacağım. Tanrım! Hem de büyü dersine. Harika bir ilk izlenim gerçekten."

Freya söylememle hatırlamış gibi yataktan zıpladı ve kapıya doğru yürüdü. "İyi dedin. Sınıfta görüşürüz Erin." Yürüdü ve gitti. *Ah bu kız ve ailesinden nasiplendiği başarı takıntısı!*

Arkasından bakakalmanın zaman kaybettireceğini bilmesem bunu yapardım. Onun yerine saçımı dizginlemeye çalışırken iyice çileden çıktım ve baştan savma bir atkuyruğu ile odadan ayrıldım. Arkamdan koşturan Bianco'ya bile sinirden bağırıyordum.

Komik bir görüntü olmalıydı: *Başında sivri uçlu şapkası her an düşecek gibi sallanan, koştururken cübbesini ters giyinmiş ve öfkesini, dizinin boyunu bile aşmayan siyah kediden çıkaran bir genç kız.* Ancak kedilerin derse gelmesi zorunluydu. Onlar bizim refakatçilerimizdi ve varlıkları gücümüzü stabil tutuyordu. Tabii buna sürekli hırlayıp çevredeki cadıları korkutan panter Isırık, iyi bir örnek olamazdı.

Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi şapka cinim Figi, yeterince sinirli başladığım sabahımı daha bir şenlendirmeye karar vermişti.

"O üstündekilerle insan içine çıkmayı mı düşünüyorsun cidden?"

"Pardon, şimdi de başıma moda eksperi mi kesildin?"

"Sadece görüşümü dile getiriyordum."

"Fikrine ihtiyacım olursa ben danışırım, merak etme."

"Ah, emin ol etmiyorum." dedi her zamanki alaylı sesiyle.

O an onu başımdan çıkarıp atmamak ve üstünde tepinmemek için yoğun bir çaba göstermem gerekti. Bunun yerine katlanan öfkemi yürüyüşüme yönlendirdim.

Figi'yle ilişkimiz... Nasıl desem, pek çok yönden karmaşıktı. Derslerin başlamasıyla zihnimin en hassas köşelerinde rahatsız edecek uzunlukta bir esneme sesi eşliğinde belirivermişti. O günden öncesine kadar kafamdaki düşünceler bulamacının aslında ne kadar sessiz ve huzurlu olduğunu farketmiştim. Sanırım orası bir daha asla Figi'nin de dediği gibi *boş* olmayacaktı. Ben sadece bize büyü konusunda yardımcı olacaklarını düşünürken hayatımın her anına; almak üzere olduğum kararlardan tut, aklımda gezinen en ufak bir fikre kadar her şeyi eleştiriyor ve çoğunlukla da, hatta en çok da, yargılıyordu. Ama bunun yanında artık asla yalnız kalmayacağım düşüncesi beni güvende hissettiriyordu.

Görüp görebileceğim en huysuz ruh hâline ve en bozuk ağızlardan birine sahipti. Sanki beynime hayata dair tüm sempatisini ve tahammül yetisini kaybetmiş bir ihtiyar hapsolmuştu. Fakat itiraf etmeliydim ki başımıza -artık sadece benim başımdan bahsedilemezdi- herhangi bir şey gelecek gibi olduğunda beni anında uyarıyor ve tehlike geçer geçmez iğneli bir dille aşağılamayı es geçmiyordu. Yine de sanırım beni sadece onun gibi kibirli bir şapka cini dizginleyebilirdi. Özellikle de hata yapma konusunda üstüme tanımazken.

Derse ucu ucuna, kapı tam kapanmak üzereyken yetiştim. Kapı bir kere kapandıktan sonra derse girmek imkânsızdı. Hayır, cidden, kapı geri açılmamak üzere büyülenmişti. Bu, bir ders için toplamda dört devamsızlık hakkı olan cadılar için çok dramatik bir andı ve şükür-

ler olsun, bugün ilk yüzleşmemi yaşamamıştım. Dersin profesörünün beni anında yakalayan ve hiç de hoş olmayan bir süzüşle yerimi almamı izleyen gözleri, bu başarımın bir artısı değildi. Neyse ki Pitsy bana yer tutmuştu.

Utançtan aşağıda tuttuğum başımı, önüme süzülen ve üstünde bir dizi isim bulunan saman kâğıdıyla geri kaldırdım. Bu, dersin asistanı ve kütüphanedeki istikrarlı büyü çalışmalarıma birkaç kez denk gelmiş hoşsohbet bir araştırma görevlisi olan peri Miri'ydi. Yüreklendirici bir gülümsemeyle yoklama için olduğunu anladığım kâğıdı imzalamamı işaret ediyordu. Minnetle hemen yanındaki kaleme sarıldım ve şimdi konuşmaya başlamış profesöre kulak kabarttım.

"Ben Profesör İliza Bloodstone ve MGC 101 dersinizden sorumluyum. Asistanım Miri ile ilk döneminiz boyunca sizlerle olacağız. Yıl sonunda gireceğiniz bir jüride, cadı disiplinlerinden hangisine mensup olduğunuz kesin olarak belirlenecek ve türünüze göre özelleşmiş dersler almaya başlayacaksınız. MGC 101, temel büyü birikiminizi arttırmak üzerine bir derstir ve özen ister. Bir şeyi yanlış ya da yarım yamalak öğrenmeniz, ilerleyen aşamalarda işinizi epey zorlaştıracaktır." Güzel bir kadındı ve profesörlük makamına erişmiş herkes gibi o da otuzlarında gösteriyordu. Gençlik burada güç demekti. Bir Movea cadısıydı. Saçları koyu kahve olmasına rağmen cübbesinin kadifesinden şapkasını süsleyen çiçeklere kadar morla bezenmişti. Sesinde onun onayını ve takdirini arzulatacak bir ciddiyet vardı. Sanki *beni asla tatmin edemeyeceksin. Ancak bunun için kıvranıp içindeki cevheri açığa çıkarma çabalarından yalnızca eğitmenlere has bir zevk alacağım,* der gibiydi.

"Sınıfımda disiplinin yeri büyük. Not tutmanızı ve geçen derslerden herhangi bir büyüyü sorduğumda açıp yapabilmenizi beklerim. Derse *erkenden* -burayı bana bakarak söylemişti- gelip hazırlıklarınızı tamamlamanızı önemle rica ediyorum. Ders dört saat blok olup iki saat teori iki saat uygulamalı şeklindedir. Ders anlatımı esnasında bir sorunuz olursa anında sorun. Uygulama esnasında benden teorik yardım alamazsınız çünkü..." diyordu. "Yanınızda altarlarınızı getirmiş olmalısınız. *-Hayır, getirmemiştim-* Bu ders için olmasa bile altar sizin olmazsa olmazlarınızdan biri. Altarlar, bir diğer deyişle sunak, büyülerinizi üstünde gerçekleştireceğiniz basit bir plakadır. Her başarılı büyü, üstüne işlenir ve zamanla altar bir nevi büyü güncesine dönüşür. Dö-

nem sonu altarlarınızı bize büyü dosyanız olarak teslim edecek ve üzerinden notlandırılacaksınız. Bu notunuz da vize yerine geçecek.

Dersin müfredatıyla ilgili programı çıkışta asistanım size dağıtacak. Lütfen programa dikkat edin ve önemli tarihleri kaçırmayın. Artık elinizde bulunduğuna göre hepsinden sorumlu tutulacaksınız. Ayrıca ödevlerinizi zamanında yapın ve teslim edin. Emin olun düzenli çalıştığınızda dersten ve içeriğinden fazlasıyla keyif alacaksınız. Bu sizin büyüyle tanışma dersiniz. Unutmayın." Profesör derin bir nefes aldı. Yüzünün sert hatları anlık da olsa yumuşadı.

"Daha fazla uzatmadan, kitaplarınızın on ikinci sayfasını açın. *Büyü Evreniyle Etkileşim.*"

Sınıfta sayfa hışırtıları tufanı yükselirken benim tek derdim midemin gurultusuydu. Dünkü akşam yemeği gibi sabah kahvaltısını da kaçırmış olmam boş mideme cehennem azabı yaşatan konyağa yardımcı olmuyordu. Sonra Profesör Bloodstone bir söz söyledi ki midem hepten burkuldu.

"Evet. Bakalım, kim *Büyü Öpücük'ün* ne olduğunu söyleyebilecek?"

"Öcüler tarafından doğumumuzda biz cadılara bahşedilen güç, değil mi?" dedi biri.

"Doğru ama sadece cadılara değil. Tüm büyülü varlıklar hatta ölümlüler bile büyüyle öpülerek dünyaya gelirler."

"Ama insanlar büyü yapamaz ki," diye karşı çıktı biri.

"Söz alarak lütfen," diye ikaz eden profesör sürdürdü. "İnsanların da büyüsü vardır ve pek tabii, onlar da büyü yapabilir. Fakat bizimkiler gibi mucizeler gerçekleştiremedikleri için bu hep yabana atılır. Aslında bir insanın büyüsü yeteneğidir; zekâ, sanat, edebiyat, ses, atletizm. İnsan, bünyesinde çok az büyüye yer verebildiği için kendini ancak böyle dışa vurur. Ama hepsi Büyü Öpücük'ün bir sonucudur. Onları başkalarından ayırır, öne çıkarır." Yine sordu. "Peki, büyü dünyamıza nasıl gelir? Nereden gelir?"

"Büyü zaten her yerde, değil mi? Her şeyi doldurmuyor mu?" yanıtını verdi biri.

"Eğer büyü her yerdeyse nerede? Onu hissediyoruz ama onu solumuyoruz, üstüne basmıyoruz; ona dokunmuyoruz." Sorusuna cevap

alamayınca kendi devam ettirdi. "Büyü, bizim içinde bulunduğumuzdan çok başka bir boyutta. Bu boyutla örtüşüyor ve böylelikle onu görebiliyor, hissedebiliyoruz ama ona ulaşmak için önce o boyuta ulaşmamız gerekiyor.

"Büyü Öpücük'ü veren öcüler aslında bahsettiğim boyutun elçilerinden birisi. İki evren arasında bir köprü kurmamıza yardımcı oluyor ve ikisini de dengede tutuyorlar. Öpücük bedenimize büyü değil, büyüyü bize bağlayan bir sabit nokta veriyor. Bu nedenle kullanabileceğimiz büyü miktarı kapasitemizle sınırlı kalırken, enerjimizi tükettikçe büyülü boyuttan dahasını çekiyor, gücümüzü yeniliyoruz."

Çaktırmadan Pitsy'e baktım. Yerinde huysuzca kıpırdansa da bir şey demedi. Profesör Bloodstone hâlâ anlatmaya devam ediyordu.

"Biz İnce büyü kullanıcıları, parmak uçlarımızda da tıpkı Büyü Öpücük'ü gibi *röper noktaları*[64] bulundururuz. Bu noktalar Öpücük gibi büyüyü çekmek yerine iter ve bize büyüyü şekillendirme ve yönlendirme yetisi kazandırır. Masa Oyunları'nda, var olan büyüyü hissetmeye dair birçok oyun oynadınız ve eğer yeterince dikkatliyseniz bu konuda parmak uçlarınızın en hassas yerleriniz olduğunu fark etmiş olmalısınız. Şimdi nedenini biliyorsunuz." Her cadı bunun üzerine parmaklarını incelerken profesör güldü.

"Büyüyü parmaklarımızla şekillendiriyorsak onu nasıl açıp çıkaracağımıza gelelim şimdi de. Büyü usuldur. Sükûnetli yaklaşıldığında size uyar, hareketlerinizi taklit eder. Sert ve keskin hareketlerinizdeyse akışı kesilir ve kazandığı momentumla gerçek dünyayla arasında oluşturduğu zarımsı katmanı patlatıp dışarı fışkırır. Parmak uçları ne kadar yönlendirici etkiye sahipse tırnaklar da bir o kadar kesicidir." Aklıma Morgana'nın önümdeki havayı çimdikleyerek açığa çıkardığı enerji demeti geldi. Diana'nın göğsüme daldırıp Ejderin Kalbi'ni çıkaran parmaklarını... Şimdi taşlar yerli yerine oturuyordu. "Bu nedenle..." diye sürdürdü profesör. "Sizden tırnaklarınızı uzatmanızı rica edeceğim. Kullanacağınız tekniğe uygun açıyı ve uzunluğu kendiniz belirleyeceksiniz ama öncesinde, bırakın *pençeleriniz* açığa çıksın güzellerim. Onları kediler saklar, cadılar değil."

Tırnaklarını uzatmanı isteyen bir okul mu? Eski lisemde kapıda tırnak kontrolü yapan Bayan B. kesinlikle burada yapamazdı.

64 Referans noktaları.

Haftanın geri kalanı ve sonraki bir iki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Tüm dersler, ödevler ve yepyeni cadı çevresi girdabına çekilmiş, günleri, saatleri hepten kaybetmiştim. Düşüncelerim ve şüphelerim durulmuş, tıpkı kendime dikte ettiğim gibi basit bir cadı ve öğrenci oluvermiştim. Mutluydum ve keyfim yerindeydi. Bir genç kız için bunun ne demek olduğunu bilirsiniz: *Şimdi âşık olup başıma bela almanın tam sırasıydı!*

Neyse ki Savaşçılar Birliğinin düelloları yoldaydı. Son günlerde herkes bunu konuşuyordu. Sonunda okuldan dışarı adım atmanın ve hem başka okullardan birileriyle hem de bizzat Birliğin yakışıklı oğlanlarıyla kaynaşmanın tam sırasıydı ve biz cadılar da süslenmiş püslenmiş, en güzel ve en kışkırtıcı giysilerimizi kuşanmış, Adalet Arenası'nın -oraya böyle deniyordu- yolunu tutmuştuk.

Arena, devasa büyüklükteydi. Tıpkı gladyatörlerin ortalığı kan gölüne döndürdüğü o kolezyumlar kadar hem de. Ortasında bir karınca gibi kalmış savaşçıların o kadar alana ihtiyacı olup olmadığı sorgulanırdı. Amfi nizamıyla düzenlenmiş sıralara, yan yana dizilmiş şekilde oturuyorduk. Sadece cadılar ve periler değil, etkinliğe epey bir büyülü yaratık davet edilmişti: Kurt adamlar, periler, nimfalar, satirler, okçular, büyücüler ve bir de...

Onları ilk görüşüm olmasa da bu kadar fazlasını ilk defa gördüğüm *vampirler*... Bizden olabildiğince uzak tarafa yerleştirilmişlerdi. Fiona'nın dediğine göre henüz öğrenci evresindeki bir vampirle yakınlaşmak akıl kârı değildi. Susuzluklarını adamakıllı kontrol edebilmeleri yıllar alıyordu. Gözlerim aralarında gidip gelirken gri saçlı ve leylak gözlü birini bulmaya çabalıyordu. Ama kıstaslarım yeterince ayırt edici değildi.

Öncelikle hepsi zaten platin, beyaz, gri ya da - azınlık bir kesim - siyah saçlıydı. Gözleriyse albinoların taktığı o kırmızı gözlüklerle korunduğundan bırak renklerini yüz hatlarını bile çıkarmak mümkün değildi. Günün ilerleyen saatleri olsa da güneş hâlâ yukarıdaydı. Bu, onları sandığım gibi yakıp küle çevirmiyordu ama feci bir şekilde rahatsız ediyordu. Burada bu saatte olmaktan hoşnutsuz olsalar da siyah, Viktorya Dönemi şemsiyelerini açıp altına sinmişlerdi ve tüm bunlara

sırf nezaketen katlanıyorlardı. Nezaket, bu dünyada önemli bir yere sahipti.

Aradığım kişiyi bulamadım. Heyecandan değil de içimi aniden kaplayan korkudan bakınıyordum zaten. Taş üstümdeydi. Onu, bir onur nişanesi gibi her an yanımda taşımak zorundaydım. Ama beni güçlü hissettirmekten çok zorla dayatılan ödemesini hatırlatıyordu; ismimi aldıklarını ve önünde sonunda benim için geleceklerini.

Düellolar başlamadan önce birkaç uçan ziyaretçimiz oldu. Fiona'yla yan yana oturduğumuz andan beri onlara davetiye çıkarmış olmuştuk zaten. Sorun değildi. Neşeleri bana iyi geliyordu. Critza sanki kaç yıllık dostu Fiona değil de benmişim gibi ilk beni kucakladı. "Merhaba güzeller güzeli." Sanki mucizevi bir şekilde kanatlarımın çıkmasını ve uçmamı bekliyormuş gibi yine beni yukarı doğru çekiştiriyordu. Kollarının kapanından kurtulduğumda bırakmadığı ellerimi okşadı ve hâlimi hatırımı sordu. "Alışabildin mi okuluna? Büyüyle aran nasıl? Dersler? Sağlığın?"

Sorularına sevecenlikle yanıt vermeye çalıştım. Gözleri uzun uzun benimkileri izlese de sesimi çıkarmadım ve dostane ya da değil, sıcaklığına sıcaklıkla karşılık verdim. İlk karşılaşmamızda biraz afallamış ve rahatsız olmuştum, kabul, ama ben cinsel kimlik ve yönelimlere ön yargıyla bakan biri değildim. Nasıl ki bir erkek bana ilgili davranınca geri çeviriyorsam niyetini o yönde belli ederse onu da reddedebilirdim. Büyütmenin bir anlamı yoktu.

Diğerlerinin peri kızlarla rahatça kaynaştığını söyleyebilirdim. Bir tek Freya hafiften çekiniyor gibiydi, o kadar. Çoğunlukla ruhsuz ifadesini koruyan Serene bile heyecanlanmış görünüyordu. Kısa bir sohbetin ardından yerlerimizi almamız gerektiğini belirten boru sesi geldi. Onlara veda edip düellonun başlamasını beklemeye koyulduk.

Tedirginlikle avuçlarımı birbirine sürttüm. Onu son görüşümden bu yana bayağı bir zaman geçse de İan'ı merak ediyordum. İlk çarpışacaklar arasında değildi. Belki de Savaşçılar Birliği daha en başından bir olay çıkmasını istememişti. Hepsinin ona hâlâ bu gözle baktığına emindim; *olay*. Yeni gelenlerin çoğu bilmese de geçen yıl burada olan herkes, onun karşılaşmasını iple çekiyordu. *Yine bir şey olacak mıydı? Katil çocuk bir can daha alacak mıydı?* Sanki bir kukla ya da sirk hay-

vanı gibi onun için korkutucu ve sarsıcı olan tüm bu yaşantılara şov gözüyle bakıyor, içten içe tekrarlanmasını istiyorlardı. Fiona böyle konuşulduğunu kendi kulaklarıyla duyduğundan bahsetmişti.

Düellonun pek çok resmî merasimi vardı. Öyle ki daha başlamadan içim bayılmış, boş düşüncelerle dalıp gitmiştim. Karşımda yeri göğü inleten bir ses patladığında ilgim arenaya geri çekilmiş, gözlerim şaşkınlıkla ardına kadar açılmıştı. Hazırlıksız yakalandığım için sadece platformun iki ayrı ucunda kendilerini güç bela durdurmuş ve bir kedi gibi gerinmiş savaşçıları görebildim. Gerisini idrak edememiştim.

Hiç beklemeden tekrar hazırlandılar ve şimdi, başından beri izlediğim için sesin kaynağına da şahit oldum. İki savaşçı maratona başlayacak koşucular gibi konumlarını aldı. Daha sıçramadan çehrelerinde rüzgârdan halkalar oluşmuştu. Sonra bir anda yine, sanki gök yarılırmış gibi ses şakladı ve ileri atıldılar. Öylesine bir hızdı ki bu, algıma sadece başladıkları ve bittikleri nokta takılmıştı. Bu sefer çarpıştılar ve ilkinden daha büyük bir gürültü koptu. Aynı zamanda beraberlerinde getirdikleri hava akımları karşılaştı ve arenanın dışına taşıp sıralarda oturan bizleri, şapkamızı tutmak zorunda bırakarak bir esintiye dönüştü. Hiç zaman kaybetmeyip geri sıçradılar ve tekrar çarpışmaya hazırlandılar.

Ağzım bir karış açık bir şekilde Fiona'ya döndüm. Heyecanla izlediği düellodan gözlerini ayırıp bana baktı. *Ne sandın,* dercesine gülümsedi ve ilgisini tekrardan karşısına verdi.

Cadıların gücünü ve kudretini o kadar övüyorlar ve üstünlüğümüzü o kadar çok tekrarlıyorlardı ki sadece talim yaparken izlediğim savaşçıları hor görmeye başlamıştım. Bir an için bile olsa onların büyüden yoksun, sadece birbiriyle bir dövüşe tutuşmuş genç adamlar olduğuna inanmış ve yanılmıştım. Ne demişti Critza; *Kaba büyü.* Kaba olduğu kadar da ihtişamlıydı. Arenayı kullanışlarından neden bu kadar büyük bir alana ihtiyaçları olduğunu daha net anlayabiliyordum.

Sadece bu kadar da değildi. Hepsinin kendine ait silahları olduğu hatta bu silahların metalinin cinsi ve adını birleştirerek yeni soyadları aldıklarını biliyordum. Örneğin, Silverscythe gümüş tırpan demekti. İan'ın kullandığı silah da buydu işte; gümüş bir tırpan. Başta gümüşün silah için kullanışlı olmadığını düşünmüştüm. *Ama büyü varken sert*

metallere ihtiyacın olduğunu kim söylemiş? Silahları sadece çarpışmak için değil, ardında bıraktıkları macunumsu tabaka için de kullanıyorlardı. İan'ın öfkeyle savurduğu sopanın arkasında bıraktığı iz gibi her savaşçının silahları, ardında sertleşip kırmadığın takdirde önünü tıkayan keskin ve camsı bir maddeye dönüşüyordu; tıpkı *Tron*[65] filminde motorların arkasında bıraktığı o neon izler gibi.

Dövüşenlerden birinin kılıcı, bir diğerinin hançerleri vardı. Hançerli olanının yakın dövüşe uygun olduğunu, kılıcın onu uzaktan rahatça deşebileceğini düşünürdünüz. Oysa savaşçı, hançerleri öyle usta bir kıvraklıkta kullanıyordu ki ardında bıraktığı krom izleriyle hem kendini hem rakibini bir ağ gibi sarıyordu. Keskin izleri parçalamaktan kılıç dövüşçüsünün ona vurmaya şansı dahi olmuyordu. Ama diğeri el çabukluğuyla hançerini alttan alttan ona saplıyor, tenini deşmeyen bıçak, savaşçının ortaya çıkan haresini titrek bir floresan lambasına benzetiyordu.

Bu hare bir tür kalkandı ve ona Shi deniyordu. Shiler savaşçının yegâne korumasıydı. Normalde etkisini azaltabileceği sayısız ölümcül darbe vardı. Ama düello zamanları seviyesi düşürülüyor ve karşılaşmaları bu sayede en fazla beşer dakikaya indirgiyorlardı. Bir düellonun bitmesi için ikiliden birisi ya pes etmeli ya da ikisinden birinin Shi'si kırılıp savaşçıyı savunmasız bırakmalıydı. O aşamadan sonra dövüşmeye izin yoktu. Düellolar ölümüne bir maç değildi.

Daha baştan aldığı sık darbelerden dolayı kılıç dövüşçüsü mağlup oldu ve sıra bir sonraki karşılaşmaya geçti ve bir sonrakine. Kimileri soluksuz izlenen dövüşlere dönüşürken kimileri birbirini tekrar eden sıkıcı karşılaşmalar oluyordu. Bazıları o kadar hızlılardı ki takip etmek neredeyse imkânsızdı. Arenanın bir ucundan başlayıp öbür ucuna kadar seke seke savaşmayı sürdürüyorlardı. Birkaç ayrı karşılaşmada ise silahların ardında bıraktığı izden dolayı dövüşe dair pek bir şey görünmüyordu.

Sıradaki düelloda Fiona'nın ruh hâlinde ani bir değişim oldu. Onun kadar oluruna bırakan ve kurallardan korkmayan biri için fazla endişeliydi. Elimi öyle bir sıkmıştı ki sanırsınız doğum sancısı çeki-

65 Tron: Legacy, Walt Disney Pictures tarafından üretilen 2010 ABD yapımı bilim kurgu filmi. 1982 yapımı Tron filminin devamıdır.

yordu. Neredeyse gözlerini kırpıştırmadan izlediği düelloya dikkatimi verdim. Uzun siyah saçları bir yele gibi ardından bağlanmış genç delikanlı, silah için ok ve yay tercih etmişti ama karşısındaki yarma tipli adam agresif bir yakın dövüşçüsüydü.

Gariptir ki uzun bir süre boyunca okçu savaşçı galip geliyor gibi göründü. Diğerinin silahının bıraktığı izleri daha tamamlanmadan vurup parçalıyor, hareketleri yarım kalan savaşçının savrulup sersemlemesine neden oluyordu. Sona doğru yaklaşırken yayını gerip aynı anda attığı ondan fazla ok, bir çember hattına dağılarak rakibinin etrafına kazık gibi saplandı ve onu içine hapsetti. Bu küçük kapan, beklenmedik bir hızla kırılıp içinden azman savaşçı atıldığında okçu saniyeler içinde yere devrilmişti.

Bunun üstüne siniri laçkalaşan Fiona, üst sırada küçümser nidalarla maçı izleyen iki Günışığı Okçusu'na ağza alınmayacak sözler söyledi. Bu haşin tavrının ince uzun oğlan için olduğunu anlamakta biraz geç kalmıştım ama yine de anlamıştım: *Fiona'nın kalbini kıran meşhur Joshua buydu.* Fiona onun mağlup olmasına sevinmedi. Ama üzülmedi de. Sadece başına bir şey gelmediğinden içi rahatlamıştı ve şimdi umursamıyor gibi davranıyordu.

"Yanına gitmek istersen anlarım," dedim fısıltıyla.

Omuz silkti. "Neden öyle bir şey yapayım?"

"Elimi bir süre daha kullanabileceğimi düşünmüyorum. Bilmem, neden öyle bir şey yapasın?"

"Beter olsun." Ardından ekledi. "Elin değil, o."

"Peki, sen nasıl diyorsan."

"Öyle diyorum." Daha fazla hakkında konuşmak istemediğini belli edercesine oturuş yönünü değiştirdi. Ben de ırdelemedim.

O kadar fazla dövüş vardı ki ara verme gereği duymuşlardı. Bahçede yaz hasadından ufak bir şarap tadımı oldu. Kimileri sıralara elinde kadehlerle döndü. Ama ben karnımdaki kasılmalar yüzünden bırakın şarabı, midemle haşır neşir olacak herhangi bir sıvının düşüncesine bile katlanamıyordum.

Dönüş yolunda kuytu bir köşeye üşüşmüş ve düellolar için oynanan bahislerin karşılıklarını alan öğrenci sürüsüne denk geldim. Diğer-

lerindeki çocuksu heyecana karşın seksi ve sakin bir pozla iki parmağı arasına sıkıştırdığı kartı, ağzına düşecek gibi duran genç erkeğe uzatan Morgana'yı gördüm. Saçlarını ona daha çok gittiğini düşündüğüm siyaha çevirmiş, uçlarında hâlâ göz kırpan buz mavisi tutamlar bırakmıştı.

Avucuna üç gümüş sikke bırakılırken göz göze geldik. Uzuri'den haberlerimi almış olsa da bir anlığına şaşırdı. Beni baştan aşağı süzdü. Hoş bir süzüş değildi bu. Küçümseme doluydu. Sonra sanki sadece onun anlayabileceği bir espri varmış gibi güldü. Uzuri gibi bana sataşmaya yeltenmedi bile.

Ne kadar tenine işlemediğini söylersen söyle, başkalarının üstten bakması sinir bozucu olduğu kadar da yaralayıcı bir durumdu. Elimde olmadan üstümü başımı kontrol etmek zorunda kalmıştım ve şimdi az öncekinden daha kötü hissediyordum.

Yolun kalanını kendime mi ona mı olduğunu bilmediğim bir öfkeyle yürüdüm.

Aradan sonraki ilk maç, beklediğim maç; İan'ın karşılaşmasıydı. Arenanın girişinde durmuş, gerginliğini atmak için kollarını sallıyor, ağırlıksızmış gibi duran tırpanı tek elinde bir pervane gibi döndürüyordu. Ondan boyca kısa ama geniş rakibi ise mızrak dövüşçüsüydü. Bu çok da yakın dövüş olacağa benzemiyordu. Rakibin çekingenliği, daha arenaya girmeden kendini gösteriyordu. İan'ın karşısına çıkacak birini bulmalarının da kolay olmadığının farkındaydım. Kim bir önceki düellosunda rakibini öldürmüş birini karşısına almak isterdi ki? Bu sefer belli başlı önlemler alınmış olmalıydı. Belki de korkmaya bile gerek yoktu.

Düello başladığında antrenmandan bu yana yalnızca haftalar geçmiş olmasına rağmen İan'daki akılalmaz gelişme fark ediliyordu. Onun cüssesinde birinin yeterince kıvrak olamayacağını iddia eden antrenörünü dinlemiş olmalıydı. Kaslarını esnekleştirip sıkılaştırmıştı. Kilo vermiş gibi görünmesinin sebebi buydu. Kaybettiği ağırlığı şimdi rahatça kaçıp sıyrılabilmesini sağlıyordu. Önceki gibi hiç saldırmıyor da değildi ama vuruşlarında tüm potansiyelini kullanmadığını anlayabiliyordum.

Rakibi ona göre o kadar yavaş kalıyordu ki öncesinde hızlarından dolayı göremediğimi düşünüp aslında gördüğüm birçok şeyi fark etmeye başlamıştım. Ayaklarının silik akışın altında zemini dövüşünü, rüzgârın gösterdiği direnci ve teninin hızın şiddetiyle dalgalanışını. Ama İan'ı yakalamak imkânsızdı. Bir arkasındaydı bir önünde. Gözümü her kırpışımda üç farklı yer değiştirebilirdi ve ben bunları kaçırmış olabilirdim.

Gergin olduğunu anlamama rağmen o kadar rahat görünüyordu ki onunla hiç karşılaşmamış olanlar bu rahatlığa inanabilirdi. Mızrak üstüne gelirken, hiç zorlanmadan sıçradı. Beli ve kafası bir jimnastikçi gibi geriye bükülürken darbeyi ucu ucuna sıyırmıştı. Tersten baktığı sıralarda benimle birlikte yüzlerce seyirci varken nasıl olduysa gözleri benimkileri buldu. Bir filmde ağır çekim sahnelerin olması mantıklıydı. Bu efekti vermekte bir şey yoktu. Ama gerçek hayatta zaman kavramının yitip gitmesi alışık olduğum bir şey değildi, hem de bu kadar sık bir şekilde. Ama işte ona bakıyordum. Gözlerindeki sert ve kontrollü ifadenin eriyip yumuşadığını hissediyordum ve anın etkisinden çıkarken bana göz kırptığını görür gibi oldum. Eğer öyleyse... *Tanrım, erime sırası bendeydi!*

Ama tüm bu serseri karizmanın ve öz güvenin silinmesi an meselesiydi. Sonlara doğru rakibi yoruldu, evet, ama İan daha beter yoruldu. Böylesi bir hızı o kadar süreliğine korumak zaten imkânsızdı. Şimdi rakip savaşçı önceki gibi sadece dürtmüyor, mızrağıyla kuvvetli darbeler indiriyordu. İan'ın Shi'si görünüyor ve iç geçirir gibi titreyip geri kayboluyordu. Antrenmanlarda şahit olduğumuz dövüş tekrar başa sarmıştı sanki. Hırpalanıyor, büyük bir çaba sarf ediyor ama saldırmasına izin verecek boşlukları değerlendirmiyor, aksine kendini daha da tüketecek şekillerde kaçmaya çalışıyordu. Nefessiz kalmıştı. Kriz geçirdiği hâlde ayakta kalmaya niyetli bir hastaya benziyordu.

Rakibi üstünlüğü kazanınca güç sarhoşu olmuş, âdeta kendinden geçmişti. Hiç acımıyor, üsteledikçe üsteliyordu. Karşısındaki gencin geçmiş düelloda yaşadığı olayı tamamen unutmuşa benziyordu. Oysa ben metanetini korumaya çalışan İan'ın da bir sınırı olduğunu biliyordum. Eşiğe doğru yavaşça kaydığını görür gibiydim.

Daha haklı çıkamazdım.

Bardağı taşıran son darbe, İlan'ı arenanın diğer ucuna savuran olmuştu. Yerden kaldırdığı toz bulutları, o daha doğrulmadan hareketlenmeye ve bir akımla sürüklenmeye başlamıştı. Geçen dövüşte ne olmuştu ya da tekrarlanmaması için ne gibi bir önlem alınmıştı, bilmiyordum ama bunun ilklerden bir başkası olduğunu herkesin yüzündeki şaşkınlıktan anlayabiliyordum. Dizlerine eğilmiş sakinleşmeye çalışan genç savaşçının merkezinde olduğu bir hava akıntısı, tüm arenayı etkisi altına alıyordu. Gün batımının turuncu ışıkları solup gökyüzüne dolan bulutlarla gölgelenirken, hava bir anda katlarca soğumuş gibiydi.

Bunu o yapıyordu.

Korku, seyircilerden önce mızrak dövüşçüsünü buldu. Geriledi ama sıkıca tuttuğu mızrağı bırakıp pes etmedi. Dizlerini kırarak savunma pozisyonu aldı ve bekledi. Neyi? Ölümünü mü? *Ahmak*, zangır zangır titrerken hâlâ durup savaşmaya çalışıyordu.

İlan dimdik bir şekilde doğrulmuş, tırpanını savurmaya hazır bir şekilde tutuyordu. Gözünü âdeta kin bürümüştü. Kararlı adımlarla ilerlerken rüzgâr çevresinde kırbaçlar gibi şaklıyor, korkunç bir fırtına bastırmak üzereymiş gibi gök gürlüyordu. Her gürlemenin, adımlarıyla eş zamanlı olduğunu fark etmem zamanımı aldı. Kâbusumu hatırladım. Adımları yeri göğü inleten, gri kasırgalardan oluşan o canavarı. Onun gümüş gözlerine sahipti ama bakmadığım yanları yıkıcı ve korkutucuydu. Hiddetini tüm benliğimde hissetmiştim. Sonraları onu hep olduğu gibi normal bir insan bedeninde görmüştüm rüyalarımda; girdiklerinde ve girmesine izin verdiklerimde ama aralarındaki bağlantıyı asla kuramamıştım. Şimdiye kadar.

Yüzündeki öfke ve hıncı gördüm; sonrasında acının silik izini ve içten içe verdiği zorlu mücadeleyi. Kendisiyle bir savaşa tutuşmuş gibiydi. Kontrolü elden gitmek üzere olsa da gücünün son kırıntısıyla karanlığa karşı koyuyordu. Ortada hâlâ bir bağlantı olduğu yoktu. İlan bir canavar değildi. Canavarlar tereddüt etmezdi, öldürürdü.

Sanki duymuştu. Bana baktı. Ezbere biliyormuş gibi tam olduğum yere... Bu kadar uzaktan onu nasıl gördüğümü bilmesem de gözlerindeki gri koyulmuştu. Benim inancıma her şeyden çok muhtaç gibiydi. Ona istediğini verdim çünkü inanıyordum. Yapmayacağına adım kadar emindim. Ama yine de rakibine geri döndüğünde nefesimi tutmama engel olamadım.

Adımları yavaşlasa da silahı savuracak kolu geriye doğru esnedi ve pazıları şişti. Saldırsa öldüreceğini sadece o değil, herkes biliyordu. Gerçekleri idrak etmeye başlamış rakibi bile kaçmak için fırsat kolluyordu.

Saldırsa öldürürdü.

Öldürürdü.

...

Saldırmadı.

Silahı ondan olabildiğince uzağa, tekrar ulaşamayacağı bir yere gitmesi için sağ yanına fırlattı ve dudaklarından tek bir söz döküldü. Aynı film, bir kez daha döndü. "Pes." *Bu bir pes değildi.* Asıl içindeki mücadelede pes etmeyip galip çıktığının bir göstergesiydi ve bu sefer antrenmandaki hayal kırıklığından çok, bir rahatlama etkisi bırakmıştı herkeste.

Ama İan bunu anlamıyordu. Bu kadar acı çekerken anlayamaması normaldi. Bir süre yerinde durup sakinliğini korumaya çabaladı. Kontrolünün de sınırları vardı. Daha fazla tutamadı ve koşmaya başladı. İlk başta normal bir koşuyla taş zemini dövdü, sonra ardında kırık parkelerden bir iz bırakarak sıçradı ve arenadan çok, çok uzaklara gitti.

Onu yakalayabilirmiş gibi elim arkasından uzandı. Hâlâ anın etkisinde olan kalabalıktan birinin bile dikkatini çekmedi bu hareketim.

Fiona'ya sorduğum sorunun aynısından kendime bahşettim;

Yanına gitmek istersen anlarım.

İstiyorum.

Hışımla doğrulduğumda Fiona elimi tutmaya çalıştı. "Erin, nereye?" Yakalayamadı. Buna izin vermediğim gibi cevap da vermeden amfinin merdivenlerini tırmanmaya başladım. Acelem vardı ve nereye gittiğim belliydi: *Yanına.*

18. BÖLÜM
SEVGİLİ BAYAN HANDERSON

There is a swelling storm
And I'm caught up in the middle of it all
And it takes control of the person that I thought
I was The boy I used to know [66]

Dean Lewis - Waves

Onu sonunda okulun ıssız teraslarından birinde bulabildim.

"İan!" diye seslendim korkuluklara dayanmış güçlükle nefes alıyormuş gibi görünen genç savaşçıya. Sesim uzun süre kullanmadığım için çatlak olmanın aksine pürüzsüzdü. Hatta daha önce hiç olmadığı kadar netti.

Gerildi. Bunu çıplak sırtındaki kasların bir kilit mekanizması gibi yer değiştirişinden anlayabiliyordum. Bana dönüp bakmadı. Ben de öylece omuz silkip gidecek değildim. Buraya onun için gelmiştim ve kendine ördüğü duvarların içine kimseyi almadığını çoktan biliyordum. Yüzündeki sert çizgiler, gözlerindeki donuk parıltı ya da sesindeki kontrollü tını mesafesini kolayca ele veriyordu zaten.

Ama ben zorla girip ona yardım etmeyi kafaya koymuştum. *Ne haddine Erin? Sen kimsin ki?* Değil mi? Aynı sorular, bir kez daha kafamda yankılanıyordu. Hepsine sırt çevirmeye hazırdım. Çünkü şimdi bir cevabım vardı.

Ona yardım etmek bana da yarıyordu; ortak noktalarımız olduğunu görmek, öyle karanlık öyle kuytu köşelerde saklanmış sırlara onunla birlikte ulaşmak... İçimdeki yalnızlığı kapamamı sağlıyordu. Duygusal

66 (İng.) Kabaran bir fırtına var ve ben tüm bunların ortasında kalakaldım. Ve o olduğumu sandığım kişinin kontrolünü ele geçiriyor. Tanıdığım o küçük çocuğun...

bir boşluk değildi bahsettiğim. Bu zamana kadar farklı hissetmiştim; eğreti. Uyumsuz yanlarımı sık sık dış dünyadan sakınır olmuştum. Büyünün güzel haberiyle artık ait olduğum yeri bulacağıma inanmıştım. Bunlar da iyiydi, güzeldi ama cadılarla da tam anlamıyla kaynaşamıyordum. Bir şey hâlâ eksikti.

Eksik olan oydu. Ondaki isimlendiremediğim bir şey...

Söz konusu o olunca iki ayrı zaman içinde yaşıyor gibiydim. Geçirdiğimiz sayılı an olmuştu. Ama onunla değilken sürekli aklımın bir köşesindeydi. Uykularımda ise *hep* yanımdaydı. Artık kâbuslarımdan eskisi kadar korkmuyordum. Hatta bazen Bayan Çınar'ın verdiği rüya kurusuna elimi bile sürmeden yatıyordum. Onu görmek için arka plandaki korkunç çığlıklar ve yaratıklara katlanıyordum. *Onu görmenin* benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordum.

Yanına gittim. Korkuluğa kaburgalarımın altından yaslanarak görüş açısına girene kadar eğilmek zorunda kaldım. Ona dokunmaya korkuyordum. Yüksek gerilim hattı gibi görünüyordu. Tek bir temasta elektrikler havada uçuşacak gibiydi. Gözlerini yakaladığımda kızarmış olduklarını fark ettim. Ağlıyor olamazdı, değil mi? Ortada bir yaş yoktu, o kadar süre tutabilecek kadar kendini *erkekler ağlamaz* sözüne inandırmış olmalıydı. Onu bilmem ama bu laf başta banaydı. Az önce ağlamış olmasına neredeyse bir skandal gözüyle bakan ben değil miydim?

Ağlamıyordu. Her zaman yaptığı gibi kendini tutuyordu. Ama göz pınarları dolmuş ve kızarıklığa sebep olan batmalar çoktan başlamış gibiydi. Kaçmasından çok, insanların habis beklentisi ve hayal kırıklıkları, derinlere sakladığı kalbine tıpkı cam kırıkları gibi saplanmıştı belli ki. Acı çekiyordu.

Bunları boş vermesini söylemek istiyordum. Ama umursadığını da görebiliyordum. Kendimi yerine koyduğumda ben de umursayacağımı fark ediyordum.

"Seni merak ettim," dedim ondan çok benim gırtlağım düğümlenmiş bir şekilde.

"Merak edecek bir şey yok," dedi yüzünü öte yana çevirirken. Kısa bir süreliğine kendini toparlamaya çalışıp geri döndü. Sesi, biraz çatla-

mış olmasını saymazsak her zamanki sesi gibiydi.

"Buna inanmıyorum," dedim.

"Seni inandırmak gibi bir gayem yok."

"Bu çocuğu sevdim," diye hemen atladı sevgili şapka cinim.

"Kapa çeneni Figi!" dedim kafamın içinde öfkeyle. Tekrar kendi meseleme döndüm. "Acı çekiyorsun İan. Oysa bugün olanlar için yalnızca gurur duymalısın."

Kaba bir ses çıkardı ve korkuluğa eğilip dirseklerini dayadı.

Aldırmadım. "Orada yaptığın ya da yapmadığın şey ne kadar güçlü olduğunu gösterir. Büyük bir irade sınavı verdin. Ve doğru olanı yaptın. Anlasana. Sen kazandın."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi tiksintiyle. "Ne doğrusundan bahsediyorsun? Yenildim ben! Ne zaferi?"

"Kendine bunu yapma. Lütfen. İkimiz de bundan çok fazlası olduğunu biliyoruz."

"Fazlası falan yok. Pes ettim!" Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Ciğerlerini yırtarcasına haykırdı. Ormana, hışırdayan yapraklara ve uçuşan kuşlara bağırdı. "Pes ettim çünkü ben zavallı bir KORKAĞIM!"

"Uuu, hem de haşin," diye yine başladı Figi alayla.

Şapkamın ucuna çaktırmadan bir fiske attım. **"FİGİ!"** Kafanızda sizi çileden çıkarmaya kendini adamış bir baş belası varsa işiniz gerçekten zordu. İan'a baktım. Ne demişti? Hah, korkak. *Derin nefes al Erin, derin derin nefesler.* "Cidden böyle mi düşünüyorsun?"

"Ya ne düşüneceğim?" Kaşları hâlâ çatıktı.

"Bugün gördüklerimden sonra şunu söyleyebilirim: Sen belki de tanıdığım en cesur insanlardan birisin."

Komik bir şey varmış gibi gülmeye başladı. Benden çok kendiyle alay ediyordu bu sahte kahkahalarla. Sonunda durabildiğinde başını salladı. "Sen hayal âleminde yaşıyorsun."

"Niye kendine bunu yapıyorsun? Neyden kaçıyorsun?" dedim çaresizlikle. Bugün çok ulaşılmazdı. Kendini yerin bin kat dibindeki mahzenlere kapatmıştı sanki ve gitgide canım sıkılıyordu.

"Ben sadece yalnız kalmak istiyorum. Sen gelene kadar da bunu yapıyordum: Kafa dinliyordum." Terasların önünde uzanan manzaraya dönerek yokmuşum gibi davranmaya çalıştı. "Şimdi müsaadenle..."

"Müsaade etmiyorum. Seni yalnız bırakmayacağım," dedim inatla. *Seni yalnız bırakmam kendimi yalnız bırakmam demek. Bunu yapmayacağım.*

İnanamadığını belli edercesine güldü ve omuz silkti. "Keyfin bilir." Sonra da yanımdan geçip yürümeye başladı.

Peşinden koşturdum. "Size kibar davranmanız öğretilmiyor muydu bu okulda? Ayağına kadar gelmişken beni böylesine tersleyip gitmen hoş değil."

Öfkeli birini daha da öfkelendirmek mantıklı değildi. Durdu ve yerinde yay gibi gerilip bir süre bekledi. Ardından botları üstünde dönüp önümde reverans yaptı. Yüzünde alay, sesinde bariz bir kinayeyle, "Ah, üzgünüm hanımefendi. Notlarken kanaat notu da kullanacaksanız verin o güzel elinize bir buse kondurayım," dedi.

Figi kahkahalarla gülmeye başladı. **"Bravo Erin, onu rahatlatmaya gelmişken yargılaman gerçekten çok tutarlı bir davranış (!)."**

"Kafa mı bıraktın!"

"Olmayan bir şeyi..." Şapkayı çıkardığım gibi yana savurdum. Bunu o kadar uzun zamandır yapmak istiyordum ki zaten. Saçlarım sırtımda bir yele gibi savrulurken az öncenin öfkesinin sesime yansımamasına özen gösterdim. "Öyle demek istemedim. Üzgünüm. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım edemezsin," dedi üstüme doğru bir adım atarak. Takip eden cümlelerini öyle bir vurguyla söyledi ki her birinin içinde yatan sitemi ve en çok da çaresizliği iliklerime kadar hissettim. "İçimde fink atan şeytanları söküp atamazsın! Onu bir an için öldürmek istediğim gerçeğini silemezsin! Ve sen küçük hanım, derinlerimdeki bu fırtınayı..." Başını salladı. "Dindiremezsin."

Gözlerindeki hiddetle geri adım atacak oldum. Gururum bu kadar ayaklar altına alınmışken, belki de çekip gitmeliydim. Ama kulaklarımda imdat çığlıkları yankılanırken sözlerinin hiçbir manası yoktu benim için. Yardım için can çekişiyordu. "Doğru. Bu dediklerinin hiç-

birini yapamam. Ama sen bana baktın İan. O bahsettiğin şeytanların pençesine düşmüşken yardım için bana sığındın."

Ağzını açtı ama inkâr edemedi. Edemezdi. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. "Ben..." dedi ağır ağır. "Oraya bakmam gerekiyormuş gibi hissettim."

"Ben de sana inandım. Yapmayacağına inandım."

"İnandın," diye mırıldandı. İfadesi yumuşadı. Gardını indirmedi, düşürdü. Sadece taşımak ona çok ağır geldi ve bıraktı. Yüzünde de en az beden dilindeki kadar takatsiz bir ifade vardı şimdi. Sanki kendini kollarıma bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Tanrı biliyor ya yapsa karşı koymazdım.

"Sende garip bir şeyler var. Bende de," dedim çaresizce. Bunu bu kadar zorlaştırmasına gerek yoktu.

"Ne demeye çalışıyorsun?" Şimdi ya ilgileniyordu ya da ilgilendiğini göstermekten çekinmiyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum çünkü ben de kaybolmuş gibi hissediyorum."

Yaklaştı. "Kayıp mısın peki?"

"Senin yanındayken değil," diyebildim titrek bir nefes eşliğinde

"Sürekli karşıma çıkıyorsun. Nereye baksam seni görüyorum ve sen gittiğinde ben, afallıyorum."

Sayılı karşılaşmalarımıza *sürekli* denemeyeceğini söyleyecekken o devam etti. Beni şok içinde bırakarak devam etti. "Yansımalarda sen varsın. Geceleri senin çığlıklarına uyanıyor ama uyandığımda kendimi yatağımda değil senin yanında buluyorum. Senin rüyalarında. Çok korkuyorsun. Her gece korkuyorsun. Yatmadan önce endişeni hissediyorum. Kalbinin gümbürtüsünü işitiyorum. Seni sakinleştirene kadar ben, düzgün nefes bile alamıyorum."

"Sen miydin?" dedim afallamış bir şekilde. "Rüyalarıma gelip beni teskin eden gerçekten de sen miydin?"

İnanmıyordum. Tüm bu zaman boyunca ona yardım edenin, aşılmaz duvarlarının arkasına sızmaya çalışanın ben olduğumu sanırken aslında onun bana geldiğini, sayısız gece yanı başımda durup beni

kâbuslarımdan koruduğunu öğrenmiştim. O şefkat, o merhamet ona aitti. Rüyalarımda kendi kendime yorduğum bir yansıması değildi.

"Bu ne?" dedi İan iç geçirirken. "Bu aramızdaki şey ne? Neden sen? Neden ben?"

"Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

"Ama *bir şey* var. Sadece ben hissediyor olamam," dedi tereddütle. "Sana dokunduğum her zaman..."

"*Bir şey* oluyor," diye tamamladım nefesimi tutarak.

Pekâlâ, kabul etmeliyim. Bunun her ne kadar karşılıklı olduğuna inanıyor olsam da teyit edildiğinde şaşırmama engel olamamıştım. İçten içe sadece benim kuruntum olmasını beklemiştim. Ama gel gör ki hayal kurmuyordum. Bir şeyler gerçekten de oluyordu.

"Deneyelim," diyen İan aramızdaki kısa mesafeyi de tüketti ve kırılabilecek bir nesneymiş gibi ağır ağır elini kaldırdı. Avucunu bana döndürdü ve bekledi. Üstüme diktiği grilerinin çevresinde gümüş hareler dönmeye başlamıştı.

Ondan daha hızlı olmaksızın elimi kaldırdım ve avucumu onun soluk ayasına bastırdım. Tuttuğum nefesi şimdi bırakamıyordum. Olacakları beklerken tüm yalınlığıyla, onun serin eline temas etmenin heyecanıyla bile mest oluyordum.

Bakışmamız derinleşir ve saniyeler birbiri ucuna ilmeklenip dakikalara tamamlanırken hiçbir şeyin olmayacağına, bunun sadece birbirimize dokunmak için uydurduğumuz saçma bir bahane gibi görüneceğine inanmaya başlamıştım. Ama birden, o *bir şey* olmaya başladı.

Zamanın tipik kayganlık hissiyle sarmalanırken her şey yavaşladı. Duruldu. Bulunduğumuz o an bir girdaba kalıp yok oldu. Sonsuz bir karanlığın içindeydik şimdi. Ve kıvılcımlar bir yağmur gibi üstümüze yağmaya başladı. Hava tutuştu. Alev aldı. Harlandı. Daha da kudurdu. Yükseldi. Yükseldi. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ateş İan'ın yüzünü ve gözlerini yutmak üzereydi ve Tanrım, sıcaklık katlanılmazdı.

Yanıyorum. Yanıyoruz!

Elimi acıdan kasılmış bir yüzle kendime çektiğimde sıcaklık ve zihnimde yankılanan çığlıklarım bir tokat gibi kesildi. Akşamın solgun

mavi ışığı, turuncunun yerini aldı ve içinde bulunduğumuz an tüm ağırlığıyla üstüme çöktü. Fakat garip bir şey vardı. İan'ın yüzündeki afallamanın yanında acı yoktu. Yanmanın verdiği o ızdırabın silik emaresi yoktu.

"Ne hissettin?" dedi şaşkınlıkla.

"Ateş," diyebildim soluklanmayı şimdi akıl ederek. "Sana ne zaman dokunsam ateşler içinde yanıyorum."

İan huzursuzca geriledi. "Sana acı veren bir şeyse belki de bana dokunmamalısın. Yanımda olmamalısın."

Tekrar kaçmasına izin vermeden ona yürüdüm. "Ama yanındayım. Ben yanmayı seçiyorum. O kaybolmuşluk hissi bundan daha beter yakıyor."

"Ben böyle güzel, böyle kutsal bir şey hissederken senin can çekişmen doğru değil. Bunu kabul edemem."

"O güzel, kutsal olan şey ne? Sen ne hissediyorsun İan?"

Konuşmadan önce biraz durup düşündü. "İlk defa tüm benliğimle, tüm kalbimle bir yere ait hissediyorum Erin." Bu, adımı onun ağzından ilk duyuşumdu. Onun ağzından daha çok sevmiştim. Ve ardına dizdiği kelimeleri daha çok sevecektim.

"*Evim*mişsin gibi hissediyorum."

\K∞XKOOK\£O∞K∫ ∞£∞∞∞KX∫≡∞£XO∃\£∫
S∃\∃∞∞∃O∫ⅢΠ\Π\XK◊

£∞∞\£◊∫∞∞OΠK\£∫
S∫∞∃$£∫◊O∫∃∞K∞∫
∞£◊∫O£∞∞K◊◊∫XX∫∞K∫
∞K\◊∞∃◊◊£∫∞\£∞∞
£S£∞∞∃∫∞\◊∞∞£∫
X∃∫∞∞X∃◊∫1 ◊\◊∞£X-
£◊◊.
∞∃∫O∞∃∞OX∃∫£∞∞∞\£◊∫
#K∞O∠\KX£∃£X\◊∫£
£∃£O∫∞K\◊∞O∃\◊(∃£)
∫O∃∃K∞K∞K∫∞∃£X£\∫
\∞∞X£∫XO∞∃∫K◊◊∫
∞∞∃◊.

£∞∞\£◊∫OKX◊∞O∃I∃\£.
◊∃K∃O£∞∫OKX∃£X-
KXX∃◊∃∞∃O◊Y∃\X∃$∃O-
∞K◊∫∞◊∞∃O∞O∞K∫∃◊∫
∞∃$£\£O∃∫K£∞∞\£◊◊.
S\◊∃∫K\XK∫S∃X∃◊-
O£XO◊∞OIX£.
OKX◊∞O∃X∃◊∫∫X£∞∞∃-
X\∞O∃◊∞∞∫£∃◊X£$£
O∃X£◊\X£XO∃∞£◊∞£◊◊.

∞ΠXXKO£OK∫∞K\XKOS£∃∫XK◊£∃£∫∞∃◊X∫∞∞£XO∃X£∞£◊∫∞∞£
XO◊ΠO∞Π∫∞∞£X£◊O£\∫-XKOXK◊ ◊K∞KXX£∞∞XK∫X∃O£X◊$£XX∃∫
∞∃$£\X£◊£X∃O∞£X\£O.
XK◊\£∞£∫S∃∃O£\∫OKX◊∞O∃X∃◊∫XX∃O∞∃X∫\◊∞∃∃XK◊∫X◊$£X∃-
O∞£X£◊.
O∞£◊∫OKX◊∞O∃∫∞∃O◊∃O£∫·X∃\X∃◊∃XO◊K\£∫◊K∫XO◊$£X£◊.
∞∞Π∃XXO∫\£\X∃O.
\∃OKX£∞∫O∞£◊∫SX\X£◊$£XO∃∫∞∞K$£∞K∫S∃∃∞£$£X£O∫£∞∞\£◊ ∃XO-
XK\£OK∫£$O∃£OO∃X£∞£◊.
O∞Π∫\KX∃∞∃∫∞Π◊∃O∃X\∫XX∫◊K∫∃∞∞\£∞∞∫OKXO◊∃O∃X∃◊∫◊K∃∃KXX£∞∞
XK ∫∞K◊∞∫∞∃O∞£X£◊.

\◊∫·XK◊K∞∫X£X£O◊X£∞∞∫∃O∫XO∞∃O∫X£\£∞£◊.
∞∞ΠXXKO£OK∞O∫\◊K◊K∫XΠO∫OKX∃£◊XXX◊◊∫∫X◊∃O◊X∃∫X∃O£O◊X∃O-
O∃X£∞£◊.
OKX◊∞O∃X∃◊£O∫∞◊£◊£XX∃∫X∃O∞∞O∃X∃◊£O∞∃O∞∃∫∞∞\£◊∫
K◊◊X£∞∞XK◊£O£O∫∞◊◊∫◊O·X·OXK◊£O∞∫K◊∫∞K£O£XO◊X£∞£◊.
£∞∞\£◊∫XK◊1£O∫XKX£OKXX◊K◊£O◊K∫X£OK◊X∃=∫ΠX∃XO◊K\£∫\K◊◊X£◊.

İKSİR MALZEMELERİNİN SAKLANMASINDA DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLAR:

İksir, kimyası gereği en ufak bir miktar ya da malzeme değişikliğinde farklı tepkiler verebilir. Bu nedenle iksir hazırlayıcıları için malzemelerin muhafaza ediliş şekli önem arz eder.

İksir malzemeleri, organik materyallerden oluştuğundan bozunuma ve değişime açıktır. Göze asla güvenilmemeli, malzemeler etiketlenerek içeriği belirtilmelidir. Kullanıma başlangıç tarihi de not edilmelidir ki ömrünü bitirmiş olanlar rahatlıkla yenileriyle değiştirilebilsin. Tarihi geçmiş malzemeler ölümcül sonuçlar verilebilir.

Bir malzeme düzeni oluşturulması da önerilir. Kurulan sistem, şematik bir gösterimle kâğıda geçirilip iksir çantasına iğnelenmelidir. Bu sayede çürümüş ya da eksik malzemeler rahatlıkla fark edebilir.

Son olarak titizlik en önemlisidir. Kullanımdan sonra tüm materyaller özenle temizlenmelidir. Malzemelerin biriyle tepkimelerinden, iksir artıklarının korozyonlarından kaçınılmalıdır. İksir yapım talimatlarına tümüyle uyulması şarttır.

Fokur fokur kaynayan kazanlar, kesme tahtasını döven ritmik bıçak sesi, havanda öğütülen bitki kuruları... Hayır, bir mutfakta değilsiniz. Aro'nun İksir Laboratuvarına hoş geldiniz!

Tıpkı annemin geçen yıl beni doğum günümde götürdüğü *cupcake workshop*unda gibi hissediyordum kendimi. Tek fark, burası daha büyüleyiciydi. Seranın hemen yanında, tüm o botanik ihtişamdan payını almasa da yeşil ışıltısıyla aydınlanan geniş bir sınıftı. Kocaman masaları ve ahşap tezgâhları üstünde kazanların altı yanıyor, öğrenciler karışımları pürdikkat karıştırıyordu. Yanlış tek bir malzeme ya da ani bir hareketle iksir, zehirli dumanlar salmaya başlayabilir ya da daha kötüsü patlayabilirdi. Sanırım beni derse daha çok bağlayan tam da bu tehlike faktörüydü. Kesinlikle dersin eğitmeninin, erkek ve daha can alıcısı bir Sentor[67] olmasından değil(!).

Bir at anatomisine yaraşır kaslı göğsü ve onu kaplayan yeşil dövmeleriyle fazlasıyla ilgi çekiciydi ve öğretmenine abayı yakmaya müsait kızlara davetiye çıkarıyordu, evet. Fakat ben daha çok onun tanrısal kökeni olmasından kaynaklı, engin yapısına hayrandım. Gözlerinde daha önce Tethys'te, Müdire'de, hatta Diana'da gördüğüme benzer bir derinlik vardı. Onun ufacık bir övgüsüyle önemli bir iş başarmışım hissine kapılıyordum.

Dersin sonlarına doğru her zaman yaptığı gibi nallarının taş zeminde çıkardığı aksak sesle yanımıza geldi ve kazanlarda kaynayan iksirleri kontrol etti. Son zamanlarda varlığından en az Pitsy kadar etkilenmeye başladığım Serene, sıra arkadaşımdı ve Tanrım, bu kız iksir konusunda umutsuzdu. Her zamanki dalgınlığı ve ilgisizliği hiçbir talimatı doğru düzgün yerine getirememesiyle sonuçlanıyordu. Bir de kazanda pişen her şeyin tadına bakma gibi bir huyu vardı. Menüde pek iştah açıcı şeyler olduğu söylenemezdi ve daha korkuncu, son malzemeye değin zehir etkisi gösteren karışımlar onu durdurmuyor, aksine daha büyük bir kepçe aramasına yol açıyordu.

"Her zamanki gibi şahane Handerson. Senin elin iyice açıldı artık!" dedi Aro, iksirime göz gezdirdikten sonra.

Gülümseyerek karşılık verdim ve sıranın Serene'ye gelmesini bekledim. Dersin en eğlenceli anı olabilirdi benim için. "Söylesenize Bayan Heddohantâ, hamam böceği bacaklarının masanızda işi ne?"

67 Yunan mitolojisinde yarı at yarı insan olan yaratıklardır.

"Huh, onları atıştırıyordum," diye karşılık verdi Serene. "İster misiniz? En güzellerini sona sakladım."

Aro yüzünü buruşturmakla yetindi. Duyduğum kadarıyla bir ata yaraşır şekilde yalnızca yonca ve çayır otu yiyordu. *İşte ben veganlık diye buna derim!*

Zavallı at profesörümüz, işin içinden nasıl çıkılabileceğini anlamak için dakikalarca malzemelerle uğraştı. Ama nafile. Olabilecek en kibar şekilde Serene'ye bir sonraki derse erken gelmesini söyledi ve yanımızdan ayrıldı.

Sonrasında artık rutinleşmiş toparlanma ve temizleme işine başladım. Malzemelerin eski yerini bulmaya çalışmak gibi bir oyun türetmiştim kendi kendime. Bunu keşfeden Serene de düzenimi değiştirerek aklımı karıştırmayı kendine görev bellemişti. Tanrım, nerede benim hamam böceği bacaklarım? *Serene!*

Siyah önlüğüm çekiştirildiğinde iksirimden örnek tüp almayı yeni bitirmiştim. "Hanımefendi! Hanımefendi aşağı lütfen." Bu insana ait olamayacak sesi tanıyordum; postacı cinleri.

Tezgâhın altına kafamı uzattığımda yüzüme doğrultulmuş bir mektupla karşılaştım. Benden basit bir imza alan cin, bisikletine yürüdü ve öncekine benzer bir şekilde kayboldu. Boyu o kadar kısaydı ki kimse fark etmiş gibi durmuyordu. Mektubu merakla evirip çevirirken üstünde adımı gördüm. Gönderen kısmında bir şey yoktu. Üstündeki mühürüyse sadece basit bir gül deseniydi.

Kâğıda ulaştığımda ilk işim imzayı kontrol etmek oldu. İnci gibi el yazısının sahibi, kalbimi anında hızlandırmaya yetecek biriydi: İan Silversetythe. Sabırsızlıkla satırlara daldım. Onun sözlerine, benim için seçtiği kelimelere...

Sevgili Bayan Handerson, diye başlıyordu. Bu bile normalde olsa yüzümü acıtacak bir gülümseme kondurmuştu yüzüme. Resmiyeti sadece isimle kalmıyordu. Tüm mektup sizli bizli yazılmıştı. Oysa bu, mesafeli ya da samimiyetsiz bir his uyandırmaktan çok içinde okuduğumuz okulların ve yaşadığımız bu hayatın hakkını verecek bir otantiklik ve değer katmıştı yazısına.

•

Sevgili Bayan Handerson,

Bu mektubu yazarken neler düşünüyordum, inanın bilmiyorum. Sanırım endişeleniyorum. Son görüşmemizden bu yana ya hiç uyumuyorsunuz ya da beni rüyalarınızdan kapı dışarı ettiniz. Bunu hak edecek ne yaptım? Ne olur söyleyin bana. Ayrıldığımızda her şey yolunda gidiyor gibiydi. Hâlâ unutabilmiş değilim. Hâlâ etkisindeyim.

Ancak geceleri o tanıdık yoldaşlığınız olmayınca kendimi bir tuhaf hissettim. Eksik. Evet, doğru kelime bu. Ve tedirgin. Sizden bana bulaşan tedirginlikle alakası yok bunun ve doğrusunu söylemek gerekirse kendisini hiç sevmedim.

Yanıtınızı sabırsızlıkla bekliyorum. Uykunuzu da öyle.

İan Silverscythe

•

Okumayı bitirince kâğıdı sevinçle göğsüme bastırdım. İçim içme sığmıyordu. Sanırım hiçbir şey beni bundan daha düşünülmüş hissettiremezdi. Ham bir ilgiden doğmuştu bu mektup. Sıvazlayıp rahatlatmak isterken havada asılı kalan bir el kadar ürkek... Ama her şeyden önce gerçekti. İlan dışa kapalıydı. Kendini korumak için duvarlar örmemiş, duvarlara dönüşmüştü. Oysa içinde uysal ve duygusal bir çocuk vardı. Bu sertliği, kendine serseri bir karizmayı yakıştırdığından ya da duygularını açmaktan korktuğundan değildi. Bir kabuktu ve kırıldığında açığa çıkan şey *gerçek*ti.

Kalan işimi de çarçabuk yapıp odama koşturdum. Bir an önce sessiz ve odaklanabileceğim bir yere kavuşmak, ona hemen bir cevap ulaştırmak istiyordum. Sanki telefonu çalınca sonuncu çalışına kadar açmayan, burnu havada kızlara nispet yapar gibi bir saniye bile kaybetmeden karşılık vermek istiyordum mektubuna.

Nasıl yazacağım konusunda kafa patlattım bir süre. Bu şekilde çok mu resmîydi? Ya benim daha iyi bir önerim var mıydı? Sonunda onun izinden gitmeye ve başlattığı dansa ayak uydurmaya karar verdim. Bunu yapabilecek kadar Kafka okumuştum.

•

Bay Silverscythe,

Mektubunuz elime ulaşınca çok şaşırdım. Bir o kadar da sevindim. Beni düşünüyor olmanız gururumu okşadı. Ben de sizi düşünüyordum. Hatta paniklemenize neden olan rüya kesintisi bu sebeptendir.

Biraz da utançla söylemeliyim ki aslında kâbuslarımı önlemesi için kullanabileceğim rüya kurusuna tüm bu zaman boyunca erişimim vardı. Fakat son zamanlarda bana bu kâbuslarda eşlik eden gri gözler için bilakis isteyerek ilaçsız dalıyordum uykularıma. Şimdi o rüyalara gelenin bizzat siz olduğunu öğrenince yaptığımın şımarıklıktan başka bir şey olmadığını anladım ve sizi bu görevinizden azat etmek istedim. Rüya kurusuna geri döndüm. Korkmanızı gerektirecek herhangi bir durum yok anlayacağınız.

Bu arada mektup güzel bir fikirmiş. Lütfen arkası kesilmesin.

Sevgilerimle,

Erin H.

•

Yazarken kalem kendi kendine yazdı, kelimeler benim yerime konuştu ve ben bu akışa mâni olmadım. Aklımdan gerçekte ne geçiyorsa onu aktardım ve farkında olmadan çoktan mührünü damgalamış ve parmak uçlarıma buladığım afroz tozlarıyla o an artık neredeyse oraya yollamıştım.

Böylelikle heyecanımın ve sabırsızlığımın dineceğini sanmıştım. Fakat mektup parmaklarım arasında kaybolur kaybolmaz devam mektubunu beklemeye koyuldum. Doyumsuz bir kız çocuğu gibi daha ilkini sindirmeme izin vermeden yenisini istedim işte. Komik olanı, basit bir Yansıma Yanılsama büyüsü ile karşılıklı konuşuyor olabilirdik ama bunda heyecan, ruh neredeydi. E-mailler, whatsapp sohbetleri ve dmlerle kirlenmeseydi tüm bu iletişim, basit bir mektuplaşma belki de bu kadar etkileyemezdi beni. Böyle değerli gelmezdi belki. *Hayır gelirdi.* Değerliydi çünkü. Ve bir şey değerliyse bunu hissettirmesi kaçınılmazdır.

Mektup ertesi gün, sabahın erken saatlerinde geldi. Belli ki posta saatlerine takıldığı içindi. Alışmaya başlayabileceğim bir şekilde başlıyordu yine.

•

Sevgili Bayan Handerson,

Size nasıl ulaşacağımı bilemedim. Mektup fikri bir anda doğdu. Böyle anlık, acizce bir kararın hoşunuza gitmesi benim için büyük bir mutluluk. Aslına bakarsanız kalemim ve sürekli kaçındığım ama pek başarılı olamadığım mürekkep damlalarıyla kendimi daha iyi ifade edebiliyorum size karşı. O amansız bakışlarınız karşısında afallamamak elde değil.

Öncelikle siz ne görevinden bahsediyorsunuz? Böyle bir görev varsa eğer en güzel görevlerden biridir ancak. Ve yaptığınızın şımarıklıkla alakası olmadığını bilin. Asıl tüm okuduklarıma rağmen hâlâ beni rüyalarınıza almanızı istememe şımarıklıktır. Ne talihsizsiniz! Bu aramızdaki ne umutsuz... Varlığım size ızdıraptan başka bir şey değil. Bana dokununca yanıyorsunuz. Beni görmek için korkunç kâbuslara göğüs geriyorsunuz. Hep katlanıyorsunuz Erin. Bu beni çok üzüyor. Sizi kendimden sakınmak istiyorum. Hak ettiğiniz bu acı değil. Bu uygun bir bedel değil.

Mektubunuzda "gri gözler" tanımını kullanmışsınız. Gözlerimin ve renginin sizin için bir anlam ifade ettiğini bilmiyordum. Ben gözlerinize bakınca renk değil, ateş görüyorum. Eğer içinizi rahatlatacaksa söyleyeyim; bakışlarınız ateşten beter yakıyor. Öyle güçlüler ki...

O hâlde son olarak size iyi uykular diliyorum. İlaçlarınızı sakın ha ihmal etmeyiniz.

Silverscythe

•

Sevgili Ian,

Bana son mektubunuzdaki gibi ismimle hitap edin lütfen. Sizi bizi bırakamıyorsak bile adımı okuyayım kaleminizden.

Size önce de söyledim, gerekirse bin kez daha söylerim: Ben katlanmayı seçiyorum. Zor değil inanın. Beni aciz bir duruma düşürmüyor. Hiçbir şeye boyun eğmiyor ya da kendimden vazgeçmiyorum. En çok da kendim olduğum için yürüyorum ateşlere. Rica ediyorum, kendinizi bu konuda kasmayın. Dediklerinizde ciddi iseniz kâbuslarıma kaldığımız yerden devam edebiliriz. Hem kim bilir? Belki bize bir şey anlatmaya çalışıyorlardır.

Ve gözleriniz... Beni ilk gözlerinizle vurdunuz. Gri gözlerle. Ateşimi fırtınanızla kıyaslamayın. Siz galip çıkarsınız.

Erin

•

Mektuplaşmayı sürdürdük. Ardı ardına geldiler gittiler. Gün içerisinde belki de sayısız kez yazdık birbirimize. Yüzümü tüy kalemle gıdıklayarak daha çok düşledim onu. Her kelime somutlaştı. Hepsi yaşandı bir şekilde, kâğıt üstünde bile olsa. Daha önce başkasıyla hiç paylaşmadığım bir şeye dönüştü. Çok özel. İkimize ait. Tutunulabilecek bir şey.

Ben de kapıldım ona. İçtim arkasında bıraktığı kızıl izi.[68] Kana kana içtim.

Boynumu ovuşturarak yürüyordum. Lanet olası Cadı Kahkahası İlkeleri dersinden sonra hep böyle oluyordu. Üstüne sıcak çay ve kaç bardak su içmeme rağmen saatlerce kahkaha atmaktan boğazım ağrıyordu. Basit bir kahkahanın kaç farklı türü olduğuna inanamazdınız. Bir de işin içine ritmi ve melodisi karışınca kendimi tam teşekkülü bir şan dersinde bulmuştum.

Diğer kızlardan hiçbiri dersi almıyordu. Bir tek Serene -tam adamı ya- derse heves etmiş ve benimle seçmelere katılmıştı. Onu izlemek neredeyse fiziksel bir acı vermişti. Oysa Serene'ye göre sorun kendinde değil, dersin hocası Daniela *Snezhnaya Rozarova*'daydı.[69] Şöyle anlatıyordu: *Ben güldüğümde su isteyip istemediğimi sordu ama teklifini geri çevirsem dahi her kahkahamdan sonra ısrar etti. Kadının birkaç tahtası eksik. Sınıfından çıkabildiğim için kendimi şanslı sanıyorum.*Öte yandan ben pug polaroitlerinden sebep, bu dersi almaya mahkûmdum. Snezhnaya Rozarova, benimle özel olarak ilgileniyor ve bu gülünç özelliğimi kontrol altına almam için çaba harcıyordu.

Son zamanlarda her fırsat bulduğumda yaptığım gibi yine kitaplarımı sırtlamış, yeni favori gizli noktam Güney Yakası koridorlarının yolunu tutmuştum. Burası şatonun daha çok misafirlerini ağırladığı

68 Karakter Tethys'in şarkısı Yıldızların Yangını'na gönderme yapıyor. (Y.N.)
69 (Rus.) Kargülü

lojmanların olduğu ve yılın bu zamanlarında inin cinin top oynadığı bir yeriydi. Sessizliğe ek olarak bir de muazzam manzarası ve yüksek ama dar pencerelerinin tam benim içine sığmamı sağlayan derin nişleri vardı. Oraya siniyor, gün ışığı ve sık sık yenilenmediğinden cılız ışık yayan gaz lambalarının elverdiğince okumaya gömülüyordum. Üstelik İan'a en güzel mektuplarımı hep o küçük izole köşemde yazardım.

O gün için de farklı planlarım yoktu. Birkaç saatlik yokluğumu kimse fark etmezdi. Ancak yolun yarısında bir kapı vurulma sesi duydum. Etrafıma bakındım ama koridorun bu tarafında hiç kapı yoktu. Büyünün sınır tanımayacağını bildiğimden, taş duvara sokulup gizemli bir geçit veyahut benzeri bir şey aradım ama nafile, bulamadım. Kapı ısrarla çalıyor ve garip bir şekilde sarsılmaları duvarda değil, bacağıma sürtünen büzgülü çantamda hissediyordum. Çantamı karıştırınca ankesörlü bir telefon gibi titreyen pirinç kapı kolunu buldum. Bu Fiona'nın hediyesi olan dolaptı. Henüz odam bana yettiği için kullanma gereği duymamış hatta böyle bir şeye sahip olduğumu bile unutmuştum.

Kapı kolunu aldım ve zangırdaması hiç yardımcı olmasa da yuvasını bulup oturttum. Tokmağı döndürüp havayı bir pasta dilimi kesercesine açtım. İşte şimdi kapıyı ısrarla çalan her kimse karşımdaydı. Dolabın galaktik yapısı onun da tüm bedenine yayılmış gibiydi. Teni mor ve mavi cümbüşüydü ve her yanında nebulalar süzülüyordu. Simsiyah saçları yıldızlarla bezenmişti ve çekingenliğini sezdirircesine yüzünün yarısını kapatıyordu. Beni görünce hızla geri çekildi ve üstünü saran yarı saydam kumaş dalgalandı.

"Evet," dedim onu süzmekle işim bitince. "Kime bakmıştınız?"

Sesimden irkilmiş gibi bir daha, bu sefer hafifçe geriledi ve kısık sesle ama bir o kadar da düzgün bir diksiyonla konuştu. "Affedersiniz. Ben bu dolabın sahibine gelmiştim."

"Buyurun benim."

"Ben öyle geçerken gördüm de... Uhm şey... Ben acaba dolabınız için bir koruyucu canavar arıyor musunuz, diye merak etmiştim," diyebildi güç bela.

"Aslına bakarsan hiç düşünmemiştim," yanıtını verdim bu ani ve bir o kadar da tuhaf soruya. "Bir canavara neden ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ya da neyi kimden koruyacağımı."

"Şu anda dolabınıza elini kolunu sallayan girebilir. Misal ben. İçerisi biraz talan edilmiş gibi duruyordu ve gelip araklanacak bir şey kalmış mı diye bakmak istedim."

Kafamı dolaptan içeri uzattım ve hâlâ aynı yerde duran, katiyen kaldırılmamış ve üstünden rezil çürük kokuları yayılan sofraya ve nereden indiği belirsiz salıncağa baktım. "Hayır. Talan edildiği yok. Bıraktığımız gibi," dedim hafif bir utançla.

Uh, diye bir şaşkınlık nidası çıkardı kız. "Ben üzgünüm. Sadece bir tahmindi. Ama bu daha sonra bir hırsızın girmeyeceği anlamına gelmiyor."

"Eh, tabii. Kapımı bu kadar kolay çalabildiysen..." dedim kararsızlıkla.

"Ödememi kitap üstünden alırım," diye doğrudan pazarlığa başladı.

"Kitap mı?"

"Ah evet, bayaaaağı bir kitap." İç geçirdi. "Etrafta kimsecikler yokken bir tek okumak, yaşamayı katlanılır kılıyor."

"Bir dakika, bir dakika. Seni işe alacağımı söylemedim," diye durdurdum onu. "Kusura bakma ama eğer bir koruyucu arayacak olsam ilk tercihim sen olmazdın."

"Erken konuşuyorsun. Beni canavar formumda görmedin."

"Göster o hâlde," diye onu dışarıya buyur ettim.

Başını iki yana salladı. "Beni sahibim adımla çağırmadığı sürece bu boyuttan dışarı çıkamam."

"Ben de içeride büyü yapıp herhangi bir tehlikeye karşı kendimi koruyamam," dedim. Öğrendiğim başka bir şeyse dolapların bulunduğu boyutta büyü, tahmin edilemez ve çok tehlikeliydi.

"O hâlde bana güvenmen gerekecek," dedi tatlılıkla gülümserken.

"Sence Figi?" dedim yukarı, şapkama bakarak. **"Sence ona güvenmeli miyim?"**

"Nereden bilebilirim aptal kız? Sen bu işi hâlâ anlamadın. Ben yalnızca sana bildiğin şeyleri hatırlatmakla yükümlüyüm. Yaptı-

ğım şey bu. Hafızan olmak. Bir kâhin değilim," diye söylenmeye başladı.

"Senden kâhin olmanı değil fikir beyan etmeni istiyorum. Hani en haddine düşmezken hiç esirgemediğin fikirlerinden."

"Bakıyorum da laf sokamayayım diye olası tüm çıkış noktaları elemeye çalışıyorsun. Kusura bakma, aptallığın için yapabileceğin hiçbir şeyin ve benim hakaretlerimden kurtuluşun yok."

"Vıdı vıdıyı kes de söyle hadi. Ona güvenmeli miyim?"

"O büyü Erin. Büyü âleminin bir elçisi ve büyüye güven olmaz."

Bu yeterliydi. İçeri girmeyecektim. Normalde olsa Fiona'yı çağıracak ve onu def edene dek içeri *girmeyecektim*. Ama tam o sırada, koridorda aceleci adımların ve hararetli bir tartışmanın ortasındaki Müdire'nin sesi gelmeye başladı. Ne dendiğini tam olarak duyamıyordum ama keskin algılarımla sözcüklerin arasından *Erin Handerson*'u; kendi ismimi seçebilmiştim. Hiç düşünmeden içeri atladım ve kapıyı arkamdan çekip görülemeyecek bir açıyla aralık bıraktım. Müdire Créatrice du Feu'ye güvenmiyordum ve hakkımda söyleyecekleri varsa onu dinlemem gerekiyordu. Mümkünse haberi olmadan.

Ağzını açıp konuşacak gibi olan kızı, parmağımla susturdum ve aralığa eğilerek bir iki söz yakalamaya çalıştım. Müdire'nin yanında kim olduğunu göremiyordum ve sesi tanıdık değildi. *"Sana hemen olması lazım diyorum Sissaundra! Kız geldi. Bu o, biliyorum. O bunu yapabilir."*

"Daha çok erken, çok toy. Lütfen, henüz altından kalkamaz böyle bir şeyin." diyordu Müdire.

"Ortada bir kehanet dönüyor. Tüm büyü âlemi huzursuz ve patlak verecek kıyameti bekliyor. Kurtuluşumuz o, anlasana!"

"Yeterince güçlü değil. Her şey onun omuzlarına yüklendiğinde çökecektir. Bize elimizdeki tek kozu da kaybettireceksin. Asıl sen anla," diye tısladı Müdire. Onun endişesi bana yayıldı. Titremeye başladım.

"O hâlde hazırla onu. Kaderimiz onun elinde 'du Feu. Bunu da eline yüzüne bulaştırma," diye karşılık veren ses gitgide zayıflıyordu. Adımların silik gürültüsü, yerini tamamen sessizliğe bırakırken titrek bir soluk

verdim. Tanrım, neler oluyordu böyle? Bahsettikleri ben miydim? Ve şimdi de bir kehanet mi vardı ortada? Benimle tuhaf bir bağlantısı olan bir kehanet...

O bile bu kadar kaygılanıyorsa benim korkudan aklımı kaçırmam gerekiyordu. Sanırım bu gidişle o da olacaktı. Kendimi aptal bir hayale inandırmıştım. Gerçekler tüm berraklığıyla ortaya döküldüğünde bile hiç olmamış, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışmıştım. Ancak oluyordu işte. *Bir şeyler* oluyordu ve daha fazla yerimde oturup durursam kendimi korkunç bir felaketin ortasında bulacaktım.

"Tehlikedesin," dedi neredeyse arkamda olduğunu bile unuttuğum canavar kız. "Çok büyük bir tehlikedesin."

Öfkeyle geriye döndüm. "Öyleyim! Bunun için yapabileceğin bir şey var mı?" Cevap bile beklemeden kapıya yöneldim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sahiplen beni," dedi bir anda. "Dolabının koruyuculuğunu boş ver. Bana bir isim ver ve sahiplen beni."

"Sana söyledim zaten. Senin gibi küçük, cılız ve utangaç bir kızı ne yapayım ben!" diye patlayıverdim.

Bana, bunu sen istedin, dercesine bakıp geriye sıçradı ve... Dönüştü. Gözlerim dehşetle büyüdü. Gördüklerimi kelimelere dökemezdim. Devasaydı ve sadece varlığı bile âdeta bir kükremeydi. Geceleri çocukların dolabına saklanan canavarlardan bahsetmediğimizi böylelikle anlamış oldum. Canavar, eski formuna geri dönüştü ve gözünün önüne gelen saçlarıyla kızaran yüzünü daha çok örtmeye çalıştı.

Nutkum tutulmuştu. Sözcükleri kullanabileceğimden emin değilken ona nasıl isim verecektim? Ya da verecek miydim? Ama bir anda oldu. O konuşamayacağımı anladı ve sözcükleri ağzımdan kendi elleriyle çekti çıkardı. Uzandı ve dudaklarıma dudaklarını kapadı. Öpmek değildi bu. Sesimle sesini bağladı. O andan sonra sözlerimiz bir oldu ve boş dolabın içinde yankı yaptı.

"Sen benim öfkeli yanım."

"Ben senin öfkeli anın."

"Korkumun savaş narası."

"Korkunun kanlı yankısı."

"Sakla beni ardına. Al düşmanı karşına."

"Senin önün, düşmanın karşısında."

"Saralondé!"

"Saralondé."

"Bir bakışın zihinleri dağıtmaya..."

"Bir kükremem hepsini kaçırmaya..."

"Saralondé!"

"Saralondé."

"Koruyucu."

"Sahip."

19. BÖLÜM
ATEŞLE DANS

Dans... Kimileri için ne de anlamsız bir hareket. Bazıları içinse biraz ürpertici. Ellerinden tutulur, omuzlarından iteklenirken aniden bastıran bir inatla kendini geri çeker ve *"Ben dans edemem ki!"* der çoğu insan. Benim için asla böyle olmamıştı. Müziğe karşı inanılmaz bir kulak hassasiyetim vardı ve ritmi anlayan, hareketleri de kolay çıkarırdı. Sırf bu yüzden Amigo Kızlar takımında hızla yükselmiş, yardımcı kaptan olmuştum ya. Fakat sonrasında yaşadığım saçma dramalar nedeniyle benim için amigoluk sayfası kapanmış ve nasıl olduysa o sayfa, son anda dansa olan sempatimi de yutuvermişti. Neredeyse bir yılı aşkın ben de o *"Ben dans edemem ki!"* sözünün arkasına sığınıyordum. Aslına bakarsanız belki de artık edemiyordum. Hiç denememiştim ve bu belirsizlik beni öldüresiye korkutuyordu. Çünkü burada söz konusu olan bir baloydu ve balolarda dans edilirdi.

Bu dans öyle sıradan bir dans değildi. Törensel bir anlatımı vardı ve aşırı ciddiye alınıyordu. Bu yüzden balodan önce derslere başlanması uygun görülmüştü. Kendimi onca insanın gözü önünde, pırıl pırıl elbiselerle rezil etmektense burada test etmiştim böylelikle. Paslanmıştım paslanmasına ama o kadar da fena sayılmazdım. Sadece hiç alışık olmadığım türde bir müzik, hiç duymadığım hareketlerle karşı karşıyaydım ve bu da yeterince kötüydü. Çok fazla tema, çok sayıda seremoni vardı. Tuhahftır ki çetrefilli büyü formüllerini akılda tutmaktan daha zordu.

Bu konudaki gerginliğim, kavalyemin yeni eğlencesi olup çıkmıştı. Mektuplaşmalarımız son günlerde daha da sıklaşırken dansın bendeki göz korkutuculuğunu alay konusu hâline getiriyordu. Yazılarındaki aşırı resmî tavır, bu sayede biraz olsun kırılmıştı. Başlarda kibarlığı fazlasıyla hoşuma gitse de böylesi daha iyiydi. Bazen sanki onun sözlerini değil de alıntılardan oluşmuş bir derlemeyi okuyormuşum gibi geliyordu bana.

Sanki zamanla daha çok kendisi olmayı öğreniyordu, daha samimi. Benim için yürümeyi öğrenen bir çocuğu izlemek gibiydi. Onu böyle kaskatı hâle kim ve ne getirmişti, hiç bilmiyordum ve kesinlikle olmayı başardığı kişiyi değiştirmeye çalışmıyordum. Bu, ilişkilerdeki o klasik karşı tarafı eğip bükme çabası değildi. Bazı yanları büyütülmemiş, öksüz bırakılmıştı. Onları açığa çıkarmaya, yetiştirmeye hevesliydi. Benim varlığımsa sadece onu yüreklendiriyordu.

İan'la sözleşmemiz bayağı bir hızlı gerçekleşmişti evet, ama en hızlısı biz değildik. Hazırlıklı cadılar, düelloları bir fırsat olarak kullanmış ve daha hava kararmaya başlamadan kollarına kimi takacaklarını herkese duyurmuşlardı. Fiona durumu biraz umutsuz olan Freya'ya endişelenmemesini, baloda onu dansa kaldıracak fazlasıyla boş kavalyenin bulunacağını söylemişti. *Perilerden bahsediyordu.*

Balo günü gelip çattığında herkes aşırı heyecanlıydı. Tüm dersler iptal edilmiş, hazırlıklar dünden başlamıştı. Bir gecede bakım ve makyaj büyüleri repertuvarım epey genişleyivermişti. Kıyafetimi Gwen'in balo gibi görkemli etkinliklerden çok, resmî günler için hazırladığı elbiseler arasından seçmek zorunda kalmıştım. Diğerleri gibi silik bir tasarımı olsa da rengiyle öne çıkan bordo kadife bir tuvaletti. Günün ilerleyen saatlerinde Fiona simsiyah, altın kurdeleli bir kutuyla çıkageldiğinde neredeyse her şeyim tamamdı. Freya'ya saçlarını dizginlemesinde yardımcı oluyordum.

"*Gwen'in Büyülü Makaslarından* sana bir son dakika sürprizi!" dedi Fiona cıvıl cıvıl bir heyecanla kutuyu kucağıma iterken.

Bir kutuya bir Fiona'ya baktım. "Bana mı?"

"Seni unuttuğumuzu düşünmedin, değil mi?"

"Beni hatırlamanız mı gerekiyordu ki?"

"Tabii ki şapşal. Sen artık ailedensin," dedi güleç bir suratla ve kutuyu bir kez daha itti.

Fiona'nın bu sahiplenici yapısında hafif bir ürkütücülük olsa da çokça içtenlik ve sevgi vardı. Gülümsememe karşı koyamadım. "İkiniz de benim için yeterince şey yaptınız zaten. Bu artık *çok*a girer."

Başını salladı. "Gwen ne der bilirsin: Modada fazla diye bir şey yoktur, sadece az vardır ve tatlım, ne kadar çok olursa olsun..."

"Hep azdır," diye tamamladım. Evet, bu söz kesinlikle bir Vogue sayısından alıntıydı.

"Açmayacak mısın?" dedi bir sonrakinde kutuyu ağzıma çarpacağını belli eden bir sabırsızlıkla.

Sonunda merakımı örselemeyi bıraktım ve kutuya atıldım. Kapağın altından altın simli yine siyah kâğıtlar çıktı ve onları da çekince... Kırmızı. Kıpkırmızıydı. Öyle parlak bir kırmızıydı ki hem de birkaç saniyeden çok bakınca gözlerimi acıtmıştı. "Bu..." dedim elim kumaş üstünde gezinirken.

"Fazla iddialı," dedi arkadan başını uzatmış Freya.

"Bence Erin taşıyabilir," diye meydan okudu Fiona ve elbiseyi kaldırmama yardım etti. İnce ince dantellerle işlenmiş bir iç korsesi ve hayatımda gördüğüm tüm kabarık etekleri gölgede bırakacak bir eteği vardı. Ben bunu giydiğimde bırak dans etmeyi İlan bir metre yakınıma yaklaşamazdı. "Kumaşları alev dokumasındanmış Erin," diye bilgilendirdi Fiona, katman katman akışan şifonlar üstünde ellerini gezdirirken.

"Ne! Alev dokuması mı?" Harika, Freya'nın sesini yine tizleştirmeyi başarmıştık. "Gwen'in butiğine kaç kez girdim. Bana bir kere olsun böyle bir şeyin üstünde çalıştığından bahsetmedi."

"Sır gibi saklıyordu. Erin'i gördüğünde ilham geldiğini ve sonunda elbiseyi bitirebildiğini söyledi bana," diyen Fiona, bana döndü. "Bu yüzden senin giymeni istiyor Erin. Bu elbisenin vitrini olmanı istiyor."

"Olurum olmasına da... Alev dokuması tam olarak ne? Nesi var bu kadar büyütülecek?" dedim her zamanki bitmeyen sorularımla.

Fiona'ya izin vermeden Freya anlatmaya başladı. "Alev dokuması her büyülü terzinin hayali gibi bir şeydir. Bir tür moda simyası olarak da düşünebilirsin. Ateşi dokuyup kumaş hâline getirirler ve rivayete göre hız kumaşı tekrar özgürleştirip alev formuna sokar. Düşünsene Erin, dans ederken alev alacaksınız!"

Emin ol Freya, bunu elbise elime geçmeden önce de düşünüyordum.

Elbiseyi kutuda görmek başkaydı, üstünde görmek bambaşka. Nefesim kesilmişti: Ciddiyim, korse yüzünden pek nefes alabildiğim söylenemezdi. Zaten kırılgan olan belim, şimdi bir de hemen bitiminden fışkıran kumaşlar şelalesinin yanında kıldan ince kalmıştı. Bir de eldivenler vardı. *"Hazır korseler ve balo elbiseleri havada uçuşurken prensescilik oynayalım."* diyen türden eldivenler değildi bunlar. Siyah transparan bir kumaş üstüne yine sık dantel işlemelerden oluşan, dirsek üstü kışkırtıcı eldivenlerdi. İtiraf etmeliyim; onları kutuda ilk gördüğümde cüce cinler için tasarlanmamış bir fantezi çorap sanmıştım.

Şimdi tüm bunlar üstümdeyken eğer cadıların bir prensesi olacaksa ancak böyle olabilir diye düşünüyordum. Ancak sivri uçlu şapkam bu *cadı-prenses-balo* görünüşümle hiç mi hiç uyuşmuyordu. Aynanın karşısında şapkamı evirip çeviriyor, bir şekilde olurunu bulmaya çalışıyordum ki... Figi daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve hapşırdı. Aynı anda kafa derime sivri uçlu bir şey batmıştı. Şaşkınlıkla şapkayı kaldırırken altındaki altın saç iğnesini bulmayı hiç beklememiştim. Figi ilk bölünmesini gerçekleştirmişti ve bu bir şapka değildi.

Cadı kültüründe şapka olmazsa olmazdı. Saygınlık göstergesiydi. Böyle öğretilmişti. Gel gör ki üç kız saçıma girişip salık bir topuz yapmaya ve sık iğnelerden oluşan tarağı ona tutturmaya çalışıyorduk.

Domino taşları misali olan şapkama takmayı planladığım ejderha broşum, masanın üstünden hareketlendi ve uçuşa geçti. Uzayan kanatları boynuma sarılıp bir gerdanlık gibi korsenin dikleştirdiği göğüslerime doğru kıvrıldı. İşte iyilik perim Fiona yanı başımda, beni kalesinde bekleyen katil prensime ve baloya böyle hazırlanmıştım.

Eldivenler -elime taktıklarım değil, Fiona'yla kışlaya ilk gelişimize sebep olan cadı uşakları- harika iş çıkarmıştı. Kışla gerçekten de şahane görünüyordu. Tüm o kaba saba taş kütleleri narin işlemeler ve süslere bezenmiş, büyük avlusuna kurulan masaların üstü çiçekler ve kristallerle doldurulmuştu. Gökyüzüne doğru saçılan, sıçrayan, burgular yapan; artık beni bu tabiri kullanmaktan bıktıracak şekilde *büyülü* bir ışıklandırma oluşturulmuştu. Yıldızlar ya üstümüze yağıyor ya da biz onları özgür bırakıyoruz gibiydi.

Balo kalabalıktı. Uçuşan peri kanatları, rengârenk kumaş katmanları ve ışığı tıpkı birer ayna gibi yansıtan savaşçıların açık göğüslerin-

den oluşan bir havuzdu âdeta. İçine bir karışsam boğulacak, kimseyi bulamayacak gibi hissediyordum. Herkes elbiseleri, kavalyeleri ve yaklaşan dans seremonisi hakkında ayrı konuşmalara dalmıştı. Uğultuya dönüşen sohbet dalgalarının bir o bir bu yana savurduğu zihnim, onu gördüğümde sıcacık bir kucaklanma hissiyle yatıştı. İşte oradaydı. Sütunlardan birine yaslanmış çevresine kayıtsız bir şekilde hayran olunası vücudunu sergiliyordu. Simsiyah pelerini tenine ürkekçe sarılmış, ufacık bir esintide bile omuzlarını çıplak bırakmaya hazır görünüyordu.

Gözlerimiz hayali bir *klik* sesi eşliğinde kenetlendiğinde yüzünde bir tebessüm oluştu. Silkindi ve kaslarının yapmaya hazır olduğu şeyi yapmasına; kalıplı ve gösterişli duruşunu sağlamasına izin verdi. Ona doğru ilerlemeye başlarken aynını yaptı.

Elimde içmesem bile her daim bulundurmanın *"Bir şey alır mıydınız?"* sorularına karşı en iyi çözüm olduğunu öğrendiğim şarap kadehiyle bu göz korkutucu insan girdabına karışmaya hazırlandım. Ama tam o sırada İan'ın dikkatini bir şey çekti ve elbette aniden baktığı yöne seken gözlerimle benim de. Astroloji derslerinde her ne kadar çizimdeki beceriksizliğimi konuştursam da bir yıldız haritası çıkarır gibi baktığı kişinin kim olduğunu ve aramızda oluşturduğumuz tehlikeli üçgeni şıp diye gördüm.

Uzuri, yemyeşil taşlarla ışık saçan elbisesi ve bir şekilde seksi olduğunu zorla kabullendiğim o kendinden emin duruşuyla İan'a doğru ilerliyordu. İşvesi Müdire'ye taş çıkarır nitelikteydi. Zehirliydi ve zehrinin sarhoş edebileceğini de kanıtlamaya hazır duruyordu.

İkisinin arasında ne gibi bir münasebet olduğunu bilmiyordum. İşin aslı, öğrenmek gibi bir niyetim de yoktu. Sadece o çirkin pençelerini kavalyemin üzerinden çekmesini ve kaçıracak ya da aşağılayacak kimi varsa gidip onunla meşgul olmasını istiyordum; gecemi ve gri gözlerimi zehrinden uzak tutmayı da.

Her şey bir anda oldu. Neredeyse yanlışlık diyebileceğim türden bir anda. Elimdeki kadehi ve içindeki kırmızı sıvıyı dengede tutma derdime son verip tak diye yana çeviriverdim. Şarap yeri boyladı ve aynı anda, büyüden başka hiçbir şeyle açıklanamaz bir senkronizasyonla Uzuri'nin yanından geçen garson gencin elindeki tepsi tepetaklak oldu ve içleri içkilerle dolu bardaklar, kızın üstüne devrildi. *Oops.*

Kazaydı. Tatlı gelmişti ama kesinlikle kazaydı. Gerçekten. Öyle olmalıydı. Hani bazen öylesine giderken telefonu pat diye elinden bırakıverirsin. Atmaman gerektiğini bilirsin, atmayı düşünmemişsindir bile, neden düşünesin ki, ama az sonra yere eğilip ekrana bir şey oldu mu diye kontrol eden de yine sensindir. İşte öyle bir andı bu. Elimdeki kadehe şok içinde bakmaya derhâl son verip hiçbir şey olmamış gibi davranmaya dönmem gereken bir an.

Uzuri delirdi. Tabii ki delirecekti. O, garsona aniden bastıran vicdan azabıyla yumuşayıp bir sorun olmadığıyla ile karşıdakini teselli edecek biri değildi ki. Aksine çığlıklarıyla avluyu inletip tüm bakışları üstüne çekecek türden bir isteri krizine girecekti. Girdi de. Arkadaşları onu yerinden âdeta kazıyarak kaldırıp götürünce de geceyi sonlandırmış oldu.

Aniden hafifleyen göğsüme karşın vicdan azabı tüm ağırlığıyla üstüme çöktü. En az benim kadar, belki de benden fazla hazırlandığı gününü rezil etmiştim Uzuri'nin. *Hak etmişti,* deyip geçebilirdim. Ama buna kim karar veriyordu? Issız sokak aralarında kaçırmaya kalktığı ben mi? Yoksa dönemin başlamasından bu yana sataştığı sayısız cadı mı? Uzuri iflah olmaz bir zorbaydı ama bu, zorbalığa zorbalıkla karşılık vermeyi hiçbir şekilde haklı çıkarmıyordu. Dikenlerden ve katrandan oluşsa da hayaller yine hayaldi. Kimse onların kırıklığıyla uğraşmak zorunda değildi.

Pişmandım ve İan'ın kollarının arasına ulaştığımda bile burukluğu tüm gece varlığını hissettirecekti. Ama pişmanlığımın sebebini unutmam zaman almadı. Dansın başlamasına kadar geçen o kısa sürede sesinin tınısını doya doya dinlerken, yüzünde oluşan gülümsemenin benim eserim olduğunu ve ona ne kadar yakıştığını düşünürken, mimiklerini mektuplarını her okuyuşumda gözümde canlandırabilmek için aklıma kazımaya çalışırken aklımda başka hiçbir şey yoktu. O vardı. Hep yetersiz zaman treninde yol alırken olabildiğince onunla olmak vardı.

"Çok... Güzelsin," diyebildi beni yakından gördüğünde. Ama söyleyişi, *çok*un arkasına sıralamak istediği sayısız sıfatı ve her birinin anlamını hissettirecek türdendi.

"Sen de öyle," demiş bulundum.

"Öyle mi? Ben de güzelim yani."

"Yakışıklıyı mı tercih ederdiniz Bay Silverscythe? Benim için güzelsin."

Bir kahkaha attı. Çenesini arkaya kayışı, âdemelmasının yaptığı o hareket... *Ne demiştim ben!*

"Senin için güzel olmak güzel," dedi gözlerinde ışıltıyla.

Ve tatlı tarağım bu büyülü anı bozarak benimle konuşmaya karar verdi. **"Bazen çok bayıcı oluyorsunuz. Biliyorsun değil mi?"**

"Ben de seni seviyorum Figi."

"Iy, tamam sus."

Takdim.

Dansçıların izleyici konumundakilere ve diğer çiftlere tanıtıldığı bölüme deniyordu. Kollar açık, parmak uçlarınla tutunduğun eşinle Ay Kavisleri adını verdikleri, vals benzeri aşırı yavaş bir ısınma dansıydı. Dansın en önemli özelliği, eşinle bağının asla tamamen koparılmamasıydı. Hafifçe salınıp partnerinin bedenini tavaf ederken bile tenininde gezdirdiğin parmaklarını çekemezdin. Bizim içinse bu temas, silik bir karıncalanma ve kıvılcımın varla yok arası püskürtüsü demekti.

Hareketleri uygularken takdimin sadece seyircilere yapılmadığını, aslında kendini eşine; eşinin bedenine takdim ettiğini fark ediyordum. Sanki hararetli bir dansa başlamadan önce tenindeki pürüzlere, süründüğü kokulara, vücut ısısına aşina olman için özellikle düzenlenmişti. Ancak hareketler çok eksikti. Yaklaşıyordun ama dokunacak kadar değil, kokluyordun ama sarhoş olmana yetecek türden değil. Boğazında gideremediğin bir düğümlenme gibiydi. Her an daha da katılaşan ve katlanılamaz gibi gelen...

Çarpışma.

Adı gibiydi. Bir çarpışmaydı. Hâlâ arzulanan aşk şarabını dudağa çalmıyordu. Bekletiyordu. Daha da susatıyordu. Tutkuyu çağırmadan öfkeyi sürüyordu önüne. *Savaş,* diyordu. *Alt et onu!*

Müziğin sakin tonu, anında sert davul vuruşlarıyla dağıldı. Vücutların dili değişti. Parmak uçları azat oldu ama bu sefer temas noktası

bileklere sıçradı. Eşler çarpıştı ve dönmeye başladı. Sanki kılıç dövüşleri gibi bilekler birbiri ardına yer değiştirdi. Etekler ve pelerinler, çiftler bir çekilir bir atılırken şaha kalktı. Döndü, sürüngü, uçuştu. Hışırtıları müzikle yarışır hâle geldi.

Kalp atışlarım aniden hızlanmaya başlamıştı. İan'ın yüzündeki şeytani hazzı gördüğümde kendi ifademin de ancak bu şekilde açıklanabileceğini fark ettim. Dövüşmek istiyordum; gücümü haykırmak ve galip gelmek. Onun maskulen hareketlerine dişil bir yırtıcılıkla karşılık veriyor, hırsımı özgürleştirip beni üstün kılmasını diliyordum.

Bedenlerimiz yandan birbirine yaklaşmış iki ayrı yana bakıyorduk. Kalbinin atışını hemen kendiminkinin yanında gümbür gümbür duyumsuyor ve tüm bu alt etme çabasının altında yatan arzuyu hatırlıyordum. *Kazanırsam onu seveceğim,* diyordum. *Ama önce izin ver kazanayım!*

Notalar beklenmedik bir hızla yön değiştirdi. Biz de iki fırıldak gibi dönüp çapraz kollarımızı birbirimize yasladık. İkimiz de birbirimizden haşin, ikimiz de birbirimizden amansızdık. O titrek bir nefes verdi, bense *tısladım* ve bir anda tulumun yanık sesi, davulların yeri göğü inleten son vuruşuyla kesildi. Nefes nefese birbirimize baktık. İkimiz de mağlup olmuştuk. Çünkü ortada bir üstünlük yoktu. Sadece sahip olduğumuz ya da olabileceğimiz bir şey vardı ve ona tutunmaktan başka çaresizdik.

Yek.

Müzik tekrar başladı. Kesilişinin verdiği yepyeni kimliğiyle yeniden çalındı. Lirik bir aşk tınısını vardı. Berraktı, kaygandı. Herkesi sarmaladı. Dans etmeyenler bile melodinin pençesine düştü. Her müzik aleti ağır ağır, acele etmeksizin şarkıya katıldı. Sesleri yükseldi. Müthiş bir harmoniyle iç içe geçti.

Bu ana kadar dansta çiftler iki ayrı taraftan oluşuyordu. Bedenlerin kendi iradesi, kendi söz hakları vardı. Ama şimdi... Yekvücut olmuştuk. Ürkek bir adımla birbirimize yaklaşmış; sonra hırçınca, kaba denebilecek bir tutkuyla birbirimize sarmalanmıştık. Eldivenli elim pelerinin altından çıplak sırtına tutundu. O, kolunu belime doladı. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Daha güçlü. O varken, bana tutunuyorken *ben*den daha üstün bir şey oluyorduk: Biz.

Ateş parmaklarıyla ruhumu araladı ve yine, ona her dokunduğumda olduğu gibi dışarı süzüldü. Usul usul. Ancak bugün nazikti. Yakmadı, okşadı. İçimi ısıttı. Minnet ettirecek bir ısıydı bu. Sevgiydi.

Arş.

Aynı anda hareket ediyorduk artık. Bir onun, bir benim ayaklarımın üzerinde kayıyorduk zeminde. Sekiz rakamını taklit eden bir döngümüz vardı. Her uç noktada eteğim bacaklarımı da önüne katıp gidecek bir salınımla yükseliyor, yelpaze gibi açılıyor ve dönerek geri kapanıyordu. Kumaşı zamanla hafiflemeye, yerle olan bağımı koparmaya başlamıştı. Hızlanıyorduk. Hızlandıkça şifonlardan ateşlenmiş bir fitile benzer sesler çıkmaya ve eteğin üstünden kabarıp alev gibi dalgalanmaya başlıyordu. Cidden de oluyordu. Kumaşın dokuması özgür kalıyordu.

Etraftakilerden bir şaşkınlık nidası yükselmeye başladı. Hepsi birinin benzeri, aynı afallamış ama bir o kadar büyülenmiş bir şekilde... Bunun olacağını biliyor; alacağı tepkiler hakkında tahminlerde bulunuyordum ve gerçekleştiğinde, bıraktığı etkiye şahit olduğumda, yüzümdeki gülümsenin genişlediğini hissedebiliyordum. Kafamı geriye sallandırıp kahkahalarımı ve mutluluğumu geceye haykırmak istiyordum. Tıpkı açığa çıkan ateş gibi hayatımda belki de ilk defa özgür hissediyordum.

Müzik hızlanıyordu ve İan güçlü kollarıyla beni ritmin peşi sıra sürüklüyordu. Kaçırdığım sayısız adımlara rağmen onun zemindeki net kayışı, beni döndürerek ve eteğimden daha güçlü cızırtılar çıkartarak götürmeye yetiyordu. Eteğin ısısı gitgide yükseldi. Aşağıya bakamasam da turuncu bir ışıltı saçmaya başladı. En sonunda o kadar hafiflemiştim ki geriye ateşten başka bir şey kalmadığını hissettim. Şimdi adımlar arası uçacakmışım gibi oluyordu. Fakat kavalyem beni çekip başka bir tarafa yönlendirirken onun kollarının arasında; güvende olduğum yerde kalıyordum.

İan, tek ilgi ve odağı olan bana bakmaktan elbisedeki değişimi son anda fark edebildi. Bunun için büsbütün alevler içinde kalmamız gerekmişti. Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve ben daha da keyiflendim.

Müziğin kulakları sağır eden sesleri arasında, kendimi duyurmak için yüzümü kulağına doğru yanaştırdım. "Bu gece birlikte yanacağız

sevgilim." Belki de sevgilim için daha çok erkendi ama o an, o sözlerin arasında tam zamanı gibi gelmişti.

İçten kahkahası yüzümün üstünde inledi. Beni daha sıkı kucakladı ve yerde çizdiğimiz sekizin döngüsünü kırdı. "Yanalım. Hatta küle dönüşelim!" Bir anda diğer çiftlerin arasına dalmıştık. Kazandığımız hızla bir oradaydık, bir burada. Eteğim arkamda alevden bir çağlayan gibi dalgalanıyor, geçtiğimiz yerlere ateşten izler bırakıyordu.

Dans edenler geriye kaçışırken ortada kendimize açtığımız yeni alanda deviniyor, etrafımızda tüm bu karmaşa süregelirken biz sadece müzikle ve birbirine kenetlediğimiz gözlerimizle yapayalnız dans ediyorduk. Sadece ikimizdik; *birbirimiz.*

Bu sözler zihnimde bölük pörçük bir konuşma canlandırdı. Kâbusların rüyalarıma sızdığında bıraktığı o tuhaf endişe hissi her yanımı kaplamıştı anında.

"Bu dünya çok vahşi," diyordu bir kadın sesi.

"Bu dünya acımasız," diye doğruluyordu karşındaki, tok sesle.

İan'a daha sıkı tutundum. Kalbine odaklandım. Kalbine ve kulaklarımda gümbürdeyen nabzımıza. Duymamaya çalıştım. Bu anı bozmasını hiç istemeden ona, aramızdaki bu bağa tutundum.

"Sadece ikimiz."

"Birbirimiz."

Tedirginliğimi anlamış gibi beni daha yakınına çekti. Göğsünden yayılan andız ağacı kokusuyla içimi ferahlattı. Yüzümü oraya gömdüm. Oraya sığındım. Başım dönüyordu ve kulaklarımda yabancıların sözleri yankılanıyordu.

"Ateşle yıkayacağız toprağı."

"Fırtına olup eseceğiz üstlerine."

İkisi bir ağızdan konuştu. Sesleri birlikte dehşet saçıyordu; şu anla, şu saniyeyle bir alakası olmasa dahi korkmama engel olamadığım bir dehşet. Gözlerimi yumdum ve çığlık atmamak için dudaklarımı dişledim. Onlar benim yerime onu da yaptılar. Çığlık çığlığa öfkelerini haykırdılar.

"KIYAMETİ GETİRECEĞİZ ONLARA AŞKIM. BİZE KIYAMET ADINI VERDİLER DİYE!"

20. BÖLÜM
EJDER NEFESİ

Dans seremonisinin sonunda, müzik, dinlenmemize zaman tanımak istercesine biraz sustu. Sonra daha büyük bir gümbürtüyle, kalıbına sığmaz bir coşkuyla tekrar bizi içine aldı. Müzisyenler iki ayrı grup olup birbiriyle atışmaya başladı. Eller havaya kalkarak, kahkahalar ve tezahüratlar ile şaklarken çiftler dağıldı ve seremonin sonuncu kısmına; *Tokalaşma*ya geçildi.

Bu bölümde çoktan dans pistini hâkimiyetine almaya başlamış karmaşayı daha bir harlamamız gerekiyordu. Dans etmeyen kim varsa onlara uzanıp tokalaşmaya benzer bir hareketle sandalyesinden kaldırıyor ve müziğin içine, kaçmayacakları bir yere sürüklüyorduk. Tabii bu sırada müziğe uyarak dans etmemiz ve kalabalığın arasında sekerek ilerlerken, birini bırakıp bir diğerine tutunmamız gerekiyordu. Ortalık kol kola girmiş ve ordan oraya zıplayan, yeni boşta kalanlara atılan ve daha hiç dansa kaldırılmamışları ikna eden büyülü varlıklarla doluydu.

Eteğim hâlâ alev alev dalgalanmaktaydı ama benim yanmadığımı görenler kendilerinin de yanmayacağı kanaatine varıyor, artık eskisi kadar korkmuyorlardı. Kalabalığın arasında kendi yolumu bulmaya ve kızlara ulaşmaya çalışıyordum. Etekler aynı anda hoplayıp hemen sonrasında yere iniyor ve bu ritmik görüntü, saniyeler içinde herkesi etkisine alıyordu. Elimi kime attığımdan bihaber zıpladım ve zıplayarak onun yörüngesine uçarken kimle eşleştiğimi fark ettim: Troy.

Muzip gülümsemesi yüzünden eksilmemişti; her hâliyle küçük, arlanmaz ve *en çok da* sapık bir erkek kardeşe benziyordu. Gözleri anında üzerimde kol gezerken, dili ağzına dolana dolana konuştu. "Bu gece yak-kıyorsun be güzelim."

"Troy, sen sarhoş musun?" diye kıkırdadım uzaklarda bir yerde bir pug polaroit bulutu bıraktığımdan habersiz.

"Hiç de bile. Gayet normalim." *Zilzurna sarhoştu.*

"Elbette öylesin."

"Bak seni tek görüyorum. Ama keşke iki görseydim. Bir ikizin olsaydı mesela," diye sayıkladı şapşal bir gülümsemeyle.

"Şansına küs. Ailem başka çocuk bile yapmamış."

"E tabii, bir şaheser yarattık, zirvede bırakalım demişlerdir."

Bir kahkaha daha attım. Sanırım ben de şarabı biraz fazla kaçırmıştım. "Övgülerinizle beni şımartıyorsunuz," diye resmî bir tavır takınasım geldi, tıpkı İan'la yaptığımız gibi.

"Tüm seksapaliten kayboldu yalnız şu an. Buruşmuş profesörlerimize benzedin."

Figi kafamda kıkırdamaya başlı. **"Bak senin çocuğun bir de öğretmen fantezisi çıktı."** Bu durumda çocuğun İan olduğunu anlamam biraz zaman aldı ve anında yüzüm kızardı.

Hıncımı Troy'un beni tutan kolundan çıkardım ve yumruğumu yapıştırdım. "Şapşal."

"Ah, acıttı!" diyerek omzunu ovuşturdu. "Bırak beni. Başka güzel kızlara gideceğim ben."

Dolaylı yoldan da olsa aldığım iltifatı diğerlerinin arasına ekledim ve gülümsedim. "Bırakayım da yere yapış."

"Sana sarhoş değilim dedim."

"Hı hı, değilsin. O yüzden kaç dakikadır tüm ağırlığın benim üstümde."

"Ne güzel işte. Beni *taşıyabilecek* biri olsun, derdim hep."

Yine elimde olmadan kahkahalarımı serbest bıraktım. Bu dikkatsizliğim eminim şu an üstüne fotoğraflar yağan birkaç orman ruhunu çıldırtıyordu.

Öyle, diğerleri gibi eş değiştirmek yerine müziğin hızına ayak uydurarak dans eden ve Troy'un esprilerine başını sık sık geriye atıp kahkahalarla gülen ben, dışarıdan bunun nasıl göründüğünü hiç tahmin edememiştim. Bir anda İan yoktan var olmuş gibi belirdi ve beni ince belimden kavrayarak yakaladı ama ne Troy beni bırakabilmişti ne de

ben onu bırakabilmiştim o sırada. O nedenle komik bir üçlü şeklinde dönmeye devam etmek zorunda kaldık.

İan'ın doğrudan benim yüzümü inceleyen gözleri kıskançlıkla büyümüş, ifadesi elinde olmadan sertleşmişti. *Nasıl yaparsın,* diyordu sanki. *O yoğun ve büyüleyici anı daha yeni yaşamışken nasıl benden başkasıyla böyle eğlenebilirsin?* Ama yüzümde ona karşı olan duygusallıktan en ufak bir iz göremeyince rahatladı. "Eşimi sadece kendine saklamak gibi bir planın mı var Troy?" dedi espriyle. Yalnızca benim ayıklığımda biri sözlerinin altında yatan tehditkâr tınıyı algılayabilirdi.

"Al şu kadınını başımdan Silverscythe. Sarhoşsun diye tutturdu."

"Değil misin?"

Sen de mi? dercesine bir hareket yaptı. "Bakın size ayık olduğumu, aklımda kalan cebir bilgimi ortaya dökerek kanıtlayacağım." Sonra bize söz bırakmadan denklemler ve x bilinmeyenlerinden bahsetmeye koyuldu.

İan onun kollarını bedenler yumağımızdan ayırıp dans pistine doğru savurduğunda bir an için gerçekten düşecek sandım ama o, hâlâ bir partneri varmış gibi kolları açık, döne döne uzaklaştı. Bir yandan da çeşitli matematik formülleri sayıklıyordu.

Birbirimize bakıp bu sefer ikimiz birden güldük. "İlginç arkadaşların var," dedim tekrar dansımıza devam ederken. Müzik biraz yavaşlamıştı. Eteğim tekrardan kumaş formuna bürünüyordu.

"Ah öyle mi diyorsun? Biz dans ederken zıplayarak sana tezahürat yapan kızlar çok normaldi yani?"

"Ne yani? Zıplayarak dans eden bir Erin'e tezahürat yapabilecek çok insan var. Benim arkadaşım olduklarını nereden çıkardın?"

"Aralarından somurtkan olanı, önce yanındakileri sonra da bizi öldürecek gibi bakıyordu."

"Yanında geride bıraktığı leşleri kemirecek gibi duran bir panter de var mıydı?"

"Sanırım."

"Evet, benim arkadaşlarımdan bahsediyorsun," dedim kıkırdayarak.

Kıskançlığı üzerine konuşmadık. Sinirlerimi bozacak baskıcı türden olsaydı kesinlikle konuşurduk. Oysa bunda hoşuma giden tatlı ve saf bir hâl vardı. Sanki ilk defa birine karşı böyle bir çekemezlik hissine kapılıyor ve buna en çok da kendisi şaşırıyor gibiydi.

Daha doğru düzgün zaman geçiremeden kendimizi, dönen iki çiftin arasında bulduk ve ne olduğunu anlayamadan kulağımda sinek vızıltısına benzer kanat çırpış sesi; koluma daha ince bir kol dolandı. "Tatlı cadımızı biraz ödünç alıyorum," dedi tanıdık bir ses ve kendimi bu sefer Critza'nın kollarında buldum.

Pırıl pırıl parlıyordu. Kocaman balo elbiseleri giymek yerine yine hafif kumaştan, mini elbise giyinmişti. Tahmin edileceği üzere açık turkuaz elbisesinden dizinin üstüne kadar dolanan sandaletinin kayışlarına kadar beyaz incilere bezenmişti. Saçlarında mercanlardan bir taç ve şakaklarına kayan denizyıldızları vardı. Gerçek bir peri kızıydı. Onlara bu ismi biz verdik, diyenlerse ahmaktı. Sonuna kadar hak ediyorlardı.

"Nefes kesici görünüyorsun Erin," dedi beni afallamış görünen lan'dan gitgide uzaklaştırırken.

Bugün de asılan asılanaydı. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

"Elbisene ayrı bayıldım. Hadi biraz da benim için yan," dedi ve beni hızla çekiştirerek ivmemizi arttırdı. Sönmüş kumaşlar yeniden parçalanarak ateşe dönüştü.

"Biraz yavaş ol Critza. Bu topuklular beni öldürüyor," diye sızlandım.

"O hâlde senin ayaklarını yerden kesmeli," dedi işveyle ve kanatlarını daha hızlı çırpmaya başladı. Saniyeler içinde beni de kendisiyle beraber pistten kaldırmış, şimdi havada sarmallar çizerek döndürüyordu.

O cılız kollarının bu kadar güçlü olabileceğini kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim. Resmen beni uçuruyordu. Ama bunu öyle usul, öyle fark ettirmeden yapıyordu ki dışarıdan gören bizi, pistte normal dans eden çiftlerden biri sanabilirdi.

"Zaten tüm gözleri üstüne çekmek gibi bir yeteneğin varken bu kadar güzellerine sahip olman haksızlık," dedi hülyalı hülyalı.

İnsanların gözlerime bu düşkünlüğü neydi peki? Kışkırtıcı birçok yanım olduğunun farkındaydım ama gözlerim asla onlardan biri olmamıştı. Onun yerine, "Annem hep babamın gözlerini aldığımı söyler," dedim.

"Annen şanslı kadınmış."

Yüzümü ekşittim. "Ne demezsin!"

"Seni özledim," deyiverdi durup dururken.

Gerildim. "Kanatları olan sensin. İstersen çıkıp gelebilirsin."

"Beni hiç çağırmadın."

"Bilmem, çağırmamı gerektirecek bir durum olmadı."

"Belki de çağırmanı gerektirecek bir durum yaratmalıydın," dedi meydan okurcasına.

"Rahatsız edilmeye bu kadar hevesli olduğunu bilseydim..."

"Artık biliyorsun," diye yapıştırdı hemen. Bana o kadar yaklaşmıştı ki göğüslerimiz birbirine sürtüyordu ve kafası çok yakındı. *Tanrım,* gitgide de yaklaşıyordu. Gelmek üzere olan öpücüğü yüzümü yana çevirerek savuşturdum ve havada olduğumuzu bilmeme rağmen onu kendimden ittim.

Critza beni direkt bırakıp düşmeme izin vermedi ama yavaş yavaş alçalırken tüm tavrının değiştiğini görebiliyordum. Üstelik bu utanç değil, sinirdi.

"Ben..." dedim onu elimden geldiğince kırmamaya çalışarak. "Bana olan ilgine karşılık veremem."

Critza korkutucu türden bir kahkaha attı. "Sana ilgim olduğunu kim söylemiş?"

Şaşkınlıkla ona baksam da üstelemedim. "Ben yanlış anladım o hâlde."

"Hem de nasıl," dedi mest olmuş bir hâlde. "Buraya sevgilimle geldim güzelim. Sana sadece arkadaşça yaklaşıyordum."

"Ah öyle mi?" dedim kesinlikle ikna olmayarak.

Critza benim de görebilmem için duruşumuzu değiştirdi ve ileride bir yerde kıskançlıktan sinir küpüne dönmüş ve en az benim kadar

ikna olmamış görünen savaşçı kıza el salladı. Normalde dişi savaşçı olmuyordu. En azından doğuştan. Genellikle Gwen'inkine benzer bir hiperaktifliği olan cadılar dersleri geçmekte fazla zorlanır ve sonunda okulu bırakmak zorunda kalırlardı. Savaşçılar Birliği onlar için ikinci bir şanstı. Fakat şöyle bir şey vardı ki bir cadı savaşçıya dönüşürse artık geri dönüşü olmazdı. Cadılık güçlerine sonsuza kadar veda ederdi.

"İmogen," diye tanıttı kız arkadaşını, uzaktan da olsa.

Doğrusunu söylemek gerekirse İmogen fazlasıyla çekici bir kızdı; benden daha çekici. Her şeyden önce savaşçılara has vahşi bir doğası vardı. Göğüslerini kapatan deri büstiyer ve saç örgülerini tepesinden büyük bir atkuyruğu toplamasının dışında, savaşçıların pelerinlerinden ve botlarından giyinmişti. Açık karnından kasları ve birkaç dövmesi göz kırpıyordu.

"Sana ne diyeceğim, Critza. Bence İmogen'i daha fazla yalnız bırakma. O bu dansı benden çok hak ediyor." Ve kollarının ağından son bir itişle kurtulup artık çok bir yükseltisi kalmamış yere atladım.

Zamanla perilere alışmış hatta arada etrafımda arar olmuştum. Saf bir enerji ve mutlulukları vardı. Aşkları aslında öyle kendi hâlinde ve öyle masumaneydi ki Fiona'ya hak vermiştim. Fakat genelleme, hayatın her alanında kötü olduğu gibi burada da devreye giriyordu. Critza yapıca da asi bir tohumdu. Hareketleri art niyetli olmasa da bazen fazla cüretkâr, aşırı olabiliyordu. Şimdi gerekli tepkiyi verdiğimi düşünüyordum. Onunla ilgili asıl düşüncelerimi bundan sonraki davranışları belirleyecekti.

Dans pistinde etrafıma bakınırken o ana dek gözlerini benden bir an olsun ayırmayan ve tetikte olmak için asıl şimdi haklı sebepleri olan İan'la anında yüz yüze geldim ve minnetle ona sığındım. Dans bile etmeye yeltenmedik. Sadece kolunu omzuma attı ve beni dinlenebileceğim, belki boğazımdan aşağı birkaç parça yiyecek sokabileceğim bir yere götürdü.

Arkadaşlarımla tekrar bir araya gelebildiğime sevinsem mi üzülsem mi, bilemedim. Serene ve Freya'nın bitmek tükenmek bilmeyen atışmaları, Pitsy'nin abayı görür görmez yaktığı savaşçısıyla kendilerine

kuytu bir köşe bulma arzusunu *sık sık* dile getirişi ve Fiona'nın intikam uğruna düelloda Joshua'yı mağlup eden kas yığını kavalyesi Vlad'a yaptığı kur oyunları... Daha sabahın ilk ışıklarına kadar sürecek baloda çoktan bitap düşmüştüm.

Omzum nazik bir şekilde dürtüldüğünde İan'la kaçma ve çimler üstüne uzanıp birlikte yıldızları izleyebileceğimiz sakin bir yer bulma planları kuruyordum kafamda. İlgiyle arkama döndüğümde gördüğüm, bu nezaketle uyuşturabileceğim bir yüz değildi. Uzuri elbisesini ve saçını değiştirmiş, takındığı aşağılayıcı ifadesini bir yana bırakmış şekilde karşımda dikiliyordu. "Erin, rica etsem bir dakika konuşabilir miyiz?" Ses tonu bile yumuşak kullanıldığında sevimli gelebiliyordu. Beni tereddüde düşüren tüm bu dönüşümün sebebiydi.

"Tabii," demekle yetindim. Arkasına ekleyebileceğim ve Uzuri'nin damarına basmayacak bir söz bulamamıştım. Bünyem ona sataşmaya alışıktı.

"Elbisen çok yakışmış. Gerçekten göz alıyorsun," diye başladı. Bu kibar tavrı ve iltifatlar... Aynı zamanda konuşmaya doğrudan elbiseden yola çıkarak başlaması... Biliyor olabilir miydi? Ama benim bildiğim Uzuri, biliyor olsa konuşmasına beni boğazlayarak başlardı. Peki, şimdi sorunu neydi? Bir anda ne değişmişti?

"Teşekkür ederim. Sen de çok şıksın." Yalan söylemiyordum. Şimdiki elbisesi önceki kadar olmasa da bayağı yakışmıştı. Uzun transparan eteğinin altından şekilli bacakları seçiliyordu. Üstüne işleme yerine, gerçekten dalından alınıp konulmuş gibi görünen kırmızı güller iliştirilmişti. Sanki yürürken ardında bir gül bahçesi sürüklüyordu.

Sıkkın bir şekilde dudak büzdü. "İlk giydiğim elbise bu değildi. Ufak bir kaza oldu." Bunu ağzına geldiği için mi söylemişti? Yoksa beni kışkırtıp tepkimi mi ölçmeye çalışıyordu?

Yüzümü ele geçirmeye başlamış mahcubiyet ifadesini söküp attım. "Ah, benim başıma öyle bir şey gelse senin gibi yedeğini giymek yerine odamda öfke nöbeti geçiriyor olurdum." *Alakam yok*, diye bilmezlikten gelsem daha çok dikkat çekerdim. O çığlıklarla onu görmeyen kalmamıştı sonuçta.

Gülümsedi ve koluma girerken, "Biraz yürüyelim mi?" dedi. Zoraki bir şekilde -hâlâ ona güvenmiyordum- kabul ettim. Kaçınsam belki ondan ve gerçeği bilmesinden korktuğumu değil de sadece *Uzuri'den*

haz etmeyen Erin olduğumu düşünürdü. Ama devamında gelen sözleriyle bu hakkımı da elimden aldı. "Bu gece seninle konuşmak istiyordum. Kötü bir başlangıç yaptık. Aslında yeni bir sayfa açsak güzel olurdu."

Gafil avlanmıştım. Hâlâ emin olmamakla birlikte, beyaz bayrağı sallayacak birisi olsa da bunu yapacak kişinin hep ben olmasını beklerdim. Hazır ayağıma kadar gelmişken bunu reddetmek aptallık olurdu. "Kesinlikle. İşler hep böyle olmak zorunda değil." Tamam, belki ona bayılmıyordum ama Freya'nın da hep söylediği gibi Uzuri'yle fazla ortak noktamız vardı. Rekabete girmek yerine arkadaş olsak bizim için çok daha iyi olabilirdi.

"Seninle daha ilk karşılaştığımızda, yani o *olaydan* sonra, özür dilemeyi ciddi ciddi düşünmüştüm. Yaptığımız şey yanlıştı. Fakat o gün konuşma bir kavgaya dönüşünce vazgeçtim. Sonrası için de Morgana aklıma girdi ve özrü bırak seninle uğraşmaya başladım," dedi mahcup bir ifadeyle. "Bu zamanla anlamsız geldi. Yaptığımın hem suçlu hem güçlü olmaktan farkı yoktu. Hem neden boşu boşuna bir düşman edineyim, değil mi?" Onay beklercesine bana baktı.

"Yolun daha bu kadar başında düşmandan bahsedilebilir mi ki?"

"Doğru söylüyorsun." Tam bahçeye giden dönemece yönelecekken beni diğer yönde ilerletti. "Akşamsefasının kokusu tüm o yemeklerden sonra ağır gelir," diye açıklamasını yapıp hemen ardından yeni bir konuya atladı. "Freya beni çok kötülüyor mu?"

Belki biraz üstünde durabilsem yemek yiyecek vakti nereden bulduğunu sorgulayabilirdim ama konuşma o an daha çok ilgimi çekmişti. "Yok, hayır. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Belki fark etmişsindir. Ailelerimiz birbirini pek sevmiyor. Biz de öyle. Karşılaşmalarımızda da güzel anılar biriktirdiğimiz söylenemez."

"Sık görüşür müydünüz?" dedim Masa Oyunları öncesi ne kadar kışkırtıcı konuştuğunu hatırlayarak. Uzuri tam bir pislik gibi davranmıştı ama Freya o an onunla boy ölçüşebilirdi.

"Pek değil. Sadece soylu ailelerin yıl içerisinde toplandığı belli başlı etkinliklerde."

"Peki, Mila bizim hakkımızda konuşuyor mu?"

Omuz silkti. "O kız kırılmış ama nefret gütmemiş. Zaten bizimle de çok yakın değil. Daha çok kendi hâline bakıyor, diyebilirim."

"Ona fazla yüklendik. Sonrasında hepimiz pişman olduk ama iş işten geçmişti."

"İstersen onunla konuşabilirim. İlk adım sizden gelirse eminim o da konuşmaya yanaşacaktır." İlerleyip taş teras balkona çıktı. Topukluları sert zeminde yankılandı. Yeni ay olduğu için balkon birkaç meşalenin silik ışığı dışında karanlıktı.

"Buna çok sevinirim."

"Seninle konuşmak güzel oldu Erin," dedi Uzuri benden tarafa dönüp. "Bundan sonra böyle olsun. Belki arkadaş olmak zorunda değiliz ama kötü olmayalım." Serçe parmağını uzattı. "Ateşkes?"

Gülümsedim ve teklifini kabul etmek için yanına yürüdüm. Bu konuşmanın buraya gideceğini kırk yıl düşünsem tahmin etmezdim. "Ateşkes," diye yineledim aramızdaki mesafeyi katedip parmağına hamle yaparken.

Uzuri'nin dudakları keyifle büküldü ve yüzündeki masum ifade yerini pis ve daha çok Uzuri'ye yaraşan bir sırıtışa bıraktı. Elini hızla çekip aramızda parlayan yeşil alevler püskürttü. "Ancak rüyanda, ezik!"

Neye uğradığımı şaşırırken saldırısını engelleme fırsatım olmadı. Geriye doğru yalpalarken yakmaktan çok batan alevler yüzünden küçük bir çığlık dudaklarımdan koptu. "Sen ne yaptığını zannediyorsun? Ne şimdi bu?"

Uzuri tırnaklarını inceleyerek konuştu. "Ah Erin. Bunu sen başlattın güzelim."

"Ben mi başlattım?"

Onaylamaz bir tavırla başını salladı. "Lütfen salağa yatma. Gecemi mahvetmeye kalkışırken seni gören kimse olmadığını mı sanıyorsun gerçekten? Üstelik o kan kırmızısı elbiseyle."

Göğsüm sıkıştı. Biliyordu. O hâlde beni buraya tek bir şey için getirmişti: Hesap sormak. "Nereden bilebilirsin ki? Alelade hiçbir şey yapmadım."

Yüzündeki alaylı ifade nefrete döndü. "Bilmiyordum. Şüpheleniyordum. Artık eminim!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Kahretsin, blöfüne bu kadar kolay kandığıma inanamıyordum. *Aptalsın Erin!* Ama kendime kızmamın bir anlamı yoktu. Özellikle şu anda. Şimdi yüzleşme sırasıydı. "Ne yapacaksın yani? Beni öldürmeyi falan mı düşünüyorsun bunun için?"

"Ah Tanrıça, hayır!" Burnunu kırıştırdı. "Seni sadece bir güzel pataklayacağım."

Alay dolu bir nidayla karşılık verdim. "Beni tek başına alt edebileceğini mi sanıyorsun gerçekten?" Şimdiye kadar öğrendiklerimle onunla pekâlâ başa çıkabilirdim. Sadece bunu burada, bu güzel elbiseler içinde yapmamız can sıkıcıydı.

Bir kahkaha attı. "Tek başıma mı? Etrafına bak."

Yanda, gölgelerin içinde bir hareketlenme oldu ve topuklu sesleri eşliğinde arkasından ayrılmayan minyonlarından ilki görüldü. Tam, diğeri nerede, diye düşünecekken öbür yandan gelen sese döndüm. Dudaklarında pis bir sırıtışla ikincisi de kurdukları bu şeytan üçgeninde yerini almıştı. Geriledim. Söz konusu Uzuri'yken bunun adaletli bir dövüş olmayacağını tahmin etmeliydim.

Sanırım bu, Mila'yla konuşmayacağı anlamına geliyor. Paranoyayla arkama dönüp kontrol ettim. Mila'nın da orada olması beni gerçekten üzerdi. Ama geldiğimiz yol boş ve ıssızdı. Üstelik sandığımdan fazla uzaklaşmıştık. Kalenin ışıkları ve festival sesleri epey geride kalmıştı. Bağırsam kimse yardımıma gelmeyecekti.

Gözlerim aralarında gidip geldi. İlk defa gerçekten korkmaya başlamıştım. Bu rüya gibi gecenin böyle bitmemesi gerekirdi, bu şekilde değil.

"Bunun sonuçları olacağını biliyorsun, değil mi?" dedim çenemi kaldırarak.

"Aslına bakarsan hayır, olmayacak. Bu arenaya girerek meydan okumamızı kabul ettin Erin. İçeride başına gelecekler için kimseye bir şikâyette bulunamazsın." Uzuri çoktan kazanmış gibi gülümsüyordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi yere indirdim. Taş döşemenin üstündeki işlemeler genişleyip bir elipsin çeperine dönüşüyordu. Arkada sıralanmış banklar küçük izleyici kitlesine ayrılmıştı. Burası bir teras değil, özel dövüşlere ayrılmış bir arenaydı ve ışıkla dolan tılsımlar bizi içeri

kilitliyordu. Tuzağa düşürülmüştüm. Bunun bir cezası gerçekten de olmayacaktı.

Hırsla gözlerine baktım. Öyleyse elimden gelenin en iyisini yapacak ve son anına kadar savaşacaktım.

"Hey Figi, sonunda bana sataşmayı bırakıp biraz iş yapmaya ne dersin?" diye seslendim şimdi saç iğnemde saklı şapka cinime.

"*Aye aye, Captain!*[70]"

"Güzel." Gülümsedim. **"Neyle başlamayı önerirsin?"**

"Bence toplu bir büyüyle başlayıp şu iki beceriksizi devirelim. Öbürü bizi zorlayacağa benziyor," dedi ciddiyete büründüğünde ne kadar mantıklı konuşabildiğini kanıtlarcasına.

Bekletmeden dediğini yaptım. Ellerim iki yana açıldı ve büyünün kısa heceleri dudaklarımdan döküldü. Yay şeklinde genişleyen kırmızı bir enerji şeridi onlara doğru savrulup çarptı. Küçük bir hareketle büyüyü savuşturan Uzuri yerine, diğer ikisi yere düştü. Figi yanılmamıştı.

Boynumu kıtlattım. "Başlayalım o hâlde."

İştahla ağzı açılmış Uzuri, kollarını ileri uzattı ve avuçlarını birbirine çarptı. Yeşil bir ışık patlamasıyla ayaklarım geriye kaymıştı ama duruşumu değiştirip kısa sürede dengemi sağlamayı başarabilmiştim. Büyünün sadece bu olduğunu sanacak oldum ama ne derlerdi; *Berdeal*ar pis oynar. Taş zeminde bir kabartıya dönüşüp sürünen ve bana doğru hızla ilerleyen yılanları son anda fark edebildim. Dişlerini açıp atılmaya hazırlanıyorlardı.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi Figi.

Biliyordum. Eteğimi kaldırıp dönerken kumaşı serbest bıraktım. *Obcielo.* İçinde kaynayan enerji bulutu, yelpaze gibi açılan eteğin katları arasından püskürüp taş yılanları parçalara ayırdı.

Sıra bendeydi. Bir yandan Figi zihnime büyüleri fısıldarken ben de eş zamanlı olarak büyü komutlarını veriyor, ellerimle birbiri ardına saldırı büyüleri gönderiyordum.

"Led. Fer. İco. Me. Quo. İno. Condo."

70 (İng.) Emredersiniz kaptan!

"Led. - Fer. - İco. - Me! - Quo. - İno. - Condo!"

Uzuri hızla karşılık veriyordu ama benden böyle bir performans beklemediği aşikârdı. *Savuşturuyorum savuşturmasına ama bu newborna karşı neden bu kadar savunuyorum,* diyordu gözleriyle.

Ee Uzuri, kütüphanede hatırı sayılır miktarda zaman geçirmiştim. Her başıma gelen açık uçlu olaydan sonra kafamı daha beter gömmüştüm büyü kitaplarına. Şimdi bir büyü havai fişeği gibi ardı arkası kesilmeksizin saldırıyordum işte.

Sonra o başladı ve ben ona karşı kendimi savunmakta daha çok güçlük çektim.

"Morde. - Morsus. - İctus! - Ada. - Admo. - Ammo!" Uzuri'nin sözleri de büyüsü kadar zehirliydi. Sadece büyüleri değil, kulağımda yankılanan sesi dahi zihnimi bulandırıyor; sebepsiz yere afallamama, birkaç büyüyü savuşturmakta gecikmeme neden oluyordu.

Nefesimi düzene sokmak için sadece bir saniye kaybettim. Eğer şansım olsa sıradaki hamlemi, ya da hamlelerimi, yapacaktım. Ama o bir saniye yerdeki minyonların toparlanmasına, kollarımı ve bacaklarımı yerine mıhlayan bir büyü yapmalarına yetmişti. İlk başta şaşkınlıkla, ardından yerini alan öfkeyle kendimi çekiştirirken kararlı adımlarla yürüyen Uzuri önümde göründü. Temkinli ama karalıydı da.

Arkasında tuttuğu kolunu savurduğunda avucunda kaynayan yeşil enerjiyi açığa çıkarmış oldu ve hızını kesmeden yumruğunu çeneme geçirdi. Başım arkaya savrulurken darbenin şiddeti beklenmedikti. Kafatasım âdeta zangırdamış, dişlerimden iç gıdıklayan bir çatırtı sesi yükselmişti. Çığlık yerine boğuk bir inilti onu takip etti.

Daha da kötüsü savruluşun etkisiyle saç iğnem uçup gitmiş, saçlarım serbest kalıp sırtıma dökülüvermişti. *Lanet olsun*, Figi artık yoktu. Bundan sonrasına tek başıma devam etmem gerekecekti.

Anında yakmaya başlayan sızıyla yüzümü öne düşürdüm ve yere kan tükürdüm. *Tanrım, beni gerçekten dövmeyi planlıyormuş,* diye düşündüm şokla. Az önce kudurmuş gibi saldırdığımı yok sayarsak hâlâ olanları kabullenmekte zorlanıyordum. Uzuri'nin bu saçmalığı durdurmasını, pis kahkahasıyla geceyi inletmesini ve inandırıcı olmayan bir oyunculukla hepsinin bir şaka olduğunu söylemesini bekliyordum.

Oysa Uzuri acımasızdı. Durmadı. Onun gibiler zaten durmazdı. Vuruşları birbiri ardına sıraladı; acele etmeden, keyifle. Karın boşluğum, kaburgalarım, yine yüzüm, omzum ve göğsüm... Kimileri çığlıklara dönüşen, kimileri ciğerlerimdeki havayı kesecek kadar ağır olan darbelerin arasında kıvranırken bunun bu kadar kolay olabilmesine şaşıyordum. Kolumdan tutmak için bile yanıma sokulmalarına gerek yoktu; ya da yumruklar için şişkin pazılara. Sadece büyüyle her şey orantısız ve adaletsiz bir hâl alıyordu. Gözlerimden akmaya başlamış yaşlar, acıdan olduğu kadar acizliktendi de. Kendime kızmamdan ve durumun dengesizliğinden...

Başta yaptığım yanlıştı, evet. Ama o anlık, sonrasında derhâl pişmanlık getiren bir parlamaydı. Sadece İan'a yanaştığını görmüş ve yolumdan çekilmesini istemiştim. Üstüne bu kadar uzun düşünmemiştim bile ve mahcubiyetim yüzünden ona karşı kendimi borçlu hissetmiş, gardımı indirmiş; bu sayede küçük oyununa kolaylıkla gelmiştim.

Hepsi bu da değildi: Ne kadar acınası olsa da her zaman yaptığım bir şeydi insanlara dair hep en iyisine inanmak. Kendimi biliyordum. Bazen, hatta sık sık, duygusuz ve acımasız bir sürtük gibi davranabiliyordum. Çünkü bana bu erken yaşta ilk hayat dersimi veren insanlar, böyle acımasız sürtüklerdi. Ama iş arkadaşlığa gelince tüm gardımı indiriveriyordum. Bir insana, doğru insan olmasa bile güvenmek istemek suç muydu? Sadece aşk değil; gerçek arkadaşlık da bütün kalbini açarak ve içtenlikle yaklaşmak değil miydi? *Kahretsin*, bu benim en büyük zaaflarımdan biriydi işte. Umutsuzca, düşmanı değil arkadaşı, savaşı değil barışı arzulamak.

Diana'nın sorusu kulaklarımda çınladı. Kim bilir, bu belki de başıma aldığım darbelerden kaynaklıydı. *"Barışçıl bir insan mısın Erin?"*

O an ona *"Kuyruğuma basılmadığı sürece"* demiştim. Bu koca bir yalandı. Barışçıl bir insandım, evet. Sadece başkaları kuyruğuma değil üstüme basma konusunda ısrarcıydı. Ben ne kadar iyilikle yaklaşırsam yaklaşayım, karşıma kötülükle çıkmaktan hiç usanmamışlardı. Susmamak, boyun eğmemek beni kötü mü yapardı? Başkalarının kötülüğüyle kirletir miydi beni?

Uzuri'ye baktım. Her saldırısında azalmayan öfkesiyle canıma okuyordu. Gözlerinde benim duyduğum pişmanlıktan eser yoktu. Hatta

bunu yapabilmesine fırsat tanıdığım için ağzı kulaklarındaydı. İşleyiş böyleydi: Kötü, bir hata yaptığında hep sıyrılmasını bilirdi. Affetmeye geldiğinde de vicdandan yoksun bir tavır takınırdı.

Bu cezam değildi. Ödeşmiyorduk ve sona ermeliydi.

Bedenimi var gücümle öne çekerken öfkemi çürüten ağırbaşlılıktan eser yoktu artık. Hiddetim tekrar damarlarımda kaynıyordu ve öylece bekleyip bir sonraki yumruğunu yemeyeceğimi biliyordum. Başımı yerden kaldırdım ve gözlerimi onunkilere diktim.

Başkalarının kötülüğüyle kirleniyorum.

Kalbim katrana bulanıyor, damarlarıma artık kan değil irin pompalıyor. Bunu görebiliyorum. Her atışında çatlaklarla dolan kalbin ardında turuncu alevler kabarıyor. Şişiyor, şişiyor ve patlatıyor. Geride sadece ateş var. Sadece ateş.

Yanıyorum.

Kalbimdeki ateşle yıkanıyorum!

Gerdanıma süzülen Ejderin Kalbi, turuncu bir ışıkla parlamaya başladı ve yukarı tırmanıp iğnesini boynuma batırdı. Boğazıma oturan yumru yüzünden önce boğulur gibi oldum. Sonra onu bir çığlık eşliğinde serbest bıraktım. Kaşlarım çatılır ve ağzım kinle bükülürken ne geldiğini anlayamamış, bir süre daha alayla bakmıştı.

Gırtlağımı yakan bir ateş, dudaklarım arasından tüm haşmetiyle ileri püskürdü. En az onlar için olduğu kadar beni de hazırlıksız yakalamıştı. Ateş üflüyordum. Orada, öfkeli bir ejderha gibi geceyi turuncu alevlerle aydınlatıyordum. Ciyaklayarak geri kaçıştılar. Büyüleri böylelikle bozuldu ve kollarım serbest kaldı. Ama bu bir hataydı. Gücümü baskılayan şey her neyse, o da böylelikle tamamen ortadan kalkmış oldu. Göğsüm hafifledi ve havaya yükseldi. Omurlarım arasından bir şeyler oynuyor, kürek kemiklerim can yakacak bir açıyla geriye doğru bükülüyordu. Sanki içimde hapsolmuş, çırpınan, dışarı çıkmak için tenimi ve altındakileri karan bir şey vardı; sırtımdan püskürüp özgür kalmaya çalışan bir şey. Çığlıklarımı da ateşe kattım ve onların üstüne sürdüm.

Yak, dedim. *Bırak onların da ruhu yıkansın ateşle!*

Sonunda durduğumda dudaklarımda likit yakıt tadı vardı. İçime çektiğim hava boğazımı sızlatsa da kendimi çok güçlü hatta hafiflemiş hissediyordum. Sanki her şey benim kontrolümdeymiş gibi... Oyun tepetaklak dönmüştü ve üstünlük artık bendeydi. Bunu, durulup sönen ateşlerin ardında tekrar görünür hâle gelmiş Uzuri'nin gözlerinde de görebiliyordum. Oluşturduğu bir kalkanın arkasına sığınmış, şaşkınlıkla karışık bir korkuyla bana bakıyordu.

Ağır ağır onlara doğru yürüdüm. O bana acımayacaksa ben de onlara merhamet etmeyecektim. Üstünlük elde edendeyse kırıp parçalamaktan çekinmeyecektim. Kol kaslarım gerildi ve açık avucumu ona doğru salladım. Büyünün tanıdık hissini duyumsayamayınca şaşkınlıkla herhangi bir zarar görmemiş hedefime bakakaldım. Uzuri'nin de kaşları kalkmıştı. Bakışlarımı elime indirip bir daha denedim ama hayır; hiçbir şey olmuyordu. Parmaklarımdan sızan cılız ışık dışında görünürde olan bir şey yoktu.

Uzuri derinlerden gelen bir kahkahayla güldü. Tütsülenmiş elbisesini çekiştirip sindiği yerden çıkarken yüzünde yine o *çoktan galip geldim* ifadesi yeşermişti. "Ne o Erin? Yoksa enerjini son damlasına kadar tükettin mi?" dedi alayla.

İnanamayarak, kollarımı kaldırıp etrafımda salındırdım. O tanıdık sürtünme hissi şimdi yoktu. Hafiflemişim gibi gelmesinin sebebi buydu: Depoladığım enerjiyi tamamen boşaltmıştım ve o yoksa büyü de yok demekti. Tekrar yenilenene kadar savunmasızdım. Daha önce birinin başına böyle bir şey geldiğinden bile emin değilken Tanrı bilir, o ne kadar sürerdi.

Uzuri geri gelen cesaretiyle saldırmaya hazırlandı. "Büyünü bu kadar fütursuz kullanacaksan bir dahakine aklında bulunsun da yedeğini getir," diye göz kırptı.

O anda fark ettim. Neyden korkuyordum ki? Yedeğim zaten vardı. Gözüm bileğimde varlığını bile unuttuğum zincirlere kaydı. İçinde az öncekinden katbekat fazla bir enerji barındırıyordu. Ama bunu sırf bu saçma kavga için salıvermeme değer miydi? Zincirlerin orada olmasının bir sebebi vardı: Üstünde yeterli hâkimiyetim olmadığı müddetçe beni gücün kendisinden korumak. Parmaklarım zihnimde yankılanan hayırlara kulak asmadan ilk zincire dolanmıştı bile. Göz ucuyla yeni-

den ayaklanan diğer iki cadıya ve Uzuri'ye bakıyordum. *Beni. Bunu. Yapmak. Zorunda. Bırakmayın.*

Uzuri yeşil enerji demetlerini çehresinden çekerek topladı ve bana göndermek üzere büyükçe bir küreye dönüştürdü. Parmağım, yutkunuşumla zincire biraz daha asıldı. *Lütfen.*

Sesimi biri duymuş olacak ki Uzuri daha hamle yapamadan bir şey oldu. Arenanın büyülü çemberi ansızın parçalandı. Kırılma sesi eşliğinde biri zorla içeriye dalmıştı ve şimdi bedeniyle bana siper oluyordu.

Onu sıyrıldığı pelerinin çıplak bıraktığı sırtından belki tanıyabilirdim. Ama asıl, sesi kim olduğunu ele vermişti. Öfkesinin keskinleştirdiği sözlerle uyarısını yaptı. "Uzuri, kes şunu!"

Başımı merakla kenardan uzattım. Onu tanıyor muydu?

"İan," diyerek gülümsedi Uzuri ve işveyle ikimize yaklaştı. Sözleri her zamanki gibi alaylı ve kışkırtıcıydı. Ama bu seferkine daha özenilmiş gibiydi. "Bu düşük kızla ne gibi bir münasebetin var da kahramancılık oynuyorsun şimdi?"

Kesinlikle tanışıyorlardı. Tam olarak ne gibi bir ilişkileri olduğu İan'ın verdiği karşılıkla netleşti. "Kahramancılık mı?" Başını salladı.. "Ağabeyinle daha saygılı konuşmalısın *kardeşim*. Yoksa bu hareketlerinden ailemizin de haberi olur."

Midem bulanıyordu. Bu rezil gelişme yerine Uzuri'den yiyeceğim yirmi yumruk daha iyiydi. Nasıl kardeş olurlardı? En başta Uzuri'nin çok koyu bir İspanyol aksanı vardı. "R"leri bir garip söylüyor, bazı heceleri geveleyip yutuyordu. İan'ın konuşmasında müthiş bir akıcılık vardı. *"En az bizim büyü derslerimiz kadar yoğun edebiyat eğitimi alıyorlar,"* demişti Fiona. Sanırım onu yeterince ciddiye almamıştım.

Uzuri nahoş bir hareket yaptı ve daha çirkin bir söz söyledi. Sonra nispet yapar gibi hanım hanımcık bir kız edasıyla sürdürdü. "Sana olan saygım sonsuzdur *sevgili ağabeyim*. Ancak yanında duran *aşüfte*yle uygunsuz ilişkin için müdahalede bulunmam gerekti. Leydi annemin, ailemizin sıhhati adına aldığım bu önlemi yakışıksız bulacağını düşünmüyorum. Baksana şuna; soysuz cadı gözünü kör etmiş. Mantıklı düşünemiyorsun bile."

Yalancı evhamı, pis oyunculuğu bir alkışı hak ediyordu. Anlaşılan açıklaması bu olacaktı. Aramızda bir şey olmasını bırak tanıştığımızı bile tam bilmiyordu. Ama iki arada bir derede gördükleri bile kurnaz aklıyla bu hikâyeyi uydurmasına yetmişti.

Oysa İan hiç şaşırmamış gibi serinkanlılıkla konuştu. "Beni buna, belki *sıcacık* yuvamızda olsak inandırabilirdin Uzuri. Ama burası benim *çöplüğüm*. Seninkinden çok benim sözüm geçer."

"Müdürüne koşup bizi mi ispiyonlayacaksın yoksa? Ay, çok korktum." Göz devirdi. "Hadi git, durma. Yanlış bir şey yapmadık. Bizi cezalandıramazlar."

"Aslına bakarsan haklısın. Ama annemizin katı kuralları vardır, hatırlatırım kardeşim. Bu sıkışık durumumuzda senin şanlı dövüşünün faturası pek sevimsiz olacaktır." Son sözleri söylerken sesindeki alay, Uzuri'ninkiyle boy ölçüşecek türdendi. "Seni tüm isminle çağırışını şimdiden duyar gibiyim: *Uzuri Maria José Azafrán Médula Martínez!*" O kadar kelimeyi bir çırpıda söyleyebilmesi, gözümden kaçmış Latin kökenlerini daha net görebilmemi sağladı. Gülümsememe engel olamayınca kendini belli etmiş morluklar yüzümü acıttı.

Uzuri bir an için buz kesti. "Ne faturası?"

"Şu ortalığın hâline baksana. Bilirsin; yıkıntının tamir parası düellonun sahibinden alınır."

Ben de dâhil hepimiz etrafa bakındık. Acaba alevlerim, sandığımdan daha beter bir hasar mı bırakmıştı? Ya da Uzuri'nin yılanları? Ama İan'ın kendinden emin sözleri asılsızdı. Görünürde ciddi bir hasar yoktu.

"Sanırım şarap aklını bulandırmış aptal. Ortada yıkıntı falan yok," dedi Uzuri teyit edercesine.

İan gerilerken görüş açıma giren yüzüne tehditkâr bir gülümseme yerleştirmişti. Grisi metalik bir parıltıyla ışıldayan gözleriyse bir bıçak kadar sivri bakıyordu. "O kadar emin olma." Ve korkunç bir şaklama sesi eşliğinde sıçradı. Ne kadar yükseldiğini görememiştim ama yere geri çakıldığında beraberinde isyankâr bir kasırga getirmesinden *fazla* olduğunu söyleyebilirdim. Yumruğunu geçirdiği yerden itibaren parçalanarak etrafa saçılan taş zemin ve hava akımı, onun dışında herkesin

devrilmesine yol açtı. Neyse ki elbisenin kabarık eteği popumu -belki de hasar almamış tek yerimi- düşüşün sert eskisinden korumayı başarmıştı.

Aklım da düşüşten çok *onda*ydı zaten. İan'dan böyle bir hareketi hiç beklemezdim. Bu, daha çok Uzuri'nin yapacağı bir şeydi. Ama anladığım kadarıyla Uzuri'yle çoğu kez benzer durumlarda kalmıştı. Onunla yalnızca kendi yönetimiyle başa çıkabileceğini zor yoldan öğrenmiş olmalıydı.

Kalkmış toz topraktan öksürürken kulağımda Uzuri'nin bu geceki ikinci öfke nöbetinin çığlıkları yankılanıyordu. Üstümü silkeleyip, doğrulmak için kuvvetimi toplarken solgun parmakları önümde uzandı. Yüzündeki o tatlı gülümsemeyle yardımcı olma teklifini nasıl reddedebilirdim ki? Üstelik tüm bu yaptıklarından sonra. Tamam, belki beni korumak zorunda değildi. Zincirim sayesinde kendi başımın çaresine pek tabii bakabilirdim. Ama beni bu zorlu karardan kurtarırken aynı zamanda kız kardeşini karşısına almıştı. Yetmemiş, bu işten sıyrılmasına izin vermemişti. Bunu yapmasına gerek yoktu. *Yine de yapmıştı.*

"Teşekkür ederim," diyebildim aklımdan geçen onca düşüncenin içinden çıkamayacağını anlayınca.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, benim için bir zevkti." Gülümsemesi hâlâ çatık olan kaşlarının rahatlamasına yardımcı oldu.

"Nasıl anladın? Nasıl buldun bizi?" O kadar yüksek sesle bağırmış olamazdım. Belki ateşleri görüp gelmişti. Ama söylediklerine göre ikisi de değildi.

"Çok zor olmadı." Göğsüne elini koydu. "Bir şeyler yanlış gidiyordu. Sanki bir deprem gibi..."

Sonra bakışları yoğunlaştı. "*Evim* yıkılıyordu."

21. BÖLÜM
TETHYS'İN ATLANTİS'İ

Saniyeler sonra kucağına yığılıp kalmasaydım eminim şu anda kendi okulumun revirinde olurdum. Ama endişeli yüzü üstüme kapanan ve bilincim gittiğinde gözümün önünde kalan son görüntünün sahibi İlan, tamamen başka bir odada uyandığımda yine aynı ilgiyle bana bakıyordu. Sanki çok odaklandığında istemsiz yapacağı şekilde kaşlarını çatmış, yüzü yarım bir ifadenin emaresi gibi kasılı kalmıştı. Yoğun ışığa alışmaya çabalayan mahmur gözlerimi sonsuz sayıda kırpıştırırken, yüzünün, tuttuğu nefesi bırakırcasına yumuşadığını gördüm. Benim için bu kadar endişelenmiş olmasından suçlu bir haz aldım. Sanki içimden *hah, işte tam da beni seven bir erkeğin olması gerektiği gibi* dercesine...

Kendimi düşünmekten çok bunlara kafa yormam tam bir saçmalıktı. Çünkü enkaz hâldeydim. Bedenimin her yanı, göğsüm kalkıp inerken sızım sızım sızlıyor; sanki o darbeler ilk aldığım seferki gibi tenime işliyordu. Ama daha kötüsü içime çektiğim her nefes, boğazımı ve gözümü yaşartacak denli yakıyordu. Dudaklarım ateş gibiydi. Sıcaklığını burnumun ucunda hissedebiliyordum.

"Bizi çok korkuttun," dedi yatırıldığımı anladığım yatağa doğru eğilirken.

"Biz?" Sesim bir fısıltıdan bile daha kısıktı ve bu bile boğazımın inanılmaz bir acıyla kavrulmasına yol açmıştı.

İlan yüzünü odanın diğer ucuna çevirdi. Bakışlarım onunkileri takip ettiğinde karşıdaki küçük oturma grubuna yerleşmiş ve yüzlerinden İlan'ınkinden pek farkı olmayan bir endişe okunan arkadaşlarımı buldu. Kıyafetlerinin onları poz veriyor gibi gösterecek sıkı korseleri ya da kabarık etekleri vardı. Bu da komik bir kraliyet ailesi tablosuna benzemelerine yol açmıştı.

Tabii uyandığımı fark etmeleriyle üstüme çullanmaları bir olmuştu. "Tanrıça! Erin, bu nasıl oldu?" dedi Fiona ağlamaklı bir sesle.

"Seni benzetecek birisi varsa o ben olmalıydım," diye mırıldanmakla yetindi Serene, sözlerini tonlamaya zahmet etse belki de sızlanma olarak algılanacak bir sıkkınlıkla.

Pitsy ise gözlerinde acımayla sadece, "Canın yanıyor mu?" demişti.

Asıl hiddetlenmiş olanları ise, "Uzuri bunu ödeyecek. Onun için özene bezene bir voodoo bebeği öreceğim. O yılanı avucumun içine alma zamanım geldi de geçiyor," diye çığıran Freya'ydı. Sonra mahcup bir şekilde cesur savaşçıma baktı. "Üzgünüm İan."

"Alınmadım, merak etme. Kan bağı olduğu için kuvvetini arttıracaksa saçlarım her daim hizmetindedir Orleans' Witch," diye yanıtladı göz kırparak.

Uzuri ile tanışıyorsa İan'ı da tanıyor olması normaldi ya zaten. Tüm bu zaman boyunca her şeyin Freya'nın yanı başında olup bitmesi ve bugüne kadar haberinin olmaması komikti.

Bunun gibi sayısız soru birbirini takip etti ama cevap vermiyordum. Veremiyordum. Bir kelimenin bana mal olacağı acıyı bildiğimden ağzımı açmaya bile cesaret edemiyordum.

"Konuşamıyor. Anlasanıza," dedi İan şefkatli bir korumacılıkla.

Bu sırada sonunda doktor bey teşrif edebilmişti. Ya da şifacı mı demeliydim? Ketenden, toprak tonlarında bir kaftan giyinmiş, tek omzuna bronz iğnelerle tutturulmuş beyaz bir kumaş atmıştı. Antik Yunan filozoflarını andırıyordu.

"Hastamızı yormayın lütfen. Kendisine çok ağır iyileştirici iksirler verdim. Bu süreçte zihni de bedeni de yeterince kuvvetli olmayacaktır," dedi diğerlerine, aynı zamanda açılmaları için elleriyle kışkışlarken.

Sonra yanıma yaklaştı ve neresinden başlayacağını bilmeksizin bir süre gri sakallarını sıvazladı, düşündü. Sonunda derin bir nefes aldı ve "Çok tehlikeli bir olay atlattınız Bayan Handerson. Buraya getirildiğinizde sırtınız kırılmıştı," diye başladı keskin bir ciddiyetle. "En ufak bir yanlış harekette felç kalabilirdiniz. Sağlığınızı, ben müdahale etmeden önce sizi buraya sanki değerli bir tarihî esermişsiniz gibi hiç sarsmadan taşıyan bu genç adama borçlusunuz."

İan'a bakıp gülümsedim. Hemen ardından boşluğuma geldiği için konuştum ama dakikasında pişman olmuştum. "Sırtım mı kırılmıştı? Uzuri sırtıma hiç vurmadı ki," derken son kelimelerimi yuttum ve acıdan yüzümü buruşturdum.

"Zaten bunun aldığınız darbeler sonucu olmadığını düşünüyorum. Omurilik kemiğiniz içten dışarı dağılmaya başlamıştı. Kimi parçalar kum gibiydi. Sadece bu da değil. Bedeniniz korkunç bir değişime maruz kalmış olmalı. Ciğerlerinizin sıcaklığı birkaç kaburganızı tamamen eritecek kadar yükselmişti. Boğazınız ve ağzınız da üçüncü dereceden yanıklarla kaplıydı. Hâlâ öyle. İyileşmemekte ısrarcılar. Kanınızsa sedyeye yatırıldığınızda neredeyse kaynıyordu." Derin bir iç geçirdi. "Bakın Bayan Handerson; bunlar elimizin altında büyü olmasa sizi öldürebilecek şeylerdi. En başında neden sizi öldürmediği ise ayrı bir muamma. Size sadece şanlısınız deyip geçemeyeceğim. Bir bilirkişiye görünmelisiniz. Sizinle alakalı *insani* olmayan şeyler var."

Sırtımda hareket eden, dışarı çıkmak isteyen şeyi hatırladım; ağzımdan püsküren alevleri. Bunun insani olmadığının o an da farkındaydım. Yine de yadırgamamıştım. Sanki içimde en başından beri var olan ve benim görmemekte ısrarcı olduğum, ikincilleştirdiğim ve yabancılaştırdığım bir şey vardı. Ona karanlık demiştim, karanlık bir taraf. Oysa o an tenimde özgürlüğünü ilan ettiğinde onu benden ayrı tutamamıştım. İlk defa karanlığıma kucak açmıştım ve ben, hiç olmadığım kadar kudretli hissetmiştim.

Uzuri'nin bu yaptığının gerçekten de sonuçları olmamış, üstüne üstlük bizzat kendisi o geceki dönüşümümü tüm okula yaymıştı. Cadılar artık bana ya ucubeymişim ya da vahşi bir *canavar*mışım gibi bakıyorlardı. Ama en çok da benden korkuyorlardı. Korku salmanın kendine has bir cazibesi vardı elbette. Uzuri eminim buna bayılırdı ama ben, korkuyu bildiğimden korkutmayı sevemiyordum.

Bu işin peşini her ne kadar bırakmasam da kurallara göre Uzuri'nin yaptıklarında herhangi bir yanlış yoktu. *Kimin yanlışı, değil mi Tethys?* Zoraki bir görüşme ayarlayıp Müdire'ye gittiğimdeyse yalnızca, "Bir cadı olduğumuzu tekrardan hatırlatmama gerek var mı, Erin?" demişti. Bense periler ve meleklerle ilgili metaforunu bir daha duymamak için yenik bir biçimde başımı sallamıştım.

Freya, bu konuyu ahlaki suç olarak küçük konseylerden birine taşıyabileceğimi söylemişti. Maalesef böyle bir durumda benim gecenin başında Uzuri'yi sabote etmem de masaya yatırılır ve suçlarken suçlu konumuna düşebilirdim. Çünkü Cadı Mahkemeleri'nde azmettiricilik, suçu işlemekten daha beterdi.

Ancak bu olay benim için sadece bundan ibaret değildi. Benden götürdükleri ve yerine koydukları vardı: İnancımı kaybetmiştim. Adalete olan inancım yerle bir olmuştu. Şimdi yerinde endişe vardı. Sonsuz bir korku...

Hâlâ dolaba sinip dinlediğim konuşmayı hatırlıyordum; Müdire ve bir yabancı arasında geçen. Benden bahsedildiğine adım kadar emindim ve içeriği o korkunç, büyük bir felaketin gelişiydi. Onların kurtuluşu olacaktım. Onların seçilmişi olacaktım. Peki, neden üç çömez cadıya karşı bile kendimi savunamıyordum? Ya da şöyle demeliydim: Daha üç çömez cadıya bile eziliyorken Titaniçelerin ve kehanetlerin kol gezdiği bir olaydan nasıl galip çıkacaktım?

Her açıdan yetersizdim. Gücüm vardı ama onu bileğimdeki zincirlere bağlayacak kadar kontrol etmekten acizdim.

Beceriksiz değildim ama ulaşmam gereken seviyeye beni anında taşıyacak bir yetiye sahip olduğum da söylenemezdi. Ne kadar okusam kafam almıyor, hangi büyüyü seçersem seçeyim yeterince kuvvetliymişim gibi gelmiyordu. Artık derslere odaklanamıyordum. İlan'a odaklanamıyordum. Arkadaşlarımla vakit geçirmiyordum. Tek yaptığım, kendimi kütüphanenin okumamı engelleyecek kadar karanlık olmayan köşelerine kapatıp gece gündüz demeden büyüler öğrenmek, lanetlere çalışmak, tılsım üstüne tılsım işlemekti.

Gitgide zayıflayarak çöküşüm, benim dışımda herkesin dikkatini çekiyordu. Birkaç profesör benimle konuşmayı denemiş ama başa çıkamayınca okulun psikiyatrisine yönlendirmişlerdi. Onlara tek kelime etmiyordum. *Siz anlamazsınız,* diyordum içimden. *Nereden bileceksiniz ki başımdaki kara bulutu, omuzlarıma çöken bu külçe külçe yükü?* Konuşmayışım, anlatmayışım daha da canlarını sıkıyordu. Bir ara beni İsimsizler Tapınağı'na yollamayı ciddi ciddi düşünmüşlerdi: Bir insanın yedi çakrasındaki haritadan başka ismi olmadığını düşünen, pörsümüş zavallı rahibelerin yuvasına.

Buna engel olan şey ise Fiona'nın ailesini araya sokmuş olmasıydı. Benimle ilgilenmekten hiç usanmamıştı. Gerçek beni bir defa görmüştü ve onu geri istiyordu. Beni eski hâlime döndürmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu: Yaklaşan Cadılar Bayramı için planlar yapmak, okul dışı gezilerimize aslında aylar sonrasına sakladığı en can alıcı olanlarla devam etmek, bazense sadece yanımda yatıp umutsuz bir hastanın refakatçisi gibi okuyuşumu seyretmek gibi. Artık tek yaptığım buydu çünkü. Okumak; parmaklarım numaralarına ayrıştırdığım büyü hareketlerini hafifçe avucumda tekrar ederken dudaklarımla, yarım yamalak, sessiz sessiz okumak.

Sonbahar turuncu bir kasırga gibi gelmiş ve geçmiş, bilmiyordum. Dışarı pek çıkmamıştım. Çıktığımda da tek derdim, ortalığı fena dağıtacak olan alan büyüleri olmuştu. Bana öyle geçtiği anlatılmıştı. Ne Cadılar Bayramı ne okulumuzun heyecanlı müsabakaları ne de bu mevsim cadılarda olan balo; hiçbirine katılmamıştım. Dönemi bitince İan, onu son kez görmeye isteksiz gitmeme biraz kırılmıştı ama kızmamıştı. Çok anlayışlıydı; belki de en anlayışlı oydu. Rüya kuruları almaya üşendiğim geceler saysan sayılmazdı ve her kâbusumda İan yanı başımdaydı. Elleriyle usul usul saçlarımı okşuyor, kulağıma ninni gibi gelen yatıştırıcı şeyler söylüyordu. Varlığı bana ilaç oluyordu. Kalan ne varsa ona tutunmama yardımcı oluyordu. Kış tatili Savaşçılar Birliğine geldiğindeyse o artık yoktu. Daha da kaybolmamak elde değildi.

Karanlık bir girdaba yakalanmıştım. Kaygının en çirkin yüzüyle tanışıyordum. İsteriktim. Şüpheciydim. Huysuzdum ve hep ama hep ürkektim. O güçlü, kendinden emin, en yanlışken bile emin Erin değildim artık.

Yule[71] da geçti, hemen sonrasında da Noel. Şunun şurasında bir iki tane kalmış arkadaşlarım da evlerine gitti. Ben ise anneme Vhartlox'ta herhangi bir kış tatili olmadığı yalanını söyleyip okulda kaldım. Kendimi daha fazla bilgiye boğdum. Daha çok işkence ettim *yetersiz* olduğum düşüncesiyle.

Sonra bir gün, yatakhanenin hamamında duş alırken ve kim bilir ne düşüncelere dalmışken aklıma bir şarkı geldi. İçimi titreten, kalbime bir ağırlık çöktüren buruk bir melodi... *"Gecenin içinde, kanayan bir*

71 Kış dönümü.

yıldız kayıyor şafağa… " diye başlıyordu. Suyun yere düşerkenki şıpırtıları, sabunu saçıma yediren parmaklarım katıldı zihnimde yankılanan müziğin ritmine ve bir anda gözlerimin önünde şarkının sahibesinin ismi belirdi: Tethys.

Ah, nasıl bir isimdi bu! İç çekiş gibi. Ferah ferah. Tazeleyici. Müziğini canlı duyar gibi oldum. *Tethys*, diye haykırdım içimden bu his için. *Tethys*, dedim bir kez daha! Yine yine...

Bir şeyler oluyordu. Su sanki kıkırdıyor, yaramaz bir çocuk gibi oyalana oyalana dökülüyordu aşağıya. Bedenimde kavisler çiziyor, ağır ağır sarmalıyordu beni. Şarkı iyice güçlenmiş ve netleşmişti. Şimdi sadece zihnimde değil, gerçekten de kulağımdaydı. Su o kadar sıcak olamamasına rağmen tüm banyo buharla dolmuştu. İçimde uzun zamandır hissetmediğim eski bir his kendini belli etti: Heyecan. Kaşıntı gibiydi. Bir an önce silkeleyip atmak istediğin türden değil. Varlığı seni keyiflendiren bir kaşıntı.

Bedenimi bir ağ gibi kapayan su, ben daha ne olduğunu anlayamadan beni yükseltmeye başlamıştı. Sanki yüzlerce uçan balona bağlıymışım gibi ayaklarımı yerden kesti ve beni sürüklemeye başladı. Ellerim duşun muşamba perdesini çekiştirdi. Buhar ve su damlacıklarıyla bezenmiş aynaların önüne doğru süzüldüm. Su ince kanallarla bana sarılmış olsa dahi bu, su altında yüzmek gibiydi. Yer çekiminin kuralları geçici süreliğine askıya alınmıştı sanki.

Aynadaki buğuyu sildiğimde yansımasında kendimi göremedim. Karanlık bir su ve birer pırlanta gibi oradan oraya savrulan hava kabarcıkları vardı yerinde. En son böyle bir durumla karşılaştığımda...

İşte, yine oradaydı. Bu sefer suyun içinde. Saçları rüya gibi dalgalanıyor, bana genzimdeki yanmayı hatırlatacak şekilde ateşe benziyordu. Gözleri davetkârdı. Ağzı şarkı için aralanmış ama dudakları kıpırdamıyordu. Bu bile müziğin oradan süzülüp kulağıma dolmasına yetiyordu. Elleriyle bana *gel gel* yaptı. *Su çok güzel, hadi gelsene!* Ne yapacağımı bilemeden elimi aynaya doğru uzattım ama ayna bana engel olmadı. Parmaklarım dalgalanan ve tamamen sıvı gibi hissettiren aynanın içine gömüldü ve ardındaki serin, canlandırıcı suya daldı. Tamamını soktuğum elimi avuçlayan Tethys, beni hızla içeri çekti. Oyun oynamak isteyen bir kız çocuğu gibi kollarıma asılarak beni suyun derinlikleri-

ne götürdü. Kahkahaları kulağımda yankılandı. Şimdi tek ve sade bir tonu vardı. Sesinin kimliği suda farklıydı.

Aniden panikledim. Ona güvenip güvenmeyeceğimi asla bilmediğimden değil; suyun derinliğini, şakaklarımda etkisini gösteren basınçtan ve kafamı kaldırıp yukarı baktığımda çok çok uzaklarda görünen yüzeyden aşağı yukarı çıkarınca korktuğumdan. O bir deniz kızı bedenine sahipti. Bense bir insan bedenine. Su beni boğardı, bu derinlik ciğerlerimi patlatırdı.

Tethys anında gözlerimdeki dehşeti algıladı ve selam bile vermeden önce şöyle konuştu. "Korkma çocuğum. Derin derin çek suyu içine. Ne demiştim? *Seni nefesim yaparım, taze ot kokuları olursun bugün de,*" diye şarkısından bir alıntı yaptı.

Hâlâ kaşlarım çatık bir şekilde O'na baktığımı görünce hiçbir şey yokmuş gibi burnumdan nefes almamı işaret etti. Tereddütle suyu içime çektim. Ani bir öksürükle sarsılacaklarını düşündüğümden kastığım ciğerlerim taze bir hava akımıyla karşılaştı ve gerçekten de ot kokuyordu. Su nasıl oluyorsa burnumun içerisinde köpürüyor ve soluk boruma varmadan içindeki gazları serbest bırakıyordu. Daha önce aldığım hiçbir nefeste olmayan bir arılığı vardı.

Beynim bu fikirle kolay başa çıkamıyor, her nefesi boğulacakmış beklentisiyle alıyordu. Oysa Tethys bir Titaniçe'ydi. Ortada ilahi varlıklar söz konusuyken nedenini ve nasılını sorgulamak manasızdı.

"Hoş geldin," dedi Tethys beni görebilmek için tutup biraz ilerisine itelerken. Çıplaklığım hiç dikkatini çekmiş gibi görünmüyordu. Bense nasıl kapanacağım düşüncesiyle kıvranıp duruyordum. "Kendine neden eziyet ediyorsun güzelim?"

Şu hâlimi değil, son birkaç ayımı kastediyordu. Sorusuna cevap vermedim. "Tekrar görüşeceğiz derken araya bu kadar zaman koyacağını hiç düşünmemiştim."

"Daha önce çağırsam gelmeyeceğini biliyordum."

Doğru, gelmeyecektim. Şimdi neden geldiğimi de bilmiyordum gerçi.

"Kayıpsın," diye devam etti Tethys. "Geçen seferki gelişinden daha kayıpsın hem de."

"Zaman acımasız."

"Hem de nasıl," diye iç geçirdi.

"Nasıl başa çıkıyorsun?"

"Neyle?" dedi merakla.

"Sana biçilen kadere boyun eğmekle. Nasıl alışıyorsun? Öyle demiştin. *Ben alıştım*, demiştim."

Tethys hoş bir kahkaha attı. Sesinin suyun derinliklerinde dalgalanışını görür gibi oldum. "Yapabileceğin bir şey varken yapamazsan kaybedersin. Ama yokken, hükmen galipsindir."

"Bana kazanmış gibi görünmüyorsun."

"Kaybetmiş gibi görünüyor muyum?"

Doğru söylüyordu. Onun sabrı da tanrısaldı. Bekleyişi zamandan üstündü. Kaybetmemişti. Sadece beklemişti.

"Ama..." dedim. "Benim yapabileceğim şeyler var."

"Elbette var. Sen dışarıdasın. Dışarıda olduğun kadar da içeride." Tethys'in sözleri zihin bulandırıcıydı. Kimilerini anlamak imkânsızdı.

"Var ama yapamıyorum. Bu kaybedeceğim demek mi oluyor?" diye sızlandım çaresizlikle.

"Hayır. Taktik değiştireceğin anlamına geliyor."

"Nasıl?"

Tethys etrafımda yüzmeye başladı. Suya olan hâkimiyeti inanılmazdı. Ve Tanrım, gerçekten de ışık yayıyordu. Bu karanlık derinliklerde bedeni tek ışık kaynağıydı ve pırıl pırıldı. Ona bakmak gözümü acıtmıyordu. Aksine ruhuma dokunuyordu. İçimi rahatlatıyordu. Annemin beni kiliseye gitmeye ikna edebildiği bazı pazarlar buna benzer hislerle sarmalanırdım. *Uhrevi*, doğru söz buydu; Tanrı, inanç ve insan arasındaki o spiritüel ilişki... Gerçekti. Tanrılardan esinlenilmişti. O'na bakmak böyleydi. Her an gözyaşlarına boğulup ağlama, dizlerine kıvrılıp yakarma ve tapınma isteğiydi.

O gözlerin beni görmesi, o dudakların bana konuşuyor olması hâlâ akılalmazdı. "Kendini ateşlere atmışsın güzel çocuk. Daha çok Ateş olmuşsun seni son görüşümden bu yana. Ama ateşte yanarsın. Yanmış-

sın da. Bu yangını söndürmenin zamanı gelmedi mi sence de? Su'yla yıkanma, küllerinden arınma zamanı?"

Tereddütle etrafıma baktım. Su sakindi. Her dalgası uysaldı. Her anı tahmin edilebilir... Ateş öyle miydi? Haşindi. Arsızdı. Hiç ama hiç durmazdı. Köpüklerle dolu derin bir nefes çektim içime. "Bu yangın öyle uzun zamandır yanıyor ki içimde, onu durdurması imkânsız. O, beni ben yapan şey. Ondan vazgeçemem."

"Hemen konuşma," dedi Tethys kollarını bana dolarken. "Bırak önce sana göstereyim."

Daha neyi, neden diyemeden suyun içinde yağ gibi kaymaya başladık. Öyle hızlıydık ki su neredeyse keskinleşmiş, çiziyordu tenimi. Kırmızı izler bırakıyordu ardında. *Gecenin içerisindeydik, kanayan bir yıldızdık ve kayıyorduk...*

Bir anda karanlık dağılmaya başladı. Başka ışıltılar katıldı Tethys'inkilerinin yanına. Daha derinde, bu koyun daha da diplerinde alabildiğine uzanan bir şehirdi bu gördüğüm. Mercanlarla kaplanmış kaleler, kuleler, sokakları hiçe sayan yapı kümeleri, meydanlar... Turkuaz kristallerle bezenmiş, gerçek ama bir o kadar da ölü bir şehir manzarası...

Bakması bile acı veriyordu. Yaşam yoktu. Olmadığı o kadar barizdi ki. Sadece bazı balık sürüleri oradan oraya yüzüşüyor, su akıntısının çekiştirip kopardığı yosunlar yırtık pırtık olmuş, rengi ve amblemi artık seçilemeyen bayrakların etrafında kıvrılıyordu. Taşların çatlayıp ayrıştığı, bitkilerin ve beşerî olmayan ne varsa hepsinin arsız bir rahatlıkla üstüne yayıldığı bir hat oluşmuştu bir tarafında. Sonra upuzun bir duvar başlıyordu. Sanki kristallerden örülmüştü. Işığı bir farklı süzüyor, bir farklı yansıtıyordu. Şehir oradan kopmuş gibi, feci bir deprem değil de pastadan kendine ayırdığın o torpilli dilimi kesip diğerlerinden hafifçe uzaklaştırdığında olacağı gibi, bölünmüş görünüyordu.

Tethys bakmıyordu. O'na gerçekten acı veriyordu bakmak. Ancak elinden geldiğince bana göstermeye çalışıyordu. "Müdire sana hikâyenin aslını anlatmış anlaşılan. Ama hiçbir hikâye sözlerde durduğu kadar basit değildir."

"Anlattı. Senin şehrinden, halkından koparılıp alındığını anlattı," diye doğruladım.

"Atlantis," dedi sonunu uzatarak bir tıslamaya benzetirken. "Okyanus'a bu ismi istediğimi söylemiştim. Bu isim olsun. Bu isim bizim olamadığımız ne varsa o olsun." Bakışlarını değiştirdi. "Bir Titaniçe olmak farklıdır çocuk. Öyle farklı ki... Bir annenin çocuğu olur. Benim de çocuğum oldu. Hem de sayısız oldu. Ama benim anneliğim, o çocuklardan çok bu Dünya'ydı. Doğurdum. Kocamın yatağına zevk için değil, doğurmak için girdim ve Dünya'ya yetebilmek için doğurdum. Onu nehirlerle besledim, akarsularla köpürttüm, yağmurlarımla suladım."

Gözlerimin içine baktı. Bir Titaniçe olarak gözlerimde anlayış aradı. "Bir annenin çocuğunun ellerinden alınması nasıl bir şeydir. Bilir misin Erin?"

Başımı iki yana salladım. Belki annem için nasıldır, bilebilirdim. O gün bulaşıkları yıkarken suya bakışını, sesindeki umutsuzluğu ve ağlamaklı hâlini asla unutamamıştım. Ama başka bir anne için, tahmin bile edemiyordum.

Tethys hüzünle gülümsedi. "İşte Tanrılar gelip de okyanusların hanımını ve beyini yerinden defedince ben böyle hissettim. Evlatlarım alınmıştı elimden. *Onlara şunlar şunlar bakacak artık,* diyorlardı. Bir şey diyemedim. Herhangi bir karşılık veremedim. Kardeşlerim gözlerimin önünde katledilirken, hükmümüz sona ererken daha ne diyebilirdim ki ben? Uzaktan sevdim ben de... Uzaktan baktım. Ama hep baktım. Ben Dünya'ya senin gözlerine baktığımdan çok daha güzel baktım.

Tüm hayal kırıklığıma, tüm acıma bu ismi biçtim sonra. Atlantis: Yüklenen demektir. Tıpkı tüm cennetin yükünü üstüne alan Atlas gibi, kaybettiklerimin yüküne *ah*mdır.

Ben bu şehre çok anlam yükledim çocuğum. Her şeyimi kattım ben ona. Parıl parıl parladı sayemde. Kocamla, bizim sayemizde. Bize portallar verdiler. Okyanusun her köşesine açılan geçitlerle döşediler şehrimizin her bir yanını." Kafasını geri atıp küçümser bir kahkahayı serbest bıraktı. "Zaten bizim olanı elimizden alıp istediğimiz gibi ziyaret edebilelim istediler okyanusları. Ah, ne bonkör şeyler şu Tanrılar!.." "Ama sorun değildi, biliyor musun? Ben alışmıştım. Buna alıştığım gibi ona da alışmıştım. Şehrimin gücü benim haykırışımdı,

gücümü çığlık çığlığa yüzlerine vuruşumdu ve her şeyden önemlisi halkım canımdı. Üvey bir evlat gibi olsa da sahiplendim ben onları. Hükmümün geçmediği Dünya'ya nazaran sevdim insanlarımı. Ancak onları da elimden aldılar Erin. Bir değil, ikince kez yıktılar kalbimi. İkinci defa yaşattılar bir anneye evlat acısını."

Suya gözyaşları karıştı. İlahi yaşlar da tıpkı bedeni gibi ışık saçıyordu. Daha buruktu böyle. Bende bile sırtımı dönme isteği uyandırmıştı. Tethys devam etti. Puslanan sesine rağmen devam etti. "Ben bakmaktan başkasını bilemedim. Ben hep bir anneydim. Doğurmadan önce de doğurduktan sonra da... Beni hep önce baktıklarımı elimden alarak cezalandırdılar. Beni ilk anneliğimden vurdular ve bu sefer bana bakacak hiçbir şey bırakmadılar. Yapayalnız, geçmişin kırık hatıralarıyla buraya terk ettiler. Bir de nispet yapar gibi üstüme şu rezil cadılardan bir ordu diktiler. Benim olanın damarlarında aktığı, kalplerinde attığı, kahkahalarıyla neşe saçtığından bihaber tepeme kuruldular.

Bana nasıl alıştığımı sordun. Nasıl alışmazdım? Bir Titaniçe olmasam bile söyle bana, nasıl alışmazdım!" Hisleri öyle güçlüydü ki. Acısı geçmişe rağmen o kadar taze...

"Sen bunları hak etmemişsin," diyebildim sadece. "Ama hesabın benimle değil."

"Evet, değil."

"Bana neden anlatıyorsun bunları öyleyse?"

"Çünkü sen benim umudumsun," deyiverdi çat diye.

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. "Bana bel bağladıysan sandığın kadar da Titaniçe değilsin demektir. Baksana bana, acınası hâldeyim."

"Ama ben sana acımıyorum."

O'nu hâlâ ciddiye alamıyordum. Sadece başımı onaylamayarak sallayıp şehrin buruk manzarasına bakmaya devam ediyordum.

"Sende ihtişamlı bir şey var. Tanrılardan gelmese bile en az o kadar görkemli. Acınası, olabileceğin son şey."

"Yine de bak bana. Ne görüyorsun?" dedim dalgayla. Hâlime artık üzülmüyordum. Bunu bırakalı çok olmuştu. Şimdi sadece gülüyor-

dum. Kendi kendimi düşürdüğüm şu acınası hâlle sadece alay ediyordum. Kendimi İan'ın düello sonrası hâline o kadar benzetiyordum ki o an...

"Sen derinlerine bak. Asıl sen ne görüyorsun?"

Cevap vermedim. Oraya bakmak bana, O'nun bu yıkık şehre bakmasından daha çok acı veriyordu.

Sürdürdü. "Suyu kabul et Erin. Benim suyumu kabul et ve özgür kıl kendini; bizi." Elimi tutup duvara doğru atıldı ve dibine gidene kadar durmadı.

Bu sefer "N'apıyorsun?" diye sızlanmaya fırsat bulabilmiştim.

"Hisset sadece," dedi ve elimi kristalize dokusu olan duvara bastırdı. Parmaklarımın değdiği yerler içe geçmeye ve açılmaya başladı. Ardında parmaklarım tıpkı bugün aynaya daldırdığımda olduğu gibi, ama daha farklı, yabancı bir sıvıya değdi. Daha fazla buna alışmama izin vermeden elimi geri çekti. "İşte suyu alırsan bu geçitleri tekrar açabilirsin. Sadece beni kurtarmakla kalmazsın. Tüm okyanuslara birlikte hükmedebiliriz. Artık Tanrılar yok. Bunu anlayabiliyorum. Bizim olur çocuk. Bizim olur, anlasana!"

Bir Titaniçe'nin olgunluğunun yanı sıra çocuksu bir heyecanla anlatıyordu tüm bunları. O'na evet dememi her şeyden çok istiyordu. Belliydi. Fakat kalbimdeki bu çöküntü hissine, O'na ve acısına karşı beslediğim tüm o sempatiye rağmen evet diyemiyordum. Demek gelmiyordu içimden. Güvensizlikten de çıkmıştı durum. Sadece... İstemiyordum.

"Bu Su'yu öylece alabiliyorsam doğduğum gün bahşedilirdi bana. Ama ben Ateş'im. Bunu göremediğini söyleme bana. Hatta cadıyım. İnansan ya da inanmasan da cadıyım ben. Eğer bir şeyi seçebiliyorsak bunu seçiyorum. Cadı olmayı seçiyorum."

"Aptal!" diye haykırdı yüzüme. Hiddetini her yanımda hissettim. Kuyruğu etrafımıza dolanmıştı ve sonu yokmuş gibi uzuyordu sanki. Boyunun bir sınırı olmadığını sudaki maceramız boyunca zaten anlamıştım ancak şimdinin tabiri yoktu. Korkutucuydu. Ucuna iliştirilmiş insan gövdesine ait olmazmış gibi uzayıp gidiyordu.

Bir deniz kızı değil, diyordum içimden. *O bir ejder: Okyanus ejderinin ta kendisi.*

"Aptalsın sen! Bana doğuştan bahsediyorsun." Yüzünü ekşitti. "Senin sahip olabileceklerin sana bahşedilenler değil. Bu dünya senin. Hepsi. Ne istersen osun. Her şey hakkın. Her şey sana..."

"Az önce bana bu Dünya'nın senin olduğunu söyledin," diye sataşma ihtiyacı duydum.

"Dedim. İkimizin de. Bizim gücümüz ondan eski çünkü. O zaman onun neyini istersek o, bizim."

"Ve olabilecek onca şeydense sen bana Su'yu bahşediyorsun," dedim küçümsercesine.

Kollarını açtı. "Su hayattır."

Suyun içinde olmama rağmen çakmak çakmak gözlerle O'na baktım. O andan emin konuştuğum başka bir an yoktu. Her kelimesini üstüne basa basa...

"Ben, *ölüm* istiyorum."

(...) Attı kendini hırçın dalganın kemirdiği kayadan denize. Başladı yavaşça esirgeyişin etkisi.

Tethys acıyarak tuttu düşeni, yüzermiş gibi yüzeyinde Su'yun. [72]

Ovidius - Dönüşümler, *782-785*

72 Ovidius, Dönüşümler, Payel Yayınları, Haziran 1994; s. 278. 782 ff. (Türkçe Çeviri: İsmet Zeki Eyüboğlu, 1994)

22. BÖLÜM
ÖLÜLERİN MİRASI

Gerçekten ölüm istediğimden değil elbette, sadece o an zihnimde dönen çarklar önüme bu kelimeyi itmişti: Ölüm. Ne demeye çalıştığımı sonrasında anlayacaktım. Ama önce şu içinde bulunduğum anı atlatmam gerekiyordu.

Tethys'in öfkesi daha da kabardı ve beni kolumdan tutup hışımla ileri savurdu. "Keyfin bilir!"

Suyun karanlık yanına doğru savrulurken anlık bir şaşkınlıkla nefesini içime çektim. Fakat ufak bir sorun vardı. Tethys'in bahşettiği su altında nefes alabilme yeteneği artık yoktu. Soluk boruma dolan su, beni ani bir öksürük krizine soktu. Kasılmalar ve sarsılmalar eşliğinde şehrin görüntüsünden daha da uzaklaştım. Batıyordum ya da yüzeye çıkıyordum, kim bilir. Karanlıkta anlaması güçtü. Bir an için suyun bu tahmin edilemez derinliklerinde ölümün gerçekten de beni alıp götüreceğine inandım. Fakat Tethys buna müsaade etmedi.

Kuyruğu sarmallar çizerek önümden geçti ve hemen sonra hışımla üstüme atılan kendisini gördüm. Yüzü yırtıcı bir hayvanınki gibi bükülmüştü ve bakışlarında nefret vardı. "Pişman olacaksın, çocuk," dedi ve beni fırlattı.

Sadece suyun dışına değil, huzuruna çağırdığı o koydan da tamamen kapı dışarı etti. Kendimi gerisin geri yatakhane hamamında, yerde yuvarlanırken buldum. Beni öyle bir şiddetle itmişti ki parmaklarının kollarımı kavradığı yerler kıpkırmızı kesilmiş, yer yer çizilmişti. Benim derdimse kollarımdan süzülen kızıl kandan çok, Tethys'in bana ciddi ciddi zarar vermiş olmasıydı. Bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Oysa şimdi geri dönüp bakınca tüm bu zaman boyunca O'nu durduran hiçbir şey de yoktu. Yine de bu afallamama ya da korkmama engel değildi. Duşun taşan suyunun bir gölete çevirdiği hamam zemi-

ninde yatıyorken üşüdüğümden değil, korkumdan titremiştim zaten. Son sözleri hâlâ kulağımda yankılanırken kendimde, kalkıp kurulanacak gücü bulamamıştım.

Pişman olacaksın, çocuk.

İşin güzel yanı, bu küçük ziyaretin üstümdeki tesiri o meşhur kendine getirici tokatlar gibi olmuştu. Titremiştim ve kendime gelmiştim. Tethys'in dediği gibi taktik değiştirmenin tam sırasıydı. Üstelik oradan plansız ayrılmış gibi görünsem de bir planım vardı: Ölüm istiyordum. Ölülerin olanı istiyordum.

Kendimle ilgili emin olduğum bir şey varsa o da cadı olarak kalmak istediğimdi. Bir cadı olacaksam da mümkün olan en güçlü şekilde olmalıydım. Bu güç bana ya doğuşta verilmemiş ya da hiçbir zaman *verilebilecek bir şey* olmamıştı. O nedenle söküp alacaktım. Tethys böyle demişti: *Her şey hakkın.* Ben hakkım olanı istiyordum ve bunu elde etmenin türlü yolları vardı.

Fiona bana çoktan bir öneriyle gelmişti ve ben onu reddetmiştim. Fakat o farklı bir zamandı, farklı bir Erin'di. Şimdi Tethys'in, ucunun nereye varacağı belirsiz teklifini kabul etmektense ölü olandan çalmak o kadar da çirkin gelmiyordu. Hem de iyiye ve kötüye; doğruya ve yanlışa olan takıntılı inancım bu denli sarsılmışken, artık gelmiyordu.

Tatilden döndüğünde önünde bambaşka bir Erin bulan Fiona öyle sevinmişti, öyle heyecanlanmıştı ki mozole konusunda çok kesin konuşan arkadaşının ona pat diye, "Yapalım şu işi," demesine hiç takılmadı. Sanki aradan geçen tüm o zaman boyunca hiçbir şey olmamış gibi tekrar gözlerinde o çocuksu ışıltıyla planlar yapmaya koyuldu.

Ritüel için toplaması gereken malzemeleri, günü ve saati yıldızların ve ayın konumuna göre ayarlamak ve biz ayine katılacakların gerekli her şeyi biliyor olduğundan emin olmak... Bunlar öyle basit ve şıp diye olacak şeyler değildi. Fakat Fiona azmetmişti ve hepsinin altından tek başına kalkıyor, bana yapılacak bir iş bile bırakmıyordu.

Gerçekleştireceğimiz ritüel zamanında kendi yaptığından farklıydı, daha büyüktü. Bu sefer sadece bir disiplinle yetinmeyecektik. Fiona'nın deyimiyle bende *potansiyel* vardı. O hâlde son raddeye kadar

gidecektik. Bir değil, iki değil; beşi birden olacaktı. Bu da hâliyle hazırlık evresini gitgide uzatıyor, ritüeli daha karmaşık, daha zor bir hâle getiriyordu.

Sonunda ritüel gecesi gelip çattığında kışın neredeyse sonuna gelmiştik. Okullar bölgesini sık sık tesiri altına alan ve örttüğü beyaz çarşafı geri çekmemekte kararlı tipi tek tük yağar olmuş, yerini sulu kara bırakmıştı. Bu nedenle dışarıda daha az kar ama daha nemli bir soğukluk vardı. Ne kadar kalın giyinirsek giyinelim, dışarıda olduğumuz sürece sıcak hissetmemize imkân yoktu. Ritüelde bir bebeğin ilk doğduğu anki kadar giyinik olacağım düşünülürse bu ürkütücü bir detaydı.

Ritüel için her disiplinden bir cadı gerekiyordu. Gorria'yı, zaten sahip olduğum için ben temsil edecektim; Freya Berdea'yı, Serene Beltza'yı, Pitsy İluna'yı, Fiona'ysa elbette Movea'yı. Bunu kendi çekirdek grubumuz arasında halledebilmemiz büyük bir şanstı. Bir yabancıya güvenmek ve ondan böylesine olasılık dışı bir şey istemek kolay olmazdı, eminim.

Yatma saatinin çok sonrasında simsiyah, kürklü pelerinlerle çiyle kaplanmış otları yararak ilerliyorduk. Gece her zamankinden ıssızdı. Çıt çıkmıyordu. Tarbundle Mozolesi'nin girişine geldiğimizde Freya tedirginlikle yutkundu ve sessizliğe tiz bir dokunuşta bulundu. "İçeride herhangi bir hayaletle karşılaşmayız, değil mi?"

"Rahat ol," dedi Fiona. "Bir kere bedenin zincirlerini kırdılar mı, emin ol, burası dönmek isteyecekleri son yer."

Sessiz bir iç çekişle içeriye girdik. Toprak ıslak olduğu için hava içeride daha da soğuktu. Yer donmuştu ve kayıyordu. Girişin arkasında Mısır Kraliyet mezarlarında görülecek türde gömülü bir avlu vardı ama zamanla üstünü kapatan toprak çökmüş ve onu daha çok bir kanyona benzetmişti. Tüm soğuğa rağmen hâlâ yeşil ağaçlar ve otlarla kaplanmış bir bahçeydi şimdi. Metal çitlerle çevrelenmiş birkaç lahit, zamanla formunu kaybetmiş ve yosun tutmuştu. Burası eskiydi, eski olduğu kadar da ölü. Her gün yeniden ölmeye devam ediyordu ve bu döngünün sonunu kaybedeli çok olmuştu. Çünkü en başta, zaman ölmüştü.

İleride bir rampa geldi ve aşağıya indik. Beklediğimiz dolunayın ışığı, geçtiğimiz avluda kaldı ve en başından beri gereksiz bir detaymış gibi yerini karanlık aldı. Işık vermekten çok her şeyi grimtırak bir tona

açan beyaz, hayaletvari ateş sunaklarını bulana kadar gözlerimiz karanlığa yeterince alışmıştı. Nişlere yerleştirilmiş tabut boyutundaki lahitleri ve uçlarına iliştirilmiş kapsülleri gördük. Her kapsül ölen cadının gücünden alınmış bir parçayla doldurulmuştu ve yanan sunaklardan daha güçlü ışık yayıyordu.

Geçidin sonu derin bir açıklığa açılıyor, sonrasında ilerideki yeni koridora dönüşüyordu. Fiona her katın belli statüde cadılara ayrıldığını, bizim işimizin en güçlüleri, en kadimleriyle; yani en dipteki katmanla olduğunu söylemişti. Ve aşağıya olan yol uzundu. Şimdiden nefesimiz dudaklarımızdan dökülür dökülmez beyaz bir buhar bulutuna dönüşüyordu.

Sonunda en dibe geldiğimizde yer çekiminin, asansörün dururken yaptığı gibi bizi anlık olarak daha güçlü çektiğini hissettim. Sanki geldiğimizi haber veriyordu. Gerek yoktu. Belliydi. Buradaki mezarlar bir ayrıydı. Piramit şeklinde uzayıp cadıların üçgenine dönüşüyordu. Kimileri ters dönüp zemininde başka bir piramit daha taşıyordu. Bir mezarlıktan çok kocaman bir meydan gibiydi. Bu en çok buraya tek başına gelme yürekliliğini göstermiş ve çoktan ortadaki pentagramı çizmiş Fiona'nın işine gelmişti. Ritüeli tam ortada yapacaktık çünkü.

Fiona derhâl direktif vermeye koyuldu. Biz kollarımızdaki sepetleri yerlerine koyup, malzemeleri çıkarırken kendisi kütüphanede saatlerce yaptığı araştırma sonucu en güçlülerin en güçlüsü olduğuna inandığı cadıların mezarlarını bulmaya ve bana katacağımız güçlerini tutan kapsülleri toplamaya gitti. Soğuktan katılaşmış kaslarımıza rağmen çok hızlı çalışıyorduk. Sanki bir an önce bitmesini ve bu izbe çukurdan hemen çıkabilmeyi diliyorduk hepimiz; yani Serene dışında hepimiz.

Başına dikilip düşünceli düşünceli baktığı lahitle arasına giren Freya onu iteledi. "Azıcık ilgi göster Serene. Bir işin ucundan tut."

Serene omuz silkti. "Bana ölüler ve kan olacağı söylendiği için buradayım ve henüz kan man göremedim."

"Tanrıçam, beni şu ölülerden daha çok korkutuyorsun."

Serene omuz silkti. "Mantıklı olanı da bu değil mi zaten?"

Freya irkilerek bize doğru kaçtı ve gece boyunca Serene'ye daha tek kelime etmedi.

Hepimiz yerlerimizi aldık ve altarı açtık.

İluna için yasemin yağı sürünülüp yağmur suyuyla dolu bir kupa, bir el aynası ve akuamarin, pentagrama konuldu. Mavi mum yandı. O yana yağmur çiselemeye başladı.

Gorria, tarçının keskin kokusuydu. Baharat kesesi, yanan çıra ve yakut bırakılmasıyla kırmızı mum ve pentagramın o köşesi alev aldı.

Freya parmaklarını bergamot esansına buladı. Bir kâse tuz, biraz bozuk para ve hematit iteledi altarın içine. Yeşil mumun sarı ışığı önünde yeşeren yonca öbeklerine vurdu. Berda böyleydi işte: Canlı.

Beltza için okaliptus en uygunuydu; önüne tüy, kuru kafa ve dumanlı kuvars. Siyah mum, alevini karşısında dönmeye başlayan rüzgâra rağmen korudu.

Movea merkezdi, pentagramdaysa en tepede. Lavantaya bürünmüştü. Ona bir tütsü, terazi ve ametist gerekliydi. Mor mumun yanışıyla diğer mum alevleri de güçlendi ve pentagramı oluşturan toz, beyaz bir ışıkla dolmaya başladı. Her kesişim yerinde buluşan ışıklar kenetlenme tarzı bir ses çıkarıyordu ve bu kenetlenişin sadece altarda değil, kurduğumuz çemberin her üyesi arasında gerçekleştiğini tüm sinir uçlarımda hissedebiliyordum.

Sonrası öcüleri, başka deyişle elçileri çağırma zamanıydı. Kapsüllere istiflenmiş enerjiler serbest bırakılırken onları yönleriyle çağırdık.

"Batının Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," diye başladı Pitsy. "Güneyin Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," dedim aynı şekilde. Serene yine bir ayrıcalık yapmayıp yarım ağızla konuştu. "Doğunun Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum.", "Kuzeyin Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," dedi Freya müzikal bir tonda ve Fiona "Merkezin Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," diyerek sonuncu çağrıda bulundu.

Depolanan enerjiler cam fanusta durduğu gibi değildi. Serbest bırakıldıkları anda açılmış, kabarmış, katlanarak büyümüşlerdi. Pentagramın her köşesi farklı bir güç disipliniyle dolup taşma raddesine geldi. Fakat onlar çoktan kendi aralarında sınırlarını belirlemiş, birbirine karışmaksızın usulca dalgalanıyorlardı. Bu göz alıcı enerji hüzmelerinin aralarında bir perdeyi sıyırır gibi bir bir öcüler belirdi. Birbirlerinden

hem çok farklı hem de bir o kadar ayırt edilemezlerdi. O gün ormanda gördüğüm gibi havada süzülüyor; ceninden kırma, gözleri olmayan yüzleriyle benden yana bakıyorlardı. İçimde korkuyla karışık bir heyecan çalkalayan bir bakıştı bu.

Dudakları usulca aralandı ve sesleri birleşip zihinlerimizde yankılandı. *"Bizi ne diye çağırdınız dünya çocukları?"* Mideyi bulandırdığı kadar aklı da bulandırıyordu bu his. Sanki hiç duymamamız gereken, bir insanoğluna uygun üretilmemiş kelimelerdi bunlar. Bünyemize tersti.

"Unutulmuş olana merhamet etmeniz için, hazretleri," diye yanıtladı Fiona korkusuzca, bir o kadar da temkinli. Bu aşamada hepimize susmamızı tembih etmişti. Anlattığına göre çok inatçılardı ve tek bir yanlış söz, onları kararlarından caydırabilirdi.

Bu yetersiz tanımlama, benden bahsedildiğini anlamalarına yetmişti. Çoktan biliyor da olabilirlerdi. *"Ona bağışlayacak merhametimiz yok bizim. O lanetli."*

"Nasıl olur? Ona ilahi varlıklar tarafından dokunuldu. O kutsandı."

"Hiçbir şey bildiğin yok Hekate'nin Kızı. Zamanımızı harcama."

"Bilgisizliğimi bağışlayın hazretleri. Ancak bu bizim için çok önemli. Lütfen gitmeden ayini tamamlama inceliğini gösterin. Her şey elinizin altında, her şey çoktan hazır," diye yalvardı Fiona.

"Biz Gök kubbenin evlatlarına hizmet ederiz. Onun gibilere değil," dediler küçümsemeyle.

Fiona, aklının karıştığını belli eden bir suskunlukla onlara baktı. Ağzı bir açılıyor, kafasından kelimeleri bir araya getiriyor ama her seferinde mantıklı gelmediğine karar veriyormuşçasına tek söz söylemeden geri kapanıyordu.

Onun gibilere değil...

Gidecekleri korkusu, bu küçümser ve manasını çıkarması güç laflarını söyleyip ritüeli burada kesecekleri düşüncesi, tüm bedenime panik dalgaları yaymaya başlamıştı. Nefes alıp verişim hızlanıyor, nabzım kulaklarımda atıyordu. Panik zehirli bir maddeydi. Bedeni uca sürüklerdi ve seni oradan aşağı bırakmasına bile gerek kalmazdı. Uç bir şeyi tetiklerdi. Öyle de yaptı: Tetikledi. Bir kapı açtı ve içeri yabancı biri girdi. Yabancı olduğu kadar da tanıdıktı: Bu karanlıktı, karanlık bir Erin'di.

Daha ben ne olduğunu anlamadan dudaklarımın arasından bir tıslama yükseldi; bir yılan gibi, iç gıdıklayan ve tüyler ürpertici bir tehdit etkisi bırakan. Sonrasında derinlerden gelen bir sesle konuşmaya başladım. Tükürürcesine. Hayır, *usuracasına*. "Siz, Gök'ü de Çukur'u da hayal edemeyecek yersizler! Cisimsizler! Siz ne hadle geldiğim yeri sorgularsınız? Sözüm sizin için emirdir; lanetim ölüm. Dediğimizi yapacaksınız. Hakkım olanı vereceksiniz. Vereceksiniz çünkü siz zaten bir *hiç*siniz ve bir hiçe karar hakkı düşmez!"

Kendimi rüyalarıma hapsolmuş gibi hissediyordum. Oysa uyumuyordum. Ama kontrolü sadece bu küçük anlığına da olsa ona vermiş olmak beni tedirgin ediyordu. *Gerçek dünya benim, senin sözün yalnızca sanrılar ve bitmek bilmeyen kâbuslarda geçer,* diyordum kendi kendime. *Defol buradan!* Az önce bunun aksi su götürmez bir şekilde kanıtlanmış olsa da kontrolün bende olduğunu hatırlatıyordum ona.

Hangisi daha korkunçtu, bilmiyorum. İçimde verdiğim bu savaş mı yoksa kafalarını ayrı yanlara eğmiş öcülerin biçimsiz suratları mı? Gücenmişler miydi? Kızmışlar mıydı? Korku muydu yoksa bu? Hiçbiriydi. Alaydı.

Kızıl köşedeki elçi, meydan okuyan bir jestle başını eğdi ve elini bana uzattı. İtaat ederken aslında etmediğini hissettirdi. Ama o an bunları fark edecek bir kafada değildim. Sonraları, çok sonraları hatırlayacaktım her bir yanı göz bebeğinin keskinliğine sahip ilahi bedenlerindeki o habis ışıltıyı. O an içimdeki savaşla meşguldüm hâlâ. Kontrolün bende olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Evet, üstümdeki kürklü cübbeyi sıyırıp beni çırılçıplak bırakan eller benimdi. Altara yürüyen ayaklar da öyle. Tenimi sarmalayan buz gibi serinliği hisseden de bendim ve titrememesi için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Emindim. Bu bendim. Sadece ben.

Ancak benlik, kolayca etkilenebilen bir olguydu. Şimdi beni çoğunlukla yanlış kararlar almaya iten o öz güven ve kör edici ego, geri geliyordu ağır ağır. O elçilere hadlerini bildirmiş miydim ben? Bu bile güçtü ve sarhoş ediyordu.

Derin bir nefes alıp öcünün soğuk ve kaygan elini tuttum ve beni kırmızı demetlerle kaynayan üçgenden geçirip yıldızın merkezine götürmesine, dudaklarımda tatminkâr bir tebessümle izin verdim. Oysa

gardımı henüz indirmemeliydim. Şimdiki mücadele daha önemliydi. Yazık... Tethys'in sık sık ismim yerine kullandığı *çocuk* oluyordum işte. Bir çocuğun kibriyle gözümü karartmış, bir çocuğun açlığıyla saldırıyordum önümdekine. *Her şey bakkım,* diyordum gerisini düşünmeden. *Her şey bana...*

Yıldızın kenarlarının içinde oluşturduğu küçük beşgene geçerken kızıl demetler sınırı dağıttı ve benimle beraber içeri aktı. Ancak merkezde daha farklı bir titreşim vardı. Öylesine güçlü, öylesine somuttu ki tenimde dahi hissedebiliyordum. Sanki kurduğumuz enerji ağı üçüncü bir boyuta erişmişti. Yürürken ayak bileklerimi okşayan elektrik akımı, şimdi her yanımdaydı ve içine karışan Gorria enerjisini daha da coşturan bir mekaniği vardı. Bedenim bu amansız akımın içinde ağırlığını kaybetti ve ayaklarımı yerden koparırcasına yükseldim. Elim hâlâ sıkı sıkı elçinin parmaklarını tutarken dengemi buldum ve artık havada süzülüyordum. Yüzmeyi ilk öğrendiğim zamanlarda antrenörün bana suda sırtüstü yatmayı öğrettiği anı hatırlatmıştı bu bana. Güven verici değildi ama alışıyordun.

Ardından içinde bulunduğum beşgen anne rahmiymiş gibi beni sarıp sarmalamaya, uyguladığı baskılarla bedenimi büzüp küçültmeye başladı ve cenin pozisyonuna gelip beni neredeyse nefessiz bırakıncaya dek durmadı.

Aynı şekilde yükselmiş elçiler bana dönmüş, şimdi doğrudan benimle konuşuyorlardı. *"Güç sende zaten var. Onu kendin kazıyıp çıkarmadıkça fayda etmez."*

Bu gayeyle kendimi hırpaladığım son birkaç karanlık ayı düşündüm. O kadar çalışmaya rağmen bir arpa boyu yol alamamıştım. Alamayacaktım da. Olmuyordu işte. Öyle olmuyordu. "Zaman yok," dedim sertçe.

Başlarıyla onayladılar ama acıma dolu bir onaydı bu. Az önceki sözlerindekinden daha beter bir küçümsemeye bezenmişti. *"Artık yok,"* dediler yapacaklarını yapmadan hemen önce. Öne eğildiler ve bedenime doğru bir öpücük savurdular. Büyü Öpücük'tü bu ve aslında sadece bir delikti. İçeri büyü üfleyen bir delikti ve bir damgaydı aynı zamanda. O deliği her daim üstünde taşıyacağına dair bir yemin gibiydi.

Yıldızın içindeki kenarlardan başlayarak tüm pentagram silinmeye;

oyun hamurlarından yaptığın bir şaheseri nasıl dertop ederek, çizgilerini kendi kütlesinde eritip renklerini birbirine nasıl yedirtiyorsan işte her şey öyle içe içe geçmeye başladı.İçimde bir boşluk hissediyordum artık. Sanki ben başlı başına bir delikmişim gibi bomboş hissediyordum. Ortada bir boşluk varsa onu dolduracak bir şey de var demekti. Öpücük'ün tenime kazındığı yerlerde hafif bir sızı baş gösterirken her ayrı enerji disiplininin bana hafifçe çekildiğini, sonra aç sülükler gibi birden tenime abandıklarını görebildim gözlerimi hemen yummadan önce. Birden karnım kasılmaya, başım feci bir şekilde dönmeye başlamıştı. Ensemde şaklayıp bir o yana bir bu yana uçuşan saçlarım, bedenimin de döndüğüne hatta bu güç kasırgasının içerisinde savrulduğuna işaretti.

Sonra bir anda bitiverdi. Sanki spagetti yerken uzunca bir makarnayı ağzına doldurup o iç gıdıklayan, savruk sonla karşılaştığında olduğu gibiydi. Kirli, rahatsız edici. Bedenim, içinde çalkalandığı güç demetleri olmayınca yere devrilip birkaç tur yuvarlandı. Ertesi gün moraracağını bildiğim omzumu ovuştururken doğruldum ve henüz açmaya hazır olmasam da gözlerimi açtım.

Pentagramın içi savaş alanı gibiydi. Dışarısı simsiyah bir perdenin ardında kalmıştı. Ne ben dışarıyı görebiliyordum ne onlar içeriyi görüyorlardı. Artık etrafta uçuşan başıboş enerji demetleri yoktu. Hepsi bana bağlıydı. Nefes kesici bir renk cümbüşü oluşturarak üstümde tütüyorlardı. O kadar garip bir histi ki bu. O zorlu çalkantı süresince kaybettiğim enerjim, hızla geri geliyordu. Şimdi hissizleşmiş ve durgunlaşmış olan enerjim narkoz etkisinden çıkar gibi canlanıyor, hareketleniyordu. Artık onun bir uzantım olduğunu hissedebiliyordum. Bana tahmin edilemez yönlerden bağlı ikinci bir organ gibi.

Elçilerin gittiğini söylemek için kafamı kaldırıp bakmam gereksizdi. Yokluklarını bir sessizlik gibi duyumsayabiliyordum. Yalnızlıkla sessizlik pek çok yönden birbirine benzerdi zaten. O nedenle arkamda bir kıpırtı hissedince dehşetle o yöne dönmeme engel olamadım. Gitmişlerdi gitmesine ama biri hâlâ oradaydı. Yüzünde, bebeğin manasız hareketlerinden anlam çıkarmaya çalışan bir büyüğün ilgisiyle beni inceliyordu. Tek gelişmiş organı olan dudaklarını aşağı bükmüştü zavallı dercesine. Bu duruş beni rahatsız etti ama sözleri daha çok edecekti. *"Etin istediği, eti çürütür."* Gitmeden önce böyle dedi ve beni yeni güçlerimle yalnız bırakıp kayboldu.

Sonra her şey tepetaklak oldu. Sükûnet diye bir şey yoktu artık. Kalanını dalgalanan kumaş katmanları arasında öcü alıp götürmüştü sanki. Perde kalktı. Gücüm harlandı. Etrafımda çıt çıt sesler çıkarmaya başlarken ayrı renklerin birbiriyle çatışmaya başladığını gösteren bir karmaşa vuku buldu. Sonra çatışma kavgaya dönüştü, karmaşa fırtınaya. Başım şimdi sadece dönmüyordu, çatlıyordu. Tüm sinirlerim şaha kalkmıştı ve ızdırapla içe bastırılıyordu. Bense tüm bunların arasında tıpkı en başta olduğu gibi bir cenine dönüşmüştüm. Kafamı ellerimin arasına alıp küçülmeye hatta ve hatta yok olmaya çalışıyordum.

Acıdan kopup yanağıma süzülen bir gözyaşı ve kulağımdaki çınlamalar arasında Sisaundra Créatrice du Feu'nün didaktik sesini duyar gibiydim.

"Her gücün bir bedeli vardır."

23. BÖLÜM
ÖLÜMSÜZLÜĞÜ KEŞFEDEN (VE KAYBEDEN) ADAM

"Erin? Erin, tatlım iyi misin?" Fiona'nın sesi miladını çoktan doldurmuş bir plak gibi cızırtılı ve uzaktan geliyordu kulağıma. "Erin, cevap ver. Erin!"

Hayır, iyi değildim. Ama bunu söylemek yerine boğuk bir inilti çıktı yalnızca. Ağzımı açarsam kusacaktım. Kim bilir, belki çoktan çıkarmıştım içimi dışıma.

Her şey paramparça oluyor gibiydi. Şimdi sadece onları bir arada tutuyor, dağılmasını önlemeye çalışıyordum. Ama zordu. Zihnim anlık olarak kapanıyorken her şey kararıyor ve bana çok geçmemiş gibi hissettiren bir seyirde bölük pörçük geri geliyorken... Zordu.

Gözlerimi açıyorum. Taş zemini ve üstündeki kristalize don tabakasını görüyorum bir an. Sonra ayaklar. Bana doğru koşturuyorlar. Gözlerimi kapatıyorum. Üstüme sıcacık kürklü bir cübbe örtülüyor.

Gözlerimi açıyorum. Tepemde bir konuşma sürüyor. Sanki sarhoş olduğumda, yarı baygın yatarken başımda durmuş benimle ne yapacaklarını düşünen mızmız ve umursamaz amigo arkadaşlarımı dinler gibiyim. Normalde duysam kırıcı gelecek tiksinti dolu sözlerini sineye çekiyor ve bu anın bir an önce sona ermesini bekliyorum.

"Hiç iyi görünmüyor," diyor Pitsy.

"Hayır, görünmüyor." Fiona hüzünle onaylıyor. "Elçilerin dediklerini duydunuz mu? Onları daha önce hiç böyle görmemiştim."

"'Lanetli,' dediler," diyor Serene. "Bana asıl şimdi lanetlenmiş göründü."

"Ya Erin'in söyledikleri?" Freya'nın sesi çok cılız ve korkulu. "İçinden korkunç bir şey çıkıverdi." Sonrasında da o ve Fiona arasında dönüyor zaten konuşma.

"O arsız sözlerinden sonra nasıl çekip gitmediler, ben hâlâ inanamıyorum."

"Öfkelenip ona kötü bir şey yapmış olmasınlar sakın?"

"Hayır, bu onların yapabileceği bir şey değil. Elçiye zeval olmadığı gibi karar hakları da yoktur. İstenileni verirler ya da vermezler. Bu kadar."

Freya göğüs geçiriyor. "O hâlde sadece vermeleri bile yetmiş olacak. Zavallı Erin."

Fiona kulağıma bir Levitasyon[73] *büyüsü okuyor. Kucaklanıp götürülüyorum. Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyorum.*

Gözlerimi açıyorum. Şimdi sıcak bir yerdeyim. Üstümde pijamalar, yumuşak bir yataktayım. Fiona yanı başımda. Başımı elleri arasına alıyor ve sakinleştirici bir şeyler söylüyor. Dudağıma kıvamlı bir sıvı kaydırırken sayıkladığını fark ediyorum. Bir süredir aynı şeyi sayıkladığını da anımsar gibiyim. "Böyle olmaması gerekiyordu," diyor. "Böyle olmaması gerekiyordu..." Gözlerimi geri kapatıyorum.

Bir kâbuslar dizisinden uyanıyorum. Aynı odadayım. Terden sırılsıklam olmuşum. Fiona hâlâ önümde, çektiği koltuğa çökmüş uyukluyor. Onu uyandırmak istemiyorum. Gözlerini açmasına katlanabileceğimi düşünmüyorum. Aynı şeyi duymak istemiyorum. Bir daha, böyle olmaması gerekiyordu, demesin. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Bir süre sonra yine kayıp düşüyorum zihin labirentinde.

İşte böyle böyle sabahı zor etmiştik. Gün doğdu bir şekilde. Ama yeni başlangıçlara adanmış *her şey daha iyi, daha bernak olacak* teorisi çürütülmüştü. Kendimi berbat hissediyordum. Dün geceden katlarca kötüydüm. Artık bilincimi açık tutmakta zorlanmıyordum belki, fakat bedenimin her yanı dökülürken kapalı olmasını tercih ederdim. Öyle bir kırgınlıktı ki bu üstemdeki, vücudumdaki her kas demeti dışarıdaki soğukla buz kristallerine dönüşmüş, sonra da çatır çatır kırılmıştı sanki tenimin altında. Hareket etmek, ufacık bir kıpırtıya kalkışmak bile feci ağrılar saplıyordu her yanıma ve hâlsizlik tüm metanetimi elimden alıyor, yerine yıldırıcı bir umutsuzluk bırakıyordu. Her şey daha karanlık bir hâl alıyordu böyle.

73 Havaya kaldırma. (Türkçeleştirilmiş İngilizce sözcük.)

Yanıyordum. Bu sefer o hayali ateşle değil, gerçekten ateşim çıkmış gibi yanıyordum. Tüm bu kırgınlıkları bir araya getirince anlamsız gelmiyordu hani. Havale geçirircesine ateşim vardı. Evet, evet, bu yüzden bu kadar berbat hissediyordum ben. Buzhane gibi mozolede soyunmuş ve şimdi köpekler gibi hasta olmuştum. Beynim hızla kendini korumaya alırken tüm o olumsuz düşünceler üstüne bir kılıf geçiriyor, umut için cılız bir ışık çakıyordu ileride.

Fiona hızla içeri girdi. Gitmiş olduğunu anlamamıştım bile. Hâlâ yanımda uyuduğunu düşünüyordum. "E, Freya! Uyanmış ya Erin. Sana beni çağır demedim mi uyanır uyanmaz?"

Koltukta asıl oturanın Freya olduğunu fark etmiş oldum böylelikle. "Erin, uyandıysan bir kıpırdasana. Ölü gibi yatıyorsun!" dedi bana dönüp sitemle. Sonra söylediklerinin ne yöne gidebileceğini anlayıp utançla ekledi. "Yani, Tanrıça korusun da... Çok telaşlandık senin için."

"Yeni uyandım," diyebildim kısık bir sesle. Boğazım ağrımıyordu tuhaf bir şekilde. Soğuk algınlığı olsa orada bir taş varmış gibi yutkunamazdım bile. Biliyordum çünkü sık sık hasta olanlardandım.

Fiona hızla yanıma yaklaşıp elini alnıma bastırdı. "Tanrıçam! Sen hâlâ yanıyorsun." Sessiz bir küfür savurdu.

"Fiona. Neler oluyor?" dedim çaresizce. Yüzüne; o cevaptan mahrum gözlere bakmak, aynı sözleri tekrar taşıdı kulağıma. *Böyle olmaması gerekiyordu.*

"Bilmiyorum Erin. Bir şeyler ters gitti. Çok ters."

"Hayır. Her şey yolunda. Güçlerim bana bağlanmıştı. Ben sadece hasta oldum. O kadar." Ondan çok kendimi inandırmaya çalışıyordum. "Ritüelin soyunma kısmı tam bir zırvalık! Aşağısı çok soğuktu. Ölüler için yapılmasına şaşmamalı. Turp gibi olanı bile yatağa düşürür orası."

Fiona başını iki yana salladı. "Ben onu çoktan düşündüm Erin. Sana verdiğim şifa iksirleri, en ölümcül hastalıkları bile geçirecek nitelikteydi. Bu başka."

"O zaman revire gidelim. Belki Bayan Çınar daha çok işimize yarayacak bir şeyler verebilir."

"Okulun reviri olmaz. Bunu, dün olanları açıklayamayız. Sadece ben ve sen olsak umursamazdım bile. Ama arkadaşlarını da bu işe karıştırdık Erin. Onların başını yakamayız."

Freya'nın anında beti benzi attı. Ama söz konusu sağlık olunca elinden geldiğince ılımlı davranmaya çalışıyordu. "Ne olacak canım? En fazla bir ceza verirler. Aileme açıklayabilirim. Sorun olmaz. Şu an Erin'in sıhhati daha önemli."

"Yalnız, bunun cezası okuldan atılmak olabilir," dedi Fiona çekingenlikle parmaklarıyla oynarken.

Freya'nın sesi aniden dehşetle doldu. "NE? Tanrıça! Bize böyle bir şeyden söz etmemiştin."

"İşlerin bu raddeye geleceğini hiç düşünmedim ki? Neyse, bu işe sizi karıştırmayacağız zaten. Benim daha iyi bir planım var."

"Lütfen olsun," dedim minnetle.

"Ancak hemen harekete geçmemiz gerek. Çok vaktimiz yok," dedi Fiona ve üstüme giydirecek sıkı bir şeyler aramaya başladı.

Giyinmek tam bir işkenceydi ve birilerinin önünde çıplak kalmayı yavaştan huy hâline getirdiğim için beni giydiren iki arkadaşımdan hiç utanmamıştım. Her hareketiyle inleyen yaşlı teyzeler gibi ufacık bir harekette bile iki büklüm oluyor, bulabildiğim ilk yere uzanıp baş dönmesinin geçmesini bekliyordum.

Fiona, süpürgesine koordinat girmenin daha mistik bir versiyonunu uygularken gözlerim aynadaki yansımama takıldı. Çökmüştüm. Artık bunu, geçirdiğim depresyon sürecindeki gibi inkâr edecek bir hâlde değildim. Rengim griydi, gözlerimin altı derin ve kirli halkalarla çevrelenmiş ve tenim lekelerle dolmuştu. O gün bizi gören, mozoleden çıkan birisi varsa da eminim bir ritüel gerçekleştirdiğimizi değil, bir ceset çaldığımızı düşünürdü; beni.

Ardından gözlerim aynadaki yansımanın ötesini gördü. Sadece beni değil, kozmik ışınları yansıtan o özel katmanını. Bu Freya'nın aynasıydı ve odadaki en sevdiği objesi olmasının bir sebebi vardı. Sadece kendi görüntünü değil, gizli güç demetlerini de açığa vurarak yansıtıyordu. Freya her sabah aynadan kendine bakarak saçına yeterince zaman ayırmamış gibi bir de aurasına çekidüzen verirdi. Sonra da yargılayan ba-

kışlarıma karşılık. "*Olasılıklara açık olmak lazım Erin. Belki hayatımın aşkı, astral seyahat yaparken vurulacak bana. Belki de kozmik âlemden biri denk gelecek,*" derdi. Ama şimdi...

Çığlık attım. Öylesine korku haykırışlarından değil, çaresiz bir çığlık; hazırlıksız, acı dolu ve bir o kadar da hırçın. Son birkaç saattir sesime çöken pusu kalkmış, hiç olmadığı kadar berrak duyulmuştu o an. Tüm nefesimi çığlığımla kusup geriye yenisini çekemeyecek kadar takatsiz öne yığıldım. Fiona derhâl bana atıldı ancak o sırada onun göremediği şeyi gören Freya dehşetle ağzını kapadı. "Ne oldu?" diyordu Fiona omuzlarımı tutup sarsarak. "Tanrıçam, daha başka ne oldu?" Sonra o da gördü ve sesi sönen bir balon gibi kesildi.

Gücüm sınırsızdı. Beni daha ilk karşıladığından beri gür ve aşırıydı. Onun sınırlarını biz tanımlamış, koluma zincirden bir kelepçe takmıştık. Tüm bunlara rağmen hâlâ harlı, hâlâ sonsuz gibi akan gücüm fazlaydı; hatta fazlayı geçkindi. Oysa şimdi, aynada beş renge bezenmiş parıltıları seçmek neredeyse imkânsızdı. Yoktu. Kaybolmuştu. Sanki hiç çok olmamış ve bir daha da asla olamayacakmış gibi azdı. Sönmek üzere olan bir şömine ateşi gibi omuzlarımın üstünde titrek ve ürkek, dalgalanıyordu.

Biz ne yaptık? Ne haltlar yedik de başımıza bu geldi?

Gücüm -her anlamda- ve dermanım gitmişti. Şimdi ciddi ciddi bir şeylerin geri dönüşü olmaz bir yola girdiğine dair şüpheler beslemeye başlamıştım. Bu beni öylesine afallatmıştı ki... İçten içe hep bunun geçici bir faz olduğunu, ritüelin bir şekilde eksik kaldığını ve bir telafi seremonisiyle her şeyin yerli yerine oturabileceğini düşünmüştüm. Daha doğrusu tüm kalbimle böyle olacağına inanmıştım. Gerçek şimdi bir tokat gibi yüzüme çarparken korku saklandığı yerden ukala bir gülümsemeyle çıkmış, benimle dalga geçiyordu.

"Fiona, Fiona, Fiona..." dedim kesik çığlıklar eşliğinde. "Fionaaa..."

Fiona kısık sesle bir dua okumaya başlamış, beni kendine çekip sıkıca sarılmıştı. O da ağlıyordu. Hatta benden çok ağlıyordu. Sonunda, "Benim yüzümden," dediğinde Fiona'nın sesini hiç böylesine hüzünlü duymadığımı fark ettim. Joshua'ya ağladığı tüm o zamanlar bile bu denli kederli değildi. "Buna ben sebep oldum Erin. Sana bunu ben yaptım."

"Bunu ben istedim. Kendini suçlama," dedim kısık sesle. Ama sesimin o kadar da inandırıcı çıkmadığını biliyordum. İçten içe benim de onu suçladığımı bildiğim gibi. Gwen'in Cadı Köprüsü'nden yola çıkmadan önceki uyarısını hatırlıyordum. Fiona'nın aşırılıklarına uymamamı tembihlemişti. Bunu bile bile ona uyduktan sonra Fiona'ya kızmam anlamsızdı. Ama kolaydı.

Hemen sonrasında yola çıktık. Cam pervazından süzülürken bilincimin kapandığını hissettim. Bu dipsiz karanlığın en güzel yanı, yaşanacak fazladan acılı dakikalardan kurtulmaktı. Gözlerimi geri açtığımda artık bambaşka bir gökyüzünde süzülüyorduk.

Kirli gri bir havada, gürültülü bir şehirde, yemyeşil ve tamamen düzlenmiş bir bahçeye indiğimizde etraftaki birkaç genç bizden yana baktı ve sonra aldırmadan yollarına devam etti. Kim bilir büyüyü anlayamayacak zihinleri onlara ne göstermişti? Çevremdeki eski taş binalara ve önlerinde devam eden beton blok kaldırımlara baktım. Bana bir yerden tanıdık gelen bir görüntüsü vardı ama o an bu bilgiyi, sallantıdaki zihnimden cımbızla çekip çıkaracak durumda değildim.

Fiona beni en yakınımızdaki yola yarı sürükler yarı yürütürken çimlerin ortasında laklak eden iki genç, bizi fark edip hızlı adımlar eşliğinde yanımıza geldiler. Tam buranın da artık listesini tutmaya başlayacağım *olmamamız gereken* yerlerden bir başkası olduğunu ve yine Fiona'nın, kurallara karşı esnek bakışının bir mağduru olacağımızı düşünürken gençlerin önlerinde iteledikleri tekerlekli sandalye gözüme çarptı. *Vay canına, gerçekten de her şey planlanmıştı!* Kışın sonlarında olmamıza rağmen burada hava buz gibiydi. Bunu ateşler içinde yanmama rağmen anlayabiliyordum. Çimlerin üstünde yer yer kar öbekleri kalmış, birkaçı yakıcı güneş ışığı altında erimeyi ve tehlikeli bir don tabakasına dönüşmeyi bekliyordu. Oysa artık, neredeyse bize ulaşmış iki genç de üstlerindeki incecik beyaz laboratuvar önlüğüne rağmen gayet rahat görünüyorlardı.

Bir hastane mi, diye düşündüm önlüklerden yola çıkarak. Gerçek ancak sol göğüslerine kırmızı iplikle işlenmiş yazıyla ilan edilmiş oldu: Harvard Tıp Fakültesi. Bu isim, çok eski olmasa da artık yıllarca geride kalmış gibi gelen, hatırlı hatırlı Sarmaşık Ligi Okullarına hazırlanan

Erin'in tüm bedeninden bir elektrik akımının geçmesine neden olurdu. Şimdi kayıtsızca öğrenciler o *hâlde*, diye içimden geçirmiştim, o kadar. Öyle sıradan öğrenciler değillerdi ama. Güneş kadar iç ısıtan bir gülümsemesi olan kız Asyalıydı ve yoğun kahküllerinin arasından çıktığının fark edilmesi güç, tilki kulakları vardı.

Önlüğünün arkasından alelade dışarı süzülen pamuksu kuyruğu için yapabileceği bir şey yoktu ama onu da kim anlayabilirdi ki, değil mi? Cadılar arasında kala kala, ölümlülere dair sevimsiz bir kibir ve küçümseme beslemeye başlamıştım. Başka zaman olsa buna da canım sıkılırdı; kalan canımdan olmamaya çalışırken değil.

İkili yanımıza gelince erkek ve siyahi olanı güçlü, üzeri kristal taş tabakasıyla kaplanmış kollarıyla beni Fiona'dan alıp bir bebek gibi tekerlekli sandalyeye oturttu. Bu ani hareket sırasında görüşüm tekrar bulanıklaşırken karşımda Fiona'nın ve tilki kızın kucaklaştığını ve sanki kaç yıllık arkadaş gibi birbirlerine baktıklarını gördüm. Sonra benim de orada olduğumu hatırladılar ve bana bakarak konuşmaya başladılar.

"Bu kadar kötü olacağını tahmin etmemiştim," dedi kız.

Fiona hüzünle başını salladı. "Hepsi benim yüzümden. Batırdım. Feci batırdım." *Ah Fiona, yapma bunu kendine!*

Kız üstüme eğildi ve yüzümü avuçladı. "Sana bizden ayrı kalmak yaramamış anlaşılan."

"Siz?" dedim anlamayan bakışlarda.

Kız kıkırdadı. "Erin, beni gerçekten tanımadığını söyleme. O kadar değişmiş olamam."

Turuncu gözlerine ve alev alev saçlarına baktım. Yüzündeki ışıltılı gülümsemeye... Yoksa... "Mayfox?" dedim tereddütle.

Zafer kazanmış gibi geriye sıçradı ve kuyruğunun bacakları altında süzülüp yere inişini hafifletmesine izin verdi. "Ta kendisi!"

"Ama bu nasıl olur? Kanatların..."

"Artık yoklar."

Kaşlarımı çattım.

Fiona eski neşesiyle olmasa da tatlı bir gülümsemeyle Mayfox'un omzunu tuttu. "Mayfox bu yıl mezun oldu ve bir Kitsune'ye[74] dönüşme kararı aldı."

Kaşımı kaldırdım. "Bu öylesine karar verilebilecek bir şey mi yani?" Aklıma perilerle ilgili okuduklarım geldi: *"Yaratıcıları bir Tanrı olmadığı için doğalarında belli başlı sınırlandırmalar eksiktir."*

"Tabii ki değil," dedi Mayfox alınganlıkla. "Kendimi sorguladığım uzun bir süreden sonra gerçekte peri olmadığıma ikna oldum. Sadece kendimi kandırıyordum. İsmimde boş yere *fox*[75] yoktu. Benim ruhum bir periden çok tilkiydi."

Bu sözlerinin kendinden çok bana olduğunu hissettim içten içe. Apaçık cadı olmadığım yüzüme haykırılırken ısrarla kendimi bu oyuna alet edişimi ve sonunun nereye varacağını hâlâ bilmediğimi düşündüm. Mayfox kadar cesur olabilmeyi diledim ya da kendimi o kadar iyi tanıyabilmeyi.

Kısa bir sessizliğin ardından siyahi genç el salladı. "Bu arada ben de buradayım: Fallor." Bedeni bir erkek olsa da hâlâ feminen sesi onu ele veriyordu.

"Sen... Neye dönüştün?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bu beden geçici." Gözlerinde iç acıtan bir parıltıyla Mayfox'a baktı. "Ben sadece emin olduğum bir şeyin peşinden geldim; *aşkımın.*"

İslam Mitolojisinde Lokman Hekim adında bir şifacı vardır. Sadece şifacı olmasa da en çok bu yanıyla öne çıkmıştır. Efsaneye göre bir gün Lokman Hekim ölümsüzlüğü keşfeder ve buna o kadar heyecanlanır ki keşfini birileriyle paylaşmak için köye inmek ister. Ancak yol üstündeki nehirde ölümsüzlüğün sırrı parmaklarının arasından kayıverir, akıntıda kaybolur. Mayfox ve Fallor bu kısa yolculuğumuzda bana bu hikâyeyi anlatmıştı. Hızla kayan tekerlekli sandalyede midem de çekiliyor gibi hissederken, görüşüm sık sık fosforik ışık patlamalarıyla dolarken ve algım neredeyse yok olmuşken hiç yoktan ben bu kadarını anlayabilmiştim. Ama beni ta kendisiyle tanıştırmalarını hiç mi hiç beklememiştim.

74 Japon mitolojisinde insana dönüşebilen tilkilere denir. Spiritüel yaratıklardır.
75 (İng.) Tilki.

Anlaşılan Lokman Hekim keşfini müjdelemek için o kadar da sabırsız davranmamıştı. Önce kendi üstünde kullanmıştı. Ve onu kaybetmek mi? Hayır, böyle bir şeyin doğanın kurallarına aykırı olduğu anlamış ve kesinlikle yanlış ellere geçmemesi gibi klişeleşmiş bir ahlaki düşünceyle keşfini kendi elleriyle yok etmişti. Ama onda da başarılı olamamıştı. Bilgi öldürülemeyecek sayısız şeyden biriydi. Ölümsüzlüğün sırrı eksik de olsa İndicinapolis'te, tüm bilgilerin kütüphanesinde, kendini bulmuştu ve oradan da -kötü mü iyi bilinmez ama- cadıların eline geçmişti. Eksik parçayı ritüelvari görevlerle dolduran cadılar, ölümsüzlük tılsımlarına böyle kavuşmuşlardı. Lokman Hekim, şimdiki adıyla Prof. Dr. Lokman Moghadam; Harvard Tıp Fakültesinin saygıdeğer dekanı ve ünlü doktoru, bana ve Fiona'ya olan huysuz bakışlarından anlaşıldığı üzere bu gelişmeden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

"Buraya, karşınıza bir cadı olarak gelmedik Lokman Hekim. Arkadaşım hasta. Buna sebep olduğum için ben de vicdanen hastayım. Sizin şifacı kimliğinize ve nimfalardan duyduğum efsanevi hikâyelerinize olan inancımdan buradayım. Lütfen arkadaşımı sağlığına kavuşturun. Lütfen, lütfen ikimize de yardım edin." Fiona başını önüne eğmiş, yardımcı olacağını bilse bu yaşı geçkin kahve tenli adamın ayaklarına kapanacakmış gibi duruyordu. Sesi ağlamaklıydı ama Almancadan kırma İngilizcesine rağmen sözleri hiç olmadığı kadar netti. Sanki benim mecalsiz ve kendimi ifade etmekten yoksun bu hâlim yüzünden ikimiz adına da konuşuyor, ikimiz adına da acı çekiyordu. *Ah Fiona*, diye geçirmeme neden oldu yine içimden.

"Geleceğinizden haberim vardı kızım. Kendini paralamana gerek yok," dedi adam kırçıl sakallarını sıvazlarken. "Arkadaşlarınız çoktan bunun için benimle konuştuğu ve ben sizi kabul ettiğim için buradasınız."

Fiona'nın gözleri minnetle parladı ve günün ilk derin nefesini çektiğini belli eden bir şekilde gevşedi. Lokman Hekim ise çoktan sandalyeme yaklaşmış, henüz hiçbir şeye ellemeden hasar analizi yapmaya çalışıyor gibi beni incelemeye koyulmuştu. Hakkındaki efsaneleri ilk duyduğumda kambur, yürümek için yamuk yumuk bir asadan destek alan, üstünde toprak tonlarında bir kaftan ve ayakları çıplak bir adam hayal etmiştim. Ama gel gör ki kendisi orta boylu, yaşlı olmasına rağmen dinç bir bedene sahipti. Üstünde iç ceplerinden birinde köseli

saati varmış gibi görünen şık bir takım elbise, ayaklarında parlak mokasenler vardı. Asistanları Mayfox ve Fallor'un giydiği önlüklerin bir benzeri askılıkta duruyordu ama nitekim bu adam onları giymeden bile beyaz ve pırıl pırıl bir temizlikte görünmeyi başarıyordu.

"Evet," dedi sonunda konuşmaya başladığında. "Anlat bakalım. Ne oldu sana küçük kız?"

Fiona derhâl benim yerime cevap verecek oldu ama Lokman Hekim onu durdurdu. "Bırak kendisi anlatsın. Bunu yapabilecek gücü var."

Başımı sallayarak karşılık verdim ve dudaklarımı ıslattım. "Bir, bir tür ayin yapıldı," dedim çekinceyle. Sonra gözlerinde zaten her şeyi bildiği ya da tahmin ettiğine benzer bir ışıltı gördüm ve her şeyi ta en başından, olduğu gibi anlattım. Her zaman yaptığım gibi üstüne çıkartılmaması gereken kılıflar geçirdiğim belli başlı şeyleri atlayarak tabii: Ejderin Kalbi, canavarlar ve ateşler içinde bırakan dokunuşlar gibi.

Lokman Hekim son ana kadar anlayışla dinledi ve sonlara doğru arkadaki dolabın gizli bir bölmesinden garip bir ilk yardım çantası çıkarmaya koyuldu. Yanında kozmik ışıltılarla parlayan steteskop benzeri aletlerle döndüğünde onların bu dünyaya ait olmadığını anlayabiliyordum. Sonra garip bir muayeneye geçildi. Gerçek Görüş büyüsü yapmaya gerek duymadan auramı inceledi, enerji demetleri arasında parmaklarını dolaştırdı, gözlerini kapattı, dinledi. Sonunda işi bittiğinde iç geçirerek başladı ve ben bilirdim, iç geçirerek başlanan konuşmalar iyi bir yere gitmezdi.

"İnanın umudunuzu kırmak istemiyorum. Ancak durum feci. Kozmik enerjilerle böylesine oynamanız hiç doğru değil. O ilim, sandığınızdan çok daha engin bir bilgi birikimi gerektiriyor ve kendine has sırları her seferinde bizleri ters köşe ediyor." Gözlerini kaçırmak zorunda hissetti. "Yaptığınız şey daha önce çok az denenmişti ve her seferinde ölümle sonuçlanmıştı. Bence bu kadar ileri gidip bu kadar uzun süre yaşayabildiğin için bile sevinmelisin."

İsmini asla aklıma getirmemeye çalışsam da durumun *ölüm*cül bir boyutta olduğunu içten içe biliyordum ama yine de buna ihtimal vermiyordum. Nasıl olurdu? Beni her ne kadar korkutsa da tüm kararlarımı etkisi altına alsa da ölüm, Erin için Lokman Hekim'den daha mitolojik bir olguydu. Olamazdı. Bu kadar erken bir yaşta... Daha

gerçekleştirebileceğim onca hayalden önce... "Siz ölümden bahsediyorsunuz," dedim dehşetle. "Siz benim ciddi ciddi ölebileceğimden bahsediyorsunuz."

"Korkarım yapılacak bir şey kalmamış; en azından benim yapabileceğim bir şey."

Ben her şeyi yitirmişçesine sandalyeme çökerken panikleyen Fiona itiraz etti. "Nasıl olur? Siz bu konuda en iyisisiniz! Bir şeyler yapabilmelisiniz. Siz Ölüm'ü alt eden adamsınız. Onu tekrar yenebilirsiniz."

Lokman Hekim kederle başını iki yana salladı. Bir galibiyet kazanmıştan çok yenik görünüyordu. "Bu aynı zamanda bana ölüm hakkında müthiş bir olgunluk kazandırdı kızım. Ölüm bu kadar yakına gelmişse kabullenilmeli. Öncesi kadar sonrası da önemli. Keşfimi neden yok etmeye çalıştım sanıyorsunuz? Ölümden sıyrılınca hayat eksik kalıyor; varlığım, yolculuğum eksik kalıyor. Artık bir amacım kalmadı hayatta. Bana has olmayan bir lütufla cezalandırıldım. Yarım bırakıldım ve en kötüsü de bunu kendi kendime yaptım."

"Ama henüz Erin için çok erken. İkinci yarının eksikliğinden bahsediyorsunuz. Ya yaşanmamış bir hayat. Sizinki eksik de bu tam mı?" Fiona bazen öyle sözler söylüyordu ki normaldeki tüm absürtlüğünün ve şenliğinin altında bile yoğun bir mantık yattığını anlamamı sağlıyordu.

Lokman Hekim şimdi gardını indirmişti. "Çok az zamanı kalmış. Allah'ım, sen yardım et. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Elçilerle konuşmamız kulaklarımda uğuldadı.

"Zaman yok."

"Artık yok." Yine ağlamaya başladığımı, yanaklarımdaki serinlikten fark ettim. Cidden yoktu. Biliyorlardı. Bile bile ateşe yürümeme izin vermişlerdi. Hayır, onları buna ben zorlamıştım. Ama dudaklarındaki o ukala gülümseme...

"Hiç yoktan Erin'in neyi olduğunu söyleyerek başlayabilirsiniz," diye önerdi Fiona.

"Zehirlenmiş; gücünü zehirlemiş."

"Ne demek zehirlenmiş? Böyle bir şey mümkün mü?"

"Dört farklı yıllanmış, çok güçlü konsantre enerjiyi öylece birisinin aurasına karıştıramazsınız. Bu sadece fiziki kurallara aykırı değil, kozmik akımların biyolojisine de aykırı. Enerjilerin kendilerine ait kimlikleri vardır. Her bir disiplin ve her bir birey, farklı özelliklerde enerjilere sahiptir. Disiplinler arası ilişki, kan ya da organ nakline benzer. Gücün sahibiyle alıcısı arasında genetik bir uyumluluk, güç türleri arasındaysa bir harmoni zorunludur.

"Siz öyle savruk, öyle umursamaz hareket etmişsiniz ki böylesi bir kaostan daha azı beklenemez." Bana döndü ve anladığımdan emin olmak için tane tane konuştu. "Güçlerin kendi arasında çatışıyor. Bünyen yeni güçleri reddediyor ama senin onları reddettiğin gibi onlar da seni reddediyor. Her tarafta da birbirini çöktürüyor. Ancak giden enerji her halükârda senin enerjinden gidiyor. Kendi kendini tüketiyor ve zehirliyorsun."

"Etin istediği, eti çürütür."

Tanrım, ne de aptalım? Bana söylemişlerdi. Dinlemeyen bendim. Hatalı olan bendim.

Fiona sessizliği bozdu. "Ama aynısını ben de yaptım. Bana neden hiçbir şey olmadı?"

"Acemi şansı," diye omuz silkti Lokman Hekim. "Kendi soyundan bir cadının enerjisini almış olmalısın, üstelik iki dost enerji grubu; İluna ve Movea olduğu için sıkıntı çıkmamış. Büyünün birçok olasılığı vardır, bunu çoktan öğrenmiş olman gerekiyor. En ufak bir değişiklik, tüm doğruları altüst edebilir nitelikte. Zamanında yaptığın başka bir sorumsuzca hareketi diğerlerine referans olarak alamazsın."

Fiona utancının altında ezilirken bana yine gözlerinde aynı pişmanlıkla baktı. Tüm bunlar kendi başına gelse kabullenirdi. Biliyordum çünkü ben kabullenmeye başlamıştım bile. Uyarılara kulak asmamış, başıma gelenleri de çoktan hak etmiştim. Oysa Fiona ısrarcıydı. Çünkü benden kendisi kadar kolay vazgeçemiyordu. Tüm bu olanlarda bir payı olduğuna inanırken, asla...

"Şimdilik sadece size biraz daha zaman kazandırabilirim. Tek yapabileceğim bu," dedi Lokman Hekim uzunca süren bir sessizlikten sonra.

"Ne olursa," dedik ikimiz bir ağızdan.

Elimi saran zincirleri gösterdi. "Çok güçlü bir cadı olduğun tüm bunlara katlanışından belli oluyor zaten. Bir de bir kısmını sakladığını fark edince gerçekten etkilenmedim diyemem.

Zincir, güçlerinin büyük bir kısmını içinde hapsediyor. Aslında bunu önce yapmış olman şansına olmuş. Zincirin koruması altındaki güçler, zehirleyici güçlerden etkilenmemişler. Şimdi onları kırarak kendini toplayabilir ve zehirleyici güçlerle savaşabilirsin. İçindeki berrak enerjiyi tek bir saf güce odaklarsan diğer enerjilerle savaşmak için tek ve kuvvetli bir silahın olmuş olur. Bu demek değil ki saldığın güç, zehirleyici güçlerin tamamını yok edecek. Zehirli güçlerin çoğunu bir süreliğine baskılayabilirsin ama onlar her halükârda berrak enerjine karışıp kendilerini yeni baştan açığa çıkartma şansına kavuşacaklar. Ama bu olana kadar kendini biraz olsun toparlama şansın var."

Hiç yoktan iyiydi ama yeterli değildi. Yine de rahatlamıştım ya da rahatlamak istemiştim. Fiona ise hâlâ üsteliyordu. "Kesin bir çözüm yolu hiç mi yok? Olmak zorunda, her şeyin bir yolu vardır; sadece kimileri imkânsızdır."

"İmkânsızı bilip ne yapacaksın kızım? Onları mümkün kılmak Allah'a mahsustur."

Fiona çenesini dikleştirdi. "Ben sizin kızınız değilim. Ben Hekate'nin kızıyım ve Hekate bir Tanrıça." Bunu söyleyişinde saygısız ama bir o kadar da onurlu bir tavır vardı.

"O hâlde Tanrıça'ndan yardım isteyebilirsin *Hekate'nin Kızı*," dedi tükürürcesine. "Tanrılardan gelen bir gücü elbette bir Tanrı veya üstleri arındırabilir. Ama dua etmekle onlara bizzat ulaşmak arasında fark vardır. Yanlış hatırlıyorsam düzeltin ama Hekate, beş koca yüzyılı aşkın yeryüzünde görülmemiş ve yarım asırdır ona ulaşabilen olmamıştı."

"Doğru söylüyorsunuz. Bu, geçen aylara kadar böyleydi. Ancak Hekate onca zamandan sonra bir cadıyla temasa geçti. Tekerleğini Erin'in iman tahtasına işledi ve onu kutsadı." Fiona gülümsedi. "Bir kere geldiyse yine gelebilir, değil mi Lokman Hekim?"

Lokman Hekim'in gözünden bir şaşkınlık parıltısı geçti, ardındansa küçük bir alay ifadesi. "Ciddi olamazsınız. Ona bir İlah dokundu ve aldığınız lütfa böyle mi davrandınız? Tövbe ya Rabbi, siz gerçekten aklınızı kaçırmışsınız. Bu nasıl bir hakaret, sizin haberiniz var mı? Tan-

rıçanızın kutsadığı gücü berbat etmişsiniz. Bu tekrar gelebilir demek değil küçük cadı, hayır hiç değil. Hekate uşağın mı da çağırdığın zaman yanı başında bitecek? Sizi hiç fark etmeyebilir de fark etse de bu hâlini kendisine hakaret olarak algılayıp kızın canını oracıkta alabilir. Çok riskli ancak ölüm zaten liste başı olduğuna göre denemeye değer."

Ölüm sözüyle kalbim daha bozuk bir ritimle atmaya başladı. Fiona'nınsa yüzündeki gülümseme silindi. "Hekate affedici de olamaz mı? Bunu bilerek ve isteyerek yapmadığımızı fark etmez mi?"

"Bilmem. Belki de affeder. Haklı çıkabilirsin ama belki de umurunda bile olmazsınız. Bunların tamamı olasılıklar. Tanrıça elinle koyduğun gibi bulabileceğin bir şey değil." Baştaki huysuzluğundan farklı bir şey vardı şimdi. Öfkelenmişti. Konuşmaktan hoşlanmadığı konular olduğu belliydi ve bir an önce kestirip atmaya çalışıyordu. Onun dünyasına, onun inancına uymayan bir dünyaydı bizimkisi. Belki en başta onu bu işe karıştırmak bile yanlıştı. Yine de söyledikleri, zihnimde başka şeylerin hareketlenmesine yol açmıştı: Tethys'le ilk karşılaştığım gün lekeli auramı tek bir bakışla yenilemiş, arındırmıştı. Bunu o kadar kolay, o kadar gözdağı verircesine yapmıştı ki üstelik, sanki daha o andan benim böyle bir duruma düşeceğimi ve bu "barış jestini" hatırlayacağımı biliyor gibiydi.

"*Tekrar görüşeceğiz sevgili Erin. Seni çağırdığımda yolun seni bana getirecek.* "Bunun hep gerçek bir çağrı olduğunu hatta o şarkıyı ikinci kez işittiğimde çoktan gerçekleştiğini düşünmüştüm. Ancak O, şu andan bahsediyordu. Çağırısını şimdi yapmıştı.

Derin bir nefes aldım ve "Tanrılar ve üstü güçler dediniz. Titanlar da bunun içine girer mi?" diye sordum son bir umutla.

"Evet ama bir Titanı, Tanrıdan daha mı kolay bulabileceğini sanıyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum," dedim bir zafer edasıyla. "Bir tanesinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

24. BÖLÜM
TÜNELLERİN SIRRI

Lokman Hekim tenime değmemeye özen göstererek zincirimi tuttu ve koparacak kadar çekti. Zincir şıngırtıyla gerildi ve titredi ama kopma kısmını es geçti. Sanki ders verirmiş gibi konuştu. "Zincir sana bağlı ve onun bağını kırabilecek tek kişi yine sensin. Bunu unutma. Zincirleri takmak, kişisel bir nefsini tutma durumudur. Kendini fazla gücün getirebileceklerinden korumaya dayanan asil bir oruç gibi. Manastırda bu zincirlerin daha uzun olanlarını takan İsimsiz Rahibeler yaşar."

Lokman Hekim en alt iki satırda ikişer tane, ortanca parmağıma bağlanan son zincirle birlikte beş zincir parçasının üstünde parmaklarını gezdirdi. "Her zincir, önceki gücün iki katını içinde barındırır. Bu miktar katlanarak artar ve son zincir inanılmaz büyüklükte bir enerji salınımına yol açar."

"Peki, bu güçler serbest kaldıktan sonra kaybolacaklar mı?" dedim artık bir fısıltı gibi çıkan sesimle.

Lokman Hekim kafasını hayır dercesine salladı. "Özgürleşen güçlerin aurana katılır, zincirinin içinde akmak yerine artık çehrende akar. Nasıl enerjin sürekli yenileniyorsa aynı şekilde serbest bıraktığın enerjiler de yenilenecek. Bu bahsettiğimiz depoladığın bir enerji değil, baskıladığın demetler."

"E, o zaman neden şimdi de enerjisi kendisini o kadar kolayca yenileyemiyor?" diye lafa karıştı Fiona.

"Çünkü zehirleyici güçlerle o kadar kolay başa çıkamıyorlar. Aynı zamanda çöken enerji artıkları, enerjisinin eskisi kadar hızlı yenilenmesine izin vermiyor. Gücünün kaynağının çevresini bir tortu gibi kaplıyor. Zincirden sonra onu da halletmemiz gerek."

"Eğer enerjim kendini sürekli yenileyecekse sadece çöken artıkları temizleyerek hayatta kalamaz mıyım? Enerjim sürekli olarak zehirli güçlerle savaşsa olmaz mı?" dedim son bir umutla.

Lokman Hekim sıkılmış gibi omuz silkti. "Anlamıyorsun. Oran asla değişmeyecek. Enerjinin miktarı artığı gibi zehirleyenlerinki de artacak."

Pes etmiş gibi kollarımı kaldırdım. "Tamam, tamam. O zaman yapalım şu işi."

Lokman Hekim ince uzun parmaklarıyla zincirleri işaret etti. "Sahne senin."

İşaret parmağımı beceriksizce ilk zincirin çevresine doladım. Bir saniyelik bir duraklamada nefesimi ciğerime sıkıştırdım ve parmağımı çektim. Zincir bu sefer gerildiğinde çatırdadı ve metalik bir ses eşliğinde koptu. Altın tozuna dönüşerek dağıldığı yerden parlak bir ışık demeti oluştururken içime inanılmaz bir enerji doldu ve saatler sonrasında ilk defa tekrar yaşıyor gibi hissettim.

Sanki göğüs kafesime havadan daha hafif bir gaz dolmuştu da beni yerden kaldırıyor gibiydi. Tuttuğum nefesim bir rahatlamayla dışarı çıkarken gözlerim huzurla parladı. Üstümde görünür hâle gelmiş enerjiyi sadece bir şeye odaklamıştım. En başından beri bende olan ve belki de sadece o olması gerektiğine inandığım kızıla dokundum. Gorria gücüm üstümden duman bulutları gibi yükselirken, inanılmaz güzellikteki renk cümbüşü de onun içine karışıp harlandı ve üstümde yine amansız bir savaş başladı ama bu sefer kazanan taraf kızıldı.

Vücudumun her hücresi derin bir uykudan uyanmış gibi hissederken düşecekmiş gibi yere yakın tuttuğum başım, dikleşen omurlarımla birlikte yukarı kalktı. Tekrar doldurup boşalttığım ciğerlerim, şimdi tam anlamıyla nefes alıyordu. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Heyecanla ayağa kalkınca hata yaptığımı fark ettim. Hâlâ dengesiz olan baş dönmelerim ve mide bulantım aniden geri bastırıp yeniden tekerlekli sandalyeye düşmeme neden oldu.

Lokman Hekim hızla üstüme gelip beni kontrol ederken söyleniyordu. "Ha deyince turp gibi olacağını mı sandın? Biraz rahat dur da bünyen toparlanabilsin."

Başımı onaylarcasına sallarken Hekim geri çekilmişti. "Şimdi sıra şu çökmüş enerjileri temizlemekte."

"Temizlemek derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?" Sesim artık daha net duyuluyordu.

"Enerji kaynağının etrafı artık çökmüş enerji her neye dönüşüyorsa onunla kaplı. Acilen onu boşaltmamız gerek."

"Enerji kaynağım neresi ki?"

"Çoğu kişi, bize hayat veren olduğu için bunun kalp olduğunu düşünür. Ama hayır, tüm cadıların enerji kaynağı *mide*sindedir." Lokman Hekim son söylediklerıyle benimle dalga mı geçiyor diye ciddi ifadesini incelemek zorunda kalmıştım

"Mide mi? Şaka yapıyor olmalısınız."

"Hayır, çok ciddiyim. Neden genellikle cadılar zayıf zannediyorsun?"

Söylediklerine hak vermek zorundaydım çünkü şimdiye kadar bazı istisnalar hariç neredeyse hiç kilolu cadı görmemiştim. Olanlar da kıvrımlı ve sağlıklı bir fiziğe sahipti. Onca yemeği hepsinin iştahla yediğini gördükten sonra daha da mantıklı geliyordu söyledikleri.

"Peki..." dedim elim otomatik olarak karnıma giderken. "Bu kaynağı tıkayan çöküntülerden nasıl kurtulacağız?"

Lokman Hekim yüzündeki buruk bir ifadeyle bana baktı. "Orası, ıhm, şey, nasıl desem? Pek hoşuna gitmeyecek."

Kusmaktan bahsediyordu; yarım saat aralıksız süren, gözden yaş getiren bir kusma seansından. Çıkan şeyin yediklerimle hiçbir alakası olmasa dahi bir daha asla iştahla yiyebileceğimi düşünmüyordum. Biter bitmez kaçarcasına dışarı çıkmış, utancımdan Lokman Hekim'e adamakıllı bir teşekkür bile edememiştim. Fiona'nın gelmesiyle de havalanmıştık.

Vhartlox'a dönüşümüz, ilk gelişimizden daha zorlu olmuştu. Şimdi büyü konusundaki algım geliştiği için farkına varabildiğim güç bariyerleri oradan oraya kayıyor, geçişi neredeyse imkânsız hâle getiri-

yordu. Fiona'nın oflayıp puflaması gitgide sıklaşmış, Almanca küfür dağarcığım her geçen saniye genişlemişti. Bilmediğimiz bir nedenden ötürü okulun güvenliği arttırılmış olmalıydı. Sonunda şatonun sivri kulelerini görebildiğimizde vakit öğleni geçiyordu. Oysa Fiona -yine- güneşe kalmamamız için akşamı beklemişti. Kışın uzayan geceleri bile bize yetmezken tüm bu evhamın sebebini, güneşten yanmış ve sızım sızım sızlayan yanaklarımdan anlayabiliyordum.

Geldiğimizde odamda kimse yoktu. Herkes derslerinde, işinde gücündeydi. Vhartlox'ta hayat olduğu gibi devam ediyordu. Yolculuktan bitap düşmüş, yaşadıklarımızı hâlâ sindirememiş bir şekilde yataklara karşılıklı oturduk ve Fiona'yla birbirimize baktık. Zaman çoğu şeyi değiştirmişti artık. Fiona'yı her görüşümde içimi kaplayan cıvıl cıvıl histen eser yoktu. Olgunlaşmış mıydık? Hayır, başımıza bir şeyler gelmişti ama hâlâ çocuktuk. Acı mıydı yoksa? Keder? Bu yorgunluktu. Yol almadan yürümenin verdiği tatminsiz yorgunluk. Dinlenmek için zamana ihtiyacımız vardı fakat Elçiler'in söylediği gibi artık o da yoktu. Tüm hüznümüzü, yılgınlığımızı titrek nefeslerimize hapsetmiş, sessizce birbirimize bakabiliyorduk sadece.

Zihnim kaçınılmazı ertelemek için saçma konulara odaklanıyordu. Örneğin; tıpkı bir akordeon gibi olduğumuzu düşünüyordum. Ben nefes alırken Fiona veriyordu, o alırken ise ben nefes veriyordum. Benim göğsüm daralıyor, onunki şişiyordu...

Do, Si-Do-Si-La, Si-La, Sol-Laaa, Dooo...[76]

"Nasılsın?" diye sordu Fiona beni küçük konserimden çekip alırken.

"Eh," dedim sıkkınlıkla. Sonra değiştirdim. "Hatta meh."

"*Meh eh*ten daha mı *eh*?"

"Evet."

"Bence *eh meh*ten daha *eh*." İşte Fiona geri gelmişti.

"Fiona, sence şu an hangimizin *meh*inin daha *eh* olduğunu tartışmaktan daha önemli konuşacaklarımız yok mu?" dedim aniden parlayan bir öfkeyle.

76 Phantom of the Opera parçasının sonundaki nakaratın melodisi.

"Bilmem, sadece kafanı biraz dağıtmaya çalışıyordum."

"Aksine şimdi kafamı hiç olmadığı kadar toplu tutmam gerek. Pasif bekleyiş zamanlarını aştık Fiona. Artık harekete geçmemiz gerekiyor."

"O hâlde *'Ne yapmayı düşünüyorsun?'* diyeyim."

"Onu da bilmiyorum ki! Allak bullağım." Az önceki keskin sözcüklerime karşın şimdiki tutarsızlığıma kahkahalara boğuldum. Kim bilir nerelere pug polaroitleri yağıyordu ama umurumda bile değildi."

Fiona bile istemsiz bir şekilde gülümsedi. "Lokman Hekim'e söylediklerinde ciddi miydin? Gerçekten de Tethys'e gitmeyi mi düşünüyorsun şimdi?"

"Hekate, Tanrıçamız. Kalbim O'ndan yana. Bana zaten dokundu," dedim bütünüyle inanmasam da. "Ama Lokman Hekim'in sözleri beni tedirgin ediyor. Ya gerçekten Tethys'le olan bu yakınlaşmam Hekate'yi rahatsız etmişse? Ya O'ndan bağışlanma beklerken hiddetiyle karşılaşırsak?"

"Ama Tethys de tahmin edilemez. Kendin söyledin."

"Yine de bir seçenek. Onu Hekate'ye tercih etmek zorunda değilim. Hiç yoktan niyetini öğrenebilir, bir pazarlığa oturabilirim."

"Bu söylediklerine göre Hekate daha tahmin edilemez," dedi Fiona gözlerinde acımayla karışık bir inkârla. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Artık neye inandığımı bilmiyorum, Fiona. Bildiğim tek bir şey var. O da boşa harcayacak tek bir dakikamın kalmadığı."

"Acele işe şeytan karışır Erin. Bunun örneklerini yeterince görmedik mi sence de?"

Buna karşılık söyleyebileceğim can yakıcı sayısız söz vardı. Her zamanki Erinliğimi yapıp köşeye kıstırılınca saldırabilir, tüm hıncımı ondan çıkarabilirdim. *Tüm bu mozole fikri senin aklından çıkmışken bana öğüt vermeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun sen? Fevri ve kurallara aykırı yapınla mantıklı kararların insanı değilken üstelik.*Oysa bunun doğru olmadığını biliyordum. Olgunlaştığım bir konu varsa o da suçu başkalarında aramaktansa artık kendimde bulabilmemdi. Kararlarımdan ben sorumluydum. Tethys'in kafama girmesine izin vermek

benim suçumdu. Uzuri'yi kışkırtmak ve sonucunda dövülmek benim suçumdu. Müdire'nin hakkımda söylediğini varsaydığım sözleri takıntı hâline getirmem ve stres altında kontrolümü yitirmem yine, benim suçumdu ve o gün, o mozolede, her şeye rağmen ritüelin gerçekleştirilmesi *benim suçumdu.*

"Pekâlâ. Önce Hekate o zaman. Tethys'in bir yere kaçtığı yok," dedim gardımı indirerek. Bunun Fiona'yı memnun ettiği kesindi. Ancak hâlâ içime sinmeyen bir şeyler vardı.

"Önce uyku," diye düzeltti Fiona.

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Kafam bunun için fazla dolu."

"Yapma böyle Erin. Yirmi dört saatten fazladır uykusuzsun. Bu belki eski, dinç hâlinle bir problem olmazdı ama şimdi sağlığın yerinde değil. Dinlenmelisin."

Gerçekten de kendimi her an bayılacakmış gibi hissediyordum ama beynim bir türlü kapanmıyordu. Zihnim ikiye bölünmüş, seçenekleri artıları ve eksileriyle tekrar ve tekrar gözden geçiriyordu. *Hekate mi? Tethys mi? Hekate? Tethys?* Yüzümdeki çaresizliği görmüş olacak ki Fiona, nimfalardan öğrendiği bir uyku ninnisi söylemeyi önerdi. Mezun olunca bir *Hayalperest*[77] olmayı düşündüğü için böyle böyle uyku büyülerinde uzmanlaşıyordu. Büyünün işe yaraması için beni kucağına yatırması ve saçlarımı da okşaması gerekiyordu(!). Her ne kadar komik olsa da gerçekti. Kelt dilindeki yatıştırıcı ninnisinin notaları üstümüzde yükselirken elleriyle tatlı tatlı saçlarımı tarıyor, lavanta kokan parfümü burnumu dolduruyordu. Küçük bir bebek gibi beni hafiften sallamaya çalıştığına dahi şahit olmuştum.

İşin ilginç yanı, işe yarıyor gibiydi. Bu bana midemi burkacak bir şekilde Tethys'in şarkısını hatırlatsa da şarkının büyülü olduğu belliydi. Öğlen ışığını dışarıda bırakan koyu perdelerin ardından gölge oyunları oluşuyor; bu oyun duvarlarda, tavanda, gözlerim önünde şekillenen beneklerde hayat buluyordu. Başım o kadar ağırdı ki şimdi. Fiona'nın onu nasıl kucağında taşıyabildiğine şaşıyordum. Ve göz kapaklarım... Fermuarı bir türlü kapanmayan bavul gibi düşüyor, kirpiklerim iç içe geçiyor ve şak geri açılıyordu. Sanki tüm bu büyülü ninni uyumam için söylenmiyormuş gibi uyanık kalmaya çabalıyorlardı.

77 Hayalperest, Vhartlox evreninde insanların uykularına girip kâbuslarıyla savaşan cadılara denmektedir. (Y.N.)

Duvarlarda bir şeylerin değişmeye başladığını ne zaman fark ettim, hatırlamıyorum. O an büyünün neden işe yaramadığını ve uyumak için neden bu kadar ısrarcı olduğumuzu sorguluyordum. Oysa ninni tam da yapacağı şeyi yapıyordu. Rüyaları bana getiriyordu. Gerçeklikle uykunun arasındaki sır perdesi aralanıyordu. Fakat benim rüyalarımla ilgili bir problem vardı...

Görüntüler eski film şeritleri gibiydi. Gözlerim kapanıp açıldığında karşımdakiler değişiyordu. Duvarlar pütürleşmeye ve içeri doğru oyulmaya başlıyordu. Güneşin sarı ışığı loş bir turuncuya çalıyor, kaynağı yanan bir ateşmiş gibi titremeye başlıyordu. Duvarlar artık kayalıklara dönüşmüştü. Farklı kollara ayrılan tünellerden, ucundaki bilinmezliği ve tehlikeyi gizlercesine karanlık akıyordu. Oradaydım. Rüyalarımdaki mağaralardaydım.

Adım sesleri duymaya başladığımda kalbim gümbürdemeye başladı. O tünellerden yalnızca nelerin çıktığına defalarca tanıklık etmiştim. Yaratıklar, canavarlar, iblisler... Ve ilk defa, rüyalarımdaki tüm çaresizliğime rağmen gerçek hayattaki bedenimin tüm bunlardan uzakta, korunaklı bir yerde; kendi yatağımda yattığı güvencesi yoktu elimde. Sanrıların arasındaki o boşluktaydık şimdi. Perde kalkmıştı ve o şeyler... Artık. Dışarı çıkabilirlerdi.

Neyse ki gerçek hayatta olmam demek kontrolün bende, sadece bende olması demekti. Haykırışlar eşliğinde yataktan sıçradığımda tüm büyü bozuluverdi. Fiona neye uğradığını şaşırmış hâlde ve benden çok o uyandırılmış gibi bana bakıyordu.

Duvarlar yerli yerindeydi. Duvar kâğıtları da öyle. Görünürde nemli kayalık falan yoktu. Emin olmak için ellerimi üstünde gezdirdim ve şu rahatsız edici loş ışıktan kurtulmak için perdeleri ardına kadar açtım. Üstümüzden uykunun pus tabakası kalkınca ancak rahatlayabilmiştim.

"Erin, sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Bir şey olduğu yok Fiona. Uyumak istemiyorum. O kadar!" diye patladım. Sinirlerim öylesine gerilmişti ki... Şu an sağlığımdan ve başımdaki beladan başka bir şeyle uğraşmak istemiyordum; özellikle de o korkunç kâbuslarla.

"Tamam Erin. Nasıl istiyorsan öyle yap," dedi Fiona bıkkınlıkla. Yine de beni yalnız bırakmadı. En tahammül edemediğin anda bile ona değer verdiğin için yanında kalabiliyorsan bu gerçek arkadaşlıktan başka bir şey değildi. Fiona'nın sonrasında gönlünü almayı aklıma not ettim. Şimdi ona neden uyuyamayacağımı açıklamaya gücüm yoktu. Bazen çok soru sorabiliyordu.

O sırada komodinin üstünde bir çalar saat gibi titreyen şapkamı gördüm. *Tanrım!* Tabii ya, Figi. Onu tamamen unutmuştum. Ne gece ayininde ne de sonrasında... Şapkamı takmaya gerek duymamış ve sonucunda cinimle hiç konuşamamıştım. Sadece günler olmuştu ama bana yıllar gibi geliyordu. Belki de o kısa zamanda ölümün eşiğine geldiğimdendi.

Aceleyle şapkayı başıma geçirirken öyle büyük bir hiddetle karşılaştım ki dengemi kaybedip kıçüstü yere düştüm. Ama yüzümü buruşturmamın sebebi bu değil, kafamdaki sancıydı.

"Aptal! Aptal! Aptal! Aptal! Aptal!" diye bağırıyordu Figi durmaksızın.

"Canımı yakıyorsun!" Zihnimden var gücümle haykırdım. Bunu durdurmazsa ciddi beyin hasarına sebep olacaktı.

"Sen kendine bundan daha beter zarar veriyorsun! Farkında değil misin?" diye kükredi yine. Sonra ekledi. **"Ayrıca senin beynin zaten hasarlı. Suçu bana yıkmaya çalışma."**

Gözlerimi devirdim. **"Biliyorum. Batırdım."**

"Batırdığın sadece senin hayatın değil ama. İkimizin birden sonu olacaksın!"

"Figi..." dedim neden bahsettiğini fark edince. O bana, benim hayatıma bağlıydı ve ben öldüğümde o da ölecek, yeraltı dünyasına geri dönecekti. Kalbim bu yükün altında âdeta ezilirken başka ne diyeceğimi bilemedim. **"Ben... Ben... Beceriksizliğimin senin hayatına da mal olmasını istemezdim."**

"Beceriksizlik mi?" dedi Figi alayla. **"Sen hayatımda gördüğüm en yetenekli varlıksın ve bunu İndicinapolis'te türlü büyülü yaratılışla karşılaşmış ya da yitirilmiş hayatlarını araştırmış bir cin olarak söylüyorum."**

Ondan böyle bir övgü beklemiyordum. **"Ama sen beni hep aşağılarsın."**

"Sevdiğimden falan demeyeceğim. Heyecanlanma. Sadece birilerini aşağılamaya bayılıyorum ve eğri oturup doğru konuşalım; sen bana fazlasıyla materyal veriyorsun."

"Sanırım beni aşağılamanı seviyorum," dedim buruk bir gülümseme eşliğinde.**"Ah, Figi..."** Gözlerime gelen yaşları geri ittim. Ağlasam bunun kırk yıl dalgasını geçerdi. *Doğru*, o kadar zamanımız kalmamıştı.

Kendimi tekrar toplayıp sordum. **"Ne yapmalıyım sence?"**

"Bir şey söylememe gerek var mı? Zaten ne istersen onu yapıyorsun."

"Ne istediğimi bilmiyorum."

"Pes mi ediyorsun?" dedi yakıştıramadığını belli eden bir tonda.

"Hayır, sadece aptalca bir şey yapmak istemiyorum."

"Benim bildiğim Erin gider ve ortalığı fena hâlde karıştırır."

"İyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Değil. Ama bu sensin ve hep iyi olmak zorunda değilsin."

Başımı salladım. Kabullenmiştim. Değildim.

Freya odaya gelip bizi bulduğunda bir rahatlama nidası koyuverdi. "Erin, şükürler olsun daha iyi görünüyorsun!" diyerek bana sarıldı ve olanları sordu. Yaşadığımız ufak macerayı anlatırken ilgiyle dinliyordu ama olması gerekenden fazla sessizdi.

Yüzünde bir şey sakladığını ya da söyleyemediğini belli eden, acıklı ve keyifsiz bir ifade vardı üstelik. Tam ben bunun nedenini sormaya yeltenmişken kendi kendine ağzındaki baklayı çıkardı.

"Erin, sana gelir gelmez kötü bir haber vermek istemezdim, biliyorsun. Ama bilmen gerekir diye düşünüyorum."

"Ne oldu Freya? Birine bir şey mi oldu yoksa?"

"Birine değil," dedi Freya gözlerini kaçırarak. "İan'a."

Elimi göğsüme bastırarak öne doğru sendeledim. Daha ne olduğunu bilmeden içim yanmaya, kalbim sıkışmaya başlamıştı. Freya bana destek olmak için öne atıldı ve devam etti.

"Tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum ama Uzuri aniden eve çağrıldı. Onu ilk defa bu kadar endişeli gördüm. Ama hepsinden çok afallamış gibiydi. Daha sonra en yakın arkadaşı Neftis'i başkalarına Ian'ın aniden rahatsızlandığını hatta durumunun ölüm döşeğinde olacabilecek kadar kötü olduğunu anlatırken duymuşlar." Daha da kötüleştiğimi görünce ekledi. "Onun da pek bir şey bildiği yok gibiymiş, Erin. İleri geri konuşuyor da olabilir."

Başımı hayır dercesine salladım. "Uzuri'yi çağıracakları kadar acilse ciddi bir şey olmalı Freya." Dizlerimin beni daha fazla taşıyamayacağına kanaat getirince olduğum yere çöktüm.

Benimle ilgili bir şeyleri önceden hissedebiliyordu. Dokunduğumuzda ortaya çıkan ateşler, kâbuslarımda bana gelmesi ve Uzuri tarafından kıstırıldığım o gün beni kurtarmaya yetişişi... Aramızda besbelli bir bağ vardı ve bu, her nasılsa sağlıksal olarak da geçerli olabilir miydi? Tam başıma bu olayların geldiği sırada onun da yataklara düşmesi ve bunun durup dururken bu kadar ciddi bir boyutta olması... Tanrım, ya ona bir şey olursa? Bununla nasıl yaşardım. Ya da zaten ona bir şey ancak ben yaşayamadığımda olacaksa... Peşimden onu da götürebilir miydim? Figi'yle olan iç burkan konuşmamızdan sonra buna da katlanabileceğimden emin değildim. Kendim için olmasa bile başkaları için savaş vermeliydim. Özellikle o başkaları, değer verdiğim ve farkında olmadan yoğun bir sevgiyle bağlandığım başkalarıysa.

Bianco teselli olmak için yanıma gelip yüzünü yaşlı yanağıma sürtene kadar yeniden ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Çok sulu gözlü biri değildim ama şu yaşadığım yoğun olaylardan sonra biraz olsun beni rahatlattığını fark etmiştim. Zaten Bianco'yu kucaklayıp doğrulduğumda çoktan kesilmişti.

"Bu ritüeli en kısa ne zaman yapabiliriz?" diye sordum Fiona'ya.

"Birkaç güne," dedi Fiona kafasından hesaplamalar yapmaya çalışırken. "Ama eğer fazladan el olursa daha kısa sürede."

Freya Fiona'nın şüpheyle ona baktığını fark edince omuz silkti. "Sorman bile hata. Tabii ki varım."

O günün ilerleyen saatleriydi. Bekleyiş gitgide çileden çıkaran bir hâl almıştı. Fiona'yla kütüphanede tonla kitap karıştırıyor, Hekate'nin ilgisini çekecek ama O'nu hiddetlendirmeyecek bir çağrı ritüeli arıyorduk. Ben geçmişte Tanrıça'nın bizzat yeryüzünde görüldüğü ya da çağrıya kulak verdiği olayları inceliyorken, Fiona birçok ritüeli bir araya getirerek daha güçlü bir etki yaratmaya çalışıyordu. Sık sık bir şeyler karaladığı parşömenler, korkunç zorlukta bir matematik problemi çözümüne benzemeye başlamıştı. Pitsy ve Serene belli başlı malzemeleri toplamaya gitmişken Freya, Fiona'nın çizdiklerini temize geçirip dantelsi güzelliği olan bir tılsım ortaya çıkarmakla meşguldü.

"Yani," dedim Fiona'ya doğru. "Bu geceye yetişmez mi diyorsun?"

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Erin ama bugün için geç kaldık. Ritüeli yarınki yıldızların konumlarına göre kurgulamaya başladım. Belki ona bile geç kalacağız," diye yanıtladı sıkkınlıkla. "Sen de işine odaklanırsan daha çok yol katederiz."

Son birkaç ayını kendini kütüphaneye hapsederek geçirmiş biri olarak bu konuda çok iyi ve uzlaşmacı olmalıydım. Aksine, kitaplara gömülerek geçirdiğimiz bu vakti anlamsız ve israf olarak görüyordum. Vakit böylesi bir hızda daralırken kayda değer şeyler üstünde uğraşmalıydım. Ritüel bekleyecekse diğer seçeneklerime yoğunlaşmak gibi... Aslında çoğul konuşmak yanlıştı. Tek bir seçenek vardı: Tethys. Zihnimdeki çatışmanın kazananı olmuştu. En azından sıralama olarak.

Çağrısında bulunmuştu. Ama yolumun beni O'na götürdüğü yoktu. Bunu kelime anlamıyla değerlendirip gerçekten de şatonun içinde bir yolculuğa mı çıkmalıydım yani? Saçmaladığımı düşünürcesine başımı salladım ve kitaptan birkaç satır daha okumaya çabaladım.

Dikkatim dağılacak yer aradığından rafların arasından gelen bir su şıpırtısına kulak kabarttım. Dışarıda yağmurun yağıp yağmadığını bilmiyordum ama büyüyle inşa edilmiş bir şatonun kütüphanesinin su alabileceğine de inanmıyordum. Üstelik kütüphane tonla sessizlik tılsımıyla kuşatılmıştı. Hemen yanı başında kıyamet kopmadığı sürece kolay kolay kulağına ses çalınmazdı.

Su şıpırtısı gitgide yükselirken içimi önleyemediğim bir heyecan kapladı. Çünkü suyun Tethys'in imzası niteliğinde olduğunu biliyor-

dum. Bu beklediğim işaret olabilir miydi? Sandalyeden geriye sarkarak, kitaplıkların arasındaki gizemli sesle ilgili bir ipucu aramaktan vazgeçip önüme döndüm. Freya ve Fiona hâlâ çalışmakla meşguldü.

"Siz de duyuyor musunuz?" dedim tereddütle.

İçten içe öyle olmasını umduğum şekilde omuzlarını silktiklerinde ferahladım. Bu, sesin sadece benim için olduğu anlamına geliyordu ve büyüden başka bir şeyle açıklanamazdı. Başka bir kitap almakla ilgili birkaç zırvalık mırıldanıp yerimden kalktım ve aceleyle sesin kaynağına doğru yürüdüm.

Kitaplıkların arasından hızla geçerken "Büyü Tarihçesi" ikinci bölümünde hatırı sayılır büyüklükte bir kanalın bana doğru yol aldığını gördüm. Suya aldırmadan yürümeye devam ettim ve ileride dönemeci döndüğümde "Büyü Atlası" koridorun tamamen su içinde kaldığını keşfetmiş oldum. Kitaplardan bir kısmı su dolan raflardan dışarı çıkıp gölete dönmüş bölümde yüzüyordu. Tanrım, Aida buranın hâlini görünce aklını kaçıracaktı.

Şimdi dizime kadar yükselmiş suda bata çıka ilerliyordum. Önümde gitgide yükseliyordu, derinleşmiyordu. Hâlâ çevrede kuru kalan alanlar vardı. Suyun normalde yapacağı gibi etrafa dağılmak, bulunduğu yerin şeklini alana dek akmak yerine jöle gibi birbirine tutunarak merkezi olduğunu anladığım koridorun sonunda gitgide yoğunlaşıyor, birkaç pasajı tamamen içine alıyordu.

Yükselti, artık sudan duvara dalmaktan başka çaremin kalmadığı bir raddeye gelmişti. Arkasında kapalı duran arşiv kapısını görebiliyordum. O kapı beni Tethys'e götürecek kapıydı. Bu o kadar barizdi ki. Su önümde davetkâr bir şekilde dalgalanıyor, bir seçim yapmamı bekliyordu. Bunu yapması için hiçbir sebep kalmamıştı. Gerek yoktu. Gerekli olan zaten yapılmıştı. Seçme hakkım ortadan kaldırılmıştı. İan hastaydı. Ölüyordu. Figi gibi o da benimle ölüyordu. Ben, *ben ölüyordum!* Bu hayatın artık harekete geçmem gereken o anıydı. İleri atıldım ve suyun tüm vücudumu sarmalamasına izin verdim. Bir an için nefesimin beni kapıya götürmeye yetmeyeceğini düşündüm ancak suyun kaldırma kuvveti benden yanaydı. Dışa atmak yerine bedenimi kapıya itiyordu. Kapı kolunu tuttum, çevirdim ve açılmasıyla arkamdan gelen selle içeri savruldum.

Sırılsıklam olmuş, üşüyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorken ne tür bir yere geldiğime dikkat edememiştim. Saçlarımdaki su, eğik tuttuğum yüzümden aşağı süzülüyor ve ıslak taşlara damlıyordu. Başka ses yoktu. *Hayır, bir dakika,* geri geliyordu. Zihnimdeki tüm düşünceleri susturmaya yetecek şiddetle akan akarsuyu tanımıştım; ellerimin altındaki çıplak kayaları, kıvrılarak genişleyen tüneli de. Bu Tethys'e giden yoldu. Bugünkü yaşanan ninni olayından sonra rüyalarımdaki o tünellere ne çok benzediğini fark ettim. Ama burada gerçekte bulunmuş ve yolu biliyor olmak beni korkutmuyordu.

Asıl korkmam gereken yolun sonundakiydi. Son seferinde bana ciddi ciddi zarar verebilmişti ve bunun, hiddetinin bir fiske kadar dışa vurulmuş hâli olduğunu biliyor olmak daha da korkmama neden oluyordu. Elim istemsiz bir şekilde şimdi pembe birer izden ibaret olan yaralarımın üstüne gitti. O öyle tehlikeliydi ve bunu öyle belli etmiyordu ki... Tüm bunlara rağmen neden burada olduğumu sorguluyordum. Cevap açıktı; bana gerçekten zarar vermek istese bunu sayısız kez yapabilirdi. Ona karşı hiçbir üstünlüğüm yoktu. Ama yine de istediği bir şeye sahiptim ve bu O'nun için ilgi çekici olmama, gözünde zerre değeri olmayan hayatımı bağışlamasına yetiyordu.

Derin bir nefes eşliğinde doğruldum. Kapı artık kaybolmuştu. Sanırım bu geleneksel yöntemlerle geri dönmem demek oluyordu. Kıyıya doğru yürümeye başladım. Bugün şarkı yoktu. Suskundu. Bu suskunluğu bana kütüphanedeki sessizlik büyüsünden daha boğucu geliyordu. Ancak yine her zaman olduğu gibi kıyıya geldiğimde beni bir deniz kızı karşıladı. Yüzünde O'na çocuksuluk katan alaylı bir ifadeyle kuyruğunu bir o yana bir bu yana atarak sular sıçratıyordu. Bana bu hâliyle oyun oynamak isteyen bir köpeğin sabırsızlığını hatırlatmıştı.

"Acınası hâldesin," dedi doğaötesi sesiyle.

"Sana da merhaba Tethys."

"Ah, selamlaşmaya gerek var mıydı? Bugün her zamankinden daha sabırsız olduğunu sanıyordum."

Harika, Titaniçe güdüleri sayesinde bunun bile farkındaydı. Her zaman benden on adım ötede olmasına katlanamıyordum. "Nasıl bilebilirdin? Daha o günden, bunların hiçbiri ortada yokken sana geleceğimi nasıl bilebilirdin? Hem de spesifik olarak bu yüzden..."

"Bilemezdim küçüğüm. Bilemezdim. Sadece tahmin edebilir ve sözlerimi ona göre seçebilirdim."

Aklım karışmış bir şekilde O'na baktım. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sana potansiyelinden kim bahsetti küçük kız? Kim sana olasılıkların sınırsız olduğunu söyledi?" Sonra yapay bir oyunculukla çok da uzun süre önce söylemediği sözleri tekrarladı. *"Bu dünya senin. Hepsi. Ne istersen osun. Her şey hakkın. Her şey sana..."*

Bir süre şaşkınlık ve öfke arasında gidip geldim. Kulağım çınlıyor, ağzım sözler için aralanıyor ama nasıl bir araya getirildiğini hatırlayamayıp geri kapanıyordu. Beni kullanmıştı. Müdire'nin söylediği gibi sözleri ustalıkla seçmiş, zihnimi manipüle etmişti. Tam istediği yere, tam da istediği şekilde gelmiştim; aciz, çaresiz, O'na muhtaçtım...

Sonuçta O'nun istediği olacaksa doğrudan sormaya karar verdim. Hiç yoktan neyle yüz yüze olduğumu bilmek adına. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Artık düşlemeye başladığım şeyi: Özgürlüğü," dedi kelimeyi sarf etmek bile O'na içini titreten bir haz vermişçesine.

"Bunu sana ben veremem."

Başını uysalca yana yatırdı. Sanki hayatı ve olasılıkları O'nun perspektifinden bir an olsun görebilmemi ister gibiydi. "Ama verebilirsin."

Suyun gücünü kastettiğini anladım. Döne döne kendimizi yine bu konuda bulmamız sinir bozucuydu. Ama belki de bu konudan hiç çıkmamış olduğumuzu o an idrak ettim. "Suyu kabul edemem," dedim yalvarırcasına. "Yapamam bunu. Mümkün değil. Hiçbir zaman da mümkün olmayacak."

"Doğru." Sesi buz gibiydi. "*Sen ölüm istiyorsun.*"

Kanım çekilirken geriledim. Gözlerim büyümüş, nefes alıp veriş hızım doruğa ulaşmıştı. O an *bitti*, dedim içimden. *Buraya kadarmış. Ya beni kendi elleriyle öldürecek ya da bu işi zehirli güçlerime bırakacak.*

Korkum O'nu her ne kadar keyiflendirse de gülümsemedi. "Öyle değil küçüğüm. Sadece... Bu esaret artık katlanılacak gibi değil. Yanı başımda kurtuluş varken, değil. Tüm yıllar geri geliyor. Bastırdığım acı tekrar yeşeriyor. Yılların ağırlığı çöküyor üstüme seninle. Bu zindanla

birlikte beni boğuyor." Sarf ettiği sözlerin her biri, canından can götürüyormuş gibi konuştu. Gözünden bir damla serbest kalıp suyu boyladı. Tüm kıyı Titaniçe'nin gözyaşıyla âdeta inledi. Dalgalar köpürdü. "Özgür olmanın yalnızca bir yolu yok Erin. Artık burada olmamak için serbest kalmaya ihtiyacım yok." Dalgalar duruldu. Bakışları donuklaştı.

"Senden beni zihnimin esaretinden kurtarmanı istiyorum. Beni *öldürmeni* istiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedim duyduklarımı sindirmeye çalışarak. *Tüm o oyunlarından bir başkası bu.* "Sana güvenmiyorum."

"Anlaşmalar güvensizlikleri ortadan kaldırmak için birebirdir, sevgili Erin." Üstüne çökmüş bu karanlık ruh hâlinden hâlâ kurtulamamış olsa da alayla göz kırptı. "Şartlarını belirle."

Güldüm. "Bir tür açık yakalayacaksın, değil mi? Senin Tanrı zekânla aşık atamayacağını biliyorsun. Bir şekilde bana suyu dayatacaksın. Geri dönüşü olmaz bir yola sokacaksın her şeyi."

"Bu o kadar da fena mı olurdu sanki?"

Sadece gözlerimi devirmekle yetindim.

"Öldürülmeyi her ne kadar istesen de eminim bu çömez cadılara bırakılacak bir iş değildir." Aynı zamanda içimden *buraya sadece niyetini öğrenmek için geldin ve hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin,* diye teskin sözleri geçiriyordum.

"Ortada *sadece* bir cadı olsa söylediklerine hak verebilirdim. Kendini bu kadar hafife alma," diye yine aynı konuyu açar gibi oldu ama üstünde durmadan devam etti. "Gerekli olan her şey sana gönderdiğim kitabın içerisinde var."

"Ne kitabı?"

"Az sonra kendi gözlerinle göreceksin," diyerek yanıtlamaktan kaçındı. "Hadi küçüğüm, dönüş yolu uzun ve alman gereken birtakım kararlar var."

"Hayır, gitme! Daha konuşacaklarımız bitmedi," diye bağırsam da hızla geriye sıçrayıp suya daldı. Saniyeler sonrasında kuyruğu, hiçbir

deniz canlısının o sürede katedemeyeceği bir uzaklıkta tekrar göründü ve bir daha ortaya çıkmamak üzere kayboldu. "Tethys!"

Yanıt olarak sesimin yankısı ve dalgaların kıyıyı dövüşü duyuldu. Yine beni afallamış bir şekilde bırakmayı başarmıştı. Burada bulmayı umduğum hiçbir şeyi elde edememiştim üstelik. Geldiğim için pişmanlık duymama ramak kalmıştı.

Bir Titaniçe'yi öldürmek mi? Her ne kadar bu O'nun isteğiyle olsa da elimi kana bulayacaktım. Kendime katil demeye hazır mıydım? Hayatıma böyle devam edebilir miydim? Ve her şeyden önemlisi, gerçekten de sadece ölüm mü istiyordu?

Ayaklarım geri geri giderken sadece kütüphaneye dönmek ve Fionalarla kaldığımız yerden hazırlıklara devam etmek istiyordum. Bir an önce ritüeli gerçekleştirmeyi; Hekate'nin gelmesini ve beni tüm bu olasılıklardan azat etmesini... Bu görüşme gereksizdi. Aptallıktı. Her kelimesi tenimi ürpertirken nasıl olur da güvenip Tethys'e canımı emanet edecektim?

Yılanın açılmış ağzına benzeyen tünel beni karşıladı ve bunu daha önce fark edip fark etmediğimi düşündüm. İçerisi ıslaktı ve loş kristal ışığıyla aydınlanıyordu. Adımlarımın şıpırtı sesi yankılanırken bir an için gözüm karardı ve görüntü değişti. Tıpkı nimfanın doğumunda olduğu gibi turuncu bir ışıkla filtrelendi. Dehşetle donakaldım.

Yerdeki su, bu ışıkla kana benziyordu. Kayalar pas rengindeydi sanki ve günün erken saatlerindeki uyku büyüsü girişimimizle tazelenmiş o görüntünün tıpatıp aynısıydı şimdi. Rüyamdaki mağaralar... Kâbuslarımdaki cehennem... Boğazıma oturmuş yumrunun üstünde tükürüğüm birikirken kusacakmış gibi hissettim. Tek bir eksik vardı; kristaller yerine oradan buradan fışkıran alevler.

Merak, bu geçici felçten üstün geldi ve kolum ağır ağır yükseldi. Kristalle aralarında santimler kala durdu. Ona dokunursam bir şekilde bu sır perdesinin kalkacağını biliyordum ama aynı zamanda ölesiye korkuyordum. Kristale dokundum ve fitil gibi cızırdayarak alevlenip ateşe dönüşmesini izledim. Kalp atışlarım hızlandı. Diğer yandan gelen sese döndüm ve az ilerideki kristalin de aynı dönüşümü geçirişine şahit oldum. Sonra öbürü ve arkasındakiler... Tek tek... Tünel ateş içinde kalmıştı. Titrek ışıkları, rüyalarımdan tanıdık gelen gölge oyunları oynuyordu kayalarda. Artık inkâr edecek bir şeyim yoktu. Oradaydım.

Hep yapmak isteyip asla yapamadığım şeyi yaptım ve koştum. Burası her neyse ondan, sürekli peşimde olmasından; neyden kaçtığımı bilmeden kaçtım. Göğsümü delecek gibi atan kalbime daha fazla kan pompalaması için sebep verdim. Koştum, koştum, koştum...

...

Aniden kulağımda patlayan sesle kafamı, kolumla dayandığım masadan kaldırdım. Üstüne yattığım gözlerim ağrımış ve hafiften kızarmış, ellerim karıncalanmıştı. Yakıcı ışıkla gözlerimi kısıp etrafa bakınmamla az önce gördüğüm korkunç şeyin yalnızca bir kâbus olduğunu fark etmem bir oldu. O olanları kâbustan başka nerede görüyordum ki, değil mi?

Hâlâ kütüphanedeydim ve garip bir şekilde çığlık atmadan uyanmayı başarmıştım. Uykumda zaten delicesine korkuyorken daha da korkutularak uyanmıştım sonuçta. Yine de her şeye rağmen uyanmış olmanın verdiği o yoğun minnet duygusu vardı üstümde. Az önce gördüklerimin hepsinin silinmesini istemiştim ve dileğim gerçekleşmişti. *Harika!*

"Ah üzgünüm, seni uyandırdım mı?" dedi Freya yapmacık bir evhamla.

Fiona, Freya'ya çıkıştı. "Ellemeseydin, uyusaydı."

"Sen de en az onun kadar uykusuzsun Fiona. Tüm gece çalıştık. Hanımefendinin kendi derdi. Artık uyansın da bir işin ucundan tutsun."

Freya'nın sinirlenmesine sonuna kadar hak verdiğimden tek kelime bile edemiyor, çaktırmadan esneyip uyku mahmurluğunu üstümden atmaya çalışıyordum. O sırada gözüm üstüne yattığım kitaba takıldı. Kitabın az önce orada olmadığını rahatlıkla anlayabiliyordum. Deri cildi çok eskiydi ve üstünden bariz bir şekilde güçlü, karanlık bir enerji yayılıyordu. Kırmızı yarıklardan oluşan işlemelerinin üstünde parmaklarımı gezdirdim. Buzluktan yeni çıkmış kadar soğuktu.

Başlığını okumak için öne eğildim. Büyü alfabesindense, Latin harfleriyle nabzımı eski hızına yükseltmeye yetecek basit birkaç sözcük yazılmıştı: *Yaşam ve Ölüm Kitabı.*

Büyük bir gürültü çıkaracak şekilde parmak uçlarımda tuttuğum kitabı masaya geri bıraktım. Rüya falan değildi. Hepsi gerçekti, ya-

şanmıştı. Bu da her şeyin kanıtı; Tethys'in göndereceğini söylediği o kitaptı. Onu öldürecek büyüyü bulacağım kitap... Yerin dibinde bir mağarada hapsolduğu tüm bu zaman boyunca okul üstünde böylesi bir hâkimiyeti olması beni ürpertti. Kontrolsüzce titremeye başladım.

Fiona ve Freya aralarındaki küçük tartışmaya ara verip şaşkınlıkla bana döndüler. "Uyumuyordum," diyebildim sesli bir şekilde yutkunmadan hemen önce. "Tethys'i görmeye gittim."

Su çöktükçe çöker, verilen her biçime meydan okur, illa kendini ayaklar altına alır, kimi tarikatlardaki keşişlere benzer biçimde ölü gibi yere yayılıp öylece kalır.[78]

Francis Ponge - Le Parti Pris des Choses

78 Francis Ponge, Le Parti pris des choses, Paris, Gallimard, 1942; yeni basımı: "Poésie" dizisinde, 1967, s. 61-63. (Türkçe Çeviri: Ömer Aygün, 2005)

25. BÖLÜM
GERÇEK RENKLER

Bu dünyada her şeyin bir rengi vardı; bir kimliği. Ayırt ediciydi renk. Sınıflandırmak ya da tanımak için birebirdi. Ama gerçekten, öyle miydi? Renk bir kartvizitten ibaret miydi bizim için?

Siyahı ve beyazı tenin, ırkın rengi yaptılar aslında mevzubahis kahvenin tonları olsa da. Gözlerde maviyle yeşile renkli dediler sadece. Damgalar bastı insanlar renklerle. Siyah ve beyazın olmadığı bir dünyaya keskin sınırlar çizdiler, bayrak yaptılar onlardan. Renklerin ahengini anlayamayanlar basitleştirdi ve aynı zamanda çıkmaza sürdü her şeyi. Herkesin kanı kızıl akarken renklerden bir ağ ördüler insanlığa, ön yargıya koca bir taht hazırladılar.

Saçları kestane; *Kızıl* Erin.

Koyu giyiniyor; *Gotik* Erin.

Kırmızı ruj sürmüş; *Orospu* Erin.

Pembe çanta; *Barbie* Erin.

Gökkuşağı desenli çorap; Hiii, *Gay* Erin.

Bu her nasılsa büyülü dünyada da geçerliydi. Sadece cadı sınıflarını oluşturan beş rengi demiyordum. Genelde belli renk kodları geçerliydi: cadılar hep koyu, periler pudra, pastel; vampirler siyah-beyaz, Lonca alabildiğine neon... Ancak burada renkler saptırılmıyordu. Her rengin binlerce tonu, sayısız farklılığı olduğu kabul ediliyor ve hepsine kucak açılıyordu. Çünkü renk hayattı. Doğanın insanı selamlayış şekliydi. Tanrılara tapınmaya bir sebepti. Ahenkti, anlamdı, ilhamdı... Büyü gibiydi renk. Çok boyutluydu ve gerçek dışıydı.

Fakat renkler, bir şeyleri kolay ele verdiği gibi bazen de saklamayı kolaylaştırıyordu. Sadece genlerimden ibaret değildim, o nedenle saçlarımı renkten renge sokmayı tercih ettim. Eski popüler, meleksi

güzel Erin kaçtı, ben siyahın ardına sığındım. Tüm karanlık şeylerimi siyah bir kutuda sakladım. Ben hep ya sakladım ya da saklandım. Ait olduğumu düşündüğüm yere geldiğimi sandığımda cadı değilsin, dendi. *Pek tabii öyleyim,* dedim. Aksini düşünmedim bile. Düşünemedim. Bir rengimin olması gerekirken su kadar renksizdim. Kırmızıyı seçiverdim ama ardında çıplak hissettim. Hata yapmış olmaktan korktukça kendimi sahte renklerle donattım. Böyleydi işte. Benim renklerle bir derdim vardı. Renkler benim için hep zordu çünkü diğer insanların aksine ben çok boyutluluğunu hep gördüm onların ama işin içinden bir türlü çıkamadım.

O gün de bunları düşünüyordum. Gözümden akan maskara siyahtı. İçimi bunaltan gece, kendi mavisindeydi. Şanstır ya beş ana renk disiplinini de karşılayan arkadaşlarımla bir çember açmıştık. Beşimiz de beyazdık. Arınma ritüeli için beyaza bürünmüştük. Ateş vardı. Bu gece içimi ısıtmıyordu, ısıtamayacaktı. Turuncuydu. Gelmeyen Tanrıça'mızın büstü griydi. Gelmeyecekti. Bu gelmeyişinin beşinci gecesiydi. Cadıların kutsal sayısı olan beşinci gece. Bu sefer de gelmezse asla gelmeyecek demekti. Beni renklerimle baş başa bıraktı. Gelmedi.

Odada öfkeden deliye dönüyordum. Az önce yine kusmuştum ve başım feci bir hâlde dönmeye başlamıştı. Hastalık zaman zaman nüksediyordu. Her seferinde orada olan Fiona beni kusturuyordu. Ama ateş hemen gitmiyordu. Ben ateşler içinde kalmaya alışık Erin, artık ondan nefret eder olmuştum. Bedenimden giden kuvvetten ve sonsuz yakarışlarımıza rağmen bizi görmezden gelen Hekate'den. Fiona'ya öfke kusuyordum. "Buraya kadar. O'na gidiyorum. Konu kapanmıştır!"

Fiona dehşete düştü. "Tethys'ten bahsediyor olamazsın!"

"Ta kendisinden bahsediyorum Fiona. *Sevgili Tanrıçamız* beni düşünmüyorsa ben O'nu hiç düşünmem."

"Erin. Hıncını Hekate'den çıkarma şimdi. Hata senin hatan. Belki de kendi kendine başa çıkmanı istiyordur," dedi Fiona her zamanki aşırı pozitif olma çabasıyla.

Son zamanlarda sadece isteri krizlerimde serbest bırakabildiğim kahkahalarımdan attım. "Ben de öyle yapıyorum bak işte! Alacağım o kitabı ve Tethys'e teklifini kabul ettiğimi söyleyeceğim. Tehlikeli sularda yüzmekse öyle olsun. Balıklama dalacağım şimdi O'nun inine."

Öyle bir sinir boşalması yaşıyordum ki kelimelerim birbirine giriyor, anlamsız bir bulamacaya dönüşüyordu. Onu, bunu, bir şeyleri yumrukluyor; başım dönünce kendimi yatağa yere atıyor, orada da debeleniyordum. Dışarıdan aklımı yitirmiş gibi görünüyor olmalıydım.

"Şu an sağlıklı düşünemiyorsun güzelim. Hadi gel, sana bir melisa çayı demleyelim. Sakinleş, güzel güzel konuşuruz bunları."

"Çay falan istemiyorum ben. Artık bitmesini istiyorum. Sadece bitmesini istiyorum. Annemle doğru dürüst konuşamıyorum Fiona. Bir şeyleri anlayacak diye aynanın karşısına bile geçmiyorum. Tenimdeki lekeleri, gözlerimin altındaki morlukları, yüzümün renksizliğini saklıyorum annemden. Ona kızının çürüdüğünü, çok yakında da öleceğini söyleyemiyorum." Gözlerimden yine yaşlar boşalmaya başlamıştı. Buydu işte. Ölecektim ve bunu sesli dile getiremiyordum. Çok, çok korkuyordum. Ölmekten ölesiye korkuyordum. Çoğu insan böyle bir süreçte artık ölüm konusunda belli bir olgunluğa erişirdi. Ama ben, buna engel olamıyordum. Benimle götüreceklerimin yükünü kaldıramıyor, kabullenemiyordum. Daha ben yaşayacaktım. Sevecektim. Sevilecektim. Gezecek, öğrenecek; bir fark yaratacaktım...

Fiona yanıma sokulup başımı göğsüne aldı ve okşamaya başladı. "Erin lütfen. Ulaşacağımız başka Tanrılar ve üstleri var. O'na gitme. Yapma bunu kendine."

"Tabii ya. Daha Tethys'in çıkarlarını bile tam anlamamışken tamamen bilinmez, karakutu bir Tanrı'dan yardım isteyelim. Böylesi kesinlikle daha mantıklı Fiona (!)." Buna bir karşılık veremedi. Çünkü haklı olduğumu biliyordu. Seçeneklerimiz tükenmişti. Artık sadece *O* vardı.

Fiona'nın belli belirsiz mırıldanışını duydum. "Hekate gelmeliydi. Gelmeliydi. Böyle olmaması gerekirdi. Böyle olmaması gerekirdi..."

O karanlık mozole gecesinden kalma sözlerini tekrar ağzına dolayınca ondan uzaklaştım ve hızla odayı terk ettim. Yatakhanenin merdivenlerini inerken elimi öfkeden yumruk yaptığımı yeni fark ediyordum.

Saatler sonrasında Fiona teslim olmuş; benimle birlikte mahzenlere, büyüleri çalışmaya inmişti. Kitap o kadar soğuktu ki içinden bırakın bir büyüyü yapmayı taşıması bile güçtü. Onu kavrayan parmaklarıma keskin acılar saplanıyor, yer yer kan toplanıyordu.

Neyse ki Fiona içinden bir büyü seçmek için kitabı almıştı. Anlaşılan bana uyacak bir tanesini bulmak o kadar kolay değildi. Uzun süredir sayfalarda bir ileri bir geri gidiyordu. Kitabı bırakıp, başını kaldırdığında gözlerinde salt bir ürperti gördüm. Parmaklarını birbirine sürtüp, nefesiyle ısıtmaya çalışırken kesik kesik konuştu. "Bu bir cadı kitabı değil Erin. Bu Havva'dan olmanın eline geçecek bir kitap bile değil. Tanrıların katına ait bir kitap."

"Ne yani? İçinde yapabileceğim bir büyü bile yok mu?"

"Zor. Çok zor," dedi Fiona başını iki yana sallayarak. "İçime bir şüphe düştü büyüleri gördükten sonra."

"Şüphe? Ne şüphesi?"

"Sana bir anlaşma önermesi, güvence veriyor gibi görünüyor Erin ama aynı zamanda seni kendine esir etmek için bir sebebe dönüştürülebilir." Fiona ellerimi avucuna aldı. Parmakları gerçekten de çok soğuktu. "Eğer bir taraf anlaşmanın şartını karşılar, diğeri yapamazsa bu onun için felaket olur. Artık kaderi, anlaşma sahibinin elindedir. Söz tutulana kadar sana istediği her şeyi yaptırabilir. Yapmazsan da anlaşmanın ağır sonuçlarıyla karşılaşırsın."

"Yani bu büyülerden birini yapamazsam Tethys'in avucuna düşmüş olurum. Yapmamak uğruna mücadele verdiğim onca şeyi bana dikte edebilir," dedim dişlerimin arasından. "Kahrolası sürtük. Hâlâ oyun oynuyor. Pes etmek nedir, bilmiyor!"

"Daha kötüsü var. Tethys hakkında bir araştırma yaptım. Görünen o ki Tanrıların üstüne yemin ettikleri Styx Nehri, Tethys'in kızı. Bu da demek oluyor ki anlaşmanın kuralları O'na herkese işlediği gibi işlemeyebilir."

"Ne yapacağız öyleyse? Bu durumda her şey değişir."

"Bana kalırsa direkt Tethys seçeneğini elemelisin ama bunu yapmayacağını biliyorum. O nedenle sana cadı anlaşmalarını önerebilirim. Merak etme. Hekate zamanla bu anlaşmayı öyle güçlendirdi ki artık bir İlahı bile kontrol altında tutacak bir güçte. Styx Nehri'nden pek bir farkı yok."

"O zaman asıl sorun bunun içinden bir büyü öğrenmekte," dedim kitabı göstererek.

"Sorun büyülerin zorluğunda değil. Sorun cadı olmanda."

Oysa Tethys'in söylediklerine göre ortada *sadece* bir cadı yoktu. Bu kitaptan bir büyü yapabileceğime gerçekten de inanıyormuş gibi konuşmuştu.

Ben bu düşüncelerle meşgulken Fiona devam etti. "Ama tarih derslerinden birinde bir büyü hakkında konuşulmuştu. Eski zamanlarda insanları diledikleri gibi yönlendirebilmek için sahte Tanrılar yaratan bir grup cadıdan bahsedilmişti. Bu Tanrı sıfatına bizzat kendi bedenleriyle, doğadan ve belli kaynaklardan güç çekerek bürünürlermiş. Hatta bu birkaç Tanrıyı öfkelendirip yeryüzüne indirdiğinde bile bir süre onlara karşı koyabilmişler. Hemen düşmemişler."

"Benim de ihtiyacım olan zaten bu. Uzun süreli bir şeye ihtiyacım yok ki. Bana büyüyü gerçekleştirmeme yetecek kadar zaman tanısın yeterli," dedim ferahlamayla.

"Üstelik enerji çekebileceğin zincirlerin de var," diye doğruladı Fiona. "Ama hemen sevinme. Bu çok tehlikeli bir büyü Erin ve tek bir şansın olacak. Tethys'in kaçmayıp karşı koymayacağına ya da dikkatini dağıtmayacağına emin olmalısın."

Başımla onayladım. "Peki, bu söylediğin büyüyü nereden bulacağız?"

"O iş bende," dedi Fiona ve kitabı önüme bırakıp sayfalardan birini açtı. "Sen de çalışmaya başlasan iyi edersin."

Parmağını üstüne bastırdığı büyüyü okumaya çalıştım: *Kutsal Ruh Söken Pençe.*

Omzumda bağları zor kapanan bir çantayla yetişeceğim bir yer olmadığı hâlde aceleci adımlarla yürüyordum. Kendimi yine Tethys'e giden yolda bulmuştum. Ki ortada gerçek anlamda bir yol olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum. Yine O'na seslensem beni fark eder miydi? Ya da geleneksel yöntemle hamamlardan geçebilirdim. Ama anahtar olmadan imkânsız olduğunu duymuştum. Daha fazla düşünmeme gerek kalmadı.

Vhartlox'un derinlerinde, karanlık koridorlarda hızla ilerlerken içimden bir şey çekiliyormuş gibi hissettim. Aniden bulanan aklım yü-

zünden ayaklarım birbirine dolandı. Düşmemek ve dengemi bulmak için etrafımda birkaç tur dönmek zorunda kaldım ve son turumda koridorun bir kâğıt gibi yırtıldığını gördüm. Parçaları uçuşup arkasında rüyalarımdakilere iç ürperten benzerliğiyle o eciş bücüş tüneli bıraktı. Kıyıya vuran minik dalgaların çakıllarda çıkardığı dingin sesi duymaya başlamıştım bile. Çok geçmeden açıklığa çıktım ve siyah kıyının kıvrılan silüeti göründü. Tethys beni şaşırtmadan kıyıya uzanmış bir şekilde gelmemi bekliyordu.

"Her an kafamın içinde misin sen?" Beni izleyen kısık gözlerine bakarak söylemiştim.

"Bu sefer de selamlaşmayı sen atlıyorsun anlaşılan," dedi onaylamaz bir tavırla. Sonra hülyalı hülyalı devam etti. "Hüzünlü bir gece, değil mi? Ağırlığını hissedebiliyor musun?" Tam sorumdan kaçınmak için lafı dolandırıyor diye düşünürken kendi kendine cevabı ekledi. "Ve hayır, beni içeri alana kadar aklına giremiyorum."

"Ben içeri falan almıyorum. Giren sensin." Beni korkutan ve yüzleşmek istemediğim her gerçekte olduğu gibi yine, karşıyı suçlar gibi konuşmuştum. Bunu artık öğrenmem gerekirdi. Gerçeğin nadiren bağışlandığı bu dünyada, bir şeyleri tek seferde kabul edebilmeliydim. Ama söyledikleri doğruysa ve düşüncelerimi rahatlıkla duyabiliyorsa kim bilir daha O'na söylemediğim neleri biliyordu.

"İsimlerin güçleri vardır cahil kız. Özellikle bir Tanrının isminden söz ediliyorsa. Bize dualar, adaklar, yakarışlar nasıl ulaşır sanıyorsun?" Güldü. "Adımı her seslenişinde ve aklından beni her geçirişinde seni bulmama ve zihninin labirentine girmeme izin veriyorsun." Tethys her zamanki gibi küçümserdi; en aşağılayıcı hakaretini bile nazik bir jeste dönüştüren o garip sesine rağmen. Birbiri üstüne binmiş onlarca tona alışmaya başlıyor gibiydim. Ne yazık ki bugün onu son duyuşum olacaktı.

Ama söyledikleri beni tereddüte düşürmüştü. Eğer aklıma adını ilk düşündüğüm anda girebiliyorsa kafamda kurduklarımı da biliyor olmalıydı. Birkaçını değil, her şeyi biliyordu. Sadece salağa yatıyordu.

"Geçen gece... " dedim gerçekleri yavaş yavaş idrak ederken. "Seninle sadece öylesine görüşeceğimi biliyordun. Asıl planımın Hekate'ye gitmek olduğunun en başından beri farkındaydın."

Tethys keyifle gülümserken midemin bulandığını hissedebiliyordum. "Elbette küçük çocuk. Karşında, senin aklının alabileceğinden daha üstün bir varlık var; bir Titaniçe. Hem de ilklerinden biri. Beni hafife mi alıyordun yoksa?"

"Artık fazlasıyla ciddiye aldığımı sanıyordum. Sanırım yeterli değilmiş." Duraksadım. "Peki, madem teklifini reddedeceğimi biliyordun, o zaman neden benden seni öldürmemi istedin?" Anlamıyordum. O hâlde doğrudan soracaktım.

"Hekate, ah, O korkak bir ahmağın teki. Kaybedeceği bahislere girmez. Sana dokunmam bile yeterli olmalıydı ama ya O senin içindeki saflığa daha çok güvenseydi. Seninle kumar oynayamazdım küçüğüm. Hekate'yi kaybedeceğine inandırmak zorundaydım. Çoktan benim tarafıma geçtiğini düşünmesi gerekti." Gözleri sinsice üstümde dolanıp tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Şaşkınlıkla ağzım açıldı. Kahrolası oyununu anlamıştım; o bir türlü sonu gelmeyen aşağılık yeni oyununu. "Kitap. Kitabı bana kendin için vermedin. Hekate de tıpkı senin gibi bir Titaniçe. Sırf O'nu öldüreceğimi düşünsün diye bana bıraktın o kitabı. Benden korkmasını istedin. Seni öldürmemi zerre istemiyordun." Çantadaki kitabın ağırlığı eskisinden fazla geliyordu şimdi.

"Hem evet hem hayır," dedi Tethys. "Bir İlah olmanın getirileri vardır; bir hamlenin dallanıp budaklanan her ucunu öngörebilmek gibi. Bu küçük oyunun seni bana mecbur bırakması gerekiyordu, ama hâlâ bir seçim hakkın var. Suyu kabul edecek misin?"

Öfkeyle gözlerimi devirdim. "Küfür gibi hâlâ bunu sorduğuna inanamıyorum. Sırf kazandığını görmemek için ölürüm daha iyi."

"O hâlde hâlâ beni öldürmeni istiyorum. Çünkü ben de aynı şekilde düşünüyorum. Ancak bu benim için o kadar kolay olmuyor maalesef. Görüyorsun ya, ilahi yaratılışlar için ölmek söz konusu değildir. Öldürülmek... İşte Titanlar bu ayrıcalığın tadını sonuna kadar çıkarabilirler." Alayla söylemiş olsa da sözlerinin ürpertici bir ciddiyeti vardı. Gerçekten ölmeyi bu kadar çok istiyor olabilir miydi? Az önce de dediği gibi seçenekleri ikiye indirmişti. Birini diğerine tercih edecek olsa da ikisi de istedikleri şeylerdi. Ölmek istediği bir şeydi.

Gözleri kitabı aradı ve elimi korumacı bir şekilde üstüne çektiğim çantamı buldu. "İçinden bir büyü *öğrenebildin* mi bari?"

Bu sözleri Fiona'yla konuştuğumuz şeyleri hatırlattı: Ya hâlâ planı, benden yapamayacağım bir şey isteyip sonsuza kadar kendine bağlamaksa. Bu son öğrendiğim bilgiye göre Tethys, her kararını tüm olasılıkları göz önünde bulundurarak alıyordu. Bu olasılıklardan biriydi ve O'na, en başta da kendime güvenmem hata olurdu. O'nu hiçbir şey hazırlıksız yakalayamazdı. Şimdiye dek öğrendiklerimi ve yapabileceklerimi zaten biliyordu. Soruları küçük oyununun bir parçasıydı.

"Bu kadar zor olduklarından bahsetmemiştin."

"Ah, hadi ama! Senin başaramayacağın çok az şey var. Bu onlardan biri değil."

"*Bir zaman sıkıntımız yok*, yanılıyor muyum?"

Tethys gülümsedi. Anladığımı çoktan biliyordu. Bana doğru yüzerek çenesini yumruğunun üstüne koydu. "Merak etme. Gerekirse sana bizzat ben öğretirim. Vakti zamanında Tanrıları himayesine almış bir Titaniçe'den daha iyi öğretmen mi bulacaksın?"

"Ve sen, tüm bu olanlardan sonra sözüne güveneceğimi mi düşünüyorsun?"

"O hâlde bu küçük ayrıntıyı da anlaşmamıza ekleriz."

"Anlaşmanı kabul edeceğimden çok emin konuşuyorsun." Edecektim etmesine ama kendisine olan bu öz güven bir o kadar da sinirlerimi bozuyordu. Kafamı sallayıp, *sana sonsuzluğa kadar sürecek esaretinde bol şans,* demek istiyordum. Ama bunu yapamazdım. Artık başka şansım yoktu. Ya O'na yardım edecek ya da ölecektim.

Parmağını şakağına vurarak göz kırptı. "Çünkü eminim."

Aklımdan çıkabilmen için ne yapabilirim? Sözlerle zaman kaybetmedim bile.

"İsmimi daha nadir kullanabilirsin. Adımı her söylediğinde bana bir kapı açıyorsun. Sınırlı hâkimiyetim ne zaman azalıp yok olmaya başlasa sen adımı yineliyorsun ve bana biraz daha zaman tanıyorsun. Orada neler öğreniyorum neler." Güldü. "*Hekate,* seni hınzır pislik. Ateşle oynamayı seven bir kız tabii ki suyu tercih etmez. Güzel hamle. Adice, ama güzel."

Son sözleri bana değildi. Fazlasıyla anlamsız gelmesinin sebebi buydu. Benimle ilgiliydi ama daha fazla açmayacağı da kesindi. *Doğrularcasına başını salladı.* Hırsla tısladım. Bu isim olayı fazla sinir bozucuydu. Düşüncelerim açık grup konuşmasına dönüşmüştü. Neyse ki O'ndan kurtulduğum zaman ortada bir sorun kalmayacaktı.

"Anlaşmamızın şartlarını ortaya koyalım o hâlde."

"Sanırım bu işi cadı usulü yapacağız," dedi kinayeyle.

"Eh, kızını bu işe karıştırmak istemeyiz, değil mi?" Dudaklarıma yapmacık bir gülümseme kondurdum.

"*Çömez bir cadıya* göre bazı şeyleri hızlı kapıyorsun. Birbirimize bu kadar erken veda edecek olmamız üzücü."

Aldırmadan çantanın ön gözündeki iğneyi çıkardım. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ve sözlerin altından değerli olduğu bu anda, hata yapacak lüksüm yoktu. İğnenin üstünde kazınmış ince mühre üfleyerek ismini fısıldadım. "*Akordion.*"

Yemin olsun, demekti.

Ucundan başlayan ışıltı, iğnenin deliğine kadar kaydı ve içinden geçen altından bir ipe dönüştü. İğneyle aramızda görünmez bir ağ dikerken anlaşmanın şartlarını ortaya koymaya başladım. "Sen Tethys, enerjimi zehrinden arındırıp eski saf hâline getireceksin ve bunu yaparken kesinlikle en ufak bir cadı gücüme dahi zarar vermeyeceksin. Bu suyun gücünü bana veremeyeceğin anlamına geliyor."

Tethys kafasıyla onayladı.

"Karşılığında seni öldüreceğim. Bunu yapamazsam bana gerekli büyüleri yapmamda yardımcı olacak hatta öğreteceksin ve seni öldürürken kendini bir adak gibi bana sunacaksın. Karşı koymaya çalışmayacak, hareket dahi etmeyeceksin."

Son sözlerim Tethys'in gözlerinden bir endişe parıltısı geçirdi gibi oldu ama sadece rol yapmış da olabilirdi. Onunla ilgili hiçbir şeye güvenmiyordum artık.

"Benden sonra tekrarla." Sözleri çoktan bilse de bana uydu. Seslerimiz tuhaf bir kanon korusu gibi başladı. Sonrasında birbiriyle örtüşüp tüyler ürpertici bir harmoniyle son buldu.

"Bağla şimdi ölümsüz yemini."

"Yüz bin ilmekle işle kalbime."

"Dağlar pamuk gibi uçuşup"

"Günle gece birbirini kaybedene dek."

"Ruhlarımız asılı bu altın ipliğe."

"Akordiyon."

"Cennet ve cehennem üzerine."

"Akordiyon."

"Gecenin Konağı'nda; saklı bir kutu içinde."

Aramızda karmaşık ağlara dönüşmüş iplikler parladı ve ikimizi de anlık bir afallamayla baş başa bırakacak şekilde kalplerimizi parlattı. Büyünün sözlerinin bu kadar somut olacağını beklememiştim. Kalbim sanki etrafına dolanmış, gerçek bir düğümle sıkılıyormuş gibiydi. Her atışında ortaya çıkan basınçla patlayacak gibi geliyor, göğsüm amansız bir acıyla kasılıyordu. Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası süzülürken durumla baş etmekte benden daha iyi olan Tethys gülümsedi.

"İlk anlaşman mı küçük kız?" Eli göğsünün üstüne kapandı. "Bir ölümsüz olarak yıllar bana bunlardan tonla verdi. Kimileri zamanla çözülüp kalbimi rahat bıraktı. Ama hâlâ bunun üstüne binmiş yüzlerce düğüm var ve hiçbiri senin kurtulacağın kadar hızlı geçip gitmiyor, inan."

Neden anlaşmanı bozup kendini bu şekilde öldürmüyorsun? demeyecektim. Yeminlerin nasıl işlediğini biliyordum. Anlaşmalar tek taraflı fes edildiğinde kalbin parçalanırdı. Ruhun ızdıraplı bir arafa sıkışır kalır, bir Tanrı olsan bile lanetlenirdi. Sanırım şimdiki hâlinden daha kötü bir şey varsa o da buydu.

Altın yaldızlı ip hafifçe sönüp silinirken kalbimdeki his hâlâ orada durmaya devam ediyordu. Varlığına alışma düşüncesi bile ürpermeme neden olmuştu. "O hâlde ilk senin payına düşeni yerine getirmen gerekiyor. Malum, seninle işim bittikten sonra sana pek yardımcı olabileceğini sanmıyorum."

Tethys hafifçe gülümsedi. "O zaman son bir şarkı?" Dudaklarını araladı ve sözsüz bir müziğin titrek notaları aramızda uçuşmaya baş-

ladı. Su derhâl sesine kulak verdi ve kıyıda daha uzun yaylar çizmeye başladı. Çok geçmeden ayaklarıma kadar gelmişti. Zaten ayaklarımı acıtmaya başlamış ve ıslanmış topuklu ruganlarımı fırlatıp attım. İçimdeki bu tedirginlikten bir türlü silkelenip kurtulamıyordum. Her an bunun altından da bir bityeniği çıkmasından korkuyordum. Oysa az sonra bedenim tüm zehrinden arınacak, eski sağlığına kavuşacaktı. Bunun için ne kadar mutlu ve coşkulu olmam lazımdı. Ama sonrasında ödeyeceğim bedel beni daha çok endişelendiriyordu.

Su ayaklarıma vurdu. Küçük, oyuncu şıpırtılarla üstüme sıçradı ve tıpkı damarlardan oluşan bir ağ gibi bedenimde yol almaya başladı. Tenim ve üstümdeki her şey ıslanana kadar da durmadı. Sonra bedenimden bir parıltı yayıldığını görmeye başladım. Her yanımdan oluk oluk enerji akıyor, serum borularına benzemiş suya karışarak denize dökülüyordu. Öyle parıltılı, öyle hayran olunası bir renk cümbüşüydü ki bu, bir an için onlara veda ediyor olmak içimi sızlattı. Güzel oldukları kadar ölümcül olmaları şanssızlıktı.

Dakikalar sonra denizin tamamı, birbirinin içinde devinen beş renkle dolmuştu. Karanlıktan belli olmayan devamı şimdi tüm çıplaklığıyla gözler önünde, parıl parıl parlıyordu. Dalgalar içinde kaynayan güçle şaha kalkmıştı. Mağaranın çeperine, birbirine çarpıyor; püskürüyor, etrafa sular sıçratıyorlardı. Gökten koparılmış bir fırtına gibiydi karşımdaki; denizin bitmek bilmeyen çalkantısı. Sonra tamamı yek bir girdaba dönüşüp Titaniçe'nin bedenine dolmaya başladı. Önce kuyruğuna, sonra göğsüne, en son da ağzına...

Tethys içinde çalkalanan renkleri alabilirmiş gibi göğsünü tırnakladı ama daha fazla tutamadı. Kafasını geriye yatırdı ve ağzını korkunç bir çığlık atmak üzereymiş gibi ardına kadar açtı. Fakat çarpılmış ve ardına kadar açılmış ağzından ses değil, tazyikle enerji hüzmeleri fışkırdı. Mağaranın tavanına çarpıp yeri göğü sarsan bir ışık patlamasıyla yok oldu. Deniz son bir kez püskürdü ve damlacıklar havada asılı kaldı. Sonra yavaş yavaş dökülmeye başladı. Üstümüze yağdı.

Birkaç saniye süren yağmur selinin ardından Tethys'le birbirimize baktık. Bir bakış, derin bir iç çekiş... Göğsüme dolan bu nefes hava değil, huzurdu sanki. Geçen seferki gibi anlık değildi. Bu his her nefesimle katlanıyor; artıyor, artıyor, her yanımı sarmalıyordu. Parmakları-

ma bir şeyler sürtündü. Özgür ve berrak enerjinin tanıdık hissiyle dudaklarımda bir gülümsemeyle yeşerdi. Normalde enerjim hiç olmadığı kadar saftı bu sefer; arıydı. Arınmıştı.

Tethys sanki az önceki an onu hiç de zorlamamış kadar kayıtsızdı. Ne nefes nefese kalmış ne de gözlerinde adrenalinin silik izi oluşmuştu. Ellerini birbirine kavuşturup, "Benim tarafımda olsan her şey başka olurdu," demekle yetindi.

"Bir tarafta olmam gerektiğini düşünmüyorum."

"Sen düşünmeyebilirsin. Ama başkaları senin adına düşünüyor." Kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Beni ellerindeki koz ve kurtuluşları olarak görüyorlardı. Bir kehanetten bahsetmişlerdi...

Çenemi dikleştirdim. "Ben kendim olmak istiyorum. Ne kimsenin tarafında ne de kimsenin parmaklarında oyuncak..."

"O hâlde kendin ol. Bu senin için ikinci bir şans," dedi Tethys neredeyse şefkatle. "Gücüne vereceğin kimlik, kendine biçeceğin kader senin elinde. Bu sefer iyi düşün. Sana yargısız sorgusuz cadı olduğunu söyleyen kimse yok burada. Suyu da dayatmıyorum artık. Sadece olduğun şey ol. Kendini bul."

Bu o kadar zor bir şeydi ki... Müdire okulun başında bana aynı soruyu yöneltmişti: Sen kimsin? Nereye aitsin? O zaman üstümde kurduğu baskıyla cevap verememiştim. Tethys bana bir cadıdan fazlası olduğumu söylediğinde de. Reddetmiştim. Hep karşı çıkmıştım. Çünkü ben de bilmiyordum. Karar vermekten acizdim. Neye göre karar vereceğimi bile bilmiyordum. Öyle bir dünyadan geliyordum ki senin için her şey önceden düşünülmüştü. Irkında, gelir durumunda, eğitimde yazılıydı her şey. Renklerin sana o kıt akıllarla dağıtılır, sen de boyun eğerdin. Kendimi bulmak benim için bu nedenle zordu. Bir arayış söz konusu değildi ki keşfetmek mümkün olsun.

"Hadi..." dedi Tethys bıkkınlıkla. "Beni öldürebilmek için gerçekte sahip olduğun güce erişmen gerek."

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Derinlerine bak; en derine. Açmaktan korktuğun tüm kilitli kapıları arala şimdi. Gitmekten kaçındığın o yere git ve gerçeklerinle yüzleş. Onlara kucak aç."

Nefes alıp verişim aniden bastıran panikle hızlandı. *Karanlık şeyler* bir bir önümden geçmeye başladı. Sonra İan'ı hatırladım. İkimizin ortak yarasını; kara deliğimizi... Gözlerimi kapattım. Bir zamanı var mıydı bilmiyordum ama artık gelmiş olmalıydı. Gözlerimde dipsiz bir delik olarak gördüğüm o karanlığı canlandırdım. Ucuna doğru yürüdüm. Hazır olana kadar bekledim ve kendimi içine bıraktım.

Zifiri bir karanlıktı. Burası benim için tam anlamıyla bilinmez bölgeydi. Kayıptım. Yolumu kaybetmiştim ve çıkış yoktu.

Önce bir ateş yandı ama ışığının ne bir yansıması ne de bir gölgesi vardı. Sadece ateş ve boşluktan ibaretti. Sonra bir tane ve bir tane daha... Ateşler aşağı ve yukarı şeritler çizerek akmaya, başka bir deyişle yağmaya başladı. Varlıklarının beni ne kadar rahatlattığını hissettim. En başından beri benimlelerdi. Korkunca, öfkelenince ya da aşka meyleden bir heyecan tüm bedenimi ele geçirince ortaya çıkıyorlardı. Bu zamana kadar onun hep beni cezalandırmak, yakıp canımı acıtmak için var olduğunu düşünmüştüm. Yanılmıştım. Ateş beni yatıştırmak için vardı. Kontrollü hissettirmek ve benliğimi hatırlatmak için vardı. Ben İan için bir evdim. O ise benim için huzurdu. Hayatımda *oh* çekebildiğim tek andı.

Çünkü o benim için ateş demekti.

Cevap ateşti. Benim tek gerçekliğim alevlerde saklıydı.

Doğrularcasına hareketlenen alevler, etrafımda dönmeye ve harlanmaya başladı. İşin içine bir hiddet karışıyordu şimdi. Eski dinginliğindense hırçın bir kimliğe bürünüyordu. Kulaklarımda yine çığlıklar yankılanmaya başladı. Kâbuslarımdan kopup gelmiş inlemeler ve kükremeler. Sonra bir tıslama katıldı onlara. Bir çıngırağın iç gıdıklayan sesiyle güçlendi. Az önceki huzur, yerini korkuya bıraktı. Kaçma içgüdüm devreye girmişti ama bir kaçış yoktu. Bu girdabın ortasında olan bendim. Bu karmaşanın sebebi bendim. Benim gerçeklerimdi.

Kabullenişe bir adım uzakken yabancı bir elin beni çekip almasına benzer bir şey hissettim. Ne olduğunu anlamamıştım bile. Zihnim bir anda bulanmıştı ve şimdi etrafa baktığımda turuncunun en sıcak tonlarında parlayan alevler yavaş yavaş kızarıyor, kan kadar canlı bir kızıla dönüyordu. Tıpkı Ejderin Kalbi Diana onu çıkardığında nasıl değişmişse öyle değişiyordu.

Bedenimden başka bir tanesi ayrıldı. İkinci boş bir kabuk gibiydi. Teni camsı, hiçbir hattı olmayan bir beden. Kollarını açtı. Etrafımızdaki tüm karmaşa, kızıl alevler ve çağlıklar içine gömüldü. Camsı tenin ardında kozmik dalgalanmalarla parladı. Sonra bana baktı ve elimi tuttu.

Derin bir iç çekişe benzer bir sesle gözlerimi açtım. Bir an için, korkutacak türde uzun gelen bir an için burada; hayatımda bulunabileceğim en tehlikeli ortamlardan birinde; Tethys'in yanında olduğumu unutmuştum. Zihnimin karanlık labirenti beni ölüm kalım savaşımdan alıkoymuştu.

Panikle elimi kolumu yokladım. Komik bir şekilde, Tethys'in bilincimin kapandığı bu anlık süreçten yaralanmış olabileceğinden korkmuştum. Sonra kendi kendimi azarladım: *Ne yani Erin? Saçmalama. Tethys sapık bir Frat*[79] *erkeği mi?*

Kıyıya uzanmış Tethys kıs kıs gülüyordu. Gözüm sudaki kırmızı yansımalara takıldı. "Bana değil, kendine bak," dedi nasıl böyle büyülü bir anı bile rezil edebildiğime akıl sır erdiremiyormuş gibi.

Gözlerimi tekrar üstüme çevirdim. Kıpkırmızıydım. Bedenim Gorria'nın muazzam kızıl enerjisiyle bir ışıldak gibi parlıyor, çevremde beraklığından göremediğim şeffaf enerjiye karışıp her yana dağılıyordu. Bu ikinci kez kırmızıyı seçişimdi. İkinci kez cadı olduğumun kanıtlanışıydı. Sudaki yansımama baktım. Şu an Tethys'ten daha tanrısal görünüyor bile olabilirdim. Olduğum şeyi kabullenince ve ona kucak açınca böyle oluyordu demek.

"Sana söylemiştim," dedim keyifle. "Ben cadı olmak için doğmuşum."

"Belki bu hayatında," diyen Tethys hiç ikna olmuş görünmüyordu. "Ama sonunda gücün seni hak ettiğin yere getirdi. Sadece cadı değil, hayır; cadıların alfası oldun. *Kızıl Cadı* oldun."

"Ne demek bu? İyi bir şey mi?"

Gülmekten başka bir çare göremedi. "Ağzına bal çalmak gibi bir şey

79 (İng.) Frat Boy, Amerika'da üniversitelerde Fraternity adı verilen erkek kardeşlik üyelerine denir. Genel olarak bir erkek, burnu havada, kadın düşkünü ve apeal olduklarına dair bir izlenim gerçekleştiğinde bu ifade kullanılır.

işte. Bir süre seni idare etsin diye dayatılmış bir sus payı," dedi alayla. Birkaç melodik kahkaha daha savurdu kızıl ışığa boğulmuş mağaraya. Sonra ciddileşti. "Şimdi benim sıram. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeye hazır mısın Kızıl Cadı?"

Hâlâ bana neden böyle hitap ettiğini anlayamasam da aniden üstüme çöken bir ağırbaşlılıkla onayladım. Tüm bu rahatlama ve kaostan doğan huzur, silinip gitmişti tek bir sözde. Omzuma altın bir iplikle yüklediğim o ağır yükü gerçekleştirme zamanıydı. Ama tedirginliğimin sebebi artık yaptığım şeyin doğruluğu ya da yanlışlığı olmaktan çıkmıştı. Sorun, yapıp yapamayacağımdı. Bu korkunç anlaşmadan tek seferde kurtulup kurtulamayacağımdı...

Ağır hareketlerle ritüel malzemelerini ve kitapları getirdiğim çanta giderken uyardım. "Lütfen bir son an sürprizi yaşanmasın. Anlaşmada da söylediğin gibi hareketsiz ve uslu dur."

Tethys alayla dudak büzdü. "Ölüme giderken dans etme gibi bir planım yok."

Derin bir iç çektim ve gözlerinin içine baktım. Turuncusu bana rüyalarıma giren ateşi, zihnimde kuduran yangınları hatırlattı. Bir sükûnet, ağırbaşlı bir kibirle izliyordu beni. Ölüme kavuşup kavuşamayacağını sorguluyordu elindeki kitabı zar zor tutan bu titrek dizli kızda. Hepsinin ardına bir meydan okuma gizliydi. Bu bir oyundu, en başından beri. Her ne kadar özgürlüğü ya da nihayet sonu istiyor olsa da O, burada sandığımdan çok daha uzun süredir hapisti. Sıkılmıştı ve oynamak istiyordu. Bir bahse girişmiştik. O, ona düşeni yapmıştı ama ben kartlarımı doğru oynamazsam kaybedecek taraftım ve en çok arzuladığı o iki şeye rağmen beni mağlup görmek O'nu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Aksine son nefesime kadar O'nun bir kölesi olmam daha çok ilgisini çekecek gibiydi.

Üzgünüm Yüzgeçli Tanrıça, bugünkü planım senden balık pilaki yapmak olacak. Kısılmış gözlerimden kafamın içinden geçenleri anlamış gibi başlamamı işaret etti. Bunun için onun yönlendirmesine ihtiyacım yoktu.

Elimi keseye daldırıp siyah tuzu avuçladım. Bugün neredeyse kullanacağım her malzemede olduğu gibi bunda bile karanlık bir taraf vardı. *"Bu bir kara büyü değil Erin. Altarına şeytanları buyur edeceksin,"*

demişti gözlerinde yaşlarla Fiona. Ürpertiyle titrerken, yumruk yaptığım elimle tuzu dikkatlice akıtıp ince bir şerit çizmeye başladım. Avucumda biten tuz her yenilendiğinde ve yeni bir tılsım şeklini bulduğunda kafamda uçuşan tereddütler diniyor, bunun gerekli olduğunu daha net anlıyordum. Artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiştim. Pişmanlıklarımı sonrasına saklayabilirdim. Tuz, altar olarak kullandığım beyaz örtünün üzerinde bir pentragram oluştururken malzemeleri merkezdeki boşluğa dizmeye koyuldum.

Çalışırken sadece kıyıya vuran küçük dalgalar sessizliği bölüyordu. Tethys ifadesiz bir şekilde beni izliyordu. Yağ yanaklarıma, parmak uçlarıma, dizlerime ve dirseklerime sürüldü. Göz ucuyla bakmamın yettiği siyah mumlar alev aldı. Ateşin çıkardığı ses, sessizliğin yoğunluğunda haşin bir kükremeye dönüşmüştü. Tethys irkilerek kıpırdandı. Aldırmadan ikinci kitabı çıkardım. Bu diğer büyüyü yapabilmek için toplayacağım güç ritüelinin kitabıydı. Kitabın göz ucuyla süzüldüğünün farkındaydım. Ya küçük hamlemi bilmiyor ya da bilmiyor gibi davranıyordu. Ben oyunu ikincisine verirdim.

Sayfalar parmaklarımın üstünde salınırken döndü ve elim düştüğünde ritüelin olduğu yer açılmıştı. Havanda kırmızı ve kahverengi çürük meyveler öğüttüm. Ceviz kabuğuyla renkleri karartılmış siyah otlar yakıp havayı tütsüledim ve bunların her birini yaparken dudağıma amansız bir dua tutturmuş gibi ritüelin Kelt dilindeki sözlerini okudum, okumaya devam ettim.

Etrafımdan çektiğim güç karanlıktı. Bunu damarlarımda, sinir uçlarımda, kulağımda çığlıklara dönüşen uğultudan anlayabiliyordum. Zaten karanlıktan fazlasını sunmayan mağaranın koyuluğu yavaş yavaş bana çekiliyor, diğer tarafları solup grimtırak bir siyaha bürünüyordu. Gözlerimden yaş gibi akan zifti hissedebiliyordum. Dudaklarım kuruyor, çatlıyor ve kara kara kanıyordu. Yüzümdeki yanma, içimde erişemeyeceğim yerlerde oluşan bir kaşıntı... Korkunç bir şeyin ortasına düştüğümü biliyordum. İçimde kendisinden sürekli kaçındığım kara delik, çektiğim karanlıkla birleşiyordu. Bunun telafisi yoktu.

Zamanla oturduğum yerden yükselmeye başladım. Kademe kademe bedenimin oluşturduğu yumak çözüldü ve kucağımda kitap, parmak uçlarım hâlâ yeri öperken ıslak elbisem ardımda dalgalandı. Be-

denim geriye doğru bir yay gibi bükülmüştü. Öyle ki kasılan göğsüm ve yetersiz hava, sözcükleri duyulması zor fısıltılara dönüştürüyordu. *Ağlamak istiyordum.* Gözlerimden yaş yerine lanet akıyordu. *Çığlık atmak istiyordum.* Dudaklarım ritüele devam etmeye mühürlüydü.

Sonra hissettim. Gözümdeki batmayı, tenimdeki karıncalanmayı ve eklem yerlerimdeki ayrılmayı. Sanki içimde tutabileceğimden çok daha büyük bir varlık uyanıyordu. Bedenimin sınırlarını zorluyor, onu içimde tuttuğum her dakika ruhumdan parçalar tüketiyordu. Parmağım zincire dolandı. Bileğimde kırılmayı bekleyen zincirlerden ikincisi, gerilime dayanamayıp ayrıştı. Güç, bir iç çekişe benzer sesle etrafıma dolandı. Berrak, renksiz ve masumdu. Şimdi siyah, kılcallaşıp ona akarken bir girdaba dönüşüyordu.

Artık zamanı gelmişti. Elimi geriye attım. Ritüelin kitabı, girdaba tutulup karanlıkta bir yere uçtu. Yerine parmak boğumlarını acıtacak kadar soğuk bir kitap geldi: *O kitap.* Büyü yine bana gerekli sayfayı gösterirken oradan okumadım bile. Sözcükleri çoktan biliyordum. Hangi dilde, ne şekilde yazıldığının bir önemi yoktu. Hepsi aklıma kazınmıştı ve şimdi dudaklarımdan dökülme sırasıydı. Sesimin normalde olduğundan daha farklı çıktığını fark edince irkildim.

"Kayışlarını çözüyorum ruhumun.

İçime daha hırpani bir canavarı alacağım bugün."

Odaklanmaktan bir süreliğine varlığını unuttuğum Tethys'in yüzüne baktım. Gözleri kapalı bir şekilde, büyüyü tanımış gibi gülümsedi. Bu gülümseme ölüme giden birisinde görülecek bir gülümsemeydi.

"Tenimin içinde şeytanlar dolaşacak,

Cehenneme süreceğim bir diğerini."

Çemberi oluşturan tuz, ani bir esintiyle dışarı saçıldı. Şaşkınlıktan sözleri kaçıracak gibi oldum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Büyü, altarımı dağıtmıştı; çağırdığım korkunç varlıklara karşı tek korumamı. Şimdi tereddüt edecek zaman yoktu. Çehremde kontrolsüzce kaynayan karanlık hareketlenmeye başlamıştı bile. Diğer satırları takip ederken kitaba doğru yönelip içine gömüldüler. Sayfalar akımla çılgınlar gibi birbirini döverken bedenimi sınıra sürükleyen gücün boşaldığını hissedebiliyordum. Bundan zevk almamam gerekirdi ama en karan-

lık büyülerden birini yaparken rahatladığımı fark ediyordum. Bu beni daha çok korkutuyordu.

"Kalbimi karanlıkta yakacağım bugün,

İblislerin ininde yol göstersin diye.

Kanımı kurutacağım büyümle ki

Yalak sanıp başına üşüşmesinler."

Elim, karanlık enerjinin hemen akabinde kitabın sayfalarının içine daldı. Parmaklarım gitgide alıştığım o kaygan hisle sarmalanırken derinleri yokladım. Acele etmeden, bana gelmesini bekleyerek...

"Çöğlük çöğlüğe söyleyeceğim sözlerimi.

Kulaksızlar bile anlayacak niyetimi,

Bu habis hizmetimi."

Enerji tomurcuğunu buldum. Bir kanca gibiydi ya da bir tıpa. Onu ağır ağır dışarı çekerken tuttuğum yeri kanattığını biliyordum. Ancak bu sızı tüm bedenimi kasıp kavuran acının yanında bir hiçti. Böylesi bir azap normal bir insanın aklını kaçırmasına yeterdi. *Bir cadı olduğum için şanslı mı sayılırdım?*

"Pençeler geçecek parmaklarıma,

Bir ucu saplanacak kaderime,

Diğer ucu söküp alacak ölümsüzün canını."

Elim kitaptan ayrıldığı zaman simsiyah kesilmişti ve karşımda bir projeksiyon gibi oluşmuş devasa pençe duruyordu: Kırmızının en karanlık tonunda, damarlar gibi birbirine bağlanan enerji demetlerinden oluşmuş ve jilet kadar keskin uçları ilk defa bu kadar net görünen bir pençe. Şimdi benim kontrolümdeydi.

"Gümüşi kan akıtacağım bugün,

Son kez saçacağım İlah'ın bereketini."

Tethys yüzünde buruk bir ifadeyle bana baktı. "Tek seferde bitir." Kelimeler ağzından yalvarır gibi döküldü. Yalvarıyordu da. Bir eski Tanrıça, on yedi yaşında çelimsiz bir çocuktan kendi istediği bu son için merhamet dileniyordu. "Lütfen!"

"Döküldüğü yerde çiçekler açacak.

Ve kesip biçeceğim ben,

Onları bile."

Son sözleri de söyledikten sonra ciğerimi havayla doldurdum ama asla yeterliymiş gibi gelmedi. Bir an önce bitmesi için, bu araftan bir an önce kurtulmak için parmaklarımı bir pençe hâline getirdim. Doğrudan Tethys'in gözlerine bakıyordum. Süzülen bir damla yaş elimin yönettiği pençe üstüne kapanmadan önündeki suya damladı.

Hayatımda duyduğum en dehşetli çığlık yüksek mağara tavanında yankılanırken, irkilerek elimdeki kitabı düşürdüm. Büyülü pençe, dakikasında yok oldu. Aynı zamanda o anormal açıda kasılı bedenim, onu tutan hiçbir şey kalmayınca bir kukla gibi yere yıkıldı.

Tethys suyun üstünde bin bir çeşit deniz canlısı çığlık atıyormuş gibi iç burkan bağırışlarla can çekişiyordu. Pençe, teninde derin yarıklar açmıştı. Kesiklerden oluk oluk gümüş yaldızlı kan akarken su mat gri bir renge boyanıyordu. Çırpınan kuyruğu suyun üstüne çıkıp geri iniyor ve oltaya takılmış bir balık gibi panikle savruluyordu. Sonunda dudaklarından huzurla göğüs geçiriyormuş gibi bir ses çıktı ve... Gitti.

Pençe, tenine değer değmez ruhunun sökülecek söyleniyordu. Ölümcül bir yara olmasına gerek yoktu. Tek bir kesik bile yeterliydi. Bedeninden fışkırıp onu âdeta terk eden turkuaz hare, bunu doğrular nitelikteydi. Hare bir süre öylece asılı kaldı ve toza dönüşerek yok oldu. Geride suyun üstünde dalgalarla sürüklenen bir ceset bıraktı.

Titrek bir nefes böylelikle göğsümden kaçabildi. Gözlerimden özgürlüğünü ilan etmiş yaşlar boşalırken az önce yaptığım şeyden pişman mı olsam yoksa sonunda kurtulduğuma sevinsem mi emin olamıyordum. Bitmiş miydi? Bu kadar mıydı? Gitmişti, peki bu benden neler götürmüştü?

Harap hâldeydim. Bedenim aynı gün içinde ölümden dönmüş, tamamen yenilenmiş ve gerisin geri tüketilmişti. En az, yakında şişip kıyıdan uzaklaşacak o ceset kadar ölü hissediyordum ve ben, bana hayatta olduğumu hissettiren tek şeyi yaptım. Sonunda ağlayabilmeye şükrederek gözlerimden akan yaşlara yenilerini ekledim ve isterik sarsılmalarla acımı yaşadım.

Ben Erin Handerson; bir katil olmuştum. Bencillikten gözüm hiçbir şey görmemişti. Bunun bana yapabileceklerini düşünmemiş ya da umursamamış, bir can almıştım. Gözümü bile kırpmadan bir Titaniçe'yi öldürmüştüm.

Öğürmeyle geçen akşam, yediklerimi kıyıya çıkardım. Ağzım, yüzüm, ellerim... Pis hissediyordum. Pistim de. Parmaklarım ise, yüzüm zifte bulanmıştı. Sürünerek kıyıya ulaştım. Tethys'in gri kanının gelmediği yere ellerimi daldırarak yıkadım. Yüzüme çarptığım serin suyla kendime gelmiş gibi hissediyordum. Ellerimi kaplayan is, yavaş yavaş kendini bırakıyordu. Ama tamamen temizlendiği söylenemezdi. Önce onları topaklanmış kir sandım; *katran, kan, lanetten arta kalan...* Ama hiçbiri değildi.

Parmaklarım bir tür işlemeyle çevrelenmişti. Uçlarından başlayıp ikinci ekleme kadar uzanıyorlardı. Kınayla yakılan tılsımlara benziyordu. Ama daha karmaşık ve birbiriyle bütünleşen bir varyasyonu gibiydi. Neredeyse tırnaklarımla kazıyarak onlardan kurtulmaya çalıştım ama geçmiyordu. İşlediğim cinayetin bir nişanesi gibi...Tenimde kaldı.

Gözlerimden akan yaşlar ne zaman durdu, bilmiyorum ama orada yarım saatten fazla beklemiştim. Bedenim yavaş yavaş toparlansa da kalkıp normal yaşantıma dönecek takati kendimde bulamamıştım. Doğrulduğumda ne savaş alanına dönmüş altarı ne ciltlerine bakmanın bile midemi burktuğu kitapları ne de çıkarıp attığım ayakkabıları almaya yeltendim ve artık beni korkutmayan tünele doğru yürüdüm. Bir daha hiçbir şeyin beni korkutabileceğini sanmıyordum. Adımlarım nemli yüzeyde şıp şıp sesler çıkarıyordu. Bir süre sonra buraya ilk gelişimde yüzerek geçtiğim o ürpertici havuza geldim. Bu sefer tereddüt etmeden hatta soğuk su belki biraz olsun iyi gelir diye umarak kendimi suya bıraktığımda belki de umursamamakla hata etmiştim.

Kayıp suya çakılırken birkaç kulaçla yüzeye çıktım. Dökülen suyun yüksek sesiyle kafamda çığlıklar atan iç sesimi susturmaya çalıştım. Bir gariplik olduğunu anlamamıştım bile.

...

Derin bir nefes, yarısını şokla salıvermeden önce dopdolu bir nefesi bahşedebilmiştim kendime. Bir anda ayağımdan tutulup çekilmiş, felç bırakan serin suya gömülmüştüm. Bıraktığım hava baloncukları

çekilme hızım yüzünden anında görülmeyecek kadar ileride kalmıştı. Derinlere, suyun daha da derinlerine çekilirken neye uğradığımı algılamakta güçlük çekiyordum. Korku ve umutsuzlukla kafamı yukarı çevirmiş, gitgide daha da küçülen yüzeydeki ışığa bakıyordum.

Ne yani; ölümden tam da kurtulduğumu düşünürken, ölecek miydim?

Sorumu cevaplarcasına tekrar duymayacağımı düşündüğüm bir ses kulaklarımda yankılandı. *"Ah, evet. Tam da öyle olacak. Senin de yolun buraya kadarmış Kızıl Cadı."*

Tethys? Şok ve dehşetle bu kelimeyi aklımdan haykırırken cevap hızla onu takip etti.

"Evet, aptal kız, evet benim. Sana ne kadar teşekkür etsem az. O mağara kadar bu beden de en büyük hapishanemdi. Beni özgür bıraktığın için müteşekkirim."

Ama sen öldün. Seni ellerimle öldürdüm.

"Beni öldürmek o kadar kolay değil, ama senin için aynısı söyleyemem. Serbest kaldığımı bilen bir tek sen varsın. Bu yüzden de... Gerisini zaten biliyorsun."

Korkunç bir kahkaha kafamda yankılanırken kalbim patlayacakmış gibi gelmeye başlamıştı. Tükenen nefesim başımda inanılmaz bir basınca dönüşüyor, gözlerimi karartıyordu. Ama hiçbiri, aklımda dönen umutsuz sorulardan beter değildi. Bu kadar mıydı? Böyle mi ölecektim; başka bir entrikaya kurban giderek?

Yaşları tükenmiş gözlerim kapandı. Kaybetmiştim. Burnumun dikine gitmiş ve en çok da zararı kendime vermiştim. Bu benim için kapanıştı. *Kızıl Cadı* olmayı seçmiştim, şimdi de Kızıl Cadı olarak ölecektim. Kapalı gözlerimin önünde kırmızı alevlerden oluşmuş o kadın canlandı yine. Cenin pozisyonuna geçtiği yerde sakin bir bekleyiş içerisindeydi. Ağır ağır kollarını açtı, sanki kucaklaşmak ister gibi. Sonra gözlerini açtı ve sadece bir saniyeliğine bana baktı. Anında alevler yön değiştirdi ve laciverte dönüp duruldu. Ateş sıvılaştı, aktı, kabardı: Şimdi suydu. Artık cenin kadın, üstünde lacivert ışıltılar dalgalanan; içinde beyaz köpükler süzülen bir figüre dönüşmüştü.

Boynum şiddetle yana doğru bükülürken dibi hâlâ gelmemiş suyun içinde pat diye durdum. Akabinde gözlerim açıldı. Karanlık lacivert

bir ışıkla parlıyordu. Nefessiz kalmış ciğerlerim, içinde kalan son havayı da boşaltırken burnumun ucundan kabarcıklar fışkırdı ve beni sarmalamaya başladı.

Göğsüm tekrar genişlerken bedenim alışık olmadığım bir güçle sarmalanmıştı. Daha serin, daha rahatlatıcı, daha dingin bir güçtü bu. Bileğimi tutan şey her neyse gevşedi ve bedenim öncekinden bile daha hızlı bir şekilde yükselmeye başladı. Suyun yüzeyi beni karşılamaya yaklaşırken Tethys'in ağlamaklı çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu.

"Hayır! Hayır! HAYIR! Bu oluyor olamaz. Beni benim silahımla vuramazsın. Ezeli Su; bu bana ait! Benimdi ve benim olmalı! Sadece benim, benim, BENİİİİİİM!"

Sesi gitgide yok olurken sudan dışarı fırladım. Ayaklarım çalkalanan su yüzeyine bastı. Su masmavi bir ışıktan ibaret gibiydi. Fokurdayıp köpürüyor, durmak istemiyordu. Gücün doruğa ulaşmışken *bu kadar yetmez,* diyordu.

İçime derin derin nefes çekerken bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Sonu olmayan bir baca gibi karanlığa uzanıyordu. Kalbim sanki kanatlarını açmış, pır pır edecekti. Onu durdurmak için kollarımı göğsüme doladım ama nafile. Hafifçe parmak uçlarımda yükseldim. Yetmiyordu. Yetmiyordu!

Bu adrenalini; korkuyla, şaşkınlıkla, acıyla birbirine geçmiş, aşırılaşmış duygularımı bir türlü özgür bırakamıyordum. Bir şeyler yeniydi. Değişmişti. Heyecanla karşılandığımı, kucaklandığımı hissediyordum şimdi. Ama olmuyordu, *yetmiyordu.*

Bir daha yukarı baktım. Baktım çünkü yukarılara taşasım vardı. Sığamayacak kadar çoktum. Dolmuştum. Kollarımı teslim olurcasına iki yana açtım ve... Uçtum.

Bu dünyada her şeyin bir rengi vardı, her şeyin bir kimliği. Ben renksizdim. Kimliğimi kaybetmiş ya da hiç bulamamıştım. Sahte renklere bürünmüş, hep ama hep gerçeklerimden saklanmıştım. Şimdi görebiliyordum: Sayabileceğimden fazla rengim vardı. Sadece kırmızı değil. Sadece Kızıl Cadı değil.

Bunlar *Gerçek Renklerdi* ve gidip kendilerini keşfetmemi bekliyorlardı.

Çok diktir yolun son kesimi, iyi bir yönetici gerek orada.
Bir yer açar bana sularda Tethys, batmayayım diye,
O bile korkar, ürperir bu uçurumdan. [80]

Ovidius - Dönüşümler

80 Ovidius, Dönüşümler, Payel Yayınları, Haziran 1994; s. 46. 66 ff. (Türkçe Çeviri: İsmet Zeki Eyüboğlu, 1994)

26. BÖLÜM
ELEKTRİK MAVİSİ

Tekrar sağlam bir zemine bastığımda bacaklarım yeni doğmuş bir eniğinki gibi çarpık ve güçsüzdü. Nefes nefeseydim ve belki az önceki olayların şokundan belki de üstüme yapışmış ıslak elbise yüzünden tir tir titriyordum. O kuyu gibi delikten yükselirken, duvarlar bir yerden sonra dönerek yukarı çıkan taş merdivenlere dönüşmüştü. Kendimi korkulukların üstünden atıp yere biraz sendeleyerek konduğumda, az kalsın dengemi kaybedip merdivenlerden aşağı yuvarlanacaktım.

Aşağıda olanları düşünmek... Benim için zordu. Korkunçtu. Dehşet vericiydi... Gerçi artık değildi. Hayatımda bu tarz şeylere dair hiç olmadığım kadar kayıtsızdım. Tepkisizdim. İçimden en hayati şeyler sökülüp alınmıştı sanki. Bomboş hissediyordum. Oysa güçle dolup taşıyordum.

İluna...

Yaşananlar o kadar hızlı olup bitmişti ki idrak etmekte zorlanmıştım. Bir an iblislerin fink attığı bir altarda büyü yapıyor, diğer an kıyıda isteri krizleri geçiriyordum. Gücümü arındırıp kurtuldum sanıyor, sonra kendimi ölüme ramak kala bir yerde buluyordum. Ölümden dönüyor, öldürüyor, öldürülüyordum... Ölüme o kadar yaklaşmış, o kadar hızlı kaymıştım ki O'na, parmak uçlarımda Hayat belirmişti... Su. Almamakta o kadar ısrar ettiğim o suyu, Tethys'in ihanetinin şokuyla paniğe kapılmış ve kontrolümü kaybetmiş olsam da içimden bir yerden kazıyarak çıkartabilmiştim.

Gorria'dan o kadar farklıydı ki. İçimdeki şey her neyse hep sıcacıktı, bazen bunaltıcı gelebilecek bir harareti vardı. Ama İlluna tamamen farklıydı. Yıldızlı bir gecenin dinginliği, taze bir suyun ferahlığıydı.

Ama olay bu değildi. Tethys'in uğruna sinir krizlerine girdiği şeydi; Ezeli Su'ydu. Bir an için O'ndan bir şeyler yürüttüğümü, biriciği Ezeli Su'yunu O'ndan çaldığımı sanmıştım. Fakat bu mümkün değildi. Zaten Tethys'te olmayan bir şeyi çalamazdım. Kendisi Ezeli Su'ya asırlardır hasretti. Bu esarete mahkûm bırakılırken, ondan her şeyiyle birlikte koparılıp alınmıştı. Bahsettiği, zamanında Hekate'nin ondan alıp cadılarının İluna'sına sakladığı İlk Su'ydu. Ortada bir hırsız varsa Hekate'ydi. Tethys öfkelenmekte haksız sayılmazdı. Zamanında tüm bu bildiğimiz Dünya'yı o ezeli güç yaratmıştı. En başından beri O'nda olan güç, kendisine bir zerre bırakmaksızın başkalarının eline geçmişti. Şimdi, cadıların güç çektiği kozmik âlemde amaçsızca gezinen Ezeli Su, gücümün yeni bir boyutunu keşfetmemle kucağıma düşmüştü.

Ancak bir şeyler yanlıştı. Onu artık hissetmiyordum. Bir an için parlamış, sonra usul usul uzaklaşmıştı. Bu da her şeyde bir başkasının parmağı olmasına dair şüphelerimi arttırıyordu. Bu işte Hekate'nin bir parmağı olabilir miydi? Beni O mu kurtarmıştı? Ama O'na karşı artık en ufak bir inancım kalmamıştı. Onca çağrıya rağmen gelmemesi, Tethys'in söylediği sebeplerden ötürü olsa da zalimceydi. Beni başta ölüme terk eden kendisiyken şimdi çıkıp beni kurtarmış olamazdı, hayır. Ne yaptıysam *ben* yapmıştım. Tüm hayatım boyunca bencillik olarak gördüğüm şeyin aksine, artık gerçekten ortada bir *ben* vardı. Kendi menfaatini düşünmekle kendini kabul etmek ve merkeze oturmak arasında fark vardı. Tüm dünyaya, insanlara, kurallarına ve gerçeklerine inanmaktan vazgeçmiştim. Bitmişti. Ben artık kendime inanıyordum. Kendi gücüme, kendi gerçeklerime; şimdi içi bomboş olsa da onu yeniden doldurmanın bir yolunu bulacak Erin'e inanıyordum ve damarlarımda kol gezen, sınırları zorlayan gücümün aksine bu kendimi daha güçlü hissettiriyordu.

Olacakları az çok tahmin edebiliyordum. Hiçbir şeyin bitmediğinin, hatta daha yeni başlıyor olduğunun da farkındaydım. Ortada bir cinayet vardı. Ortada bir ihanet vardı. Ortada bir firari vardı... Tethys... O öylece vazgeçecek birisi değildi. Nefreti o kadar büyüktü ki kendini toplayıp geri gelecekti. Tek derdi Ezeli Su ya da özgürlük değildi, biliyordum. İntikam istiyordu. Hekate'den ve kızlarından; cadılardan. Belki de şimdiye kadar karşılaşabilecekleri en büyük felaketi getirmiştim onlara. İşte buydu. Kehaneti ya da Müdire'nin teorilerini yanlış

anlamıştım. Ben onları felaketten kurtaracak kişi değildim. Ben felaketin ta kendisiydim. Ben lanettim, *lanetliydim*. Bu zamana kadar beni hep madalyonun karanlık yüzü karşılamışken nasıl olur da gerçekten kurtarıcı olabileceğime inanmıştım? Dudaklarımın arasından hırıltılı kahkahalar süzüldü. Sonra da şu sözler; "Aptal! Aptal! Aptal!..."

O an ne zaman gelir bilmiyordum ama bir süreliğine de olsun güvende olduğuma inanmak istiyordum. Bedenen değil, ruhen soluklanabilmek için ufak bir araya ihtiyacım vardı. Yine de O'nunla tekrardan karşılaşacağımız barizken, cadıları bihaber bırakmak olmazdı. Peki, tüm bu yaptıklarımı onlara nasıl açıklayacaktım? İş artık basit bir hırsızlık ya da kural çiğnemeden ötedeydi. Kadim ve çok tehlikeli bir gücü serbest bırakmıştım. Basitçe üstüme parmak sallayıp, "Bir daha sakın olmasın!" diyecek değillerdi ya. Sırf ondan kaçınmak için tüm bunları yalnız göğüslediğimiz *okuldan atılma* durumu da karşılaşacağım sonuçların yanında bir hiç kalırdı. Cadı Köprüsü'nde olanlarla tutuklandıysam bu durumda ya zindanlarda çürümeye bırakılır ya da hiç beklemeden idam sehpasına gönderilirdim herhâlde. Korkunun içimi titretmesini bekledim ama artık korkmadığım düşüncesi zihnime sinsice süzülünce boşa beklediğimi anladım.

Omuz silktim. Belki kaçıp gitmek için çok geç değildi. Fakat gerçekleri söylemesem olmazdı. Hayır, bunu cadılara yapamazdım. Ortadaki mesele çok ciddi ve fazlasıyla tehlikeliydi. Cadılar hazırlıksız yakalanırlarsa feci şeyler olurdu. Tethys öldürmekle bir sıkıntısı olmadığını açıkça göstermişti. Bir kaçak olmayı seçeceksem bile bu olanları açıkladıktan sonra gerçekleşecekti ve önce, Fiona'yla konuşacaktım. Her şey böyle büyük bir çıkmaza sürüklenirken onun şahsına münhasır bakış açısı belki işime yarardı.

Nerede olduğumu anlamaya çalışarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Taş basamaklar hafif nemli ve dolayısıyla kaygandı; yer yer yosun tutmuştu. Düşmemek için kendimi duvara yapıştırarak acele etmeden merdivenleri tırmandım. Sonunda yaslandığım duvarda bir kapı bulunca, metal kolu bulup indirdim ve ittim. Kilitliydi. Şaşırtmamıştı.

Birkaç basamak daha tırmandım ve beni karşılayan sıradaki kapıyı denedim. O da açılmıyordu. Böylelikle bir sürü kapıyı geçtim. Bu

kısım, sanki hepsinin açıldığı bir havalandırma bacası ya da merdiven boşluğu gibiydi. Sonunda yukarıdan gelen çam kokulu kuru kış havasını hissettiğimde neredeyse açıklığın tepesine gelmiştim. Sıradaki kapıya beni zorlamasını bekleyerek yine kuvvetle asıldım. Fakat kol rahatlıkla indi ve uyguladığım fazla kuvvetle sertçe ahşap zemine savruldum. Korkunç bir gürültü eşliğinde sağ omzumu çarptım ve acıyla inledim.

Kendimi ne tür bir yerde bulduğumu anlamak için kafamı kaldırdım. Anında yüzüme toslayan sıcak buharla gözlerimi kısmam gerekti. Kızgın yağın çıkardığı cızırtısı, tahtaya vuran bıçağın ritmik sesi, kaynayan kazandaki çorbanın fokurtusu, sebze ve et kokuları... Bir mutfaktaydım. Vhartlox'un, her gün enfes yemekleriyle masalarımızı dolduran büyülü mutfağındaydım.Bir labirent gibi yayılmış tezgâhların ardında harıl harıl çalışanlar, hayatımda gördüğüm en tuhaf yaratıklardı. Bembeyaz latekstenmiş gibi görünen bedenleri yarı saydam, sanki aşağı doğru damlayan krema gibi bombeliydi. Tıpkı Big Hero 6 filmindeki Baymax karakterinin havası inik hâline benziyorlardı. Ufak bir sorun vardı ki bahsettiğim film bir animasyon filmdi. Bu ise gerçek hayattı ve kafalarının içinde dönen yeşil birer enerji küresi ile ürpertici görünüyorlardı.

Parmaksız elleri bıçakları ya da kepçeleri içine sokarak kavramışlardı. Vücut hareketleri robot gibi mekanik bir şekilde gerçekleşirken aşırı kontrolsüzdü. Bir işi yapmak için önce kollarını ya da tüm bedenlerini savuruyor, küçük ama hızlı hareketlerle ilerleme kaydediyor, sonra ansızın geri çekilip yine ayarsız bir hareketle geri atılıyorlar ve bu rahatsız edici ritimle çalışmaya devam ediyorlardı. Bozuk bir guguklu saat gibilerdi.

O geniş yaylar çizen, bıçak tutan elleri beni kesmesin diye dikkatlice ayağa kalktım. İçeri bir hışımla girmişken bu aşçı-ruh benzeri yaratıklar hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ya kendilerini bütünüyle işlerine adamışlar ya da küçük zekâları, onları sadece işlerini yapma konusunda idare ettiğinden geldiğimi fark etmemişlerdi.

Oysa fark eden birisi vardı. İlerideki tezgâhlardan birine bacak bacak üst üste atarak oturmuş yeşiller içinde bir cadı, bir kaşını kaldırmış küçük şapkasının altından bana bakıyordu. Elindeki kalın yemek tarifi

kitabı öne eğilmiş, her an düşecek gibi duruyordu. Yirmili yaşlarında görünen cadı, elini buyurgan bir tavırla havaya kaldırdı ve tüm beyaz aşçılar, olduğu yerde donup kaldılar. Doğrudan gözlerime bakan kadın, kitabını gürültüyle kapatıp tezgâhtan yere atladı. Bana gelmemi işaret etti ve konuşmaya başladı. "Bak sen şu Tanrıça'nın işine, bir davetsiz misafirimiz varmış!"

Ona doğru yürürken ürkekçe elimi salladım. O ise karşısına gelince devam etti. "Pek işlek olmayan bir kapıdan girdin şekerim. Söylesene, orada işin neydi senin?"

Konuşmaya başladığımda çenemin hâlâ titrediğini anladım. Güç olsa da kelimeleri bir araya getirebilmeyi başardım. "Ihım, şey. Biraz zor bir gün geçirdim dersem daha fazla sorgulamazsın, değil mi?"

Gözlerimi üstümde dolanan kadın ne anladı, bilmiyorum ama kafasını ağırca salladı. "Anladım hemşire, anladım. Ben de geçtim o yollardan. Gençlik işte, deli dolu geçiyor." Göz kırptı.

Ah tabii, cadılar ve asla tahmin edilemeyen yaşları... Gençliğini böylesi bir hasretle anıyorsa sandığım kadar genç değildi. Saçları dağınık bir topuzla gerisinde toplanmıştı. Zeytin rengi yüzünde iki badem göz, olgunlukla bana bakıyordu. İnce dudakları ve sivri burnuyla çok alımlı sayılmazdı ama yemekleri gibi iç açıcı bir sıcaklığı vardı. Koyu çam yeşili cübbesine un bulaşmış, bol kol detayları üstüne sıçramış yağ ve soslarla görünmez hâle gelmişti.

Sonunda karşısında öyle titreyerek durmama dayanamadı ve beni tezgâhın yanına çektiği tabureye oturttu. "Dur da sana içini ısıtacak bir şeyler ikram edeyim. Tereyağlı poğaçalarım da fırından yeni çıktı." Sonra bir anne çalışkanlığıyla önümü mütevazı denemeyecek bir kahvaltıyla donatmaya başladı. O an sabah saatlerinde olduğumuzu fark ettim. Gün ve gece kavramım tamamen uçup gitmişti.

Sütlü çaya minnetle sarıldım. Domuz pastırması ve sahanda yumurtaya elimden geldiğince sakince yaklaşsam da saniyeler sonrasında kıtlıktan çıkmış gibi lokmalarımı çiğnemeden yutuyordum.

"Yeşilliklerden de ye. Vitamine ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Baksana bir deri bir kemik kalmışsın. Daha iyi beslenmelisin. Cadılık sandığından çok enerji ister," dedi kadın. Yanıma bir tabure çekti ve

çenesini eline dayayarak hazırladığı sofrayı silip süpürmemi izlemeye koyuldu. Cadılıkla ilişkili sayısız havalı işi yapmaktansa aşçılığı tercih etmesi buna karşı büyük bir tutkusu olduğu anlamına geliyordu. O yüzden lokmalarım arasındaki beğeni nidalarımla mest oluşunu elimden geldiğince garipsememeye çabaladım.

Bu sırada işlerine dönmüş aşçıların gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak konuştu. "Tanışmadık. Ben Rezene."

"E...Eğin." Ağzım doluyken pek anlaşılır olmasa da karşılık verdim. "Han-değson."

Bu dile (!) hâkim olmalı ki dediklerimi anladı. "Bir newborn musun? Vay canına! Ellerindeki tılsımları görünce daha kadim bir soydan geldiğini düşünmeden edemedim." Uzanıp yağa ve ekmek ununa bulanmış olmasını umursamadan parmaklarımı ellerine aldı.

Çıkarmak için neredeyse kazıdığım tılsımlara bakıp güçlükle yutkundum. "Onlar mı? Önemsiz şeyler işte." Parmaklarımı kendime çektim ve elbisenin kumaşına sakladım.

Rezene güldü. "Fazla tevazu, sanıyorum. Buraya dönemsel eğitmen kadrosuyla mı alındın? Genelde kürsüdeki akademisyenleri tanırım."

"Hayır. Ben burada okuyorum."

"Okuyor musun? Doktora için mi?" dedi şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Birinci sınıfım."

Rezene şokla geriledi. "Şaka yapıyorsun." Ellerimi tutup zorla kendine çekti ve bir daha baktı. "Yani böyle güçlü tılsımları olan birinin çömez bir cadı olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bak. Ne olduklarını bilmiyorum, tamam mı? Bir anda ellerimde belirdiler."

"Bunlar *bir anda* belirecek şeyler değiller tatlım," dedi imalı imalı. "Spreént edinip nasıl edindiğini bilmediğine inanmamı bekleme."

"Spreént mi?" dedim afallamış bir şekilde. "Ölümsüzlük tılsımları olan spreént mi?"

"Ta kendisi. Bak benimkiler burada," deyip avucunda sarmallar çizerek yayılmış dövmeleri gösterdi. "Sık sık tükenip yenileri açığa çıktığı

için kimileri bulanık ve şekilsiz ama kesinlikle işlevseller."

Ben hem bana söylediklerini sindirmeye çalışıp hem de onun elindekileri ilgiyle incelerken sürdürdü. "Benim spreéntlerim kısa ömürlü. Anlıyorsun ya aşçılık benim tutkum fakat aynı zamanda da gençliğimin kaynağı. Doyurduğum her karın, bana belli miktarda zaman veriyor ama çok değil. O nedenle hep pişirmeliyim ve hep yedirmeliyim," dedi tatlılıkla. "Fakat senin spreéntlerin *öyle* kolay elde edilmiş ve kolay geçecek bir şeye benzemiyor. Baksana şuna; çok koyu ve fazla detaylı. En az yüz yıl derim."

Yüz yıl, lafını duyunca lokmam boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. O, sırtımı sıvazlayıp her şeyden habersiz bana içecek bir şeyler uzatırken endişeyle parmaklarıma baktım. Spreént kazanmak için belli başlı görevler yaplması gerekiyordu ve ben onları korkunç bir cinayetin sonucunda edinmiştim. Bir Titanı serbest bırakmıştım. Rezene, bir şekilde bağlantıyı kurabilir miydi? Kurmayı bırak işkillenmesi bile yeterliydi.

Oradan kaçabilmenin yollarını kafamdan geçirirken küçük aşçı ruhlardan biri yardımıma koştu. Ağır hareketlerle yanımıza geldi ve hafifçe Rezene'ye çarptı. Başını sanki taşıyamıyormuş gibi öne düşürmüştü. Dikkatinin dağıtılmasından hoşnutsuz olan Rezene, elini öne uzatıp avucunu beyaz aşçının kafasına *daldırdı*. Lateks, parmaklarını âdeta bir eldiven gibi sardı ve benzerliği o zaman yakaladım. Eldivendi bunlar, eldivenlerdi. Ne demişti Fiona: Cadı uşakları. Yaz balosu için bunlardan savaşçıların kışlasına koli koli taşıdığımızda gerçekte neye benzediklerini çok merak etmiştim. Böyle bir şey hayal etmemiştim. Rezene'nin parmaklarından dalga dalga yayılan yeşil enerji, lateksten sızıp eldivenin kafasına doldu ve azalan enerji baloncuğunu yeniledi. Silkelenip kendine gelen eldiven, işinin başına döndü.

Hazır dikkati dağılmışken apar topar yerimden kalktım. "Her şey için teşekkür ederim Rezene. Doyduğuma göre artık odama dönsem iyi olacak."

"Ama daha şunlardan yemedin," diye masadaki başka şeyleri işaret etti. Sonra kaşlarını çattı. "Hayır, konumuz yemek değildi."

"Bu konuyu sonraya erteleyelim. İçimden bir ses çok yakında gereken her şeyi öğreneceğini söylüyor."

"Sen öyle diyorsan." Beklediğimden hızlı yumuşadı.

"Senin tanışmak güzeldi Rezene."

"Seninle tanışmak da öyle. Arada uğra böyle. Mutfağın yolunu pek kimseler bilmez burada. Sıkıntıdan aşk kitaplarına sardım, görüyorsun ya," deyip masada kapalı duran erotica romanı işaret etti. Sanırım cadı bir aşçının yemek tarifi kitabına ihtiyacı olmuyordu.

El sallayarak yandaki kapıyı açtım ve artık daha tanıdık gelen Vhartlox koridorlarına yürüdüm. Tanıdık bir şeylere rastlamanın en kötü yanı, artık her şeye ne kadar yabancı olduğumu idrak etmekti. Derin bir nefes çektim. Bir kişi daha beni bu hâlde görmeden odama gitmeliydim.

Fiona anlattıklarımı dinlerken yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. En başından beri onaylamadığı bir şeyi yaptığım için bana tavırlı gibiydi. Ama ne zaman ona sonrasında olanları anlattım, Fiona'nın ağzı şaşkınlıkla gerildi. Gözyaşları yanaklarında yol alırken, atılıp bana sıkı sıkı sarıldı. Bu sefer benim olmayan hıçkırıklarla sarsılarak öylece durduk. Daha çok ben onu teskin etsem de Fiona, elinden geldiğince çabalıyordu. Sesi anında yumuşamıştı. Gözlerini silmeyi akıl ettiği zaman bakışlarındaki yoğunluk ve şefkat içimi ısıtıyordu. Bir kez olsun bana *neden sözümü dinlemedin?* diye sitem etmedi, hatamı başıma kakmadı. Ah, o öylesine iyiydi ki... Fiona gibi bir arkadaşa sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bana yeniden hissettirdi.

"Erin, çok özür dilerim. Bunların hepsinin tek sorumlusu benim," diye yine aynı kendini suçlama tekerlemesine başladı Fiona. Kalbindeki temizlik, dünyadaki her kötülüğün altında eziliyordu ama bilmesi gerekti; *hiçbiri onun suçu değildi.* "Sonunu düşünmediğim bir hareketim yüzünden başına gelmeyen kalmadı. Sen tüm bunları yaşamak için çok küçüksün. Tanrım, bunlar dehşet verici! Sarsılmış olmalısın."

Sarsılmanın ötesini yaşamıştım. Tüm dengem altüst olmuştu. Bu dünyada her duygu, en uçta yaşanıyordu. Maceralarım ya çok sevimli, inanılmaz keyifli geçiyor ya da kanımı donduracak kadar tehlikeli ve korkutucu bir şekilde sonlanıyordu. "Ama ben bunları unutmaya hazırım. Kendimi o kadar yıpranmış hissediyorum ki Fiona. Hiç böyle olmasını hayal etmemiştim."

Fiona gözlerimin içine baktı. Söylediklerine beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Tıpkı ilk gün anneme yaptığı gibi ellerimi sıkıca tuttu. "Tamam. Artık bitti. Hepsi geçti, geride kaldı. Artık normal bir Vhartlox cadısı gibi yaşayacaksın. Bu yaralarının üstünü arkadaşlıklar ve büyülerle saracağız."

"Ama ya Tethys, kaçtı Fiona. Bunu bilmeleri gerek," diye iç geçirdim.

Fiona çenesini kaldırdı. "O konuyu bana bırak. Müdire'ye her şeyi anlatacağım. Artık seni bu konuya karıştırmıyorum. Beni de aşıyor zaten. Bu konuyu profesyonellere bırakmamız gerek."

"Ya başın belaya girerse?"

"Girecek zaten. O nedenle Müdire'nin yanına ailemle gideceğim. Rebelleicheler sandığından daha dişli cadılardır Erin. Bu işin üstesinde gelse gelse onlar gelir."

"Ne olacak dersin? Yani tüm bunlar öğrenildiğinde."

"Ne mi olacak?" Fiona her zamanki bilmem gerekirmiş bakışlarından attı. "Kıyametler kopacak Erin. Kıyametler!"

Gerçekten de öyle olmuştu. Rebelleicheler okula gelen tek aile olmamıştı. Vhartlox'un trafiği akla gelmeyecek haneler ve büyü klanları tarafından meşgul edilmeye başlamıştı. Bir şey olduğu biliniyordu ama tam olarak ne olduğu açıklanmamıştı ve böyle kalması düşünülüyordu. Tek söylenebilecek şey, *büyük* bir şey olduğuydu. Herkesin soruları vardı, herkes cevaplar istiyordu ama Kadimler Heyetinin de içinde yer alacağı Büyük Cadı Konseyinin beklenmesi söyleniyordu. Böylesine büyük bir konseyin toplandığı son birkaç yüzyılda görülmemişti. Bahsedilen Kadimler, öyle kolay kolay ulaşılabilen kişiler değildi. Çoğu bin yılı aşkın süredir yaşıyordu ve bunca zaman onları çok önemli konumlara getirmişti. Kimileri artık bu boyutta bile yaşamıyordu. Ancak durumun aciliyeti hepsine ulaşılmasını gerektirmişti.

Öğrenciler de bu durumdan kötü etkilenmişti. Kimilerinin ailesi dönemi erken bitirmelerine karar verip onları finalleri ve teslimlerini yapmadan evlerine çağırmıştı. Akademi bu konuda gitmeyi isteyen

öğrencilere özgürlük tanımıştı ve bu ayrıcalık, büyük bir çoğunluk tarafından değerlendirilmişti. Pitsy onlardan biriydi. Freya'nın ailesi ise kızlarını okul başına yıkılıyor olsa dahi sınav kâğıdını eksiksiz doldurmaya zorlayacak tiplerdi. Serene de kalmıştı ama tamamen farklı sebeplerden ötürü. Tüm bu korku ve felaket havası onu gerçek anlamda neşelendirmişti. Etrafta aval aval gezinip insanların korkularını dinliyor, sonra onları genelde Isırık'ın yardımıyla daha çok tedirgin ediyordu.

Okulun aniden boşalması ama hiç olmadığı kadar dolu olması dışında her şey eskisi gibiydi. Ben değildim. Ben kesinlikle değildim. O günden sonra bende ruhani ve fiziki olarak *karanlık* bir değişim gerçekleşmişti. Durduk yere adımlarımın etrafında siyah hareler beliriyor, arkamdan âdeta koyu bir iz bırakarak ilerliyordum. Dokunduğum çoğu şeyin ya başına bir şey geliyor ya da o şey bir kazaya yol açıyordu. Çevreme lanet saçıyordum. Tabii bir de ürpertici yaratıkların bana olan çekimi vardı. Şimdi had safhaya ulaşmıştı. Bir gün uyandığımda yatağımın önünde hamam böceklerinden devasa bir koloniye denk gelmiştim. *İğrenç!* Aynı zamanda Serene'nin panteri bazen ondan çok benim evcil hayvanımmış gibi davranıyordu. Başını üstüme, cüssesine hiç yakışmayan bir sırnaşıklıkla sürüyor ve parmak uçlarımı yalıyordu. *Karanlık şeyler...* Bu zamana kadar kaçındığım ne varsa hepsi gün yüzüne çıkıyor, geçirdiğim bu dönüşüme ortak oluyorlardı. *Şeylerin gibi karanlıksın artık sen de,* diyorlardı. *Zifiri karanlıksın.*

Bir gün Uzuri, pat diye yemek holünde belirivermişti. Normalde vücudumdaki tüm sinir uçlarını öfkeyle hareketlendirecek olsa da onun ukala yüzünü görmek beni hiç olmadığı kadar rahatlatmıştı. Bu İan'ın sonunda iyileştiği anlamına geliyordu. Çok geçmeden de Neftis, düşüncemi doğrulayan dedikodularını yaymaya başlamıştı.

İan'a o günden önce ve sonra sayısız mektup yazmıştım ama ondan hiçbir dönüş alamamıştım. Kendini toparladığına inanmaya çalışmıştım ama tedirginlikten ne doğru düzgün yemek yiyebilmiş ne de uyuyabilmiştim. Üstelik esrarengiz bir şekilde Tethys'le son karşılaşmamızdan sonra bir daha kâbus görmemiştim. Tek bir sefer bile. Son kâbusumun bana ölüm teklifini yaptığı kâbus olması, en başından beri o güne hazırladığını düşünmeme yol açıyordu. Etrafımda gerçekleşen her şeyin o olayla bağlantılı çıkması, gitgide bu teorimi güçlendiriyor-

du üstelik. Fakat olay bu değildi. Elimden geldiğince işin o kısmını düşünmemeye çalışıyordum. Benim derdim artık kâbus yoksa İan'ın da olmamasıydı. Uykularımızda birbirimize sığındığımız onca gece geride kalmıştı ve bu istemeden de olsa kalbimi sızlatıyordu. Ondan tek bir haber alamamamın endişemi ve özlemimi arttırdığı gibi...

O gün kollarımda kitaptan koca bir kuleyle dolabıma, Saralondé'ye ufak bir ziyaret düzenlemeye karar vermiştim. Önceki haftalarla anlaşmamızda belirtilen kitap ödemelerini aksatmıştım. O yüzden beni yeniden gördüğüne hem sinirli hem de minnettardı. Kitaplardan yaptığımız alçak tepeciklerin üzerine oturup sohbet etmeye başladığımızda sebebini de öğrenmiş oldum.

"Elbette aynı kitapları döne döne okumak 183. seferimse beni öfkelendirebilir. Ama sorun bu değil. Sen artık benim sahibimsin. Yardıma ihtiyacın olduğunda beni çağırabilirdin. Ölümle yüzleştiğin tüm o anlar, benim için parmakların arkasından bakıp hiçbir işe yaramamak gibiydi. Kilidim senin elinde Erin. Beni serbest bıraktığında senin için savaşabilirim."

"Ah Sara, tüm bunlara yeniyim biliyorsun. Alınma ama tüm o hengâmede aklıma gelmen imkânsızdı." Sonra neye kızıyor olabileceğini düşünüp parmaklarımla oynadım. "Yoksa seninle bağlandığım için artık senin yaşamın da mı benim ömrümle sınırlı?" Figi ile geçirdiğimiz konuşmayı hatırlayınca öfkesinin az bile olduğunu söyleyebilirdim. Gerçi şapkamı başıma oturtup Figi'ye çığlık çığlığa ölmeyeceğimizi duyurduğumda bunu gayet sakin karşılamış, "Şimdilik," diye karşılık vermişti.

Oysa Saralondé omuz silkti. "Hiç de bile. Ben hizmetimi sunarım, o kadar. Ömrüm bir insan evladınınkiyle kıyaslanamayacak kadar uzun. Sadece orada durup hiçbir müdahalede bulunamamak beni çileden çıkardı. Sana böyle bir teklifte bulunurken eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama anlaşılan sen yalnız eğlenmeyi seviyorsun."

Öncelikle ölümle cebelleşmek tam olarak eğlenceyle tabir edilecek bir şey değildi. Fakat parmak bastığı noktayı anlayabiliyordum. Kâbuslarımda kontrolün elimden kayıp gitmesi kadar sinir bozucu bir şey yoktu. Kaçmak isteyip kaçamadığım onca an... Vermeyeceğim tepkilerin verilişine şahit olmak... "Bir dahaki sefere ilk sana geleceğimi bil o hâlde," dedim hissettiğimden daha şevkli görünmeye çalışarak.

"Harika," dedi yarım bir gülümsemeyle.

"Hatta sanırım bu çok kısa süre içinde gerçekleşebilir. Konseyde beni çiğ çiğ yiyecekler. Sana ihtiyacım olursa güçlü demenin bile hafif kalacağı kadim cadılarla başa çıkabilir misin?"

Küçük bir kahkaha attı. "Cadılar benim yaratıldığım şeyi güç diye çekiyorlar sevgili Erin. Sence?"

"Bizden bu kadar üstünsen nasıl benim koruyucum olmak istediğini anlayamıyorum."

"Çünkü *senin* gücünle aşık atamam, Sahip." Gözlerinde bunu inanarak söylediğini belli eden bir ifade vardı.

Ertesi gün Fiona cıvıl cıvıl bir enerjiyle kapımda bittiğinde neye uğradığımı şaşırdım. Son olanlardan sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacağımızı sanıyordum. Oysa Fiona sanki yine Vhartlox'un kuytu köşelerinde ya da nimfaların büyülü diyarlarında bir maceraya atılacakmışız gibiydi.

"Bahçede misafirin var. Seni çok görmek isteyen biri," dedi Fiona sevimlilikle.

Gözlerimi devirdim. "Critza deme ne olur?"

Fiona ilk başta garipsemiş gibi baktı sonra bağlantıyı kurup kahkahalara boğuldu. "Hayır, hayır. Gümüş gözlü savaşçından bahsediyorum."

"İan mı?" diye bağırdım heyecanıma hâkim olamayarak.

Fiona gülümsemesini otuz iki dişe genişletti. "Ta kendisi. Erken dönmüş. İçimden bir ses senin için olduğunu söylüyor."

"Tanrım! Neden baştan söylemiyorsun? Kendime derhâl çekidüzen vermem lazım. Çoktan gelmişler mi? Bekliyorlar mı? Tanrım, Tanrım nerede?" Elim ayağım birbirine dolanmış bir şekilde gardırobuma gittim ve Pitsy'ninkiler gibi kendini katlayarak dolaba yerleşmeyecek kıyafetlerimi oraya buraya saçmaya başladım.

"Arka bahçelerden birindeler. Geleli çok olmamış, sakin ol."

Küçük bir çığlık attım ve sanki, "Biz kızlar, erkekleri bekletiriz.

Bu doğamızda var." sözünü zamanında ben söylememişim gibi oradan oraya koşturdum. Aynaya bakmıyordum bile. Yüzümün fena bir badanaya ihtiyacı vardı. Hastalığın etkileri yavaş yavaş geçiyordu ama tenimde oluşan benekler en yavaş geçenleriydi. Ian'a beni bıraktıktan sonra nasıl oldu da bu kadar gri ve cansız olduğumu açıklayamazdım. Neyse ki cadıların büyüsüne güvenmeyip makyaj malzemelerimi yanımda getirmeyi baştan akıl etmiştim.

Şatonun içinde yol alırken bunun trajikomik bir şekilde yine çifte buluşma olduğunu öğrenmiş oldum. Fiona'nın da bir savaşçısı bekleyenler kulübündeydi ve elbette bu ona takılmam için yeterli bir sebepti. "Eee, bahçede bizi bekleyen misafirin kim? Vlad mı Joshua mı?"

Fiona kızarırken gözlerini kaçırdı. "Vlad sadece o günlük bir şeydi, biliyorsun. Yani, ıhm, şey, yani Joshua." Sonra aceleyle sıkıştırdı. "Ama öyle bir şey sanma. Sadece arkadaş olarak oturup sohbet edeceğiz."

"Kesin öyledir."

"Sana yalan borcum mu var? Merak etme, o bu kadar kolay affettiremez kendini. Biraz sürünmesi gerek." Gözlerinde kendinden emin bir bakış vardı.

"Çok abartma ama. Narin yapılı birine benziyor." Ama Fiona da narin yapılı biri olduğu hâlde Joshua'sı onu kırmıştı ve bu sinirlerime dokunuyordu.

Fiona küçük bir kahkaha attı. "Onun yapısını yeterince iyi biliyorum merak etme." Göz kırparken ekledi. "Öldürmeyeceğim ama bu, acı çektirmeyeceğim anlamına gelmez."

Birkaç hızlı adımla Fiona'ya yetişip koluna girerken omzunu sıvazladım. "İşte benim kızım."

"Hayır," dedi Fiona fiyakalı bir tavırla. "Hekate'nin Kızı."

Bahçeye indiğimizde Fiona beni daha önce var olabileceğine inanmadığım yollara ve gizli geçitlere soktu. Verandadan alçak merdivenli bir koridora, oradan bir havalandırma boşluğunun kirli taşları üstünde bir koşu, ters çıkmış ağaçların köklerinin arasındaki kısa tünel...

Şimdi üstünde yürüdüğümüz çimenlik alan o kadar dik bir eğimdeydi ki düşmemek için şatonun kalın duvarlarına dayanarak ilerliyor-

dum. Neden burada buluştuğumuzu anlamak güç değildi. Şatonun bu tarafında hiç cam yoktu ve dik araziye ek olarak dipteki uzun set duvarı sayesinde izlenmesi oldukça güç, gölgelik bir alana dönüşüyordu.

Daha onları görmeden seslerini duyduk.

"Hey, hey! Geliyorlar," dedi İan'ın olduğuna emin olduğum ses.

Daha muzip biri yanıt verdi. Onun burada olmasını beklemiyordum. "Yine yanlarında arkadaş getirmemişler. Bu ne böyle, gören de Katolik Kız Lisesi sanır." Bu beni güldürdü. Ben de aynısını başka bir sebepten ötürü düşünmüştüm.

"Boş konuşma Troy, sana istemiyorsan gelmeyebilirsin demiştik." Durgun sesinden bunun da Joshua olduğunu anlayabiliyordum.

"Bıraksaydım da enselenseydiniz o zaman."

Sonra onları gördük. İan, üçgen bir çukura benzeyen alanda biraz yukarı tırmanmış bize elini uzatıyordu. *Tanrım*, batmakta olan güneşin turuncu ışığı, gri gözlerinin içine altın gibi akmıştı. İçimde bir burukluk hissederken dudaklarının kuruduğunu hissetmiştim. Onun da ölümden döndüğünü bildiğim için benim kadar olmasa da biraz yıpranmış olmasını beklemiştim. Ama kusursuzdu. Işıldayan yüzünü Tanrılardan başkası oymuş olamazdı. Göğsü serin bahar havasına rağmen çıplaktı ve pelerininin kürkü en güzel yerlerini açıkta bırakacak şekilde etrafında kıvrılıyordu.

Yattığı yerden hafifçe bize dönüp sonra yeniden uzanan Troy'un kumral kafasını görebiliyordum. Onun daha ilerisinde duvara dayanmış ve uzun saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplamış Joshua, çekingen bir şekilde gölgeden çıktı. Yanakları şimdiden kızarmıştı.

Hayatta yapmayacağınız şeyler vardır. *Bir erkeğe asla gereğinden fazla değer verdiğini belli etme*, benim altın kurallarımdan biridir. Kıçlarını kaldırmaktan başka işe yaramaz çünkü. Ancak o an; onu orada, o şekilde görünce kendimi tutmanın anlamsız olacağına karar verdim ve neredeyse negatif eğimde olacak çimlerin üzerinde koşmaya başladım. Yaptım bunu.

Çünkü tenine, kucağına, kollarına ne kadar ihtiyacım olduğunu onu görene kadar idrak edememiştim. Tıpkı, aslında açlıktan ölüyorken yemek kokusu alana kadar farkına bile varılmıyorsa o şekilde...

Havadaki eline atıldığımda çoktan biliyormuş gibi beni tutup bedenine yasladı ve Fiona'nın, "Erin, dikkat et düşeceksin!" diyen bağırışları geride kaldı. Ateşlerin çıtırtısını duydum ve *huzur* diye düşünerek iç geçirdim. Bir Noel akşamı şöminesi kadar sevgi dolu bir ateşti bu. Beni sarmalamasına izin verdim ve uzun zamandan sonra ilk defa ısındım. Bir süre bu anı bozmamak için hareketsiz kaldıktan sonra kollarımı onunkilerin arasından sıyırıp boynuna doladım ve sımsıkı sarıldım. "İan, İan, İan..." diye sayıklıyordum kulağına.

Bu, bizi dışarıdan görenler için fazla samimiyet olarak algılanabilirdi. Daha önce hukukumuzun bu kadar ileri gittiği bir olay gerçekleşmemişti sonuçta. Oysa dışarıdan kimsenin göremeyeceği şeyler vardı: Rüyalarımız. Orada nasıl olduğumuzu kimse bilmiyordu. Orada ona, bundan farksız değildim. Etraftaki tüm ürpertici çığlıklar ve iniltiler yükselirken ve mağara parça parça yıkılırken ben ona sokuluyordum. Geri kalan her şeyi dışa atıp ona tutunuyordum. Öyle anlarda sadece ikimiz kalıyorduk anlarda ve ben, asla uyanmak istemiyordum. Ne yazık ki rüyalarımız elimizden alınmıştı. Onunla böyle sarılmayalı asırlar olmuş gibi geliyordu ve itiraf etmeliyim ki gerçekte çok daha güzel hissettiriyordu.

Alnını alnıma dayadı ve "Buradayım. Buradayım sevgilim," dedi usulca kulağıma.

"Buradasın," dedim nefes almanın vereceği türden bir rahatlıkla. "Yanımdasın." O beni yatıştırmaya çalışırken ben devam ettim. "Seni öyle merak ettim ki! Sensiz öyle terk edilmiş hissettim ki..."

"Mektupların birkaç gün önce elime geçti. Bilincim uzun bir süredir kapalıydı ve annem bana onlardan koca bir deste verene kadar hiçbirini okuyamadım. Satırlarını gördükten sonra ise seni yüz yüze görmem gerektiğini biliyordum."

Bakışlarımı kaldırıp kirpiklerimin arasından ona baktım. Onu neredeyse kaybedecek olma korkusu, silik bir hatıra şeklinde zihnime akın etti ve gözlerimi doldurmaya yetti. "Seni çok özledim," dedim kesik kesik.

Dudaklarında çekici bir gülümseme oluştu. "Bunu duymak için onca yolu hâlâ tam iyileşmemişken teptim. Evime döndüm."

Sinirimi bozan laçkalıkta bir ses, aramızdaki büyüyü yerle bir etti. "Biraz hızlı gitmiyor musunuz genç âşıklar?"

"Troy!" dedi İan kafasını, cılız kemiklerini saniyesinde kırabilecekmiş gibi duran arkadaşına çevirirken. Troy'un muziplikleri çoğunlukla hoşuma giderdi. Fakat bu çocuk nerede duracağını bilmiyordu.

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Sadece takılıyordum çocuklar. Ben buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmaya gideyim o hâlde." Elini ağzının yanına siper edip abartılı bir fısıltıyla konuştu. *"Bekçi köpekliği."*

İan'ın yüzündeki sinirli hatlar gevşedi. "Troy etrafı gözetlemek ve yakalanacak olursak uyarmak için geldi. Ama en doğru seçim olduğuna dair şüphelerim var."

Troy havlayarak uzaklaşırken kıkırdamama engel olamadım. "Bence tam adamını bulmuşsunuz."

O sırada Fiona'yla Joshua yanımıza geldi ve ilk defa resmî bir şekilde kendisiyle tanışabildim. "Merhaba, ben Erin." Uzattığım el Joshua'nın ince kemikli eli tarafından tutulurken gülümsedim.

Fiona benden bayağı uzundu ama Joshua onu da geçiyordu. Troy gibi ince yapılıydı ama kesinlikle ondan daha kaslıydı. Teninde Kelt sembollerinden dövmeler vardı ve ince uzun yüzünden midir nedir, ondan bir sanatçı havası yayılıyordu. Sanki dolunayın olduğu gecelerde portre çiziyor, akarsuların yanında şiirler yazıyor gibiydi. Belki de bana bu hissi veren, Fiona gibi biriyle ilişki yaşamasıydı. Fiona dünya tatlısıydı ama onu anlamak için daha ince, şiirsel düşünebiliyor olmak gerekliydi.

"Ben de Joshua Arrowhead.[81] Seni ilk defa görüyorum. Fiona'nın yeni bir arkadaşı olmalısın."

"Evet..." diye cevapladım. "Öyle sayılır; danışmanım."

"Ama çok da iyi arkadaşsınız." Fiona lafa karıştı. Sonra söyledikleri, kahkahalarla gülmek istememe neden oldu. "Tıpkı bizim gibi, değil mi Joshie?"

Joshua'nın yüzü sinirle kızarır gibi oldu ama bozuntuya vermeden başıyla onayladı. "Tabii Fiona."

81 (İng.) Ok ucu.

Fiona yumruk yaptığı elini sert bir şekilde Joshua'nın omzuna vurdu. "Ah, benimle arkadaş olmayı istemen o kadar iyi ki, *kankal*"

Fiona'nın kendince işkence edişini izlemek her ne kadar eğlenceli olsa da karın kaslarım ve püskürmeye hazır pug polaroitlerim buna hazırlıklı değildi. Üstelik İan'la konuşmam gereken şeyler vardı. Bu karşılaşmamız ona karşı ne hissettiğimi apaçık ortaya koymuştu. Onunla güvende hissediyordum. Ona anlatmayı seviyordum. Ona anlatınca rahatlıyordum. Karar vermiştim. İan'a olan her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatacaktım. Beni herkesten iyi o anlıyordu ve bu konuda en yapıcı yorumları yine o yapabilirdi.

"Size iyi eğlenceler o hâlde. Ben İan'la biraz özel konuşacağım," diye sözcükleri ağzımda gevelerken Fiona arkasından bir piknik sepeti çıkardı. Bunun, buraya gelirken elinde olmadığına emindim.

"Çok uzaklaşmayın. Atıştıracak bir şeyler de getirdim," dedi sepetin hasır kapağını açarken.

Başımla onayladım ve yanımdaki İan'la yan yana yürümeye başladık. Duvarın altındaki gölge, zaten serin olan mart havasından daha soğuktu. Yine de güneşe çıkmayı ve görülme riskini alacak kadar değil. Aksine soğuk, İan'a daha çok sokulmama ve beni pelerinin altına sokmasına neden olmuştu. Hiç şikâyetçi sayılmazdım. Çok geçmeden yeterince uzaklaşmış olduğumuza kanaat getirip oturduk.

"Bana büyük bir felaket olduğunu yazıp durmuşsun," diye konuşmaya başladı İan. "Ve bana anlatman geren şeyler olduğunu." Durakladı. "Sağlığımın aniden kötüye gidişinin senden kaynaklı olabileceğini..."

"Sana anlatmaktan başka çarem yok. Bu artık seni de ilgilendiriyor." Derin bir iç çektim ve başladım. Hiçbir şeyi atlamadan, her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Benim için Konseyden önce bir prova gibi olmuştu. Özellikle İan'ın asla yargılamayan bakışları karşısında kelimeler ağzımdan döküldükçe göğsüme çöken yükün hafiflediğini hissettim. Kalbime düğümlendiği gibi çözülen Akordiov büyüsü bile beni yaptıklarımın sorumlulukları kadar sıkmamıştı. Doğrusu da buydu zaten. Vicdan bizi insan yapan en önemli şeylerden biriydi. Beni hâlâ insan hissettirdiği için bile bu sıkkınlığa minnettar olabilirdim.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığında aramızda uzunca süren bir sessizlik oluştu. "Vay canına!" diye başladı İan afalladığını en iyi ifade edebilecek şekilde. Sonra gözlerinde hayranlık parıltısıyla devam etti. "Ne kadar amansız olabileceğini bakışlarından tahmin edebiliyordum fakat bu... Sen inanılmaz bir şeysin. O kadar güçlüsün ki... Ve bunu cadı ya da değil, hangi sınırları zorlayan güce sahipsen onun için demiyorum. Karakter olarak. Çok güçlüsün Erin. Bunu bil. Sadece bunu bilsen bile yeter."

"Ne? Tüm bunları anlattıktan sonra çıkara çıkara bu mesajı mı çıkardın? Her şeyi berbat ettim, görmüyor musun?"

"Belki," dedi omuz silkeleyerek. "Ama bana kalırsa her şeyi berbat eden o firari Titaniçe ya da göklerden eğilip kılını bile kıpırdatmayan Hekate. Ya da seni bir şeyler olacak olacak diye korkutup tenha koridorlarda garip kehanetlerden bahsetmek yerine önüne oturtup konuşmayan Müdire. Sen onların maşası olmaktan başka bir şey yapmamışsın ki. Bunu anlamıyor musun? Üstelik onların oyunlarına alet olmaman mümkün değil. Lanet olası Tanrılardan bahsediyoruz ve tüm bunlara rağmen hâlâ dimdik ayaklarının üzerinde durabiliyor olman, sadece fiziki değil uğradığın psikolojik şiddete rağmen dağılmaman güç göstergesidir sevgilim. Çoğu kimsenin nasiplenemediği bir güç."

İşe hiç bu yanından bakmamıştım. Olanlarda hep bir seçme hakkım olduğunu hissetmiştim. Vardı da. Ancak önüme sunulan seçenekler Tethys tarafından oluşturulmuş ve tam olarak neyi seçeceğim onun tarafından aklıma işlenmişti. Kendimi hep çaresiz hissetmiştim çünkü kendi özgürlüğüm içinde çaresizdim. Tanrıların hapsettiği Titaniçe bile en başından beri benden daha özgürdü.

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Elbette. Biraz kendine inan. Beni gördün. O kazadan sonra parçalara ayrılmıştım. Toparlamam neredeyse imkânsızdı ama sen ısrarla karşıma çıktın ve ayağa kalkmama yardım ettin. Beni anladın. Sen olmasaydın ne hâlde olurdum hiç bilmiyorum. Ama sen, ben ulaşamayacağın kasvetli bir yerde ölümle cebelleşirken ikimizin yerine savaştın ve yılmadın. Yılmadın Erin. Hâlâ ayaktasın." Her sözünü kasıtlı sarf ettiğini belli etmek için yüzünü bana o kadar yaklaştırmıştı ki uzanıp onu, o dudakları öpmek istedim. Ama düşüncesi bile beni aniden ha-

raretlendirirken aramızdaki bu anı bozmaya içim el vermedi ve basitçe yanağını okşadım. Taze tıraş olmuş derisi parmaklarımı gıdıkladı.

"Bana hep iyi geliyorsun, biliyorsun değil mi? İçime düşen alevleri göremediğini söylüyorsun. Oysa o alevlerin yarattığı ışığı belki benden, herkesten daha iyi sen görebiliyorsun. Karanlığı değil ışığı. Benimle ilgili iyi ne varsa hep çekip yüzeye çıkartıyorsun." Uzanıp yine sarıldım. Elimde olsa onunla günlerce kucak kucağa yatıp tüm bunların gelip geçmesini beklerdim. Başımı omzuna yaslı hâlde mırıldandım. "Sensiz boğulurdum. Sensiz kaybolurdum."

Eğer iki ayrı dünyadansanız konuşacak o kadar çok şey vardı ki... Biz de öyle yaptık. Artık yan yana olabilmenin tadını çıkarıp kendimizden, eski hayatlarımızdan bahsettik durduk. Benim hayatım sıkıcı, İlan'ınkiyse trajik bir şekilde acınasıydı. Uzuri gibi bir canavarla aynı evde büyümek cehennemdi. Anlattığına göre kız kardeşi, daha çok küçükken oyunculuk ve yalancılığa müthiş bir yatkınlık sergiliyordu. Bu sayede haklı ya da haksız olmak ayırt etmeksizin hep kardeşini suçlu duruma düşürebiliyordu. Yavaş yavaş ailenin sevilen çocuğu kendisi olurken İlan işe yaramaz bellenmişti. Zamanla ona ve yalanlarına karşı koymayı bırakmış, kaderine boyun eğmişti. Ama Uzuri bu sefer de sırf yapabildiği için onunla uğraşmaya, gerçek dışı olaylar için onu suçlamaya ve kötülemeye devam etmişti. İlan için "ev" olmakla ne demek istediğini o zaman anlamıştım. O hiçbir zaman bir aile sevgisi, yuva sıcaklığı görmemişti. Kendi evinde evsiz ilan edilmişti.

Uzuri'nin beni köşeye kıstırdığı o gün İlan uzun bir aradan sonra ilk defa kardeşine karşılık vermişti. Bunu benim için yapmıştı. *Evi yıkılmak* üzere olduğu için...

Fakat anlaşılmıştı ki Uzuri aynı zamanda bizi bir araya getiren yegâne kişiydi. İlk karşılaştığımız gün İlan'ın Cadı Köprüsü'nde bulunmasının sebebi Uzuri ve annesinin bitmek bilmeyen emrivakileriydi. O günkü soğuk ve huysuz tavırlarını karakterine yorsam da şimdi biliyordum. Kim Uzuri'nin patronluk taslamalarına maruz kalıp da cıvıl cıvıl bir ruh hâline sahip olabilirdi ki?

"Yani sadece seninle alakalı olduğunu düşünmüyorum. Uzuri her zaman insanlarla ters düşmeyi sevmiştir. Ona şevk veren karşılık görmesidir. Sanırım sen de bunu fazlasıyla yapıyorsun." Gözleri buruk bir gülümsemeyle kısıldı.

"Hiç geri kalır mıyım sence?" Sırıttım. "Ama benimle olan bağlantısı sadece ters düşmekten fazlası. Uzuri beni ilk gördüğünde kaçırmaya kalktığından bahsetti mi?"

İan'ın şokla açılan gözlerine karşın dudaklarımdan birkaç kahkaha serbest kaldı. "Şaka yapıyorsun!"

"Ciddiyim. Şu Esilya Yeraltı Loncasını fazla ciddiye alıyor anlaşılan. Benim onlar için değerli bir *yatırım* olacağımı düşündü," dedim olayı elimden geldiğince seyrelterek anlatma çabasıyla.

"Ah, şu aptal Loncaya olan takıntısı onu bitirecek." Yüzünü buruşturarak devam etti. "*Morgana* orada staja kabul edilince allem etti, kallem etti kendini de aldırdı torpille. Onları etkilemek için yapmayacağı şey yoktur."

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Senin haberini alıp eve çağırılınca çok endişeli görünüyormuş. Bu sağlık sorunu aranızdaki buzları eritmiş olabilir mi?"

İan pes bir kahkaha attı. Tanrım, çok az serbest bıraktığı kahkahasının tınısına bayılıyordum. "Çok beklersin. Endişesi annemdi. Yule tatilinde eve gittiğimizde annem öfkeden köpürüyordu. Hani şu düellonun faturası olayı," diyerek göz kırptı. "Tabii ki olayın aslının öyle olmadığı anlaşılıyordu ama annem sonuç odaklı bir kadındır. Bu faturanın ve şikâyetin Uzuri'nin adıyla gelmiş olması onun için yeterliydi." Hatırlayınca gözlerinin içi güldü. Çenemi ellerime dayayıp yüzünün aldığı şekilleri izlemek, cidden her şeyi unutturmuştu. Orada sadece ben, o ve *Uzuri* vardı. Yani konu olarak. "Hastalığım da üstüne eklenince evin Altın Çocuğu yeri bana geçmiş oldu. Uzuri'nin nasıl böyle katlanılamaz bir baş belası olabildiğini merak ediyorsan cevabı annemde aramalısın. Tatil boyunca ona kök söktürüşü harikaydı! Son ziyareti de bundan farklı olmadı."

Uzuri'nin hak ettiğini bulmasından başka keyfimi yerine getirecek bir şey yoktu. İan annesinin oldukça yaratıcı ceza ve işkence yöntemlerinden bahsederek devam etti ve ben her birine dolu kahkahalar eşliğinde güldüm. Koca bir yıl boyunca aldığım Cadı Kahkahası İlkeleri dersi sayesinde artık kontrol edebildiğim özelliğimi uygulamaya geçirdim. Dudağımdan süzülen kahkahalar Vhartlox koridorlarında yankılanıp Uzuri'nin yatak odasının yolunu tuttu. Odasının pug po-

laroidi altında bırakan kahkaha patlaması ve Uzuri'nin geçireceği öfke krizinin düşüncesiyle mest olarak İan'a daha çok sokuldum.

Kabul etmeliydim. En başından beri garipsediğim bu puglar, son gülen olmayı güzel bir ekstrayla yaşatıyordu.

Fiona'nın getirdiği atıştırmalıkları mideye indirirken dahi Troy'u yanımıza çağıramamıştık. Sonradan öğrendiğim üzere okulumuzun yasak listesinde *dışarıdan birilerini şato topraklarına almak* da vardı. Yasakların en büyüklerini çiğnemekten beter etmişken bana kalsa bunu dikkate bile almazdım. Oysa Fiona konseyin benim son zamanlardaki davranışlarımı yakın takibe alacağına ve her türlü başına buyruk hâlimle gözlerinden daha çok düşeceğime inanıyordu. Bu nedenle temkinli olmaya ve Troy'un buraya yapmak için geldiği şeye devam etmesine karışmadım. Belki benim umurumda değildi ama yakalanırsak bu diğer taraf için de hoş olmazdı.

Sonrasında İan'ı Fionaların yanında bırakırken yediklerimizden Troy'a da götürmek için dar çimlerin öbür tarafına doğru başka bir yürüyüşe çıktım. Hava, iyice kararmış lacivert gökyüzünü boyarken parıl parıl yıldızlar kendini belli etmişti. İçime derin bir nefes çektim. Güzel bir bahar akşamıydı. Uyanan ve enfes kokan çiçekler sanki yazın yaklaştığını müjdeliyordu; tüm bahar boyunca tatilde olacağımızı ve yine en çekilmez sıcaklarda okula döneceğimizi de. Benim için yaz nelere gebeydi artık hiç bilmiyordum ve tuhaf bir şekilde bu bilinmezlik beni artık hiç yormuyordu.

Troy'u sonunda gördüğümde kendi kendine bir şarkı söylediğini duydum. Sesinin güzel olmasından çok, bilindik bir şarkı söylüyor olmasına şaşırdım. O da bir newborn muydu? Savaşçılarda da onlardan olduğunu ilk defa görüyordum.

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedim yanına otururken.

"Artık beni burada kurda kuşa yem edeceksiniz sanmıştım," dedi aç ve sıkılmış olduğu hâlde muzipliğini hiç kaybetmemiş bir şekilde.

"Konuşacağına ye! Açlıktan ölüyor olmalısın," dedim ister istemez gülümserken.

Troy elimdekileri alıp sandığımdan çok daha hızlı bir şekilde mideye indirirken, acıyarak ona baktım. Yazık, burada bizim -belki de yanımızda getirme ihtimalimiz olan bir cadı- için bulunuyordu ve onu saatlerdir aç ve yalnız bırakacak kadar zalim olabilmiştik. Sonra ortamdaki havayı başka bir şeyle dağıtmayı hedefleyerek aklımdaki soruyu sordum. "Sen de mi newbornsun?"

"Şarkıdan mı anladın?" dedi ağzına çikolatalı muffinin kalanını sıkıştırırken.

Başımı salladım. "Oldukça iyiydin."

"Buraya gelmek için bir kayıt anlaşmasını geri çevirmem gerekti." Bunu o kadar normal söylemişti ki sanki her normal insana müzik kaydı yapması için şans tanınıyordu.

"Ciddi olamazsın. Böyle bir fırsatı teptiğin için hiç üzülmedin mi?"

Troy umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ün, şöhret. Bunlar çok istediğim şeylerdi. Başta *YouTube*'a bu yüzden video yüklemeye başlamıştım. Ama büyülü bir hayat... Uğruna her şeyi tereddüt etmeden çöpe atarım."

İçimden *atmışsın zaten*, demek geçiyordu fakat ona hak vermeden de edemiyordum. Benim için de aynı şey geçerliydi. Tüm o kariyer planları, gezi rotaları, yüksek notlar, geniş bir arkadaş çevresi ve gece eğlenceleri dünyaya bağlı hayallerdi. Ama bu bir fanteziydi. Yepyeni bir maceraya açılan bir kapıydı. Uğruna kaybedecek ne olursa olsun benim de seçimim bu olurdu. Kaybedeceklerimi kaybettikten sonra ise bu kadar kesin konuşamıyordum.

Bir süre sessiz kalıp onun yemesini izlemeye daldım. Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldiğimde o da yemeyi bırakmış beni izliyordu. Ama benim gibi dalgın dalgın değil; şu "bir garip" diyeceğiniz bakışlardan. Baloda sarhoşken savurduğu o iltifatlardan sonra bu iyi değildi. Rahatsız olup duruşumu değiştirdim. O da fark edip havayı dağıtmak için yeniden konuşmaya başladı. "Ee, sen neleri bıraktın ardında?"

"Ben arkamda bırakacaklarımı buraya gelmeden bıraktım. Başıma Vhartlox geldiğinde çoktan sıradan bir kızdım; sıkıcı hayatından kaçıp kurtulmak ona ilaç gibi gelmiş bir kız."

"Şimdi burada eğleniyor musun yani?" Bunu söyleyişinde kendisinin kesinlikle eğlenmediğini anlayabilmiştim.

"Kimilerinin eğlence anlayışına göre patlıyormuşum bile diyebilirim," diye kıkırdadım tüm *eğlenceden* mahrum bıraktığım zavallı Sara'yı hatırlayarak. Başımı ona doğru çevirdim. "Senin için aynısı geçeri değil galiba. Söylesene, o hâlde neden burada kalmaya devam ediyorsun?"

"Başlarda eğleniyordum. Ama zaman geçince sıkılmaya başladım."

"Bu ne zamandır böyle?"

Uzun uzun gerindi. Sanki cevaplamak ona geçen zamanı hatırlatmıştı. "Sen geldiğinde ben de ilk yılımı okuyordum. Sonra da kış tatiline girdik. İkinci yıla başlayacağım ve gram heyecanım yok."

"Sizi dövüşürken gördüm. Şiddeti onaylamasam da etkilendim. Bir yırtıcı kadar vahşi, bir şövalye gibi görkemli; her şeyden önce büyüyle sarmalanmış hâldeydiniz. Bundan sıkılmak için gerçek bir sebebin olmalı."

"Vuhu! Kızları bu kadar etkiliyorsa sanırım ikinci bir şansı hak ediyor," diye dalgaya vurdu her zamanki matraklığıyla.

Gözlerimi devirip dizlerimi kendime doğru çektim. Kabahat onu adam yerine koyup iki kelime etmeye çalışandaydı. Ama o, beklemediğim bir şekilde devam etti. "Aslına bakarsan benim hayalimde büyücü olmak vardı. Düşünsene: lanetler, tılsımlar, parıl parıl parlayan enerjiler."

"Evet, az önce cadılığı tarif ettin."

"Aslına bakarsan sizi kıskanıyorum. İsteyip de olamadığım şeylere sahipsiniz."

"Öyle deme. Senin yaptığın şey de oldukça havalı ve haklısın. Kızları fazlasıyla etkiliyor," dedim takılarak.

İçten bir kahkahayla güldü. "Evet ama sadece biraz benlik değil gibi. Bir yıl daha vereceğim ama hâlâ aynı hissediyorsam eski yaşantıma geri döneceğim."

Bu kadar kolay mıydı onun için? Benim büyüden vazgeçme ihtimalini düşünmek için bile başıma türlü felaketler gelmesi gerekmişti. Bahsettiği basit bir umduğunu bulamama durumuydu. Hemen pes etmesi biraz şımarıkça gelmişti. Belki de Troy'un tüm bu laçka yapısının ar-

dında hayal kırıklığı yatıyordu. Bu dünyaya dâhil olmuş ama aradığını bulamamıştı. "Hayalinin peşini bu kadar kolay bırakman üzücü olur."

"Bakacağım, dedim. Kesin değil," dedi nedensizce güven vermeye çalışarak. Onun için üzüldüğümden dememiştim. Bu ellerindeki değerli bir şeydi. Umutsuzca büyüyü arayıp kırıntılarına sevinen insan varken, bir anda bunun olmadığına kanaat getirip pes edemezdi. Etmemeliydi. "Hem bakarsın buraya bir dahaki gelişimde yanınızda bir cadı arkadaşınızı da getirirsiniz," diye devam etti. "Eminim güzel bir cadı da beni buraya bağlama konusunda epey bir yardımcı olurdu."

"Sence de umutlarını böyle bir şeye bağlamak biraz ezikçe değil mi?" dedim sesimin alaylı çıkmasına engel olamayarak.

"Hayır bebeğim. Tüm kızlar Yakışıklı Troy'a hasta, görmüyor musun? Herkes senden bir parmak almak isterken işin heyecanı kaçıyor," diye abartılı karizmatik bir duruş sergiledi şapşal. Gerçekten, rahat durabildiği bir dakika yoktu. "Ben işleri biraz renklendirmek için rastlantıya bırakıyorum. Anlarsın ya..."

Kıkırdamalarım şiddetlenip kahkahalara dönüştü. "Peki, sık sık üstlenir misin bu bekçilik işlerini, kuçu kuçu?"

"Eh, yani, İan geldikçe." Troy'un önemsemeden sarf ettiği bu kelimeler bir anda irkilmişçesine ona dönmeme neden oldu.

"Ne yani? İan çok sık gelir mi böyle?"

Tabii ki İan'dan bir geçmişi olmamasını bekleyemezdim. Benim de vardı. Ancak bu varlığından haberdar olmadığım kıskançlık damarımın atmasına neden olmuştu. Bir keresinde Carmen, "Demek ki birini kıskanacak kadar sevmemişsin," demişti. Şimdi sevmiş olmalıydım ki düşüncesi bile beni deli etmişti. Konsey, Tethys, kendi durumum uçmuş gitmiş; şüphelerim beynimin karanlık köşelerinden akın etmeye başlamıştı.

Troy büyük bir pot kırdığını anlamış gibi duraksadı. "Ov! Ben, şey... Bunu söylemem doğru olmaz."

Üsteledim. "Kiminle görüşürdü mesela? Ya da kimlerle?"

"Sana kim lazım?" diyerek bunu da dalgaya vurmaya çalıştı ama peşini bırakacak gibi değildim. "Troy!"

"Bak, İan hem yakın arkadaşım hem de erkek kardeşliğimin bir üyesi. Onunla ilgili soruların varsa ona sormalısın. Üzgünüm, kardeşlik kuralları böyle."

"Başlatma kardeşlik kurallarına! Sana bir soru sordum," dedim elimi çıplak dirseğine kepenk gibi kapayıp çekiştirirken.

Aramızdaki gerilimin arttığı, iki tarafın da öfkelenmesinden belliydi ama bir trafo meselesi beklentilerim arasında değildi(!). Hissettiğim ani acıyla elimi geri çekerken avucum ve dirseği arasında masmavi elektrik demetleri dans etti. Şok, elimi kapatıp akışı kesmeme engel değildi ama acı katlanarak artıyordu. Yaralanmıştım. Basbayağı yüksek olduğunu tahmin ettiğim bir voltajla elektrik çarpmıştı az önce bana. Şaşkınlıkla diğer elimi yaranın üstüne bastırıyor ve gözyaşlarımı geri itmeye çalışıyorken ikimiz de aynı anda, sanki sözlemiş gibi aynı sözcükleri sarf ettik. *"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"*

"Ben bir şey yapmadım!" dedim öfkeyle bağırırken. "Aptal Shi'n mi, neyin çarptı bana?"

Troy'un kaşları iyice çatıldı. "Benim Shi'm böyle şeyler yapamıyor. Hem benim metalim altın." Eliyle imalı bir şekilde saçından bir tutam çekip gösterdi.

"Bunu ben yapmadıysam, sen yapmışsın demektir," dedim direterek. Ben birincisi nasıl elektrik fışkırtacağımı bilmiyordum. Elektrik büyülerine başlamıştım fakat çok karmaşıktı ve disiplin gerektiriyordu. İkincisi öyle olsa dahi kendime neden zarar verecektim? Burada yaralanan bendim.

Avucumdaki yanık izini, kızarmış ve patlama olmuş gibi yarıklarla kaplanmış tenimi gözüne sokarcasına yaklaştırdım. "Sence ben yapıyor olsam bunu kendime yapar mıydım?"

Troy anlamayarak kafasını sallarken yüzünü tekrar kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Sanki az önceki şeyi yapanın kendisi olduğunu kanıtlarcasına gözleri tıpkı o aramızda parlayan elektrik demeti gibi ışıldıyordu. Mavi ışık beyaz olacak kadar açılmış, elektrik ağlarına dağılarak irisinde dolaşıyordu.

27. BÖLÜM
CADI KONSEYİ

Asla kaderini bir prensin ellerine bırakma. Mucizeye ihtiyacın olduğunda bir Cadı'ya güven.

Catherynne M. Valente - In the Night Garden

Bitmek bilmezmiş gibi gelen kasvetli planlardan sonra sonunda güzel bir gün geçiriyordum ve onun da kapanışına bu olay damga vurmuştu. İlan can çekişen ifademi görünce telaşlanıp revire bizimle gelme konusunda ısrar etse de Fiona onu geri püskürtmüş, burada böyle bir buluşma gerçekleşmediği konusunda herkesi tembihlemişti. Durumu olduğundan kötüleştirmek istemiyordu.

Bayan Çınar bizi gecenin bir saatinde görünce şaşırdı. Elindeki birkaç kâğıt işini hallediyor ve bir yandan da berbat kokular yayan bir mantar çayı içiyordu. Yaram için bahanemiz çoktan hazırdı. Derslikte büyü çalışırken ufak bir kaza geçirmiştik o kadar. Yine de şifacı bir nimfayı kandırıp kandıramayacağımızdan pek emin değildik. İşin aslının ne olduğunu bilmeyi bırakın, elime zarar veren bir cadı büyüsü bile değildi. Aradaki farkı rahatça anlayabilirdi. Fakat Bayan Çınar biraz daha dikkatli olması konusunda Fiona'yı biraz azarlamak dışında herhangi bir uyarıda bulunmadı. Merhemini sürdü ve bizi gönderdi.

Bunun Fiona'nın da aklına takıldığını bana kazanın nasıl olduğunu detaylıca anlattırırken öğrenmiş olduk. İnce büyü ve Kaba büyü arasında farklar vardı. İnce büyüler bile türlerine göre değişiklikler gösterirken bunun cadı büyüsü olduğuna kanması garipti. İkimizin de geçerli bir açıklaması yoktu. Beni değil doğrudan Fiona'yı suçlamıştı. Çünkü kendime böyle zarar vermem mümkün değildi. Bu durumda asıl suçlu Troy'du; yani bir savaşçı. Cadı değil.

İti an çomağı hazırla misali Uzuri'nin yaşananlarla bir alakası olup olmadığını merak ediyordum. Oysa yatakhanelere dönerken onu diğer

öğrencilerle çevrelenmiş, koyu bir cadı pokeri müsabakasına dalmış bir hâlde gördüğümüzde teorimiz çürütülmüş oldu. Kabul etmemiz gereken bir şey vardı: Ben ayaklı bir bela makinesi gibiydim. Durduğum yerde sorun çıkarmam muhtemeldi. Çok kurcalamamak gerekiyordu. *Erin'di. Olurdu.*

Konsey günü yaklaşırken korkularım geri gelmişti. Kalan öğrencilerin final teslim stresi kabarırken ben apayrı bir stresin pençesine düşmüş, kaçınılmaz günü bekliyordum. O sınavların aynı zamanda benim de sınavlarım olduğu gibi bir gerçek vardı. Ancak benim için Vhartlox devri çok yakında kapanacak gibi dururken kendimi derslere vermem imkânsızdı. Onların yerine başka türlü bir derse çalışmaya başlamıştım: Konseyde Hayatta Kalma 101.

Bir gün Fiona her zamanki gibi çat kapı odama geldi. Kucağında kocaman bir kutu, dudaklarında göstereceği ve söyleyecekleri için sabırsızlandığını belli eden bir gülümseme vardı. Siyah kutu ve eksik olmayan kurdelesinden tanısam da kendisinin söylemesine izin verdim. "Sana bir kargo geldi! Gwen'in Büyülü Makaslarından."

Tanrım yine mi? Bu kaçıncıydı? Ancak heyecanıma engel olamıyordum. Yeni kıyafetler en depresif anımda bile bana ilaç gibi gelirdi. "Gwen'e mahcup oluyorum ama böyle. Geçen alışverişimizde de değerinin çok altında bir ödeme yapmıştık ve balo... O apayrı bir konuydu."

Fiona biraz utanmış bir şekilde bana baktı. "Gwen başına açılan tüm bu belalardan benim sorumlu olduğumu biliyor. Bırak bir şekilde telafi edelim."

"Yapabileceğiniz her şeyi yapıyorsunuz zaten."

Başını iki yana salladı. "Daha fazlasını yapmalıydık." Yüzü gölgelendi. "Konsey sandığından daha korkunç, bunu üzülerek söylüyorum. Endişelendirmemek için sana ilk başta söyleyemedim. O cadılar gelenekçi ve katı kuralları var. Normalde newbornlar oraya bu kadar toyken gitmez. Konseye uygun davranmayı bilmeyecekleri için meseleleri dışarıdan halledilir. Soylu cadılardan epey büyük olanları bile konseye gittiğinde aileleri onlara yardımcı olur. En ufak bir hata bile konseyi çileden çıkarabilir."

İrkildiğimi hissederken sesim istemsiz bir şekilde tizleşmişti. "Harika(!), zaten yeterince iyi bir başlangıç yapmıyordum. Bir de gelenekleri bilmediğim için cadıların gözünden hepten mi düşeceğim? Artık kesinleşti; aforoz edileceğim cadılıktan."

Fiona uzanıp elimi tuttu. "Buna izin vermeyeceğiz Erin. Evet, belki ailen sana yardımcı olamaz ama biz olabiliriz. Bırak Rebelleicheler sana göz kulak olsun. Konseyde büyük büyük teyzem olacak. O senin arkanı kollayacak ve konsey gününe kadar seni olabildiğince bilgilendireceğim."

Aile sözünü duyunca aklıma annem geldi. Bu gidişle çok yakında kolları arasında olacaktım. Kaçak ya da okuldan atılmış olarak. Neyse ki ona kavuşacağım düşüncesi, olacakları biraz katlanır kılıyordu. Omuz silkerek konuştum. "Eh, öyle olsun. Ben kendimde hiç umut görmüyorum açıkçası."

"Benim gibi bir öğretmenin varken umut her zaman vardır çaylak," diye dalga geçti. Fiona harika özellikleri olan biriydi ama eğitmenlik bunların arasında yer almıyordu. Okul başlamadan bana büyü öğretmeye çalıştığı o kısa dönemde çok çektirmişti. Anlamamak kadar doğal bir şey yoktu ama Fiona böyle bir durumda hakarete uğramış gibi davranıyordu. Farklı bir yöntem denemeden aynı konuyu, aynı şekilde tekrar ediyor ve yine anlamamışsam agresifleşiyordu. Bir ara beni gerçekten döveceğini düşünmeye başlamıştım.

İşte *Konseyde Hayatta Kalma 101* böyle ortaya çıkmış ve konseye kadar kafamı dolu tutmaya yarayan tek şey oluvermişti.

Kutuya geri dönecek olursak -bu hitabı hepsinin varlığını doğrulayan olayların ortasında oradan oraya savrulmama rağmen ilk defa kullanıyorum ama- *Tanrılar ve Tanrıçalar aşkına! Gwen sen başıma gelen en güzel şeysin.* Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim.

Fiona kutuyu açtı ve altındaki kâğıt tomarlarını sıyırdı. Kucakladığı transparan kumaş, su gibi ellerinden akıp pelerin formunu açığa çıkarırken şaşkınlıkla ağzımı açtım. Siyah tül kumaş, pırıl pırıl parlayan kristal taşlarla bezenmişti ve üstünde yıldızlarla dolu bir gece manzarasını sergiliyordu. Taşlar farklı yerlerde kümelenip ayın döngüsünü sembolik bir anlatımına dönüşüyordu. Astroloji dersinde kullandığımız planisferin üç boyutlu ve şaşaalı hâli gibiydi. Mistikti. Büyülüydü.

"Bu inanılmaz bir şey," dedim sözcükleri bulmakta zorlanırken.

"Gwen'in özel tasarım grubundan. Kadim cadıların giydiği kadar olmasa da seni idare edecektir." Fiona pelerini üstüme tuttu. "Hadi sana bunun altına giyecek bir şeyler bulalım."

Konsey günü gelip çattığında korku tüm kontrolümü ele geçirecek gibiydi. İlan dağılmadığım konusunda yanılmıştı. Kaybediyordum. Kafamdan geçen birbirinden beter olasılıklar arasında parçalara ayrılıyordum. Son birkaç gün nefes alamaz olmuş, bahçede uzun yürüyüşlere merak salmıştım. Fakat bugün onu bile yapamıyordum. Şatonun tüm kapıları kilitlenmiş, dışarı türlü koruma büyüleri tılsımlarla doldurulmuştu. Gökyüzü bulutsuz, uçan tek bir kuş olmadan tertemizdi. Ne içeride ne dışarıda en ufak bir ses yoktu. Sadece boğucu, ağır bir sessizlik çökmüştü üstümüze.

Bugün tüm dersler iptal edilmiş, öğrencilere yatakhanelerinden çıkmamaları söylenmişti. Dolayısıyla bugün için Fiona yoktu. Freya az ileride uyukluyor, Serene de zavallı kızcağızın yatak başlığında bıçak fırlatma talimi yapıyordu. Bu işte sandığımdan iyi olmasına karşın bir kaza olabileceği konusunda uyarmaya çekiniyordum. Çünkü ağzımdan çıkan ilk heceyle o bıçaklar bu sefer hemen yanı başıma saplanırdı. Onun yerine kafasını dizlerime dayamış, Isırık'ı okşuyordum. Bianco onu görünce her zamanki gibi yanımdan uzaklaştı. Akıllı kedi işte.

Sıkıntımı atmak için genelde okurken bu sefer yazmayı tercih ettim. Bir tutkal gibi beni bir arada tutan adama, İlan'a klasik mektuplarımızdan bir tane daha göndermeye karar verdim. Muhtemelen o yazdıklarımı görüp de dönene kadar ben çoktan konseyin huzuruna çıkmış olurdum. Sadece ona yazmak beni rahatlatacağı için aldım elime kalemimi ve nostaljik bir giriş yaptım.

•

Sevgili Bay Silverscythe,

Nasıl, özlemiş misiniz bu eski resmiyetimizi? Haklıymışsınız. Böylesinin yazılara yüklediği apayrı bir anlam varmış. Ancak bugün buna dönüş yapacak hâlde bile değilim.

Konsey bugün toplanıyor. Korkuyorum lan. Çok korkuyorum. Bugün anladım. Benim cadılara ve desteklerine ihtiyacım var. Biz gerçekten Hekate'nin kızlarıysak kardeşlerimle bir olmalıyım. Oysa onlar beni ya kapı dışarı edecek ya da cezalandıracaklar. Korkuyorum lan. Yapabileceğim en insani şeyi yapıp korkuyorum.

Bana şans dile. İhtiyacım olacak gibi görünüyor.

Erin'in.

•

Mektubun son satırlarını yazarken birkaç gözyaşı döktüm. O kadar. Hayatım tepetaklak olarak büyünün dünyasına adım atmıştım. Oysa asıl şimdi, sahip olduklarımı; okulumu, arkadaşlarımı, cadıları; her şeyime dönüşmüş bir avuç şeyi kaybedecek olmak bana hayatımın darmaduman olması gibi geliyordu.

Buradaki hayatımı seviyordum.

Giyinmeme de yardımcı olduktan sonra Serene ve Freya'dan beni yalnız bırakmalarını rica etmiştim. Durmaksızın didişmelerini kafam almıyordu. Kafam çoğu şeyi almıyordu. Özellikle Fiona'nın günlerce anlattığı ve üstüne özenle çalıştığım cadı etiği ve terbiyesi kurallarını. Bilgilerin hepsi birbirine girmiş ve kocaman bir bulamacaya dönüşmüş; şimdi başımın zonklamasına neden oluyordu. Özel günler şapkam bir şapka değil de saç iğnesi olduğu ve şapkasız konseye gitmek en büyük saygısızlık olacağı için, her zamanki şapkamda bulunan Figi bile zihnimdeki karmaşadan rahatsız olmuş, onu konsey anına kadar başıma takmamam konusunda beni tehditlere boğmuştu.

Son yarım saattir yaptığım gibi aynada kendimi izlemeye devam ettim. Pelerin öylesine güzeldi ki altına paçavra giysen bile güzel gösterecek türdendi. Sırtımda tüy kadar hafif bir şekilde uzanıyor, her hareket edişimde dalgalanıyor ve ışığa yakalanan taşlar göz kırpıyordu. O nedenle oldukça usturuplu, göğsündeki dörtgen dekolte dışında boğazı dahi kapalı siyah bir elbise tercih etmiştik. Pelerin dışında her şey çok sönük ve saygılıydı. Bordo saçlarımı bir topuzla saklayabilmiş olsaydım Viktorya Dönemi'nde yas tutan dul kadınlara benzeyecektim. Ancak konseyde genç yaştaki cadıların saçlarını saklama hakkı yoktu. Bunun,

toyluklarını ve küçüklüklerini belli edeceğine inanılıyordu. Diğerleri de kendilerini ne kadar kumaşa boğup saklıyorsa o kadar kadim demekti.

Bu gece taşımı ya da ondan geriye kalanları takmayacaktım. Parçalandıktan sonra keseyle taşıdığım Ejderin Kalbi'ni konseyde birbirinden açgözlü cadının gözüne sokamazdım. Uğruna cinayet işlenebilecek bir taş olduğunu daha en baştan öğrenmişken bu aptallık olurdu.

Odanın içinde volta atarken sakinleşmeye çalışıyordum ama yelkovan her kaydığında kalp atışım gitgide hızlanıyor, çektiğim nefesler bir o kadar yetersiz kalıyordu. Artık bir anksiyete krizi ya da panik atak geçirdiğimi iyiden iyiye düşünmeye başlamıştım ki cama gürültüyle bir şey çarptı ve ben az kalsın kalan aklımı da yitirecektim. Camdaki tok ses ve ayın ardında loş bir ışık oluşturduğu için seçilebilen silüet, orada birinin olduğunu söylüyordu. Tereddütle cama yaklaştım. Bu okulda başıma kötü bir şey gelemeyeceğine inanmıştım ama tüm olanlar bunun yanlış bir varsayım olduğunu gösteriyordu.

Ziyaretçim, az önceki gümbürtüyü duymadıysam sanki bu hareket yardım edecek gibi camı tıklattı. "Erin. Benim İan. Doğru odaya mı geldim? Lanet olsun, hepsi birbirine benziyor bunların!"

İan? Göğsüm hâlâ şiddetle inip kalkarken rahatlamayla gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Bir süre normale dönmeyi bekledikten sonra cama doğru gittim. Sadece havalandırma için olduğundan, epey dar olan camı açıp kafamı dışarı uzattığımda onu gördüm. "Tanrı aşkına! Sen aklını mı kaçırdın? Ne yapıyorsun burada, bu saate?" dedim sesimi alçak tutarak.

Camın incecik doğramalarına tutunmuş, ayak uçlarında durduğu denizliklerin üstünde korkusuzca bana bakıyordu. Gövdesi tamamen cama yaslanmıştı. Sırtındaki pelerinse kıştan kaçıp kurtulmayı başarmış hırçın rüzgârlarla bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Gözünü kırptı. "*Sana şans dilemeye* geldim." Bu hareketin ona asla gitmeyecek bir jest olduğunun farkındaydı ve asıl bu şekilde muziplik yapıyordu. Elimi ona uzatıp tutuşumla hiçbir katkı sağlamasam da içeri çektim. Az önce yaptığı şey resmen delilik değilmiş gibi kontrollü bir şekilde odada dolaştı.

"Sen iyi alıştın bu yüz yüze görüşme durumuna. Artık sana mektup yazarken bir kez daha düşüneceğim," dedim sinirli görünmeye çalışarak.

Neşeyle sırıttı. "Ben yine çıkıp gelmek için bir bahane bulurum, merak etme."

"O satırları okuyup kendini yakalatacak kadar gözünü karartacağını bilseydim altına birkaç dramatik söz de eklerdim: Yakışıklı şövalyem, yegâne kurtarıcım, amansız savaşçım..." dedim abartılı tonlamalarla.

"Çok bir şey yapmadım. Sadece ahırdan bir pegasus kaçırıp sırtında dengede durmam ve senin odan olduğunu tahmin ettiğim cama atlamam gerekti." *Hıhı, yapmadın sevgilim.* Bunları söylerken bile gözlerinin içi gülüyordu. Bu kadar mutlu ve iç açıcı bir kişiliğinin olmadığını bilmesem inanabilirdim. Sadece beni rahatlatmak istiyordu. Ya da benimle olmak ona sandığımdan daha iyi geliyordu.

"Sanırım okulumuzun çatlak profesörleri seni eskisi kadar korkutmuyor."

"Konsey toplanacaksa inan cadıların yatakhanesini gözetlemek öncelikleri arasında yer almıyordur. İyi olduğuna emin olup gideceğim," dedi yüzündeki gülümseme yerini ciddiyete bırakırken.

"Bunun için konseyden sonra gelmeliydin. Önce değil."

"Konseyden sonra iyi olacağını biliyorum. Ama şimdi değilsin. Terliyorsun ve titriyorsun." Eliyle bana uzandı ama sonra elini kendine çekti.

Bir kıza söylenebilecek en rahatlatıcı şeydi cidden: *Terliyorsun.* Cama doğru gidip serin gece havasının üstüme vurmasına izin verdim. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sana çoktan anlattım. Suçsuz kalır bir yanım yok." Elbisenin dekoltesi boynumu geriye attığımda gerilmiş ve korsenin sıkıştırdığı göğüslerim yukarı doğru şişmişti. Ay ışığıyla daha da kışkırtıcı olmuş bu görüntünün İan'ın üstündeki etkisini fark etmem biraz zamanımı aldı. Çenesi kasılmış, söyleyeceklerini unutacak kadar kafası dağılmış görünüyordu. Silkinerek toparlanıp omuzlarımı öne düşürdüm ve kollarımı kendime doladım.

O da gözlerini kırpıştırıp duruşunu değiştirdi. Grisinin koyulaşması sandığımdan fazla sessiz kaldığım anlamına geliyordu. "Cadıların

sana ne yapmasından korkuyorsun? Seni kazığa bağlayıp yakacak değiller ya." Sesi hâlâ biraz pusluydu.

"Bir dakika. Bunu yaptıkları oluyor mu?" Yüzümdeki tüm kan çekilmişti.

Pes bir kahkaha odanın yüksek tavanında yankılandı. "Biraz ateşe katlanamayacağını söyleme bana."

Gerginlikle güldüm. Bunun hakkında artık espriler yapabilmemiz güzeldi. "Beni bugün yalnız bırakmadığım için teşekkür ederim. İstediğimin bu olduğunu düşünmüştüm; yalnız kalmak. Ama korkuyorum, hem de çok." Yüzümü göğsüne gömmek, kokusunu içime çekmek ve beni sakinleştirmesine izin vermek istiyordum. Fakat az önce olanlardan sonra bu onu zorlayabilirdi. Aramızdaki çekim son zamanlarda gitgide güçlenmiş, bugün; günler arasındaki en mantıksız günde doruk noktasına ulaşmıştı.

"Nasıl dövüştüğünü gördüm. Sen korkak değilsin."

"Sandığın kadar cesur değilim," dedim yüzlerimiz birbirine daha bir yaklaşırken. "*Kaderimi bir prensin eline bırakmayacak oluşum* korkmadığım anlamına gelmiyor."

"Kendini görebilmeni isterdim Erin." Parmakları uzanıp çeneme dokundu. Yere indirdiğim bakışlarım hızla yüzüne çekildi. Ben kendimi geride tutarken onun tutmaması alışık olduğum bir şey değildi. Genelde tam tersi olurdu. "Korkmuyorsun."

Ay ışığı ona benden çok yakışıyordu. Midemi burkarak istemsiz bir şekilde nefesimi göğsüme sıkıştıracağım bir hâl alıyordu öyle. Ve önümde durup *benim* gözlerime bakması, parmak uçlarının *benim* tenimde gezinmesi bir hayal gibi geliyordu. Gözünü diktiğin kişinin ilgisinin bir başkasında olması gerekmez miydi? Hep asıl istenilen kaybolmaz mıydı bu aşk oyununda? Ama o karşımdaydı. Bana benim gibi bakıyor, tesellisi kalbinden geliyordu. "Bana nasıl yaklaştığını da gördüm. Korkaklığı bırak korkusuzca..." diye sürdürdü.

"Sen, içinde amansız yangınlara sahipken karanlıkta yönünü kaybetmiş, oradan oraya savrulan bana yol gösterdin. Yüreğime sığamayacak gibi gelen fırtınalarımı dindirdin sen. Yaptın bunu." Yüzü yüzümün önünde asılı kalırken avuçları çenemi kavradı. Kıvılcımlar çoktan

gözlerimin gerisine püskürmeye başlamıştı. "Bu senin yanman, kül olman demekse de ev oldun evsize. Ev oldun aşkımıza." Aramızdaki boşluk, saniyenin onda biri gibi bir sürede kapanırken dudaklarımız birleşti. Ve alevler tutuşan benzin gibi hayat buldu. Her yanımı sarmalıyor ve benimle birlikte onu da pençeleri arasına alıyordu.

Dudakları ıslak, yumuşacıktı ve içimdeki dehşet, ateşe iyi gelmek istercesine serindi. Bana kışın bazı sabahlar yangın merdivenine dolan karları hatırlatıyordu. İçimi ürpertmesine rağmen pijamalarımla kendimi üstüne bıraktığım beyaz bir yatak... Sonrasında istisnasız ateşlenirdim. Ama hiçbirinde bu kadar şiddetli yanmıyordum.

Çenemi avuçlayan elleri enseme kayıp, saçlarım arasına girerken bedenimi ona yasladım. Kalbim ağzımda atıyordu. Daha önce hiçbir öpücüğün hissettirmediği kadar heyecanlı hissediyordum. Sanki ilk öpücüğün aslında olması gerektiği gibiydi. Kusursuzdu. Ama sonra bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmeye başladım. Ateşime onun fırtınası da karıştı her yanımızı sarmaladı. Aklıma sızıp beni buradan, birbirimize sokulduğumuz bu andan koparıp başka bir yere götürmeye başladı. Önce bir nabız gibi sanki damarlara pompalanan bir kan ile yolculuğa çıkmıştım. Kırmızı ışık bir parlıyor bir sönüyor, beni hızla derinlere çekiyordu. Beni yutuyordu... Sonrasında dışa attı.

Karanlığın derinliklerinde kızıl ışıkla yıkanmış tünellerden birinde olduğumu fark ettim: *Rüyalarımdaki o inlerden bir başkası.* Taşlar nemli, yer bulanık bir su tabakasıyla kaplıydı. Işığın renginden daha çok kana benziyordu. Görüntü tanıdıktı ama farklı olan şeyler de vardı.

İleride, dışı zarımsı dokuya sahip şeffaf bir plasenta vardı. Merkezinden yayılan turuncu ışıkla içinde cenin şeklinde kıvrılmış bebeği görmemem mümkün değildi. Haddinden fazla büyümüştü ve insandan çok bir yaratıkta görülebilecek uzuvları vardı. Az önce İan'ın kollarındayken kendimi nasıl olur da bu korkunç yerde bulabildiğimi sorgularken plasentanın yüzeyi hafifçe dalgalandı. Midem burkulurken geri çekilmeye çalıştım. Ama aslında orada bile değildim. Sadece bir seyirciydim. Yaratık fetüsü hareketlenip gerinmeye, pençeyi andıran tırnaklarıyla zarı yırtıp dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ve yapabildiğim tek şey çaresizce bu *iğrenç* ana şahit olmaktı.

Zar yırtıldı ve yaratık serbest kaldı. İçindeki sıvı dışarı dökülürken yeni doğmuş canavardan kulakları sağır edici bir çığlık yükseldi. Deh-

şetle kendimi son bir kez geriye ittim ve bu sefer işe yaradı. Gözümün önünde kıvrılan şekli silindi ve loş ışıklı odamda tekrar gözlerimi açtım. Kendimi yerde, karnımı ve ağzımı tutup midemdekileri içeride tutmaya çalışıyorken buldum.

İlan suratında afallamış bir ifadeyle camın önündeydi. Bana yardımcı olmak için yanıma eğilmek istiyor gibiydi ama az önce ondan can havliyle kaçmış olduğumdan bunu yapmaya çekiniyordu. Gözümün önünde hâlâ o korkunç sahneler canlanıyorken, ona şefkatle bakıp bir suçu olmadığını söyleyemiyordum. İşin aslı, bunun onu suçu olup olmadığını da bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Sevdiğim adamı öpmüştüm ve büyülü olması gereken o an, midemi ağzıma getirmişti. Kalbim güm güm atıyordu ama eski heyecanının aksine korku ve şoktandı. Az önce ne olduğunu, neye şahit olduğumu anlamakta güçlük çekiyordum. Böyle olmaması gerekirdi. Bu öpücüğü bir başkası takip etmeliydi. Şimdi ona bir daha dokunmaya dahi elim varmıyordu. Belki saçmaydı. Onun bana hissettirdikleri aynıydı, değişmemişti. Ama aklım ve kalbim ilk defa bir konuda hemfikirdi.

Az önce olan *yanlıştı* ve bir daha tekrarlanmamalıydı.

"Yine bir şey oldu, değil mi?" dedi kuru bir sesle. Gri gözleri acı çekiyor gibi bakmıştı.

Umutsuzca başımı salladım ama bir cevap veremedim. İşin aslı ne gördüğümü ben de bilmiyordum.

İyi miyiz, demedik. Üstünü kapatıp devam mı edeceğiz yoksa bir daha görüşmeyecek miyiz, irdelemedik. Aramızda sadece katlanarak büyüyen bir sessizlik içinde öylece durduk. Kapım tıklatıldığında yerimde sıçradım. İlan ne olur ne olmaz diye gölgelere saklanırken, kolu çekip kapıyı araladım. Yatakhane sorumlusuydu. Sararmış yüzümü korkuma ve heyecanıma yordu ki bir şey demedi. Sadece Bayan Pherillon'un aşağıda beklediğini söyledi. Zaman gelmişti.

Çıkmadan önce arkama dönüp ona son bir kez baktım. Son zamanlarda yavaş yavaş kırılmış kaskatı görünüm yüzüne geri gelmişti. Dünyaya ve dışarıya kendini kapattığı o ifadeye sahipti yine. Ben döndüğümde gitmiş olacaktı. Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim. Bu gece onunla böyle ayrılmak istemedim. Ama boğazıma oturan yumru

buna engel oldu. Gümüş gibi parlayan gözlerine son bir kez bakıp kapıyı arkamdan kapadım.

Koridorda bekleyen Freya ve Serene destek olmak istercesine bana dokunup iyi dileklerde bulunuyorlardı: *Endişelenme Erin, her şey iyi olacak.* Ama bana en son bunu söyleyen kişi şimdi o kadar da emin görünmüyordu. Derin bir nefes alıp yürümeye başlarken Bianco ardımdan takip etti. Konseye girmelerine izin vardı. Artık anlamaya başladığım üzere kediler en az cadılar kadar saygın varlıklardı.

Merdivenleri dikkatle inerken beni görüp şaşkınlık ya da beğeni nidası çıkaran hiç kimseyi umursamadım. Onlara bakmamak için de bakışlarımı yerde tuttum. Çünkü biliyordum ki eğer soran gözlerine yakalansam bir cevap bekleyeceklerdi. *Bu kız Cadı Konseyinin olduğu gün böyle hazırlanmış nereye gidiyor? Bariz bir şekilde konseyin doğrudan içine. Ama neden?*

İşte herkesin merak ettiği soru buydu ve ben doğruyu söyleyemeyecek kadar çok korkuyordum. Gerçekte, olanlar başımın dikine gitmemin ve hep ama hep bencilliği tercih etmemin bir sonucuydu. Karanlığın kontrolümü ele geçirmesinden korktuğumu düşünüp durmuştum. Oysa tüm bu zaman zaten karanlığın beni kontrol etmesine izin vermiştim. Doğrusu şuydu; kötüydüm ve bunun açığa çıkmasına henüz hazır değildim.

Bayan Pherillon beni gördüğü zaman aptal küçük bir kıza eşlik edecek gibi değil de en az o konseydeki kadim cadılar kadar saygınlığım varmış gibi vazifeşinas bir tavır takındı. Sessizdi, pek konuşmuyordu ve sadece beni gideceğimiz yere doğru yönlendiriyordu. Bu süreç içinde onun konseye girme yetkisinin olup olmadığını düşündüm. Fiona onun genç olduğunu, sadece spreént toplamadığı için yaşlı göründüğünü söylemişti. Bu yüzden hep ayak işlerine bakmasının isteniyor olması, genel ahlakımla ters düşüyordu. Yaşlılara saygıda kusur etmemem gerektiği söylenirken şimdi bir tanesi yanımda ezilip büzülüyor ve bu konuda hiçbir şey yapmamam gerekiyordu. Buradaki düzen de buydu.

Konseyin Müdire'nin kulesinde yapılmasını beklemiştim. Toplu gece ayinleri çoğunlukla oranın aşağısındaki bazilikada yapılırdı. Ama hayır, Pherillon beni okulun taş kemerine çıkardı ve şatonun neredeyse

tamamen dışına itilmiş ayrı bir binaya girmemi sağladı. Buraya tüm eğitim hayatı boyunca gelmemiş yüzlerce cadı olduğuna emindim. Daha eski ve rafine edilmiş duran bir havası vardı çünkü. Cadı Konseyi için tam biçilmiş yerdi anlayacağınız.

Birçok kavisli koridor ve merdivenden geçtik ve sonunda küçük bir odaya geldik. Gösterişli olduğu kadar da sade bir odaydı burası. İçinde birkaç berjer koltuk, altın varaklı ahşap bir sehpa, üstündeki vazolar yalnızca koyu renk çiçeklerle doldurulmuş konsollar ve tepesinden sarkan kandilli bir avize vardı.

Bayan Pherillon bana koltuklardan birini işaret ederken konuştu. "Biraz oturun Bayan Handerson. Konseyin başlamasına az kaldı. Sizi içeri alacakları zaman kapıyı açacaklardır." Odanın bir duvarını tamamen kaplayan oymalı kapıyı işaret etti.

Durgun bir şekilde başımı salladım. İan'ın yanıma gelmesi şöyle işime yaramıştı; artık konseyi dahi düşünemeyecek kadar allak bullak bir hâldeydim. Pherillon tam beni odada yalnız bırakacakken dar kapıda iki kişiyle karşılaştı; benim de tanıdığım ve burada olmaması gerektiğini bildiğim iki kişi. Birisi şişirdiği kıllı göğsüyle savaşçıların müdürü, diğeriyse kumral saçları eğik alnına düşmüş Troy'dan başkası değildi.

İçimde dönüp duran soruyu Bayan Pherillon dillendirdi. "Ne demek oluyor bu? Derhâl burayı terk edin! Burası sadece cadılara özel bir toplantı için ayrılmıştır. Siz ne cüretle Büyük Konseyi aşağılamaya kalkışırsınız?" Gerçekten hakarete uğramış gibi davranıyordu. Fiona'nın anlattıklarına göre de haklı sebepleri vardı: Konsey huzuruna hiçbir zaman cadı olmayan bir varlık, bir başka deyişle de erkekler çıkamazdı. Onların karıştığı bir olay söz konusuysa yerlerine yine bir cadı temsilci konuşurdu.

Savaşçıların müdürü sopasını bırakmadan ellerini göğüs hizasında kaldırdı. "Ben de tam gidiyordum Bayan Pherillon." Troy'u gösterdi. "Bu çocuk buraya hâlihazırda Konsey tarafından istendi. Sanıyorum kendileri kuralları konusunda bugün ayrı bir esneklik sergiliyorlar." Küçümser bir şekilde beni süzdü.

Bayan Pherillon'un dudakları bir çizgi hâline gelse de bir şey söylemedi. Güçsüz hafızası sonunda hatırlaması gereken bilgiyi ona vermiş olacak ki başını salladı. Buna izin vermekten bariz bir şekilde hoşnut değildi. Yine de Troy'u geride bırakıp müdüre dışarı kadar eşlik etti.

O muzip enerjisi ve her zamanki umursamazlığından eser kalmamış olan Troy, yorgun görünüyordu. Tüm bu süreç boyunca eğik tuttuğu başını hafifçe kaldırdı ve beni gördü. Mavi gözleri önce şokla açıldı, ardından öfkeyle kısıldı. Bakışlarından öyle bir nefret akıyordu ki varlığı fiziki anlamda hissedilebiliyordu. Nedenini bilmiyordum ama gizli buluşmadaki elektrikle bir bağlantısı olduğu apaçık ortadaydı. Bana bu kadar bileneceği ne yapmış olabilirdim ki?

Daha bir şey söyleyemeden Troy öfkeyle üstüme atıldı. İan'la olanlar kafamı dağıtmıştı evet ama şimdi olanlar beni tekrar kendime getirmişti. Sert bir tokat ya da üstüme boca edilmiş buz gibi bir kova su; ne derseniz... Benim için o kadar beklenmedikti ki hayatın gafil ve acımasız yanını bir kez daha tatmama sebep olmuştu.

Kalkamadan elleriyle bileklerimi koltuk kollarına sabitleyip bastırdı. Beni oturduğum yere mıhlarken kafasını benimkinin hemen önüne kadar eğdi. Konuştuğunda hıncını iliklerime kadar hissettim. "Ne yaptın bana seni ucube? Ne yaptın!"

Sonuncu sözünü bağırarak söylemişti. Öyle ki çoktan arkasında yerlerini aldıklarını anladığım Konsey duyar çekincesiyle kapıya baktım. "Sessiz ol. Konseyi kızdırmak istemezsin." Nasıl bu kadar sakin olabilmiştim, bilmiyorum; sanki bahsettiği şeyden haberdarmışım ve umurumda değilmiş gibi. Oysa içim yeni bir şokla çalkalanıyordu.

"Konseyinin canı cehenneme! Söyle, bana ne yaptın?" Çatık kaşları ve her zamankinden fazla çıkık çenesiyle beni her an öldürecek gibi duruyordu. Troy hep neşeli bir çocuktu ve bazen bana inkâr edilemez bir ilgisi olduğunu düşünürdüm. Daha çok çocuksu bir hayranlık gibi. Aynı yaşta olmamıza rağmen bu, birinin küçük erkek kardeşinin bana ilanı aşk etmesi gibi gurur okşayıcı ve sevimli gelirdi. Şimdi gözünde bu değerimin yerle bir olduğunu görmüş olmak, bileklerimden çok acıtmıştı canımı. Fakat ben bileklerimden bahsetmeyi tercih ettim.

"Bırak beni. Bileklerimi acıtıyorsun," dedim çırpınarak. Gözlerim çaresizce kurtulamadığım ellere baktı. Eklem yerleri bembeyaz kesilmiş, benim bileklerimse çoktan kızarmaya başlamıştı.

Buna cevaben ellerini daha çok sıktı ve yüksek olmasa da acı dolu bir çığlık dudaklarımdan kaçıverdi. "Ne derdin vardı benimle? Zaten yeterince bok gibiydim, her şeyi mahvettin!"

İstesem onu saniyesinden üstümden atacak bir büyü yapabilir, canını benimkini yaktığından çok yakabilirdim. Ancak Büyük Cadı Konseyi hemen yanı başımızdaydı ve her şeyi duyup görebilirlerdi. "Troy!" diye tısladım koyulaşmış mavi gözlerine bakarak. "Kendine gel. Sence ben isteyerek bir şey yapmış gibi mi duruyorum? Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Yalan söyleme. Bunu bana sen yaptın, sen!"

Tam öfkeme hâkim olmayıp bağırmak üzereydim ki devasa kapı ardına kadar açıldı. Gıcırtı sesiyle başını oraya çevirmiş olan Troy'un dikkat dağınıklığından istifade edip kendimi kurtardım ve hızla ayağa kalktım. Sızlayan bileklerimi ovuştururken benim de kaşlarımın çatık olduğunu fark ettim ve yüzümü rahatlattım.

Kendine gel Erin, bu salak çocuk yüzünden sen de konseyin önünde küçük düşme sakın. Senin davan daha ciddi ve Fiona'nın söylediklerini uygulamazsan bu sonun olur.

"Sana ne olduğunu mu merak ediyorsun? Sanırım öğrenmek üzereyiz," diye fısıldadım ona.

Kapıya doğru bir adım attım. Arkama dönüp kafasının allak bullak olduğu her hâlinden belli olan Troy'a baktım. Normalde olsa "Geliyor musun?"derdim ama bugün normal bir gün değildi. Beklemeden yürümeye başladım.

Çene yukarı, karın içeri. Hadi, başlayalım o zaman.

28. BÖLÜM
KIZIL CADI

Tak tak tak!

Ölüm sessizliğinin esir aldığı zifirî karanlık odada adım seslerim yankılanıyordu. Troy beni takip edecek kadar yürekli olmamıştı. Kim bilir belki ben de büyük bir tehlikeye gözü kapalı girmiştim. Hiçbir şey görememek, tek bir çıt bile duyamamak şüpheliydi. Beynimin derinlerinde bir ses çığlık çığlığa bunun bir tuzak olduğunu, koşup uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu. Ama bu gece ben bunu yapmayacaktım. Artık yaptıklarım için sorumlulukları üstlenme zamanım geldi de geçiyordu.

Arkamdaki açık kapıdan sızan ışık, gölgemi kocaman bir canavar gibi önüme seriyordu. Kapı, Troy içeri geçmediği hâlde ardımdan kapanırken, odanın içine süzülen yegâne ışık demeti de sönüp gitmiş oldu. Artık nefesim dışında hiç ses yoktu. Göz bebeklerimin mutlak karanlıkla irileştiğini hissedebiliyorum.

O anda tek bir nota vuruşu ile bakışlarım sese doğru çekildi. Piyano bu sefer bir akorla inlerken etrafında yanan alevden bir çemberle parlamaya başlamıştı. Karşısındaki koltukta yüzünü sonra göreceğim bir kadın oturuyordu. Notalar kadının kemikli parmaklarından inanılmaz bir liriklikte dökülürken ruhuma kadar ürperdiğimi hissettim. Bu müzik her ne müziğiyse insanın içine dokunan bir tınısı vardı.

Yan tarafta bir alev çemberi daha oluşurken piyanoya eşlik eden lir, gözler önüne serildi. Altın işlemeli gövdesine tutunmuş teller, görünmez eller tarafından çalınıyor gibi kendi kendine titreşiyordu. Genişçe bir alev haresi daha ortaya çıkarken yaylı sazların kızıl kahve ahşapları ışıkla parladı. Keman, viyola ve çello triosu acıklı melodiye eşlik etmeye başladılar. Keman solosuna geçerken, piyanonun başındaki kadın yerinden kalkıp öne doğru çıkmış ve boşta kalan klavye kendini

çalmaya devam etmişti. Siyahlar içindeki kadının başından göğsüne kadar duvak gibi dökülen dantelli transparan kumaş, yüz hatlarını gölgeliyordu. Duvağının alın kısmında bir hilal alnından aşağı bakacak şekilde iğnelenmiş ve kumaşı saçına tutturmuştu.

Sarı saçları siyahın arkasından göz kırptığında bu kadının Matmazel Daniela'dan başkası olmadığını anlamıştım. Matmazel nefesini toplayıp bir ağıttan farksız, sözsüz bir melodiyi okudu. Melodi kabardığı gibi durulurken bu sefer ağzını ardına kadar açtı ve sesi odada patladığında sanki sadece tek bir kadın değil, koskoca bir koro şarkıyı söylüyor gibiydi.

Bir anda odanın çevresinde kocaman bir alev çemberi yanarken her yer ışıkla aydınlandı. Daire şeklindeki odanın iki katı vardı ve her katın duvarlarına sıralanmış meşaleler bir bir alev alıp karanlığa alışmış gözlerimi daha yakıcı bir aydınlıkla acıttı.

Etrafımda dönerek gördüklerimi anlamaya çalışıyor ama nedense her şeyin daha en başından beklentilerimin dışına çıkmasıyla sarsılıyordum. Zeminden bir basamak yükselen platformda ayakta durup sivri uçlu şapkalarını öne eğmiş cadılardan büyük bir topluluk vardı. Nasıl olmuştu da hiçbirinin varlığını hissedememiştim, bilmiyordum.

Platformun üstünü örtecek kadar geniş balkonlar, odanın yarım ikinci katını oluşturuyordu. Şapkamı geriye atıp, bakışlarımı yukarı kaldırarak görmeye çalıştım.

Balkonda âdeta taht kadar gösterişli sandalyeler yan yana sıralanmış ve üstlerinde koyu renk kumaş yığınlarıyla oturan cadılar vardı. Hepsi şimdiye kadar gördüğüm tüm cadılardan daha kutsal bir görünüşe sahipti. Bunlar kadim cadılar olmalıydı; cadılık tarihinin en yüceleri, en uzun yaşayanları.

Renkler beklediğim üzere beş farklı grup şeklinde kümelenerek yerleşmişti. Sanki yuvarlak oda beş dilime ayrılmış gibi her sınıfın eşit sayıda cadısı vardı. Her renk farklı tonlara dönüşüp kendi içinde dağılmış gibiydi. Burası sadece Gorria ya da Movea gibi sınıflara bölünmemişti; her özelleşmiş disiplini temsil eden cadılar vardı.

Bu bir gece yarısı ritüeliydi, öyle söylenmişti. Şarkıya sözlerin eklenmesi de çok geç olmadı.

Gorrialardan bir cadı avuçlarını önüne açtı. "Karanlık bizim gücümüzle parlar. Alevlerin ışığı kovalar iblisleri." Avuçlarının arasında kırmızı dalgalar yayılırken ona bir başkası katıldı.

"Damarlarımızda akan kan mühürler büyüyü ve konuşulanları." Gorriaların önündeki alevler önce etrafa kıvılcımlar saçtı, ardından turuncu rengini kaybedip kanayan bir kızıla dönüştü.

Beltzalarda başka bir cadı öne çıkmıştı. "Nefesler bizim ellerimizle kesilir, akar. Rüzgâr sürükler fısıltıları."

İkili devam ettiğini anladığım söz başkasına geçmişti. "Biz canlı olduğumuz sürece ölüler geçemez ölümlülerin dünyasına." Alevler siyaha değil, aksine gri ve beyaz karışımına dönüşmüştü.

Söz İluna'ya geçti. "Su gözlerimizden dökülür. Yükselir göğe; bulutlara ve Tanrılara." Başka bir ses devam etti. "Gece kadife gibi örtülür üstümüze. Parıltılı yıldızlar gözümüz olur, Ay ise kutsalımız."

Bu sesin sahibini tanıyordum. Yüzüm duyar duymaz heyecanlı bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Uzun zaman görmeyi beklemediğim cadı, alnına düşen Lapis Lazuli taşı ve kafasına takmadığı şapkasını telafi eden örgüleriyle Diana'dan başkası değildi. Ejderin Kalbi'ni en yakın zamanda ona tamire götürmem gerekiyordu.

Berdea'nın yeşil cübbeli bir cadısı dudaklarını aralarken topuklarımın üstünde o tarafa dönmüştüm. "Kemiklerimiz toprağa karışır. O en büyük sığınaktır."

"Cemre toprağa düşer ve yeşil hükmeder. Doğa'nın olana kötülükle el sürülemez." Yeşile dönüşürken çatırdayan alevin içinden baş döndüren ağaç kokusu yayılıverdi.

Movea'da sadece bir cadı konuştu. "Gücümüz ruhumuzdan gelir. Ruhumuz ise anneye gider. Her şeyin O'na gittiği gibi."

Son sözleri hep bir ağızdan söylediler.

"Toprak, Hava, Ateş, Su! O'na dön, O'na dön!"

"Toprak, Hava, Ateş, Su! O'na dön, O'na dön!"

"Toprak, Hava, Ateş, Su! O'na dön, O'na dön!"

Sesleri müzikle yükselmiş, notalarla âdeta çığlığa dönüşmüştü. Ardından tamamen durularak, bir süre nefes alıp verişler eşliğinde devam etmiş ve sona ermişti.

Hâlâ ortada, ne yapacağımı bilemeden duruyordum. Fiona ne demişti? Tanrım, bir türlü ilk yapmam gereken şeyi hatırlayamıyordum. Bakışlarımı aşağıda beni merakla inceleyen cadılardan kaçırıp yukarı kaydırdım. Sandalyelerinden doğrulmuş kadim cadılar tekrar yerlerine kurulmaya çalışıyordu.

Tam sessizlik sağlandığında yukarıda, kadim cadıların arasındaki bir kadın konuşmaya başladı, Müdire Sisaundra Créatrice du Feu. Oraya ait değildi. Bu, bir sandalyesi olmadığı için ayakta durmasından belli oluyordu. Kızıl saçları ensesinde toplanıp resmi bir örgüye dönüştürülse dahi kadim cadılar kadar örtünmemişti.

"Ben Vhartlox Cadı Akademisi Müdiresi Sisaundra Créatrice du Feu, Büyük Cadı Konseyini selamlıyor ve ilk oturumu açıyorum."

Daha başka bir şey söyleyemeden hırıltılı bir kadın sesi Müdire'yi susturdu. "Cadı Konseyini ev sahibesi açar, siz buranın sahibesi değilsiniz Sisaundra." Konuşan kişi, buruşarak sarkmış yüzü ve gitgide bükülmüş sırtıyla oldukça küçük bir cadıydı. Morun en koyu tonlarındaki cübbesi altında boğuluyor gibi duruyordu.

"Evet, değil," diye sürdürdü başka bir kadın. "Ama o buraları artık benden çok biliyor sevgili Luviera." Bunu söyleyen kadının saçının bir yanı beyaz diğer yanı siyahtı. Bu ucuz bir *Cruella de Vil*[82] taklidine benzemektense asil; mistik bir hava katmıştı ona. Başını örten eskimiş yumuşak deri şapkanın yanlarından saçlarına zıt denk gelen siyah beyaz bir dantel duvak dökülüyordu. Şaşkınlıktan gözlerim irileşirken bu kadının kim olduğunu anladım. Hâlâ hayatta olabileceğine ihtimal vermemiştim. *İsobel Tarbundle.*

Okulumuzun yaratıcısı, kurucusu, mimarı; bu kadın Vhartlox'un efsanesiydi ve şimdi tam karşımda duruyordu. Luviera dediği kadının aksine hiç yaşlanmamıştı. Çoğu profesörden genç bile görünüyor olabilirdi.

"Geleneklerimiz böyle çalışmıyor İsobel," diye diretti Luviera.

"Gelenekler bugünkü önceliğimiz değil. Tanrıça aşkına, konseyin toplanma nedenini hatırla. Belki ileride geleneklere uyacak bir cadı

82 İngiliz yazar Dodie Smith tarafından 1956 yılında yazdığı Yüzlerce Dalmaçyalı ve Walt Disney Pictures'ın animasyon film uyarlamalarından kurgusal bir karakter.

ırkı bile kalmayacak." İsobel'in sözleri o kadar keskindi ki başkalarıyla birlikte ürperdiğimi hissettim. Sonra Müdire'ye döndü. "Sisaundra, lütfen devam et."

"Tabii Efendim," diyen Müdire konuşmasına devam etti. "Bugün burada çok önemli, bir o kadar da korkunç bir olay için toplandık. Olacaklar sadece tüm cadı ırkını değil, tüm büyülü ve doğal dünyayı derinden etkileyebilir. Ancak bu konu tartışmaya açılmadan önce izninizi isteyerek konseye başka bir mevzuda danışmak istiyorum. Çok kısa süre içinde gelişmiş bu olaydan daha yeni haberim oluyor ve emin olun ki ana konuyu bölmek için fazlasıyla önem arz ediyor. Az sonra konuşulacaklar asıl tartışmanın gidişatını ve akıbetini değiştirebilir."

Müdire duraksarken, az önce girdiğim kapı gıcırdayarak açıldı. Sese dönen bakışlarla ben de arkamı döndüm ve belki de o kapıdan kimin geçeceğini bildiğim için diğerleri gibi bir şaşkınlık nidası çıkarmadım.

Kapıdan tereddütle geçen ve cinsiyetinden önce üstündeki savaşçı kıyafetleriyle buraya hiç uymayan Troy bana doğru yürüyordu. Az önceki kavgamızı hatırlayıp, gözlerimi yüzünden kaçırırken etraftan yükselen hayret dolu fısıltıları dinledim. Hepsinin benzerlerini sarf ettiği cümleyi sesli olarak söyleyen bir Kadim Beltza Cadısı olmuştu. Yerinden hışımla kalkmış ve parmağını dosdoğru Troy'a doğrultmuştu. "BU NE SAYGISIZLIK! Onun burada ne işi olabilir? Bu sadece cadılara yönelik bir toplantı. Onu buraya sokarak sadece konseye değil, Tanrıça'mıza da saygısızlık etmiş sayılırsın Sisaundra. Hareketini nasıl açıklayacaksın? Cevap ver!"

"Ne konseye bir saygısızlık yapma niyetindeyim ne de Hekate'ye. Bu çocuğu toplantıya gelmeden önce gördüm ve onu Cadı Konseyine sokmamın bir nedeni var. Bu gördüğünüz çocuk bir *cadı*." Müdire bombayı ortaya atıp çekildi.

Bu sefere ayağa kalkan ya da aşağıdan öne adım atanların sayısı daha fazlaydı. Hepsi bağırıyordu.

"Bu saçmalık."

"Yalan söylüyor."

"Bu kadın aklını kaçırmış."

"Hekate, kim bu deliyi Vhartlox'a müdire yaptı?"

"Görülmüş şey değil."

"Bizimle dalga geçiyor."

Müdire insanların ilk öfkesini atlatmasını bekledikten sonra devam etti. "Hanımlar, hanımlar; lütfen sakin olun. Yalan söylediğim yok. Bu çocuk büyü yapıyor, savaşçıların büyüsüne benzemeyen bir büyü."

"E, o hâlde çocuk Büyücülük Okuluna gideceğine yanlış okula gitmiş. Bu onu cadı yapmaz." İlk itiraz eden Beltza cadı yine karşı çıkmıştı.

"Aslına bakarsanız yapar. Büyünün her türü kendine özgü bir akışa, davranışa sahiptir, biliyorsunuz. Ve size şunu söyleyebilirim ki bu çocuğun gücü büyücü gücü değil, cadı gücü. İsterseniz kendi gözlerinizle bakın." Müdire parmaklarını şaklattı.

Karşımda yerde çizilmiş çember içinde büyük bir beş köşeli yıldız vardı. Taşlar titreşti ve iç gıdıklayan sürtünme sesleriyle kademe kademe yükseldi. Daireyi bölen her parça bir basamak olmuş ve sarmal şeklinde yukarı çıkan bir merdivene dönüşmüştü.

Müdire tekrar konuştu. "Platforma çık, çocuk."

Troy, ilk başta bunun kendine söylendiğini anlamayıp şaşkın şaşkın Müdire'ye bakmaya devam etti. Belli ki kendisinden "o" diye söz edilmesine alışmıştı. Ondan istenileni idrak edince, sarsak adımlarla yürüyüp merdivene dikkatlice tırmandı. İki metre yüksekteki platforma çıkıp, ne yapacağını bilmeden dururken Troy'a bakabilmek için kafamı geri atmak zorunda kalmıştım.

"Şimdi izleyin." Müdire parmaklarını ikinci defa şaklatırken sözsüz bir şekilde Gerçek Görüş büyüsünü açmıştı. Bu kadar güçlü cadının olduğu bir yerde Gerçek Görüş, her yerde olsa sanırım büyük bir kaos olurdu. Müdire bunu düşünmüş olmalı ki ışığı azalan bölge sadece beş köşeli yıldız ve çevresiydi. Daha çok tek bir yere odaklanmış spot ışığı gibiydi. Gerçek Görüş ortaya çıkar çıkmaz oda bir anda sessizleşti. Kimse bu görüntü karşısında ne diyeceğini bilemiyordu.

Troy'un üstünden gerçekten de bir cadıdan farksız duran enerji demetleri süzülüyordu. İluna mavisi olamayacak kadar fosforlu bir mavi enerji bulutunun arasında küçük şimşekler bile çakıyordu.

Bu neydi? Troy bir cadı desem neden hiçbir sınıfa ait değildi?

Bu sadece benim kafamı değil, konseydeki tüm cadıların kafasını kurcalıyordu. Müdire Gerçek Görüş'ü dağıtırken sessizliği bozan kendisi oldu. "Gördünüz. Bu bir oyun ya da illüzyon değildi, isterseniz kendiniz de bakabilirsiniz. Olan ortada, çocuk bir cadı."

"Böyle bir cadı grubumuz var mı Sisaundra? Sen söyle, var mı?" Bunu söyleyen benim yaşlarımda görünen bir İlluna kızıydı. Ancak üst katta, kadim cadıların arasında oturabildiğine göre bu sadece ölümsüzlüğü benim yaşlarımda alabildiği anlamına geliyordu. Başıma başka bir şey gelmezse ve ölümsüzlük yılları toplamayı sürdürürsem ben de onun gibi olacaktım. Rezene'ye göre bu yaşımda yaşayacağım en az yüz yılım parmaklarımda yazılıydı.

"Hayır, yok Calypso," diye karşılık verdi Müdire Sisaundra. "Ama cadı olduğu bir gerçek. Günler öncesine kadar serbest kalmış bir Titan da yoktu ama artık var. Bunu da aynı şekilde düşünebilirsin."

"Haklı," dedi başka bir kadın. "Bu çocuğun gücü, cadı gücünden farksız. Ama şimşekler..." Düşünceli bir şekilde parmağını dudağına sürttü. "Aklıma Zeus'u getiriyor."

"Ne diyorsunuz?" dedi Luviera ilgiyle. "Çocuk bir yarı Tanrı mı?"

İsobel Tarbundle kahkahayla güldü. "Tanrıların kendine hayrı yok, çocuğu mu böyle olacak?"

"Doğru söylediniz," diye onayladı Luviera. "Yunan Mitolojisi çökerken silinmeyen bir avuç ilahla birlikte Hekate kaldı."

"O da bizi yarattı," dedi Müdire'nin Calypso dediği.

"Bizi değil gücümüzü," diye düzeltti İsobel. "Bedenimiz eski Tanrılar tarafından yaratıldı. Her birimiz bir annenin rahmine düşüp geliyoruz bu hayata. Hekate'nin bizlere bahşettiği şey gücümüz."

"E, o hâlde çocukla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu başka bir kadın. Konuşma o kadar fazla kişi arasında dönüyordu ki kimin kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

Soru İsobel'e yöneltilmişti. "Çocuğun cadı olduğu aşikâr bence. Atalarına gelecek olursak Zeus'tan olmayabilir ama bu, gücünü O'ndan almadığı anlamına gelmez."

"Ne demek istiyorsun yani?"

"Hekate olanlardan haberdar. Haber daha bize gelmeden O'na gitmiş olmalı ve O olacakları biliyor," dedi İsobel Tarbundle daha çok kendisiyle konuşur gibi. "Sanırım kendi safını güçlendiriyor."

"Bir ittifaktan mı bahsediyorsunuz?" Lafa yaşlı bir Berdea cadısı daha karıştı. "İttifakların kurulduğu yerde savaş da vardır. "

"Ne bekliyorsun? Olacaklar bundan başkası değil," diyen İsobel'in, kadim cadılar arasında en yaşlısı olmadığını biliyordum ama nedense en çok onun fikirleri kendini gösteriyordu. Bariz bir şekilde aralarında daha bilge olanı oydu. Bir Tanrı'ya en yakın varlıklarla, ejderlerle birlikte yaşayabilmiş bir cadıdan da daha azı beklenemezdi.

Ama konuşmayı dağıtan Müdire Sisaundra oldu. "Konuşmayı burada kesmek daha doğru olur. Bu tartışmayı zaten az sonra yapacağız ve çocuğun haddinden fazlasını işitmesini istemem. Önce akıbetini konuşalım. Sonrasında olacakları..."

"Bir cadıysa eğitimini de almalı," dedi Luviera kendi dediğine o bile şaşırırken.

Kısa bir sessizlik oldu ve bunu bozan yine Müdire oldu. "Onu okulumda istiyorum."

"Vhartlox'ta bir erkek cadı mı?" Ses aşağıdan gelmişti.

"Zaten kendi okuluma zorlasanız almazdım," dedi kurulduğu yerde kıpırdanan ve ilk defa konuşma zahmetine giren İluna cadısı. "Cadı kızlarımı ergen bir erkekle aynı yerde yatıramam."

"Eh, senin derme çatma köşkünde normal," dedi Müdire küçümsemeyle. "Önemli değil, okulumuzun yeterli sayıda tek kişilik süitleri bulunmakta."

Az önce konuşan kadın alınganlıkla ağzını açtı ama bir şey söylemeden geri kapattı. Onun yerine konuşan Calypso olmuştu. "Vhartlox onun için en iyisi. Takip etmemiz de kolaylaşır. Şato, okullar bölgesinde."

"O zaman Vhartlox Cadı Akademisi ilk erkek cadısını çatısı altına almış olsun," dedi İsobel Tarbundle ama bu kadın irdelemeyecek kadar saf değildi. "Peki, bu zamana kadar çocuğun ne olduğunu, nereye gi-

deceğini konuştuk ama her şeyin bir de geçmişi vardır." Sonraki sözleri doğrudan Troy'aydı. "Konuş çocuk; ne oldu da bir yılını savaşçı olarak sorunsuz okumuşken bir anda bir cadı oluverdin?"

Az önceki öfkesini görmüşken ondan daha başka bir tepki bekleyemezdim belki. Ama yine de yüzünde tiksinen bir ifadeyle beni işaret ettiğinde içimde bir şeyler kırılmıştı. "O yaptı. Bana dokundu ve *bir şeyler* oldu."

Gözler tekrardan, hiç de şaşırmayarak bana döndü. *Lanet olsun sana Troy, lanet olsun!* Yaptığı, bu-kız-beladan-başka-bir-şey değil imajını pekiştirmekten başka bir işe yaramamıştı.

İsobel Tarbundle başka bir soruyla çıkageldiğinde gerginlikle çenem kasıldı. "Peki, bu ne zaman, nerede oldu?" *Tanrım*, bu kadın zehir gibiydi. Hiçbir ayrıntıyı atlamıyordu.

Beklentiyle Troy'a baktım. Bakışlarıma eğlenirmiş gibi karşılık verdi ve gözdağı verircesine bir süre bekleyip konuştu. "Baloda. Okulunuzun güz balosunda."

Tuttuğum nefesimi fark ettirmeden bıraktım. Sırf başımı belaya sokmak adına kendini de tehlikeye atmamıştı. Akıllı çocuk. Benim sadece itibarım söz konusuydu. Okul kurallarının artık problemimiz olduğunu sanmıyordum. Kendini korumuştu. Yalan söylemişti ama kimsenin dikkatini çekmeyecek bir yalan. Yalnızca en yakın arkadaşlarım ne Vhartlox güz balosuna ne de vampirlerin kışın gerçekleşen maskeli balosuna gitmediğimi bilebilirdi.

"Ama gariplikler bunun sonrasında ortaya çıktı diyorsun," dedi İsobel.

"Evet..." dedi Troy başlattığı yalana soğukkanlılıkla devam ederken. "Kışın gücümü sık sık kullanmadığım için farkı anlamamış olmalıyım. Fakat son birkaç gündür aksilikler peşimi bırakmadı. Shi'm yoktu ve savaşamıyordum. Aksine bu elektrik vardı."

"Eh, o zamanla seninle bundan sonra ilgilenecek kişi Müdire Sisaundra Créatrice du Feu. Düzenli olarak ondan rapor alırız," diyen İsobel yerinde kıpırdandı. Cadılık tarihçesinde çığır açabilecek bir gelişme olsa da ilk erkek cadı benim yanımda süs bebeği gibi kalıyor olmalıydı. "Bence artık asıl konuya geçmenin zamanı. Bu küçük cahil kızın nasıl

olup da tüm olayların merkezine oturduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri doğrudan beni süzüyordu. Bakışları içimi delip geçiyor gibiydi. Bu bakışlar deniz kızında vardı, Müdire'de vardı, Diana'da ve Sara'da da... Aslına bakarsanız üst kattaki kadimlerin hepsinde benzer bir bakış vardı. Zaman bu kadınlara bakmak ve görmek arasındaki farkı mı öğretmişti? Ben de bir gün böyle bakabilecek miydim?

Konseyin birkaç resmî sözü sarf edildi ve Troy'u rahatlama ve akıl karışıklığıyla odadan uğurladık. Yazık, onu neyin beklediğini bilmiyordu. Ben artık alışmıştım. Beklentilerimin asla çıkmaması beni hâlâ biraz şaşırtsa da eskisi gibi sarsmıyordu. Büyük kapı açılıp Troy'un ardından geri kapanırken alev çemberinin arkasından gelen başka bir tanıdık yüzle karşılaştım. Yeşil alevlerin açılıp geçmesine izin verdiği Berdea cadısı; Rezene, elindeki iksir şişesini sallıyordu. Koyu kahve sıvı bana gelene kadar altın rengine dönüşmüştü. Rezene iksiri bana doğru uzatırken açıkladı. Yüzünde güven verici bir ifade vardı. "Doğruluk iksiri."

İnce uzun şişeyi alırken içimden söyleniyordum. *Oh ne güzel, Troy Bey elini kolunu sallayarak çıksın oraya, ben de bunu içmek zorunda kalayım.* Sanırım onun katılımı daha ani olduğu için böyle bir önlem alamamışlardı. Alsalar da onun için de benim için de iyi olmazdı gerçi. Troy'un balo yalanı olmasa şu an daha kötü bir durumda olabilirdim.

İksiri tek seferde içtim. Tadı iğrençti. Sanki ağzındaki tadı su içmedikçe gitmeyen şuruplar gibiydi ve ben ortalıkta su göremiyordum. Yüzümü ekşitmemeye özen göstererek başımı kaldırdım ve boş şişeyi Rezene'ye verdim.

"Sanık, ifadeniz alınmak üzere kıdemli kata yaklaşın lütfen," dedi Müdire sanki benimle daha önce hiç tanışmamış kadar resmî bir şekilde. Komuta uydum ve dikkatlice merdivenleri tırmanmaya başladım. Hareket etmeye başladığım anda cadıların kısılan gözlerini, çatılan kaşlarını görebilmiştim. Beni sevmiyorlardı. Bu aşikârdı. Hatta benden nefret ediyorlardı. Onları düzenleri ve hayatlarından alıkoymuş, böyle bir tehlikeye baş başa bırakmıştım. Ben cadılar arasında olmamıza rağmen *cadıydım*, cadıların cadısıydım ve yakılmalıydım.

Ayıplayan bakışlardan mı yoksa heyecanımın geçmesinden mi bilmiyorum ama Fiona'nın anlattıkları bir bir aklıma gelmeye başladı.

Sonunda içime bir gram öz güven dolarken son basamağı da çıktım ve yıldızın ortasında kalan beşgen alanın üstündeydim. Dikleştim ve avucumu göğüs hizamda tutup bir miktar enerji demetini serbest bıraktım. Kırmızı tutamlar parmaklarımdan fışkırırken ellerimi raks edercesine oynatarak etrafımda döndüm ve reverans yaptım. Etrafımda minik bir çember şeklinde kalmış enerji halkası ağır ağır genişleyip yok olmaya başlarken hemen yanımdaki Bianco kibarca miyavladı. Tekrar doğrulurken kendimi usulünce tanıttım. "Adım Erin Handerson, adımın birincisi, soyumun başlangıcıyım ve Yüksek Cadı Konseyini selamlıyorum."

Geleneklerine uymuş olmam hepsini olmasa da birkaç cadıyı memnun etmişti ki yüzlerinde hafif bir gülümseme belirdi. İsobel Tarbundle, ev sahibi konusundaki fikrini değiştirmiş gibi sözü Müdire'den devraldı. "Bayan Handerson, belli kimseler tarafından kimliği gizli tutulmaya karar verilmiş tanığımız, hakkınızda beyanlarda bulundu. Gizli tanığın ifadesi sonucunda okul mülkünden mal çalmakla suçlanıyorsunuz. Konseyin izni olmadan kadim bir şifacıyla görüşmekle suçlanıyorsunuz. Bir cinayet işleyerek büyünün kötüye kullanımıyla suçlanıyorsunuz ve her şeyden önce; Tanrılar tarafından mahkûm edilmiş bir Titaniçe'yi serbest bırakmakla suçlanıyorsunuz."

Vay canına, hepsi doğrudan yüzüme vurulunca durumumun hiç de iç açıcı görünmediğini fark etmiştim. Üstelik suçlu olduğunu biliyordum ama durumu Müdire'ye anlatan Fiona'nın ifadesinin suçlama niteliğinde olacağını tahmin edememiştim. Umarım adını geçirmemeyi başarmış Rebelleicheler beni de korumayı başarırlardı. Diğer türlüsü B planına geçip Saralondé'nin beni kaçırmasını istemek zorundaydım ve şu durumda kaçak olmak, istediğim son şeydi. Cadıların desteği olmadan Tethys beni anında avlardı.

İsobel sözlerine devam etti. "Tabii bu hikâye kulağımıza başkalaşarak gelmiş olabilir. Kendinizi savunmadan önce olayı bir de siz anlatın bakalım. Hiçbir şeyi atlamadığınızdan emin olun."

Atlayacaklarım olacaktı ve bu konuda doğruluk iksiri dâhil hiçbir şey beni durduramazdı. Fakat dediğini yapmaktan başka çarem yoktu. Anlatmalıydım ve buna en başından başlamalıydım. Sözcükler bir kez dökülmeye başladı mı ardı arkası kesilmedi. *Ne olacaksa olsun,* demiştim içimden. *Ne olacaksa olsun ve bu yük omuzlarımdan kalksın artık.*

Gücümün herkes tarafından nasıl övüldüğünden başladım. Bunun ilk başta nasıl Yeraltı Loncasının iki stajyer cadısının ilgisini çektiğini ve kendi işlerini bırakıp az kalsın beni kaçıracaklarını anlattım sonra. Diana'nın bana kesin bir sınıf söyleyemeyişini, Hekate'nin bana dokunuşunu ve kontrolsüzce büyüyen enerjimi, Masa Oyunları'nı, Mila'nın gördüklerini ve kaplıcaları, Tethys'le ilk karşılaşışımı, bana söylediklerini, benden istediklerini ve Müdire'yle olan ikinci konuşmamızı...

Konuşmaya kendimi kaptırmış gidiyordum ki bir anda durduruldum. Gorria kadim cadılarından biri şokla ayağa fırlamıştı. "Bir dakika, bir dakika! Az önce ne dedin sen?"

Bir an için bu ani tepki bana adımı bile unutturmuştu ama çok geçmeden kaldığım yeri hatırladım. Tethys'in beni arındırışı ve sonrasında söylediği sözden bahsediyordu. "Kızıl Cadı?" dedim tereddütle.

"Hayır, hayır," diye lafa karıştı başka bir kadim Gorria. "Bunun doğru olmasına imkân yok."

Neyin doğru olmasına imkân yok? derdi içimdeki -Figi'nin deyimiyle- papağan Erin. Oysa Fiona bana öyle tüm laflara atlamamı söylemişti. *Olduğun yerde dur ve cevabın ortaya çıkmasını bekle Erin,* diye kendimi teskin ettim. Ağırbaşlı görünmeliydim. Ama önümde âdeta alevlenmiş gibi aralarında şaşkınlıkla konuşan Gorriaların ağırbaşlı bir yanı yoktu. Çıldırmış gibi birbirleriyle tartışıyorlardı.

Sonunda birisi en mantıklısını söyledi. "Anlamanın yalnızca bir yolu var: *Versumectus.*"

Işık bu sefer tüm odadan çekilirken Gerçek Görüş etkisini gösterdi. Üst katın tavanı fokur fokur kaynayan enerji bulutlarıyla doluydu. Daha önce hiç bu kadar fazlasını görmemiştim. Aşağısı daha karmaşıktı ama zaten ona bakmak yerine önümdeki kadim cadıların benim aurama bakıp ne tepki verdiğini izliyordum.

Her zaman olduğu gibi kırmızı, etrafımda yüzlerce tona ayrılıp en değerli sanat yapıtlarına taş çıkartan bir görsel şölen sunuyordu. Aralarında minik patlamalar olan demetler sürekli birbiri içinde bir akış hâlindeydi. Daha iyi görebilmek için duvaklarını sıyırmış kadim cadıların gözleri şok ve şaşkınlıkla ardına kadar açılmıştı. Gördükleri şey her neyse onlara bir şey ifade ediyordu ve henüz bunu benimle paylaşan kimse yoktu. Bunun yerine fısıltı dalgalarınca yayılan nidalar vardı.

"Tanrıça bu imkânsız!"

"Gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Nasıl olur?"

"İlk defa böylesini görüyorum."

"Efsane olduklarını sanırdım."

"Bu doğruysa şimdi ne yapacağız?"

"Sadece küçük bir kız, şaka gibi!"

İlk ayağa kalkan kadim Gorria doğrudan benimle konuştu. "Titaniçe doğru konuşmuş. İnanmak hâlâ güç olsa da..."

"Cehaletimi mazur görün ama Kızıl Cadı nedir? Sizin için bu kadar önem arz etmesinin sebebi ne?" dedim daha fazla kendimi tutamadan.

Sorumu Müdire Sisaundra cevapladı. Kaybettiğimiz samimiyet bir anda geri gelmişti şimdiki sözlerinde. "Erin, olduğun şey sadece bir kez ve cadılık tarihinin en başında ortaya çıkmış bir şey. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlamıyorsun." Gözlerimin içine baktı. "Sende kızılın tüm tonları var, her bir tanesi. Gorria'nın her disiplinine sahipsin ve bu nedenle sen de onlar için en değerlisisin. Sen Gorriaların yegâne lideri, bizim kraliçemizsin."

Az önce konuşan Gorria düzeltti. "Cadıların kraliçesi yoktur ama bu anlama gelen başka bir sözümüz vardır." Sonrasında öyle bir şey yaptı ki beni hepten şaşkınlığa boğdu. Şapkasını çıkarıp göğsüne dayadı ve *başını eğdi*. "*Kızıl Cadı*'m, hizmetindeyiz."

Bu sadece o değildi. Ardından sözleri tekrarlayan Müdire de dâhil her bir Gorria cadısı, önümde yerlere kadar eğildi.

"Kızıl Cadı'm, hizmetindeyiz," diye inledi tüm salon. "Kızıl Cadı'm, hizmetindeyiz."

29. BÖLÜM
DÖNÜŞÜM

Ağzına bal çalmak gibi bir şey işte. Bir süre seni idare etsin diye dayatılmış bir sus payı.

Tethys - Gerçek Renkler

İşte bunu kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim. Koskoca odanın beş diliminden biri önümde eğilmiş, bana saygılarını sunuyorlardı. Yaşadıkları yıllara kıyasla ben daha bir bebekken bu cadılar benim hizmetimde olduklarını söylüyorlardı.

Şaşkınlıktan çarpılmış yüzümü toparlayabildiğimde Gorrialar hâlâ eğildikleri yerden kalkmamışlardı. Onlara bir şey söylemem gerektiğinin farkındaydım fakat Fiona bana böyle bir durumda ne yapacağımı anlatmamıştı hâliyle. Hem onun bileceğinden de şüpheliydim. Eminim ki kraliçe ilan edilmek konsey etiği kuralları arasında yer almıyordu.

Bunlar, genç bedenlerine rağmen yaşlı başlı insanlardı ve iki büklüm durmaları içimizi sızlatmış, bu duruma derhâl son vermek istememe yol açmıştı. "Lütfen kalkın, teşekkür ederim," dedim kibarlıktan gitgide incelmiş sesimle. Cadılar tekrar doğrulurken yönetici kumaşından olmadığım kendini belli etmişti.

Biraz garipsese de, "Asıl biz teşekkür ederiz Kızıl Cadı'm. Sayenizde yolumuz tekrar Tanrıça'nın ışığıyla aydınlanacak," dedi ilk konuşan kadim Gorria cadısı.

"Yalakalığı bırakın Cecile, bu kız buraya yargılanmak için çıktı," dedi Luviera sert bir şekilde.

"Kendine gel Luviera, Kızıl Cadı'nın karşısında konuşuyorsun." Kaşlarım havaya kalktı. Bir de beni koruyacak mıydı? İşler gerçekten ilginçleşmeye başlıyordu.

Luviera yaşlı olduğu kadar da aksi bir kadındı. "Kendisi korkarım benim cadım değil. Onunla istediğim şekilde konuşmakta özgürüm. Üstelik bana hâlâ beladan bir farkı yokmuş gibi görünen bu küçük kızdan dinleyeceklerimiz var." Cecile'e söyleyeceği sözleri bitmiş olmalı ki bana döndü. "Hikâyenin devamını da anlatacak mısınız *Kızıl Cadı?*" Kibarlığının ardına sakladığı alaylı son sözleriyle birlikte Gerçek Görüş büyüsünü dağıttı ve devam etmem içini elini buyurgan bir şekilde önünde kaldırdı.

Anlattıklarıma geri dönerken artık beni körü körüne destekleyen bir cadı sınıfının olması öz güvenimi yerine getirmişti. "Tethys sözünü yerine getirmişti ve sıra bendeydi. Onu öldürmek için yapabildiğim tek büyüyü; *Kutsal Ruh Söken Pençe*'yi gerçekleştirdim."

"Ve sen Ruh Pençesi'nin adına dikkat etmeyi akıl edemedin," dedi Calypso kınayan ve *kiminle uğraşıyoruz* diyen bakışlarla. "Büyüyü yaptığında pençe ile ruhu yakalayıp ikinci bir büyüye geçmen gerekirdi. Bir Titaniçe'den bahsediyoruz Tanrıça aşkına! Onu Tartarus'a sürmen gerektiğini akıl edemedin mi?"

Tartarus kelimesi içimde garip bir hareketlenmeye ve panik hissine neden oldu. Tanrıların cehenneminden bahsediyordu sonuçta. Ağza alınması bile rahatsız ediciydi. O sırada beni koruma görevini devralmış yeni Gorria cadısının sözlerine kulak verdim. "Kız daha birinci sınıfı yeni bitiriyor. Sen ne Tartarus'undan söz ediyorsun? O Titaniçe'nin karşısında içimizden kim durup da O'nu öldürecek kadar ileri gidebilirdi sence?"

"Sakin olun. Sakin," dedi İsobel Tarbundle. "Bence burada suçlanacak birisi varsa Bayan Handerson değil. Okulumun müdiresi olsa dahi üzülerek bunun Sisaundra Créatrice du Feu olduğunu söylemek zorundayım."

"Haklı," diye parladı Cecile. "Bu kızın Titaniçe'yle görüştüğünü öğrendiği anda bize gelmeli ve onu güvenli bir yere göndermeliydi."

Müdire suçlamalara alınmış gibi konuştu. "İşin bu denli büyüyebileceğini hayal edemezdim. Erin'in başını böyle belalara sokacağını bilemezdim."

"Bilmeliydin. Tanrıça'mız Hekate ona dokunduğunda bunu anlamalıydın. Titaniçe'nin derinlerinde barındığı bu yerde bu kızın asla

güvende olamayacağını anlamalıydın." Bunu söyleyen az önce Müdire'nin küçüklüğüyle laf çarptığı cadı okulunun müdiresi, İlluna kadim cadıydı. Az önceki hadsizliğinin intikamını almakta hiç vakit kaybetmiyordu.

İsobel konuşmayı böldü. "Vhartlox, olabilecek en güvenli yerlerden biridir. Derinlerinde bir Titaniçe yaşasa da o Titaniçe, isminin gücünü kullanmadığı sürece eli kolu bağlı durmak zorundaydı." Sonra tekrar Sisaundra'ya döndü. "Ve bu demek oluyor ki birileri yine uyarısını yapmayı unutmuş olmalı. Baksana kız hâlâ basit bir kelimeymiş gibi Tethys ismini ağzından düşüremiyor."

Müdire suçlama üstüne suçlama yerken benim sorumsuzluğumun onun üstünde patlayacağını da tahmin etmezdim. Kızıl Cadı olmamdan mı yoksa küçük bir kız oluşum mu onlarda bu yükü üstüne bindirecek biri arama isteği oluşturdu, bilmiyordum ama Müdire'nin yerinde olmak istemezdim.

Ve İsobel Tarbundle haklıydı. Ben hâlâ rahat rahat Tethys ismini kullanıyordum. Az önce bunu düşünürken bile ismi aklımdan geçirmiştim hatta. Kendisi söylememiş miydi? İsimlerin gücü vardı ve ben her O'nu anışımda kendisini buraya davet ediyordum.

"Ben, ben çok özür dilerim," dedim yaptığım hatayı fark edince. "Tamamen aklımdan çıkmış. Bunu Titaniçe bizzat kendisi bana söylemişti ama dalgınlığıma gelmiş olmalı." Uzun zamandır dalgınlığıma gelmiş olmalıydı. Onun ölmediğini, kaçtığını bile bile ben O'nun ismini sayısız yerde dillendirmiş, aklımdan geçirmiştim. "Ne olacak şimdi, tüm konuşulanları duydu mu?"

Luviera elini *boş ver* dercesine silkeledi. "Merak etmeyin, baştaki ritüel konseyi koruma altına almak için yapıldı. Bir Titaniçe bile o kuvvetteki bir büyüyü aşamaz. Şimdilik güvendeyiz ama buradan çıktığında aklınızı koruma altına alabilmelisiniz. Titaniçe'ye ismi dışında başka bir şekilde seslenin mesela."

Uslu bir kız gibi başımla onaylayınca hoşuna gitti. Sonra bir şeyi fark edip Müdire'yi suçlayanlar konvoyunda yerimi aldım. "Ama yine de bana bu nasihati veren Müdire değil, Titaniçe olmuştu. Aksine Müdire ona olayı anlattığımda kendisi de çekinmeden Titaniçe'nin ismini kullanmıştı."

"Sisaundra?" dedi İsobel Tarbundle kaşlarını çatarken. "Bu ne demek oluyor? Bir de utanmadan Titaniçe'yi konuştuklarını duyması için masana davet etseydin! Ki yaptığının bundan farklı kalır yanı yok. Küçük cadı bunu yapsa hata derim ama sen yaparsan bir bilinç ararım."

Müdire'nin kaygılandığını görebiliyordum. Ama bir şey söylemeden duruyordu. Suçlamaları sindirmeye çalışıyor gibiydi.

Bu sefer konuşan aşağıdan bir cadıydı ve okulun profesörü olduğu belli oluyordu. "Her yıl Masa Oyunları düzenleyip kazananları kaplıcalara gönderen de kendisi. Ben Titaniçe'nin varlığından bihaber olduğum için Müdire'nin onca farklı Vhartlox habitatı arasında kaplıcalardaki ısrarını anlayamamıştım. Ama şimdi düşününce her şey daha farklı bir boyuta ulaştı. Her yıl cadılar arasından en iyilerini aşağıya, Titaniçe'nin kucağına gönderiyor. Sanki onlar arasından yeterince güçlü bir cadıyı O'na sunup serbest bırakılmasını istermiş gibi..."

Şaşkınlıkla Müdire'ye bakarken hafifçe titrediğini görebiliyordum. Hâlâ konuşmuyordu, yalanlamıyor, inkâr da etmiyordu.

"Söylesene Sisaundra," dedi Calypso keyifle başka bir noktaya parmak basarken. "Üç gücü birlikte kullanmayı nasıl öğrenmiştin?"

Titaniçe'yle ilk buluştuğum günün ardındaki konuşmamızı hatırladım. Ona böyle bir gücü olduğunu söyleyen de Ezeli Su'yun Tanrıçası'ydı. Ama gücünü nasıl kazandığı aslında bir muammaydı.

"Sisdaundra!" diye yineledi İsobel. "Bunun bir açıklaması olduğunu umuyorum."

Müdire hâlâ konuşmasa da ben sanırım biliyordum. İlerideki tartışmada da böyle düşünen tek kişi olmadığımı anlayacaktım. Müdire gençliğinde, toyluğunda benden farklı değildi. Deniz kızıyla karşılaştığında o da Titaniçe'nin büyüsüne kanmıştı ve O'nunla bir anlaşma yapmıştı. Mağdur deniz kızını kurtarmaya karşılık üç farklı güç tipinde ustalaşmak. Ama belli ki Titaniçe'yi kendisi serbest bırakamamıştı. Bu yüzden o kadar yıl geçmesine rağmen hâlâ O'nu kurtarmakla uğraşmıştı. *Akordiov* büyüsünden herkes benim kadar kolay sıyrılamıyordu anlaşılan.

İsobel Tarbundle elini önde doğru attı ve siyah bir enerji demeti parmaklarının arasında dönmeye başladı. "Sisaundra Créatrice du Feu,

kendini savunmuyorsan sorumluluğu üstüne alıyor ve bana bundan başka çare bırakmıyorsun demektir. Ben İsobel Tarbundle, seni Vhartlox Cadı Akademisi Müdireliği görevinden men ediyor ve Büyük Cadı Konseyinin bir numaralı şüphelisi ilan ediyorum."

Elini öne doğru savurdu ve bir kırbaç gibi savrulan siyah enerji demetleri Müdire Créatrice du Feu'ye atıldı. Şok ve şaşkınlık hâlâ üstünde olan eski Müdire, gözlerini kırbaca dikti ve ivmeyle gelen demet bir anda donakaldı. Ardından kıvılcımlara dönüşerek patlayıverdi. Daha yanından kimse bir şey yapamadan Sisaundra hışımla öne atıldı ve tırabzana sıçrayarak üstüne bastı. Diğer adımı onu takiben boşluğa atıldı.

Doğrudan boşluktan aşağı atlayan cadı sadece üç kelime söyledi. "Tanrıça, beni affet!" Ve dosdoğru, yükselmiş platformdaki benim üstüme düşmeye başladı.

Bu sefer şokun ele geçirme sırası bendeydi. İstemsiz bir kesik çığlık atarken olduğum yere çöktüm ve kollarımı kendime siper ettim. Kaçacak bir yerim yok gibiydi. Pekâlâ, ben de bulunduğum platformdan atlayabilirdim. Oysa o an bana yaklaşan Sisaundra Créatrice du Feu'yü çaresizce izlemekten başka şansım yokmuş gibi gelmişti. Yüzü öfkeyle kasılmanın aksine dingin bir ifadeye sahipti. Zaten bana saldırmaktan çok kendisiyle bir savaş veriyordu sanki.

Haklıydım. Müdire bana saldırmaya bile çalışmamıştı. Yere düşerken cübbesinin katları arasından kanat çırpış sesleri duyuldu. Sonra orta yaşlı kadının bedeni bir kanat bulutuna dönüştü, kuşlara ayrıştı. Siyah güvercinler odada sarmallar çizerek yükseldi ve tepedeki camları kırıp geceye karıştılar.

Arkalarında nutku tutulmuş bir kalabalık ve süzülen kuş tüyleri bırakarak gittiler.

Tüylerden biri önüme düştü. Sisaundra Créatrice du Feu'nün üç rengi de tüyün üstünde dalgalanıyordu. *Kırmızı, Siyah ve Yeşil...*

Titrek bir nefes bırakarak doğruldum. Her an Saralondé'ye başvurup buna benzer bir çıkış yapacağımı düşünmüştüm. Fakat bu gecenin kaçağı ben değildim. *Tanrım,* bu gecenin suçlusu bile ben değildim.

Olanlardan sonra kısa bir ara verilmiş, bana en başta beklediğim odaya kadar eşlik edilmişti. Rezene, elinde sıcak buharı tüten bir bardakla geldiğinde istemsiz bir şekilde titremeye bile başlamıştım. Bunların hepsi bir gün için yeterince fazlayken daha hiçbir şeyin sonlanmadığını biliyordum. Şimdi bir molada isek bunun bir de ikinci oturumu olacak demekti.

Tatlı bir gülümsemeyle yanıma oturan Rezene'ye bakıp ben de dudaklarımı yukarı kıvırdım. Sanki varlığı en az getirdiği içecek kadar sıcaktı. Verdiği bardağı dudaklarıma götürürken içindekinin kakaolu sıcak süt olmasını beklememiştim ama anında ısınırken tek yapabildiğim minnet duymaktı.

"Beğendin sanırım," dedi Rezene yumuşak bir sesle.

"Bayıldım," dedim sık sık aldığım yudumların arasından. "Teşekkürler."

"Görevim."

Parmaklarımı ima ederek konuştum. "Sana yakında öğreneceğini söylemiştim."

"Beklentilerim çok ötesindeydi," diye kıkırdadı. Tam başka bir şey daha söyleyecekken kemikli bir el omzuna kapandı. Arkasından süzülen mor kumaşlarla daha kendisini görmesem de sıradaki ziyaretçimin kim olduğunu anlamıştım.

"Bize biraz müsaade edebilir misiniz, Riseya?" Yaşlılıkla çökmüş bedenine rağmen Luviera'dan âdeta güç yayılıyordu. O keskin bakışlar ve daha sivri diliyle ürpertici bir kombinasyon oluşturuyordu.

"Tabii hanımefendi," dedi Rezene, kendisine başka bir şekilde hitap edilmesine hiç şaşırmadan. Belli ki bu isim onun gerçek ismiydi. Odayı terk ettiğinde beni sıcak süt kadehinin ardından Luviera'yı süzer şekilde bırakmış oldu. Yaşlı kadim cadı ağır hareketlerle yaklaşıp yanına oturdu ve "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu sanki resmiyetten soruyormuş gibi.

"Daha iyi," diye kısa bir cevapla geçiştirdim.

"Zor bir gün geçiriyorsunuz. Daha da zorlaşacak bir gün..." Biraz bekleyip tepkimi inceledi. "Eğer bana bir konuda yardımcı olursanız sizin için günün geri kalanını kolaylaştırabilirim."

Yuvalarına gömülmüş gözlerine dikkatle bakarken aklından neler geçtiğini anlayamadım. "Nasıl bir konuda yardımcı olabilirsem?"

"Tam anlamıyla tanışmadık Kızıl Cadı, benim adım Luviera Fiona Rebelleiche." Beni inanılmaz bir şokla baş başa bırakırken elini önüme uzattı. Elini alıp sıkarken şimdi fark edebiliyordum, Rebelleichelerin klasik kıpır kıpır koyu kahve gözlerini, ince dudak yapısını. Ama bir şey eksikti; hayat dolu çılgınlıklarından eser yoktu bu yaşlı cadıda.

Nedense konseyde karşılaşacağım Rebelleiche'nin farklı bir sınıftan olacağını düşünmüştüm. Ama anlaşılan Fiona ismini aldığı gibi Movea gücünü de büyük büyük teyzesinden almıştı.

Luviera devam ederken ondaki rahatsız edici soğuklukla hayal kırıklığına uğramıştım. "Durumunuzu Fiona bana anlattı. Biliyorum kendisi biraz tez canlı ve eh, problemlidir. Hareketlerinin sonuçları olacağını düşünmez, sadece yapar. Fakat ne yaparsınız, o benim kanımdan biri ve Rebelleiche ismini lekelemesine izin verecek değilim."

Bu kadın ne saçmalıyordu? Fiona tüm hatalarına rağmen harikaydı biriydi. O bu dünyada tanıdığım en sevimli, iyi kalpli ve yardımsever insan-cadıydı. Onun gibi bir yeğeni olduğu için yalnızca gurur duymalıydı. Yine de lafını bölmeyip bitirmesine izin verdim.

"Sizden isteyeceğim yardıma gelecek olursak; konseyde Fiona ismini geçirmemenizi istiyorum. Bir tek bunu yapın ve sizi sonuna kadar koruyayım."

Farkında olmadan çatılmış kaşlarımla ağzımı açarak, doğru kelimeleri bulamayıp geri kapatıyordum. Nezaket kurallarına uyup yine de çirkin konuşmayı başaran bu kadının karşısında seviyesizleşmemeye ve olabildiğince sakin kalmaya çalışmak zordu. Sonunda konuşabildiğimde Luviera çoktan kaşlarını yay gibi yukarı kaldırmıştı.

"Sizi bilemem Bayan Rebelleiche ama Fionao söylediklerinizden hiçbiri değil. Ne yazık ki kendi kanınızı benim kadar iyi tanıyamamışsınız. Bu çok üzücü." Şimdi onun kaşları çatılmıştı. Devam ettim. "Ama merak etmeyin, Fiona'yı bu pazarlığa girmeden de koruma niyetindeyim. Boşuna zahmet etmişsiniz."

"Boşuna zahmet falan etmedim." Gözlerinde küçümseme varken cübbesinden, çalkalayınca gümüşi bir renk alan iksiri çıkardı. "Bu olmadan söylediğinizi yapamazsınız: Doğruluk İksiri panzehri."

Şişeyi parmaklarımın arasına bırakırken ayağa kalktı ve içip içmediğime dahi bakmadan uzaklaştı. Bense elimdeki yeni seçenekle ne yapacağımı bilemeden öylece durdum.

Bunu içmem Fiona'yı konseyden uzak tutmama imkân tanırdı evet, ama aynı zamanda başka yalanlar söyleyip konseyi kandırabilmem demekti.

Yalan bana beladan başka bir şey olmamıştı. Yine aynı hatayı yapacak mıydım?

Konseyin karşısına yeniden çıktığımda artık eskisi kadar gergin değildim. Tansiyonun gitgide yükseldiğini görsem de asıl şimdi cesur olmam gerektiğinin farkındaydım. Konseyin fazla gelenekçi ve şüpheci olması sorundu, elbette. Ancak bir şeyleri çözme konusunda da üstlerine yoktu. Cadılık camiasının en bilge, en deneyimli ve en güçlüleriydi onlar. Ben sorularını cevapladıkça kendi sorularıma da açıklık getiriliyordu.

Hâlâ yükselmiş şekilde duran merdivene doğru ilerleyip yerimi aldım. Birkaç resmî söz, klasik giriş konuşmaları... Ve ikinci oturum açılmıştı. Tekrar sorunun bana yöneltilip konuşmam istenmeden önce kısa protokoller halledildi ve yine anlatıcı bendim.

Kaldığım yerden devam etmeye başladım. Cinayet kısmı pürdikkat dinlense de sonrasında yaşadığım duygusal çöküntü onları, beni etkilediği kadar etkilememiş görünüyordu. Fakat parmaklarımda beliren tılsımları ve sonrasında Rezene'nin bunların spreéntler olduğuna inandığını söylediğimde yine ufak bir laf dalaşı başladı.Konseydekilerin çoğu bir Titaniçe'yi öldürmenin nasıl bir mükâfatı olabileceğini bildiklerinden pek şaşırmamışlardı. Ancak alt kattan birisi yüksek bir fısıltıyla yanındakilere düşüncesini söylemek istedi. Hani o kelimesi kelimesine duyulan, fazlasıyla yüksek fısıltılarla. *"Bacak kadar kızın spreéntleri mi var? Bu dünyanın gerçekten çivisi çıkmış."*

Buna cevabı veren kişi ben değil, lafın ucunun kendisine de değdiği Calypso oldu. "Ben de kendi spreéntlerimi kazandığımda *bacak kadar kızdım* ve ölümsüzlük yılları toplamaya hiç ara vermediğim için de hâlâ aynı yaştayım. Senin gibi bir beceriksiz ve üşengeç olsaydım bu zamana kadar belki de yüz kez ölmüştüm, yaşlı bunak!"

Kalabalığın içinde kim olduğunu göremediğim kadın gerilere çekilirken dudaklarım hafifçe yukarı büküldü. Böyle bir durumun içinde bile olsa birine haddinin bildirilmesi bana en büyük hazlardan birini verebiliyordu.

Calypso sürdürdü. "Hadsiz yorumlarla işimiz bittiğine göre o spreéntlere bir de yakından bakalım Kızıl Cadı. Diana, malzemelerin yanında mı?"

Kalabalığın arasında öne çıkan Diana çoktan eline birkaç büyüteç almıştı. "Evet hanımefendi. Müsaadenizle."

Mavi alevler önünde açılırken, yuvarlak odanın ortasına geçip basamakları hızlı adımlarla tırmanmaya başladı. Yürürken sol gözüne çarklarla farklı ayarlamaları yapılabilen bir tür dürbün takmıştı. Yanıma gelince güven vermek istercesine gülümsedi ve elini koluma koydu. "İzin verirsen parmaklarına bir göz gezdireceğim."

"Tabii," dedim ellerimi onun için kaldırırken.

Tüm bu süreç boyunca hımlamış ve kendi kendine anlayamayacağım sözler mırıldanmış Diana, nefesini toplayıp başını kaldırdığında söyleyeceklerini çoktan seçmişti.

"Evet, gerçekten de ilginç bir spreént. Böylesini daha önce görmedim, daha önce bir Titaniçe öldüren de görmediğim gibi. Bu gördüğünüz siyah işlemelerin her biri aslında ince ince dokunmuş başka işlemeler. Hayatımda gördüğüm en karmaşık tılsım bile diyebilirim. Daha öncesinde en fazla 250 yıllık bir spreént görmüştüm ama bu, hayır, bu ondan çok daha farklı."

"Yani?" dedi Cecile oturduğu yerden. "Spreént kaç yıllık?" Kadim Gorria'nın yanındaki sandalye boşalmıştı. Müdire'nin bir sandalyesi olmadığına göre ayrılan mı olmuştu? Bildiğim kadarıyla, kaçak olacak kadar önemli bir sebebiniz yoksa konseyden kolay kolay ayrılamazdınız.

O sırada kafasından yaptığı hesaplama işini tamamlamış Diana cevap verdi. "Kesin konuşmak zor. Ama tahmini olarak en az bin yıl derim."

Gözlerimi büyüterek yanıma, Diana'ya baktım. Ne demişti? Tanrım, ne demişti?

Bin yıl... Bu her şeyi değiştirirdi. Bunca yıl içinde barındığım bedenim on yedi yaşında, körpe bir genç kızın bedeniydi. Tamam, kadınsı hatları ortaya çıkmıştı. Hatta belki gördüğüm göreceğim en güzel yıllarımdı. Ancak her yaşın kendine has bir büyüsü ve getirileri vardı. Olgunlaşmayan bir bedende ben olgunlaşabilir miydim? Ruhum yaşlansa da ben büyüyebilir miydim?

Boşa telaş yaptığımı fark ettim. Spreéntlerin nasıl çalıştığını biliyordum. Filmlerde ve kitaplarda tek derdi gençlikmiş gibi anlatılan cadıların mucizesi gibiydi. Ama sadece yaşlanmamak demekti. Seni tam anlamıyla bir vampir yapmıyordu. Onlar kadar hızlı iyileşmiyor ya da öldürülmek o kadar imkânsız hâle gelmiyordu. Beden hâlâ insan bedeniydi ve doğal sebeplerle ölebilirdi. Yaralanmak, kaza geçirmek ya da kanser gibi ölümcül olabilecek bir hastalığa yakalanmak mümkündü. İşler bir de büyülü dünyanın olasılıklarını sıralayınca karışıyordu: Lanetlenmek, ters giden bir büyü, astral düzlemde kapana kısılmak; özellikle de şu anki durumda güncel olan bir savaşta ölmek...

Üst katta gördüğüm kadimlerin kadim olma sebebi, bu tılsımları sonsuz bir döngü içerisinde toplayabilmiş olmaları değildi sadece. Onlar çevresinde değişen dünyayla mücadele etmiş, silinmeden hayata tutunabilmişlerdi. Geri görüşlü dendiğine bakmamalı, onlar yüzyıllar geçirmiş ve yenilikleri kucaklamışlardı. Bu öyle büyük bir güç ve kişilik göstergesiydi ki... Benim nasiplenmediğim bir güçtü. İşte bu yüzden o kadar yaşamam mümkün değildi.

Calypso bariz bir sinirle güldü. "Pekâlâ, öyleyse. Kızıl Cadı başımıza böylesine korkunç bir dert açarken en az bizim kadar yaşamayı garantiledi. Hayat gerçekten tahmin edilemiyor."

"Bunu çoktan öğrenmedik mi?" dedi İsobel Tarbundle sözüne karşılık. Sonra bizden yana döndü. "Devam edelim. Diana, hazır oradayken Bayan Handerson'un zincirlerine de bakar mısın? Onları takan Sisaundra olduğu için kontrol etmekte fayda var."

Diana başıyla onaylarken bu sefer de zincirleri inceledi. Başını olumlu anlamda sallaması için yine belli bir süre geçmesi gerekti. "Zincirlerde bir sorun yok. Olması gerektiği gibi."

"Zaten bir sıkıntısı olsa Lokman Hekim bunu ilk fark eden olurdu. Kendiniz anlatmadınız mı? Zincirlerden birini onunlayken koparmış-

tınız," dedi Luviera tüm bu zaman sessiz kalmışken. Eminim verdiği iksiri içip içmediğimi anlamakla meşguldü.

"Peki, asıl soru: Zincirler onda kalmalı mı? Düşündüklerimiz olacaksa bizi bir savaş bekliyor demektir. Ve biz onun gücünün her zerresine muhtacız." Cecile beni gerçekten kraliçesi gibi görüyor olmalıydı. Kızıl Cadı olduğumu öğrendikten sonra sesinde aşırı saygılı bir tını belirmişti. Kabul etmeliydim, belki de bana bir şekilde yaranmaya çalıştığındandı.

İsobel cevapladı. "Evet ama benim Sisaundra'yı Müdire yapmamda mantıklı bir sebep vardı. O zeki ve öngörüsü olan bir kadın. Erin'in böylesine bir gücü kontrol edemeyeceğini, hatta belki de kaldıramayacağını biliyor olmalı. Baksanıza, şu anki hâliyle dahi böyleyse tamamını hayal dahi edemiyorum."

"Haklısınız," diye ekledi Luviera. "Kızıl Cadı önce eğitimini tamamlamalı. Zincirler bir süre daha ona eşlik edebilir."

Elim, her konusu geçtiğinde olduğu gibi istemsiz bir şekilde zincirlere gitmişti. Parmaklarım altın halkaların üstünde gidip gelirken başkalarının benim adıma karar vermesini izledim. İtiraf etmesi zor olsa da böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Kendi seçimlerimi yapmak büyük bir sorumluluk bindiriyordu omuzlarıma. Sorunlar gitgide büyürken yük artıyordu. Onlara bağımlı olmak toparlanabilmek için bir fırsattı benim için. Hasta olana bakılır, gerekirse çorbası ağzına verilirdi. Karar mekanizmam yatağa girmiş, yorganı da altına bir güzel sıkıştırmış, ona bakılmasını bekliyordu şimdi.

Ortak karara varılırken Diana merdivenleri inip beni platformda yalnız bırakmıştı. Ve bana yine, olanları anlatmaya devam etmek düşmüştü.

Geri dönüş yolunu, içine sular akan kuyuyu, orayı geçmeye çalıştığım sırada Tethys'in beni boğma teşebbüsünü...

"Bir Titaniçe seni öldürmeye çalıştı," diye konuşmayı kesti Calypso şaşkınlıkla. "Ve sen buradasın. Hayattasın."

"Belki de elindeki spreéntleri sandığından fazla hak etmiştir," dedi Cecile gitgide bir *fangirle*[83] dönüşürken.

83 (İng.) Hayran kız.

Bense kısa kesilmeyi göz ardı ederek devam ettim. En heyecanlı yeri geliyordu çünkü. Boğuluşum, Titaniçe'nin söyledikleri, öleceğimi düşündüğüm o kısa an ve gözlerimi kapattığımda gözlerimin önünde beliren o cenin... Dudaklarımdan İluna kelimesi dökülür dökülmez oda, tıpkı öncesinde olduğu gibi alevlenmişti. İtiraz dalgaları artık ciddiye alamadıklarını belirten kahkahalar eşliğinde yayılırken bir şaka olduğum düşünülmeye başlamıştı. Belki de öyleydim. Tanrıçaları Hekate'nin dil çıkararak salladığı orta parmağıydım ben.

"Saçmalık!" diye haykırdı Calypso sinirle. "Artık bu kadarına da inanmamı beklemeyin benden."

"Hepimiz şaşkınız," dedi İsobel sakinliği aksini işaret etse de. "Bırak anlatacaklarını bitirsin."

"Gerçekti, yalan söylemiyorum," diye kendimi savunmaya çalıştım. "İluna beni kurtardı. Titaniçe arkasında çığlık çığlığa bağırdı hatta. İçinde saklı olan Ezeli Su'yu görünce deliye döndü."

"Bu çoğu şeyi açıklar," diyen yine İsobel'di. "Tethys her ne kadar ilahi olsa da suyun içinde suyun sözü geçer. Ezeli Tanrıça yalnızca Ezeli Su'yu olduğu zaman yenilmez olur. Durumlar tersi olunca onu alt edebilmen normal."

"Ne kadar hayalperestsin İsobel. Bunun ne demek olduğunun farkında mısın? Bu kız aynı zamanda İluna'ysa... Tanrıçam, sen aklımı koru!" Başka bir kadim cadı ayağa kalkmış elini alnına bastırıyordu.

"Hadi dediklerine inandık diyelim. Neden şimdi tamamen kızılsın?" dedi Calypso kaşını yukarı kaldırarak. "İstersen yine Gerçek Görüş'e geçebiliriz. Az önce bana kırmızıdan başka bir renk görünmemişti de."

Sözlerine karşı diyecek pek bir şeyim olmadığı için parmaklarıma baktım. "Biliyorum. Bir an için vardı, sonrasında yoktu. Sanki uçup gitti." *Tıpkı benim uçtuğum gibi.*

Yine o anki gibi hissetmeye başladım. Sanki göğüs kafesime sıkışmış bir kuş kanatlarıyla içimde pır pır ediyor, özgür kalmak için mücadele ediyordu ama kilidini bulamıyordum. Onu serbest bırakamıyordum. Onu içimden söküp atamıyordum.

Beynimde Figi'nin garip sesi yankılandı. **"Onu ben de hissedebiliyorum. Hâlâ içinde bir yerlerde. Hiçbir yere gittiği yok."**

"Onları buna inandıramam Figi," dedim üstümde dolaşan inkârla dolu gözlere bakıp. Bir gün için yeteri kadar gerçekleri sarsılmıştı. Yeni bir tanesini kaldıracak hâlde değildi. Aslında ben de öyleydim.

Oysa Figi aksini savunuyordu. **"O zaman göster onlara."**

"Nasıl?"

"İlk nasıl yaptıysan öyle. O günü hatırla. İluna'yı ilk keşfettiğin ana git," dedi yüreklendirici bir ses tonuyla. **"Derinlerine bak Erin. Atla, karanlık çukuruna. Bul onu. Kazı, çıkar."**

Nefesimi derinleştirirken sakinleşmeye çalıştım ve dediklerini yaptım. Hâlâ hararetle tartışan cadıların sözleri salonda uçuşuyordu. Belki de bunca zaman onları bir araya getirememelerinin sebebi buydu. Bir avuç birbirini çekemeyen ve agresif kadın grubuydu konsey dedikleri. Onları kapı dışarı ettim. Kafamı boşalttım ve odaklanmaya çalıştım.

Gözlerimi kapattım. Burnuma sürtüp ciğerlerime akan havayı hissettim, sırtımı çekiştiren pelerinin boşluğa düşen ağırlığını, damarlarımda pompalanan kanın tenimin hassas yerlerinde nabza dönüşünü... Ve birden kapalı gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamış, beni derinlerindeki evrende bir yolculuğa çıkarmışlardı. Uzaklarda silik bir ışık parlıyor ve gitgide bana yaklaşıyordu.

Sonunda şekilleri seçebilecek kadar yaklaştığımda cenin şeklindeki kadını gördüm. Ama bu sefer bir tuhaflık vardı. Bir değil, iki tanelerdi. Ortalarındaki görünmez merkezin yörüngesine girmiş, karşılıklı dönüyorlardı. İçlerinden biri onu ilk gördüğüm hâlindeydi. Kırmızı alevler içinde harla akıyor, tenini içeriden dövüyordu. Diğeriyse arayıp da bir türlü bulamadığım şeydi. Lacivertti. Enerjisi kadının saydam derisinin ardından âdeta dalgalanarak kayıyordu.

Dudaklarım ben farkında olmadan sözcüğü sarf etmişti.

"İluna."

Dememle lacivert cenin kafasını kaldırdı ve bana baktı. Her şey o kadar ani oldu ki... Saydam beden etrafa saçılırken enerjisi kör edici bir ışıkla her şeyi kapladı. Gözlerimi açmamı gerektirecek bir şiddetle zihnimi sızlattı. Anında değişimi hissettim. O gün olduğu gibi, Gorria'nın kızgın, arsız enerjisi üstümden çekilmiş İluna'nın rahatlatıcı dinginliği gelmişti.

Odadaki her cadı bir koroymuşçasına aynı anda iç geçirdi. Şaşkınlık nidası bile koyamayacak kadar nutku tutulmuştu herkesin. Gözlerini benden alamadan, hipnotize olmuşçasına izliyorlardı.

Neler olduğunu anlamak için bakışlarımı üstüme çevirdim. Ellerimi önümde evirip çevirdim ve kırmızı ojelerim sim gibi parıltılarla dökülürken tırnakların safir rengine dönüşüyordu. Elbisemin uzun kol detayları için de aynısı geçerliydi. Lacivert, kumaşın içinde kılcallaşıp kollarımdan yukarı tırmanmaya başlamıştı. Her yanımdan zerrecikler yükseliyordu. Sanki bana dair kırmızı ne varsa kopup ışığa ayrışıyor, yerini lacivert alıyordu. Baştan aşağı laciverte bürünüyordum.

Yer çekimiyle bağımı koparmıştım. Her şey etrafımda uçuyor ve suda görülecek bir dinginlikte dalgalanıyordu. Bunun başta uçmak olduğunu sanmıştım. Ama uçmamıştım, yüzmüştüm. Yüzüyordum.

Bir an için kendimi diğer cadıların gözünden görebilmeyi diledim. Yüzlerine yansıyan hayranlık yetmiyordu. Bu büyülü dönüşümü kendi gözlerimle görmek istiyordum. Kökten dibe renk değiştiren saçlarımı, sırtımdan salınan pelerinin asıl şimdi geceye benzeyişini, yerle bağlantımın kopup kubbeye doğru yükselişimi...

Elimdekilerden bağımsız, başka zincirleri kırıp attım üstümden. İçimdeki her neyse biraz daha özgür kaldı o an. Nefes aldım. Derin derin... Tadına vara vara...

Şimdi daha yakın hissettiğim gökyüzü önüme seriliydi âdeta. Gece beni içine almıştı. Artık unutmam gereken bir şarkının silik notaları beynime dolmuştu.

Abartıldıkları kadar da yoklar aslında.

Yanıyorlar titreyerek ve solup gidiyorlar.

Ben de...

30. BÖLÜM
KEHANET

Nefesler tutulmuştu. Tüm odada sadece yanan alevlerin çıtırtıları kalmıştı. Sanki yarım saat öncesine, Kızıl Cadı olduğumun anlaşıldığı zamana dönmüştük. Kimse ağzını açıp bir şey diyemiyordu. Deseler de bir önemi var mıydı artık? Bu şey her neyse kontrolden çıkmıştı.

"*Varion Lutfia,*" diyerek sessizliği bozan İsobel şaşırmıştı ama soğukkanlı davranıyordu. Hatta sanki diğerlerinin anlamadığı şeyi anlamış gibi beni izliyordu. Sanki bendeki bilmeceyi sonunda çözmüş gibi. Başta bir büyü yaptığını sanmıştım. Oysa bahsettiği büyülü bir terimdi.

"Evet... " diye onayladı Cecile az önce söylenen sözün anlamını söylemeden önce. "*Değişken cadı.* Bazı durumlarda cadılar iki disipline sahipse de onları bir arada barındıramazlar. Bu çoğunlukla güçlerinin birbirine zıt olmasından kaynaklansa da senin durumunda apayrı bir mantığa dayalı görünüyor. Güçlerin o kadar fazla ve yoğun ki ancak ayrı ayrı var olabiliyorlar."

"Ama bu demek olur ki..." dedi şaşkınlıktan sarsılmış gibi duran Calypso ve lacivert saçlarını parmakları arasına alıp gergince oynamaya başladı.

"Evet, Calypso, büyük ihtimalle," dedi İsobel Tarbundle. "Değişken cadıların hâlihazırdaki tüm gücü renk değiştirir. Bu durumda Kızıl Cadı şimdiki hâliyle..." bir süre duraksayıp böyle bir açıklamaya takati olup olmadığını tarttı. Sonra boşa olduğuna kanaat getirip kaçınılmaz olanı ilan etti. "Gece Cadısı oluyor. Tüm İlunaların mutlak kraliçesi, gecenin en güçlü cadısı; Gece Cadısı!"

Tanrım, diye geçirdim içimden çaresizce. *Lütfen aynısını yapmayın.* Ama geç kalmıştım. Bakışlarım son sözü neredeyse yutan toplu sandal-

ye gıcırtısıyla sağa çekildi. İlunaların olduğu taraftaki tüm cadılar ayağa kalkmış ve şapkalarını başlarından çekip çıkarmışlardı.

"Gece Cadı'm, hizmetindeyiz," dediler yek bir sesle. Göğüslerine koydukları şapkayla yere kadar eğilme sırası bu sefer onlardaydı.

İlk seferinde çoktan batırmış olmam ikincisi için daha deneyimli olacağım anlamına gelmiyordu. Böyle bir şeye hazır olmak yüzüncü defasında da mümkün olmazdı, eminim. Hiçbir şey yapmadan koskoca odanın neredeyse yarısını kendi hâkimiyetime sokmuştum. Bana hizmetimde olduklarını, onlara yol göstermemi söylerlerken asıl benim kayıp olduğumu göremiyorlardı. İtiraf etmek istemesem de ne yapacağından bihaber bir kız çocuğuydum hâlâ. Büyümemiştim. Her şey inanılmaz bir hızda gerçekleşip biterken büyümeye zamanım olmamıştı.

Tek yapabildiğimi yapmaya karar verip hâlâ süzülmeye devam ettiğim yerden aşağı baktım ve geri toparlanmalarını bekledim. Fakat başımı eğmek bir hataydı. Gözlerim bir anlığına kardı ve havayla kurduğum bu garip bağ kayboldu. Tıpkı sönen bir balon gibi şiddetle aşağı çekildim ama bana hızla yaklaşan platforma basmamla bu baş dönmesi bitmedi. Aksine daha da şiddetlendi ve üstüne yeni yük bindirdiğim bacaklarım titredi.

"*Gece Cadısı'na bir şey oldu,*" diyen çığlığı duymasaydım her şeyin yolunda olduğunu düşünebilirdim belki. Algı mekanizmam tamamen kapanmış gibiydi ve kulağım, evet kulağım çınlıyordu. "*Tanrıça, biri ona yardım etsin.*" dedi telaşla bir başkası. "*Platformdan düştü düşecek.*"

Birden kilolarca ağırlamış başımı kaldırmaya çalıştım ve kırpıştırdığım gözlerimin arasından Cecile'i gördüm. Kahramanca bir edayla korkuluğun üstünden atlamış ve Sisaundra gibi kendini aşağı bırakmaktansa büyüsüyle oluşturduğu kırmızı karolara basarak havada yürüyordu. Hatta yürümüyor, koşuyordu. O bana ulaştığında artık ayakta duracak hâlim kalmamış, sendeleyerek kucağına yapışmıştım.

Yüzünde sıcak ama endişeli bir gülümsemeyle konuştu Cecile. "Kızıl Cadı'm, iyi misiniz?"

Şimdi Kızıl Cadı'yla alakam olmasa da daha iyi hissederek başımı salladım ve kolumun altına girerek geldiğimiz yolu geri çıkmamıza yardımcı olmasına izin verdim. Boşluktaki kısa yürüyüşümüzün ardından balkona inerken kenara toplanmış kadim cadılar yardımımıza koştu.

"Size sandalye getirmiştim," dedi Cecile ayaklarımız yere değer değmez ve böylelikle boş sandalye gizemi çözülmüş oldu. "Biraz oturun da toparlanın."

Yerime kurulmam, endişelerini ve iyi dileklerini belirten kadim cadıları saygıyla başımdan savuşturmam epey bir zaman almışsa da zihnimde hâlâ aynı olayı kurcalıyordum: Burada benim için ciddi ciddi yer ayrılmıştı. Yakın zamana kadar okulun müdiresi olan Sisaundra'ya oturacak yer verilmez, profesörlerim ve en az bir kadim cadı kadar güçlü cadılar dahi aşağıda ayakta bekletilirken benim için, kadim cadılar katında bir sandalye verilmişti.

Ben daha buna inanmazken baygın bakışlarımla bir de benim oturacağım yerle ilgili yapılan kavgayı izledim. Kavga benim aşağıya gönderilmemle ilgili değil; aksine yukarıda hangi grubun arasında duracağım üzerineydi.

"Onun yeri burası Cecile!" dedi Müdire'yle tartışmış İluna cadısı öfkeyle. Kadının küçük bir köşkte cadılık eğitimi verdiğini hayal meyal hatırlıyordum. Troy'u okuluna almak istemediğinden bahsetmişti.

"Madam Karvou, üzgünüm ama o sadece sizin cadınız değil," dedi bulunduğum taraftan biri.

"Şu anda öyle. Gece Cadısı İlunalarla oturmalı," diye diretti kadın.

"Kızın hâline bir bakın. Bunlarla uğraşmanın sırası mı şimdi?" diye tısladı Cecile bana eğdiği kafasını hırçınca onlara çevirdiğinde. "Burada yer vardı, buraya getirildi."

"Ben de seve seve yerimi ona verirdim," dedi başka bir İluna.

"Şu an konumuz bu değil!" dedi İsobel sinirle. Sesini atışmaların arasından duyurabilmek için yükseltmek zorunda kalmıştı. "Bayan Handerson, Kızıl Cadı, Gece Cadısı; fark etmez. Şimdi hâlsiz düştüğü için kendini toparlaması için ona biraz zaman verin. Dönüşmek kızı tüketti."

Haklıydı. Aslında yaşadığım basit bir tansiyon düşmesiydi. Dönüşüm, cadılıkta her şeyde olduğu gibi enerji istiyordu ve bu enerjinin mideden geldiğine de artık aşinaydım. Tok karnına bile bedeni zorlayan bu dönüşümü, sabahtan beri ağzıma lokma koymadan gerçekleştirebilmem bile mucizeydi.

O sırada Rezene balkon katına çağrılmış, yanında büyük bira bardağına benzeyen bir kupayla çıkagelmişti. Bana bardağı uzattı ve Cecile, ben parmaklarımla kavrasam dahi bir ucundan tutarak içmeme yardımcı oldu. Yoğun kıvamlı sıvıyı bitirdiğimde içime yayılan ısı sayesinde gözlerimi yumdum ve geri yaslandım. Artık daha iyi hissediyordum.

Ama hayır. İyi hissedemezdim. Suçtu bu. Rahat bir iç çekmeye kalkıştığım anda yeni bir tokatla hayat karşıma dikilmeliydi. Sıradaki tokat öfkeden sinir küpüne dönmüş Calypso'dan geldi. Belki biraz dikkatli olsam daha Gece Cadısı olduğum ilk ilan edildiğinde onun yerinden kalkıp eğilenler arasında yer almadığını fark edebilirdim. Ya da benim uğruma yapılan tartışmanın her sözüyle yüzündeki tiksintinin büyüdüğünü, yerinde daha da huysuzlandığını. Ancak alaylı kahkahası sessizleşmiş odada parlayana kadar neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyordum.

"Hazretlerimiz öyle rahat edemedi. En kabarığından bir minder koymalı değerli kıçının altına (!)." Sesi o kadar keskin ve aşağılayıcıydı ki sitemin bana mı yoksa diğerlerine mi olduğunu anlamak güçtü.

"Calypso ağzını topla!" dedi Madam Karvou öfkeyle. "Gece Cadı'mız ile böyle konuşamazsın."

Ve bu sefer Luviera gibi *o benim cadım değil* de diyemezdi. Calypso hınçla çenesini kaldırdı. "Lanet olsun Gece Cadı'mıza!" Öfkesi kontrolünü ele geçiriyor gibiydi. Âdeta gürlüyordu. "Anlamıyorum Karvou, ANLAMIYORUM! Neden o? Neden burada bu kadar cadı duruyorken o? Hepimiz kendimizi kanıtlamadık mı? Gücümüzü böylesine ustaca kullanıp bu günlere sağ kalmadık mı? Tecrübelerimiz, bilgilerimiz birikmedi mi? Ben bu işe yaramaz kızın Hekate'ye sunabileceklerinin kat kat daha fazlasını verdim. Ben canım çıkana kadar Tanrıça'ya hizmet ettim. Ve burada aynını yapan onca cadı varken tutup da bu salak kıza tüm bunların verilmesi adaletli mi sence? Ben gerçekten anlayamıyorum!"

"Tanrıça'mızın kararlarını sorgulamak sana düşmez! HADSİZ!" diye onu böldü İsobel öfkeyle. "Hiçbirimize düşmez. Bizler Hekate'nin kızlarıyız, dediğin gibi O'na hizmet eder, mükâfatımızı büyüyle alırız. Bu kadar. Fazlası O'nun bileceği iş."

"TANRIÇANA DA LANET OLSUN O ZAMAN!" Calypso artık hepten kendini kaybetmişti. Ayağa kalkmış, şapkasını bir kenara fırlatıp atmıştı.

Tanrıça'ya laf attığı anda tüm oda dehşetle iç çekti. Herkes bu saygısızlığın cezasız kalmayacağını biliyordu.

"CALYPSO! Kendinize gelin! Pişman olacağınız şeyler söylüyorsunuz." Bu sefer Luviera konuşmuştu. Cidden öfkelenmemiş olsa katiyen karışmazdı.

"BEN KENDİMDEYİM ZATEN! Gözüm asıl şimdi açıldı. Tanrıça'ya ilk giden bendim. O'na bunları anlatan da bendim. Yıllar öncesinde Hekate'yle ilk iletişime geçen bendim, ben! O'na anlattım. Bana gelen kehaneti söyledim. Sonun O'nun için geleceğinden ben bahsettim. O'na Titaniçe'den ben bahsettim. O'na Büyük Savaş'tan, Titanların yeni savaşından BEN BAHSETTİM! Böyle mi teşekkür edecek? Benim yerime bu yeni yetme kızı mı *seçilmiş* ilan edecek? LANET OLASI, MANİPÜLE EDİCİ SÜRTÜK!"

Calypso son bir öfkeyle önündeki korkuluğa elini çarptı. Mermer iskelet etrafa saçılırken Calypso hırsla arkasını döndü ve sandalyesini yana itti. Ama büyüsü ve öfkesi öyle harlanmıştı ki ahşap sandalye odanın kubbesine savrulup parçalara ayrıldı.

Gökten kıymık yağmuru yağarken kalkıp onu durduran olmadı, olamadı. O anki öfkesiyle kimse onu karşısına almaya cesaret edemezdi. Kasırga gibi esip geçmişti ve söyledikleri ardında daha büyük artçı depremler bırakmıştı.

Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu.

Ne demişti; *Tanrıça'nın seçilmişi.*

Müdire'nin gücümün sınırsızlığından ve Hekate'nin dokunuşundan benzeri bir teoriyle gelmesi ayrıydı, Hekate'ye ulaştırılmış bir kehanet sonucunda ortaya çıkmış olmam ayrı. Bu gerçek olabilir miydi? Çoğu şeyi açıklardı. Oysa beynimin derinliklerinden gelen bir ses, bana bunun bu kadar basit olmadığını söylüyordu. Puslu bir anıda nedense bu düşünceyi yalanlayacak bir şeyler söylenmiş gibi geliyordu.

"Son yüzyılın en olaylı konseyi!" dedi Cecile hayretle yerine otururken ve bir süre odadaki kaosa kimse engel olmadı. Herkes kendi arasında olayı tartışıp birbirinden kopmuştu âdeta. Sanki onlar için bile bu kadarı fazlaydı.

Bir ihanet, bir kriz, iki kraliçe...

Sonunda konsey tekrardan toparlandığında epey bir vakit geçmişti. Gecenin ilerleyen saatleri gözümü gitgide uykuyla dolduruyor, saklamaya çalıştığım esnemelerle sık sık beni dürtüp duruyordu.

Geri dönerek belli başlı olayları tekrar anlatmam gerekti. Sonra tekrar ve tekrar. Fakat cadılar da en az benim kadar ilgisizdi. Benimle ilgili açığa çıkan hiçbir yeni şey artık onları şaşırtmazdı. Çünkü söz Calypso'nun ağzından bir kez çıkmış, onlar da sıkıca bu söze sarılmıştı: Seçilmiş.

Erin böyle olabilirdi, artık her şey makuldü. O *Tanrıça'nın Seçilmişi* idi. Calypso'nun bahsettiği Büyük Savaş için seçilmiş silahtı. Kurtuluştu. Her şeyleriydi. Sinir nöbeti esnasında bir kadim cadının ağzından dökülmüş kısa ama vurucu cümleler detaylıca tartışıldı. Fazla ipucu yoktu ama kesinlikle bir şeyler vardı.

Calypso'nun dediklerine göre Hekate'nin asırlar sonrasında temasa geçtiği ilk cadı ben değildim, kendisiydi. Bu demek oluyordu ki kadim cadıya gelen bu kehanet o denli önem arz ediyordu. Hekate'nin sonunu belirten bir kehanetti sonuçta. Bir savaşın yaklaştığının habercisiydi. Şu anda bariz bir şekilde içinde bulunduğumuz, Titaniçe'nin serbest kalmasıyla başlayan savaşın. Titanlar Savaşı'nın.

Yeni tartışma oradan patlak vermişti.

"Titanları işin içine karıştıracaksa Tethys'i çok güçlenmeden yakalamalı ve Tartarus'a sürmeliyiz." diyordu Cecile. Konu kapalı isimler kullanılamayacak kadar karışık olduğundan özgürce Tethys diyorlardı artık. Ne de olsa bu odaya ne biri girebilir ne de biri buradan çıkabilirdi. Calyspo ve Sisaundra bu duruma dâhil değillerdi.

"Haklı," diye onayladı başka bir Gorria cadısı. "Tethys işleri karıştırıp tarafına daha fazla kişi çekmeden ortadan kaldırılmalı."

"Hayır, saçma," diye kestirip atmıştı Movealardan biri. "Eğer Hekate bu kızı bize seçilmişi olarak gönderdiyse onu eğitmeli ve Tanrıça'nın bizi yönlendirmesini beklemeliyiz."

"Asıl senin bahsettiğin saçma!" diyordu bir Beltza cadı da. "Bu kızın eğitim görmesini bekleyecek olursak onlarca kez yenilmiş oluruz. Gece Cadısı da bizim cesetlerimizi toplayabilir ancak."

"Eğer bu saldırıyı gerçekleştirmek bu kadar kolay olsaydı Hekate yıllarca büyümesini bekleyeceği bir kızı seçmezdi. Tanrıça'nın planı buysa bize uymak düşer," diyen İsobel, en soğukkanlı konuşanlarıydı. Diğerleri büyük bir hararete kapılmıştı çünkü.

"Evet ama düşman ne kadar güçlenirse kazanma şansımız o kadar azalır." Cecile ısrarcıydı.

"Tanrıça bunu biliyordu, buna rağmen kartlarını bu şekilde oynadı. Demek ki hamlesi sandığımızdan daha büyük olacak. Bayan Handerson'ın güçlerinin sınırlarını henüz göremedik, değil mi?" Luviera bu sözlerini Cecile bakarak değil doğrudan bana bakarak söylemişti.

"Kızı bekletmek riskli. Onun gücünden haberdar olan herkes peşine düşecek," dedi Madam Karvou. "Gücü kararlılığa sahip değil. Aldığı mektuplar da sadece cadı olmak zorunda olmadığını gösteriyor. Herhangi biri onu kendi safına çekip gücünden yararlanmayı isteyecektir."

"Ya da onu kendi liderleri yapmayı," diye onayladı başka bir İluna cadı.

"Kızıl Cadı korunmalı. Onu açık hedef hâline getirirsek savunamayız ve seçilmişi kaybedersek savaşı da kaybetmiş oluruz." Cecile bunu söylerken elimi güven vermek istercesine tutmuştu.

"Bu yüzden de bu bilgiler asla bu odadan dışarı çıkmayacak. Kimse Kızıl Cadı'dan ya da Gece Cadısı'ndan haberdar olmayacak," dedi İsobel kendinden emin bir şekilde.

"Bu kadar kesin konuşuyorsan mühür büyüsü yapacak olmalısın."

Artık kimin kim olduğunu takip edemiyordum. Gözlerimi pinpon topu gibi oradan oraya koşturmaktan yorulmuştum. Her ne kadar tüm tartışma sadece balkon katında dönse de burada da fazlasıyla cadı vardı.

"Aynen öyle düşünüyorum. Bu konseyi resmî olarak dışarı kapalı bir hâle getiriyorum. Burada konuşulanlar, bunları bilmeyen kimseye anlatılamayacak. Sözle, yazıyla; hatta aklınızı bile okutamayacaksınız. Bu sır uzun bir süre saklı kalacak." İsobel Tarbundle'ın konuşurken korkuluklara dayadığı ellerinden koyu renk enerji dalgaları yayılıyordu bile.

Kimsenin ne olduğumu bilemeyecek ve öğrenemeyecek olması çok güzeldi. Kendimi büyük bir yükten azat edilmiş gibi hissediyordum. Başkalarına içinde olduğum durumu anlatması zor olacaktı. Bunlar, en yakın arkadaşlarım için de geçerliydi. Onları bunun içine çekmiş olmak vicdanımı hiç rahatlatmıyordu. Belki bu sayede daha fazla belaya bulaşmaktan kurtulmuş olurlardı.

Sonra konuşma farklı bir yöne döndü. "Peki, Kızıl Cadı'nın kalacağı yer neresi olacak?" dedi Cecile'in yanındaki bordo kimonosu altın işlemelerle kaplı kadın. "Burada kalmamalı, Tethys'e uzun süre ev sahipliği yapmış bir okula ben o kadar güvenemem."

"Evet, benim Cadılık Malikânem bunun için birebir. Gece Cadısı daha güvende olacağı bir yere gitmeli," diye kendini ortaya attı Madam Karvou.

Bu sefer alayla gülme sırası az önce konuşan Gorria cadısındaydı. "Ah, lütfen komik olma Karvou. Senin köşkün mü güvenli? Kızıl Cadı'yı oraya göndermek ölüme göndermekle aynı şey. Ben kendi tapınağım ve cadılık okulumdan bahsediyordum."

Madam Karvou alınmış gibiydi. "Benim malikânem de en az senin tapınağın kadar güvenli Arubara."

Kadın dolu bir kahkaha daha attı. "Ah, lütfen. Sen ve Fransız usulü büyün... Açık hava bile o köşkten güvenlidir."

"Saygı çerçevesinde konuş Arubara," diye uyardı İsobel Tarbundle. "Madam Karvou'nun okulu eh, söylendiği gibi o kadar da güçlü bir savunmaya sahip olmasa da prestijli bir eğitim kurumu. Ama tabii ki senin cadı okulun daha donanımlı bir güvenliğe sahip. Ne yazık ki Bayan Handerson, Vhartlox çatısı altında kalmaya devam edecek."

"Az önce kendin itiraf ettin. Benim okulum oldukça güvenli." Arubara ısrar ediyordu.

"Evet ama çok uzak. Vhartlox okullar bölgesinde ve her türlü ulaşım rotalarının kesiştiği bir yerde. Acil bir durumda daha kolay yardım gelebilir."

"Ne yani? Sırf yeri daha iyi diye müdiresi bile olmayan bir okulda mı bırakacağım Kızıl Cadı'mı?" Arubara bunu kendine hakaret almış gibiydi.

"Aslında durum tam olarak öyle değil Rubara," dedi İsobel. "Bunun gibi acil bir durumda şahsi emellerimi bir kenara bırakıp eski ve asli görevime döneceğim. Sisaundra'nın yokluğu diye bir durum yok çünkü artık *ben* varım. Vhartlox Cadı Akademisinde boşalan kontenjana geçiyorum. Bu okulun müdiresi yeniden benim."

Bu ani gelişmeyle kendini tutamayıp tezahürat yapan ya da alkışlayan profesörlerinin sesini aşağıdan duyabiliyordum. Belli ki karara fazlasıyla sevinmişlerdi. Aslında ben de sevinmiştim.

Böylelikle riske giren Vhartlox kariyerim tekrar güvenceye alınmış oldu. Okuldan ayrılmıyordum. Hatta benim için neredeyse hiçbir şey değişmiyordu. Sadece çoğu konsey üyesi işlerini güçlerini bırakıp burada, Vhartlox'ta konaklamaya başlayıp benim korumamı sağlayacak ve savaşın gidişatını kontrol edeceklerdi. Fakat bu, okullar açıldıktan sonrası için geçerliydi.

"Ama Akademi birkaç haftaya bahar tatiline giriyor. Kızı evine göndermeyecek miyiz?" diye bir soru yöneltildi aşağıdan yukarıya.

Kadim cadılardan biri küçümseme dolu bir kahkahayla soruyu savuşturdu. "Bana kalırsa Bayan Handerson tatil hakkını uzun bir süreliğine kaybetmiş gibi görünüyor."

"Maalesef görüşünüze katılmıyorum," diye böldü İsobel. Zaten o söylediyse onun dediği gibi olacağı anlamına geliyordu. "O bir genç kız. Hâlâ çocuk ve atlatması güç şeyler yaşadı. Şu anda güvenli bir kucağa ve zamana ihtiyacı var. Eminim ki annesinin yanında olmak, yaralarını sarması ve iyileşmesi adına yapılabilecek en doğru şey."

"Daha bu köklü bir geçmişi olan şatoyu nasıl koruma altına alacağımızı bilmeden Kızıl Cadı'mızı evinde nasıl güvende tutabiliriz ki?" diye sordu Cecile telaşla.

"Tanrıça'mızın en büyük hüneri, bir şeylerin üzerini güzelce örtebilmektir. Burada bir oda dolusu kadim cadı var. Onu saklayamayacağımızı söyleme bana. Ve elbette yanına bir gardiyan da verilecek. Gerekli her türlü önlemi alacağız." İsobel Tarbundle konuyu burada bu şekilde kapattı ve oklar en can alıcı ve son konu başlığına, tekrar Tethys'in üzerine çevrildi.

"Peki, Tethys," dedi bir Berdea. "Şimdi ne yapacak?"

"Saflarını sıkılaştıracağını söyledik ama bu O'nun önceliği değil," dedi Luviera bilmişliği bile bana batarken. "Gece Cadısı'nın anlattığına göre Tethys'in ruhu kaçabildi, bedeni değil. Kendine bir kabuk arayacaktır."

"Bunun çok zaman alacağını sanmıyorum. Beni asıl sonrası korkutuyor," dedi biri.

Arubara devam ettirdi. "Evet, Tethys'in sıradaki hamlesi ne?"

İsobel kafasıyla onaylayarak dinlediği konuşmaya katıldı. "Tethys'in en çok istediği şey sizce ne? En başında O'ndan ne alındı? Ne uğruna buraya hapsedildi?"

"Ezeli Su'yu istiyor," dedi Luviera. "Çünkü o olmadan su üstünde tam bir hâkimiyete sahip değil."

"Ve Tethys bu yüzden ilk başta O'na ait olanı geri alacak. O bir Titaniçe. Eski Tanrılardan, en kudretli olanlardan. Bu güce geri kavuşması için sahip olması gereken Ezeli Su. Uğruna her türlü şeyi yapacağı tek şey. Ulaşmak için her yolu deneyeceği hedefi."

"O yüzden Tethys oraya gidecek," dedim, ben dahi o kadar kadim cadının arasında nasıl konuştuğuma inanamayarak. "Ezeli Su'yun olduğu yere, Ezeli Su'yla O'ndan söküp alınana! "

"Kayıp Şehir Atlantis'e."

Senin gücünü kullanabilmenin büyük bir ayrıcalık olacağının farkındalar. Bu yüzden yakınlarında tutuyorlar, tutacaklar. Yalanlarla uyutacaklar. Ve seni herkesten saklayacaklar.

Tethys – Deniz Kızının Şarkısı

31. BÖLÜM
YERALTI LEYDİSİ

Yatakhaneye ulaştığımda herkes çoktan uykuya dalmış olmalıydı. Tüm o konuşulanlardan sonra sessizlik üstüme bir külçe gibi çökmüştü. O kadar fazla şey açıklığa kavuşmuş ve yepyeni sorular yerlerini almıştı ki sindirmem epey bir zaman alacaktı. Bana eşlik etmesi için yanıma verilmiş ve susmak bilmeyen Rezene, çoğunlukla bu olanlara inanamadığından bahsetmişti. Şimdi onu geride bırakınca kazan olmuş kafamın içinde dönen düşünceleri daha net duyabilmeye başlamıştım. Bundan hoşlandığım söylenemezdi.

Ortak alanın loş ışığında bir süre öylece dikildim. Ay ışığı dışarıdan içeriye şeritler çekmişti. Holün yüksek tavanı, içimdeki sıkışma hissine iyi geliyor olmalı ki odama çıkmak istemedim. Cilası davetkâr bir şekilde parlayan deri koltuklara yürüdüm ve kendimi bırakmadan önce pelerinin ipini çözüp kollarıma akmasına izin verdim. Kırmızı olmadığı hâlde transparan kumaş bile lacivertin en gece tonuna bürünmüştü.

Iluna... Tanrım yarın yepyeni bir başlangıç olacaktı. Açıklanması gereken pek çok şey ve mühür yüzünden verebileceğim çok az cevabım vardı. Buna hazır olduğumu düşünmüyordum. Her kendimi toplamaya yeltendiğimde beni tüketecek yeni bir şey oluyordu. *Uyku,* diye iç geçirdim. Beni bu durumdan yalnızca uyku kurtarırdı. *Yarını yarın düşünürüm.*

Orada dalabilirmiş gibi geriye bıraktığım başımı kaldırdım. Boynumdaki sızı sandığımdan daha uzun süredir o hâlde, düşüncelerle cebelleştiğimi söylüyordu. Ekşittiğim yüzüm eski hâline dönemeden bir esnemeyle büküldü. Ayağa kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye merdivene yöneldim. Mahmurluktan yaşaran gözlerimi ovuştururken *onu* son anda hissettim ve donakaldım. Damarlarıma işleyip beni yerime çivileyen bu korkuyu tanımamam imkânsızdı. Bu hayatla ilk onun sa-

yesinde tanışmıştım: Savunmasız ve aciz bir hâlde tehlikenin kucağına düştüğüm o ilk seferde.

Yere inik bakışlarım botlarından başlayıp yukarı doğru uzunca bir yol aldı. Tekleyen nefesim yüzünden istemsiz sarsılmalarla hiç acele etmeden *leylak rengi* gözlerini buldum. Artık eskisi kadar korkmamam gerekirdi. Onun üstüne çok daha korkunç şeyler yaşamıştım. Üstüne üstlük gücümü kullanmayı öğrenmiştim. Ama bunlar onun karşısında yeterli olacağa benzemiyordu. Ne demişti Morgana; *o çok yaşlı*... Aksine pürüzsüz teninden gençlik akıyordu. Onu benzi atmış yüzü ve gri saçları ele veriyor, araladığı soluk dudakların ardından sivrilerek uzamış iki dişi göz kamaştırıyordu. Diğer sıralanmış dişlerin kemiksi dokusundansa pırlantalardan kesilmiş gibi duruyorlardı. Şiddetle yutkundum. Keşke yapmasaydım. Bunun onu ne kadar kışkırtabileceğini unutmuştum.

"Constantine," dedim hecelerle bir alıp veremediğim varmış gibi normalden ağır bir şekilde. Bu sefer *nereden geldin, nasıl girdin* gibi sorularla vakit kaybetmeyecektim. Bırakın camı açık odamı, büyüyle korunan bir okula bile giriyorsa nasılından çok kendi güvenliğim üstüne yoğunlaşmalıydım.

"Erin," diye karşılık verdi. Sesindeki ehli karanlık tını yine kontrolümü elimden alıyordu. Dudakları ukala bir gülümsemeyle büküldü. "Beni özledin mi?"

"Bunu unutmuşsun," dedi cevapsız sorusunun ardından. Elinde Ejderin Kalbi'nden kalanların bulunduğu kese vardı.

"Sen odama mı girdin?" *Tanrım,* Freya uyuyorken yanına girip nasıl eşyalarımı karıştırırdı? Kızcağız ya uyansaydı? Constantine'in bir tüyden hafif ve sessiz hareket edebildiğini bilmek beni bu konuda yatıştırmıyordu.

"Bakıyorum da taşımızı almama konusundaki kararlılığın kırılmış," diye geçiştirdi söylediklerimi.

"Beni bırakmamakta ısrarcıydı. Tabii, sen bunu çoktan biliyordun."

Gülümsedi. "Biliyordum. Fakat onu bu kadar hoyratça kullanacağını tahmin etmemiştim."

"Artık benim olduğunu söylediğin bir şey için sana hesap verecek değilim."

"Doğru söylüyorsun," dedi ve keseyi avucuma bıraktı. "Hesap vereceğin konu başka."

Ödemesinden bahsettiğini fark edince irkildim. "Daha fazla problem istemiyorum Constantine. Artık adıma aşina olan daha fazla kişi var ve büyük bir kısmı karşına almak istemeyeceğin kadimlerden oluşuyor," dedim tehditkâr bir sesle.

"Eminim onlar da acınası polis teşkilatı gibi *yeterince hızlı* olamazlar."

"Onlara ihtiyacım olduğunu kim söylemiş?" dedim bir kaşımı kaldırarak. Tüm bu zaman boyunca aşağıda tutup seri parmak hareketlerini gerçekleştirdiğim elimden lacivert bir ışık yayılmaya başlamıştı. Aynı zamanda kesenin içinde Ejderin Kalbi de parlıyordu. Sinsice vücuduna yayılmış büyü, Constantine'i hazırlıksız yakaladı. Ayaklarından başlayarak bedeni kristalize oluyordu. Tıpkı damarlarını kan yerine dolduran kristaller gibi, donuyordu.

İşin aslı Constantine'in bir gün geri geleceğini biliyordum. Bunu kendi ağzıyla söylemişti. Kütüphanede aylarımı geçirmişken bu kaçınılmaz karşılaşma için hiç hazırlık yapmamış olmam imkânsızdı. Cadılar vampirlerden üstündü. Onları etkisiz hâle getirebilecek de sayısız büyü vardı. Bunu onun soğuk ve sert görüntüsüne daha iyi uyacağını düşünerek özellikle seçmiştim.

"Bak sen... Küçük kız oynamaya gelmiş," dedi etkilenmişçesine. Bedeni katılaşırken hâlâ serinkanlılığını koruyor, bir de üstüne eğleniyormuş gibi gülümsüyordu. "Ancak bugün buraya *yalnız* gelmedim. Bunu başka bir güne erteleyelim."

"Yalnız gelmedin mi? Kiminlesin?" dedim şaşkınlıkla.

"*Leydim* seninle tanışmayı daha fazla geciktirmek istemedi." Arkamdan adım sesleri gelirken çoktan etrafı kolaçan etmeye başlamıştım. Hızla sese döndüm.

Simsiyah giyinmiş bir kadındı. Yüksek topuklu botları, sımsıkı taytı ve deri ceketiyle motorcu çetesinden çıkmış gibi görünüyor; kabartılmış neon lacivert saçlarıysa her adımıyla gerisinde yaylanıyordu. Elinde destek almaktansa birilerini pataklamak için kullandığını tahmin ettiğim uzun bir bastonu vardı. Konuşana kadar onu önceden tanıdı-

ğımı fark edememiştim. Eski görünüşüyle arasında dağlar kadar fark olunca bu normaldi. "Sağ koluma karşı bu kadar acımasız olma ama. Ona bir şey olursa çok özlerim."

"Ca-Calypso?" dedim afallamış bir hâlde.

Kahkahayla güldü. "Ah, lütfen. Apokalips'i tercih ederim. Bana yalnızca o yaşlı cadalozlar Calypso der."

Bu ismi de bir yerden tanıdığımı fark ettim. "Apokalips... Esilya Yeraltı Loncasının lideri Apokalips mi?" Neden şapkasını çıkarıp atabildiğini ya da şimdi takmıyor oluşunu artık anlayabiliyordum. Loncadaki hiçbir cadı şapka kullanmazdı.

"Ta kendisi. Ama biz lideri demeyiz. Yeraltı Leydisi daha doğru olur," dedi arkamdan Constantine aralarında sevgiyle dolu yoğun bir bağ olduğunu hissettirircesine. Aşkla bir alakası olmayan bir bağ.

"Yüz yüze tanışmak bir onurdur Gece Cadısı," dedi Apokalips alayla. "İçerideki şovumu beğendin mi?"

"Şov?" Daha bilmediğim neler dönüyordu acaba? Her daha fazla şaşıramam dediğim anda haksız çıkmaktan yorulmuştum.

Apokalips kıkırdadı. "Hadi ama... Bence sandalyeyi çekip atmak fazla teatraldi. Yanılıyor muyum? Yine de gerici bunaklar Tanrıça'mıza sürtük dememe takıldıkları için farkı anlayamamışlardır."

"Rol mü yapıyordun? Ama neden? Konseyin karşısında suçlu konuma düştün. Sana ciddi bir ceza vermeyi düşünüyorlardı en son."

"Kıçımın kenarı! Bana fiske vurmaya bile cesaret edemezler. Onlarınki hep lafta. Tartışırlar, karşı koyarlar; hep ama hep hoşnutsuzlardır. Oysa karşılarına düzeltme, istediklerini yapma fırsatı çıkınca geri çekilirler. Kimse uğraşmak istemez. Tipik ikiyüzlü yaşlı kafası," dedi tiksintiyle. "Kısacası ayak bağı olmalarını istemedim. Bu işi onlardan daha uzun süredir, yalnız yürütüyorum ve şimdi kalkıp da bana bilmişlik taslamalarını çekemezdim. Anlıyorsun ya."

"Aslına bakarsan hayır, anlamıyorum."

"Benimle çalışmanı istiyorum Erin. Onları boş verip sadece benimle iş birliği yapmanı istiyorum."

"Bunu neden yapayım? Kadimlerin bana sağlayacağı güvenliği ve imkânları başka hiçbir yerde bulamam."

"Sanıyorum henüz Esilya Yeraltı Loncasının büyüklüğünü yeterince kavrayamamışsın. Kuralların ve baskının altında olmak istemeyenlerin ne kadar çok olabileceğini tahmin edemezsin. Lonca her türden yaratıklara ev sahipliği yapan devasa bir ağ ve dışarıda, bu küçük Vhartlox baloncuğunun dışında bizim sözümüz geçer."

"Diyelim ki öyle. Onlara, arkadaşlarıma ve bir yıl boyunca burada kurduğum hayata sırt çevirmem için yeterli bir sebep değil bu."

"Ah, elbette. *Burada kurduğun hayat...*" *dedi* imalı imalı. "Sana konseyde anlattığın şeylerin hiçbirine şaşırmadığımı söylesem? Bir tanesine bile."

"Bu konuda onu dinlesen iyi edersin," dedi Constantine arkamdan.

"Burada yaşadığın hiçbir şeyin mimarı sen değilsin sevgili Erin. Sen bir şey kurmadın, senin yerine kuruldu. Seni asla suçlamadım, biliyor musun? Kızıl Cadı ya da Gece Cadısı olman içlerini hafifletse de yine de onları içine soktuğun bu zor durumdan dolayı sana hâlâ kin güden diğer kadimler gibi değilim üstelik. Bunların hiçbiri senin suçun değildi. Çünkü bunlar *on sekiz yıl önce* bana gelen kehanette bir bir yazıyordu." Cevabını çoktan bildiği bir soru sordu. "Tam olarak kaç yaşındaydın küçük kız?"

"On yedi," dedim şaşkınlıkla. "Yakında on sekize gireceğim."

"Dur tahmin edeyim. Doğum günün mayıs ya da haziran ayında?"

"Haziran."

"Bundan tam on sekiz yıl öncesi, mayıs sonuna denk gelen bir gün geldi kehanet. En iyi kahinlerimden biriydi. Kadın kehaneti söyledikten sonra öldü. Bu onu tamamen tüketmişti. Öyle güçlüydü ki... Aynı gün içerisinde Hekate'nin ziyarete gelmesi beni şaşırtmadı bile. Bunun olacağını daha o andan tahmin etmiştim."

"Bunun benim yaşımla ne alakası var ki?"

"Kafanı biraz çalıştır. Senin doğumundan hemen önce gelen bir kehanetle Hekate ne yapmış olabilir? Kendi hamlesini. Kendini koruyacağı hamleyi. Kendini bitirecek hamleyi... Bu bir oyunsa sen Hekate'nin hamlesisin Erin. Hekate'nin bu savaşı kazanmak için çıkageldiği plan sensin."

Dediği gibi kafamı çalıştırmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Bir gün için o kadar çok şeyle yüklenmişti ki artık çökmüş olmalıydı. "Bana ne tür bir anlam yüklemeye çalıştığını göremiyorum."

"Kehanette sadece Titaniçe'nin serbest kalacağı değil, O'nu senin serbest bırakacağın yazılıydı Erin. Sen kıyamet alametiydin. Sen *ölüm kokandın*.[84] Seninle ilgili iç açıcı hiçbir şey yoktu. Fakat Hekate olacakları öğrenmişti ve Kader Tanrıçalarıyla fazlasıyla haşır neşir olduğundan bunlara engel olamayacağını çoktan biliyordu. Ne yaparsa yapsın O, bu kehanetin bir parçasıydı, sen de öyle. Ve yapacağı her şey O'nu bu sonuca daha fazla yaklaştıracaktı.

"Ancak Hekate'nin büyük bir avantajı vardı. O dışarıdaydı ve kehaneti biliyordu. Titaniçe tıkılı olduğu delikte her şeyden bihaber otururken Hekate'nin plan yapmaya fırsatı oldu. Oyunun kurucusu O'ydu. Taşları öyle bir dizmeliydi ki sen üstüne düşen her şeyi yapıp Titaniçe'yi esaretinden kurtardığında oyun O'nun lehinde ilerliyor olmalıydı."

"Ben bir piyon muydum yani?" Bunca zaman yaptıklarımın yıkıcı sonuçları altında ezilmiştim. Vicdan azabından her gün kahrolmuş ama bunu sonuna kadar hak ettiğimi düşünerek gocunmamıştım. Şimdi öğreniyordum ki hiçbiri benim hatam değildi. Belki de ben bu hataları yapacağım için seçilmiştim. Rolü ben kapmıştım ve senaryoda yazanları harfiyen yerine getirmiştim.

"Piyon olarak kullanılan bir vezirdin diyelim," dedi Apokalips acıyan bir gülümsemeyle.

"Kullanıldığımı mı söylüyorsun? Titaniçe'nin tüm bu zaman boyunca haklı olduğunu mu söylüyorsun? Tanrım, aklımı kaçıracağım. Benim dışımda herkes neler olduğunun farkında mıydı yani?" Onun gibi ben de ismini üstü kapalı söylüyordum. Burada ikimizi de koruyan bir büyü yoktu ve eminim ikimiz de Titaniçe'yi bu konuşmaya ortak etmek istemezdik. Artık anladığım bir şey vardı: Oyun içinde oyun dönüyordu. Büyünün içine karıştığı her şeyin çok boyutlu olduğunu biliyordum ama bunun entrikalar için bile geçerli olduğunu düşünememiştim.

84 Karakterin mozoleden ölülerin gücünü çalmasını kast ediyor. (Y.N.)

"Herkes? Tatlım, kehaneti yalnızca ben ve güvendiğim birkaç kişi biliyorduk ve köşe bucak seni arıyorduk." "Buldun da. Ben bulunduğumu anlamasam da sen tüm bunlar başlamadan önce ismime bile sahiptin," dedim arkamdaki Constantine'e kaçamak bakışlar atarak. Sükûnetle gülümsüyor, hâlâ bozmadığım büyü yüzünden hareketsizce bizi dinliyordu. "Bunu nasıl yaptığını sorabilir miyim? Nasıl buldun beni? Hatırladığım kadarıyla taşı getiren kızlar da sana çalışıyordu. Çarpık bir oyunun daha kokusunu alıyorum."

"Ah, evet, o mesele... Bana yıllarca kök söktürdü durdu. Sonunda işe yaramasına ben bile şaşırmıştım." Apokalips iç geçirdi. "Kehanette senden o kadar üstü kapalı bahsediliyor ki... Ne ya da kim olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Yalnızca bir hitap seni diğerlerinden ayırt edebilmemizi sağladı: *Dişi Ejder.*"

Gözlerini keseye doğru indirdi. "Beş yıla yakın gerçek bir dişi ejder bulacağımıza inanmıştık. Çabalarımız hiçbir sonuç vermeyince yaptığımız hatayı anladık. Bilmelisin ki kehanetin geldiği antik Kelt dilini çevirmesi biraz zorlu olabiliyor. Çoğu şeyin iki anlamı var. "Dişi" ve "Kalp" gibi. Bu sayede bahsedilenin Ejderin Kalbi adında efsanevi bir taş olduğunu keşfettik ve çok geçmeden de taşı bulabildik. Cümledeki diğer eylemlerin dişi eki almış olmasının sebebi ise *Ejderin Kalbi'ne sahip olanın* kastediliyor olmasıydı. Böylelikle asıl meseleye geldik. Sahibini bulmaya."

Aralıksız konuştuğundan kuruyan dudaklarını ıslattı. "Her yılın belli başlı zamanlarında Loncanın hizmetkârlarına bir oyun oynarız. Ejderin Kalbi'ni onlara verir ve bir adres vermeden teslimata çıkarırız."

"*Ejderin Kalbi sizi sahibine götürecek,*" diye onayladım o güne geri giderek. "Onlara böyle söylemiştin."

Başıyla onayladı ve devam etti. "Ancak onların bilmedikleri, güvenilir kolum Constantine'in her seferinde takipte olmasıdır. Onları kesinlikle izlenmediklerine ya da bu işte bir bityeniği olmadığına inandırırız ki her şey olabildiğince rastlantısal olsun. Bir umut taş, olta görevi görür de sahibini yakalar diye düşünürüz. Tam taşı birine verecekleri sırada da ortaya çıkan Constantine taşın sahibi olduğunu söyleyerek yanlış bir teslimatın gerçekleşmesini engeller. Ama aslında o da yemin tutup tutmadığını anlamaya çalışır. Alıcıyı test eder. Eğer ikna olmamışsa oyun bir kez daha, farklı kişilerle başlatılır.

"Bunu o kadar çok yapmıştık ki yeni birilerini bulmak neredeyse imkânsız hâle gelmişti. O bahar, bizde staj yapan kızları belki acemi şansı tutar diye bir deneyelim dedik. Ve şimdi buradayız."

İnanamayarak keseye baktım. Böyle çetrefilli bir hikâyesi olduğunu hayal dahi edemezdim. Şimdi böyle bir enkazdan oluşuyor olması çok üzücüydü. O görkemli, adını hak eden hâlini görebilmelerini isterdim.

Sanki duymuş gibi elimdeki kese titredi. İçinde bir şey hareket ediyordu. Ejderha broş uçabildiğine göre bu ondan başkası olamazdı. Heyecanla keseyi açtım ve içindeki hareketliliğin sebebini görmeye çalıştım. Açılan kesenin ağzından dışarı fırlayan şeyin broşla bir alakası yoktu. Aksine yılana benzeyen silik bir figür görebilmiştim. Şimdi vücudumun üstünde öyle kıvrak hareket ediyordu ki gerçek bir yılan olmasından şüphelenmeye başlamıştım. Hevesini almış gibi elime döndüğünde neyle karşı karşıya olduğumu görebildim.

Tıpkı broş gibiydi ama elbette dönüşen renklerim gibi o da laciverte dönmüştü. Taşları daha küçük yuvalara oturarak pul pul sıralanmış ve yılansı bir gövdeyi oluşturmuş, kıvrılarak bileğime dolanmıştı. Ancak kafası bir yılan değil ejder kafasıydı. Bu bir su ejderiydi. Hatta belki *okyanus ejderi*... Benden izin alırcasına boynunu büktü ardından tenimde yeni yollar çizerek omzuma tırmandı. Oradan sıçradığı boynuma dolanıp bir choker kolye şeklini aldı.

Parmaklarım pulları istemsiz bir şekilde okşarken Apokalips güldü. "Biraz fazla manidar değil mi sence de?"

"Onu neden konseye getirmedim sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Konsey demişken... Hazır Doğruluk İksiri'nin etkisi hâlâ üstündeyken sana birkaç soru da ben sormak istiyorum," dedi keyifle.

İçimden lanet okudum. Eğer ilerisinde böyle zoraki bir sorgunun da yer alacağından haberdar olsaydım Luviera antidotunu verdiğinde dakikasında kafama dikerdim. "Bunun adil olduğunu düşünmüyorum."

"Sana yardım edebilecek birinden gerçekleri sakınmamanın nesi adaletsiz?"

"Çünkü bana yardım edip etmeyeceğini bilmiyorum. Senin tüm bunlardan çıkarın ne?"

Güldü. "Herkesin bir çıkarı vardır. Benimkisi Tanrıça'nın minnet borcu. Senin yanında yer alırsam istediğimi alacağıma inanıyorum."

"Üstü kapalı konuşmandan, bu minneti ne için kullanacağını söylemeyeceğini varsayıyorum."

Başıyla onayladı ve koltuğu işaret etti. İkimiz oturduk, Constantine köşedeki heykellik görevine kaldığı yerden devam etti. Apokalips derin bir nefes alıp ilk sorusunu sordu. "Başına bunlar gelirken aynı zamanda hayatına giren enteresan birisi oldu mu?"

"Saysam gecemiz buna yetmez."

"Daha spesifik olayım o hâlde. Aşk yaşadığın biri var mı Erin?" Bu soru garip bir şekilde Constantine'in epey bir ilgisini çekmiş gibiydi. Cevabımı duymak için pürdikkat kesilmişti.

"Bu nasıl bir soru böyle? Size ne bundan?" dedim hırçınlıkla.

"Tanrıça seni özenle seçtiği gibi yakınlarındakileri de planına dâhil etmiş olabilir Erin. Sadece planının farklı bir uzantısı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Kehanetinde yazmıyor mu bununla da ilgili bir şey? Hayatımdaki bazı şeyleri benden daha iyi bildiğin kesin," dedim sorusunu cevaplamaktan kaçınarak.

"Maalesef. Kehanette şimdiye kadar olanlar yer alıyordu. Yazılanlar çoktan gerçekleşti. Sırada bilinmezliklerle dolu bir gelecek var. O nedenle yardım et bana. Söyle; hayatında önem arz eden birisi var mı?" diye ısrar etti. "Mesela şu konseydeki çocuk. Dokunup bir anda ilk erkek cadı ilan ettiğin hani. Onunla aranda bir şey var mı?"

"Hayır, tabii ki!" diye ciyakladım istemsiz bir şekilde.

"O kadar emin olmamanı söylerim. Çocukla ilgili büyük bir potansiyel olmasaydı her anlamıyla *ilk* bir güç bahşedilmezdi," dedi imalı bir şekilde.

"Şimdi de olasılıklar üzerine mi konuşuyoruz?" dedim yüzüme içimdeki karmaşayı yansıtmamak için yoğun bir çaba sarf ederken.

Soruyu ilk sorduğu andan itibaren beynimde *lan* çanları çalmaya başlamıştı bile. Fakat ben bunu bilmelerini istediğimden emin değildim. Aramızdaki şeyin aşktan öte, büyülü bir bağ olduğunu çoktan

biliyordum ve bundan onlara bahsetmek gibi bir planım yoktu. Onlar, çenesini ellerine dayayıp benim aşk hayatımı dinlemek isteyen Rezene gibi kayıtsızca sormuyorlardı bunu. Kullanılabilecek bir şey olarak görüyorlardı. Son bir yılını, hatta belki de tüm hayatını kullanılarak geçirdiğini az önce öğrenmiş biri olarak onlara bu küçük bilgi kırıntısını verecek değildim. İan'la aramızda olanlar bize kalmalıydı. Bana ait olan, benim olan tek şey olarak kalmalıydı ve bunu düşünmek bile gözlerimi yaşartacak gibi oluyordu. Çünkü İan'la son ayrılışımız kötü olmuştu. Elimde gerçek olan tek şeyin akıbetinin bu kadar belirsizliğin içinde kalması canımı yakıyordu. Gerçeğimin *yanlış* olması canımı yakıyordu.

Bana uzun uzun bakan Apokalips sonunda pes etti ve başka sorulara geçti. *Konseyde ortaya çıkanlardan fazla rengim var mıydı? Şapka cinim hakkımda ne düşünüyordu? Elçiler tam olarak ne demişti? Son zamanlarda ilginç bir etkileşimim olmuş muydu?* "Sıra geldi en önemlisi olan sonuncu soruma," dedi Apokalips kabaca oturduğu koltukta öne doğru eğilirken. "Teklifimi kabul edip benimle iş birliği yapacak mısın? Bu karşı karşıya olduğumuz felaketle birlikte savaşacak, bizim tarafımızda olacak mısın?"

"Benden tam olarak ne istiyorsun?" diye sordum.

"Kadim cadıların burada sana kurduğu düzeni bozmayacağım. Böyle bir niyetim yok. Seni burada yakından izleyeceğim. Ama bir karar alınacağı zaman bana geleceksin ve benim sözümle hareket edeceksin. Onların değil."

Onu dikkatle süzdüm. *Hayır* bir cevap olarak kabul etmeyeceğini kavramam hızlı olmuştu. Hekate'nin minnetini istiyordu ve istediğini alana kadar da durmayacaktı.

Ağzımdan çıkanlara kendim de inanamayarak ,"Tamam," dedim. "Kabul."

Apokalips'in âdeta gözlerinin içi parladı ve anlaşmamızın gereksiz detaylarını anlatmaya koyuldu. Ayrılma vakti gelene kadarsa susmadı. "Sağ kolumu artık serbest bırakabilir misin?" dedi son olarak. "Eminim dersini almıştır."

Constantine'in yorgun yüzüne bakarak gülümsedim ve "Umarım," diyerek büyüyü çözdüm.

Gerinirken yüzünü buruştursa da tehditkârlığından hiçbir şey kaybetmemişti. "Bunun bir rövanşı olacak."

"Olmasın," diye kestirip atsam da o gülümsedi.

"Olacak."

Süpürgesini hazırlamış Apokalips ikimize döndü. "Şu aranızdaki her neyse kesin de gidelim artık. Güneş doğmak üzere."

Constantine bir vampir olduğunu hatırlamış gibi hareketlendi ve cama gittiler. Apokalips kuru bir veda edip yapacaklarımıza dair yoğun bir şevkle yatakhaneden dışarı uçtu. Süpürgesinin arkasına almadığı Constantine'in nasıl gideceğini merakla beklemeye başlamıştım ki o camın önünde bekledi. "Leydimin ilk sorusuna hâlâ net bir cevap vermiş değilsin," dedi sırtı dönük, başını hafifçe bana çevirmiş bir hâlde. "Var mı birisi?"

Bu sorunun ondan gelmesine şaşırmıştım. Oysa bu, serinkanlılığımı koruyup, "Yok!" dememe engel olmadı.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Güzel," dedi ve bin çarşaf aynı anda seriliyormuş gibi güçlü ses kulaklarımı doldurdu. Nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakakaldım. Nasıl döneceğini biliyordum artık. Meleklerde görüleceklerin tam zıttı, simsiyah yarasa kanatları bayraklar gibi iki yana açılmıştı. Uzuri ona yarasa çocuk derken kelimesi kelimesine kast ettiğini düşünmemiştim. Beni kurtarırken aramıza çekilen siyah perdenin aslında kanatları olduğunu şimdi fark ediyordum. Kısa bir duraksamanın ardından üstüne kocaman bir planör almış gibi kendini boşluğa bıraktı. Onu saniyeler sonrasında kanatları gökyüzünü döverek metrelerce uzakta süzülürken gördüm ve kaybettim.

Sonunda titrek bir nefes verebilecek kadar yalnız kaldığıma emin oldum. Elim eteğin iç ceplerine sakladığım boş şişeyi kavradı. Bilmiyorlardı. Doğruluk İksirinin panzehrini içtiğimi bilmiyorlardı. Yalan söylediğimi bilmiyorlardı. Başta benim de onların yalan söylediğini bilmediğim gibi. Şimdi ikili oynama sırası bendeydi.

Hiç kimsenin tarafında değildim üstelik. Ne Hekate'nin ne de Titaniçe'nin... Ben yalnızca kendi tarafımdaydım ve kendi davamı çözmeyi kafama koymuştum. Apokalips'in anlattıklarıyla gerçek, artık inkâr edilemeyecek bir hâl almıştı: Bir cadı değildim.

Ve ne olduğumu er ya da geç öğrenecektim.

On yedi yıl önce

"Hadi Debs, çok az kaldı! Son bir kez daha güzelim. Benim için," dedi adam merhametli bakışlarla. Karısının güç almak için ona sıkı sıkı tutunmuş, narin elinin üstüne parmaklarını kapadı. "Kızımız için."

Genç kadın, yatağında gücünün son kırıntılarını tüketmiş olsa dahi gülümsemeyi başarabildi. Kocası defalarca ona sezaryene geçebileceklerini söylemişti ama kadın *normal* doğumda ısrarcıydı. Bu çocuğun doğumunun normal denebilecek bir yanı yoktu. Saniyeler bunu açığa çıkarmak için sabırsızlıkla kıpırdanıyordu. İnsan evladının gözlerinin görebileceğinden apayrı bir olay dönüyordu aslında.

Bir öcü; Elçi, Büyü Öpücük'ü vermek üzere hasta odasına giriş yapmıştı. Sükûnetle anneye doğru yaklaşıyordu. Bebeğine onu başkalarından ayırt edecek gücü vermek üzere ağır ağır ilerliyordu yatağa doğru. Elleri, annenin şişkin karnını kavradı. Sancılar arasına sıkışmış kadın, bir an onu görür gibi oldu ama umursamadı. Eğildi ve dudaklarını bebeğe doğru uzattı.

Tam öpücüğü kondurmak üzereydi ki odada başka bir varlık belirdi; Elçi'nin olup olabileceğinden çok daha kutsal bir varlık. İlahi enerjisi tüm odayı doldurdu. Bereketle parladı doğumhane. Hekate'ydi bu. Büyücülüğün ve cadıların Tanrıçası; Ay'da, Gece'de; gökyüzü, yer ve denizlerde payı olan Hekate... İhtişamı ve nuruyla güneş gibi doğmuştu yeni doğacak bebeğin üstüne. Fakat yapmak üzere olduğu şeyin nurlu bir yanı yoktu. Hatta felaketti kapalı avucunda tuttuğu.

Elçi'nin eğilmiş başının derisini tırnaklarıyla sıkıca kavradı ve geri çekti mahlukatı. Neye uğradığını şaşırmış olan öcünün açık ağzına tıktı elindeki tüm ateşlerden harlı parlayan turuncu ışık zerreciğini ve bir tepki vermesine bile izin vermeden geri yapıştırdı başını kadının karnına. Elçinin Öpücük'üne müdahale etti bu şekilde. Kadının karnına ateşler üfletti. Cehennemin en amansız ateşlerini doldurdu çocuğuna.

Kadının çığlıklarından önce öcünün canhıraş bağırışları yükseldi odada. Bir titredi, boğulurmuş gibi boğazını tuttu. Çırpındı, kaçmak istedi sonra. Oysa onun zamanı sona ermişti artık. Bedeni, saniyeler

için de olsa barındırdığı gücü kaldıramadı. Kor parçacıklarına ayrıştı. Yandı Elçi. Kül oldu ruhu. Yok oldu.

Uzaktan olanları izleyen Hekate, planının gerçekten işe yarayabileceğine o an ikna oldu.

Su Ateş'i söndürür hikâyesi koca bir yalandı.

Su da yanardı.

Doğru Ateş'i bulursan Su, kül bile olurdu.

SON SÖZ

Şikago'nun buz tanecikleri gibi hissettiren soğuk havasını içime çektim. Bir yıl uzakta kalınca kışların burada uzun sürdüğünü unutmuştum. Bunu hatırlamak bile yüzümde huzurlu bir gülümseme oluşmasını sağladı. Özlemiştim. Evimi, eski hayatımı. Benim olan; küçük, sorunlu ama bana ait yaşantımı.

Caddede durmuş, uzun kışındansa vızır vızır trafiğini unutmaya dünden razı olduğum arabaların önümüzden geçişini seyrediyordum. Arabalardan daha yakınımda vızıldayan kanat sesine döndüm. Critza hayranlıkla etrafı inceliyordu. Tüm bu soğuğa karşın azıcık örtünmüş, pastel tondaki turkuaz saçları ve floresan gibi teniyle animasyon filmden çıkmış gibi duruyordu.

Evet, konseyde bir gardiyandan bahsedildiğinde aklım bir anlığına savaşçılara oradan da bir umut İan'a gitmişti. Critza tamamen... Sürpriz olmuştu.

Varlığı insanlar için anlaşılması imkânsız olduğu için her yere sorunsuz benimle gelebileceği öngörülmüş, böylece daha rahat edeceğimiz söylenmişti. Critza'nın fıldır fıldır gözlerine bakarak bunun tam aksini düşünüyordum. Ama bugün, bu bile sinirlerimi bozamazdı. Anneme kavuşmak üzereydim.

"Gidelim mi?" dedi Critza yumuşak bir sesle.

"Gidelim," dedim ve caddenin karşısına geçtik. Apartman kapısının ardında kaybolmadan önce başımı kaldırıp yukarı baktım. Yüksek binalar arasında mekik dokuyan onlarca süpürgeli cadıyı benden başka gören yok gibi görünüyordu. Harıl harıl çalışarak üstümüzü hatta tüm Şikago'yu kapatan güçlü koruma kalkanları örüyorlardı. Büyülerinin birbirine karışışını ve bir battaniye gibi gökyüzünü örtmesini izlemek ürperticiydi.

Bunun yanında bir de göremediklerim vardı. İlerideki apartmanlardan birinde küçük bir stüdyo daire kiralamakla meşgul olan Constantine gibi. Ya da mektubun üzerine eğilmiş, elindeki tüy kalemle saatlerce kâğıda mürekkep damlaları saçmaktan başka bir şey yazamamış düşünceli İan... Cadılar arasında mahsur kalmış zavallı Troy... Çıkacağı maceraya hazırlanan Fiona, sargılarını sıkılaştırırken ifadesiz yüzünden yaşlar süzülen Serene, ailesiyle notlarındaki milimetrik sapmalar için tartışan Freya... Sara kitaplarına gömülü. Rezene birkaç havuç doğrayarak rahatlamaya çalışıyor.

Kapıda bekleyen Critza'ya döndüm ve içeri girdim.

Uzun bir bahar olacaktı.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

devam edecek...

TEŞEKKÜR

Teşekküre başlamadan önce henüz bitirmiş olduğunuz kitabın Harry Potter serisine bir özlem niteliğinde olduğunu bilmenizi isterim. Bunu ne saklarım ne de söylemekten utanırım. Aslına bakarsanız kendimi, çok da eskilere dayanmayan üniversite serüvenine başlarken kendi Harry Potter evrenimin içinde buluvermiştim! Çocukluğumu ve ergenliğimi okuyarak geçirdiğim serinin sahneleri, bir bir gerçeğiyle çakıştı ve ben hâliyle özledim.

Tarih kokan her şeyde olduğu gibi mistik bir enerji yayan Mimar Sinan... Bir Hogwarts değil ama eski ikiz saraylar, üniversite olmadan önceyse bir akademi... Çok da zor olmadı hani, Vhartlox gibi bir şeyle çıkagelmesi. Belki ne Harry'nin ne de Erin'in keşfettiği gibi bir büyü yok dışarılarda bir yerlerde ama ben anladım ki hep istediğim bölümüm Mimarlık ve sanat kokan bir yaşam, benim için büyüyle eş değerdi. Benim büyümdü! Olivander'in Asa Dükkânı'nı aratmayacak sıkış tepişlikte sanat kırtasiyeleri, saatlerce sürse de değen çizimli dersler ve birbirinden marjinal hocalarım vardı artık. Ah o hocalar! Vhartlox profesörlerine ilham oldular. Ölüme takıntılı, kuru kafa başlıklı bastonlusu mu dersiniz, Fedora şapkasını kapalı mekânda bile çıkarmayan bir 21. yüzyıl leydisi mi?

Ben de yazdım işte. Size yazdım. Farklı bir şekilde günlük tuttum belki de. Fakat en güzeli... Okundum! Sizler tarafından okundum ve sizler sayesinde fark edildim. Bana, bize, sayfalara dönüşmüş bir kitap verdiniz. O nedenle en büyük teşekkür sizin. En başından beri yanımda olan çok değerli okurlarımın... Hepiniz benim için paha biçilmezsiniz. İyi ki varsınız ve iyi ki var olacaksınız!

Bir zamanlar kitap almaya parası yetmeyen bir çocuktum. Onlar bana kitaplıklarını açtı: Ecem Çağla Kahraman ve Melisa Rigoli. Biz üç kafadar, aramızda döndüre döndüre bitirdik nice serileri. Bu alfabeyi birlikte oluşturduk, kullandık. Birlikte hayal kurduk. Beni yazmaya onlar teşvik etti ve Wattpad platformunu bana ilk Ecem önerdi. Her

şeyi onlar başlattı yani. Teşekkür yetmezdi, ben de kitabımı ithaf ettim. Gelecekteki tüm kitaplarımı da ithaf etsem onlara az gelir.

Canım annem, anneannem, teyzelerim, kuzenim ve ablam... Güçlü, gözü pek ve ihtiyatlı Koç Kadınları. Bekâr anneler olarak verdiğiniz yaşam mücadelesi bana ilham oldu. Sizin sayenizde Vhartlox evreni kadın egemen bir sisteme sahip. Kadınlar için daha kolay bir dünya var orada. Umarım gelecekte de vardır... Beni bugünlere bu şekilde getirdiğiniz, kattığınız değerler için her birinize sonsuz teşekkür ederim.

Tamam, hızlanıyorum! Kitabımın Beta Okuyuculuğu görevini üstlenip son okumasını yapan Nisan Bilgin'e, Berna Su Berber'e ve Şevval Kot'a ayırdıkları zaman ve verdikleri emek için çok teşekkür ederim. Kızlarım harika bir iş çıkardı!

Hayatıma son bir yılda girip kalan yirmi yılında da varmış gibi yer edinen Elçin Eşin'e; sayesinde yazmaya çok ayrı bakmaya başladığım Işılsu Gültekin'e; beni kristallerle tanıştıran, ansızın gönderdiği Instagram profilleriyle wicca/cadı konularında hayal dünyamı hep taze tutan Ezgi Özoğlu'na; kitabımın Kritik Partnerliğini üstlenen ve beni içine aşk koyma konusunda en çok şevklendiren Mürvet Kıbrıslıgil, namıdiğer M.Rise'a; Buse Pendaz'a; kapağımı tam aklımdaki gibi tasarlayıp çizen dünya yeteneklisi Berkay Güney'e; bir çizer olarak yeteneğini en başında fark edip geliştirmem için çabalamış rahmetli resim öğretmenim Neşe Özbey'e; üniversiteye geçince eğitimime kaldığı yerden devam eden pek değerli Ferda Yüksel'e ve onunla çalıştığım için kendimi şanslı saydığım fakat onun için aynısını söyleyemeyeceğim(!) sevgili editörüm Nurdan Başalan'a; bana başta bu fırsatı tanıyan ve önerdiğim, denemek istediğim tüm farklılıklarda bana güvenip destek olmuş Ephesus Yayınlarının değerli sahibi ve genel yayın yönetmeni Mustafa Güneş'e teşekkür ederim.

Bir dahaki kitaba kadar hayatınıza bir tutam büyü dâhil edin!

Sevgilerimle,

Ekin S Koch

(Özleyenleriniz için, yazarınız; la-di-dabirdekitapüstündejellyfish-)

